

Giới thiệu Túng Sủng Đụng Ngã Sư Muội

Túng Sủng Đụng Ngã Sư Muội thuộc thể loại nhân vật chính bị xuyên không. Gặp một nam nhân tuần tú, mà hắn lại có mục tiêu nuôi nhốt sư muội, chiều hư sư muội, khiến cho nam nhân khác không chịu nổi, sao đó khiến sư muội không thể tách rời mình.

Sư muội đó là đồ đệ của Thần Phong lão, tiểu nha đầu được chuyên sủng, người ngoài đều không biết thân thế bí ẩn của nàng ở kiếp trước đó.

Tiểu muội cũng có âm mưu không kém ăn sư huynh, uống sư huynh, để cho sư huynh độc sủng chính mình, cả đời làm sâu gạo của sư huynh, sau đó cùng sư huynh Tiểu Dao giang hồ. Hai ngọn lửa hùng hực kia gặp nhau rồi sẽ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Trùng sinh dị giới

Đầu năm 231 Bắc Địch quốc, hoàng đế mới lên ngôi, vị này trở hết tài năng cùng thủ đoạn nhanh chóng quét sạch hết thầy chúng ngại cũng như các vị hoàng tử để leo lên ngôi vị tân đế, Bắc Thần Nghiê chỉ dùng vẹn vẹn thời gian một năm đã ngồi vững ngôi vị hoàng đế.

Sau khi ngồi lên vị trí đó, tiến hành một loạt cải cách đưa ra những chính sách mới khiến cho vua tôi trên dưới đồng lòng, chúng đại thần lại càng nẩy sinh lòng khâm phục, thờ hoi, Hoàng đế như vậy dẫn dắt quốc gia, thống nhất thiên hạ sẽ không còn là mộng!

Nam Dục quốc thấy Bắc Địch quốc như vậy, hận đến nghiến răng nghiến lợi, quốc gia hưng thịnh như vậy, đối với việc thống nhất giang sơn sau này, đúng là một chướng ngại to lớn! Bên trong sóng ngầm bắt đầu khởi động, âm mưu lạng lẽ nổi lên!

Mùa đông Bắc Địch quốc, trận tuyết đầu mùa đến sớm hơn so với mọi năm, tuyết rơi bay lượn đầy trời, khắp nơi phủ một màu trắng thuần khiết, gió lạnh găm thết, giống như cây kim đâm vào người đi đường, cảnh tượng trên đường vội vã, chỉ chớp lát mới thấy vài bóng người.

Bên ngoài thành Thanh Dương, hai bên đường lớn cây Tùng đứng thẳng hăng hái sức sống, kiêu ngạo đón gió sương tuyết, một trận huyên áo xen lẫn tiếng vó ngựa từ đằng xa truyền tới.

"Nhanh lên, nhanh lên chút, ha ha, ở phía trước, chủ nhân nói, bất kể sống chết, người nào bắt được sau này sẽ được một miếng thịt lớn, uống ngụm rượu lớn kéo dài tuổi thọ, mau, mau!"

"Oh...Oh.....oh...." Tin tức như thế, đối với người thời gian dài cận kề với cái chết mà nói, không thể nghi ngờ không phải là hấp dẫn.

Cách đó không xa phía sau núi đá có một nữ tử xinh đẹp ẩn náu, ngũ quan tinh xảo, mái tóc dài có vẻ hơi lộn xộn, quần áo trang nhã thể nhưng lúc này bị điểm thêm chấm màu hồng, nhìn kĩ thì mới biết là máu.

Mặc dù trên mặt tái nhợt nhưng không có một nửa điểm kích động, chỉ là trong mắt hàm chứa đau lòng không thôi. Phu quân của nàng, nam tử nàng yêu nhất đã bỏ nàng đi trước, chết trên tay lũ không bằng trư cẩu! (trừ cẩu là heo chó đó)

Trần ngập đau thương cùng không cam lòng, nhưng hiện giờ nàng vừa sinh ra nữ nhi, Dã Thượng đã rời khỏi nàng, nước mắt tràn mi ra ngoài, nhìn nữ nhi trong lòng được nàng bao bọc kín kẽ, đứa trẻ dường như hoàn toàn không biết nguy hiểm bên ngoài, ngủ say yên ổn, giống như thiên thần.

Ngón tay nàng run rẩy xoa khuôn mặt nhỏ nhắn, tựa như sợ đánh thức nhẹ nhàng nói:"Bảo bối của mẫu thân, về sau mẫu thân không thể bồi bên cạnh ngươi, hy vọng tương lai ngươi không cần oán hận phụ mẫu sớm bỏ rơi ngươi, phụ mẫu chỉ hy vọng tương lai ngươi nhất định phải hạnh phúc."

Nén lệ lấy ra khối ngọc bội trong vạt áo nhét vào túi gấm, đặt vào trong áo đứa trẻ, đem đứa trẻ giấu vào chỗ sâu trong núi đá lên ngựa không quay đầu lại, chạy như điên đến một hướng khác.

Hài tử, mẫu thân rất muốn hôn đôi má của ngươi.

Tận cùng nơi này là vách núi đen sâu vạn trượng, cho dù nàng chết không toàn thân, cũng tuyệt đối không muốn rơi vào tay bọn chúng!

Gió rét vẫn tàn phá như cũ, sắc trời càng ngày càng đen, gió bão không vì thương cảm hài nhi nhỏ nhỏ này mà thu lại khí thế, trời giá lạnh đất đóng băng, nhìn kỹ lại, sắc mặt đứa trẻ sơ sinh cũng trở nên trắng bệch.

Mộ Dung Tiểu Tiểu bị giá lạnh làm cho tỉnh lại, nhiệt độ xung quanh cùng hoàn cảnh khiến cho nàng nhất thời không kịp phản ứng.

Lạnh, nàng đến địa ngục sao? Cũng phải, tay nàng nhiễm đầy máu người như thế cũng không lên được Thiên Đường đi.

Không biết Việt Bản có thể hay không cũng như vậy, nhớ lại cảm thấy đau thấu nội tâm.

Nghĩ muốn động đây, phát hiện toàn thân cứng ngắt, sao lại thế này? Mộ Dung Tiểu Tiểu oán hận nắm chặt quả đấm, không đúng! Cảm giác không đúng! Sử dụng toàn bộ sức mạnh đưa tay đến trước mắt, ngây dại, cánh tay nhỏ nhắn này là của mình?

Oh my god! Nhỏ như em bé!

Không đúng, là trẻ sơ sinh!

"Vì sao lại như vậy?" Thanh âm phát ra miệng lại là y y nha nha của trẻ sơ sinh.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhắm mắt sắp xếp suy nghĩ một phen, tình cảnh vừa rồi giống như còn đang hiện lên trước mắt.

Nàng cùng Việt Bản đều là đứa bé ở cô nhi viện. Nàng còn nhớ rõ khi đó nàng năm tuổi cùng Việt Bản được một nhà có tiền nhìn trúng nhận nuôi, khi bọn họ mong chờ vào tương lai, tâm tình cho rằng rốt cuộc cũng có người nhà, nhưng nghênh đón bọn họ lại là huấn luyện Âm Vô Thiên Nhật. Vài lần như vậy họ cho rằng mình không còn kiên trì nổi nữa, nếu không có Việt Bản, nhất định nàng đã sớm chết đi. Việt Bản là người thân nhất của nàng. Không sai, sát thủ, nàng còn nhớ rõ lần đầu tiên huấn luyện, trong lúc nàng ngây ngốc đứng ở sân huấn luyện trên mặt đất, nhìn một vật nhỏ giống như đã thú bỏ nhào về hướng mình, Việt Bản đã che phía trước nàng mà hai tay nhiễm huyết. Nàng nghĩ, một màn kia, cả đời này cũng không quên được!

Lại nhớ đến nhiệm vụ cuối cùng, quân địch lợi hại vượt xa so với tư liệu gia tộc cung cấp, cũng khiến cho nàng hiểu rõ lần này không phải là nhiệm vụ mà là cái chết

!

Việt Bản vì muốn cho nàng chạy thoát, cuối cùng chết chung với kẻ thù, một câu nói kia "Chỉ cần em còn sống!" Rốt cục khiến nàng không thể nhịn được nước mắt mà rơi xuống mãnh liệt!

Chẳng bao lâu sau, cũng bởi vì được phép đến lấy cái gọi là thù lao đi giúp đỡ Cô nhi viện, thoáng cảm thấy an ủi. Hiện giờ, đã không có Việt Bản, một chút an ủi cũng không khiến nàng có dũng cảm tiếp tục công việc.

Việt Bản là người thân duy nhất chăm sóc nàng hai mươi mấy năm qua, tưởng tượng sau này một thân một mình, cảm giác cô đơn mãnh liệt giống như con lữ đồ áp xuống, trong nháy mắt nhấn chìm nàng.

Nào là sát thủ không có tình cảm, để trên người nàng và Việt Bản không thể thực hiện được.

Lê thân thể hiu quạnh, trong tay cầm súng, nhắm ngay huyết thái dương, bóp cò!

Như vậy, kết thúc tất cả đi!

Đẹp bỏ suy nghĩ, Mộ Dung Tiểu Tiểu mở mắt ra, một giọt lệ trong khóe mắt rơi ra chảy đến sau tai. Nàng nhìn xung quanh, tuy có tối một chút nhưng trên nền tuyết tôn lên vẫn có khả năng nhìn xem đại khái hoàn cảnh xung quang, bản thân mình xuyên qua, Việt Bản cũng sẽ như vậy sao? Lại nhìn tay chính mình, vẫn còn sống?

Nếu sống lại, đời này cũng không muốn sống một mình như vậy nữa.

Trong tuyết, một lão nhân lồi thoi run rẩy thông thả đi tới, toàn thân hắc y, nhìn có chút nhàn nhúm, trong tay cầm theo một bầu rượu, râu tóc bạc trắng, hai má đỏ rùng rục, cũng không biết là vì giá lạnh hay vì say rượu, rất giống Lão Ngoan Đồng(trong tiểu thuyết kiếm hiệp của Kim Dung), mặc dù thể nhìn xem vẫn cảm giác lão nhân tràn đầy sức sống.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Lần đầu đến sơn cốc

Bông tuyết rơi xuống vì vu nhẹ bay như lông ngỗng, gặp cơn gió thổi, những bông hoa tuyết giống như kẹo đường làm cho người ta sinh ra ảo tưởng. Nàng nhớ rất rõ lúc còn nhỏ, khi còn ở cô nhi viện, có lần Việt Bản không biết lấy kẹo đường từ đâu cho nàng, lúc đó còn cười nói, kẹo đường này giống như bông tuyết, lần sau tuyết rơi nhất định phải ăn nhiều một chút. Nàng còn nhớ rất rõ hương vị này, rất ngọt, ngọt đến tận tâm hồn.

A, làm sao lại nhớ đến những thứ ngây thơ như vậy, Mộ Dung Tiểu Tiểu tự giễu cợt một hồi.

Mục Trạch Dương ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu lướt trên tuyết, Mộ Dung Tiểu Tiểu cúi đầu, nhìn tuyết bằng phẳng, không có một dấu chân, kinh ngạc một phen.

Đây là khinh công của người cô đại? Nhưng mà nhìn thân pháp đập tuyệt không dấu vết cùng biết là không bình thường rồi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cup mắt xuống, thời đại này không tồn tại trong lịch sử? Đối với lịch sử nàng không am hiểu, hiện tại cũng không biết là xuyên không đến bao nhiêu năm trước.

Nhìn bầu trời màu tro xám, hai mắt long lanh, so với gương mặt non nót hoàn toàn bất đồng với ánh mắt.

Mục Trạch Dương ngạc nhiên nhìn đứa bé trong lòng không khóc cũng không làm khó, an tĩnh dị thường, tiểu oa nhi này thật sự là con của nàng sao? Khối ngọc bội này.....

Không bao lâu đến một ngôi miếu.

Từ ngoài nhìn vào, ngôi miếu đổ nát, tường là hoang phế lâu ngày, Mục Trạch Dương không dừng bước chân, trực tiếp đi vào bên trong miếu, còn chưa dừng lại đã kêu lên, "Tiểu tử, thu thập hành lý chuẩn bị rời đi."

Mộ Dung Tiểu Tiểu khó khăn mới di động được cái đầu nhỏ của mình, quay lại nhìn, một tiểu tử thoạt nhìn khoảng gần mười tuổi, ngồi ngay ngắn ở một bên không để ý gầy đồng lửa bên chân, chậm rãi ngẩng đầu lên, Mộ Dung Tiểu Tiểu kinh ngạc, tiểu tử này rất khá, tuổi không lớn, nhưng ánh mắt lạnh như băng, cự tuyệt người ngoài gần dạm, nhìn đến người ôm chính mình, ánh mắt lạnh băng thu lại mấy phần.

Dạ Nguyệt Ly nhú nhú mi, chỉ ừ một tiếng. Ánh mắt liếc đến Mộ Dung Tiểu Tiểu, không có biểu cảm gì.

Đối với tình thương của sự phụ mình tràn lan lại kiểm về "Tiểu động vật", Dạ Nguyệt Ly lựa chọn không nhìn. (Chỉ mà biết suy nghĩ của anh thì anh không dễ lấy được chị như vậy đâu hehe)

Năm trước Mục Trạch Dương mang về một con "câu", nửa năm sau lại nhặt về một con "chim", đối với oa nhi không biết trộm từ đâu về, hẳn thật sự không có lòng hiếu kỳ.

Nhìn ý tứ đồ đồ mình không có nửa điểm muốn hỏi hẳn sao lại thế này, Mục Trạch Dương cũng lười phải nhiều lời, cầm bình nước trong bao quần áo đưa tới bên miệng Mộ Dung Tiểu Tiểu, cười hi hi nói: "Nha đầu, uống nước, sự phụ sẽ tìm đồ ăn cho ngươi sau."

Nghe được hai chữ "sự phụ", lúc này Dạ Nguyệt Ly mới nghiêm mặt, biểu cảm của Mục Trạch Dương rất chân thành không có nửa điểm đùa giỡn.

Lúc này Dạ Nguyệt Ly đã thu hồi ánh mắt.

Mục Trạch Dương lại nói với Mộ Dung Tiểu Tiểu, "Sau này tiểu tử kia sẽ là sư huynh của ngươi nữa." Tiếp theo tự bản thân vui tươi hơn hờ cười rộ lên, chỉ có chính hắn mới biết được cái gọi là trong lòng tưởng tượng ra cảnh thích thú ra sao. (rồi sau này lão sẽ hối hận keke)

Sư huynh sao? Mộ Dung Tiểu Tiểu bót chút thời gian uống nước giương mắt nhìn Dạ Nguyệt Ly, về sau muốn nàng ở chung với người này sao?

"Im lặng, không nói gì. Đồ thô để chết tiết, ngươi không lại gặp mặt gọi một tiếng sư muội sao?" Mục Trạch Dương thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu 'tha thiết mong đợi' nhìn Dạ Nguyệt Ly, trong lòng một trận xót xa, hung dữ lên tiếng.

Dạ Nguyệt Ly xách túi đồ, cũng không lên tiếng. Hắn vẫn luôn là như vậy, muốn hắn ở chung với người khác? Thật xin lỗi, hắn không biết. Ánh mắt lạnh lùng hơi lướt qua đứa bé sơ sinh trong ngực Mục Trạch Dương, trực tiếp đi ra bên ngoài miếu.

Mục Trạch Dương chau mày, tính im lặng, không nói gì sao, đồ thô để chết tiết, tiểu tử này thật không đáng yêu chút nào.

Sự phụ Mục Trạch Dương này cũng rất cẩn thận, trên đường đôi khi bón cho Mộ Dung Tiểu Tiểu chút nước cơm, không để cho nàng bị đói. Nhưng dù sao cũng là trẻ con mới sinh, ăn thứ không dinh dưỡng này làm sao được, Mục Trạch Dương hận không thể lập tức trở về cốc, vội vã một đường trở về, rốt cuộc không đến ba ngày đã trở lại Thần Phong Cốc.

Thần Phong Cốc là nơi giao tiếp giữa Bắc Địch quốc cùng Nam Dục quốc, nổi danh là Nhất Tuyến Thiên, chung quanh ngọn núi xanh tươi không ngớt, sở dĩ nó nổi danh là vì đây là nơi ở của Thần Phong lão nhân.

Đã từng có người ngưỡng mộ cầu kiến, nhưng nghĩ đến nơi đều là ảo cảnh kết hợp với trận pháp bậc cao, liền e sợ mà dừng bước.

Không nhìn rõ Mục Trạch Dương và Dạ Nguyệt Ly làm như thế nào mà tiến vào cốc, Mộ Dung Tiểu Tiểu bị quan cảnh trước mắt hấp dẫn.

Đẹp quá!

Xuyên qua Nhất Tuyến Thiên, bên ngoài trời vẫn lạnh giá đất đóng băng, bên trong lại là mùa xuân ấm áp, khác biệt lớn như vậy khiến Mộ Dung Tiểu Tiểu kinh ngạc.

Vẫn còn sáng sớm, tron sơn cốc dường như thức tỉnh, sương sớm dần tiêu tan, nơi này yên bình đối lại rất lạ lẫm, Mộ Dung Tiểu Tiểu tham lam hít lấy không khí mới mẻ nơi đây, giữa rừng núi xanh tươi, màu xanh hoa cỏ cùng quả chín đỏ mọng, từng đàn chim nhỏ bay qua rừng, dòng suối nhỏ uyển chuyển róc rách chảy, trong khe đá chỗ nước cạn có vô số cá nhỏ đang nô đùa bập bênh trong nước, ngẫu nhiên có một vài chiếc lá rơi xuống, từng đợt xô xao.

Lúc này Mộ Dung Tiểu Tiểu mới chính thức cảm thấy được sống lại, khóe miệng giương lên nụ cười yếu ớt.

"Đẹp không, tiểu toa nhi, cảnh sắc nơi này khác hẳn so với bên ngoài." Mục Trạch Dương nhìn Tiểu oa oa trong lòng mình cười, có chút tự hào. (Lão đang tự sướng thì có *xách dép chạy*)

"Ê a, ê a." Được rồi, không thể không nể mặt mũi người khác.

Đi về phía trước, một loạt phòng trúc hiện ra trước mắt, Mục Trạch Dương ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu trực tiếp đi vào một gian, Dạ Nguyệt Ly đứng ở cửa không đi vào.

Mục Trạch Dương đem Mộ Dung Tiểu Tiểu đặt ở trên giường sau đó đi ra cửa, trong tay nắm chặt một vật, đó là mảnh lụa dính đầy máu, đây là thứ tìm được trên người Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Trong phòng, Mộ Dung Tiểu Tiểu đánh giá bài trí trong phòng, rất đơn giản nhưng khắp nơi lộ ra ngăn nắp sạch sẽ.

Tiếp đó nhìn chằm chằm nóc nhà, đây là tình huống gì, ném nạng ở đây?

Ngoài phòng

"Tiểu tử, về sau sự muội của ngươi ngươi dẫn theo đi!" Mục Trạch Dương cầm lấy tay Dạ Nguyệt Ly, vẻ mặt nghiêm túc.

"Sự muội?" Dạ Nguyệt Ly nghi hoặc hỏi.

"Không sai!" Hừ hừ, ranh con. "A Minh bọn họ ta cũng lo lắng như vậy, là sự muội của con về sau con chiếu cố." (Đoạn này nhờ vả nên ngọt nhạt với anh)

"Đồ nhi đã biết." Cho dù Dạ Nguyệt Ly không muốn cũng không phản bác được.

Tâm tình Mục Trạch Dương rất tốt đo ra ngoài, hẳn muốn đi gặp người trong cốc.

Dạ Nguyệt Ly vào phòng mình, thấy đứa bé nhỏ nhỏ mới sinh nằm trên giường mình nhìn nóc nhà chằm chằm, chớp mắt cũng không chớp lấy một cái.

Dạ Nguyệt Ly không biết lúc này trong lòng mình có ý tưởng gì, đó là người cùng vận mệnh giống mình, bị người khác vứt bỏ.

Thân thể nhỏ nhắn nhìn hần, cái miệng nhỏ cười lên, dường như rất vui khi nhìn thấy hần, y y nha nha vung cánh tay nhỏ bé.

Mặt có chút hồng hào, viền mắt một mảnh hơi nước, có phần đáng thương tội nghiệp, mắt đen trong suốt vô cùng, không nhiễm tạp chất.

Dạ Nguyệt Ly nhìn đứa bé nhỏ nhắn mới sinh, cái gì cũng nhỏ, chân tay nhỏ, mũi miệng cũng nhỏ, càng đánh giá lại càng cảm thấy kỳ diệu.

Ôm lấy thân thể nhỏ bé, rất nhẹ. Một bàn tay của hần cũng có thể ấm lòng nàng lên, đặt ổn định ở trên đùi mình, ở khoảng cách gần có thể ngửi thấy mùi sữa thoảng thoảng truyền đến từ thiên hạ nhỏ bé này.

Thiên hạ nhỏ bé, nhẹ nhàng, mềm mại.

Mộ Dung Tiểu Tiểu vung hai tay nhỏ bé túm lấy quần áo trước ngực Dạ Nguyệt Ly, cọ cọ trong ngực hần, ưm, mùi thật thích, ha ha, nhìn ánh mắt kinh dị của tiểu nam hài này, bộ dáng hần ôm cẩn thận không dám lộn xộn, Mộ Dung Tiểu Tiểu cảm thấy buồn cười. (cứ cười đi rồi có ngày không xa được vòng tay ấy)

Ân, hừ, tam thời trước hết cứ dựa vào hần đã.

Dạ Nguyệt Ly nhìn tròn mắt của thân thể nhỏ bé xoay vòng vòng, cảm giác lưu động rất có ý tứ.

"Sự muội sao? Về sau ngươi là sự muội của ta." Nói xong ôm chặt thiên hạ vào lòng.

Loại cảm giác này hần không chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đi đón sư huynh

Bầu trời bao la xanh thẳm, ánh mặt trời treo lên ánh nắng ấm áp, từng cơn gió xuân thổi tới, một thân thể nhỏ nhỏ nằm trên mặt cỏ, đầu gối lên tay hai chân vắt chéo lác lác, người này, đúng là Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Tóc dài đến eo trải thành hình dải quạt phía sau, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn giống như hoa sen mới nở, tươi mát ngon ngọt, bị phơi dưới ánh mặt trời đỏ ửng như quả táo, một thân quần trắng bao bọc thân thể nhỏ nhắn thoát nhìn càng lung lung đáng yêu.

Đến Thần Phong cốc bắt tri bắt giác đã được tám năm, Mộ Dung Tiểu Tiểu cảm thán, trí nhớ ở kiếp trước càng ngày càng xa, ngẫu nhiên nửa đêm sẽ bừng tỉnh, nghĩ tới người thân sớm đã đi xa kia, Việt Bản.

Sống cuộc sống sâu gạo nhàn hạ, lại càng làm cho nàng quên mất bên ngoài là thế giới cổ đại, cũng là nơi người ăn thịt người.

Mắt nhỏ của Mộ Dung Tiểu Tiểu nhú lại, thân thể nhỏ nhỏ tự trên một khối mềm mại trắng toát, thoải mái hừ hừ.

Đây là một con sói nhỏ năm đó được Mục Trạch Dương nhặt về, bị Mộ Dung Tiểu Tiểu đặt tên là Tiểu Bạch (

Dường như cả ngày Mộ Dung Tiểu Tiểu cùng với con sói này ở chung một chỗ.

Đột nhiên, tiếng chim ưng rít lên từ trên cao truyền tới, Mộ Dung Tiểu Tiểu bật người giống như cá Trích, đứng lên, ngẩng đầu liền thấy được một bóng dáng màu đen. Hai ngón tay để bên miệng huýt một tiếng sáo, Hắc Ưng (con chim ưng màu đen) lao đầu xuống đất.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cười tủm tỉm ôm lấy nó, cọ sát má vào đầu Hắc Ưng, "Tiểu Hắc, cực khổ a, sau này sẽ cho người ăn ngon." (~.~" toát mồ hôi* bà này bị bệnh cái gì cũng TIỂU hay sao ý)

Lưu loát cúi ống tre dưới chân chim ưng, rút mảnh giấy bên trong, xem cấp tốc, nhủ mày, "A, sư huynh sắp về."

"Tiểu Nhất, mang Tiểu Hắc đi ăn một chút." Gọi mấy người đầy tớ nhỏ tuổi ở dưới nhà, liền trực tiếp chạy vọt vào phòng, đi theo phía sau vẫn là một khối cầu tuyết lớn.

Người trong cốc không nhiều lắm, kể cả Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng chỉ có sáu người, năm đó Mục Trạch Dương cũng chỉ thu nhận Dạ Nguyệt Ly làm đệ tử, còn lại trong cốc có đúng ba được đồng, khoảng mười hai mười ba tuổi, đi theo Mục Trạch Dương học chút y thuật, nhưng bản thân lại không cho bọn họ bái sư.

Mục Trạch Dương là người điển hình sợ phiền toái, lại là một con sâu lười, nói ra chính lão cũng cảm thấy có hai cái xử tử cùng tiểu nha đầu là đủ.

Nói đến tên, nguyên danh ba người không phải xưng hô như vậy, là Mộ Dung Tiểu Tiểu dựa vào chiều cao đặt mệnh danh cho bọn hắn: Tiểu Nhất, Tiểu Nhị, Tiểu Tam, ý nghĩa đúng như tên gọi dễ nhận biết.

Ba người đều yêu thích Mộ Dung Tiểu Tiểu, ở cùng trong cốc nhiều năm đã coi nàng như tiểu muội nhà mình, nàng vui vẻ, bọn họ cứ sao lại ngại ngần mấy trò khôi hài này. Chính là mỗi lần gọi tên của bản thân trên đầu đều đồ mồ hôi, cho dù có là Tiểu Nhị.

Ba người đối với bản lĩnh đặt tên của Mộ Dung Tiểu Tiểu không dám khen tặng, vô nghĩa, chẳng lẽ muốn gọi là Tiểu Hoàng, Tiểu Lục sao?

Mộ Dung Tiểu Tiểu ở tại phòng mình sửa soạn một hồi, Tuyết Lang ngồi xổm một bên ngoe ngáy cái đuôi, miệng phát ra thanh âm 'hừ hừ', nàng cũng không quay đầu lại nói: "Tiểu Bạch ngoan, sau này sẽ mang người đi chơi."

Vừa nói vừa hướng phía bên này bày biện này nọ, lại lấy mấy thứ để vào trong túi, cổ tay áo, thầm nghĩ, 'đề phòng như thế này tuyệt đối không sai.' làm xong hết mọi thứ lại chạy đến cạnh bàn cầm chiếc bút viết viết vài nét, liền ôm một gói đồ như cơn gió chạy ra khỏi phòng, vừa chạy một bên vừa kêu gào "Tiểu Nhất, Tiểu Nhị, Tiểu Tam, nói cho sư phụ ta đi đón sư huynh."

"Ai, Tiểu Tiểu người không thể...." Lời còn chưa nói hết, liền cảm giác được một trận gió thổi qua mặt, Tuyết Lang chờ Mộ Dung Tiểu Tiểu đã không thấy tăm hơi.

Đội Mục Trạch Dương luyện xong thuốc ra ngoài đến tìm người? Một trận hô to gọi nhỏ kinh thiên động địa, "Tiểu Tiểu a, người đi rồi sư phụ biết làm sao bây giờ, sống mà không khác nào như đã chết." Tiểu Nhất, Tiểu Nhị, Tiểu Tam khé miệng co rút, không phải là thiếu mấy phần cơm canh cho hắn à?

Mặc dù Mộ Dung Tiểu Tiểu biết hàng năm Dạ Nguyệt Ly sẽ có mấy lần xuất cốc, nhưng lần này đi đã lâu, hơn ba tháng rồi. Ở trong cốc này hơn tám năm, trừ bỏ Mục Trạch Dương, người nàng thân cận nhất cũng chính là bản thân sư huynh. Mặc dù Tiểu Nhất, Tiểu Nhị, Tiểu Tam bọn họ đối với nàng cũng tốt, nhưng là người nàng kê cận nhiều nhất vẫn là Dạ Nguyệt Ly.

Ở bên cạnh hắn nàng luôn thấy thỏa mãn, có cảm giác người thân nhất.

Dạ Nguyệt Ly đối với nàng cũng không tệ lắm, dường như mỗi lần xuất cốc khi trở về đều mang cho nàng một chút thức ăn đồ chơi, cũng sẽ nói chuyện cùng nàng, tuy nói không nhiều lắm, lại khiến cho nàng cảm nhận được một loại cảm giác yên ổn trầm tĩnh.

Mở trận pháp ở cửa cốc hiện nay đối với Mộ Dung Tiểu Tiểu như là bữa sáng, ra cốc đi xuôi về phía nam, là phía Nam Bắc Địch quốc, hiện giờ dù đã là mùa xuân, nhưng vẫn rét lạnh như trước, Mộ Dung Tiểu Tiểu thân mang nội lực nên cũng không cảm thấy lạnh cho lắm, hưởng chi hiện giờ đang ngồi trên lưng Tuyết Lang, cực kỳ ấm áp.

Năm đó thời điểm nàng mới mở miệng nói chuyện suýt chút nữa đã dọa sợ Mục Trạch Dương, vốn nàng không nghĩ sẽ bại lộ sớm như vậy, nhưng là nàng phát hiện mảnh ngọc bội trên người có chữ viết không nhận được mở miệng hỏi Mục Trạch Dương.

Ngọc bội rất nhỏ, nấy không phải mỗi ngày đều cầm chơi trong tay sẽ không thể phát hiện, Mục Trạch Dương chỉ thờ dài nói nhặt được về cái nha đầu không đơn giản a. Chuyện ngọc bội cũng không muốn gạt nàng, dứt khoát nói sự thật cho nàng biết bí mật.

Khi thấy Mục Trạch Dương truyền nội lực vào ngọc bội, chữ viết in trên tường, Mộ Dung Tiểu Tiểu lại cảm thán sức mạnh to lớn của cổ nhân, cư nhiên có thể truyền nội lực vào ngọc bội, tuy nhỏ nhưng nội lực xuất ra làm cho có thể xem cực kỳ rõ ràng.

Mục Trạch Dương nói cho nàng biết đây là Thiên Linh Quyết vô số người muốn có, là nội công tâm pháp cao nhất, trong khi tu luyện chơi đùa cũng hơn kẻ khác, đến tầng thứ tư là Phân Thủy Linh, sau khi luyện thành gia tăng một phần công lực.

Những người yêu võ thuật đều hiểu, võ công lợi hại hay không được quyết định bởi nội công cao thấp.

Hiện giờ Mộ Dung Tiểu Tiểu tám tuổi mới luyện đến tầng thứ ba, năm đó Mục Trạch Dương nói hẳn biết thân thể trẻ con tinh khiết nhất, cũng đồng ý sớm cho nàng tu luyện. Hiện tại nàng đang ở tầng thứ ba cũng đã nửa năm, nhưng không làm sao vượt qua tầng thứ tư này, nàng biết càng về sau càng khó, thực sự cũng không gấp, xem thân thủ hiện nay của nàng, tự bảo vệ mình là đủ rồi, chỉ cần không gặp người nào quá cao cường thì cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Huống chi, nàng toàn thân cao thấp đều ấn dấu "đồ tốt" nha.

Khi nàng hỏi Mục Trạch Dương tại sao trên người nàng lại có thứ đồ tốt này, Mục Trạch Dương cũng không nói lộ ra, chỉ nói chuyện nàng có ngọc bội phải giữ bí mật không thể nói cho bất luận kẻ nào, bất kể là ai, nếu không sẽ rước lấy họa sát thân. Mặc dù Mộ Dung Tiểu Tiểu hiểu việc này không đơn giản như vậy nên cũng không hỏi nhiều nữa, tin tưởng một ngày nào đó sư phụ sẽ nói cho nàng biết, có thể bay giờ chưa đúng thời điểm đi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu sờ đầu Tuyết Lang ý bảo thả chậm tốc độ chạy trốn, trong lòng tính toán lộ trình Dạ Nguyệt Ly trở về, nghĩ đến trên đường sư huynh trở về sẽ đột nhiên nhìn thấy nàng có cảm thấy vui mừng không, nhớ đến, miệng cười ngây ngô một hồi.

Sư huynh đang cười ngửa trên con đường nào đó thỉnh linh hất hơi một cái, người hầu bên cạnh lập tức giục ngựa chạy đến bên cạnh quan tâm hỏi:

"Chủ tử, người không sao chứ?"

Dạ Nguyệt Ly nhủ mảy, hẳn xuất cốc cũng hơn ba tháng rồi, không biết nha đầu ra sao, hẳn cũng không chắc chắn mọi chuyện sẽ qua đi, có phải hay không lại bỏ thêm gì đó gây tai họa cho tiểu động vật. Nghĩ đến người nào đó, không tránh khỏi phát hiện ý cười trong mắt Dạ Nguyệt Ly.

Người hầu bên cạnh chờ không được câu trả lời liền toát mồ hôi lạnh. Đúng rồi, làm sao hôm nay lại hỏi dư thừa này nọ, đã quên chủ tử không phải là người hẳn có thể tùy tiện quan tâm.

"Không sao."

Một câu nhẹ nhàng phảng phất trong lòng người hầu, nháy mắt làm cho thân thể hắn căng thẳng trở nên trấn tĩnh lại.

Tiến vào trong trấn không nghĩ ngờ gì nữa Dạ Nguyệt Ly trở thành tiêu điểm, một thân hoa phục xanh nhạt, quanh người khí chất tao nhã, ở khí trời giá rét lạnh leo giống như trong suốt, làm cho người khác nhìn vào liền cảm thấy lạnh lùng, ngũ quan tuần mĩ nhưng gương mặt không có biểu cảm, ánh mắt lạnh như hàn băng ngàn năm không đổi. Thân hình cao ngất giăng chân trên con ngựa tóa ra từng đợt khí lạnh, khiến nữ tử bên đường nhìn thấy ánh mắt lấp lánh.

Mặc dù mọi người cảm thấy người này cao quý nhưng cũng không dám nhìn nhiều.

"Toái Nguyệt, tìm một chỗ ăn gì đó rồi lại đi."

"Tuân lệnh."

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trộm vặt ban đêm

Mộ Dung Tiểu Tiểu chạy hơn nửa ngày cuối cùng cũng đến trấn thành. Thành Vi Nhạc là nơi hai nước giao nhau hết sức yên bình, tường thành được dựng lên từ những phiến đá cực kỳ rắn chắc, cũng bởi vậy cho nên trong thành có thương nhân của hai nước ở lại đây, các loại tửu lâu, khách điểm, quán trà nhỏ đều mọc lên rất đông, người đi đường nói cười không dứt, trong đó có xen lẫn thanh âm rao hàng, hết sức nhiệt tình.

Mộ Dung Tiểu Tiểu quyết định nghỉ tại đây một đêm. Một người một sói không nghỉ ngơi gì sẽ trở thành tiêu điểm trên đường, người đi sau thành tiêu điểm của sợ hãi, người đi đường cảm thấy tiểu cô nương xinh đẹp tinh xảo nhưng đến khi nhìn nàng ngồi trên thân con sói to lớn, lập tức chạy như thủy triều dâng lên.

Mộ Dung Tiểu Tiểu bực mình, nàng có khủng bố như vậy sao? Sư phụ nói nàng thật đáng yêu nha, sờ sờ đầu Tuyết Lang, Tuyết Lang phát ra thanh âm 'hừ hừ', nó cũng rất vô tội có được không?(Muội à, người thấy rồi, sói thấy rồi, nhưng người cười sói a, là cười sói nha.....)

Mộ Dung Tiểu Tiểu trầm nghĩ, chưa thấy người bao giờ sao, không thấy được con sói trắng của nàng có bao nhiêu đáng yêu sao, lại không kiêng rè gì, chạy như bay là sao chứ.

Ngẩng cao đầu tiếp tục đi về phía trước, tìm khách điểm quyết định ở lại nơi này một đêm.

Lập tức Mộ Dung Tiểu Tiểu xuống ngựa, a không, là xuống khỏi lưng sói, "Tiểu Bạch, hôm nay nghỉ tại đây một đêm, đoán chừng có thể ngày mai sư huynh sẽ tới." Tuyết Lang cọ cọ vào thân thể nhỏ bé của Mộ Dung Tiểu Tiểu tỏ vẻ đồng ý.

Mộ Dung Tiểu Tiểu dẫn đầu đi vào khách điểm, tiểu nhị đang chuẩn bị nhiệt tình đi tới của đón khách, bỗng vừa thấy Tuyết Lang, bị hù dọa lui vài bước lớn, cả người run cầm cập, "Khách quan. Nghỉ chân hay là ở trọ a."

Mộ Dung Tiểu Tiểu không nhìn đến tiểu nhị cùng ánh mắt sợ hãi thêm đánh giá của khách trong điểm, trực tiếp ném một thỏi bạc,

"Cho một gian phòng hảo hạng, thêm mấy món ngon, chuẩn bị nước ấm." Dẫn Tuyết Lang chuẩn bị lên lầu, quay đầu nhìn đến tiểu nhị còn đứng chỗ cũ không nhúc nhích, nhíu nhíu mày, "Người không dẫn ta đi ta làm sao mà biết là gian nào?"

Tiểu nhị sợ hãi "Dạ, dạ dạ, đến đây."

Thật là, cũng gọi giống Tiểu Nhị nhà nàng làm sao lại không đáng yêu bằng. Ai. Không nhìn ánh mắt khác phía sau theo dõi đã lâu.

Sau khi tắm xong mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu đỏ ửng, thoát nhìn thật đáng yêu, chia hơn phân nửa đồ ăn cho Tuyết Lang bắt đầu ăn một cách tự nhiên.

Ăn no xong liền ghé vào bậc cửa sổ, rầu rĩ không lắm bầm, "Tiểu Bạch, người nói có khả năng sư huynh sẽ đi qua phía dưới kia không?"

Trả lời nàng tự nhiên là một tiếng "Hừ hừ".

"Ai, vẫn là đi ngủ sớm một chút."

Trong ngõ nhỏ cuối đường, tiểu nam từ lén lút chạy vào trong, sau khi dừng lại hồn hên thờ gấp, trong mắt không che giấu được hưng phấn."Lão Đại, ta thấy được, thật sự là tiểu nữ oa tám tám tuổi, nhưng là bên người nàng chỉ có một con Tuyết Lang chưa trưởng thành đâu. Nếu chúng ta bắt được tuyệt đối có thể bán tốt giá."

Một thanh âm khác có vẻ thật kinh ngạc, "Nga? Chỉ có một tiểu nữ oa sao?"

"Lão Đại, nữ oa chúng ta có thể bán cho Xuân Hoa viện, hắc hắc." Một thanh âm đáng khinh truyền tới.

"Dạ, dạ, ha ha." Có người phụ họa, xem ra, còn có vài cái đồng lõa.

"Cầu Từ, người theo ta đi, chuẩn bị tốt mọi thứ, Tam Nha Từ, các người tới canh chừng, có chuyện gì lập tức báo." Tên Lão Đại phân phó.

Ban đêm, khách điểm đều đã ngủ, Mộ Dung Tiểu Tiểu ngồi ở trên giường tiếp tục tu luyện Thiên Linh quyết, lại một lần nữa tự thân điều động nội lực thử phá giải tầng thứ tư, thử qua vài lần vẫn không có kết quả, dứt khoát không luyện nữa. Hướng phía sau liền ngã xuống giường nằm thành hình chữ đại, nhắm mắt lại bắt đầu nghĩ sư huynh nàng giống như ánh trăng vậy, không sai, nàng chính là cảm thấy sư huynh là vàng trắng giữa đêm đông, mặc dù hơi lạnh, cũng may không lạnh đến nàng.

Tuyết Lang nằm bên giường cũng híp mắt ngủ gật, nhưng vào lúc này, lỗ tai giật giật.

Đồng thời Mộ Dung Tiểu Tiểu trợn mắt, ai da, có ý tứ, thực coi nàng như tiểu hài tử có thể khi dễ sao?

Được rồi, coi như là luyện tập lần đầu tiên rồi, này đêm dài đằng đẵng nhàn rồi cũng lại nhàm chán.

Trong không khí có quen thuộc mùi, Mộ Dung Tiểu Tiểu nín thở xoay người một cái đi đến bên Tuyết Lang đút một viên gì đó vào miệng nó, nhìn nó nghe theo nuốt xuống, thể này mới vọt đến bên cửa sổ.

Quay đầu trừng mắt nhìn Tuyết Lang trừng mắt, chỉ vào cửa sổ ra dấu tay.

Trên đất Tuyết Lang cúi hạ lỗ tai, thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng trừng mắt nhìn lại.

Một người một sói trao đổi xong.

Vài cái động tác liên tục lưu loát chưa phát ra một tiếng động dù là rất nhẹ, cửa sổ khẽ mở, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhảy, tay nhỏ bé hơi bám xà ngang, đang

chuẩn bị nhảy một cú lên đến nóc nhà.

Nhưng vào lúc này, cửa sổ cách vách mở rộng ra!

Ách . .

Cùng người đối diện không tiếng động mắt nhỏ trừng mắt lớn.

Cổ Hân sớm còn chưa hiểu tình huống cũng cảm giác được có người xông vào trong lòng mình, nhất thời trong đầu không nghĩ tới phòng bị.

Ngẩn người, cúi đầu xem tiểu thân thể trong lòng, hai mắt đầm lệ mông lung, tựa hồ bị cái gì làm kinh sợ thân thể run nhè nhẹ, mà đôi tay nhỏ bé căng thẳng túm quần áo trên eo hân, trong hai tròng mắt tràn đầy tín nhiệm cùng ý lại, nhỏ bé đáng yêu lại làm người thương tiếc.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngay thẳng đánh giá hân, người đối diện chỉ tùy tiện khoác một chiếc áo bào màu lam hoa, tóc còn ướt nước, nhìn ra vừa tắm rửa xong, diện mạo thật cũng không bình thường. Chính là không biết vừa vặn mở cửa sổ ra phát hiện nàng? Hay là nghe thấy động tĩnh mới hành động? Nếu như là về sau. . .

Chính Cổ Hân không biết làm sao, tiểu cô nương trong lòng kinh hoảng mở miệng, "Ca ca xinh đẹp, nhanh chút, có người xấu đến phòng ta, Tiểu Bạch còn ở một mình bên trong đó." Hắc hắc, nếu như là người về sau lời nói thì giao công lao trừ hại giúp dân cho hân đi.

Vừa nghe, vẻ mặt Cổ Hân lập tức biến sắc, "Mau dẫn ta đi!" Hoàn toàn đã quên lúc trước trong đầu còn mơ hồ vô số nghi hoặc.

Xoay người nhắc chân, Mộ Dung Tiểu Tiểu tốt bụng bổ sung, "Bọn họ còn có đồng lõa nữa đó, ca ca xinh đẹp một mình người có thể chứ?" Nàng còn chưa biết thân thủ của nam tử hoa phục xinh đẹp này đâu.

"Đừng sợ." Cổ Hân tưởng nàng quan tâm hân bèn cất tiếng an ủi. Đồng thời có một nam tử áo đen cách vách đi ra, nhìn đến Cổ Hân cung kính cúi đầu, liền phi thân hướng tới địa phương giấu chuột kia.

Lúc này kẻ xông vào phòng Mộ Dung Tiểu Tiểu đã cảm giác được không thích hợp, hạ thuốc mê được một lúc chúng tiến vào mà vẫn chưa thấy chính chủ, luôn luôn trông chừng có thể đi đâu được chứ? Chỉ có Tuyết Lang ‘ đã bị mê choáng váng ’ nằm trên mặt đất.

Đang lúc buồn bực nhưng cũng không nghĩ lãng phí thời gian, trực tiếp chỉ huy người phía sau lấy dây thừng chuẩn bị động tác.

Tên gọi là Cầu Từ sau khi đến gần còn dùng chân đá đá xác nhận có hôn mê thật hay không, tuy rằng một nửa lượng thuốc mê cũng đã đủ, nhưng đây chính là con sói lớn, hân không dám khinh thường, ngồi xổm xuống bắt đầu buộc chặt.

Đột nhiên, mắt Tuyết Lang mở lớn, nam tử giật mình kinh hãi, còn chưa kịp kêu lên, liền cảm thấy trên tay một trận như tê liệt đau đớn, ngay sau đó đó là một trận choáng váng mắt hoa.

Không dừng lại Tuyết Lang trực tiếp đánh úp về mục tiêu phía dưới, thân sói cao lớn nhảy lên liền đem một nam tử đẩy ngã dưới móng vuốt, tư thế chuẩn khi bắt được con mồi!

‘ Aaaaaa ’ Trong kinh ngạc của phòng bị một cước đá văng.

Nhìn đến một màn trước mắt, sắc mặt Cổ Hân kì quái, khoe miệng run run, nghĩ đến Tuyết Lang trước mắt đó là ‘ Tiểu Bạch ’ thôi.(*gật gù* ta đã nói rồi mà, ai cũng phải toát mồ hôi với thiên phú đặt tên của muội đó Tiểu Tiểu)

Đối với khả năng của Tuyết Lang hầu cận của hân không lấy làm lạ, người Bắc Địch đều biết Tuyết Lang lợi hại .

Tuyết Lang nhìn đến Mộ Dung Tiểu Tiểu mắt sói sáng xanh, cũng không còn quan móng vuốt của mình dọa người, rung đùi đắc ý chạy tới bên người nàng cạo lưng tung một hồi, Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng làm động tác tương tự ôm đầu lớn của Tuyết Lang, hô to, "Wow, Tiểu Bạch người không có việc gì thật tốt quá, làm ta sợ muốn chết." Vừa nói còn dùng tay dính chút nước miếng chấm chấm vào khoe mắt.

"Hu" nó hảo không nói gì a.

Tên là Lão Đại nhìn hết thấy trước mắt, không rõ vì sao tự bản thân nhận chưa bao giờ sơ xuất lần này lại bại thảm như vậy.

Hân cũng tốt không nói gì a.

Mộ Dung nho nhỏ đem trong phòng vấn đề lưu cho Tuyết Lang xử lý trên mình nóc nhà chính là tương duy nhất giải quyết, bất quá đối với sau này có người đại lao nàng vẫn là rất thích toan tính .

Cảm giác được Cổ Hân vẫn còn bên cạnh, Mộ Dung Tiểu Tiểu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên cảm động, "Đa tạ, thật may Tiểu Bạch không có việc gì."

"Tại hạ Cổ Hân, thật cũng không làm cái gì, tiểu cô nương vì sao một mình ở trọ tại đây, có đi cùng người nhà không?" Có thể Cổ Hân mới nhớ tới nghi hoặc của bản thân lúc trước, hân cũng không quên lúc đó nàng muốn trèo nóc nhà, tiểu nha đầu này thật là có ý tứ nha.

"Ta gọi Tiểu Tiểu, không có người thân đi cùng, ta cùng Tiểu Bạch đợi sư huynh tại đây." Thấy hân giúp nàng giết trừ mấy con chuột, nàng hào tâm nói

cho hấn biết đại danh của nàng. Vừa nói vẫn còn không quên ‘ chớp chớp nước mắt ’.

Nghe được Mộ Dung Tiểu Tiểu trả lời như vậy, Cổ Hân cũng không còn nhẫn tâm truy hỏi. Lúc này thuộc hạ của Cổ Hân cũng đã trở về, đối với hấn gật đầu rồi đứng sau lưng hấn.

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Sư huynh đến

Sáng sớm ngày hôm sau, trời vừa sáng, liền nghe một hồi đập cửa. Đáy lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu phát điên. A a a, có đề cho người ta ngủ hay không a, nhưng là nàng vẫn phải tức giận rồi giường!

Tối hôm qua sau khi tiểu nhị báo quan phủ nàng biết kế tiếp Cổ Hân sẽ có nghi vấn, vì tránh phiền toái, nàng lấy cớ bị kinh hách nghỉ sớm một chút nghỉ tạm liền lấy tốc độ nhanh chóng trốn vào trong phòng.

Còn đang trong giấc mộng liền bị đánh thức Mộ Dung Tiểu Tiểu cực kỳ khó chịu, lúc mở cửa vẫn còn tức giận, chờ đến khi nhìn thấy Cổ Hân nhanh chóng thay đổi khuôn mặt tươi cười siêu cấp đáng yêu đề đòi phở.

"Cổ ca ca, có chuyện gì sao?" Không có biện pháp, ai kêu tối qua nhờ vả người ta hỗ trợ chứ.

Vừa mới rời giường gương mặt của Tiểu Tiểu ửng đỏ , ánh mắt mang theo mờ hồ vừa mới tỉnh ngủ, thanh âm nói chuyện mềm mại uyển chuyển, thân thể nhỏ nhỏ miến cưỡng tựa vào cánh cửa thoát nhìn thật đáng yêu. Cổ Hân thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu như thế không nhịn được khẽ cười, "Ừ, Tiểu Tiểu, ta mang người đi ra ngoài dùng đồ ăn sáng đi."

Dường như hàng năm Cổ Hân đều đến Vi Nhạc Thành tuần tra việc buôn bán làm ăn của gia tộc, ở trong thành có mấy cửa hàng, bởi vậy đối Vi Nhạc thành cũng không xa lạ. Nghĩ một tiểu oa nhi như Mộ Dung Tiểu Tiểu ở tại khách sạn hấn cũng không yên tâm, dù sao còn ở trong thành vài ngày, hấn vẫn nên quan tâm nàng chút.

Tối hôm qua khi nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn thấy nàng lần đầu tiên đã cảm thấy có hứng thú với nàng, một tiểu oa nhi nửa đêm dám treo nóc nhà sao? A, thật biết điều. Kỳ thực hấn rất thích tiểu cô nương như vậy, biết nàng không có gia nhân còn một mình ra cửa, trong lòng chẳng biết tại sao đau lòng lạ thường. Nghĩ ở trong vài ngày này đối thật tốt với nàng, nếu có thể mang theo nàng đi dạo khắp nơi cũng tốt. (ảo tưởng sức mạnh à cưng hừ hừ...)

Nói thật, Mộ Dung Tiểu Tiểu không muốn đi, như vậy chút thời gian đó còn không bằng cho nàng hảo hảo ngủ một giấc.

Đang nghĩ tới nên từ chối như thế nào, Cổ Hân mở miệng lần nữa,

"Ta biết nơi này có quán ăn hương vị rất tốt, Tiểu Tiểu cũng cùng đi nếm thử sao?"

Sờ sờ bụng nhỏ, nàng dường như cũng có chút đói bụng.

Lập tức thoải mái đáp ứng.

Rửa mặt xong mang theo Tuyết Lang đi theo Cổ Hân chậm rãi ra khỏi quán trọ, theo sau Cổ Hân vẫn là hắc y nam tử đêm qua.

Tuy là sáng sớm nhưng trên đường đã náo nhiệt, xe như dòng chảy, người đi đường như mắc cửi, thanh âm hét to của tiểu thương rất có lực xuyên thấu, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng kêu của vài con ngựa, còn có mùi hương của đủ loại đồ ăn mê người phiêu tán trong không khí. Đám người Mộ Dung Tiểu Tiểu lại thành tiêu điểm, nam là không phải người thường, nữ đáng yêu không gì sánh được, hơn nữa còn có một con sói lớn.

Thật là một tổ hợp đặc biệt.

Cổ Hân mang theo Mộ Dung Tiểu Tiểu đi tới quán ăn nhà mình, khai rõ thân phận cũng không có kiêng dè nàng, chương quầy cung kính dẫn người trực tiếp lên phòng trên lầu hai.

Nhìn thấy một màn này trong con ngươi của Mộ Dung Tiểu Tiểu chớp nhoáng qua một tia kinh ngạc, lập tức lại khôi phục bộ dáng thiên chân vô tà (là ngây thơ choong sáng đó . Nếu không phải thân phận đặc thù, vì sao lại có người hầu ưu tú như vậy?

Đặt móng ngồi ở vị trí bên cạnh cửa sổ, Tuyết Lang cũng ngồi xổm bên cạnh thân nhỏ của nàng. Mộ Dung Tiểu Tiểu giương cái đầu hướng ngoài cửa sổ nhìn lại ngã tư đường.

"Tiểu Tiểu, như thế nào, có phải còn muốn ăn gì ở dưới đó hay không?" Tầm mắt luôn luôn không rời đi khỏi Mộ Dung Tiểu Tiểu, Cổ Hân tò mò mở miệng hỏi.

"Không phải, ta đang đợi sư huynh." Đầu cũng lười quay lại tiếp tục nhìn quanh.

Lại là sư huynh, đây là lần thứ hai Cổ Hân nghe Mộ Dung Tiểu Tiểu nhắc tới.

"Sư huynh hôm nay sẽ trở lại, sư huynh đối với ta rất tốt." Cũng không còn chờ Cổ Hân mở miệng hỏi, liền tự động giải thích.

"Sư huynh của Tiểu Tiểu là ai, sư phụ các người ở nơi nào?" Hiển nhiên lời giải thích của Mộ Dung Tiểu Tiểu chưa thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của người nào đó (lười phải gọi tên luôn).

Nhìn vẻ mặt tò mò của người nào đó Mộ Dung Tiểu Tiểu không buồn nói gì, nhưng vẫn phải nhẫn nại tính tình lại bỏ sung, "Sư huynh a. . ." Nghiêng đầu ngưng mi chu miệng một bộ dáng rất chân thành.

Cổ Hân nhìn nàng khích lệ, ý bảo hẳn rất có nhẫn nại đang chờ nàng trả lời.

"Sư huynh a, sư huynh chính là sư huynh a." Thập phần vô tội.

Hắn ngắt.

Khỏe miệng của Cổ Hân run rẩy.

Vào lúc này tất cả đồ ăn đều đã được bung lên, hai mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm trên bàn. Tuyết Lang trong cốc cũng bị nàng nuôi đến hồng vì giác rồi, những món này nọ thật đúng là churong mắt, đủ để thấy những thứ kia cũng không tệ lắm.

Một người một sói chỉ kém nước miếng chảy ròng ròng.

Cổ sớm nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu như vậy cười thành tiếng, phân phó nàng ăn mau đi.

Trong lòng càng bắt đầu thương tiếc, trong mắt tràn đầy ôn nhu đến bản thân hắn cũng không biết, khiến cho hắc y thị vệ bên cạnh hắn vô cùng kinh ngạc. Hắn cũng chưa từng gặp qua thời điểm công tử nhà hắn quan tâm đến người khác bao giờ.

Đồ ăn tinh xảo tỏa ra từng trăn hương thơm mê người, nhanh chóng thúc giục con côn trùng háu ăn trong bụng Mộ Dung Tiểu Tiểu, hai người ăn ngấu nghiến không nói bất cứ lời nào, vừa ăn cũng không quên đút cho Tuyết Lang, một người một sói thật là hài hòa.

Sau một hồi Cổ Hân cũng sớm quên việc hỏi sư phụ nàng ở nơi nào, tựa hồ là sợ lại được đáp án dờ khóc dờ cười, vì thế chẳng thêm hỏi.

Một lát yên tĩnh bên ngoài bị người khác phá vỡ.

Người tới mười hai mười ba tuổi, một thân váy hồng phấn, bỏ qua sự khinh thường hiện lên giữa hai hàng lông mày xem ra cũng là một tiểu cô nương xinh đẹp, vừa vào phòng liền nhắm thẳng vào Mộ Dung Tiểu Tiểu, mặc dù mắt nhìn Cổ Hân nhưng lời nói nhắm vào Mộ Dung Tiểu Tiểu, "Ca, này là ai a." Nhíu mày bất mãn.

Cổ Tuyết Nhi thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu ăn uống không có ý tứ sớm đã không vừa mắt, dũa nha đầu từ đâu đến không hiểu quy củ.

Thừa dịp lúc Mộ Dung Tiểu Tiểu ngẩng đầu uống nước phát hiện dũa nha đầu lớn lên cư nhiên lại đáng yêu như thế, tức thời đối với nàng chán ghét lại tăng thêm vài phần.

"Tuyết Nhi, sao muội lại tới đây?" Cổ Hân kinh ngạc vì sao muội muội cũng tới rồi nơi này, trừng mắt nhìn đám tùy tùng theo sau Cổ Tuyết Nhi.

Nói thật, Mộ Dung Tiểu Tiểu không muốn đi, như vậy chút thời gian đó còn không bằng cho nàng hảo hảo ngủ một giấc.

Đang nghĩ tới nên từ chối như thế nào, Cổ Hân mở miệng lần nữa,

"Ta biết nơi này có quán ăn hương vị rất tốt, Tiểu Tiểu cũng cùng đi nếm thử sao?"

Sờ sờ bụng nhỏ, nàng dường như cũng có chút đói bụng.

Lập tức thoải mái đáp ứng.

Rửa mặt xong mang theo Tuyết Lang đi theo Cổ Hân chậm rãi ra khỏi quán trọ, theo sau Cổ Hân vẫn là hắc y nam tử đêm qua.

Tuy là sáng sớm nhưng trên đường đã náo nhiệt, xe như dòng chảy, người đi đường như mắc cửi, thanh âm thét to của tiểu thương rất có lực xuyên thấu, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng kêu của vài con ngựa, còn có mùi hương của đủ loại đồ ăn mê người phiêu tán trong không khí. Đám người Mộ Dung Tiểu Tiểu lại thành tiêu điểm, nam là không phải người thường, nữ đáng yêu không gì sánh được, hơn nữa còn có một con sói lớn.

Thật là một tổ hợp đặc biệt.

Cổ Hân mang theo Mộ Dung Tiểu Tiểu đi tới quán ăn nhà mình, khai rõ thân phận cũng không có kiêng dè nàng, churong quầy cung kính dẫn người trực

tiếp lên phòng trên lầu hai.

Nhìn thấy một màn này trong con ngươi của Mộ Dung Tiểu Tiểu chớp nhoáng qua một tia kinh ngạc, lập tức lại khôi phục bộ dáng thiên chân vô tà (là ngây thơ choong soáng đó . Nếu không phải thân phận đặc thù, vì sao lại có người hầu ưu tú như vậy?

Đặt mông ngồi ở vị trí bên cạnh cửa sổ, Tuyết Lang cũng ngồi xôm bên cạnh thân nhỏ của nàng. Mộ Dung Tiểu Tiểu giương cái đầu hướng ngoài cửa sổ nhìn lại ngả tư đường.

"Tiểu Tiểu, như thế nào, có phải còn muốn ăn gì ở dưới đó hay không?" Tầm mắt luôn luôn không rời đi khỏi Mộ Dung Tiểu Tiểu, Cổ Hân tò mò mở miệng hỏi.

"Không phải, ta đang đợi sư huynh." Đầu cũng lười quay lại tiếp tục nhìn quanh.

Lại là sư huynh, đây là lần thứ hai Cổ Hân nghe Mộ Dung Tiểu Tiểu nhắc tới.

"Sư huynh hôm nay sẽ trở lại, sư huynh đối với ta rất tốt." Cũng không còn chờ Cổ Hân mở miệng hỏi, liền tự động giải thích.

"Sư huynh của Tiểu Tiểu là ai, sư phụ các người ở nơi nào?" Hiển nhiên lời giải thích của Mộ Dung Tiểu Tiểu chưa thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của người nào đó (lười phải gọi tên luôn).

Nhìn vẻ mặt tò mò của người nào đó Mộ Dung Tiểu Tiểu không buồn nói gì, nhưng vẫn phải nhẫn nại tính tình lại bổ sung, "Sư huynh a. . ." Nghiêng đầu ngưng ni chu miệng một bộ dáng rất chân thành.

Cổ Hân nhìn nàng khích lệ, ý bảo hẳn rất có nhẫn nại đang chờ nàng trả lời.

"Sư huynh a, sư huynh chính là sư huynh a." Thập phần vô tội.

Hắn ngắt.

Khỏe miệng của Cổ Hân run rẩy.

Vào lúc này tất cả đồ ăn đều đã được bưng lên, hai mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm trên bàn. Tuyết Lang trong cốc cũng bị nàng nuôi đến hồng vị giác rồi, những món này nọ thật đúng là churóng mắt, đủ để thấy những thứ kia cũng không tệ lắm.

Một người một sói chỉ kém nước miếng chảy ròng ròng.

Cổ sớm nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu như vậy cười thành tiếng, phân phó nàng ăn mau đi.

Trong lòng càng bắt đầu thương tiếc, trong mắt tràn đầy ôn nhu đến bản thân hắn cũng không biết, khiến cho hắc y thị vệ bên cạnh hắn vô cùng kinh ngạc. Hắn cũng chưa từng gặp qua thời điểm công tử nhà hắn quan tâm đến người khác bao giờ.

Đồ ăn tinh xảo tỏa ra từng trăn hương thơm mê người, nhanh chóng thúc giục con côn trùng hấu ăn trong bụng Mộ Dung Tiểu Tiểu, hai người ăn ngẫu nhiên không nói bất cứ lời nào, vừa ăn cũng không quên đút cho Tuyết Lang, một người một sói thật là hài hòa.

Sau một hồi Cổ Hân cũng sớm quên việc hỏi sư phụ nàng ở nơi nào, tựa hồ là sợ lại được đáp án dờ khóc dờ cười, vì thế chẳng thèm hỏi.

Một lát yên tĩnh bên ngoài bị người khác phá vỡ.

Người tới mười hai mười ba tuổi, một thân váy hồng phấn, bỏ qua sự khinh thường hiện lên giữa hai hàng lông mày xem ra cũng là một tiểu cô nương xinh đẹp, vừa vào phòng liền nhắm thẳng vào Mộ Dung Tiểu Tiểu, mặc dù mắt nhìn Cổ Hân nhưng lời nói nhắm vào Mộ Dung Tiểu Tiểu, "Ca, này là ai a." Nhíu mày bất mãn.

Cổ Tuyết Nhi thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu ăn uống không có ý tứ sớm đã không vừa mắt, dĩa nha đầu từ đầu đến không hiểu quy củ.

Thừa dịp lúc Mộ Dung Tiểu Tiểu ngẩng đầu uống nước phát hiện dĩa nha đầu lớn lên cư nhiên lại đáng yêu như thế, tức thời đối với nàng chán ghét lại tăng thêm vài phần.

"Tuyết Nhi, sao muội lại tới đây?" Cổ Hân kinh ngạc vì sao muội muội cũng tới rồi nơi này, trừng mắt nhìn đám tùy tùng theo sau Cổ Tuyết Nhi.

"Cô ca ca chúng ta ăn no rồi." Đẩy ghế ra Mộ Dung Tiểu Tiểu đứng dậy. Vừa nói sờ sờ đầu Tuyết Lang, tự tiện chủ trương bỏ lại đám người.

"Hu hu" nó còn không có ăn no được không. Mộ Dung Tiểu Tiểu nheo mắt, ‘ người có ý kiến? ’ không thấy được phiền toái tới rồi sao?

"Hu hu." Tuyết Lang lập tức nịnh hót cọ xát Mộ Dung Tiểu Tiểu, tỏ vẻ nó tuyệt đối không ý kiến.

"Chúng ta đi về trước nha." Không đợi Cổ Hân trả lời nhanh chóng rút lui.

"Đứng lại!" Nhìn đến Tuyết Lang, hai mắt Cổ Tuyết Nhi sáng lấp lánh.

"Bắt nó lưu lại!" Tuyết sói này nàng muốn, mang về nhà làm sủng vật thật có thể diện.

Mộ Dung Tiểu Tiểu không nhìn Cổ Tuyết Nhi, dẫn Tuyết Lang lập tức hướng cửa mà đi.

"Cần rồi." Cổ Hân nhìn muội muội thập phần yêu thương sủng nịnh.

"Tiểu Tiểu, bọn người xuống dưới đi, Cổ ca ca đưa người trở về khách điểm." Lôi kéo tay Cổ Tuyết Nhi đến trước mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu giới thiệu: "Đây là Tuyết Nhi muội muội ta, Tiểu Tiểu chúng ta cùng đi thôi."

Cổ Tuyết Nhi tức giận đi theo sau lưng huynh trưởng, nàng khi nào bị người khác xem nhẹ như vậy, ở trong nhà, cha mẹ che chở, huynh trưởng yêu thương, chỉ có không thích không có không chiếm được.

"Ta đã nói với người, người không nghe thấy sao?" Vừa ra khỏi quán ăn liền tránh thoát khỏi tay huynh trưởng, thờ phỉ phỉ chắn trước mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu.

"Nghe thấy được, thì thế nào?" Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút bất đắc dĩ mở miệng, ai quy định nàng nhất định phải trả lời người nào đó hỏi?

"Vậy người vì sao không trả lời!" Dã nha đầu chính là dã nha đầu, tuyệt không biết lễ phép.

"Người muốn ta đáp ứng ta liền đáp ứng ta đây rất không mặt mũi a." Ai, đại tiểu thư bị làm hư .

"Người!" Cổ Tuyết Nhi khó thở, "Người nói, muốn bao nhiêu tiền mới bằng lòng cho ta."

"Không bán." Tiểu Bạch nhà nàng thông minh như vậy sao có thể tùy tiện bán cho người.

Ở Thần Phong cốc sinh sống hơn tám năm rồi, Tuyết Lang cũng bồi nàng vụn vặt tám năm, nàng đối với nó sớm đã có cảm tình. Há chỉ là ngoại nhân nói bán một câu là nàng phải bán?

"Hừ, dã nha đầu không thức thời!" Nếu không phải thấy nàng có quen biết đại ca, nàng mở miệng còn nói khách khí, trước kia nghĩ muốn cái gì nàng đều trực tiếp thưởng tiền cho người ta.

Mộ Dung Tiểu Tiểu tròn trĩnh mắt. Vòng qua Cổ Tuyết Nhi lại đi về phía trước. Trong lòng suy nghĩ, sư huynh thế nào còn chưa tới, bên ngoài thật không có ý tứ.

"Tuyết Nhi, đừng làm rộn, đó là sủng vật của Tiểu Tiểu." Cổ Hân thực không biết làm sao, muội muội đúng là bị làm hư rồi.

"Hừ, muốn ta động thủ phải không?" Đây huynh trưởng nhà mình ra, lưu loát rút roi ngựa bên hông, liền phóng tới hướng Mộ Dung Tiểu Tiểu, động tác thuần thục dường như đã làm vô số lần.

Roi ngựa đúng là cầu huyết a, thứ cần thiết cho tiểu thư kiêu ngạo lại ưa thô bạo. Trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu oán thầm.

Tiếng xé gió đến gần, đang chuẩn bị né tránh, bên hông đột nhiên bị một lực đạo nắm chặt, xoay tròn đúng lúc tiểu thân thể đụng vào lồng ngực, ầm ập , mùi hương quen thuộc, trong nháy mắt khuôn mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu tràn ngập tươi cười. Cũng không còn chờ người tới nói chuyện, Mộ Dung Tiểu Tiểu xoay người ôm lấy thắt lưng người nào đó nỗ lực cọ xát, thanh âm ngọt ngào hô lên, "Sư huynh. . ."

Cứu người nhanh như vậy Cổ Hân cũng không làm được.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Động Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Mang nàng đi chơi

"Sư huynh, người đã về rồi." Mộ Dung Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của sư huynh mình, nở nụ cười.

Gương mặt Dạ Nguyệt ly âm trầm quét mắt một vòng khắp tiểu thân thể, xác định không có vấn đề gì, có thể mới an tâm.

"Sư huynh, ta là tới đón người, người xem, ta đây không phải là tiếp đón người sao?" Mộ Dung Tiểu Tiểu thấy sư huynh quan tâm âm thầm vui sướng.

Dạ Nguyệt ly chưa đáp lại, ánh mắt nhìn Cổ Hân ngầm có ý nguy hiểm cùng cảnh cáo, khiến cho Cổ Hân không thể không run rẩy.

Nam nhân này khí thế thật mạnh! Mày nhỏ nhủ lại, nam tử như vậy hẳn còn chưa bao giờ gặp qua, cùng tuổi với hắn, ngay cả võ lâm minh chủ cũng không có loại khí thế cường đại này.

Phía sau Tuyết Lang nhìn đến Dạ Nguyệt ly, sợ hãi rụt đầu lại.

Mà cô Tuyết Nhi dường như ngây dại, trừ bỏ huynh trưởng của nàng, nàng còn chưa bao giờ xem qua tuấn mỹ nam tử như thế, tâm không khống chế được nhảy loạn, hai má nhuộm hồng đáng ngờ.

"Phốc."

Trong mắt tất cả mọi người ngạc nhiên khi thấy roi ngựa rơi vào trong tay Dạ Nguyệt Ly!

Tiếp theo, Dạ Nguyệt Ly động thủ! Mục tiêu, nhắm thẳng Cổ Tuyết Nhi!

Cổ Hân không kịp nhiều lời, buộc lòng cúi người đứng trước, liên tiếp dùng hai tay chế trụ roi ngựa! Cổ tay run lên, ần ần đau!

Mộ Dung Tiểu Tiểu mắt sắc đảo qua có chút tơ máu chảy theo ngón tay cái. Nhủ mày, xem ra sư huynh thực tức giận a.

Mà cô Tuyết Nhi bị một màn trước mắt làm cho kinh hãi miệng mở lớn, nàng không biết đây là như thế nào, nam tử này lại động thủ với nàng?

Dạ Nguyệt Ly tản ra hơi thở lạnh lẽo, đem không khí xung quanh hạ xuống vài độ, người đi đường như thủy triều lui tán, sợ đi trễ một bước liền gặp phải tai ương.

"Tại hạ thay muội từ xin được thứ lỗi." Ánh mắt của Cổ Hân chớp lên, sư huynh này của Tiểu Tiểu, không đơn giản!

"Hừ."

"Sư huynh" Mộ Dung Tiểu Tiểu yếu ớt mở miệng lần nữa.

"Không sai, lá gan ngươi cũng không nhỏ?" Ngữ điệu lạnh như băng dị thường đồng thời trực tiếp đánh tới hướng Mộ Dung Tiểu Tiểu.

"Sư huynh, ngươi đừng sinh khí, Tiểu Tiểu biết sai rồi." Cẩn cẩn môi, không muốn Dạ Nguyệt ly sinh khí lại không để ý đến nàng, Mộ Dung Tiểu Tiểu chủ động nhận sai.

Nàng không thích trong ánh mắt của Dạ Nguyệt Ly không có chút tình cảm nào, điều đó làm cho nàng sợ hãi, sư huynh là người thân của nàng!

Nếu Dạ Nguyệt ly vạt áo, tay nhỏ bé run nhè nhẹ, ánh mắt đáng thương tội nghiệp, khiến Cổ Hân đau lòng.

"Sư huynh, ngươi đã mấy tháng không trở lại, Tiểu Tiểu nhớ ngươi." Không muốn Dạ Nguyệt ly hiểu lầm nàng ham chơi Mộ Dung Tiểu Tiểu mở miệng giải thích,

Bốn chữ sau cùng gần như không thể nghe thấy, lại làm cho Dạ Nguyệt Ly trong nháy mắt thu lãnh khí về, trong lòng bất đắc dĩ thờ dài.

"Toái Nguyệt, dắt ngựa." Xoay người ôm lấy Mộ Dung Tiểu Tiểu lên ngựa, hướng về phía trước.

Toái nguyệt mở to mắt, đây là chủ tử nhà hắn ư, hắn cũng nhìn không sai thấy quan tâm trong mắt chủ nhân, không, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là chủ nhân ôm đứa nhỏ này! Ở trong ấn tượng của Toái Nguyệt, chủ nhân nhà hắn chính là không có tình người. (haiz, mấy anh hầu cận anh nào cũng nói chưa từng thấy chủ nhân thế này thế kia ...bla bla bla...)

Dù sao cũng là thủ hạ của Dạ Nguyệt ly, kinh ngạc cũng chỉ là một cái chớp mắt, liền cất kỹ tâm tình của mình.

Trở lại khách điểm, đem Mộ Dung Tiểu Tiểu đặt ở trên giường, xem nàng muốn khóc lại không dám khóc bộ dáng ủy khuất, Dạ Nguyệt ly sờ sờ trên đầu nàng, tóc mềm mượt, xúc cảm tốt lắm.

Từ lần đầu tiên ôm lấy Tiểu Tiểu nàng vẫn là tiểu oa nhi mới sinh, hắn đã nghĩ đặt nàng ở trong lòng bàn tay cưng chiều, đây là tiểu nha đầu của một mình hắn.

"Chuyện lần này bỏ qua, không được tái phạm." Thật đúng cho rằng nàng là thiên hạ vô địch rồi, lão nhân kia cũng để tùy ý hồ nháo sao?

Từ đầu tới đuôi hoàn toàn không thấy Tuyết Lang núp ở một bên, liên tính như thế, Tiểu Bạch vẫn là cúi đầu tránh ở một bên nỗ lực làm trong suốt hình dáng. (Èm biết tránh né sóng gió)

Mộ Dung Tiểu Tiểu chu lên cái miệng nhỏ nhắn.

"Sư huynh, thật vất vả ra khỏi cốc một chuyến ngươi dẫn ta đi ra ngoài chơi đi, tám năm cũng chưa rời cốc, đều không biết bên ngoài là cái dạng gì đây này." Nghĩ đến mỗi ngày ngốc trong cốc nhằm chán, Mộ Dung Tiểu Tiểu cầm lấy tay áo người nào đó, nhẹ nhàng lay động.

Động tác làm nũng vô thức này nhất thời làm mềm lòng mõ sư huynh nào đó. Bất quá lần này trở về bản thân chính là nghĩ mang nàng đi ra ngoài chơi.

"Qua một tháng nữa liền có một hồi võ lâm đại hội, đến lúc đó đi xem đi."

"Nga, sư huynh tốt nhất." vui vẻ ở trong lòng người nào đó cọ xát.

Chương 6: Mang nàng đi chơi

"Sư huynh, người đã về rồi." Mộ Dung Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của sư huynh mình, nở nụ cười.

Gương mặt Dạ Nguyệt ly âm trầm quét mắt một vòng khắp tiểu thân thể, xác định không có vấn đề gì, có thể mới an tâm.

"Sư huynh, ta là tới đón người, người xem, ta đây không phải là tiếp đón người sao?" Mộ Dung Tiểu Tiểu thấy sư huynh quan tâm âm thầm vui sướng.

Dạ Nguyệt ly chưa đáp lại, ánh mắt nhìn Cổ Hân ngầm có ý nguy hiểm cùng cảnh cáo, khiến cho Cổ Hân không thể không run rẩy.

Nam nhân này khí thế thật mạnh! Mây nhỏ nhú lại, nam tử như vậy hẳn còn chưa bao giờ gặp qua, cùng tuổi với hắn, ngay cả võ lâm minh chủ cũng không có loại khí thế cường đại này.

Phía sau Tuyết Lang nhìn đến Dạ Nguyệt ly, sợ hãi rút đầu lại.

Mà cô Tuyết Nhi dường như ngây dại, trừ bỏ huynh trưởng của nàng, nàng còn chưa bao giờ xem qua tuấn mỹ nam tử như thế, tâm không khống chế được nhảy loạn, hai má nhuộm hồng đáng ngờ.

"Phốc."

Trong mắt tất cả mọi người ngạc nhiên khi thấy roi ngựa rơi vào trong tay Dạ Nguyệt Ly!

Tiếp theo, Dạ Nguyệt Ly động thủ! Mục tiêu, nhằm thẳng Cổ Tuyết Nhi!

Cổ Hân không kịp nhiều lời, buộc lòng cúi người đứng trước, liên tiếp dùng hai tay chế trụ roi ngựa! Cổ tay run lên, ần ần đau!

Mộ Dung Tiểu Tiểu mắt sắc đảo qua có chút tơ máu chảy theo ngón tay cái. Nhú mày, xem ra sư huynh thực tức giận a.

Mà cô Tuyết Nhi bị một màn trước mắt làm cho kinh hãi miệng mở lớn, nàng không biết đây là như thế nào, nam tử này lại động thủ với nàng?

Dạ Nguyệt Ly tản ra hơi thở lạnh lẽo, đem không khí xung quanh hạ xuống vài độ, người đi đường như thủy triều lui tán, sợ đi trễ một bước liền gặp phải tai ương.

"Tại hạ thay muội từ xin được thứ lỗi." Ánh mắt của Cổ Hân chớp lên, sư huynh này của Tiểu Tiểu, không đơn giản!

"Hừ."

"Sư huynh" Mộ Dung Tiểu Tiểu yếu ớt mở miệng lần nữa.

"Không sai, lá gan người cũng không nhỏ?" Ngữ điệu lạnh như băng dị thường đồng thời trực tiếp đánh tới hướng Mộ Dung Tiểu Tiểu.

"Sư huynh, người đừng sinh khí, Tiểu Tiểu biết sai rồi." Cấn cấn môi, không muốn Dạ Nguyệt ly sinh khí lại không để ý đến nàng, Mộ Dung Tiểu Tiểu chủ động nhận sai.

Nàng không thích trong ánh mắt của Dạ Nguyệt Ly không có chút tình cảm nào, điều đó làm cho nàng sợ hãi, sư huynh là người thân của nàng!

Nếu Dạ Nguyệt ly vạt áo, tay nhỏ bé run nhè nhẹ, ánh mắt đáng thương tội nghiệp, khiến Cổ Hân đau lòng.

"Sư huynh, người đã mấy tháng không trở lại, Tiểu Tiểu nhớ người." Không muốn Dạ Nguyệt ly hiểu lầm nàng ham chơi Mộ Dung Tiểu Tiểu mở miệng giải thích,

Bốn chữ sau cùng gần như không thể nghe thấy, lại làm cho Dạ Nguyệt Ly trong nháy mắt thu lãnh khí về, trong lòng bất đắc dĩ thờ dài.

"Toái Nguyệt, đất ngựa." Xoay người ôm lấy Mộ Dung Tiểu Tiểu lên ngựa, hướng về phía trước.

Toái nguyệt mở to mắt, đây là chủ tử nhà hắn ư, hắn cũng nhìn không sai thấy quan tâm trong mắt chủ nhân, không, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là chủ nhân ôm đứa nhỏ này! Ở trong ấn tượng của Toái Nguyệt, chủ nhân nhà hắn chính là không có tình người. (hàiz, mấy anh hầu cận anh nào cũng nói chưa từng thấy chủ nhân thế này thế kia ...bla bla bla...)

Dù sao cũng là thủ hạ của Dạ Nguyệt ly, kinh ngạc cũng chỉ là một cái chớp mắt, liền cất kỹ tâm tình của mình.

Trở lại khách điểm, đem Mộ Dung Tiểu Tiểu đặt ở trên giường, xem nàng muốn khóc lại không dám khóc bộ dáng ủy khuất, Dạ Nguyệt ly sờ sờ trên đầu nàng, tóc mềm mượt, xúc cảm tốt lắm.

Từ lần đầu tiên ôm lấy Tiểu Tiểu nàng vẫn là tiểu oa nhi mới sinh, hẳn đã nghĩ đặt nàng ở trong lòng bàn tay cưng chiều, đây là tiểu nha đầu của một mình hắn.

"Chuyện lần này bỏ qua, không được tái phạm." Thật đúng cho rằng nàng là thiên hạ vô địch rồi, lão nhân kia cũng dễ tùy ý hồ nháo sao?

Từ đầu tới đuôi hoàn toàn không thấy Tuyết Lang núp ở một bên, liến tỉnh như thế, Tiểu Bạch vẫn là cúi đầu tránh ở một bên nỗ lực làm trong suốt hình dáng. (Èm biết tránh né sóng gió)

Mộ Dung Tiểu Tiểu chu lên cái miệng nhỏ nhắn.

"Sur huynh, thật vất vả ra khỏi cốc một chuyến người dẫn ta đi ra ngoài chơi đi, tám năm cũng chưa rời cốc, đều không biết bên ngoài là cái dạng gì đây này." Nghĩ đến mỗi ngày ngốc trong cốc nhàm chán, Mộ Dung Tiểu Tiểu cầm lấy tay áo người nào đó, nhẹ nhàng lay động.

Động tác làm nũng vô thức này nhất thời làm mềm lòng mỡ sur huynh nào đó. Bất quá lần này trở về bản thân chính là nghĩ mang nàng đi ra ngoài chơi.

"Qua một tháng nữa liền có một hồi võ lâm đại hội, đến lúc đó đi xem đi."

"Nga, sur huynh tốt nhất." vui vẻ ở trong lòng người nào đó cọ xát

Nghỉ ngơi vài ngày, thời gian này Cổ Hân có mang theo Cổ Tuyết Nhi đến muốn xin tạ lỗi chuyện ngày đó với nàng, đều bị Dạ Nguyệt Ly từ chối rồi, sau Cổ Hân cũng không đến nữa.

Ở khách sạn làm tổ vài ngày, Mộ Dung Tiểu Tiểu thật sự nhàm chán, liền quán quít lấy Dạ Nguyệt Ly mang nàng đi dạo, những thứ hay ho nàng còn chưa có xem đã mất, ngày mai sẽ phải xuất phát đi Liễu Thành rồi, hôm nay đi dạo một lần cũng không quá phận đi.

Dạ Nguyệt ly không phản đối, đi dùng điểm tâm, Toái Nguyệt đi theo phía sau, ba người hướng trong thành đi dạo.

Mộ Dung Tiểu Tiểu đã sớm phát hiện sur huynh lần này trở về bên người có hơn một người, nhưng là lười hỏi nhiều, nàng mới không quan tâm

Dọc theo đường đi, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn trái nhìn phải, giống như người nhà quê vào thành. Cũng đối, Thần Phong cốc không phải là ở nông thôn à.

Dạ Nguyệt ly luôn luôn đi theo phía sau Mộ Dung Tiểu Tiểu, thấy nàng vô cùng tò mò nơi này xem nơi kia sờ, thường thường phát ra những tiếng hô, nụ cười khoe miệng thân nhiên luôn luôn chưa từng biến mất, mắt chứa sùng nịch, Toái Nguyệt bên cạnh thấy kinh sợ vô cùng, đây là chủ tử nhà hắn sao? (Lần thứ bao nhiêu xuất hiện câu này nhỉ bà con???)

Mất thấy phía trước Mộ Dung Tiểu Tiểu đứng bất động ở trước quán nhỏ bên đường đã lâu, Dạ Nguyệt ly cất bước tiến lên, nhìn đến một màn là nàng cầm hai cái dây buộc tóc rồi rầm không thôi, chột cảm thấy buồn cười.

"Lấy cả hai cái không phải tốt lắm sao."

Tựa hồ nha đầu cho tới bây giờ chưa từng hảo hảo trang điểm, nhiều năm như vậy trên đầu chỉ là một chiếc dây cột tóc đơn giản.

"Sur huynh, làm người không thể quá tham lam, Tiểu Tiểu mua một cái là đủ rồi." Tiểu nhân nhi (người yêu bé nhỏ đó hí hí) lắc lắc đầu, chiếc dây cột tóc sắp hỏng rồi.

Dạ Nguyệt Ly không rõ Mộ Dung Tiểu Tiểu vì sao nói như vậy, không thể quá tham lam sao?

Tay cầm lấy dây buộc tóc màu tím nhạt trên tay nàng, trực tiếp phân phó Toái Nguyệt trả bạc.

Nhẹ nhàng gỡ xuống dây buộc cũ trên đầu Mộ Dung Tiểu Tiểu, chậm rãi vì nàng thay dây mới.

Ánh nắng mặt trời phía sau lưng Mộ Dung Tiểu Tiểu, nhuộm lên thân hình bé bỏng một tầng kim sắc long lanh, chiếu rọi nụ cười đơn thuần thỏa mãn của nàng, Dạ Nguyệt ly phảng phất nghe thấy thanh âm đáy lòng đập rộn ràng.

Hắn muốn đem hết thấy tốt đẹp nhất của thế gian dâng đến trước mặt nàng, nhưng hôm nay nhìn đến bộ dáng dễ thỏa mãn như vậy của nàng có chút bất đắc dĩ.

Cổ Hân mang theo Cổ Tuyết Nhi mới ra cửa nhìn thấy một màn này, tiểu cô nương thuần khiết cười thỏa mãn như nắng ấm trong mùa đông, tựa hồ có thể chiếu sáng lên nội tâm mệt mỏi của người kia. Bên cạnh nàng nam tử cao lớn trong mắt không che giấu ôn nhu cùng yêu thương, một bức tranh hài hòa hoàn mỹ làm cho người ta không đành lòng đánh vỡ, tựa hồ ai cũng không thể lại đặt chân trong đó.

Nhưng có người cố tình không tức thời.

"Hừ, đồ vật nhỏ này có gì đẹp mắt." Cổ Tuyết Nhi khinh thường chu môi.

Hai mắt Dạ Nguyệt Ly lạnh dần, hàn khí quét về phía Cổ Hân, khiến cho hắn không tự chủ được rung mình một cái.

"Quần tốt người của người!"

Cổ Tuyết Nhi vừa nóng vừa giận, có ý tứ gì, trên người nàng loại trang sức nào không thể so với sợi dây buộc tóc kia chứ.

Cổ Hân lôi kéo tay Cổ Tuyết Nhi, ý bảo nàng đừng nói lung tung nữa.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cười lạnh, lần này mặc dù không muốn Tiểu Bạch của nàng. Bất quá Đại tiểu thư này thật sự không làm cho người thích được a, liên tiếp đến gây chuyện với nàng.

Thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu đánh vào bên cạnh Dạ Nguyệt Ly, Cổ Tuyết Nhi càng ghen tị, dựa vào cái gì nàng ta có sư huynh tốt như vậy. Nhưng nàng không dám mở miệng nói lung tung nữa, không muốn lưu lại ấn tượng xấu với tuần nỷ nam tử này. Căn bản là đã quên người nào đó giống như từ đầu đến cuối cũng không nghiêng mắt nhìn qua nàng liếc mắt một cái.

"Tại hạ Cổ Hân của Cổ gia bảo, đây là xá muội Cổ Tuyết Nhi, xin hỏi công tử tôn tính đại danh?"

"Dạ Nguyệt Ly."

"Dạ huynh là sư huynh của Tiểu Tiểu, xin hỏi sư phụ của hai người là ai?" Cổ Hân do dự một chút, vẫn hỏi tiếp.

"Thần Phong cốc." Dạ Nguyệt Ly cũng không còn giấu diếm, lại nói cũng không cần giấu diếm.

Cổ Hân trừng mắt, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, Thần Phong cốc! Nguyên lai hắn và Tiểu Tiểu đều là đệ tử của võ lâm Chí Tôn Thần Phong lão nhân Mục Trạch Dương! Người trong giang hồ nhân đều muốn bái làm môn hạ của Thần Phong lão nhân!

"Thất kính, thất kính." Cổ Hân thu lại kinh ngạc trong mắt, chấp tay nói.

Hắn phải nên sớm nghĩ ra mới phải, hơn nữa Tiểu Tiểu cũng đã nói tới đây là chờ sư huynh, thử nghĩ một cô bé như thế nào lại đi quá xa, cách Thần Phong cốc gần nhất cũng là Nhạc Bình thành này. Hắn sẽ không cảm thấy Dạ Nguyệt Ly nói giả, hôm qua nhìn người nọ liền thấy không đơn giản, vô luận là khí chất quanh thân hay là võ công đều là thượng thừa. Ngược lại còn là hắn chậm chạp, nhưng ngờ rằng đến Thần Phong lão nhân sở dĩ không thu đệ tử là sợ phiền toái lại thu nạp đồ đệ, vừa thu nạp là thu hai người liền.

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Âm áp

Thu hồi suy nghĩ. Cổ Hân vẫn như mấy ngày trước đến tạ lỗi với Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng không nói cái gì, nàng từ đầu liền không coi trọng Cổ Tuyết Nhi, bất quá là đại tiểu thư bị làm hư thôi. Đấy lòng lại cười nhạt, ngay cả loại chuyện tạ lỗi này đều thay muội muội mình làm, thật đúng không phải cung chiêu bình thường rồi, chẳng lẽ không biết cung chiêu như vậy sớm hay muộn cũng xảy ra tại vạ hay sao? Bất quá, nhà người ta cao hứng cung chiêu đâu có liên quan gì đến nàng.

Ngón tay kéo dây buộc tóc xuống, ngón tay cuốn từng vòng thưởng thức.

Tầm mắt chưa từng rời khỏi Mộ Dung Tiểu Tiểu, tự nhiên hành động nhỏ của nàng không thoát khỏi tầm mắt của Dạ Nguyệt Ly, màu tím nhạt của dây cột tóc cuốn quanh trên ngón tay của nàng, suy nghĩ của hắn cũng theo đó mà ào ào hỗn loạn, trong mắt nổi lên cảm xúc khác thường, nhưng rất nhanh bị hắn áp chế đi xuống.

Trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu thực ngọt ngào, sư huynh tự mình chọn dây cột tóc cho nàng.

Xem bầu không khí hài hòa giữa hai người, Cổ Hân nhú mày, tựa hồ muốn đánh phá, "Dạ huynh lần này cũng sẽ đi Liễu Thành tham gia võ lâm đại hội sao?"

"Đi xem." Ôm lấy Mộ Dung Tiểu Tiểu, đem nàng bao vây chặt chẽ trong ngực.

"Sư huynh, ta không phải là tiểu hài tử rồi, có thể tự đi." Đôi mi thanh tú nhú lại, đây là đang trên đường cái mà.

Cảm giác tiểu nhân nhi trong lòng gãy dựa, trong lòng Dạ Nguyệt Ly rất không thoải mái, sắc mặt trong phút chốc trở nên lạnh lẽo, trong mắt lạnh như băng làm cho Mộ Dung Tiểu Tiểu nháy mắt không dám cử động nữa.

Cảm giác được sắc mặt khó chịu của sư huynh nhà mình, Mộ Dung Tiểu Tiểu nâng lên con ngươi trong suốt, cắn cắn môi, liếc qua chung quanh, "Sư

huynh, người khác đều xem đâu." Đi còn phải có người ôm, rất thẹn thùng a.

Nhận thấy được là vì nàng thẹn thùng mà không phải vì phản cảm hân ôm ấp, có thể này sắc mặt Dạ Nguyệt Ly mới hòa hoãn xuống đôi chút.

Cúi đầu nhìn khuôn mặt trẻ con, sờ sờ đỉnh đầu của nàng, đây là tiểu nha đầu sao.

Nếu là thuộc về mình, hân liền sẽ không dễ dàng buông tay. Đối với thứ mình thích, hân không biết viết hai chữ buông tay như thế nào.

"Dạ huynh, Tiểu Tiểu đã không đồng ý, không bằng để cho nàng tự đi thôi." Cảm giác được Mộ Dung Tiểu Tiểu không tình nguyện, Cổ Hân tự cho là sẵn sàng mở miệng khuyên bảo. (Tự cho là đúng hừ hừ....)

"Cần ngại tới quan tâm?" Về mặt vừa mới dịu lại đôi chút trong nháy mắt lại không có biểu cảm, theo giọng điệu lạnh như băng đoán được Dạ Nguyệt Ly đã tức giận.

"Nàng là sư muội....của ta." Nhân tiện siết ta thật chặt ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu. (Vâng sư muội....ta khinh.....)

Này động tác cùng lời nói vô hình biểu thị công khai giữ lấy, khiến Cổ Hân nghĩ muốn mở miệng lần nữa lời nói cứng tại trong cổ.

Nhưng vẫn có người không hiểu rõ tình huống hiện tại.

"Đều lớn như vậy còn muốn được người ôm thật sự là vô dụng." Thấy đến một màn như vậy Cổ Tuyết Nhi ghen tị thêm khinh thường châm chọc.

Tầm mắt lạnh như băng vô tình quét về phía Cổ Tuyết Nhi, toàn thân Dạ Nguyệt Ly tỏa ra hơi thở nguy hiểm, khiến Cổ Tuyết Nhi sợ hãi trong lòng, tức khắc khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Nàng chỉ là thiên kim đại tiểu thư chưa từng chịu thương tổn gì, làm sao gặp qua ánh mắt dọa người như vậy, lập tức húc về phía sau lá chắn là Cổ Hân trốn đi.

Nàng cũng không dám tùy tiện mở miệng nữa.

"Tiểu muội còn nhỏ không hiểu chuyện, mong Dạ huynh không cần so đo." Cổ Hân lại một lần nữa vì muội muội nhà mình lên tiếng.

"Một lần cuối cùng!" Trong mắt Dạ Nguyệt Ly hàm chứa nồng đậm cảnh cáo.

"Dạ huynh, không bằng lần này cùng tiến đến Liễu Thành đi." Cổ Hân nhủ mảy, hân có chút luyến tiếc Mộ Dung Tiểu Tiểu, đối với nàng, hân vẫn là thật thích.

"Không cần." Trực tiếp cự tuyệt, ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu xoay người đi về.

Cổ Hân thở dài, đành thôi vậy, thời điểm đại hội võ lâm sẽ còn gặp lại, nắm tay nhà mình muội muội cũng trở về khách điểm.

"Đại ca, này người nào a, thật sự là chán ghét!" Trong lòng Cổ Tuyết Nhi căm giận bất bình, nam tử kia bộ dạng tuấn mã, không nghĩ tới ánh mắt lại khủng bố như vậy.

"Tuyết Nhi, xuất môn ở ngoài không được tùy hứng như vậy." Muội muội thật sự là bị cha mẹ cưng chiều quá mức.

"Này muốn trách chính bọn họ vô lý! Hừ!" Cổ Tuyết Nhi vẫn oán trách.

Cổ Hân bắt đầu đi lác đầu, khẽ thở dài. Bên này Mộ Dung Tiểu Tiểu lao thẳng đến vui đầu ở trong ngực Dạ Nguyệt Ly làm đà điểu.

"Muốn trốn cái gì."

"Người từ nhỏ ta thường xuyên ôm, hiện thời như vậy cũng được tám năm rồi, có gì không thành thói quen, quản khi gió gì ánh mắt người ngoài." Dạ Nguyệt Ly không cho là đúng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu chán nản, nào có người như vậy.

"Nha đầu thẹn thùng?" Nhìn phía Mộ Dung Tiểu Tiểu, ánh mắt ẩn chứa trêu tức.

Nàng thật ra cũng không phản cảm bị người ôm đi, ít nhất là sư huynh nàng thích nhất, đúng vậy, nhưng là nàng quá mức để ý ánh mắt của người khác.

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Tiểu Tiểu ôm cổ sư huynh nhà mình, vui đầu vào cổ hân cọ tới cọ lui. (Giống tiểu cầu không hà bà cốan:)

"Sư huynh, người sẽ luôn luôn đối với ta tốt như vậy sao?" Lời nói rầu rĩ từ ngực truyền tới.

Dạ Nguyệt Ly nâng tay khẽ vuốt tóc nàng, không nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, chỉ thấy màu tím nhạt của dây buộc tóc, ánh mắt ôn nhu trong đó có nhàn nhạt sùng ái.

"Uh, sư huynh cam đoan." Nam nhân chậm rãi nói nhỏ.

"Thật sự, có phải hay không cuối cùng cũng sẽ rời khỏi ta." Tựa như Việt Bản.

Cũng vậy?

"Nha đầu, không cần hoài nghi sư huynh, sư huynh sẽ vĩnh viễn không làm ra chuyện gì lừa gạt thương tổn người đâu." Nói ra lời nói là kiên định không cần hoài nghi.

"Ân." Nàng đương nhiên biết sư huynh chắc chắn sẽ không thương tổn nàng, nhưng nàng vẫn cứ sợ hãi có một ngày hắn sẽ rời khỏi nàng, cho dù là hắn hàng năm xuất cốc trong thời gian ngắn nàng cũng sợ hãi, sợ hắn cứ như vậy một đi không trở lại.

"Sư huynh, về sau mỗi lần đi ra ngoài đều mang ta theo có được không, ta cam đoan ta sẽ không gây trở ngại người làm việc." Mộ Dung Tiểu Tiểu ngăn lại bàn tay đang vuốt ve tóc mình, trong đôi mắt toàn là nghiêm túc.

". . . Sư huynh đáp ứng người." Như là cam đoan, như là hứa hẹn. Chẳng phải thốt ra, mà là trải qua suy nghĩ cẩn kẽ mới trả lời.

Mộ Dung Tiểu Tiểu chẳng biết tại sao, mũi ê ẩm, hốc mắt nóng lên.

Lại ôm cổ Dạ Nguyệt Ly, một tiếng một tiếng gọi, "Sư huynh, sư huynh."

Luôn luôn đi theo phía sau hai người, trong lòng Toái Nguyệt vô cùng kinh ngạc tưởng chính mình nghe lầm, liên tưởng đến thâm ý trong đó càng khiến cả người run lên, chủ tử đây là. . .

Phảng phất muốn đem thác mắc tìm hiểu, ngẩng đầu nhìn hướng chủ nhân nhà mình, không sai, tuy rằng rất nhạt, nhưng là đúng là cười.

Trong giây lát chạm phải ánh mắt của chủ tử, nhanh chóng cúi đầu.

Hắn đi theo chủ tử hơn mười năm chưa từng gặp qua chủ tử như vậy, thiết là chủ tử động tình sao? (Ta đã nói anh phải lặp lại câu này nhiều mà, khổ thân tâm hồn non nớt của ca)

Nếu hắn không nhìn lầm..., đối phương vẫn là đứa nhỏ.

Hắn cảm giác đến bản thân đồ mồ hôi lạnh sau gáy.

Trở lại khách điểm, đã qua giờ Ngọ. Mộ Dung Tiểu Tiểu đi dạo lúc này cũng có chút mệt mỏi. Vội vàng dùng qua cơm trưa liền ngã lên giường.

Tuyệt Lang đã bị Dạ Nguyệt Ly tổng sang phòng Toái Nguyệt ở cách vách, coi ngoại bảo cùng Mộ Dung Tiểu Tiểu ngủ trưa.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ở trong lòng sư huynh ngo ngoáy, tìm cái tư thế thoải mái nhất có thể này mới ngủ say sưa.

Hơn tám năm đến giờ cơ hồ Mộ Dung Tiểu Tiểu với Dạ Nguyệt Ly cùng ăn cùng ở, lúc này ngủ ở trong lòng sư huynh không gì không được tự nhiên, ngửi mùi hương quen thuộc ôm lấy cơ thể ấm áp, Mộ Dung Tiểu Tiểu rất nhanh chìm vào giấc

ngủ.

Nghe tiếng hít thở có quy luật, cánh tay ôm chặt tiểu nhân nhi trong lòng, nhưng không đến mức làm cho nàng không thoải mái, lúc này Dạ Nguyệt Ly mới chậm rãi mở mắt ra.

Hắn cũng không quên lời nói lúc trước của tiểu nha đầu ‘ cũng vậy ’, cái gì gọi là cuối cùng cũng sẽ rời đi bên người nàng? Còn có ai rời khỏi nàng? Là vì cha mẹ vứt bỏ sao? Không đúng, cái loại này phảng phất giống như trong tâm hồn tuyệt vọng mất đi người trụ cột, không giống như là bởi vì cha mẹ vứt bỏ mà mang đến, dù sao lúc trước bị bỏ rơi nàng vẫn còn là một đứa bé sơ sinh.

Ôm thiên hạ Tiểu Tiểu vào trong lòng, có cảm giác thoải mái nói không nên lời, Dạ Nguyệt ly nhắm mắt lại, không nghĩ ngợi nhiều nữa.

Về sau sẽ có lúc nàng tự nguyện nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Vừa đến Liễu Thành

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngủ đến thẳng hoàng hôn mới thức dậy, liền trực tiếp dùng bữa tối.

Lại cảm thán, cuộc sống sâu gao quả thật không tẻ a.

Mộ Dung Tiểu Tiểu một lòng suy nghĩ ngày mai sẽ xuất phát đi dự võ lâm đại hội, đối mặt với một bàn đầy thức ăn một chút cảm giác thèm ăn cũng không có.

Cũng không hiểu được bộ dáng của nhân sĩ võ lâm trong trốn giang hồ cổ đại sẽ ra sao, sẽ như trên tivi diễn à?

Bản thân học võ công không biết rốt cục đến trình độ nào, đến cùng có lợi hại hay không. Dù sao cũng chưa từng động thủ với ai.

Chẳng lẽ đây chính là cái gọi anh hùng không có đất dụng võ?

"Như thế nào?" Cảm giác được tiểu nhân nhi trong lòng ăn cơm không tập trung, cánh tay đang gấp thức ăn cho nàng dừng lại.

Giữa trán, đều là dịu dàng quan tâm nàng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu đối với khuôn mặt tuấn tú nhu hòa của người nào đó, đầu có chút hoảng loạn.

Trước đây nàng chỉ biết sư huynh nhà nàng, mặc dù về sau lớn lên gương mặt lạnh lùng, được rồi, thời điểm còn lại gương mặt cũng không có biểu cảm. Nhưng mà cũng đủ khiến cho những nữ nhân xuân tình nhộn nhạo. Lại nhìn đến bộ dáng biểu lộ ôn nhu hiện tại, chỉ sợ cam tâm tình nguyện chết vì hắn. Cổ Tuyết Nhi không phải vậy sao, gương mặt ửng đỏ dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết chuyện nàng ta động xuân tâm.

Lại còn dám đánh chủ ý lên sư huynh, nhưng là hiện tại sư huynh là của nàng, từ khi bước chân vào giang hồ, nàng đã nhận định hắn rồi.

Ngây ngốc hồi lâu mới hoàn hồn, có thể này mới phát hiện cư nhiên bản thân đang nhìn sư huynh ngây người, trong lòng tự mình khinh bỉ. Lại càng chứng minh, chỉ số sức quyến rũ của sư huynh nhà nàng quả thực rất cao.

"Nha đầu, ăn thêm một chút, thật gầy." Hiện tại mỗi bữa hắn đều tự mình đốc thúc tiểu nha đầu, tự mình đút thức ăn, nghĩ muốn trong lòng tiểu nhân nhi có thêm chút trọng lượng. Mục đích khác, không cần nói cũng biết.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cúi đầu xem xem tiểu thân thể bản thân, thật gầy ư, hoàn hảo mà.

Ngày thứ hai, cả đám xuất phát đi tới Liễu Thành.

Trước tiên Dạ Nguyệt Ly viết thư báo tin cho Mục Trạch Dương, đương nhiên nhiệm vụ truyền tin này tự nhiên là để Tiểu Hắc Ưng hoàn thành.

Hắn mới không quản Mục Trạch Dương nhận được thư sẽ gào khóc thảm thiết như thế nào, muốn bắt tiểu nha đầu của hắn mỗi ngày nấu cơm cho ông ta, nghĩ cũng thật tốt.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cùng Dạ Nguyệt ly cùng cưỡi một con ngựa, dựa vào lồng ngực ấm áp rắn chắc sau lưng, thoải mái nói không nên lời.

Vốn nàng là muốn cưỡi Tuyết Lang, mấy ngày nay ở chung với sư huynh đã chênh mảng nó, lúc này vừa vặn bồi bên cạnh nó.

Nghĩ lại vừa rồi, lời của nàng mới vừa xuất khẩu, "Đến đây." Nam nhân cười như có như không bỏ lại hai chữ.

Mộ Dung Tiểu Tiểu dừng bước chân về phía Tuyết Lang, ánh mắt không tiếng động hỏi, con ngựa trong sáng thanh khiết, chứa nhân nhạ nghi hoặc.

Mắt đen của nam nhân tối sầm lại, có cơ hội thân cận, vì sao phải chịu để mắt.

Không nói hai lời di chuyển chân dài lập tức ôm lấy người, thuận tiện đưa mắt nhìn Tuyết Lang, ánh mắt lạnh thấu xương trước sau như một.

Động vật đối mặt với nguy hiểm có bản năng biết trước, khi ánh mắt của sư huynh quét tới tự động rụt rụt lại giảm bớt sự hiện hữu của mình lại.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng là rơi vào vòng tay an nhàn, dựa vào trong lòng ấm áp sư huynh nhà mình, lại bắt đầu buồn ngủ.

Ai bảo mùa xuân là mùa dễ buồn ngủ đâu.

Liễu Thành ở phía đông nam Bắc Địch quốc, chạy một mạch hơn nửa tháng mới đến, lúc này cách đại hội võ lâm còn có mười ngày.

Liễu Thành ở phía đông nam Bắc Địch quốc, chạy một mạch hơn nửa tháng mới đến, lúc này cách đại hội võ lâm còn có mười ngày.

Đây Liễu Thành chính là nơi được xưng danh thành giang hồ, ở chỗ này giang hồ tự lập nên quy củ.

Nếu không có xung đột với quyền lực của hoàng gia hoặc là không có chuyện quá quất xảy ra quan phủ cũng không nhất định can thiệp vào.

Phải biết người ở chỗ này đều là người tập võ, giang hồ tranh đấu, mối thù gia tộc thường xuyên dẫn đến án mạng, về điểm này phải dựa vào quan phủ người là không quản việc không liên quan đến mình. Vì vậy, quan phủ ở chỗ này có thể nói là thùng rỗng kêu to.

Một đường vào thành, chạm mặt đều là cao thủ giang hồ:

Trong quán rượu hán tử (nam nhân) không chú ý chuyện vật vãnh đặt chân lên băng ghế, uống từng ngụm rượu lớn miệng ăn từng miếng thịt to; trong số người đi đường có nữ tử một thân hoạt bát, giương kiếm, không thấy chút nào thiếu tự nhiên, quả nhiên là tư thế hiên ngang mạnh mẽ; còn có đám công tử giang hồ nhẹ nhàng đong đưa cây quạt; cũng có vài người không nói liền trực tiếp quát phi thân lên võ đài.

Vào trong thành, Mộ Dung Tiểu Tiểu còn đang quan sát, cũng còn không có phát hiện điều gì đặc biệt, nhất thời có chút thất vọng.

Không phải đều nói giang hồ gió tanh mưa máu sao?

Nhìn ra tiểu nhân nhi trong ngực thất vọng, Dạ Nguyệt ly giải thích,

"Bình thường nhân vật có tiếng tăm sẽ không xuất hiện sớm như vậy." Những kẻ kia tự xưng là võ lâm thế gia thân phận cao quý dĩ nhiên là xuất hiện cuối cùng.

"Ừ---" một tiếng kéo dài."Tránh cho cảm thấy tự hạ thấp thân phận chứ sao." Mộ Dung Tiểu Tiểu sáng tỏ, chỉ có những kẻ chưa từng thấy qua cảnh đời mới có thể tới đây sớm một chút để xem náo nhiệt.

Hình như nghĩ đến cái gì, trong nháy mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu đen mặt .

"Tốt lắm, thừa dịp còn có nhiều ngày như vậy đi dạo một chút." Mắt khép hờ, nhìn nha đầu trong ngực giờ phút này hơi khó chịu, bờ môi là nhin không được nụ cười.

"Sur huynh, chúng ta đi hướng nào đây?" Đi ngang qua vài khách điểm cũng không thấy sư huynh mình tính toán dừng lại.

Một đường đi về phía trước , Mộ Dung Tiểu Tiểu hướng trong ngực Dạ Nguyệt ly rút đầu lại, đem đầu nhỏ giấu ở trong khuỷu tay sư huynh mình, nàng không thích ánh mắt quan sát không chút kiêng kỵ của những người trên đường, khiến nàng ghét.

Đoàn người ở trên đường gây chú ý, chưa kể đến khí thế lạnh lùng quanh mình cùng vẻ ngoài ưu tú của Dạ Nguyệt Ly, cộng thêm Bắc Địch quốc rất nhiều thế gia cũng tranh nhau đòi nuôi Tuyết Lang, đủ trở thành tiêu điểm người đi đường. Dưới ánh mắt sắc bén của Toái Nguyệt cũng không biến mất.

"Toái Nguyệt, đi thôi." Con người như mực chợt hiện chút mờ ám, ngược lại hẳn vui mừng được tiểu nha đầu ôm ấp yêu thương, nhưng cũng cảm thấy nàng chán ghét chung quanh.

"Dạ, thuộc hạ hiểu." Ở nơi này là địa phương phức tạp dừng lại tìm phòng trọ không chừng còn sẽ có phiền toái tìm tới, chỉ bằng cứ đi, chỉ là sau đó chủ tử giải thích như thế nào với cô nương Tiểu Tiểu, chỉ là tâm tư của chủ tử không phải hẳn có thể tùy tiện phỏng đoán.

Đại hội võ lâm năm năm một lần, trước đó Minh Chủ sẽ phát thiệp mời, muốn mời các Anh Hùng Hào Hán cùng võ lâm thế gia tới tham dự. Đại hội võ lâm diễn ra trong ba ngày, mọi người dùng vũ lực tranh cử chức Minh Chủ, cuối cùng người chiến thắng đấu với Minh Chủ hiện tại, nếu thắng sẽ được thay chức Minh Chủ võ lâm. Mọi người phải có thiệp mời theo cấp bậc vào ở võ lâm Sơn Trang, võ lâm Sơn Trang từ trước tới giờ là nơi ở của Minh chủ võ lâm.

Cho nên cách đại hội võ lâm còn một khoảng thời gian mà Liễu Thành đã đầy ắp người, không chỉ là vì xem náo nhiệt, cũng là vì dò thăm tin tức của các đối thủ, càng là vì tìm nơi ở trước. Phải biết rằng chờ đại hội võ lâm bắt đầu trở lại tìm nơi ở, đừng nói vấn đề lúc đó không tìm được, coi như tìm được, đến lúc đó ở hay không ở mới là mấu chốt đây mới là mấu chốt.

Đoàn người đi tới trước cửa một phủ đệ hoa lệ, trái với hôm nay trong thành khắp nơi náo nhiệt, nơi này coi như là tương đối yên tĩnh. Đầu mùa xuân đã qua, hai bên cửa phủ là hai cây cổ thụ rợp bóng lớn xanh nhạt, cửa chính sơn đỏ rộng mở.

Dạ Nguyệt ly dẫn đầu xuống ngựa, sau đó đứng lại động tác ôm ái ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu. Nha đầu nào đó cũng đương nhiên ôm cổ sư huynh mình.

Toái Nguyệt ra chỉ thị cho gã sai vặt giữ cửa, đoàn người đi vào hướng phủ viện.

Lối kiến trúc vùng Giang Nam y hệt như ở hiện đại, chỉ thấy vào cửa chính là hành lang quanh co, dưới bậc đá xếp thành lối đi. Chung quanh cách đó không xa là đình đài lầu các linh lung tinh xảo, lầu các giữa hồ xinh đẹp thanh tịnh, bên trong trăm hoa đua nở, núi giả hình thù kì lạ, bồn hoa cây cảnh, cây tử đằng Thúy Trúc, trang trí ở giữa. Bị núi giả ngăn trở xem không quá xa, nhưng Mộ Dung Tiểu Tiểu biết, trạch viện này khẳng định không chỉ đơn giản như nàng nhìn thấy. Xuyên qua các loài hoa quý, đi tới phòng khách, sau khi ngồi xuống gã sai vặt liền kêu người dâng trà, mình thì nhanh chóng chạy vào trong.

Thông báo chính chủ sao? Đây là đâu, xem ra sư huynh biết người ở nơi này a.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thuộc về nàng

Mộ Dung Tiểu Tiểu đang thưởng thức muôn hoa khoe sắc trước đình, có thể thấy được chủ nhân chăm sóc rất tỉ mỉ.

"Uống một ngụm trà." Giọng trầm thấp mềm mại quanh quẩn ở bên tai nàng, Mộ Dung Tiểu Tiểu sững sờ, nhìn nước trà bên khóe miệng, là đích thân người nào đó đưa đến bên miệng.

"Uống chút nữa."

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngoan ngoãn chu môi hồng nuốt xuống, xong rồi dùng đầu lưỡi liếm liếm khóe môi đọng nước.

Đôi mắt của sư huynh nào đó tối lại.

Thời gian một ly trà.

‘ Hà ’ một tiếng phát ra theo đó là một bóng người xuất hiện, trực tiếp đứng lại trước mặt Dạ NguyệtLy. "Ai nha, khách quý hiếm gặp a."

"Ah."

Mạc Du Ly vừa nghe người hầu báo có người cảm tin vật đến biết ngay là Dạ NguyệtLy, lập tức bỏ dở công việc chạy thẳng tới phòng khách, còn chưa chào hỏi với bằng hữu đã chú ý đến bé gái nhỏ trong lòng người nào đó.

Mạc Du Ly thực sự kinh ngạc khiếp sợ, không trách hấn như vậy được. Hấn biết Dạ NguyệtLy là kẻ không gần nữ sắc, mặc dù trước mặt cũng chưa tính là nữ nhân, nhưng hấn cũng không nhận ra bằng hữu tốt của mình có lòng tốt nhận nuôi đứa nhỏ. Tay nâng cằm, thỉnh thoảng cúi đầu lại lắc đầu, trong miệng thỉnh thoảng phát ra âm thanh đáng giá "ậm ừ".

"Nhìn đủ chưa?" Sư huynh nhà người ta làm mặt lạnh, lửa giận trong mắt không khó phát hiện. Dám nhìn người của hấn lâu như vậy!

Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng quan sát nam tử trước mắt, một thân áo lam không che giấu được tư thế oai hùng hơn người của người này, khuôn mặt góc cạnh tuấn mỹ khác thường, hai tròng mắt khiêm nhã lộ ra ánh sáng ẩn chứa mị hoặc, bên môi treo nụ cười phóng khoáng không kiềm chế được. Sau đó cũng học tập người khác gật gật đầu "ừ" một cái, tạm được, nhưng vẫn là kém sư huynh một chút. Nếu như để người khác biết được suy nghĩ trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu, đoán chừng muốn ngửa mặt lên trời thở dài, trời không có mắt a, rõ ràng hấn so với khối bằng mặt tuấn mỹ hơn nhiều.

"Hắc hắc, ta đây không phải tò mò về người sao, người cũng biết, cái đó, ha ha, người hiểu mà." Và mặt Mạc Du Ly cột nhả, trong mắt lóe sáng, chính là vẻ mặt đang xem trò vui. Hết cách rồi, ngày ngày quá nhàm chán mà.

"Hừ." Bày đặt, chẳng lẽ không sợ bản thân biến thành câu chuyện cười sao? Sư huynh cười lạnh, đừng tưởng rằng hấn không biết chuyện tình bên trong. Đường như muốn đáp trả lại tư tưởng của người nào đó, một tiếng Hà Đông Sư Tử rống lên:

"Mạc Du Ly, tên khốn kiếp, đừng tưởng rằng lão nương dễ khi dễ, lại dám ăn đậu hũ của lão nương xong rồi bỏ chạy, người muốn sống. . ." Không kiên nhẫn nữa. (đậu hũ bà con ai hiểu đen tối thì nghĩ trong sáng

Tiếng líu lo ngừng lại, Đường Tuyên Tuyên ngẩng đầu nhìn nhóm khách bên trong phòng, ô, ô, không ai nói cho nàng biết có khách đến a.

Con giận từ gò má bốc lên đỉnh đầu, Đường Tuyên Tuyên đột nhiên xoay người, cũng không quay đầu lại chạy như điên, mấy lời nói xin lỗi còn phảng phất trong gió, "Xin lỗi, đã làm phiền." Quay đầu lại vẫn không quên trọn mắt nhìn mạc Du Ly một cái.

Đây là tình huống gì, thân thể nhỏ bé ngẩng đầu chớp mắt nhìn sư huynh nhà mình.

Nhìn bộ dáng mơ hồ nháy mắt đáng yêu của tiểu nha đầu, trong lòng Dạ Nguyệt Ly giống như có con mèo ở ngo ngoáy. Nhịn xuống cảm xúc khác thường, nhún vai một cái, hấn vẫn biết nơi này có thêm một người, còn lại, hấn cũng không hiểu rõ lắm.

Hai người nhủu mày.

Mạc Du Ly sờ lỗ mũi một cái, lộ vẻ tức giận mở miệng, "Ha ha, để cho các người chê cười rồi, một tiểu nha đầu không hiểu chuyện mà thôi, đừng để ý tới nàng."

Mạc Du Ly sờ lỗ mũi một cái, lộ vẻ tức giận mở miệng, "Ha ha, để cho các người chê cười rồi, chỉ là một nha đầu không hiểu chuyện mà thôi, đừng để ý tới nàng."

Chỉ là, hấn thật sự cảm thấy gương mặt phấn hồng của Đường Tuyên Tuyên rất đáng yêu nha, đáng tiếc chính là một quả ót nhỏ, hấn có thể không phúc hưởng thụ.

"An bài một chút, ta muốn ở lại đây một thời gian." Dạ NguyệtLy cười như không cười. Làm sao biết chứ, nhất định là có kịch vui để xem.

"Chút lòng thành này, các người yên tâm ở lại." Mạc Du Ly vỗ ngực một cái.

"Mọi chuyện, tất cả đã an bài xong chưa." Ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu bước ra cửa hỏi lại lần nữa.

"Dĩ nhiên." Hắn làm việc luôn luôn không cần người khác lo lắng, điểm này hắn hoàn toàn nắm chắc.

Theo gã sai vặt đi tới gian phòng, từ khi bước vào phủ Mộ Dung Tiểu Tiểu đã cảm thấy hạ nhân ở đây đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, đối mặt với người mới đến hoàn toàn không có nửa điểm tò mò quan sát, tất cả đều cúi đầu làm việc, không nói nhiều.

Dạ Nguyệt Ly đem tiểu nha đầu trong ngực đặt nhẹ nhàng ở trên giường, "Tắm rửa trước hay là ngủ trước một lát vậy?" Một đường đi tới đoán chừng nàng cũng mệt mỏi.

"Tắm rửa trước." Nàng có thói quen tắm rửa sạch sẽ trước khi ngủ. Đối với đoạn đối thoại của sư huynh cùng Mạc Du Ly mặc dù nàng nghi ngờ nhưng không có mở miệng tìm hiểu, nếu sư huynh muốn nói tự nhiên sẽ nói. Ở trên thế giới này, trừ khi nàng đề ý, nhưng thứ khác cũng không thể chiếm cứ nội tâm của nàng, còn lại, nàng không muốn tốn công suy nghĩ.

Nhìn bóng người nhỏ bé của Mộ Dung Tiểu Tiểu vào nội thất, hàn khí quanh thân Dạ Nguyệt Ly tự động thu lại khi ở bên cạnh Mộ Dung Tiểu Tiểu lại tỏa ra, lạnh lùng ngoái đầu nhìn lại, tay chống đầu ngồi lên cạnh bàn, như có điều suy nghĩ.

Nghe được tiếng vang sau lưng, Dạ Nguyệt Ly đứng dậy. Toàn thân tiểu nhân nhi mang theo hơi thở mát mẻ vừa mới tắm xong, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng, mái tóc tinh tế mềm yếu dán ở sau lưng, vẫn còn nhỏ vài giọt nước.

"Tới đây." Giọng nói biếng nhác mang theo sức quyến rũ khiến người ta mê muội, bờ môi thoáng cong lên, sắc mặt lạnh lẽo quanh năm, màu đen trong con ngươi vẫn chưa hàn khí như cũ, lại xen lẫn một chút cưng chiều chỉ đối với riêng mình nàng.

Hường thụ người khác lau giọt nước còn vương trên tóc mình, tâm Mộ Dung Tiểu Tiểu ngọt ngào, nếu như có thể cả đời tiếp tục như vậy thì thật tốt.

Cả đời? Tâm Mộ Dung Tiểu Tiểu căng thẳng, không biết, sau đó không lâu nữa Sư huynh sẽ trở về nhà, sẽ không hề ở lại trong cốc nữa, hắn sẽ có hân gia đình của mình, thế tử, sau đó sẽ có một đứa trẻ khả ái như nàng.

Ừm, tại sao lại cảm thấy khó có thể hô hấp, Mộ Dung Tiểu Tiểu che tim mình, đôi mày thanh tú nhíu lại.

"Thế nào?" Thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu che ngực hình như có điểm không đúng, nhanh chóng bắt lấy cổ tay Mộ Dung Tiểu Tiểu cẩn thận bắt mạch, lòng mày Dạ Nguyệt Ly nhíu chặt, theo biểu hiện mạch tượng cũng không bất kỳ đáng ngại, đây là chuyện gì xảy ra?"Còn có nơi nào không thoải mái?"

Đôi mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu híp lại, đây là thế nào?

"Sư huynh, chỉ là ta mệt mỏi." Lười biếng ngáp một cái, đôi tay rất tự nhiên quen thuộc ôm chầm cổ sư huynh mình. Một mỏi xông tới, khẽ chuyển động thân thể, cả người hướng trong ngực hắn.

Hơi thở thơm tho khiến cho hắn ngẩn ra, cuối cùng không tiếp tục tra hỏi, ôm lấy Tiểu nhân nhi, cả quần áo nằm trên giường.

Trước khi Mộ Dung Tiểu Tiểu suy nghĩ rối loạn, mặc kệ như thế nào, cánh tay cùng lồng ngực người này, hôm nay, mọi thứ đều thuộc về nàng.

Tiểu nhân nhi trong ngực ngủ cực nhanh, Dạ Nguyệt Ly nhìn dung nhan tinh khiết như trẻ con, môi mỏng chậm rãi nâng lên, không nhịn được cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng, lúc này mới nhắm mắt ngủ.

Mộ Dung Tiểu Tiểu là bị thứ gì đó có lông cọ cọ làm tỉnh ngủ, mê mang mở mắt ra thấy là Tuyết Lang nằm ở trước giường. Sư huynh đã không có ở trong phòng, ha ha, đoán chừng nếu có người trong phòng Tiểu Bạch cũng không dám tiến vào, thật ra thì nàng cũng không hiểu vì sao sư huynh không thích gần gũi Tiểu Bạch, nàng cảm thấy Tiểu Bạch thật đáng yêu a.

Cũng khó trách nàng không bị đánh thức, nhiều năm qua sống cùng Tiểu Bạch ở trong cốc lâu ngày đã quen thuộc hơi thở của nó. Sùng ái sờ sờ đầu sói lớn, thời gian này cả ngày hòa thuận cùng sư huynh lại xem nhẹ nó, dẫn Tuyết Lang đến vườn, mặt trời ấm áp, một người một sói ngồi ở bên cạnh cái bàn đá phơi nắng.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đường Tuyên Tuyên

Đoàn người Dạ Nguyệt Ly, Mạc Du Ly cùng Toái Nguyệt đi tới trong vườn đúng lúc thấy một màn này, gò má tinh xảo của Mộ Dung Tiểu Tiểu ở ánh mặt trời mờ ảo, khoe môi trần ngập nụ cười thần nhiên, không khí yên tĩnh an bình như vậy không giống như là một tám tuổi đứa bé có thể tạo ra, ấy là loại ấm áp hài hòa. Từng chút từng chút cất tia bộ lông trắng muốt của Tuyết Lang, mà Tuyết Lang là thoải mái híp mắt, thân sói cao lớn dựa vào bên cạnh thân thể nhỏ nhắn của Mộ Dung Tiểu Tiểu, một người một sói hình ảnh hài hòa mà an bình.

Mạc Du Ly rất tò mò về tiểu nữ oa này, nhưng ở trước mặt Dạ Nguyệt ly hần cũng không dám quá mức làm càn, nếu không hần không chịu đựng nổi hậu quả.

Cảm thấy có người tới, Mộ Dung Tiểu Tiểu quay đầu thấy được sư huynh mình.

"Sư huynh, Tiểu Tiểu đói bụng." Sờ sờ bụng nhỏ, uất ức bĩu môi.

"Ừ, đi ăn thôi." Ôm lấy tiểu nhân nhi đi ra ngoài viện.

Nhìn một màn này, Mạc Du Ly nhớ đến người nào đó, nghĩ tới nàng cũng có thể không dùng cơm trưa, liền phản phó nô tài đi mời Đường Tuyên Tuyên tới cùng ăn.

Trên bàn cơm lúc này Mộ Dung Tiểu Tiểu mới nhìn kỹ đến dung nhan Đường Tuyên Tuyên, một thân quần áo xanh biếc vạt vẩy ngắn gọn, hợp với đôi mắt nhu mì, khóe mắt khẽ cong lên, đôi môi mấp máy, dường như vẫn còn thấy ngượng ngùng vì sự thất lễ ban sáng, hai má đỏ ửng càng tôn lên da thịt trắng nõn của nàng. Bỏ qua âm thanh kia Hà Đồng Sư Tử rống, trái lại nhìn từ bên ngoài điển hình nữ tử Giang nam dịu dàng.

"Tiểu nữ tử đệ tử Đường Môn Đường Tuyên Tuyên, gặp qua mấy vị." Dường như cảm giác được bản thân không cần thiết phải ngại ngùng, khôi phục bản tính hào sảng của nữ tử giang hồ.

Mộ Dung Tiểu Tiểu lại cảm thấy một cô nương giang hồ không điệu bộ như vậy mới hợp ý nàng, lập tức cảm tình dành cho nàng ta tốt lên. Nhíu mày suy tư, Đường Môn ư, nổi tiếng dùng độc, không biết nàng ta so với sư phụ dạy nàng ai lợi hại hơn, hôm nào phải cùng Đường Tuyên Tuyên luận bàn một chút.

Mười ngày trôi qua rất nhanh, vô số người mong đợi nghênh đón đại hội võ lâm.

Trong lúc đó Mộ Dung Tiểu Tiểu đi tìm Đường Tuyên Tuyên nghiên cứu độc thuật, thế này mới biết bản lãnh dùng độc của Đường Tuyên Tuyên không thấp hơn nàng chút nào. Đường Tuyên Tuyên cũng kinh ngạc vì Mộ Dung Tiểu Tiểu nhỏ tuổi như vậy đối với độc dược cũng có cách nhìn khác. Hai người ăn nhip với nhau, từ đó hai người dành không ít thời gian ngắn ngủi mê đắm độc dược. Có thể nâng cao bản lãnh của mình Mộ Dung Tiểu Tiểu làm không biết mệt.

Mạc Du Ly buồn bực, tại sao tiểu nữ nhân thường ngày thích quần lầy hần nay lại không quần quít lầy hần làm hần cũng có chút không quen. Hần đúng là thích ngược mà, đáng khinh.

Sắc mặt Dạ Nguyệt ly cũng rất đen, thì ra không được ôm người khác cũng làm cho hần khó chịu nghiêm trọng đến vậy. Ngay cả nha hoàn sai vặt trong phủ cũng cảm thấy độ âm xung quanh giảm xuống, cho rằng có thứ gì đó không sạch sẽ. Khó nhất có lẽ là Toái Nguyệt thường xuyên đi theo phía sau chủ nhân nhà mình rồi, thường xuyên gặp tai bay vạ gió.

Bởi vì cái gọi là cháy nhà vạ đến cá dưới ao. (Ý nói anh Toái Nguyệt chịu trận của hai anh kia đó)

Ngày hôm đó là ngày đầu tiên võ lâm đại hội chính thức bắt đầu, Dạ Nguyệt ly ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu, bên cạnh là Mạc Du Ly cùng Đường Tuyên Tuyên, toái nguyệt ở phía sau. Mộ Dung Tiểu Tiểu sợ lại có người chú ý tới Tuyết Lang, bắt nó ở lại trong phủ. Phải biết rằng đại hội võ lâm nhiều người phức tạp, Tuyết Lang lại hiếm có, luôn có người đánh chủ ý lên nó.

Đường Tuyên Tuyên cũng thích náo nhiệt, lủi rủ dọc theo đường đi, biết Mộ Dung Tiểu Tiểu lần đầu tiên đi xem đại hội võ lâm dọc đường nhiệt tình giải thích cho nàng.

Người họ Dạ nào đó cực kỳ khó chịu, mặc dù không phát ra lãnh khí, nhưng vẻ mặt có xu thế càng ngày càng đen. (Rồi anh còn đen nhiều nữa ~~~)

Mạc Du Ly lập tức kéo Đường Tuyên Tuyên, "Ta nói Đường đại tiểu thư, người nói một đường không một mũi sao?"

"Mắc mớ gì tới người?" Bỏ cánh tay của hần ra, Đường Tuyên Tuyên hung ác nói.

"Người thật đúng không hiểu thương hương tiếc ngọc a." Mạc Du Ly vuốt cánh tay bị nàng gạt ra, vẻ mặt biểu tình bi thương, thật sự là không biết lòng người tốt.

Nàng có thể độc hần hay không? Đánh không lại hần nhưng dùng độc thì nàng nắm chắc. Vì sao lúc đó nàng lại cảm thấy người này có lòng hiệp nghĩa, cao lớn vĩ đại đây? Vì trên đường thay nàng trừng trị tên côn đồ, nàng liền mơ hồ đi theo người ta trở về phủ. Ở trong phủ vài ngày phát hiện thế nhưng hần lại không có tới đi tìm nàng, nàng cho rằng hần quên nàng nên đi tìm hần lại bị hần lừa gạt! Nàng muốn tức giận một lần nhưng lại hết cách với hần. Đường Tuyên Tuyên không nói gì nhìn lên trời.

"Ban đầu không phải là rất cảm kích ta à." Mạc Du Ly cúi đầu lẩm bẩm.

"Người còn nói!" Nàng là mắt bị mù rồi, mới có thể nhất thời thấy hần trượng nghĩa mà bị hấp dẫn, "Đó là ta bị điên." Như là bị chọc đến chỗ đau, Đường Tuyên Tuyên hết sức phát điên.

Tổ hợp tuần nam nữ nhân không nghi ngờ gì hấp dẫn ánh mắt của mọi người, tâm tình Mộ Dung Tiểu Tiểu rất tốt xem hai người cãi nhau, cũng không chú ý tầm mắt chung quanh khiến nàng khó chịu, đoàn người đi đến võ lâm Sơn Trang.

Tòa thành giang hồ này mang đặc trưng phong cách kiến trúc của vùng sông nước Giang Nam, võ lâm Sơn Trang xây hùng vĩ, chiếm vị trí quan trọng nhất tại trung tâm của thành, điều này cũng chứng minh địa vị vượt trội của võ lâm minh chủ.

Đoàn người trên đường dừng lại, Mạc Du Ly đưa lên một thiệp vàng cho hộ vệ ngay sau đó liền có một đội người nhanh chóng mở đường mời vào Sơn Trang.

Đấu võ diễn ra trong trang, có võ đài rất lớn, dưới đài cũng có khán đài cho người đến cổ vũ. Ngày đầu tiên là đấu loại, một người đánh thắng liên tiếp năm lần có thể rút thăm thi đấu vào ngày kế tiếp, đó là một phương pháp thử thách thực lực cùng thể lực, ngày thứ hai thi đấu sẽ có viết tên của mọi người trong chiếc rương, do Minh Chủ bốc thăm, chọn ra tên hai người ra ứng chiến, nhưng nếu cho rằng chọn ngẫu nhiên như vậy nhiều người thực lực kém thì sai mười phần, tạm thời thắng ở vòng này, nhưng đến ngày thứ ba, người thực lực không mạnh trong trận quyết chiến sẽ bị đánh bại, bởi vì cao thủ đều là tập trung ở vòng cuối cùng, mà ngày thứ ba thực hành đúng là khiêu chiến. Nghe qua tựa hồ có chút phức tạp, khi tiến hành rất đơn giản.

Mộ Dung Tiểu Tiểu liếc thấy chữ trên thiệp mời của Mạc Du Ly, Thanh Các? Không thể tưởng được hán văn là Các chủ Thanh Các. Mặc dù đối với giang hồ nàng không hiểu rõ lắm, nhưng nghe sư phụ thoáng nói qua một ít, hơn nữa vừa rồi Đường Tuyên Tuyên vừa giảng giải nàng cũng sáng tỏ chút này nọ.

Võ lâm chí tôn chính là sư phụ nhà nàng ở Thần Phong cốc rồi, sư phụ người nhiều năm không ra cốc cũng không tham dự chuyện đời thường, mặc dù hàng năm có mời nhưng sư phụ chưa bao giờ đã tới. Sư phụ nhà nàng không có hứng thú với tranh giành trong giang hồ.

Trở lại Tiêu Dao sơn trang, nàng lại không giải thích được, người trong sơn trang ít đi lại trong giang hồ, chỉ biết sơn trang này tràn ngập cảm giác thần bí, hơn nữa bên trong trang mọi người đều có võ công cao cường. Ngay cả Mạc Du Ly cũng là các chủ Thanh Các, Đường Tuyên Tuyên là đệ tử Đường Môn nổi tiếng dùng độc, môn phái này cũng ít đi lại trên giang hồ, nhưng không người nào dám coi thường. Còn có môn phái trong miệng giang hồ gọi là Huyết Môn tà đạo, chuyên luyện tà công, nổi danh tàn nhẫn độc ác. Còn có Cô Hân và Cô Tuyết Nhi là người Cô gia bảo, cùng Mộ Dung thế gia ở thành Thanh Dương ngày đó là võ lâm thế gia hàng trăm năm nay. Cũng có môn phái bát quái, cái gì Ung Trảo môn, Tuyết Sơn phái, Ngọc Tiêu môn, Thiết Đầu bang... này nọ nữa.

Trừ bỏ bang phái, Hoàng thất hai nước cũng sẽ phái người tới, phải biết rằng thu phục được mấy vị cao thủ võ lâm cống hiến cho triều đình cũng là việc mà hoàng đế hai nước mong đợi.

Nghĩ đến Mộ Dung thế gia, Mộ Dung Tiểu Tiểu hí mắt, năm đó sư phụ cho nàng xem qua cái khăn gắm kia, là khăn tay thêu bài thơ có tên nàng ở đầu mỗi câu, nghĩ đến cha mẹ của thân thể này không trực tiếp xác nhận tên tuổi của nàng là muốn bảo vệ nàng. Người đời mặc dù không biết bộ dáng của Thiên Linh Quyết ra sao, nhưng nếu để cho người khác biết nàng là người nhà Mộ Dung sẽ có khả năng gặp phải nguy hiểm. Người giang hồ đều biết Mộ Dung thế gia có bảo vật này, đây cũng là nguyên nhân khiến gia tộc đứng vững hàng trăm năm. Vừa khéo tên kiếp này của nàng trùng tên với đời trước, đều họ là Mộ Dung.

Nhưng những người biết tên đầy đủ của nàng chỉ có ở trong cốc.

Nàng đã sớm mơ hồ cảm thấy nơi này có chứa bí ẩn, ngay cả sư phụ chưa từng nói cũng có thể lường trước được bản thân nàng sẽ đoán ra. Kỳ thực nàng cho rằng sư phụ nhà nàng nghĩ nhiều rồi, kể cả sớm nói cho nàng biết nàng cũng sẽ không ngốc mà đi tìm người ta báo thù bây giờ.

Nghĩ đến phụ mẫu của thân thể này sớm bị hại, nhưng là không biết do người trên giang hồ cướp đoạt mà chết hay do người trong nhà ngầm ra tay hạ độc, sư phụ từng nhắc đến nhất được nàng ở ngoài thành Thanh Dương khi vừa mới sinh, xem ra, kẻ ra tay là người nhà Mộ Dung.

Cũng không biết lúc này Mộ Dung có đến hay không, chiếm lấy thân thể này, dù sao cũng phải làm chút chuyện, cuộc sống sâu gạo dĩ nhiên rất tốt, nhưng là không làm chút chuyện vui thì cũng thật nhàm chán a.

Võ lâm đại hội lần này, sẽ như thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Người của Huyết Môn

Mọi người vẫn còn lục đục đi vào sân, đoàn người Mộ Dung Tiểu Tiểu đã theo hộ vệ Sơn Trang ngồi vào vị trí thuộc về bọn họ. Nhìn này thứ tự vị trí Mộ Dung Tiểu Tiểu nhũn mày nhìn Mạc Du Ly một cái, không nhìn ra nha, còn có địa vị cỡ này.

"Này, ta nói Tiểu Tiểu, ánh mắt kia của ngươi là gì." Thanh Các của hán ở trên giang hồ có địa vị không thấp, làm gì phải lộ ra vẻ mặt như gặp phải quỷ vậy.

"Hừ, có cái gì đáng giá để khoe, danh tiếng Đường Môn ta còn vang dội hơn? Ném bừa một nắm thuốc hạ gục toàn bộ các người hừ hừ." Trả lời hán dĩ nhiên là người thích đối nghịch với hán Đường Tuyên Tuyên, đôi tay chống nạnh, sau khi nói xong cực kỳ khinh thường bĩu môi.

"Nữ nhân này." Không đối nghịch hán sẽ chết sao?"Ta là đại nam nhân không chấp nữ nhân." Mạc Du Ly ôm ngực quay đầu nhìn hướng khác.

"Này rõ ràng Tuyên bố địa vị không bằng Đường Môn ta chứ sao." Đường Tuyên Tuyên rất là hài lòng.

Mạc Du Ly cười như không cười, cánh tay dài duỗi một cái, gác qua cổ Đường Tuyên Tuyên, nhìn nàng hoảng sợ mở to một đôi mắt đen, ghé sát vào gương mặt phiến hồng của nàng, ánh mắt mập mờ, "Tuyên Tuyên, ngươi xác định đại ca ngươi đánh thắng được ta?"

Đường Tuyên Tuyên gần như ngất người nhìn gương mặt tuần tú phóng đại trước mắt, không biết qua bao lâu, đột nhiên bộc phát,

"A ---"

Mạc Du Ly vội vàng buông tay, thế này là thế nào? Mặt của hắn rất tuần tú a, kỳ lạ thế nào giống như dọa người như vậy?

Khuôn mặt Đường Tuyên Tuyên đỏ bừng, không biết là vì tức giận hay là vì thẹn thùng, rốt cuộc thẹn quá hóa giận chuẩn bị liều mạng muốn dạy dỗ người khác thì hai mắt sáng lên chạy vụt đến cửa giống như là thấy cứu tinh, ôm một nam tử cao lớn mặc áo tím.

"Đại ca, tên khốn kia, tên khốn kiahắn." Ô ô, nàng không còn mặt mũi nhìn người khác á..., bị trêu ghẹo trước mặt bao nhiêu người như vậy bảo làm sao nàng dám mở miệng tố cáo với đại ca, xấu hổ chết người.

"Mạc Du Ly, lần này ngươi thực quá phận rồi, người ta là cô nương thuần khiết ngươi trước mặt nhiều người như vậy đùa giỡn nàng, ngươi nói xem nàng về sau xuất giá thế nào?" Mộ Dung Tiểu Tiểu diễn thật sự là không nhìn nổi rồi, vừa buồn cười lại không cười được, Mạc Du Ly cùng Đường Tuyên Tuyên hai người này có thể nói là một đôi dờ hoi a. (Vâng, nhà người ta dờ hoi, còn nhà anh chị thì biến thái.)

"Ta...ta lại không biết có thể như vậy." Lộ vẻ tức giận sờ mũi một cái, thấy bên cạnh có không ít người chỉ chỉ trỏ trỏ. Hắn chỉ là muốn dọa nàng một chút, không ngờ hậu quả có thể như vậy.

"Tự giải quyết cho tốt thôi." Mộ Dung Tiểu Tiểu bốn cọt nói, nhìn Mạc Du Ly trả lời như thế nào với đại ca người ta.

"Nha đầu vì sao ngươi quan tâm hắn?" Dạ Nguyệt Ly rất bất mãn nha đầu nhà hắn quan tâm người ngoài, cũng hết sức ngạc nhiên vì nàng lại mở miệng với người không liên quan.

"Sur huynh, vờ kịch phát triển hơi quá sẽ không hay." Mộ Dung Tiểu Tiểu than thở, cái này cần từ từ đi, thoáng cái đã dọa tiểu cô nương nhà người ta chạy mất giày còn có gì hay mà xem?

Mắt Dạ Nguyệt Ly khép hờ, hắn cũng không biết nha đầu nhà hắn có hứng thú này? (Ý anh là chị thích xem náo nhiệt)

Đường Viễn Kiến theo muội muội đi tới trước mặt bọn họ, đối với đoàn người Dạ Nguyệt Ly gật đầu một cái coi là chào hỏi, lúc này mới chất vấn Mạc Du Ly,

"Mạc Du Ly, rốt cục ngươi đã làm cái gì?" Thế mà lại khiến cho muội muội hắn đỏ mặt thành ra như vậy?

"Đại ca, chớ nói nhảm với hắn, đánh hắn cho muội." Một khuôn mặt nhỏ nhắn thở phì phò. Ô ô, giúp nàng hả giận, nàng muốn lấy lại danh dự nha.

"Viễn Kính, ta và muội muội ngươi đùa giỡn thôi, không có việc gì không có việc gì." Mặc dù hắn và Đường Viễn Kính quen biết, nhưng mà trình độ người khác cung chiêu muội muội mình lại khiến cho người ta nhũn lười.

"Ai đùa giỡn với hắn." Đường Tuyên Tuyên uất ức giải thích, suy nghĩ một chút vẫn là không nên nói nữa, tránh cho mọi người đều biết, thật mất thể diện.

Qua lại vài lời, lúc này mới trở lại chỗ ngồi thuộc về mình. Vị trí Đường Môn cùng Thanh Các cách nhau không xa, Đường Tuyên Tuyên lại chọn cách Mạc Du Ly xa nhất. Khóe mắt Mạc Du Ly co giật, trong lòng cũng rất bất mãn Đường Tuyên Tuyên trêu hắn như thú dữ, lũ lụt vậy.

Lúc này từ vài nhân vật máu chó còn chưa tới, còn lại coi như đã đông đủ. Mộ Dung Tiểu Tiểu hí mắt lại, ngồi áp sát trong ngực Dạ Nguyệt Ly, kiên nhẫn chờ nhân vật quan trọng lên sân.

Lúc này,

"Huyết Môn hộ pháp đến --"

Mọi người chỉ thấy một bộ váy tơ đỏ thắm thoắt qua, váy áo thêu hoa mầu đơn lớn, cổ áo mở rộng rất thấp, lộ ra nửa bầu ngực trắng nõn, mặt tựa như Phù Dung (Chỉ nét đẹp như hoa sen....đại loại là ta cũng chả hiểu đẹp như hoa sen thanh cao mà khoác váy đỏ cổ trễ thì gọi là gì ^_^), mày như liễu, so với hoa đào thì ánh mắt có mười phần mỉa hoặc quyến rũ lòng người, da thịt trắng như tuyết, mái tóc màu đen vẫn thành búi tóc cao, đầy đầu châu ngọc dưới ánh mặt trời tỏa ra tia sáng chói mắt, đôi môi đỏ tươi khê cong lên, thực sự là một mỹ nhân động lòng người!

Ở đây hầu hết là nam tử giang hồ tính tình ngay thẳng, nhìn một màn mê người như thế liều mạng nuốt nước miếng, tuyệt sắc a tuyệt sắc, ánh mắt lửa nóng nhìn chăm chăm bộ ngực đầy đặn sừng sốt tìm không ra phương hướng, chỉ kém hóa thành cầm thú nhào tới, phát tiết. Chỉ có ít ỏi nữ tử giang hồ trong mắt lóe lên ghen ghét, không khỏi tức giận nam tử vô lâm đều bị hút hồn, càng thêm mắng thầm ‘yêu nữ’.

Tri Hâm Yên rất hài lòng mình tạo được hiệu ứng như vậy, đối với khuôn mặt đẹp của bản thân nàng vẫn rất tự tin, tin tưởng không có bất kỳ nam nhân có thể cự tuyệt được nàng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu thấy cơ hồ tất cả nam nhân đều nhìn cái bầu vật này chỉ kém không có chảy nước miếng, ngay cả Mạc Du Ly cũng không ngoại lệ, tò mò suy nghĩ ngẩng đầu nhìn sư huynh mình một chút có phải hay không cũng không thể ngoại lệ.

"Ách." Sư huynh nhà nàng đang nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt một lần? Mộ Dung Tiểu Tiểu không giải thích được, "Sư huynh, ngươi không phải nhìn mỹ nữ sao?" Người người đều ở đây nhìn, sư huynh nhà mình vì sao nhìn nàng.

"Có cái gì đẹp sao." Mắt Dạ Nguyệt Ly lộ vẻ khinh thường, ở đây pho trương nhan sắc còn muốn để cho hấn ghé mắt. Trong mắt hấn, tiểu nha đầu nhà hấn mới xinh đẹp nhất, hấn tin tưởng, đợi nàng trưởng thành tuyệt sẽ thua bất luận kẻ nào.

Mộ Dung Tiểu Tiểu càng buồn bực hơn rồi, chẳng lẽ hấn gia sư huynh còn chưa thông suốt? Đúng lúc lại bỏ lỡ tình ý nhàn nhạt lộ ra trong mắt sư huynh. (Ta nói này Tiểu Tiểu, rốt cuộc là ai cần thông suốt đây.....)

Mà Đường Tuyên Tuyên ngồi ở chỗ góc trên có thể nói là căn răng nghiêng lợi, Mạc Du Ly cái tên háo sắc! Ta phi nhỏ ngươi!

Tri Hàm Yên kiêu căng đi tới vị trí thuộc về mình, sau lưng nàng người áo đen buồn bực gầm nhẹ nói,

"Tri Hàm Yên, ngươi bớt phóng túng một chút cho ta!" Nữ nhân ghê tởm này bắt kể đến chỗ nào cũng không quên khoe khoang điệu bộ lẳng lơ của mình, thật là mất mặt Huyết Môn hấn mà. Nếu không phải là nàng lấy tướng mạo mê hoặc Môn chủ làm sao lại giống như bây giờ được Môn chủ coi trọng mà vượt qua hấn, hừ, võ công của hấn không kém tại sao lần này Môn chủ đem chuyện giao cho nàng? Một nữ nhân làm sao có thể được việc?

"Hắc Báo, đừng quên lần này Môn chủ sai ngươi tới trợ giúp ta đây." Ngụ ý, là nàng làm chủ.

Hắc Báo càng cảm thấy tức giận, năm ngón tay nắm quyền trong tay áo, gân nổi lên, nhưng mà trên mặt lại không biểu lộ cảm xúc gì.

Không lâu sau, một tiếng "Cổ gia bảo đến --" kéo suy nghĩ của Mộ Dung Tiểu Tiểu, gương mặt liền thấy được Cổ Hân đang nhìn nàng.

Cổ hân trực tiếp đi tới trước mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu, "Tiểu Tiểu, các ngươi tới Liễu Thành vào lúc nào, thế nào vẫn không thấy các ngươi?"

Đã lâu không tiểu nha đầu khả ái này, cổ hân hơi kích động một chút.

Hỏi xong cũng hướng Dạ Nguyệt Ly đôi tay ôm quyền ý bảo, "Dạ huynh." Đồng thời cũng chào hỏi Mạc Du Ly và Đường Viễn Kính ở bên cạnh.

Trong lúc đó quanh thân Dạ Nguyệt Ly lơ đãng tỏa ra hàn khí, lạnh lẽo trong mắt có xu thế tăng lên, đám người Mạc Du Ly cách gần đó đã cảm thấy nhiệt độ chung quanh giảm xuống.

Mộ Dung Tiểu Tiểu tất nhiên biết sư huynh khó chịu hai người cổ hân bọn họ, tay nhỏ bé bắt được bàn tay đặt ở trên eo nàng, ngón út không tự chủ vuốt ve. Mà hấn ý quanh thân người nào đó trong nháy mắt thu về! Giống như mới vừa rồi tất cả chỉ là ảo giác.

"Đã đến từ sớm, ở tại nhà bằng hữu của sư huynh rồi, đại hội sắp bắt đầu, Cổ ca ca nhanh ngồi xuống thôi." Liếc mắt nhìn cổ Tuyết Nhi núp ở sau lưng cổ hân, lần này đối với sư huynh nhà nàng cũng không còn ảo tưởng gì nữa đi. Thật ra thì chẳng qua là nàng cảm thấy cổ hân quá mức sùng ái cổ Tuyết Nhi, xác thực cũng không có ghét hai huynh muội nhà hấn. Đối với nàng mà nói, trừ sư huynh còn có sư phụ bọn họ, không có người nào đáng giá nàng để ý. Mà nàng ngăn cản sư huynh mình chỉ là không muốn ồn ào, dù sao nơi này chính là làm thầy nhiều ma. Mới vừa rồi cổ hân vừa lại đây, mọi người cũng đều nhìn bên này đây.

"Ừ, vậy ta quay lại tìm ngươi sau." Cổ hân nhìn ra Dạ Nguyệt Ly không khỏi bài xích hấn, nghĩ thầm có lẽ là lần đầu tiên gặp mặt lúc thấy Tuyết Nhi thiếu chút nữa đã thương Tiểu Tiểu đi. (Haiz, tự cho mình là đúng, hỏi sau các bạn sẽ không còn chút cảm tình nào với tên này luôn, nhưng đó là chuyện của về sau)

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Động Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Mọi người tụ tập đầy đủ

Mạc Du Ly thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu ‘vừa sờ’ đã có hiệu quả thần kỳ, cảm rơi xuống thiếu chút nữa trật khớp.

Dạ Nguyệt Ly siết thật chặt tiểu nha đầu trong ngực, gần sát bên tai nàng nói bá đạo, "Nha đầu, không cho phép để ý hấn!" Hừ, lại dám tơ tưởng đến nha đầu của hấn.

"Hả?" Mộ Dung Tiểu Tiểu không rõ nguyên nhân, cái gì gọi là không để ý đến hấn nữa? Nhưng mà vẫn mở miệng giải thích, "Sư huynh, nơi này nhiều người để ý mà."

Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly tối sầm lại, nở nụ cười quý dị, người nha đầu để ý nhất vẫn là hán đây.

"Mộ Dung thế gia đến ----"

Mộ Dung Cẩn Thiên dẫn nữ nhi bảo bối của mình Mộ Dung Vũ Phi ngẩng đầu xoải bước mà đến, thân thể nghiêm nghị, ngực vượt rộng lớn, gương mặt uy nghiêm liếc nhìn mọi người ở trên đài, hướng mọi người ôm quyền, mặt mày có không giấu được đắc ý phần chân, nghĩ Mộ Dung gia của hán là thế gia số một số hai trên võ lâm. Mộ Dung Vũ Phi phía sau bước đến, dáng người thướt tha, một thân vàng nhạt, chỉ mới mười ba mười bốn tuổi gương mặt lại xinh đẹp động lòng người. Một bộ dáng vẻ tiêu thư khuê các ở nơi một đám người giang hồ này xem như đặc biệt.

Mộ Dung Vũ Phi theo phụ thân mình ngồi ở vị trí liên lạng lẽ quan sát chung quanh, đôi mày thanh tú nhíu nhẹ lại, biểu ca còn chưa tới sao?

Từ khi Mộ Dung Tiểu Tiểu thấy Mộ Dung Cẩn Thiên đi vào liên lạng lẽ quan sát hán, người đứng đầu nhà Mộ Dung sao? Chuyện năm đó hán có hay không phần đây?

"Nhà Mộ Dung tiền đồ vô hạn." Phía dưới có người bàn tán.

"Hà? Huynh đài chỉ giáo cho?" Lập tức thuận tiện có người hỏi.

"Các ngươi không biết đi, hiện nay người được thánh thượng mê mẩn cung chiều Dao phi nương nương lại là thân muội muội của Mộ Dung Cẩn Thiên a."

"Vậy thì thế nào, một danh hiệu phi tử mà thôi."

"Không biết mẫu bằng từ quý?" (Mẹ sang nhờ con)

Mọi người sáng tỏ, lại không bàn tán nữa, cần phải biết tự mình đàm luận việc của hoàng thất là phạm pháp, huống chi, này đại hội võ lâm lần này Hoàng thất cũng có phái người tới, không cẩn thận bị nghe thấy chém đầu như chơi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu lập tức cau mày, thì ra là như vậy, nghĩ đến lần này người Bắc Địch quốc tới chính là con Dao phi của đi, này Mộ Dung Cẩn Thiên mang theo mình nữ nhi cùng đi, là có mục khác.

Nhà Mộ Dung có sủng phi của Hoàng thượng đứng phía sau, trong khi năm đó là phụ mẫu của thân thể này là bởi vì người giang hồ đoạt bảo vật mà chết sao? Người giang hồ chẳng lẽ không sợ đắc tội triều đình?

Mặc kệ như thế nào, nên điều tra, nàng sẽ điều tra.

"Tiêu Diêu Sơn Trang đến ----"

Ngay sau đó,

"Đại hoàng tử, nhị hoàng tử Bắc Địch quốc đến ---"

Một thân bóng dáng màu tím nhạt. Ánh sáng hoa lệ phủ lên gấm vóc, dưới ánh mặt trời chiếu rọi ánh sáng nhàn nhạt, người nọ búi mũ trên cao (thực ra là cái gì mà hoàng tử hay đội như chả biết gọi thế nào hì), tóc dài như nước chảy ở sau lưng, hơi ngược đầu, trên mặt đeo mặt nạ bằng bạc, đôi mắt sáng như sao, khỏe môi cười như không cười. Đi theo phía sau cả đám áo đen tùy tùng, mọi người mặt không chút thay đổi, huấn luyện nghiêm chỉnh, bước đi không tiếng động xem ra sợ rằng nhóm người này đều là cao thủ.

Nhìn đến phía sau Bắc Thần Vũ cùng Bắc Thần Thụy hướng bọn họ gật đầu một cái coi như chào hỏi, bước chân lại không ngừng.

Người này là Tiêu Dao trang chủ Tức Mặc Tuyết Dương, đứng hàng thứ gần như chỉ ở dưới Thần Phong cốc, xem điệu bộ này, nếu mọi người bên trong sơn trang đều là bản lĩnh như thế, cái này đệ nhất thiên hạ trang thật không thẹn.

Chung quanh yên lặng như tờ, không chỉ có khí thế của Tiêu Diêu Sơn Trang, càng lúc Đại hoàng tử Bắc Thần Vũ càng đen mặt. Tu dưỡng tốt nói cho hán biết không cần để ý, cũng chỉ là đám giang hồ lỗ mãng thôi.

Phía sau hán Bắc Thần Thụy từ đầu chí cuối trên mặt mang nụ cười thần nhiên, cùi chỏ đụng hán một cái, "Hoàng huynh, chúng ta đi thôi." Hán không coi ra gì, người trong giang hồ tự có ngạo khí của người trong giang hồ, huống chi địa vị Tức Mặc Tuyết Dương ở trong võ lâm cũng không thấp, Tiêu Diêu Sơn Trang của hán không đơn giản. Nếu có thể lôi kéo hán vậy thì . .

Tại chỗ người trong giang hồ có Bắc Địch quốc cũng có Nam lục quốc, vì vậy chúng người trong giang hồ chỉ chấp tay, "Gặp qua hai vị hoàng tử Điện Hạ."

Mộ Dung Cẩn Thiên thấy cháu ngoại mình mặt lộ ý cười, Bắc Thần Vũ cũng gật đầu về phía hán. Mộ Dung Vũ Phi lộ ánh mắt si mê nhìn biểu ca mình, không muốn quá mức luống cuống lúc này mới thu lại chút. Từ khi nàng còn bé đi hoàng cung gặp qua biểu ca nàng vẫn muốn lớn lên gả cho hán, hôm nay cha an bài rất hợp tâm ý nàng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng thoáng quan sát vị hoàng tử, hai người mang theo cao quý Hoàng thất bẩm sinh, diện mạo đều bất phàm.

Thu lại thâm ý trong mắt, hướng trong ngực sư huynh mình cọ cọ, ừ, người đến đông đủ đấy. Nên bắt đầu thôi. (Ta cảm giác Tiểu Tiểu giống con chó nhỏ hắc hắc)

Chỉ là, vì sao lần này Nam Dục quốc không có phái người tới đây? Suy nghĩ một chút, vẫn là trở về hỏi sư huynh thôi.

Không đợi bao lâu, Võ Lâm Minh Chủ Thiên Sơn bách liên xuất hiện, mặt chữ quốc, quanh năm thống lĩnh giang hồ khiến người này xem ra rất có uy nghiêm.

Vừa ra tiếng, trên đài lập tức liền an tĩnh lại,

"Các vị giang hồ hảo hán đường xa mà đến, quy tắc tỷ võ mọi người cũng đều biết, lần này chúng ta vẫn như cũ là mời tới bốn vị được võ lâm tôn kính, không cần nói nhiều, như vậy hiện tại liền bắt đầu đi, khi luận võ xin dừng tay đúng lúc, chớ tổn thương đến tính mạng." Dứt lời liền ngồi hướng ngay giữa vị trí của hắn.

Không bao lâu trên đài liền đánh , nhưng, cũng không phải ai cũng kiên nhẫn xem từng trận một .

Dạ Nguyệt Ly nhìn tiểu nhân nhi trong ngực hơi mỉm cười, cũng chịu mở miệng, "Muốn trở về ngủ hay không?"

"Bỏ chạy lấy người sao?" Còn có thể như vậy?

"Chúng ta là trực tiếp tiến vào trận tỷ thí ngày mai ." Cái miệng của Mạc Du Ly cũng không ngồi yên.

Giống như Mạc Du Ly, địa vị Đường Viễn Kiến như vậy có thể không cần lên đài, phải biết có thể ngồi vị trí đứng đầu một môn phái không có chút bản lĩnh thật sự là không thể nào . Ngày thứ nhất tới cũng chỉ là tới đi ngang qua đài đấu võ.

Hơn nữa trước mặt một ngày quả thật cũng không có gì đẹp mắt, cũng chỉ là người bình thường tỷ thí, ở dưới đài quan sát cũng coi là biểu diễn võ thuật của người trong giang hồ.

"Đi thôi." giọng điệu Dạ Nguyệt Ly nhàn nhạt, nha đầu của hắn đã mệt nhọc.

Đường Viễn Kiến cũng phụ họa, "Đi thôi." Ngay sau đó cũng sai thuộc hạ báo cho Võ Lâm Minh Chủ một tiếng.

Cả đám đứng dậy, phần lớn không có người chú ý, quy củ giang hồ là như vậy, chỉ cần có thực lực.

Ngay sau đó người Tiêu Diêu Sơn Trang cũng đứng dậy, Cổ Hân thấy vậy cũng chuẩn bị rời đi.

Chỗ ngồi lập tức liền bỏ trống gần một nửa.

Ra khỏi cửa trang không bao xa Cổ Hân liền đuổi theo, Mạc Du Ly là một bộ xem kịch vui.

Dạ Nguyệt Ly lạnh lùng trầm ổn, ở trong lòng cười lạnh, thật đúng là âm hồn bất tán a, đồng thời cũng trừng mắt liếc Mạc Du Ly đang xem trò vui.

"Một nén hương." Ôm trong ngực tiểu nha đầu đã ngủ nói một câu với Mạc Du Ly liền liêu mạng rời đi.

Mạc Du Ly khóc không ra nước mắt, hắn đây là trêu ai ghẹo ai, khi không lại chinh hắn như vậy oa, này đùa giỡn không thể coi là thật chứ sao. Ai, hắn vẫn là cam chịu số phận đi, nhớ tới thủ đoạn giết vợ của Dạ Nguyệt Ly cả người hắn liền run mình một cái.

Bên cạnh huynh muội Đường gia nhìn có chút không rõ chân tướng, chỉ là Đường Viễn Kiến thấy vậy liền lôi kéo muội muội nhà mình chạy nhanh.

Vùng đất thị phi a.

Cổ Hân vừa định đuổi theo hỏi Mộ Dung Tiểu Tiểu hiện tại ở tại nơi nào, chân còn chưa bước ra liền bị Mạc Du Ly một tay ngăn lại.

"Mạc Các chủ, đây là ý gì? Tại hạ cùng với người cũng không đụng chạm, vì sao ngăn cản tại hạ." Thật vất vả thấy nho nhỏ còn chưa cùng nàng nói một câu.

"Ta nói Cổ thiếu gia, không có nhìn người ta có đôi có cặp, người cần gì phải tự tìm mất mặt?" Đi thẳng vào vấn đề, sớm một chút giải quyết về sớm một chút.

"Người...người nói nhăng cuội gì đó, người ta là sư huynh muội, tại sao ‘ có đôi có cặp ’." Đây chính là dùng để chỉ tình nhân.

"Cổ thiếu gia, ta nói là người, đừng quần người khác nữa, người nên cẩn thận." Gắt sát trước người Cổ Hân . Mạc Du Ly nhẹ nói hết liền quay đầu rời đi, khoe mắt giống như vô ý nhìn sang cách đó không xa khúc quanh. Đây lòng cười lạnh, không biết tự lượng sức mình.

Lưu lại một mình Cổ Hân còn đứng ở chỗ cũ suy nghĩ sâu xa.

Mạc Du Ly tâm tình cực tốt trở về phủ viện, nghĩ thầm đây tuyệt đối không tới một nén hương.

Bạn đang đọc truyện *Tùng Sùng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Người tới lúc đêm khuya

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngủ một giấc liền bỏ lỡ bữa trưa, tỉnh lại đã là thời gian bữa tối.

Chuyện Cổ Hân là do nàng đang ngủ cho nên không biết được, cũng có lẽ là nàng biết được nhưng không muốn để ý.

Người không liên quan thôi. (Cổ Hân mà nghe được chắc nội thương luôn, tên này càng về sau càng đáng ghét, nhưng đó là chuyện của về sau)

Tâm tình rất tốt ngồi ở trên đùi sư huynh nhà mình, căn bản là không cần động tay, trước mặt Dạ Nguyệt Ly gấp đầy một đĩa đồ ăn, đắp thành núi, Mộ Dung Tiểu Tiểu tỉnh tề nhìn xuống, phát hiện tất cả đều là đồ ăn dinh dưỡng tốt cho chiều cao, tỷ như cà rốt, năng trắng, cá thịt, tôm vân vân, nghĩ sư huynh là vì bản thân nàng, liền ăn tất cả vào trong bụng.

Tâm tình Dạ Nguyệt Ly cũng rất tò nhìn tiểu nha đầu trong ngực nỗ lực bới com.

Bên cạnh Mạc Du Ly thi thoảng từ trong chén ngẩng đầu ngắm hai người một cái, không sai, hẳn xem cực kỳ rõ ràng, khỏe miệng người nào đó đích xác hiện lên nụ cười ôn nhu mờ nhạt, nhưng vì cái gì hẳn nhìn cả người lại nổi cả da gà đầu.

Ban đêm, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhắm mắt ru rú tại trong lòng sư huynh nhà mình, vì ban ngày ngủ nhiều, giờ phút này nàng cũng không thấy buồn ngủ.

Nhưng vào lúc này, trên nóc nhà vang lên một tiếng động lạ, tiếp theo đó trở về yên tĩnh.

Mộ Dung Tiểu Tiểu mở đôi con ngươi đen bóng, nhìn chằm chằm Dạ Nguyệt Ly cũng đã mở mắt.

Dạ Nguyệt Ly nhìn tia sáng trong mắt tiểu nha đầu, đứng dậy ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu, thuận tay cầm áo khoác trên giường bọc nàng lại, trong lòng khe thở dài, nha đầu của hắn ra vẻ thật sự thích xem diễn, nhưng lần này nàng phải thất vọng rồi.

Đi đến cách vách phòng, đã có người đứng thẳng bên cạnh bàn, Toái Nguyệt cũng đứng ở một bên, nếu không nhìn kỹ lại rất khó phát hiện lò mờ kích động trên mặt hắn.

Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút tò mò, không phải thích khách?

Một mặt khác, nam tử một thân trang phục hắc y, mặt che miếng vải đen, lộ ra con ngươi đen lấp lánh sáng. Nhìn thấy Dạ Nguyệt Ly sau lưng kính kính hành lễ, "Gặp qua chủ tử." (ta phân vân không biết mắt anh có tia lửa điện sao?)

"Ân." Dạ Nguyệt Ly thân nhiên lên tiếng đáp lại. "Có gì tình huống?"

"Hai bên đã bắt đầu tiếp cận rồi, vừa rồi thuộc hạ bỏ rơi hai tốp người theo dõi." Hẳn nhiên không thêm đề ý ở đây còn có một Mộ Dung Tiểu Tiểu không liên quan, Hắc y nam tử trực tiếp trả lời.

Mộ Dung Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn thủ hạ của sư huynh nhà mình được huấn luyện nghiêm chỉnh, đầu tiên là Toái Nguyệt, lại sau đó là này Hắc y nam tử.

Giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu, Dạ Nguyệt Ly tán thưởng nhìn Hắc y nam tử, không sai, thuộc hạ của hắn cũng không sẽ hỏi vấn đề dư thừa, đối với hắn, chỉ có tuyệt đối tín nhiệm! Tuyệt đối trung thành!

Tín nhiệm hắn, đó là tín nhiệm người hắn mang đến, không hỏi nguyên do.

"Nga, Là ai?" Dạ Nguyệt Ly hỏi.

"Huyết Môn."

"Uh, người trở về trước đi, bản thân cẩn thận một chút."

"Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh." Lưu loát dứt khoát nghiêng mình, bóng dáng rất nhanh biến mất ở trong bóng đêm yên tĩnh.

Cùng đi ra ngoài còn có Toái Nguyệt.

Mộ Dung Tiểu Tiểu dường như có chút đắm chiêu nhìn bóng lưng Hắc y nhân, thẳng đến không thấy nữa vẫn chưa thu hồi tầm mắt, vì sao nàng cảm thấy người này. . .

Dạ Nguyệt Ly đột nhiên siết chặt cánh tay, đối với mũi nha đầu vẫn còn nhìn chăm chăm tỏ vẻ bất mãn.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn tuấn nhan lạnh lùng của sư huynh nhà mình, híp híp mắt, "Sư huynh, Tiểu Tiểu phát hiện người thật không đơn giản nha."

Nghe ngữ điệu êm ái mềm mại, Dạ Nguyệt Ly đem áo khoác trên người tiểu nhân nhi kéo xuống, hai người lại tiến sát trong chăn.

"Muốn biết cái gì? Sư huynh nói cho người biết." Hơi hơi hơi lên khoe miệng, ôn nhu sùng nịch trong mắt trước sau như một.

"Àn. . ." Ghé vào trong ngực Dạ Nguyệt Ly, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhủ mi.

"Sư huynh nói cho ta một chút về Mộ Dung gia đi, ta nghĩ muốn biết tám năm trước Mộ Dung gia đã xảy ra chuyện gì?" Bàn tay hơi hơi chống đỡ đầu.

Dạ Nguyệt Ly nhìn về mặt chân thật của tiểu nha đầu, kinh ngạc chợt lóe lên, đây mới là tiểu nha đầu của hắn a.

Nàng biết rõ ràng chỉ cần nàng hỏi, hắn liền nhất định sẽ nói, nhưng nàng lại không có mở miệng. Đây làm sao bảo hắn như thế nào không thương tiếc nàng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm con người thâm thúy vô cùng sư huynh nhà mình, chờ câu trả lời của hắn.

"Tám năm trước Mộ Dung gia đã chết rất nhiều người, bao gồm Gia chủ Mộ Dung Chiến Thiên cũng không may mắn thoát khỏi, này phu nhân không biết tung tích, mà khi đó Mộ Dung phu nhân mang thai đã đủ tháng. Trong chốn giang hồ từng có đồn đãi nói là tà phái vì muốn chiếm Thiên Linh Quyết mà tìm đến Mộ Dung Chiến Thiên, mà phu nhân mất tích của hắn là đi trả thù." Hắn biết tiểu nha đầu của hắn cũng họ Mộ Dung, cho nên vài năm xuất cốc đã sớm cho người ta điều tra, nhưng là dấu vết sớm sớm đã bị xóa sạch.

"Sư huynh, ta có thể là nữ nhi của Mộ Dung Chiến Thiên." Mộ Dung Tiểu Tiểu không chớp mắt một lần nhìn sư huynh nhà mình, rất khó được nghe được hắn một lần giảng nhiều lời như thế đâu.

"Ta biết." Tám năm trước mục trạch dương ở ngoài thành thanh Dương nhật được nàng, họ Mộ Dung, lại là trẻ con mới sinh. Rồi sau đó sở dĩ hắn không có điều tra lại, vì nàng là nữ nhi của ai với hắn mà nói căn bản không trọng yếu. Chẳng qua, hắn tin tưởng tiểu nha đầu của hắn nhất định sẽ càng muốn tự mình ra tay.

"Đây sư huynh biết võ lâm đại hội lần này vì sao Nam Dục quốc không phái người tới?" Thu lại thâm ý trong mắt, Mộ Dung Tiểu Tiểu lại hỏi.

"Hiện tại đây là thời khắc tranh giành quan trọng nhất." Ai dám đến? Chỉ sợ có mạng đến mà không có mạng trở về.

"Nha."

Bóng đêm yên tĩnh, Mộ Dung Tiểu Tiểu ách xì một cái, cũng lười nghĩ lại mấy loại chuyện rối rắm này, con buồn ngủ lại ập đến, tìm vị trí thoải mái rất nhanh ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Tiểu Tiểu vừa mở mắt liền nhìn thấy một khuôn mặt tuấn tú phóng đại, chợt nhớ tới hôm nay là ngày thứ hai của đại hội.

"Sư huynh, ôm ôm." Mộ Dung Tiểu Tiểu ngọt ngào đối với người nào đó cười nói.

Dạ Nguyệt Ly đứng dậy ôm qua Mộ Dung Tiểu Tiểu đi ra phòng bên ngoài rửa mặt, ánh mắt nửa mở, trong mắt xẹt qua ý cười quỷ dị, hiện tại tiểu nha đầu của hắn càng ngày càng thích ứng với hắn, đối với ôm ấp của hắn trở thành một loại bản năng.

Tốt lắm. (Thì ra con sói gian ác bắt đầu kế hoạch nuôi vợ nhỏ từ đây)

Đồ ăn sáng trên bàn, Mạc Du Ly thoạt nhìn có điểm gì là lạ.

"Mạc Du Ly, người làm sao vậy?" Mộ Dung Tiểu Tiểu có lòng tốt mở miệng.

Mạc Du Ly xem tiểu nha đầu trong ngực người nào đó, cực kỳ khó chịu hai người 'tình chàng ý thiếp'.

"Thế nào? Dục, cầu bất mãn?" Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn hắn kì quái, cũng là, trong phủ này không thấy được Mạc Du Ly có cái gì tiểu thiếp nha. (Ha ha, câu này ta cố tình để nguyên, ý là chưa thỏa mãn dục vọng)

Dạ Nguyệt Ly đen mặt ngay tại chỗ, tiểu nha đầu bị người nào đó ôm vào trong ngực chợt cảm thấy lạnh buốt cả người, hàn ý xuyên thấu qua quần áo rót vào da thịt, có thể này phản ứng kịp dường như ý tứ rất bại. Hắc hắc hắc hắc ngay ngớ cười. Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly u ám, nha đầu nhà hắn từ đầu học được thành ngữ này, để hắn biết là ai, hắn nhất định phải làm cho người nọ thân sống không bằng chết, để cho hắn hối hận đi tới trên đời này!

Mà Mạc Du Ly nghe được này bốn chữ chỉ kém phun ra ngụm trà vừa mới đưa lên miệng ngay tức khắc, trong đầu nỗ lực hồi tưởng hắn khi nào thì đắc tội với nàng, nghĩ nửa ngày phát hiện giống như không có, hắn không nói gì nhìn trời, hắn cũng không can đảm đi chọc người nào đó a.

Một bữa điểm tâm kết thúc trong không khí quỷ dị.

Kề ăn uống thỏa mái nhất cũng chỉ có Tuyết Lang .

Trên đài đấu võ, Mộ Dung Tiểu Tiểu rất nhanh liền phát hiện Đường Tuyên Tuyên, vì sao? Cách thật xa đã có người hướng mình vẫy tay, bản thân muốn không nhìn thấy cũng khó khăn a.

Đường Tuyên Tuyên sôi nổi đi tới trước mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu, "Tiểu Tiểu, làm sao bây giờ người mới đến a." Chu chu cái miệng nhỏ nhắn rầu rĩ không vui.

"Uh, ngủ nhiều một chút." Mộ Dung Tiểu Tiểu rất ưa thích tính tình trẻ con của Đường Tuyên Tuyên, hồn nhiên thoải mái không điệu bộ.

Lúc này Đường Tuyên Tuyên mới phát hiện Mạc Du Ly ở phía sau, trực tiếp "Hừ" một tiếng, không nói hai lời liền đi đến hướng vị trí Đường Môn.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhũ mày, vui sướng khi người gặp họa nhìn Mạc Du Ly.

Mạc Du Ly cũng rất buồn bực, quả ót nhỏ bỗng nhiên không để ý hấn một chút nào, hấn không biết phải làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Lời nói ác độc của Trang chủ

Võ lâm Sơn Trang sừng sững nghiêm trang đắm chìm trong ánh nắng sáng sớm , giống như được phủ lên một lớp sơn vàng, càng tôn lên vẻ cao quý cùng địa vị hiển hách của Sơn trang đứng đầu võ lâm.

Mặc dù Mộ Dung Tiểu Tiểu chưa từng nhìn thấy hoàng cung ở triều đại này, nhưng nhìn kiến trúc hiện tại, nghĩ thầm cũng sẽ không kém quá nhiều.

Lần nữa quan sát Mộ Dung Cảnh Thiên, chẳng biết tại sao hôm nay Mộ Dung Cảnh Thiên cúi thấp đầu, không cách nào thấy rõ vẻ mặt của hấn, mà ngược lại bên cạnh hấn Mộ Dung Vũ Phi si mê nhìn chăm chăm Bắc Thần Vũ, hai con mắt, hấn không thể dính lên người ở phía đối diện.

Mà dường như hai người Bắc Thần Vũ cùng Bắc Thần thụ đang bàn bạc điều gì đó, thỉnh thoảng gật đầu một cái.

Lúc này, người tham gia thi đấu đang lục tục đi đến trước đài để rút thăm, hôm qua có ba người thắng liên tiếp năm trận tiến thẳng vào vòng hai. Cộng thêm mấy người ngày hôm qua chỉ đi thăm đài đấu võ Mạc Du Ly , Đường Viễn Kiến, Trì Hàm Yên, Cổ Hân, Mộ Dung Cảnh Thiên, Tức Mạc Tuyết Dương tổng cộng chín người. Như vậy vòng hai sẽ có người không có đối thủ, Thiên Sơn Bách nghĩ ra biện pháp, rút thăm một tờ giấy trong rương, ngẫu nhiên rút được tên ai người đó sẽ đấu với mình, người rút được phiếu trắng trực tiếp vào vòng đấu cuối cùng.

Mấy người chờ đợi rút thăm đấu võ đã đứng ở trên đài, viết tên chín người, cộng thêm một tờ giấy trắng bị bỏ vào rương gỗ, mọi người dưới đài đổ xô vào xem đều bị ngăn cản, chỉ có thể ngẩng cổ hết cỡ nhìn Thiên Sơn Bách bước từng bước đến gần rương gỗ.

Điều Mộ Dung Tiểu Tiểu không ngờ được là, Thiên Sơn Bách cũng không rút thăm hết một lượt rồi tuyên bố với mọi người, mà là trực tiếp phóng ra cho mỗi người, mọi người bắt được sau đó trực tiếp xuống đài. Đến cuối cùng trong tay Thiên Sơn Bách vẫn còn một phiếu , hiển nhiên chính là người không phải đấu với đối thủ.

Cầm tên của đối thủ mình trên tay mỗi người một vẻ mặt, hoặc kích động, hoặc sợ, hoặc đùa giỡn, hoặc cúi đầu xem kỹ, mọi người dưới đài thấy vậy càng khản trương, càng thêm mong đợi trận đấu sau.

Mạc Du Ly trở về vị trí của mình đùa giỡn liếc Dạ Nguyệt Ly một cái , Dạ Nguyệt Ly cau mày, cực kỳ khó chịu với ý tứ của Mạc Du Ly, mà ngay sau khi hấn đảo mắt qua nơi nào đó, nhếch miệng lên một nụ cười đầy ẩn ý, ngay sau đó liếc mắt đầy ẩn ý nhìn Mạc Du Ly. Hiểu rõ ý của hấn ở trong lòng Mạc Du Ly thầm mắng to vô sỉ thật là vô sỉ.

Hiển nhiên Mộ Dung Tiểu Tiểu không bỏ qua bất cứ điểm nào, càng thêm tò mò tờ giấy trong tay Mạc Du Ly là tên của ai, đây là sư huynh muốn cho Mạc Du Ly dạy dỗ đối thủ sao?

Mà giờ phút này đầu sỏ gây tội Mạc Du Ly đã vắt chéo hai chân thản nhiên ngồi ở vị trí của mình, thuận tay cầm lấy ly trà bên cạnh nhấp một ngụm, bộ dáng cực kỳ tự đại rất là muốn ăn đòn.

Mà Đường Tuyên Tuyên lại cho rằng nhất định Mạc Du Ly rút thăm được nhân vật yếu, nếu không sẽ không nhìn như chẳng có áp lực gì, bằng không thì chính là không có đối thủ, hừ, thật là may mắn.

Vòng đấu thứ nhất nhanh chóng bắt đầu, là hai người thắng cuộc ngày hôm qua. Hai bên đánh tới rất ác liệt, không lâu sau liền có người rút xuống đài định ra người thắng cuộc.

Ngay sau đó là Đường Viễn Kiến bay lên võ đài, đối thủ của hấn cũng là một trong những người chiến thắng ngày hôm qua, Đường Viễn Kiến một thân

áo lam, phong thái hiên ngang, ngũ quan anh tuấn nhìn kỹ so với Đường Tuyền Tuyền có ba phần giống nhau. Mặc dù Đường Tuyền Tuyền biết rằng mình đại ca nhất định sẽ không thua nhưng vẫn không nhịn được lo lắng mà đứng lên.

Sau khi đứng trên đài, Đường Viễn Kiến rút ra từ hông một cây sáo ngọc, xanh biếc trong suốt, dưới ánh sáng lộng lẫy hiện lên đường vân giống như mặt nước lăn tăn. Đưa bàn tay phải hướng đối thủ tao nhã mở miệng, "Mời." Người đối diện cũng đáp trả lại.

Mộ Dung Tiểu Tiểu vui ở trong lồng ngực Dạ Nguyệt Ly, đánh giá thân thủ của hai người, rõ ràng Đường Viễn Kiến cao thêm một bậc, trong lúc so đấu hoàn toàn thành thạo, thắng bại rất rõ ràng. Quả nhiên không bao lâu, đối phương chấp tay nhận thua. Mà Đường Tuyền Tuyền thấy Đường Viễn Kiến thắng tất nhiên mừng rỡ mặt mày hớn hờ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Tiểu Tiểu chôn ở trong ngực Dạ Nguyệt Ly ngáp một cái, buồn buồn mở miệng, "Sur huynh, lần này tại sao ngươi không đi lên thi đấu đây?" Nàng cũng không cho là sư huynh có ý với vị trí mình chủ, chỉ là nàng còn không biết võ công của sư huynh mình lợi hại ra sao, từ nhỏ nàng đã biết sư huynh trời sinh xương cốt cực tốt, sư phụ mục trạch dương cũng đã nói sư huynh là người có khiếu luyện võ từ nhỏ, cũng rất vui mừng vì rốt cuộc có người kế thừa một thân công pháp của mình.

"Ồn ào náo loạn mà thôi." Dạ Nguyệt Ly khinh thường mở miệng, hẳn cũng không phải tự phụ võ công cao cường, chỉ là trong võ lâm này địa vị tối cao đối với hắn mà nói căn bản không tính là gì. Lúc này không giống trước kia, tiểu nha đầu trong ngực hắn mới là quan trọng nhất.

Chỉ là nhìn về nơi nào đó con ngươi cực lực suy nghĩ, sợ tiểu nha đầu trong ngực phát hiện mới nhanh chóng thu lại.

Mà nghe được câu trả lời của sư huynh mình khoe mất Mộ Dung Tiểu Tiểu co giật, thì ra người trên đài dốc sức đấu võ đến trong mắt sư huynh trở thành ồn ào náo loạn?

Lúc này một thân đồ thẩm quét qua tầm mắt mọi người, thân thể Mộ Dung Tiểu Tiểu lập tức ngồi thẳng, Dạ Nguyệt Ly thấy vậy rất nghi ngại, nếu như không phải xác định mình ôm chính là tiểu nha đầu tám tuổi, riêng ánh mắt lóe sáng này khiến hắn cảm thấy đây hẳn là một nam nhân chưa từng thấy nữ nhân.

Hôm nay Trì Hàm Yên vẫn là một thân áo đỏ váy lụa như cũ, hai bầu ngực lộ một nửa, thân thể thon dài giống như không xương, khoe miệng đỏ tươi khẽ nâng lên, vẽ lên ba phần tươi đẹp lấy hồn phách người khác.

Dưới đài vang lên một trận hút khí, tuyệt sắc như thế làm bọn họ thém nhỏ dài không thôi. (Thô, thô quá đi mất)

Trì Hàm Yên ngẩng cao đầu, kiêu ngạo mỉm cười. Hường thụ ánh mắt kinh hãi cảm thán của mọi người, đáy lòng lại hừ lạnh, muốn lấy được nàng? Bọn họ còn chưa đủ tư cách! Dung mạo cùng phong thái của nàng còn chưa có bất kỳ nữ nhân có thể sánh bằng, nam nhân, nàng muốn cũng chỉ việc ngoắc tay, nàng tin tưởng, cõi đời này không có bất kỳ nam nhân nào có thể cự tuyệt được nàng. (Thấy ón không cả nhà)

Hắc Báo ngồi ở dưới đài trong lòng điên tiết không thôi, nữ nhân chết tiết này, điệu bộ lăng lợ thế kia quả thật như kỹ nữ, thật là khiến hắn mất thể diện, hừ, tốt nhất chó rơi vào trong tay hắn, hắn sẽ để cho nàng hối hận sống không bằng chết vì đắc tội với hắn. Nghĩ tới đó trong mắt xẹt qua một tia dâm đảng, ngày sau đó tất cả đều là ác độc.

Trì Hàm Yên nhìn đối thủ rất khiêu khích, mọi người theo tầm mắt của nàng nhìn lần nữa hít không khí. Không sai, đó là nam tử mang mặt nạ màu bạc, chính là Trang chủ Tiêu Diêu Sơn Trang Tức Mặc Tuyết Dương ! Mọi người không khỏi suy đoán, mỹ nhân tuy đẹp, võ công cũng sẽ xuất sắc như vậy sao? Mặc dù người trong giang hồ đối với Huyết Môn hộ pháp cũng không quen biết, nhưng là biết được Huyết Môn xưa nay luyện tập ma công, ma công nếu không lợi hại, ai còn đi luyện làm gì. Mà đối với Tiêu Diêu Sơn Trang, thần bí nhiều hơn Huyết Môn, Trang chủ võ công rốt cuộc như thế nào, vậy thì không biết được.

Mộ Dung Tiểu Tiểu như có điều suy nghĩ không nhanh không chậm quan sát Tức Mặc Tuyết Dương lên đài, cả khuôn mặt bị mặt nạ màu bạc bao trùm lộ ra một đôi con ngươi sáng rực, khoe môi hơi nhếch lên, thoáng hiện lên chút treu tức. Quan sát xong Mộ Dung Tiểu Tiểu cúi đầu nghĩ ngợi một hồi, đột nhiên ngừng đầu, con ngươi co rút nhanh, không thể nào! Sao lại như vậy! ? Ung dung thản nhiên giấu kín tất cả cảm xúc, Mộ Dung Tiểu Tiểu khép hờ mắt, ha ha, đại hội này càng ngày càng hưng thú rồi.

Trong nháy mắt Dạ Nguyệt Ly cũng cảm thấy cảm xúc của tiểu nhân nhi, híp híp mắt, liếc Tức Mặc Tuyết Dương một cái, thoáng qua một tia tầm tó. (Là gì các bạn biết không, là dâm chua đó *cười vật vậ*)

Tầm mắt mọi người tò mò nghênh đón lại chuyển tới Trì Hàm Yên ở đối diện, Tức Mặc Tuyết Dương không lập tức lấy vũ khí động thủ, mà là đùa giỡn quan sát Trì Hàm Yên ở trước mặt. Trì Hàm Yên hơi tức giận, hừ, xem nhẹ nàng sao? Nàng không chỉ dung mạo xuất sắc, mà còn là một trong những hộ pháp của Huyết Môn, võ công của nàng cũng rất nổi trội, xem thường nàng thì sẽ gặp phải thiệt thòi lớn.

"Tức Mặc Trang chủ nhìn tiểu nữ tử ngây người, vậy khi tỷ võ cũng đừng phát ngốc nha, ha ha, phải vậy không. . ." Cẩn thận mạng của ngươi! Trì Hàm Yên che cái miệng nhỏ nhắn khẽ cười.

"Ừ, cảm ơn Trì hộ pháp quan tâm. Chỉ là, tại hạ lại không cảm thấy dung mạo của Trì hộ pháp có thể làm ta ngây người, Trì hộ pháp không khỏi quá tự tin với dung mạo của mình rồi, cần phải biết 'thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân', vẫn còn có người đẹp hơn." (ý chỉ Trì Hàm Yên không nên tự phụ vì vẻ đẹp của mình mà còn có người đẹp hơn nàng ta)

"Hừ, hãy bớt nói nhảm đi, tiếp chiêu." Mở miệng giống như thẹn quá hóa giận, nàng muốn giáo huấn nam nhân xấu xa không biết điều này, không có mắt nhìn người.

"Ai, Trì hộ pháp đừng nóng giận, chỉ là tại hạ có người trong lòng, tự nhiên khắp nơi đều không lọt vào mắt, người trong lòng tại hạ mới là đẹp nhất." Tức Mặc Tuyết Dương vừa động thủ cùng Trì Hàm Yên, vừa mở miệng giải thích, dường như có khuynh hướng muốn làm người ta tức điên lên.

Nha, không nhìn ra người này lại độc mồm độc miệng như vậy, Mộ Dung Tiểu Tiểu cảm thán.

"Bớt lảm nhảm! Nghiêm túc tiếp chiêu đi!"

Tức Mặc Tuyết Dương cũng dừng vui đùa, lúc này mới nghiêm nghị, bắt đầu tỷ thí.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Động Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Ma công kinh hoàng

Dường như mỗi lần Trì Hàm Yên ra tay đều bị Tức Mặc Tuyết Dương hóa giải nhẹ nhàng, trong lòng càng nôn nóng, hiện giờ Hắc Báo đang ngồi ở bên dưới, đoán chừng hẳn đang ước nằng chiến đấu thất bại, khiến cho Môn chủ mất đi tín nhiệm với nằng, trước khi lên đường hẳn không cam lòng đối với việc bố trí của Môn chủ. Hơn nữa Tức Mặc Tuyết Dương không đồng ý với việc nằng kiêu ngạo về vẻ bề ngoài của mình, Trì Hàm Yên càng đánh càng bất lợi, đã trúng hai chiêu của Tức Mặc Tuyết Dương rồi, mặc dù không tạo thành nội thương, nhưng mà khi đứng rất đau đớn là không tránh khỏi. Trong lúc vô tình quay đầu liếc thấy sự khinh thường cùng châm chọc trong mắt Hắc Báo, lúc này mới tỉnh táo lại, như vậy không được, xem ra nằng thật sự là bị tức giận đến vàng đầu rồi. (Ta thấy Hắc Báo giống tên xã hội đen ~.~)

Suy nghĩ sau đó Trì Hàm Yên lập tức điều chỉnh trạng thái, kế tiếp, nằng cần phải đánh thực sự rồi, bằng không thật đúng là cho bọn tiểu nhân coi thường.

Tức Mặc Tuyết Dương nhíu mày, ô? Hắc còn tưởng rằng Huyết Môn hộ pháp chỉ có bấy nhiêu thôi sao.

Mà lúc này Trì Hàm Yên khiến cho người trên sân dưới sân hoảng sợ vạn phần, tốc nằng thật dài không gió mà bay, có thể thấy được con người chậm chậm hiện hồng, cho đến khi tràn ra toàn bộ con mắt mới dừng lại, mà vừa mới bắt đầu thoát nhìn móng vuốt màu trắng dần chuyển sang đỏ thẫm dài cứng như bọc sắt, mỗi móng đỏ cong lên, cả người thoát nhìn diêm dúa loè loẹt vô cùng. Thị Huyết (khát máu) vạn phần.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn Trì Hàm Yên biến hóa, khẽ nhếch miệng nhỏ, này, đây không phải là Tây Phương Hấp Huyết Quỷ sao (chính là Vampire đó bà con), ừ, không tệ không tệ. Khẽ vuốt cằm, vừa cảm thán vừa khẳng định gật gật đầu.

Dạ Nguyệt Ly nhìn một bộ dáng thường thức thuần túy không hề sợ hãi, trên trán hiện lên mấy vạch đen, có phải nha đầu nhà hắn rất không giống người thường rồi?

"A, Là ma công!" Dưới trần có người hoảng sợ ra tiếng.

"Trời ạ, vậy phải làm sao đây, chẳng lẽ võ lâm lại bị tà đạo thống trị sao?"

"Thật đáng sợ a. . ."

.

Mà Trì Hàm Yên cùng Hắc Báo nghe được có người nói tà đạo, cũng chỉ hừ lạnh khinh thường, nói bọn họ là tà đạo, vậy những người này có thể coi là chính đạo rồi? Cái gì là chánh cái gì là tà? Bọn họ quyết định được sao? Thật không có đầu óc!

Trì Hàm Yên nghe tiếng thảo luận lủi rủi dưới đài, đơn giản là nói tà đạo không thể thống lĩnh giang hồ, ma công đáng sợ ..., nháy mắt trong con tức giận ra tay chém giết sức mạnh gấp mười lần nam tử. Máu, bắn lên cao một trườn, chiêu thức ấy, nhất thời làm cho dưới đài yên tĩnh, không còn bất cứ người nào phát biểu quan điểm.

"Trì Hàm Yên, làm sao người có thể đã thương đến tính mạng người khác như vậy? !" Ngay tức khắc Minh Chủ võ lâm Thiên Sơn Bách đứng dậy quát lớn, trên mặt rõ ràng tức giận.

"Hừ, ai kêu bọn họ không có phép tắc, có bản lĩnh lên đài so đấu?" Giảng đạo lý phiên chết người.

"Đây là đại hội luận võ, là Thiên Sơn Bách ta bố trí?"

"Tốt lắm, ta nói minh chủ đại nhân, đây vẫn không thể so sánh, không phải chỉ là một cái mạng thôi sao, bản thân Huyết Môn chúng ta phụ trách." Trì Hàm Yên mở miệng nói không sao cả, nói xong hướng về người của Huyết Môn vẫy tay, lập tức có người mang thi thể ra cửa trang. Nhìn thấy hành động 'phụ trách', về mặt Thiên Sơn Bách âm u, ẩn chứa tức giận, ánh mắt nhìn Trì Hàm Yên trở nên tăm tối.

"Ha ha, Tức Mặc Trang chủ, khiến ngươi đợi lâu, chúng ta, tiếp tục đi."

Thấy bộ dạng cười duyên của Trì Hàm Yên, Tức Mặc Tuyết Dương nhủ thầm, ra tay so với khi vừa mới bắt đầu càng thêm thận trọng, trước kia Tiêu Dao trang bọn họ chạm trán với ma công vẫn chỉ là một tầng băng mỏng, nhìn bộ dáng hiện giờ của Trì Hàm Yên, đây mới thực sự là ma công. Mà bây giờ nội lực của Trì Hàm Yên tăng vọt, trong lòng Tức Mặc Tuyết Dương càng kinh hãi, thì ra ma công còn có thể đạt tới công lực như vậy?

Hai bên đánh hăng say, bóng dáng Trì Hàm Yên tung bay, móng tay sắt màu đỏ vung lên trong không trung lưu lại dư ảnh vết đỏ dài, mọi người nhìn thấy yết hầu co giật, thế này nếu như bị bắt được thì ngay cả thịt cũng bị xé thành từng khối. Trong lòng suy nghĩ dồn dập nếu bản thân gặp được đối thủ như vậy thì nắm chắc được mấy phần thắng, suy nghĩ sau đó âm thầm lắc đầu, ai, không hề có phần thắng.

Mà lúc này Tức Mặc Tuyết Dương không chú ý một chút ‘xoẹt ----’ tiếng ống tay áo bị xé rách, Trì Hàm Yên càng đắc ý, không phải coi thường nàng sao? Tiếp theo, nàng xé toạc không ít quần áo, hừ.

Thanh âm vải vóc bị xé dường như vang lên trong tim mọi người, không tránh được càng lo lắng.

Tức Mặc Tuyết Dương liếc mắt nhìn đoạn tay áo, hứng thú trong mắt càng đậm, a, rất thú vị.

Mọi người thấy Tức Mặc Tuyết Dương hồi lâu chưa thua, có thể xem như có hy vọng. Tuy rằng võ lâm đại hội quy định người thắng phải khiêu chiến với Minh Chủ tiền nhiệm, thắng mới đích thực là minh chủ võ lâm kế tiếp, nhưng nhờ đâu cuối cùng Minh Chủ cũng không phải địch thủ tà đạo? Và có ai thực sự hi vọng một cái được gọi là tà đạo lãnh đạo mình đây? Trước kia chưa từng thấy nên không phản cảm như vậy, hiện tại chính thức mở mang kiến thức về ma công càng thấy đáng sợ, chẳng ai còn nhớ kỹ mới đầu Trì Hàm Yên xinh đẹp động lòng người cỡ nào, sau khi được chứng kiến, thâm nghĩ trốn xa bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Sau một hồi thử sức, Tức Mặc Tuyết Dương cũng thấy không khác lắm, chợt vọt đến phía sau Trì Hàm Yên, đánh ra một chiêu. Trì Hàm Yên trở tay không kịp, lui về sau vài bước mới dừng lại, khoe miệng chảy ra một ngụm máu.

Mộ Dung Tiểu Tiểu càng xem càng cảm thấy kinh ngạc, bộ dạng này, không phải là bộ dạng Vampire vừa hút máu sao, nha, thật đẹp ! Mà sau lưng nàng người nào đó đối với hai mắt tỏa sáng của tiểu nha đầu nhà mình không có cảm giác gì. Hừn tuyệt đối sẽ không nghĩ đến bỏ đầu nàng ra xem nàng đang suy nghĩ cái gì. Ân, tuyệt đối không. (*rùng mình* người ta là bị nội thương, nội thương nha)

Sau một chiêu đó Tức Mặc Tuyết Dương vẫn chưa dừng tay, Trì Hàm Yên cảm thấy tốc độ của Tức Mặc Tuyết Dương càng lúc càng nhanh, đột nhiên phát hiện không thấy bóng người trước mặt, tiếp theo bản thân sẽ lại trúng chiêu. Mà nàng thủy chung không hiểu, vừa rồi thực lực ngang hàng với nàng, vì cái gì đột nhiên bùng phát nội lực như vậy, chẳng lẽ trước đó là cố ý giấu diếm sao?

Sau khi liên tiếp trúng chiêu, tầm mắt Trì Hàm Yên càng mờ hồ, ói ra máu, cuối cùng, ở một chiều nàng không né tránh kịp bị đánh rơi xuống khỏi lối đi.

Mà mọi người dưới đài đang nhìn Trì Hàm Yên trong nháy mắt rơi xuống đất, trong lòng sớm vui sướng, e ngại nàng vừa rồi ra tay một ít người không dám lên tiếng, nhưng dù vậy ai cũng nhìn ra sự hưng phấn của bọn hắn. Rốt cục không bị tà đạo thống lĩnh.

Trì Hàm Yên run rẩy trở lại chỗ ngồi, trong lòng sớm lạnh run từng đợt, làm sao bây giờ, nàng không hoàn thành nhiệm vụ, nàng không dám tưởng tượng chờ đợi nàng là hình phạt đáng sợ như thế nào, Môn chủ tàn nhẫn nàng đã biết từ sớm, càng muốn bước đi chân lại càng là không động dẩy nổi.

Nhìn thấy Trì Hàm Yên như vậy, Hắc Báo sai người đỡ nàng đến chỗ ngồi, cũng không chế nhạo ngạo nàng. Trì Hàm Yên thấy hắn như vậy càng không quá tin tưởng Hắc Báo sẽ tốt bụng như vậy.

"Ngươi đã quên nhiệm vụ thứ nhất không thành còn có cái thứ hai rồi?" Cảm giác được tầm mắt đánh giá của nàng, Hắc Báo có lòng nhắc nhở.

Dường như Trì Hàm Yên được chỉ ra một điểm sáng, đúng vậy a, thế nào nàng lại quên mất, nàng vẫn cho rằng bằng thực lực của mình tuyệt đối không thành vấn đề, ở giây phút đầu tiên gặp được đối thủ mạnh, nói vậy Môn chủ cũng dự đoán đến khả năng xuất hiện ngoài ý muốn, có thể này mới đưa ra nhiệm vụ thứ hai. Mà bọn họ khi vừa tới Liễu Thành Hắc Báo ngay lập tức bắt đầu tiến hành. Nghĩ đến bản thân không phải chịu phạt, lúc này Trì Hàm Yên mới yên tâm tập trung điều chỉnh nhịp thở chữa thương.

Hắc Báo ở bên cạnh thản nhiên nhìn Tức Mặc Tuyết Dương trở về chỗ ngồi, hộ vệ đã giúp hắn thay áo khoác bên ngoài. Cúi đầu thâm nghĩ, có lẽ lần này Môn chủ đã đánh giá thấp bọn họ. Cũng may, muốn đạt thành mục đích cũng không chỉ có một phương pháp.

Tức Mặc Tuyết Dương thắng cũng không ngoài dự đoán của Mộ Dung Tiểu Tiểu, nghĩ đến thân phận thật của hắn, Mộ Dung Tiểu Tiểu nín cười.

Sau mấy trận đấu, đã đến thời gian bữa trưa, Mộ Dung Tiểu Tiểu sờ sờ bụng, hơi đói rồi, cũng không nói chuyện, ngược mắt nhìn thẳng sư huynh nhà mình.

Dạ Nguyệt Ly buồn cười nhìn tiểu nha đầu kháng nghị không tiếng động. Ngay lập tức ôm nàng đứng dậy trở về. Mạc Du Ly ở bên cạnh cũng rời khỏi chỗ, nhân tiện mời huynh muội Đường Viễn Kiến cùng đi vào trong phủ dùng bữa.

Buổi chiều, chỉ có một trận, tất nhiên là đối thủ của hắn, rõ ràng đã bị đối không phải người kia.

Cổ Hân như có như không đắm chìm nhìn nhóm người Mộ Dung Tiểu Tiểu rời đi, lần này, hắn không đuổi theo nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tùng Sùng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Mở ra điểm mấu chốt

Trên bàn cơm, Mộ Dung Tiểu Tiểu hưởng thụ người khác phục vụ, khẩu vị tương đối tốt.

Đường Tuyên Tuyên bên cạnh thật sự rất hiếu kỳ, đáng lẽ Mạc Du Ly hại nàng xấu mặt nàng sẽ không nói chuyện với hắn nữa, nhưng không kìm nén được, lúc này mới nháy mắt cho Đường Viễn Kiến muốn hắn hỏi giúp.

Đường Viễn Kiến cũng chiều muội tự nhiên xin gì được nấy, mặc dù không có hiểu rõ vì sao muội muội của mình muốn hắn mở miệng hỏi, nhưng mà hắn cũng rất may không gặp đối thủ nào. Lúc ấy bốc thăm xong tất cả mọi người trực tiếp xuống đài, Mạc Du Ly đã hỏi qua cũng biết là người nào không có đối thủ.

"Mạc Du Ly, người đấu với ai?"

"Cổ Hân." Cực kỳ dứt khoát, nha đầu đan đá (tiểu lạt tiêu) này muốn biết sao không hỏi mình?

"Vậy à." Chắc chắn Mộ Dung Cẩn Thiên đánh tráo vô ích, trái lại Đường Viễn Kiến không lo lắng ngày mai, đánh không lại thì không đánh là được, nhất định hắn có thể nhìn ra.

Đường Tuyên Tuyên hiểu rõ, nàng sẽ không thừa nhận mình lo lắng cho hắn nên mới hỏi, hừ.

Mộ Dung Tiểu Tiểu đang bới cơm lúc này mới hiểu về mặt của sư huynh buổi sáng nay rồi, nhưng mà vẫn có chút nghi ngờ, sư huynh rất ghét Cổ Hân sao? Ghét đến nỗi muốn Mạc Du Ly mượn cơ hội dạy dỗ hắn, dường như Cổ Hân không có đắc tội gì với sư huynh?

"Ăn cơm của người đi." Chuyện của người lớn tiểu hài tử không cần lo. Chẳng lẽ hắn còn trông cậy vào tiểu nha đầu này hiểu rõ ý nghĩa trong đó? Dạ Nguyệt Ly than thở trong lòng.

Kẻ làm sư huynh nào đó tuyệt đối không cảm thấy hành vi của mình buồn cười mà ấu trĩ cỡ nào, theo ý hắn, dạy dỗ tình địch tuyệt đối không thể nương tay, dĩ nhiên, nếu là đối phương biết điều đến lúc đó hắn có thể tha cho một lần.

Mạc Du Ly biết rõ bí mật bên trong, chỉ cảm thấy Dạ Nguyệt Ly thực sự không buông tha cho người ta một chút được gọi là cơ hội.

Mà về mặt huynh muội Đường gia đầy thắc mắc.

Trên bàn cơm của nhóm người Mộ Dung Tiểu Tiểu bên này không khí cổ quái, bàn cơm của huynh muội Cổ gia bên kia cũng không quá bình tĩnh.

Cổ Tuyết Nhi nghĩ mãi vẫn không hiểu, rốt cuộc đại ca xảy ra chuyện gì? Chỉ là một tiểu nha đầu tám tuổi thôi, vì sao luôn muốn đi tìm nàng ta? Hơn nữa ánh mắt vị sư huynh của nàng ta quá đáng sợ, nhớ tới tình cảnh ngày đó nàng liền sợ. Buổi chiều đại ca còn phải thi đấu với các chủ Thanh Các, bộ dạng u sầu như thế này, ra sân có thể xảy ra chuyện gì không? Thật sự không nghĩ ra nên mở miệng hỏi, "Đại ca, rốt cuộc huynh đang suy nghĩ gì?"

"Tuyết Nhi, huynh không sao." Hắn đã sai người tìm được chỗ ở của Tiểu Tiểu, nhưng không xác định nên đi hay không, đám người kia, dường như rất không thích mình.

"Thật sự huynh không có chuyện gì chứ?" Cổ Tuyết Nhi hoài nghi nhìn huynh trưởng của mình, suy nghĩ một chút lại nói, "Sư huynh, người kêu Tiểu Tiểu chỉ là nha đầu lỗ mãng tám tuổi, chúng ta không quen biết với nàng huynh cần gì phải nhiệt tình với người ta như vậy, không phải huynh coi trọng tiểu nha đầu nhà người ta chứ." Nói xong, bản thân cũng cảm thấy buồn cười, che cái miệng nhỏ nhếch cười không ngừng.

Mà Cổ Hân nghe được một câu cuối cùng cả người run lên, coi trọng Tiểu Tiểu? Coi trọng tiểu cô nương tám tuổi? Chính hắn cũng không rõ tâm tư của mình rồi.

Mà trong sơn trang của Minh Chủ, Võ Lâm Minh Chủ Thiên Sơn Bách dùng bữa một mình trong căn phòng nào đó lại không tập trung, mới vừa rồi người của Huyết Môn tới tìm hắn.

Buổi sáng Trì Hàm Yên không nể mặt mũi giết người trên địa bàn của hắn, giờ phút này đối mặt với Trì Hàm Yên và Hắc Báo tự nhiên không có sắc mặt tốt, trực tiếp trầm mặt mở miệng, "hai vị họ pháp Huyết Môn tìm lão phu có chuyện gì?" Lúc này tới tìm hắn, nếu như bị người trong chính đạo nhìn thấy còn không biết sẽ suy đoán cách làm người của hắn như thế nào, thậm chí có thể đeo trên lưng tội danh cấu kết với tà giáo, càng nghĩ trong lòng lại càng tức giận hai người phách lối.

"Minh chủ đại nhân, trước ta muốn ngài chuẩn bị tâm lý thật tốt, lúc này trở lại, chỉ là tiếp tục chủ đề lúc nãy." Hắc Báo âm trầm mở miệng. Khi vừa đến Liễu Thành hắn đã sớm bàn bạc qua với Thiên Sơn Bách, nếu là lần này bọn họ không có được vị trí minh chủ thì bắt tay nhau giết chết minh chủ mới, coi

như báo đáp, lần này Võ Lâm Minh Chủ vẫn do hấn đảm nhiệm như cũ, thử nghĩ mình chủ mới nhận chức lại bị giết, vị trí này tất nhiên vẫn là của hấn. Điều kiện là từ đó về sau làm việc vì Huyết Môn.

"Hừ, người xem ta là ai, cho là lão phu sẽ thông đồng với ta giáo các người làm điều xằng bậy sao?" hấn nói thẳng không thể nào.

Nghe được Thiên Sơn Bách nói như vậy, Trì Hàm Yên và Hắc Báo không tránh được nỗi ý định giết người, lúc này Thiên Sơn Bách mới phản ứng được hấn đã nói lời không nên nói, nhất thời trên mặt có chút cứng ngắc. Họ khan một cái, mở miệng lần nữa, "Huống chi, không nhất định là lão phu sẽ thua!"

"Không nói tới Tiêu Dao trang chủ, chỉ bằng Mộ Dung Căn Thiên, Minh Chủ vẫn cảm thấy phần thắng rất lớn sao? Trước kia nếu không phải là Mộ Dung Căn Thiên không tham dự, người cho rằng vị trí minh chủ này còn có thể rơi vào trên đầu của người sao?" Hắc Báo cười lạnh, Thiên Sơn Bách này thật đúng là không biết tự lượng sức mình.

". . . Người!" Thiên Sơn Bách chợt cảm thấy lúng túng, tuy biết Hắc Báo nói là sự thật, nhưng chuyện này nếu thực sự được nói ra, làm sao hấn còn mặt mũi nữa. Quả thực năm xưa Mộ Dung Căn Thiên đã thành danh trong giang hồ, võ công cao cường, rồi sau đó lại say đắm Vu gia tộc, càng ít đi lại trên giang hồ, nhưng danh tiếng của Mộ Dung Căn Thiên trong giang hồ vẫn vang dội như cũ. Khi đó Thiên Sơn Bách hấn cũng không nhất định là đối thủ của Mộ Dung Căn Thiên, lúc này, sợ rằng càng không phải.

"Ta nói mình chủ đại nhân, nhận thấy ngài rất lưu luyến sơn trang rực rỡ tráng lệ, thấy được hiện tại ngài dùng cầm ngọc thực (gần như câu "Ăn ngon mặc đẹp" ở Việt Nam), dĩ nhiên, những điều này đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là, ngồi ở vị trí võ lâm minh chủ hưởng thụ vô số người trong giang hồ kính ngưỡng sùng bái, cảm giác như ở trên đỉnh núi cao nhất chẳng lẽ ngài còn chưa rõ sao?" Trì Hàm Yên bắt đầu giả vờ như không để ý, mà lui về phía sau nói từng chữ mê hoặc lòng người. Hắc Báo nghe thấy liếc xéo một cái.

Trì Hàm Yên hừ lạnh trong lòng, nàng cũng chỉ là bốc thuốc đúng bệnh thôi, đối phó với mỗi loại người phương pháp phải khác nhau, loại người quanh năm nắm quyền thế, từ lâu tâm đã bị quyền thế đục rửa. Nhưng mà càng là loại người này lại càng dễ đối phó, nghĩ đến nhiệm vụ lần này chắc sẽ không có vấn đề rồi.

Mà lúc này Thiên Sơn Bách giống như đang đắm chìm trong cảm giác sống ở địa vị cao ngất trước, trong mắt tất cả đều là tham lam điên cuồng đối với quyền thế, mỗi khi nhìn mọi người không khỏi tôn sùng cùng kính ngưỡng, cảm giác thỏa mãn của hấn càng lớn, làm sao hấn nguyện ý rời chỗ ngồi kia? Năm năm qua hấn muốn gió được gió muốn mưa có mưa, sao có thể đánh mất tất cả! Nghĩ càng nhiều, hấn phát hiện mình càng lưu luyến với địa vị chỉ tôn giang hồ này.

Trong mắt tàn nhẫn ra ác độc, đập nổi dim thuyền (quyết tâm đánh đến cùng) ở nơi này một lần, Thiên Sơn Bách hấn muốn đánh cuộc một lần!

"Vậy các người phải bảo vệ lão phu yên ổn ngồi lên vị trí minh chủ!" Thiên Sơn Bách nghĩ thông suốt hạ quyết tâm.

"Yên tâm đi, dựa vào thực lực Huyết Môn chúng ta sẽ không có vấn đề." Trì Hàm Yên cười duyên.

"Còn nữa, không được tùy ý xuất hiện trước mặt lão phu." Điểm này hấn tuyệt không thỏa hiệp.

"Đã biết, minh chủ đại nhân của ta."

Kế tiếp sau một hồi mưu đồ bí mật, lúc này Trì Hàm Yên và Hắc Báo mới rời khỏi Sơn Trang.

Sau khi hai người kia rời đi Thiên Sơn Bách vẫn sững sờ ngồi ở bên cạnh bàn cơm, nghĩ lại vừa rồi, trong mắt đều là độc ác!

Ăn trưa xong Mộ Dung Tiểu Tiểu chơi đùa cùng với Tuyết Lang, sau đó mới trở về phòng rửa tay thay y phục. Đoàn người tiến về phía Sơn Trang.

Trên đài tỷ võ, Mạc Du Ly cười như không cười nhìn Cổ Hân ở đối diện vẫn còn thỉnh thoảng nhìn tiểu nha đầu trong ngực người khác. Nghĩ thầm người này thật đúng là không sợ chết. Len lén liếc mắt nhìn về mặt u ám của nam nhân nào đó, nội tâm than thở lần nữa, số hấn thật là khổ, tấn công tình địch của người khác chuyện như vậy cũng rơi vào trên đầu hấn, còn phải gây khó dễ, thói đời là gì a.

Lúc này gương mặt của Mạc Du Ly đã có chút không kiên nhẫn, "Aiz, ta nói Cổ Hân này làm sao người cũng không chết tâm đây?"

"Đường như chuyện này không liên quan gì đến Thanh các chủ." Cổ Hân cười lạnh, vốn đang kính trọng hấn vì là một các đứng đầu, nhưng là liên tiếp ngăn cản hấn thì cho dù tính tình có tốt cũng không nhịn được.

"Được, ta không nói nhiều, chính người nhìn bọn họ đi, bọn họ có khi nào tách ra chưa? Người cảm thấy người có thể chen chân vào sao?"

"Ta. . ." Lúc này Cổ Hân lại càng rối loạn. Đúng vậy, từ khi lên đài Tiểu Tiểu cũng không liếc qua hấn một cái. . .

"Được rồi được rồi đánh thôi." Cũng không quản nội tâm Cổ Hân giãy giụa không dứt thế nào, trực tiếp ra tay, hấn chỉ muốn đánh bại người nào đó để sớm hoàn thành giao phó của người nào đó. Đấu võ luân phiên, Cổ Hân không phải là đối thủ của hấn.

Hai người đều dùng quyền, Mạc Du Ly là càng đánh trong lòng càng tức giận, bởi vì Cổ Hân hoàn toàn không chú tâm, này còn đánh đám nổi gì?" Cổ Hân, người không đánh thì đi xuống, người như vậy là muốn gì?" Nhất thời tức giận, không coi chuyện hấn nói ra gì sao?

Mà điều khiến hấn không thể tưởng tượng nổi, Cổ Hân, ngay ngốc đi xuống đài? !

Mọi người dưới đài không hiểu đã xảy ra chuyện gì, thế nào vẫn chưa đầy một nén hương Cổ gia công tử lại không đánh, là tự biết đánh không lại Mạc Các chủ cho nên mới nhận thua sao?

Cổ Hân hoảng hốt trở lại chỗ ngồi, trong lòng của hắn một mực nghĩ tới từ lần đầu tiên nhìn thấy tiểu cô nương xinh đẹp như thế, tim của hắn giống như vẫn có người như vậy, hắn không hiểu tại sao mình lại như vậy, luôn muốn nhìn thấy nàng. Chẳng lẽ hắn thật thích tiểu cô nương này rồi hả? Suy nghĩ một chút lại cảm thấy rất không có khả năng, hắn đường đường là nam nhi bảy thước sao lại thích một tiểu oa nhi tám tuổi. Bỏ qua tư vị đau nhức trong nội tâm, Cổ Hân lắc đầu một cái, trong lòng thở dài, từ lúc hắn bước lên đài, Tiểu Tiểu cũng không nhìn qua hắn, cho tới bây giờ khi hắn xuống, nàng vẫn không liếc mắt nhìn hắn, thấy nàng vui ở trong ngực Dạ Nguyệt Ly đáng về vô cùng an tĩnh càng làm cho hắn không biết là gì tư vị, thôi, lần đầu vô này hắn cũng chưa từng để trong lòng, thua thì thua.

Chỉ là, Cổ Tuyết Nhi chứng kiến tới bộ dạng mắt hôn mắt vía của đại ca ở trên đài cũng biết sẽ là kết quả này, con người tràn đầy hận ý trừng mắt về phía Mộ Dung Tiểu Tiểu, đều do đã nha đầu này làm hại đại ca phân tâm! Nhưng khi đối mặt với con người lạnh lùng của Dạ Nguyệt Ly nàng liền sợ hãi, đúng rồi, nàng không dám đối với nàng ta như thế nào. Hừ, tốt nhất về sau chớ rơi vào trên tay nàng, nếu không, nàng sẽ cho biết tay!

Mạc Du Ly cũng tròn tròn mắt, sao hắn lại không biết mình có tài ăn nói tới mức này, hai câu đã nói lui tình địch? Được rồi, mặc dù không là tình địch của mình, nhưng hắn thực sự không biết lời nói ra khỏi miệng lại hiệu quả tốt như vậy a, vậy càng tiết kiệm công phu của hắn. Mặc kệ như thế nào, nhiệm vụ coi như là hoàn thành.

Mà đầu sỏ gây nên chuyện này là Mộ Dung Tiểu Tiểu lại đang ngủ gà ngủ gật trong ngực sư huynh mình, ừ, không ngủ trưa thực là buồn ngủ. Nàng còn đang buồn bực vì sao sư huynh mình muốn giáo huấn Cổ Hân, đầu nhỏ nỗ lực nhớ lại từ ngày đi đón sư huynh đã xảy ra chuyện gì, suy nghĩ một hồi không tìm được nguyên nhân, nên cũng không suy nghĩ nữa. Căn bản không phát hiện được bởi vì nàng mà có người lần đầu tiên trong đời đau khổ vô cùng, càng không biết mình và sư huynh nhà mình bị người ta gán ghép là một đôi không ai có thể chen chân vào.

Nàng đi đánh cờ với Chu Công . .

Nhìn huynh muội Cổ gia ra khỏi cửa trang, Dạ Nguyệt Ly hừ lạnh, muốn cướp người của hắn, cho hắn là chết rồi sao? Đối với Cổ Hân, hắn cũng không cảm thấy đáng thương. Nhưng mà lúc này Dạ Nguyệt Ly có chút dờ khóc dờ cười, rốt cuộc tiểu nha đầu của hắn đã hiểu? Hay là vẫn chưa hiểu đây?

Ừ, chỉ cần hiểu rõ hắn là được, đối với người khác, mơ hồ như vậy, hắn cảm thấy tốt vô cùng. . .

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Người không phải là hắn

Mộ Dung Tiểu Tiểu bị mùi hương của đồ ăn làm tỉnh giấc, không có cách nào khác, nếu không an ủi cơn tròng tham ăn trong bụng nàng sẽ tạo phản. Mơ màng nhìn thấy sư huynh nhà mình đang bày một đĩa đồ ăn lên bàn, nhẹ nhàng cẩn thận như vậy, sợ phát ra tiếng động làm phiền nàng. Lập tức Mộ Dung Tiểu Tiểu ảo giác, dường như cuộc sống như vậy của hai người đã rất lâu rồi. Cảm giác này, sao lại có chút giống vợ chồng già đây? Dừng lại, tay nhỏ bé gõ đầu bản thân suy nghĩ lung tung, chắc tại ngủ quá nhiều rồi.

Dùng cả tay chân bò xuống giường, đi đến bên cạnh bàn ngồi vào chỗ của mình, "Thơm quá a." Mộ Dung Tiểu Tiểu nở nụ cười.

"Lại đây." Nói nhỏ nhẹ, Dạ Nguyệt Ly ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu đặt trên đùi, gấp thức ăn cẩn thận bón cho tiểu nha đầu ở trong lòng.

Cảm giác ấm áp như thế thật mê hoặc người, như một dòng nước ấm chảy qua, nháy mắt vây quanh Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Tức thời nàng cảm thấy muốn rơi nước mắt, đã bao lâu, đã bao lâu rồi, làm cho nàng cảm thấy những đau khổ từ kiếp trước dường như chưa từng xuất hiện. Sư huynh luôn dễ dàng tác động cảm xúc của nàng, giống như lúc này cẩn thận chọn lựa món ăn giúp nàng, không có món nào không phải là món nàng thích ăn.

Cảm giác như thế, nàng rất muốn trân trọng cả đời, cả đời ăn bám người nào đó.

"Sao lại không ăn nữa?" Dạ Nguyệt Ly thấy tiểu nha đầu mới ăn nửa chén cơm, đành chịu, nhỏ như vậy, không ăn nhiều làm sao nhanh lớn lên được? (Ta nói ca này, nóng ruột quá rồi đó nha, định bỏ qua tư bản chủ nghĩa à - Nam 9 *lườm lườm* người có ý kiến sao? (^^^))

Mộ Dung Tiểu Tiểu lắc đầu, "Sư huynh, ôm ta đi." Hai tay ôm chặt cổ Dạ Nguyệt Ly, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ xát gò má của Dạ Nguyệt Ly.

Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly tối lại, đầu hủ dăng lên hắn thích ăn, nhưng tiểu nha đầu của hắn, hôm nay hơi lạ chút.

"Đúng rồi, trận đấu chiều này thế nào?" Nhớ tới nàng còn chưa biết kết quả trận tỷ võ của Mạc Du Ly cùng Cổ Hân kết thúc ra sao, nàng mơ hồ nhớ đến lúc ấy dưới trận có chút ồn ào, bất quá buồn ngủ quá nồng không đi xem rốt.

"Mạc Du Ly thắng."

"Nha." Vậy à.

Ngày tiếp theo tỉnh lại, bên cạnh đã không thấy Dạ Nguyệt Ly nữa , Mộ Dung Tiểu Tiểu rửa mặt ra sân. Tuyết Lang đã chờ ở cửa, vỗ nhẹ đỉnh đầu của nó, Tuyết Lang nghiêng đầu, sói lưỡi đỏ tươi vươn như liếm tay nhỏ bé Mộ Dung Tiểu Tiểu là đang nịnh nọt, làm nàng bị ngứa nỡ nụ cười ‘ khanh khách ‘.

Lúc này ở trước sân có một nam tử quần áo màu lam nhạt đang cất bước đi đến. Trong ấn tượng của Mộ Dung Tiểu Tiểu, sư huynh nhà nàng có vẻ cực kỳ chung thành với màu trắng, chưa bao giờ thấy hắn mặc quần áo màu khác, kỳ thực diện mạo của sư huynh nàng tin tưởng sư huynh mặc quần áo màu khác lại càng đẹp hơn.

Người vừa tới đến gần, ngay tức khắc sát khí quanh thân Mộ Dung Tiểu Tiểu tăng vọt! Sát khí chưa từng bộc lộ trong tám năm qua trong nháy mắt tỏa ra bên ngoài, hơi thở biến đổi, tay nhỏ bé nhanh chóng ra chiêu, đánh tới từ huyết trên người vừa tới! Chiêu tấn công đầu tiên không thành, lại ra tay, trong lúc ra tiếp chiêu, xảo quyết đủ đường, đánh thẳng vào điểm yếu cả đối thủ, đánh nhau vô cùng kịch liệt sử dụng hết tất cả những kỹ xảo có thể sử dụng!

Người tới dường như không ngờ tới nàng sẽ cảnh giác như vậy, xem tiểu cô nương trước mặt này, thân pháp nhanh nhẹn, ra tay đều là những chiêu thức ngoan độc đánh thẳng vào điểm yếu. Sắc mặt người mới đến đông lại, lại mấy chiêu tiếp theo, nam tử không dám chêu chọc nữa, lập tức giơ hai tay lên, "Ngừng ngừng ngừng, là ta!"

Mà Tuyết Lang ở bên cạnh cũng xù lông toàn thân, chân trước hạ thấp xuống, nghe răng gặm nhẹ , lúc này bản tính hung ác của sói biểu hiện toàn bộ. Động vật rất nhạy cảm với hơi thở, chắc cũng đã nhận ra người này không phải là Dạ Nguyệt Ly.

Tay Mộ Dung Tiểu Tiểu vuốt ve Tuyết Lang đang cảnh giác cao độ, khiến nó thả lỏng cảm xúc. Lúc này mới chăm chú nhìn kỹ nam tử, từ dáng người đến khuôn mặt, rồi đến ánh mắt, khẽ nhíu mày, "Là người."

"Người biết ta là ai?" Nam tử dường như rất kinh ngạc vì Mộ Dung Tiểu Tiểu nhận ra hắn, nhưng là nàng thật sự nhận ra, hay là bởi vì Tuyết Lang ở bên cạnh đây?

"Tôi hôm qua không phải đã gặp sao?" Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút không kiên nhẫn. Nói thật, nàng cực kỳ khó chịu khi người khác dùng khuôn mặt của sư huynh nàng, khiến nàng có loại xúc động muốn tiến lên kéo lớp mặt nạ kia xuống, hung hăng đập nát. Người này vừa tới nàng đã biết không phải là sư huynh, cũng lười hỏi là ai, trực tiếp động thủ. Mà nàng cũng không hiểu vì sao cùng là gương mặt của sư huynh, nhưng gương mặt này nàng càng xem lại càng ghét, chẳng lẽ là bởi vì hoá trang quá kém cỏi nên bị nàng liếc mắt một cái đã nhận ra sao?

Thật lâu sau đó nàng mới biết được chiếc mặt nạ này xuất phát từ sự phụ của mình Mục Trạch Dương, chính là tinh phẩm ngàn vàng khó cầu, khi đó Mộ Dung Tiểu Tiểu hoài nghi hỏi Mục Trạch Dương, nếu là chế tác của sự phụ vì sao dễ dàng bị người nhìn ra như vậy, Mục Trạch Dương tức giận dậm chân, không ngờ còn dám hoài nghi kiệt tác của hắn! Còn người nào đó ở bên cạnh nở nụ cười ngọt ngào.

Lúc này nam tử đối diện mắt mở lớn, rõ ràng như vậy sao? Hắn cũng không cho rằng chủ tử nhà mình sẽ nói cho nàng nghe, chẳng lẽ thật sự là tiểu nha đầu này nhìn ra được sao?

"Sư huynh của ta đâu? Tức Mặc Tuyết Dương." Nhíu mày, nhìn bộ dáng kinh ngạc của người trước mắt, nhớ tới đêm ngày tỷ võ đầu tiên hắn tìm đến sư huynh báo cáo tình hình, khi đó nàng chỉ thấy có chút tương tự, nhưng không dám kết luận, hôm qua khi hắn lên sân khấu thì nàng đã xác định. Đây là thói quen nghề nghiệp còn sót lại khi làm sát thủ đời trước, nhớ kỹ ánh mắt của đối phương, bất kể mục tiêu thay đổi bề ngoài như thế nào, ánh mắt sẽ không thay đổi.

Tức Mặc Tuyết Dương là người của sư huynh, như vậy chủ nhân chân chính đằng sau Tiêu Dao sơn trang chắc chắn là sư huynh nhà mình. Nàng luôn luôn biết sư huynh có bí mật, nhưng mà, trừ sư huynh ra, người khác nàng không muốn quan tâm.

Tức Mặc Tuyết Dương suy nghĩ nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, không hiểu vì sao sắc mặt nàng không kiên nhẫn, hình như đây là lần đầu tiên hắn nói chuyện với nàng. Nhưng mà nha đầu kia không đơn giản, tuổi còn nhỏ mà thông minh như vậy. Chẳng lẽ đây là nguyên nhân chủ tử coi nàng là bảo bối? Còn phải hắn đến bảo vệ. . .

"Chủ tử mang theo Toái Nguyệt đi làm việc, chắc sẽ về muộn một chút ." Tức Mặc Tuyết Dương thành thực nói lại lời Dạ Nguyệt Ly sai bảo.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhíu đôi mi thanh tú, có chuyện gì mà sư huynh phải đích thân ra tay mới có thể giải quyết?

Trong lúc suy nghĩ Tức Mặc Tuyết Dương đã lộ mặt nạ da người xuống, vẻ không kiên nhẫn trên mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu mới dần dần biến mất, trái ngược với Toái Nguyệt đầu gối, ngũ quan của Tức Mặc Tuyết Dương lại hơi có vẻ nhu hòa, người cũng như tên, như nắng ấm làm tan băng tuyết mùa đông.

Sau khi đến thế giới này, nàng gặp toàn là mỹ nam tử.

Tức Mặc Tuyết Dương nhìn mặt nạ da người trong tay, nghĩ mãi mà không hiểu sơ hở của hắn lộ liễu như vậy sao, rõ ràng mặt nạ được chế tác cực kỳ hoàn mỹ .

Thời gian ăn sáng Mạc Du Ly nhìn thấy Tức Mặc Tuyết Dương dường như rất vui vẻ, ôm hai vai lực lượng của hắn, tức khắc khiến Tức Mặc Tuyết Dương xù lông như mèo nhảy ra thật xa, "Mạc Du Ly, đừng thân thiết với tại hạ như thế, tại hạ đã có người trong lòng , đừng ác độc hãm hại tại hạ !"

Tại hạ. tại hạ . . . Lại là bản cũ rích này.

Trên trán Mộ Dung Tiểu Tiểu hiện lên vài vạch đen. . .

Ánh mắt Mạc Du Ly sắc như đao, hung hăng chém vào người nào đó. . .

Sở dĩ như vậy, người đã đội mặt nạ màu bạc ngồi ở vị trí trang chủ Tiêu Dao sơn trang, không ai khác chính là sư huynh nhà mình.

Mà Mộ Dung Tiểu Tiểu ngồi bên cạnh Túc Mặc Tuyết Dương lúc này đã dịch dung, hai người vóc dáng xấp xỉ, đôi mặt nạ cũng không nhìn ra một chút sơ hở, vậy mà nàng liếc mắt một cái đã phân biệt được. Ánh mắt quét một vòng xung quanh, Đường Tuyền Tuyền trước sau như một hết sức phấn khởi vỗ tay với nàng. Đường Viễn Kiến ở bên cạnh thuận tay đem Đường Tuyền Tuyền ấn xuống chỗ ngồi, đối với muội muội không ngừng kích động của mình tỏ vẻ bất đắc dĩ, Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng mỉm cười gật đầu với Đường Tuyền Tuyền và Đường Viễn Kiến.

Không hiểu vì sao hôm nay Cổ Hân chưa tới, là vì hôm qua bị đánh bại nên cảm thấy hôm nay không cần thiết phải đến? Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng không biết trong lòng Cổ Hân sớm có ý với nàng, kể cả biết, nàng cũng sẽ không để ý. Cổ Hân, coi như không xấu, nhưng mà từ phương thức hân đối xử với cô Tuyết Nhi có thể thấy được người này làm việc do dự, không quả quyết, đối với muội muội lại càng cung chiều quá mức, có một số việc không phân biệt rõ ràng.

Điều này lại một lần nữa chứng minh, ngay từ đầu Mộ Dung Tiểu Tiểu đã không đặt người này ở trong lòng, nếu để nàng biết nguyên nhân sư huynh nhà mình giáo huấn Cổ Hân, đoán chừng sẽ cực kỳ buồn cười.

Sau khi Minh Chủ Thiên Sơn Bách tuyên bố, bắt đầu khiêu chiến. Tiến vào vòng khiêu chiến hôm nay có năm người, người chiến thắng ngày hôm qua Hà Chân, Đường Viễn Kiến, Túc Mặc Tuyết Dương, Mạc Du Ly, Mộ Dung Cảnh Thiên.

Mạc Du Ly cũng không nói lời khách khí, trực tiếp bay người lên trên lôi đài, chấp tay với người đối diện, "Bản Các chủ lên trước, có ai tới khiêu chiến?"

Đường Viễn Kiến thấy không có ai muốn hành động, đành phải lên trước, nhưng là không lên đài tỷ thí, mà là lên đài nhận thua. Mọi người ồ lên, dù sao Đường Viễn Kiến lười quản những điều này, bản thân hân đánh không lại Mạc Du Ly, không phải hân không nhận ra, chẳng lẽ muốn hân dùng độc? Hân lại không làm được.

Không cần để ý tới mọi người.

Tiếp theo tên nam nhân gọi là Hà Chân lên đài, cũng nhận thua, trước mặt cao thủ, hân biết mình còn thua kém, so với đánh đề rồi bị thương, không bằng bản thân nhận thua, trên giang hồ hân vẫn quý trọng sinh mạng .

Thấy đã có hai người tự động nhận thua, mọi người dưới đài chờ mong nhìn hai người còn lại, bọn họ đến là để xem cao thủ quyết đấu, đừng nói hai vị này lại nhận thua tiếp.

Trong tiếng ồn ào, Tiêu Dao trang chủ ‘ Túc Mặc Tuyết Dương ’ bay lên lôi đài. Mà làm cho người ta phải rơi rụng mắt, đường đường là đệ nhất Các chủ, lại thông thả xuống đài? ! Mọi người lại ồ lên, không khỏi cảm thán hôm nay là thế nào đây?

Mục tự do mặc kệ người khác khó hiểu như thế nào, nhiệm vụ của hân xem như đã hoàn thành, lác lác xuống đài.

Đường Tuyền Tuyền rất mừng vì huynh trưởng nhà mình cùng Mạc Du Ly đều nhận thua, nói thật, nàng cũng biết người phía sau rất lợi hại, càng không muốn hai người bọn họ bị thương, nàng tuyệt đối sẽ không nhận là mình lo lắng người nào đó .

Nhìn đến đây, làm sao mà Mộ Dung Tiểu Tiểu còn không hiểu nữa? Sư huynh là vì nàng! Với hiểu biết của sư huynh, Túc Mặc Tuyết Dương dưới tay mình đối phó với hộ pháp của Huyết Môn hoàn toàn có phần thắng, nhưng là chống lại Mộ Dung Cảnh Thiên thì không xác định được, Mạc Du Ly cũng vậy. Mà khẳng định sư huynh nếu đã đến đây, thì sẽ không muốn mạo hiểm như vậy, lát sau mới tự mình lên sân khấu. Biết Mộ Dung Cảnh Thiên có thể là kẻ thù của mình, làm sao có thể để hân ngồi lên vị trí này? Nếu không phải vì nàng, sư huynh cần gì phải đi đoạt vị trí minh chủ, với thực lực của hân sao lại không thể so sánh với một vị trí minh chủ nhỏ nhoi này?

Lúc này Mộ Dung Tiểu Tiểu không biết trong lòng là loại tư vị gì, vô vị, là chua xót, là ngọt ngào, hay là đau khổ, tất cả đều có. Vẫn như vậy, mỗi một hành động của người này luôn dễ dàng khuấy động tâm tình của nàng, nếu không, vì sao lúc này mũi nàng lại chua xót đây?

Người này, bảo nàng làm sao có thể buông tay hân?

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Không toại nguyện

Nam từ trên đài, thân hình cao lớn rần rỏi dưới ánh nắng in xuống một bóng dáng nghiêng dài, chỉ có thể nhìn thấy một nửa mặt nạ màu bạc phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, ngay cả khi tầm mắt hai người không gặp nhau, nhưng trực giác của Mộ Dung Tiểu Tiểu mách bảo ánh mắt của hắn luôn luôn tập trung vào nàng. Khóe miệng nhếch lên đầy thâm thúy, mặc dù không hiểu rõ, nhưng khóe môi dịu dàng này giành cho một mình nàng.

Cho tới bây giờ nàng chưa từng hỏi hắn, chỉ có mục trạch dương nhắc đến với nàng, hắn với nàng có cùng quá khứ bị vứt bỏ. Nam tử này, là cây cỏ cứu mạng nàng thoát khỏi cô độc, là toàn bộ thế giới của nàng. Mà lòng của nàng, không tránh được một loại cảm giác rung động. Tay, chậm rãi xoa ngực, ai có thể nói cho nàng biết, loại cảm giác xa lạ này là cái gì?

Khóe mắt Dạ Nguyệt Ly phát hiện thần sắc Mộ Dung Tiểu Tiểu dường như có chút kì lạ, liếc mắt Tức Mặc Tuyết Dương một cái, lúc này mới quay đầu Mộ Dung Căn Thiên phía đối diện, ánh sáng trong mắt khiến người nhìn không hiểu được.

Thời khắc chú ý Tức Mặc Tuyết Dương nhận được mệnh lệnh của chủ tử, khi đến gần chỉ thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu lắc lắc đầu. Xem ra, chủ tử nhà hắn lo lắng dư thừa rồi, tiểu nha đầu này không có gì không tốt cả.

Trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu than nhẹ, xem đi, chỉ một hành động khác lạ Tiểu Tiểu của nàng người kia cũng chú ý tới, cho dù lúc này hắn không ở bên người nàng (ngọt ngọt quá đi)

Kim nén suy nghĩ khác thường trong lòng, lúc này Mộ Dung Tiểu Tiểu chăm chú nhìn lên lôi đài.

Dưới đài đã không một tiếng động, hai đại võ lâm cao thủ đánh nhau không thể nghĩ ngờ thu hút sự chú ý của vạn người.

Trong lòng Mộ Dung Căn Thiên hèn mọn khinh thường, muốn đánh bại đệ nhất võ lâm oai phong một cõi như hắn kẻ này còn chưa sinh ra, tuổi còn trẻ như vậy mà không biết khiêm tốn, kết cục về sau có thể đoán được. Trên mặt lại không biểu lộ điều gì, "Người trẻ tuổi, lão phu gặp qua ngươi." (Tự kỉ thấy gớm)

Dạ Nguyệt Ly cũng mặc kệ ánh mắt người đối diện nhìn hắn ra sao, hắn sẽ không để cho Mộ Dung Căn Thiên được như ý nguyện. Âm mưu của lão ta và Bắc Thần Vũ hắn đã sớm biết được, muốn ngồi lên vị trí minh chủ khiến Bắc Thần Vũ cho nữ nhi nhà mình vị trí hoàng tử phi sao?

Bản thân Dạ Nguyệt Ly khinh thường vị trí này, những cũng tuyệt đối sẽ không để cho Mộ Dung Căn Thiên ngồi lên. Hắn sẽ không nghĩ người đó vô tội, có hay không tham dự chuyện năm đó. Nếu để Mộ Dung Căn Thiên ngồi lên địa vị cao, sau này nha đầu điều tra sẽ rất phiền toái. Đã hi vọng bản thân có thể làm tất cả vì nàng, vậy hắn liền tận dụng hết khả năng làm cho tiểu nha đầu về sau không cần quá cực khổ.

Hai người đấu với nhau, quần chúng dưới đài ồn ào, nhìn đi, đây mới là cao thủ quyết đấu, căn bản không cần dò xét dư thừa, đây mới gọi là thực lực!

Hai người cũng không sử binh khí, quyền cước và từng đợt ẩn chứa sức mạnh to lớn, mấy người đứng gần nhanh chóng rời xa, chỉ sợ vô tội bị đánh trúng. Chỉ có thể nhìn thấy hai bóng người lao nhanh, mang theo nội lực lớn va chạm lại nhanh chóng cách ra, tốc độ cực nhanh làm người ta liú lười không thôi.

Trong lòng Mộ Dung Căn Thiên bắt đầu có chút ngạc nhiên, dường như không nghĩ tới Tiêu Dao trang chủ này cũng có chút bản lĩnh, đã mấy chục chiêu mặc dù không chiếm được một chút ưu thế trên tay lão, nhưng lão cũng không thể gây chút tổn thương nào đến người này. Xem ra, hắn đã xem thường Tiêu Dao trang chủ này. Nhưng càng đánh Mộ Dung Căn Thiên lại càng thấy không đúng, thân pháp người này có chút kỳ quái, dù chưa có sử dụng chiêu thức mạnh nhất, nhưng có thể dài thời gian như vậy không bại dưới tay lão, mà lão cũng không biết cách đánh này cực kỳ tiêu hao thể lực với lão.

Mộ Dung Tiểu Tiểu đã sớm biết rõ, tuy rằng hiện tại nàng còn chậm chạp chưa đột phá tầng thứ tư Thiên Linh quyết, nhưng nàng vẫn có thể nhìn ra được sư huynh sử dụng công pháp giữ cân bằng kéo dài thời gian. Ngay từ đầu chưa muốn tốc chiến tốc thắng là vì sư huynh có tính toán khác sao?

Nhưng thực lực chân chính của sư huynh nhà nàng đâu chỉ dừng lại ở đó, dù sao được mục trạch dương khen ngợi cũng không phải là thuận miệng nói.

Giờ phút này, về mặt của Dạ Nguyệt Ly dưới mặt nạ lạnh như băng giống như trước đây, đáy lòng hừ lạnh, không phải Mộ Dung Căn Thiên rất muốn vị trí minh chủ sao? Thực lực chân chính không dùng đã muốn thắng sao, không khỏi quá xem trọng bản thân rồi.

Quả nhiên, cùng lúc đó Mộ Dung Căn Thiên ý thức được tình huống trước mắt không đơn giản giống như trong tưởng tượng của mình, hét lớn một tiếng, lập tức dưới đài có người ném lên tới một thanh bảo đao có vỏ bằng vàng, dường như dài đến một thước. Mộ Dung Căn Thiên giương tay đón lấy, bắt ngờ rút đao, tức thời ánh sáng lóe lên.

Kim Long đao! Mọi người liên tục hít khí, khuôn mặt kinh ngạc cảm thán.

Những người có kiến thức trên giang hồ đều biết đây là vũ khí Mộ Dung cần sáng luôn mang theo bên mình, nhưng chỉ thỉnh thoảng mới sử dụng, từ chuỗi xuyên dọc thân đao khắc hình Kim Long (rồng vàng) sống động, đây đúng là Kim Long đao! Mộ Dung Căn Thiên lấy Kim Long đao chiến đấu với địch thủ chưa bao giờ thất bại, mọi người không khỏi kết luận lần này vị trí minh chủ bị người đứng đầu nhà Mộ Dung đoạt được rồi, mà Tiêu Dao trang chủ dù lợi hại thế nào cũng chỉ là tiểu tử mới ra nhập trên giang hồ, không địch nổi người từng trải đâu.

Mộ Dung Tiểu Tiểu khép hờ đôi mắt, bảo vật của Mộ Dung gia thật nhiều, một Thiên Linh quyết, hiện tại lại là Kim Long đao. Thế nhưng ánh vàng lấp lánh nàng quả thật không dám khen tặng, ai, Kim Long này, không cảm thấy có chút tầm thường sao? Nhìn bộ dáng không chút sứt mẻ sư huynh nhà mình, Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng đoán ra giờ phút này dưới lớp mặt nạ là gương mặt không biểu cảm.

"Người trẻ tuổi, ngươi là đối thủ đầu tiên khiến lão phu phải lấy Kim Long đao ra chính thức chiến đấu, tốt lắm." Đây là lần đầu tiên có người ép lão không thể không lấy vũ khí ra, lão muốn nhìn một chút người này có thể hóa giải được những chiêu thức tiếp theo của lão hay không.

Dạ Nguyệt Ly không nói hai lời trực tiếp lắc mình tiến lên, một quyền đánh tới Mộ Dung Cẩn Thiên âm thầm mang theo nội lực hùng hậu, còn chưa kịp cảm thấy Dạ Nguyệt Ly kiều ngạo vô cùng Mộ Dung Cẩn Thiên đã bị một lực lớn đánh thẳng vào mặt, bất chấp tất cả, trực tiếp dùng thân đao ngăn cản, ‘oành keng’ một tiếng trầm đục phát ra, dường như đánh trúng tim tất cả mọi người ở đây, nháy mắt làm cho con người co rút nhanh. Không... Mộ Dung Cẩn Thiên không thể tin được, Kim Long đao chỉ ngăn trở được một phần lực, còn lại đánh thẳng vào ngực hắn, máu chảy cuồn cuộn, Mộ Dung Cẩn Thiên liêu mạng nuốt xuống, trong mắt không giấu được kinh ngạc, nội lực thâm hậu như vậy thật là một tiểu tử mới nổi danh trên giang hồ có được sao?

Lúc mới bắt đầu lão còn tưởng rằng hôm qua đánh nhau với Huyết Môn đã là thực lực chân chính của người này, thật không nghĩ đến người này lại che giấu! Mộ Dung Cẩn Thiên không khỏi suy nghĩ, vị trí mình chủ này thật sự lão có thể dễ dàng có được sao?

Lão bắt đầu hoài nghi chính mình . . .

Không chỉ Mộ Dung Cẩn Thiên, Hắc Báo ngồi ở cách đó không xa ánh mắt cũng trở nên thâm trầm, có vẻ dăm chiêu. Trì Hàm Yên giật mình ‘Tức Mặc Tuyết Dương’ để lộ thực lực, mồ hôi lạnh chảy xuống hai bên thái dương, không khỏi cảm thấy may mắn hôm qua Tức Mặc Tuyết Dương không nể tay, nếu không hiện tại nàng cũng không thể ngồi an ổn ở đây .

Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Du Ly run rẩy, rốt cuộc Dạ Nguyệt Ly có hiểu thế nào thu lại hay không, bộc lộ thực lực như vậy ở trước mặt mọi người thật sự không có chuyện gì sao? Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, dường như muốn Dạ Nguyệt Ly thu lại là không có khả năng.

Dạ Nguyệt Ly cực kỳ thờ ơ nhìn Mộ Dung Cẩn Thiên rõ ràng bị nội thương lại cố nén. Khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh, không phải đã đoán trước được rồi sao?

Lại xoay mình tung người lên, song chưởng dồn nội lực đánh thẳng xuống người đối diện, Mộ Dung Cẩn Thiên lắc mình tránh né không hề có lực chống đỡ, chỉ có thể một lần lại một lần dùng thân đao đề đỡ, nhưng vẫn không thể tránh được trúng mấy chưởng, âm thầm nuốt máu xuống không chịu nổi nhưng không hề nhất định không phun ra.

Mà lúc này trong mắt mọi người ‘Tiêu Dao trang chủ’ lại có động tác, mọi người lập tức ngừng thở, hai mắt mở to nhìn một màn trước mắt này, không thể tin được chính mình được chứng kiến, đứng thứ nhất thứ hai trên giang hồ Mộ Dung gia chủ bị đá một cước xuống đài? ! Kim Long đao của Mộ Dung gia còn chưa kịp phát huy thực sự, cứ như vậy bị đá xuống đài sao? Thời gian như thế này, cũng quá ngắn rồi? Nhìn lại nam tử mang mặt nạ bạc tỏa ra khí lạnh toàn thân, mọi người không khỏi rung mình một cái, cao thủ. . .

Dưới đài Mộ Dung Cẩn Thiên ngã xuống đất đã được người khác nâng dậy, chính là hai người Mộ Dung Vũ Phi cùng Bắc Thần Vũ.

Bắc Thần Vũ cẩn thận nâng đỡ Mộ Dung Cẩn Thiên trở về chỗ ngồi, mặc dù trên mặt có hết sức không biểu lộ cảm xúc, nhưng đáy mắt ảo não không giấu được người khác, xem ra chính mình đã quá coi trọng người gọi là cứu cứu (cậu) này rồi, ngay cả một kẻ mới ra nhập giang hồ cũng không đánh lại, còn muốn trèo cao tới Hoàng thất bọn họ. Ngay cả một chút thực lực ấy Mộ Dung Cẩn Thiên cũng không có, hèn tự mình đến nâng đỡ mà một tiếng cảm tạ cũng không có, hừ! Chỉ là hắn không muốn miệng lưỡi mọi người nói hắn không để ý tình thân.

Trong lòng Mộ Dung Vũ Phi sợ hãi, làm sao bây giờ, phụ thân không thể thành công vậy hôn sự của nàng cùng biểu ca chẳng phải là. . . ? Nhìn thoáng qua Bắc Thần Vũ rõ ràng không vui, trong lòng Mộ Dung Vũ Phi lại càng sốt ruột, cản trở Bắc Thần Vũ, mà phụ thân mình lúc này lại bị thương nên cũng không thể nói gì, nhưng ánh mắt nhìn Mộ Dung Cẩn Thiên lại mang theo một chút oán trách. (Mụ này bị teo não rồi, cha mình bị thương không lo lo ánh mắt cái tên tinh trùng lên não làm gì)

Lúc này đây, Mộ Dung Cẩn Thiên không chú ý tới, hắn không dám tin nhìn Kim Long đao trong tay mình, lại quay đầu nhìn này ‘Tiêu Dao trang chủ’ vô cùng tao nhã trên đài, trong lòng tràn ngập kinh hãi, hắn, thật sự thua?

Nhìn một màn này trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu buồn cười, cả nhà Mộ Dung Cẩn Thiên thật đúng là có ý tứ. . .

Bắc Thần Thụy lắc đầu than nhẹ, hoàng huynh này của hắn, không thể học nổi giấu diếm vui buồn. . . Nhưng mà, điều này cũng chứng minh hắn coi trọng Tiêu Dao trang chủ này thật đúng là một nhân tài, nhưng mà không biết hắn có nguyện ý vì Hoàng thất hay không, hắn có thực lực, người trong giang hồ luôn có ngạo khí của mình, huống chi, người này thật không đơn giản. . . (Dạ huynh thêm vào, sau này bị bắt làm vua mà còn khinh một phép hử hử)

Yên lặng thật lâu, tiếng Thiên Sơn Bách vang lên, giống như ném một viên đá vào mặt hồ phẳng lặng, kéo suy nghĩ của mọi người trở về.

"Lão phu tự nhận võ công không bằng Tức Mặc Trang chủ, lúc này lão phu xin nhận thua." Chắp tay bắt đắc dĩ mở miệng.

"Giữa trưa ngày mai lão phu tổ chức nghi thức tiếp nhận tân Minh Chủ, thỉnh các vị anh hùng hảo hán ở đây tới tham dự, ở lại đây cùng chúc mừng Tức Mặc Trang chủ." Thiên Sơn Bách che giấu cảm xúc trong mắt, với thực lực của hắn như vậy đi lên cũng sẽ bị thua. Nhưng mà, kết quả cuối cùng còn chưa có kết luận được đâu.

Mà trong lúc mọi người lên tiếng nghị luận Tiêu Dao trang chủ mang theo một đám người thông thả rời khỏi cửa sơn trang.

Đám người Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng đứng dậy.

Ngày mai sao? . . .

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Có đến mà không có về

Đình ngấm trắng (ý nghĩa ngay ở cái tên, thường xây ở giữa hồ), trong đình viện yên tĩnh truyền đến tiếng đàn giống như dòng nước chảy róc rách, đáng người ngồi ngay ngắn ngón tay trắng muốt khẽ gảy đàn, ngón tay cong lên, kéo, vuốt xuống, kỹ xảo thuần thục như có như không.

Một khúc 《Trích hạ mẫn thiên tình》được Mộ Dung Tiểu Tiểu chậm rãi gảy trôi chảy. Kiếp trước hay kiếp này nàng chỉ biết một loại nhạc cụ là đàn tranh, khúc nhạc này, là một trong những khúc nhạc mà nàng thích. (Khúc nhạc đó có thể gọi tắt là Hái sao)

Sau khi trở lại phủ Mộ Dung Tiểu Tiểu vẫn ngồi ở trong viện, thưởng thức hoa quỳnh trong đình viện, đóa hoa trắng như tuyết chen chúc trên cành, bằng thanh ngọc khiết (trong sạch như băng), dường như mỗi một đóa hoa có bàn tay lớn vậy. Gió thổi qua nhẹ nhẹ, hoa quỳnh múa theo gió, đông đưa sinh động, thực sự rất đẹp. Nhìn cảnh sắc yên tĩnh trong đình, thế nhưng trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu lại rất hỗn loạn. Chỉ là một buổi sáng không thấy sư huynh nàng đã không quen như vậy? Cho đến khi mặt trời lặn, Tuyết Lang vẫn luôn ở bên cạnh, một người một sói dường như giống như một vị lão hòa thượng.

Tất nhiên nàng hiểu sư huynh không thể về sớm. Dừng xong bữa tối muốn tiếp tục tu luyện Thiên Linh quyết lại phát hiện bản thân có phần nóng lòng không yên, mà đây chính là tình huống kiêng kỵ nhất khi luyện công, nếu không sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Tạm thời không ngủ được, Mộ Dung Tiểu Tiểu nghĩ không bằng đánh đàn giết thời gian. Trong viện này Mạc Du Ly sớm sắp xếp nếu người nào không được phân phó thì không được phép vào trong viện. Không gọi ai, tự nàng ôm đàn đi đến trong đình, mà Tuyết Lang ghé vào một bên dựng thẳng lỗ tai lắng nghe.

Mạc Du Ly đi theo phía sau Dạ Nguyệt Ly nhìn thấy một màn này, bàn tay trắng nõn của tiểu cô nương như bay lượn, khuôn mặt nhỏ bé non nớt hơi ngẩng lên, nhìn trời đầy sao, con ngươi lóe sáng, mặt nước xung quanh xao động như đang tưởng nhớ về sông, từng đợt từng đợt, liên miên không dứt.

Đêm nay hẳn cùng Dạ Nguyệt Ly chuẩn bị tốt mọi thứ, chỉ chờ đối phương ra tay. Mà lúc này nghe thấy thuộc hạ bẩm báo tin tức của Mộ Dung Tiểu Tiểu, Dạ Nguyệt Ly lập tức bỏ vứt bỏ sau đầu tất cả, không để ý hẳn khuyên can vội vàng trở về, Mạc Du Ly khó thở lại càng thêm bất đắc dĩ, đành phải đi cùng hẳn. Bây giờ nhìn bộ dáng ngu ngơ trước mắt của Dạ Nguyệt Ly, không tiếng động thở dài, thôi thôi, hẳn đành liều mình theo quân tử, ai bảo hẳn cùng Dạ Nguyệt Ly là huynh đệ sống chết có nhau.

Dạ Nguyệt Ly nhẹ nhàng cất bước hướng tới gần tiểu nhân nhi (người yêu bé nhỏ a), ánh trăng tịch mịch, sao rải đầy trời, hoa quỳnh bay tán loạn, Tiểu nhân nhi của lòng hẳn đang gảy đàn trong đình, hẳn cảm thấy hẳn tâm như si như say (say mê), hành lang dài dường như đi mãi không hết, hẳn quyết định đứng lại một bên, chờ nàng gảy xong. (Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn!)

Trong lòng Dạ Nguyệt Ly hơi thỏa mãn, rốt cuộc tiểu nha đầu đã hiểu rồi sao? Nghe Toái Nguyệt nói hôm nay tiểu nha đầu ngồi yên cả một ngày đáng vẻ có nhiều tâm sự, hẳn biết ngay tiểu nha đầu đang nhớ hẳn, không có hẳn ở bên người khẳng định không quen, tốt lắm, tốt lắm. (Ai đó có thấy ảnh cười đến ghê tởm không)

Chính là hẳn muốn từ từ hình thành thói quen cho nàng. Hẳn chờ nhiều năm cuối cùng cũng tới, hẳn không nóng lòng, hẳn nguyện ý chờ một chút, đương nhiên, nếu tiểu nha đầu của hẳn sớm hiểu rõ hẳn lại càng thỏa mãn. Chỉ cần trong lúc đó sẽ không xuất hiện tình địch giống Cố Hân hẳn sẽ rất nhàn nại. .

Gảy xong một khúc, Mộ Dung Tiểu Tiểu cười nhạt sờ sờ đỉnh đầu Tuyết Lang, trước kia ở trong cốc mỗi lần đánh đàn nó đều sẽ lẳng lặng nằm một bên lắng nghe như vậy, là người nghe trung thành nhất của nàng.

Nhìn theo tầm mắt của Tuyết Lang, thấy người ngoài dự đoán lúc này đang đứng cách sau lưng nàng không xa, ánh mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu sáng ngời, ngay sau đó là kinh ngạc, không phải lúc này sư huynh đang bận rộn nhiều việc hay sao?

Thấy Tiểu nhân nhi kinh ngạc, Dạ Nguyệt Ly cất bước dài, ôm lấy Tiểu nhân nhi trong đình.

"Đến nơi đi xem cuộc vui." Giọng nói trầm thấp kèm theo một chút vui vẻ, dễ dàng an ủi suy nghĩ lo lắng cả một ngày của Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Tiếp tục giấu thân phận, Dạ Nguyệt Ly lại đeo mặt nạ màu bạc, ngồi ở vị trí đứng đầu, từ đầu đến cuối Mộ Dung Tiểu Tiểu bị hẳn ôm vào trong ngực, đứng phía sau hẳn là Toái Nguyệt cùng Tức Mặc Tuyết Dương. Toái Nguyệt là luôn đi theo bên người Dạ Nguyệt Ly, vĩnh viễn là kẻ ít nói, giống cái đầu gỗ. Mà Tức Mặc Tuyết Dương ở bên kia là mới đi theo, ánh mắt nhìn chủ tử cùng Mộ Dung Tiểu Tiểu chứa ý cười, lúc này hẳn đã hồi phục diện mạo thật sự của mình.

Lúc này Mạc Du Ly đang nhẩm tính lại kế hoạch của mình, cuối cùng bổ sung thêm một câu, "Dạ Nguyệt Ly, hay là sau đó ta không cần xuất hiện, miễn cho bị người khác đuổi giết."

"Được."

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngược mắt liếc một vòng cảnh vật xung quanh, ở Liễu Thành có một phủ viện không nổi danh, ở trong này chính là người của Tiêu Dao sơn trang, nghĩ đến sư huynh mới vừa nói đem nàng đến xem trò vui, kế tiếp, sẽ diễn trên sân khấu như thế nào đây?

*Bốn tiểu thư lau mồ hôi, nhà này nói chuyện giết người là xem kịch, coi mạng người như cỏ rác aaaaaaaa)

Đêm, càng âm u, mặt trăng dần ẩn núp vào những đám mây.

Chỗ tối, toàn thân Mộ Dung Tiểu Tiểu che giấu hơi thở, mắt lạnh quan sát ở cự Ly gần đám người mặc đồ đen che mặt không tiếng động đột nhập vào trạch viện. Lại là người của Huyết Môn sao? Lần trước theo dõi Tức Mặc Tuyết Dương, nghĩ đến từ sáng sớm Huyết Môn đã theo dõi Tiêu Dao sơn trang của sư huynh rồi.

Tức Mặc Tuyết Dương tuân theo mệnh lệnh của Dạ Nguyệt Ly, tùy thời ở bên bảo hộ tiểu sư muội của chủ tử. Lại kinh ngạc vì Mộ Dung Tiểu Tiểu che giấu hơi thở nhanh như thế, trong nháy mắt hẳn cũng không cảm nhận được sự tồn tại của nàng ở quanh đây. Nhớ tới lần trước khi cùng nàng so chiêu, võ công của nàng hẳn chưa từng nhìn thấy, trong lòng buồn bực, không phải nàng và chủ tử đều thuộc phái Thần Phong ư, vì sao chiêu số của nàng cùng chủ tử hoàn toàn khác nhau? Nhưng mà phương thức tấn công xảo diệu hơn cả sát thủ của Tiêu Dao sơn trang, ngày khác hẳn phải thành giáo tiểu sư muội của chủ tử mới được. Tức Mặc Tuyết Dương hẳn chưa bao giờ sợ ý, đối với việc có thể nâng cao năng lực của thủ hạ, không chỉ có hẳn, ngay cả những trợ thủ đắc lực khác của chủ tử cũng sẽ rất vui khi được gặp mặt.

Thật ra căn bản Dạ Nguyệt Ly chưa bao giờ thực sự nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu ra tay, ở trong cốc tám năm, cuộc sống của bọn em ái yên ổn, Mộ Dung Tiểu Tiểu không ra khỏi cốc càng không có cơ hội động thủ. Muốn so với Mục Trạch Dương ư, Mộ Dung Tiểu Tiểu còn chưa muốn lãnh đủ.

Mộ Dung Tiểu Tiểu biết Tức Mặc Tuyết Dương đang tán thưởng thân thủ của nàng, nhìn trời không nói gì, dù sao đây cũng chỉ là huấn luyện cơ bản nhất của sát thủ khi chiến đấu ở kiếp trước thôi. Không cần dùng nhiều chiêu thức, một chiêu có thể lấy đi tính mạng đó mới là bản lĩnh thật sự, tuy rằng đa phần nàng đều dùng súng. Mà võ thuật Trung Quốc, Judo, triệt quyền đạo, Thái Quyền vân vân, các nàng làm sát thủ có cái nào không biết.

Hắc y nhân đã đứng lại ở bên tường viện, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn dáng vẻ này, thầm nghĩ, tốt lắm, ít nhất có gần bốn mươi người tới, cũng dứt khoát không ẩn nấp thân hình, người người đứng thẳng tắp ở trong viện.

Một nam tử áo đen đứng đầu nhìn trạch viện yên tĩnh, nhú mày, nâng tay ngăn cản đoàn người phía sau tiếp tục đi phía trước. Dạ hắc phong cao (ban đêm gió lớn), đúng là thời cơ tốt cho bọn họ hành động, nhưng xung quanh yên tĩnh đến kì quái khiến hắn không dám khinh thường, chẳng lẽ đối phương đã phát hiện? Không đúng, người của bọn họ canh giữ ở bên ngoài không thấy động tĩnh gì, mà người bọn họ mang đến cũng đủ đối phó với đối phương.

Để an toàn hơn, nam tử áo đen đứng đầu ngoảnh mặt về phía sau, một nam tử che mặt khác cung kính cúi đầu xin chỉ thị, chỉ thấy nam tử kia dáng người thấp bé, khom lưng, một đôi mắt nhỏ vô cùng lạnh lẽo, nhìn qua tình huống chung quanh, nâng tay kéo miếng vải đen trên mặt xuống, cả khuôn mặt nhìn qua cực kì quái dị, hiện lên bộ mặt chỉ có da bọc xương, xương gò má nhô cao, lộ ra đôi môi lại là màu đen! Hơn nữa còn là màu đỏ thâm đen!

"Hắc Báo, bốn tọa cho mời người đến đây, người còn có gì phải lo lắng?" Giọng nói âm u vang lên trong đêm.

Hắc Báo thở cũng không dám thở mạnh, trong môn ngoại trừ Môn chủ, bọn họ thường xuyên tiếp xúc nhiều nhất với đại hộ pháp, nhiệm vụ được phân phó xuống hơn phân nửa là do đại hộ pháp sắp xếp. Tuy rằng Môn chủ khiến cho người ta sợ hãi, nhưng chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ sẽ không có việc gì. Mà đại hộ pháp lại càng khiến cho bọn họ sợ hãi, không chỉ có không thua kém trừng phạt thủ đoạn của Môn chủ, toàn thân hẳn mang hơi thở âm tà, ở bên cạnh hẳn thường phải cực kỳ đè nén, mà Hắc Báo hẳn lúc này có cảm giác như vậy.

"Dạ, xin nghe theo sắp xếp của đại hộ pháp." Hắc Báo không dám nhìn thẳng đại hộ pháp, luôn luôn cúi đầu.

Tri Hàm Yên ở bên cạnh trong lòng thầm mừng, lão già chết tiệt này thật sự là ghê tởm. Bình thường nàng thích nhất đồ đẹp, bây giờ nhìn đến gương mặt này nàng muốn nôn luôn. Nhưng lại thông minh không lộ nửa điểm chán ghét, Tri Hàm Yên nàng cũng sợ hãi lão già này.

"Yên tâm đi." Hắn còn dẫn theo những thứ rất tốt.

Nhưng vào lúc này, tiếng kêu rên truyền đến từ phía sau, hai mắt của đại hộ pháp Trần Anh híp lại thành một đường nhỏ, ra lệnh cho mọi người, "Lên!" Tiêu Dao trang chủ lại ra tay sớm hơn hẳn, xem ra không phải kẻ không có thực lực.

Lúc này Dạ Nguyệt Ly đã phân phó một nhóm người hành động, bản thân mang theo Toái Nguyệt xuất hiện ở trong viện,

"Đại hộ pháp, có qua có lại mới toại lòng nhau." Muốn động đến người của hắn, hắn sẽ làm cho bọn họ có đến mà không có về!

Tiêu Dao sơn trang của hắn không phải nơi có người muốn chọc vào mà an toàn đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tập cho nàng thành thói quen

Hai bên giao chiến hỗn loạn, Toái Nguyệt cùng Tức Mặc Tuyết Dương chia nhau chống lại Hắc Báo cùng Trì Hàm Yên.

Mặc dù bình thường Toái Nguyệt không nói nhiều lắm, cảm giác tồn tại cũng rất thấp, suốt ngày trung ra mặt tượng đi sau chủ tử mình, nhưng là thuộc hạ tuyệt đối trung thành. Bởi vậy nên luôn luôn đi theo phía sau Dạ Nguyệt Ly, hiện tại đang làm việc cho ‘Tiêu Dao trang chủ’, để phòng ngừa Huyết Môn nhận ra, Toái Nguyệt có động chút tay chân lên khuôn mặt. (Động tay chân có nghĩa là có tác động vào việc gì đó, ở đây chỉ gương mặt để người khác không nhận ra)

"Tức Mặc Tuyết Dương, ngươi cũng đi đi." Mộ Dung Tiểu Tiểu nàng còn chưa yếu đuối đến mức cần người bảo vệ mọi lúc, huống chi, khi nàng che giấu hơi thở người khác rất khó phát hiện, kiếp trước, nàng vì loại bỏ mục tiêu, cứ thế ẩn nấp ở bên quân địch hai ngày hai đêm cũng không bị phát hiện, cho đến khi tìm được một thời cơ ra tay tốt nhất, một lần tấn công hạ gục đối phương. Ngoài khả năng bắn súng, đây là niềm kiêu ngạo nhất của nàng.

"Vẫn là không nên đi." Chủ tử phân phó hần không dám cãi lại.

"Bảo ngươi đi thì ngươi phải đi, dài dòng cái gì?" Biết thân thủ của Tức Mặc Tuyết Dương không tệ, thêm nhiều người bên cạnh sư huynh nàng cũng yên tâm hơn.

"Vây, thôi được rồi." Phát hiện Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút không kiên nhẫn, Tức Mặc Tuyết Dương mới đi ra, kỳ thực hần cũng không yên tâm an toàn của chủ tử, hần nhập cuộc cũng có thể đối phó được mấy người.

"Vây ngươi mau đi đi." Lo lắng căn dặn.

Mộ Dung Tiểu Tiểu tròn trĩnh mặt, xua tay để cho hần đi nhanh.

Toái Nguyệt cũng như Tức Mặc Tuyết Dương, đều là một trong tứ đại hộ pháp của Sơn Trang, thân thủ tự nhiên sẽ không kém Tức Mặc Tuyết Dương, chống lại ma công của Hắc Báo cũng không kém một chút nào.

Tức Mặc Tuyết Dương yên lặng đánh với Trì Hàm Yên, kỳ thực trước khi động thủ hần muốn đối với Toái Nguyệt, nhưng khối đầu gối kia lại xông vào tìm Hắc Báo đầu tiên.

Tức Mặc Tuyết Dương không có lựa chọn nào khác, cũng không quan tâm Trì Hàm Yên chưa ‘biến thân’ cùng các huynh đệ bên trong trang động thủ, đánh lên từ phía sau, một chiêu trực tiếp, ngã ngay tại chỗ! Trì Hàm Yên bị thương nặng hơn, lần này ả ta ngã xuống đất không dậy nổi. Oán hận nhìn nam tử phía sau chỉ kém không chửi ầm lên tên này dễ tiện vô sỉ. (Khổ thân, đẹp trai mà mưu hèn kế bẩn)

Tức Mặc Tuyết Dương hừ lạnh, cho là hần sẽ ngu ngốc chờ nữ nhân này dùng ma công sao? Sớm ra tay sớm xong việc. Tuyệt đối hần sẽ không cho là mình đang bắt nạt nữ nhân.

Lúc này hần không phát hiện được bộ dáng một đám huynh đệ xung quanh đang xấu hổ vô cùng, bọn họ không biết da mặt hần dày như vậy, thật sự không biết.||~.~"||

Tầm mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu chưa rời khỏi sư huynh nhà mình, nhìn hần đang đánh với đại hộ pháp của Huyết Môn.

"Có thể được Tiêu Dao trang chủ nhận biết, Trần mỗ thập phần vinh hạnh." Trần Anh chấp tay cười nham hiểm.

"Môn chủ Huyết Môn chỉ phái vài người như vậy thôi sao?" Ngửi khí Dạ Nguyệt Ly lạnh như băng, quanh thân tỏa ra khí lạnh không khỏi làm hai phe đang đánh nhau chủ động cách xa hần một trượng. (Trượng là đơn vị đo chiều dài, một trượng bằng 10 thước, 1 thước bằng.....bao nhiêu đó *lau mồ hôi*")

"Đương nhiên không phải, từng này người khẳng định không đủ để Tiêu Dao trang chủ xem, tại hạ đã chuẩn bị một phần đại lễ, tuyệt đối xứng với thân phận Trang chủ của ngài."

"Vây à?" Dạ Nguyệt Ly nhú mày cười như không cười?", "Cửu nhật hồng?" (Tên một loại độc dược)

Trần Anh mở lớn hai mắt vốn đã mười phần giống tiểu nhân, hần không hiểu vì sao ngay cả Hắc Báo cùng Trì Hàm Yên cũng chưa báo cho hần cái gọi là ‘thứ tốt’ sẽ bị Tiêu Dao trang chủ biết, chẳng lẽ hần vẫn luôn ở dưới mắt của người khác? ! Tay không tự giác sờ lên nơi nào đó trên người, lưng hơi trùng xuống không khó để nhận ra đang run rẩy, trong mắt đều là kinh hãi.

"Đúng vậy? Đã biết có Cửu nhật hồng Tiêu Dao trang chủ cho rằng sẽ thoát được sao?" Thoát được đêm nay, cũng không chạy thoát khỏi ngày mai khi mặt trời lên cao!

"Ai nói bản trang muốn chạy thoát?" Đôi mắt lạnh lẽo nhắm thẳng đến Trần Anh, à? Có sao?

Tập trung mục tiêu, Dạ Nguyệt Ly đánh tới đối phương, từng chiêu nhanh như tia chớp, ra tay không hề nề tình, hần muốn tốc chiến tốc thắng, miễn làm hại đến tiểu nha đầu.

Lúc này Trần Anh mới thực sự hiểu rõ ý đồ của đối phương, độc ác nhìn nam tử đeo mặt nạ bạc.

Trần Anh đã sử dụng ma công lại không dám ham chiến, lúc trước từng nghe Hắc Báo nói, nam tử đối diện này có nội lực thực sự rất mạnh không thể không cẩn thận, nam tử còn ít tuổi mà có thân thủ như thế, xem ra, lần này trở về hắc cùng Môn chủ phải thương lượng lại, người này, tuyệt đối không thể giữ lại!

Ngăn cản muốn giữ độc dược, Trần Anh bị bó tay bó chân, lại không dám rải độc vào lúc này, đến lúc đó bản thân không đi được, không cẩn thận một cơn gió thổi qua bản thân hít vào hắc cũng phải chết. Nhưng mà, hắc cũng tuyệt đối không thể để cho người này cướp mất, nếu không, nhiệm vụ Môn chủ giao phó chưa xong lại để mất thứ kia, cái mạng của hắc cũng đừng mong được bảo toàn. Đẳng nào cũng là chết, lại bị ép không xuất chiêu được, Trần Anh cực kì phẫn nộ!

Dạ Nguyệt Ly không có nhẫn nại chơi trò ngươi tranh ta giành, trực tiếp rút vũ khí ở trong tay ra, thanh kiếm chỉ thẳng mặt Trần Anh, hắc không muốn lại lãng phí thời gian nữa!

Chỉ thấy quanh thân kiếm nổi lên một tầng ánh sáng trắng, Dạ Nguyệt Ly chém thẳng vào vai trái Trần Anh, kiếm chém phát ra âm thanh 'roẹt roẹt' chói tai, Trần Anh hoảng sợ nhìn công pháp bản thân vẫn luôn kiêu ngạo vậy mà dưới kiếm của nam tử đối diện lại không chịu nổi một chiêu, kiếm sắc bén giống như chẻ tre, không kịp né tránh, 'Phập' một tiếng, kiếm đâm vào thân thể, máu của hắc phun trào phát ra tiếng động!

Tay phải của hắc! Không còn! ! !

Năm ngón tay của Dạ Nguyệt Ly bắt lấy, nội lực khê hút lấy, tức thời một bình sứ màu hồng rơi vào trong tay.

"A ----" một tiếng khóc thét thảm thiết xé rách bầu trời đêm yên tĩnh, người dân trong thành còn đang trong mộng bừng tỉnh lại chui rúc vào trong chăn, mỗi năm vô lâm đại hội bọn họ đều sẽ run như cây sậy, chỉ sợ bỗng dưng bị liên lụy.

Trần Anh chặt vật ngã xuống đất, tay ôm bả vai không ngừng chảy máu tươi, hai mắt dường như mất tiêu cự.

Hắc Báo nhìn thấy đại hộ pháp bị trọng thương, trong lòng u ám, chẳng lẽ, lần này phải chết như thế sao? Trì Hàm Yên sớm đã bị người của Tiêu Dao sơn trang đánh ngã sang một bên. Ngại hành vi 'vô si' vừa rồi của Túc Mặc hộ pháp, người bên trong trang không tiếp tục ra tay, chờ Trang chủ xử lý cuối cùng.

Người Huyết Môn chết khá nhiều, Tiêu Dao sơn trang chỉ có một vài người bị thương nhẹ.

Nhìn đến đây, Mộ Dung Tiểu Tiểu lại cảm thán sư huynh mạnh mẽ, á, xem ra lần này hết bận rộn sẽ nói chuyện thật tốt với sư huynh, cảm giác hoàn toàn không biết gì thực sự giống như mình không là gì cả.

Đột nhiên, Dạ Nguyệt Ly nở nụ cười! Ngay sau đó, kiếm trong tay nhẹ nhàng xẹt qua cổ Trần Anh!

Trần Anh ngã xuống đầu đối diện quay thẳng về phía Hắc Báo, nhìn bộ dáng đến chết vẫn không nhắm mắt khiến Hắc Báo run rẩy, không! Hắc không muốn chết như vậy!

Dạ Nguyệt Ly bỏ kiếm lại, trở lại đi tìm tiểu nha đầu của hắc.

"Nhốt người lại, đừng để cá lọt lưới!" Bỏ lại một mệnh lệnh, nhân tiện ánh mắt lạnh lẽo liếc Túc Mặc Tuyết Dương một cái.

Toàn thân Túc Mặc Tuyết Dương không nhịn được run rẩy, chủ tử tức giận, xong đời, sớm biết thế này sẽ không bỏ tiểu nữ oa kia lại. Toái Nguyệt cũng vút cho Túc Mặc Tuyết Dương ánh mắt tự cầu nhiều phúc, lúc này mới mang theo thủ hạ đi hành động.

Náo loạn hơn nửa đêm, cuối cùng Mộ Dung Tiểu Tiểu có thể đi ngủ.

Vừa thấy Dạ Nguyệt Ly vào phòng, Mộ Dung Tiểu Tiểu vội chạy tới chui thẳng vào trong lòng Dạ Nguyệt Ly, từ bên hông truyền đến tiếng than vãn, "Sư huynh. . ."

Dạ Nguyệt Ly ôm nhẹ nàng đi đến bên cạnh bàn ngồi vào chỗ của mình, lại nhìn kỹ một lần nữa biểu tình của tiểu nha đầu, không sai, không sợ hãi một chút nào. Diễn diễn tới nay nàng nhìn từ đầu đến đuôi sao?

Không nên trách hắc tàn nhẫn, ngay cả khi nàng chỉ có tám tuổi cũng không ngăn cản được hắc muốn lòng nàng nhanh lớn lên, nữ nhân của hắc, về sau phải sống vai đứng chung một chỗ với hắc, đây chỉ là trường hợp máu tanh nhỏ nhoi mà không tiếp thu nổi, hắc sẽ mang theo nàng xem lần thứ hai, lần thứ ba. . . (Đây có gọi là vậy bần không???)

Thẳng đến khi trở thành thói quen. . .

Giống như hắc là thói quen của nàng. . .

"Mệt không?" Tâm tình Dạ Nguyệt Ly không tệ, cầm cọ xát đỉnh đầu của Mộ Dung Tiểu Tiểu, nhẹ nhàng nói.

"Ừ."

"Nha đầu ngủ trước đi, sư huynh đi tắm." Buồng Tiểu nhân nhĩ ra, Dạ Nguyệt Ly đi vào nội thất.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Vua của các loại độc

Đã đến nửa đêm, mặc dù Mộ Dung Tiểu Tiểu rất buồn ngủ, nhưng vẫn nhớ phải hỏi, cô mở to mắt chờ sư huynh tắm rửa xong.

Tắm rửa xong, Mộ Dung Tiểu Tiểu cọ mặt vào bộ ngực trần lộ ra mảng lớn da thịt của sư huynh, mềm mềm, trơn bóng. Mà người nào đó đang nhắm mắt hưởng thụ ‘tiếp xúc da thịt’ ngắn ngủi này, nhiệt độ cơ thể dần dần có xu thế tăng lên, thậm chí trong lòng, sờ được mà không ăn được thật đúng là tra tấn. (Lau lau nước miếng)

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhớ tới ‘Cửu nhật hồng’, đây chính là vua của các loại độc.

‘Cửu nhật hồng’, nhớ lại, độc được được lấy chủ yếu từ trong cơ thể của loài chim Trảm, trong đó còn chứa bảy bảy bốn chín vị thuốc cực độc, được luyện vào ngày trăng tròn. Cụ thể như thế nào Mộ Dung Tiểu Tiểu không biết, hiện thời độc này đã thất truyền, không có người nào có thể chế ra, chỉ sợ ngay cả sư phụ của nàng mục trạch dương cũng không biết cụ thể bốn mươi chín loại độc kia. (chim Trảm: Loài chim có chất độc trong truyền thuyết, dùng lông của nó ngâm rượu, uống vào là chết ngay)

Độc này kinh khủng ở chỗ chỉ cần rắc lên một chút, nơi bị rơi trúng, bất kể là người hay vật đều không được tiếp xúc với ánh mặt trời, một khi tiếp xúc ánh nắng, chất độc sẽ phát tán trong không khí, mây dậm xung quanh sẽ không có một ngọn cỏ, người hoặc vật nếu hít phải khí độc sẽ suy kiệt mà chết. Phương pháp giải cứu duy nhất là trời đổ mưa thật to, ít nhất phải ba ngày ba đêm nước mưa mới có khả năng cọ rửa phần nào khí độc, người hít phải thì không có thuốc giải.

Đây là loại độc thật đáng sợ, mục trạch dương từng nói qua với nàng. Lúc đó nàng còn cảm thán nếu loại độc này dùng để hành quân đánh giặc là một vũ khí lợi hại, may mà độc này đã không có tung tích nhiều năm, nếu không, thiên hạ sẽ đại loạn! Nhưng không hiểu sao hiện tại loại độc này lại xuất hiện.

"Sư huynh, Huyết Môn có oán hận gì với Tiêu Dao sơn trang không?" Hận thù tới mức nào mà phải dùng tới ‘Cửu nhật hồng’?

Tay vẫn đang vuốt khê lưng của tiểu nha đầu, ánh mắt Dạ Nguyệt Ly lóe lên, à, tiểu nha đầu của hắn bắt đầu quan tâm hắn sao? Đây cũng là một điểm tốt.

"Người không quen biết mà thôi." Muốn nắm giang hồ trong tay thì có thể, nhưng mà mơ tưởng đến trên đầu của hắn chính là ngu xuẩn.

". . ."

"Sư huynh, ngay mai huynh thực sự muốn làm Minh chủ à?" Thật sự nàng không tưởng tượng nổi sư huynh của nàng ngồi ở vị trí minh chủ thống lĩnh một đám hán tử giang hồ sẽ là tình cảnh gì.

"Nha đầu cảm thấy thế nào?" Nếu nàng thích thì hắn cũng không ngại, vốn võ lâm đã nằm trong khống chế của hắn, chẳng qua, sau này kế hoạch càng nhiều, đều không bằng thay đổi của tiểu nha đầu trong lòng hắn. Những thứ kia đã mất, có Tiểu nhân nhi, hắn không muốn so đo nữa.

"Như vậy nhàm chán lắm, có sư huynh là đủ rồi." Mơ hồ lắm lắm không rõ, Mộ Dung Tiểu Tiểu ghé vào trước ngực Dạ Nguyệt Ly mí mắt cao thấp đã bắt đầu đánh nhau.

"Ừ."

"."

Dạ Nguyệt Ly nhẹ nhàng nghiêng người, đem Tiểu Nhân Nhân ôm vào trong ngực thay đổi vị trí thoải mái hơn để nàng ngủ tiếp.

Bờ môi hiện lên nụ cười dịu dàng, Dạ Nguyệt Ly hôn trán Tiểu Nhân Nhân, bình phục xôn xao trong lòng, lúc này mới đi ngủ.

Ngày hôm sau.

Bên trong sơn trang võ lâm, tới tham dự nghi thức tiếp nhận tân minh chủ võ lâm tất cả mọi người nhận được tin tức kinh hoàng, minh chủ võ lâm của bọn họ lại dám cầu kết với tà giáo hạ độc với tân nhiệm Minh Chủ!

Mọi người nổi giận!

Tiêu Dao trang chủ rất vất vả mới đánh bại được tà giáo, bọn họ cũng không muốn bị tà giáo thống lĩnh, không nghĩ tới tiền nhiệm Minh Chủ là kẻ ăn cây táo rào cây sung lại liên hợp với người của Huyết Môn, bây giờ còn rơi vào cảnh bị chính người của Huyết Môn chỉ đích danh tại chỗ.

Máu nóng sôi trào, các hán tử giang hồ khinh miệt tại chỗ, đáng đời!

Thiên Sơn Bách bị vây ở giữa nhất quỷ xuống đất tóc tai rối loạn không chịu nổi, cả người nhìn qua chật vật không thôi, y phục trên người chỗ nào cũng có nếp nhăn còn có dấu vết nước miếng ở trên, cúi đầu, vài sợi tóc rũ xuống, làm cho người ta không thấy rõ cảm xúc trên mặt.

Thiên Sơn Bách vẫn nhớ lại mọi việc đêm qua, hán mang người đi theo Huyết Môn tiến vào trạch viện không lâu sau đã nhìn thấy tình huống phát sinh, hán bỏ mọi người lại vội vàng rút lui, chỉ sợ chậm trễ sẽ không đi được. Không nghĩ tới hán chạy chưa tới nửa khắc đồng hồ đã bị người đuổi theo! (Một khắc = 15', nửa khắc là $15 : 2 = 7.5'$ *bấm ngón tay*)

Trong lòng Thiên Sơn Bách cảm giận ngất trời, tay nắm chặt nổi gân xanh. Đám người Huyết Môn kia thật sự là "thành sự không đủ, bại sự có dư", cơ hội tốt như vậy là lại thất bại, còn sớm bị người ta biết được. (Thành sự không đủ, bại sự có dư ~ Thành công thì ít mà thất bại thì nhiều)

Càng không cam lòng, nếu hán nắm trong tay 'Cửu nhật hồng' tuyệt đối không để cho bản thân rơi vào kết cục như vậy, lúc này, nhất định là đã ngồi ở vị trí mình chủ!

Xung quanh người trong giang hồ vô cùng căm ghét, chỉ trích tức giận mắng mỏ không ảnh hưởng chút nào tới Thiên Sơn Bách, hán chỉ biết, nếu cho hán một cơ hội nữa hán tuyệt đối sẽ không thất bại!

Mộ Dung Tiểu Tiểu ở một bên vẻ mặt không biểu cảm nhìn trò khôi hài này. Sư huynh không ở bên cạnh, đi cùng là Mạc Du Ly, huynh muội Đường gia. Đường Tuyên Tuyên nhất định phải kéo nàng đi không lay chuyển được, quyết định đi cùng nhau.

Thật sự là không có ý tứ, đơn giản chính là nghe người ta chỉ chỉ mắng mỏ.

Lúc này Mạc Du Ly cùng Đường Tuyên Tuyên đang ngẫm độ sức, im lặng không nói, quả ọt nhỏ này thực sự không để ý đến hán rồi sao? Không được, Mạc Du Ly hán là công tử anh tuấn tiêu sái như vậy làm sao lại bị ghét bỏ? (Anh tuấn tiêu sái = trai đẹp mà gờ a ga, lơ ăn lãng ý)

Mộ Dung Tiểu Tiểu ở bên cạnh nhìn Mạc Du Ly quần quít lấy Đường Tuyên Tuyên, quả thực là ép người ta bức tức mà.

"Mạc Du Ly, người phiền không thấy phiền à...!"

Trong lúc Mộ Dung Tiểu Tiểu đang ngáp dài đột nhiên cảm thấy ánh nắng trên đỉnh đầu bị che khuất, ngay sau đó bản thân đã bị kẻ nào đó nắm chặt cổ!

Kẻ ra tay nhanh chóng vọt qua một bên.

Mọi việc xảy ra quá bất ngờ, lời nói của Đường Tuyên Tuyên đột nhiên ngừng lại, Mạc Du Ly cảnh giác quay đầu, nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu bị uy hiếp lập tức ngăn lại Đường Viễn Kiến đang muốn ra tay.

Đường Viễn Kiến khó hiểu nhìn Mạc Du Ly, Mạc Du Ly chưa trả lời, khuôn mặt tươi cười bất cần đời trước sau như một lúc này lại vô cùng thận trọng.

"Thiên Sơn Bách, thả người ra, tha cho người khỏi chết!" Đáng chết! Dưới mắt hán dám làm ra loại chuyện như vậy, trở về Dạ Nguyệt Ly còn không lột sống hán! (Chết cái tội anh tuấn tiêu sái ha ha)

"Mạc các chủ, chuẩn bị ngựa tốt cùng ngân lượng, lão phu đến nơi an toàn thì sẽ thả người!" Hiện tại Thiên Sơn Bách càng khẳng định bản thân bắt được bảo bối rồi, mấy ngày trước hán chỉ thấy đường đường Mạc các chủ lại đi theo bên người tiểu nữ oa tám tuổi, hôm nay nếu không phải là nữ nhân Đường Môn này quát làm hán không chú ý đến, dù sao cũng phải chết, không bằng lại đánh cuộc một lần! Không nghĩ tới, hán thật sự thành công rồi!

"Đi" Hung dữ ra lệnh cho người bên cạnh, "Còn không mau đi!" Hán tuyệt không thể để cho tiểu nữ oa gặp chuyện không may, chưa kể tới là người của huynh đệ mình, hán nhìn nàng thuận mắt cũng muốn cứu nàng an toàn.

Lúc này xung quanh có người lên tiếng, "Mạc các chủ, làm sao có thể giữ lại kẻ cặn bã như vậy?"

"Đúng vậy đúng vậy a, Mạc các chủ không có quyền như vậy."

"Đúng vậy, không thể thả người!"

"..."

"Dám lớn tiếng nữa, bản Các chủ giết kẻ đó!"

Tiếng nói vừa dứt, trên sân yên tĩnh, không còn người nào dám phát biểu nghị luận, không ai dám lấy tính mạng của mình ra đùa cợt. Các chủ Thanh các cũng không dễ chọc.

Lúc này Đường Tuyên Tuyên mới hồi phục tinh thần, nhất thời ngón tay chỉ Thiên Sơn Bách chửi ầm lên, "Lão tặc, mau thả Tiểu Tiểu!" Trong mắt không hề che giấu lo lắng. Nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu vô cùng 'dùng cảm' bỗng chốc vành mắt đỏ lên, ghen ngào an ủi, "Tiểu Tiểu, người đừng sợ, Tuyên Tuyên tỷ tới cứu người!" hu hu, nếu nàng bị người ta bóp cổ như vậy nàng đã sớm sợ tới mức kêu khóc lớn rồi, nào có như Tiểu Tiểu 'gặp nguy không loạn'. (Gặp nguy hiểm nhưng vẫn rất bình tĩnh) *Trời, chẳng qua là bà tự tin sư huynh bà sẽ cứu thôi, nên lười không buồn lo lắng*

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn đến đây, không thể ngăn cản trên trán rơi xuống vài vệt đen, trợn trừng mắt, cái này gọi là cái gì? Cái này gọi là nằm mà cũng

trúng đạn!

Cùng lắm nàng chỉ chán ghét phía dưới nhằm chán thôi, nhanh như vậy đã có việc tìm tới nàng.

Thân mình hơi chuyển động, khốn kiếp (thực ra ở đây là một câu chửi thề nhưng ta nói giảm nói tránh), siết cổ bà đây không thả nổi. Đừng kinh ngạc, bình thường đây chính là xung hô của nàng, không đúng, là kiếp trước.

"Đừng nhúc nhích, nếu không lão phu mạnh tay một chút cái mạng nhỏ của ngươi sẽ không còn!" Thiên Sơn Bách không vì trong tay là tiểu cô nương mà mềm lòng chút nào.

Mộ Dung Tiểu Tiểu không nói gì nhìn trời, có phải không phải kiếp này trôi qua quá yên bình, khiến nàng thoát nhìn vô hại như vậy?

Đúng lúc này, có mấy bóng dáng bay tới giữa không trung, một người hạ xuống sau cùng, đi từng bước một hướng tới Thiên Sơn Bách. . .

‘ Cộp, cộp ’ gót giày chạm nhẹ vào mặt đất, khí lạnh xâm nhập xung quanh, cảm giác độ ẩm trên da thịt giảm xuống đột ngột, làm cho người ta ảo giác đang mùa xuân ấm áp quay lại mùa đông giá rét. Người tới về mặt hung ác nham hiểm, ánh mắt lạnh băng bắn thẳng đến tay của nam tử đang siết cổ tiểu cô nương. (Chỉ xin chia buồn với Bách đệ, lão đệ khôn quá hóa ngu, chọc phải tổ kiến lửa rồi.)

Mọi người xung quanh tản ra, Thiên Sơn Bách bị ánh mắt quá mức lạnh lùng chiếu tới hơi run sợ, hắn không biết vì sao bản thân lại như vậy, nhưng đối với người vừa đi lên, con ngươi lạnh lẽo khiến hắn có phần không kiểm soát được. Hắn từng gặp người này, là nam tử hay đi cùng tiểu oa nhi trong tay, mặc kệ thế nào, chỉ cần tiểu oa nhi này còn trong tay hắn, người của bọn họ sẽ không dám động đến hắn.

Nghĩ vậy, trong lòng Thiên Sơn Bách bớt lo lắng.

Tất nhiên Mộ Dung Tiểu Tiểu biết lúc này sư huynh rất tức giận, không đợi Dạ Nguyệt Ly mở miệng, nhẹ giọng an ủi,

"Sư huynh, đừng lo lắng, Tiểu Tiểu không có việc gì." Phát ra thanh âm có chút khàn khàn, trấn an đang lửa giận cuộn cuộn trong lòng Dạ Nguyệt Ly, nhưng lại càng làm cho lạnh lẽo trong mắt hắn càng sâu.

"Ngươi xem." Trong chớp mắt, ánh mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu tối sầm lại, cầm dao găm trong tay đâm vào huyệt trên tay phải của Thiên Sơn Bách!

Một nhát thành công!

Bất ngờ không phòng thủ bị đánh lén, tay Thiên Sơn Bách run lên, Mộ Dung Tiểu Tiểu thừa dịp sơ hở lao vọt vào trong lòng người nào đó!

Dạ Nguyệt Ly ôm chặt lấy Mộ Dung Tiểu Tiểu, lập tức bên cạnh có người tiến lên kiểm chế Thiên Sơn Bách.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ôm thắt lưng sư huynh, nghe tiếng tim đập truyền đến từ lồng ngực của người nào đó, chợt cảm thấy vô cùng an tâm. Nhưng là sư huynh ôm nàng vuốt ve thật chặt, nàng không thả nổi.

"Sư huynh?"

"Dẫn người đi!"

Toái nguyệt ở phía sau nhận được mệnh lệnh nhanh chóng chỉ huy thủ hạ.

"Trở về sẽ tính sổ với ngươi sau!" Nghe sư huynh nhà mình dường như nghiêng răng nghiêng lợi, về mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu nghi hoặc.

Sư huynh sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Lợi ích đạt được

Dạ Nguyệt Ly không biết sau khi hắn rời đi được một lát, tiểu nha đầu đã đuổi theo người khác, nữ nhân Đường Môn kia thật sự có bản lĩnh.

Đến khi hắn nhận được tin tức lòng nóng như lửa đốt, nàng còn không quên cho hắn một ‘ kinh hi lớn ’, nhìn đi, nhìn tiểu nha đầu trong lòng hắn đi. (Kinh hi = Kinh ngạc vui mừng)

Dọc đường đi Mạc Du Ly phần nộ dẫn theo hai người phía sau, không biết làm sao. Nhìn thấy Dạ Nguyệt Ly ôm tiểu nữ oa không phải đi về hướng phủ viện của hắn, hắn dờ khóc dờ cười, người này đúng là thích ghi hận.

"Mặc Du Ly, quần tốt nữ nhân của ngươi." Dạ Nguyệt Ly đen mặt nói không kiên nhẫn, lần sau còn dám tùy tiện bắt cóc tiểu nha đầu của hần sẽ xuất hiện trước mặt hần mà còn sống.

Hai mắt Mặc Du Ly sáng lên, im lặng, không nói không tranh cãi.

Nhưng mà, cái gì gọi là nữ nhân của hần? Hần thừa nhận tiểu nữ oa là bị tiểu lạt tiêu (quả ớt nhỏ) quần quít kéo đi, là trách nhiệm của hần. Tuy nhiên, tình cảm của hần đối với Tiểu Lạt tiêu, thực sự rõ ràng như vậy sao?

Không đợi ai đó mở miệng tra hỏi, Dạ Nguyệt Ly ôm người trở về phủ viện của mình.

Mộ Dung Tiểu Tiểu bị ném lên trên giường không nặng không nhẹ, nghiêng đầu, con ngươi đen láy lúng liếng không hiểu nhìn về phía sư huynh.

Dạ Nguyệt Ly khẽ nhủ mắt, cười quý quái, "Nói, làm sai điều gì!"

Nụ cười cực kì kinh dị khiến Mộ Dung Tiểu Tiểu e sợ co người vào trong giường. . .

Động tác này trong nháy mắt đã khiến trên mặt vị sư huynh nào đó sắp nổi phong ba (gió bão), giọng nói so với lúc đầu còn nhẹ nhàng hơn, "Nha đầu, lại đây."

Đầu Mộ Dung Tiểu Tiểu lập tức đông đơ giống như cái trống bỏi, nàng không phải kẻ ngốc, sư huynh đột nhiên thay đổi, chắc chắn là có vấn đề!

Dạ Nguyệt Ly đen mặt tiến lên thuận tay kéo tiểu nhân nhi lại, giam ở trong ngực, cười như không cười, "Muốn chạy đi đâu?"

"Sư huynh, ta không yếu như vậy." Đã không chạy được, thì thân nhiên đối mặt, dù sao sư huynh cũng sẽ không đánh nàng. Kỳ thực Mộ Dung Tiểu Tiểu nghĩ lại chỉ có thể là chuyện kia. Lúc đó, nhất định là sư huynh hi vọng mình có thể chờ hần tới cứu, mà không phải bản thân nàng đi mạo hiểm. Trong lòng than nhẹ, sư huynh thật sự coi nàng như tiểu hài tử tám tuổi.

"Sư huynh phải trừng phạt tiểu nha đầu như thế nào đây?" Dạ Nguyệt Ly ra vẻ thật buồn rầu lo lắng, giọng nói trầm thấp quanh quẩn bên tai Mộ Dung Tiểu Tiểu, hơi nóng phả lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, Mộ Dung Tiểu Tiểu cảm thấy đầu mơ màng, nhưng mà

"Không được đánh đòn!" Không đợi Dạ Nguyệt Ly có kết luận, Mộ Dung Tiểu Tiểu cố gắng duy trì tỉnh táo kháng cự lại.

Người lớn trừng phạt tiểu hài tử rất thích đánh đòn, kiếp trước ở cô nhi viện cũng thế. Mặc dù hiện tại nàng mang thân thể tiểu hài tử, nhưng linh hồn là người trưởng thành bình thường! Nàng không muốn bị đánh mông mắt mặt như vậy, hơn nữa còn là bị sư huynh. . .

Nghĩ đến một màn kia, mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu đỏ ửng, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của sư huynh nhà mình.

Dạ Nguyệt Ly nhíu mày, hần cũng không nói muốn đánh mông nàng, nha đầu sợ cái này? Nhìn nàng luống cuống chân tay, mặt đỏ tai hồng bộ dáng đáng yêu, nhất thời cười khẽ một tiếng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu bị nụ cười này làm cho không hiểu ra sao cả. Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của sư huynh là nụ cười vui vẻ, miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, đây là tình huống gì?

Ánh mắt sư huynh tối lại, gò má Tiểu Nhân Nhi ửng đỏ, mắt như nước, môi như đóa hoa đào, bình tĩnh nhìn hần. Càng nhìn càng thấy ánh mắt người nào đó thâm thúy, nha đầu như vậy khiến trong lòng hần xúc động. Không khỏi ảo não, đáng chết! Bây giờ chưa phải là lúc!

Thực sự đầu hần bị choáng rồi, trừng phạt cái gì, không phải là hần đang tra tấn bản thân mình à.

Thôi, Dạ Nguyệt Ly cúi người khẽ hôn gò má Tiểu Nhân Nhi, nụ hôn xẹt qua như chuồn chuồn lướt nước, đôi mắt của Mộ Dung Tiểu Tiểu mở lớn, sư huynh đây là. . .

Hơn tám năm, mặc dù cùng ăn cùng ở với sư huynh, nhưng sư huynh chưa bao giờ từng hôn nàng như vậy, điều này đại biểu cho điều gì? Là thân mật giữa người thân?

Tiểu nha đầu nào đó còn không biết, trong lúc ngủ mơ bản thân đã bị hôn vô số lần. . .

"Sư huynh, không phạt được không? Tiểu Tiểu biết sai rồi." Xem nhẹ cảm giác không biết tên vừa rồi, Mộ Dung Tiểu Tiểu vẫn tưởng sư huynh giận dữ nên thành thật xin lỗi.

"Được, quy củ cũ." Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly mang một chút nghiền ngẫm, không được động vào nàng, cũng phải tạm thời thu chút lợi.

"Dạ." Dù sao không phải đánh đòn là được rồi.

Ten ten ten ten....cảnh nóng đây, cảnh nóng đây, tỷ muội dưới 16 trên 30 không được xem, miễn cho bị kích thích quá mà chảy máu mũi aaaaaaa

Dạ Nguyệt Ly sung sướng cười ra tiếng, "Tốt lắm, xem lần sau ngươi còn dám tái phạm không." Thấy tiểu nha đầu đen mặt, tâm tình của sư huynh cực kì tốt. "Giúp sư huynh ngươi đầm bóp lưng."

"Hừ, sư huynh hư hỏng." Nhưng mà nha đầu vẫn nghe lời thân hình nhỏ nhắn bước vào, tay ngăn chân ngăn thật đúng phiên toái.

Thân hình nhỏ bé ngấm trong nước ấm hiện lên màu hồng nhạt, bàn tay nhỏ nhắn của tiểu nhân nhi trắng mịn xoa lên tựa như làm mềm lưng. Dạ Nguyệt Ly cảm thấy cả người khô nóng, lại thăm bực bội vì thất sách. (Thất sách = tính sai, hỏng kế hoạch. Ở đây có ý chỉ ảnh Dạ nhà ta muốn trừng phạt tiểu nha đầu nhưng hóa ra là tra tấn chính mình.)

Không khỏi có phần muốn chạy trốn khỏi nơi làm cho hấn khó chịu cực điểm này.

Thời gian khó khăn lâu dài rốt cục đi qua, giúp tiểu nhân nhi bôi thuốc lên vết ửng đỏ trên cổ, Dạ Nguyệt Ly đen mặt nghiêm túc ôm người xuống phòng giam dưới lòng đất, Toái Nguyệt, Tức Mặc Tuyết Dương đi theo phía sau, đều không hiểu vì sao chủ tử nhà mình lại có biểu cảm như vậy, có phần giống như. . .

Hai người ẩn ý nhìn nhau một cái trao đổi tin tức, không hẹn mà cùng gật đầu,

Dục cầu bất mãn! (Dục vọng không được thỏa mãn, bị ghen, bịhờ hờ ta lại nhảm nhảm)

Ánh mắt lạnh lùng của Dạ Nguyệt Ly liếc qua, hai người cung kính cúi đầu.

Trong lòng người nào đó hừ lạnh, chờ xem, sớm hay muộn hấn cũng sẽ nuốt vào bụng!

Nhà tù vắng vẻ, giam giữ cách biệt Hắc Báo, Trì Hàm Yên cùng Thiên Sơn Bách.

Hắc Báo bình tĩnh ngồi ở một góc không ngừng đầu, Trì Hàm Yên không bỏ lỡ cơ hội chữa thương, nàng biết những người này nếu muốn giết nàng đã sớm ra tay, lúc này nàng ta không lo lắng.

Đến bây giờ, cũng chỉ có thể chờ Môn chủ tới cứu bọn họ, nhưng mà, Môn chủ có đến không?

Thiên Sơn Bách không ngừng bám vào song cửa, la hét đòi gặp người, lúc nhìn thấy người đến thì ngừng lại.

"Rốt cuộc người là ai!" Thiên Sơn Bách hỏi những lời này cũng là câu hỏi trong lòng Hắc Báo và Trì Hàm Yên, bọn họ cũng rất tò mò rốt cuộc đối phương là ai, lúc trước đi cùng Các chủ Thanh các, hiện tại lại quen thân với Tiêu Dao sơn trang, còn có tiểu cô nương ở trong lòng hấn. Quan hệ giữa Tiêu Dao sơn trang cùng Thanh các là gì?

"Dẫn người đi xuống." Dạ Nguyệt Ly trực tiếp phân phó, ngay tức khắc Tức Mặc Tuyết Dương nhận mệnh ra tay.

Ai bảo hấn tối hôm qua bỏ lại tiểu nữ oa, từ tối qua cho đến hiện tại hấn vẫn bất an không yên, rất muốn ngửa mặt lên trời thò dài: chủ tử, thật sáng khoái!

Toái Nguyệt nhìn thấy bộ dáng Tức Mặc Tuyết Dương như đi lên đoạn đầu đài, khóe miệng rút gân co giật. (Đoạn đầu đài là nơi dùng để chặt chém phạm nhân)

Thiên Sơn Bách bị đưa đến bên kia nhà tù.

Dạ Nguyệt Ly mở miệng lần nữa, "Ra tay đi." Lại dám đụng đến người của hấn, hấn sẽ làm cho kẻ đó hối hận vì đã xuất hiện trên đời này.

Tức Mặc Tuyết Dương đỏ mặt hơi lạnh chảy ròng ròng, không bằng chủ tử đánh cho hấn một trận, toàn bộ Tiêu Dao sơn trang ai chẳng biết Tức Mặc Tuyết Dương hấn cuồng sạch sẽ, bất chính hấn phải ra tay hành hình phạm nhân, đây thật sự là, so với giết hấn còn khổ hơn.

Thiên Sơn Bách này cũng thật là, tại sao phải đắc tội bọn họ, đắc tội bọn họ cũng thôi, còn cố tình bắt tiểu nữ oa để uy hiếp, hiện tại liên lụy đến hấn ôi ôi.

Dạ Nguyệt Ly ôm người xoay bước đi, "Nhanh lên, chúng ta ở bên ngoài."

Mộ Dung Tiểu Tiểu hiểu rõ bên trong xảy ra chuyện gì, mà tất cả những điều này, đều vì nàng. Trong lòng dâng lên ngọt ngào, sư huynh đối với nàng thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Động Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Trân trọng nàng

Lúc này trong phòng giam truyền ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, từng tiếng một, như muốn xé rách vách tường âm u ẩm ướt, khiến da đầu người ta run lên.

Mặc dù Hắc Báo cùng Trì Hàm Yên không biết bên kia xảy ra chuyện gì nhưng mà họ biết Thiên Sơn Bách phải chịu đau đớn mà người thường khó có thể chịu được. Hắc Báo coi như khá hơn một chút, nhưng hai bàn tay nắm chặt tiết lộ sự lo lắng. Còn Trì Hàm Yên cuộn mình một góc không ngừng run rẩy.

Càng không nhìn thấy, mới càng khiến cho bản thân sợ hãi. . .

"Sư huynh, xem một chút đi."

"Người xác định?"

"Vâng."

Sư huynh vì nàng chắc chắn sẽ không bỏ qua, còn có cái gì nàng chưa từng xem qua, tuy rằng kiếp trước nàng không phải đệ nhất sát thủ, nhưng mạng người trên tay cũng không thiếu, thấy máu tươi là cực kỳ bình thường.

Dạ Nguyệt Ly nhíu đôi lông mày, hẳn muốn cho tiểu nha đầu nhanh chóng trưởng thành, nhưng mà lại sợ phản tác dụng. Cuối cùng dưới ánh mắt của tiểu nha đầu lại đi đến cửa.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhảy khỏi vòng ôm, lập tức đi vào, thực sự chỉ nhìn thoáng qua, sau đó trở về vòng ôm của sư huynh.

Bên trong, đập vào mắt là hình ảnh cực kỳ khó coi, đao pháp của Tứ Mặc Tuyết Dương thần tốc, lấy đi từng mảnh từng mảnh thịt của Thiên Sơn Bách, móng như cánh ve, máu không kịp chảy, vừa cắt vừa xoa lên cái gì đó, mùi gắt mũi, trong nháy mắt vô số con giống như con kiến chui thẳng vào chỗ vết thương, giống như bị cái gì đó kích thích điên cuồng xông vào phát ra tiếng 'xèo xèo', cả người Thiên Sơn Bách run rẩy, khuôn mặt vặn vẹo, hai mắt đột nhiên dãn rộng, thật là khủng bố! Thế nhưng bị khóa không thoát đi được, chỉ có thể kêu gào đau khổ!

Trùng phạt như vậy nàng mới gặp lần đầu, có phần giống lễ tế côn trùng của Ai Cập cổ đại. Trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng không thấy có gì đặc biệt, cũng không phải xảy ra ở trên người nàng, đơn giản là nàng chỉ tò mò mà thôi.

Dạ Nguyệt Ly có chút lo lắng liếc mắt nhìn thiên hạ (thiên hạ ở đây có ý chỉ Tiểu Tiểu) trong lòng một cái, rất bình tĩnh, nhất thời trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Chân bước ra khỏi phòng giam, "Đi đến chỗ Mạc Du Ly."

Xế chiều, đường hai bên ở ngã tư đã có một vài tiểu thương đang vội dọn quán, ngay cả hai người hấp dẫn tầm mắt, nhưng vì bận rộn nên chỉ bot chút thời gian nhìn thoáng qua lại tiếp tục nói chuyện bằng đĩnh đầu. (Trường hợp này ta nên giải thích chút kéo sẽ có bạn không hiểu, "nói chuyện bằng đĩnh đầu" dùng trong trường hợp khi hai hay nhiều người với nhau cùng nói chuyện nhưng đối phương không thích nghe, không muốn nghe hay dùng sự im lặng để phản đối, nhưng trong trường hợp này chỉ đơn giản là vì họ quá bận nên không rảnh mắt để nhìn nhưng khi cúi đầu xuống dọn dẹp vẫn có thể bàn tán.)

"Sư huynh, Mạc Du Ly ở đây sao?" Tiểu Bạch vẫn còn ở chỗ cũ.

"Ừ."

"Vì sao lần này không tiện tay để cho Mộ Dung can thiệp ngồi lên vị trí minh chủ?" Như vậy người của Huyết Môn cũng sẽ không tìm đến sư huynh của mình.

"Bọn họ không dám động." Trái ngược với người giang hồ, Hoàng thất cũng không phải là dễ động vào như vậy.

Huynh trưởng của sủng phi chết, chính Hoàng đế cũng không thể không cho dân chúng cùng giang hồ một câu trả lời thỏa đáng.

Trên bàn cơm, vẻ mặt Mạc Du Ly sục sạo, vì sao? Chẳng lẽ trời sinh hắn là số mạng vất vả, đũa tình địch giúp không nói bây giờ còn phải ngồi thay kẻ khác lên vị trí minh chủ, ông trời thật là bất công!

Đây không phải huynh đệ, đây là lá chắn! (Nguyên văn là "ngăn tên bài" hay còn gọi là "bia đỡ đạn")

Mạc Du Ly thờ phi phi, "Ông đây mặc kệ!" Chẳng có gì tốt đẹp, dựa vào cái gì.

"Đường Tuyên Tuyên." Mộ Dung Tiểu Tiểu chỉ hô ra ba chữ. Kỳ thực nàng cũng không muốn sư huynh làm minh chủ võ lâm đáng ghét này, vừa vặn để cho Mạc Du Ly, nàng thấy hắn bình thường cũng khá rảnh rồi.

Hai mắt Mạc Du Ly tỏa sáng, "Người có biện pháp?"

Ngay sau đó khuôn mặt lại trầm xuống, "Người có biện pháp gì, người cũng không phải đại ca của nàng." Sao có thể làm chủ được.

"Ta giữ nàng không cho nàng trở về Đường Môn."

"Đồng ý!" Mạc Du Ly tin tưởng trăm phần trăm, tiểu nữ oa này không thể xem nhẹ, có thể thực sự sẽ có biện pháp.

Mạc Du Ly liếc mắt nhìn Dạ Nguyệt Ly đầy ẩn ý, hừ, là ta nể mặt mũi của ngươi.

Người nào đó liếc mắt một cái, không thèm đáp lại, nhưng nụ cười trên môi không che giấu được, tay vẫn cứ ân cần gấp thức ăn.

Mạc Du Ly vốn đang buồn bực ăn không ngon, bây giờ rất ngon miệng. Có trời mới biết đại hội kết thúc Tiểu Lạt tiêu muốn đi theo Đường Viễn Kiến trở về Đường Môn, hẳn sốt ruột biết chừng nào. Lúc trước hẳn không thích, nhưng càng ở chung hẳn càng bị hấp dẫn, Tiểu Lạt tiêu ngang ngược, hẳn thích!

Mộ Dung Tiểu Tiêu nhai kỹ nuốt chậm, có vẻ đắm chiêu.

Ban đêm

Đường Viễn Kiến cùng tiểu muội nhà mình đến từ biệt, sáng sớm ngày mai bọn họ sẽ khởi hành trở về Đường Môn, buổi lễ tiếp nhận minh chủ mới cũng lười đến dự. Nhìn thấy hai người Dạ Nguyệt Ly và Mộ Dung Tiểu Tiêu đều có mặt, cũng chào một tiếng.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy này lạnh như băng nam tử, Đường Viễn Kiến đã biết người này thâm sâu không lường, biết là bằng hữu của Mạc Du Ly nên cũng không để ý nhiều. Mà tiểu nữ oa trong lòng hẳn, với chút năng lực ngày hôm qua, hẳn kính trọng nàng vài phần. Nàng cũng không phải là người bình thường.

Mạc Du Ly vừa nghe hai người phải đi, vội vàng mở miệng,

"Ta nói Viễn Kiến huynh, chúng ta cũng đã lâu không gặp, ngươi ở đây thêm mấy ngày để chúng ta ôn chút chuyện cũ." Nhân tiện để Tiểu Lạt tiêu ở lại cùng chúng ta. (Ta nói Mạc huynh, vô si nó cũng phải vừa vừa thôi chứ, lý do củ khoai thế mà cũng nghĩ ra được.....ai ai, yêu vào là cái gì trang chủ, cái gì các chủ vứt hết ra sau đầu* ôm gối*)

"Có cái gì tốt mà nói, Mạc Du Ly, chuyện của chúng ta vẫn chưa xong đâu!" Đường Tuyên Tuyên hung dữ cướp lời, nàng vừa nghĩ tới ngày đó bị đùa giỡn ở đại hội võ lâm, mặt nàng nóng ran lên, bùng bùng lửa giận.

"Đứng đứng đứng, ngươi xem, lần này ngươi đi không phải cho qua chuyện rồi sao." Mạc Du Ly tranh thủ bùng lên khuôn mặt tươi cười, nói nhảm, lúc này không tranh thủ thì chờ khi nào.

Chỉ cần người ở lại, mọi việc đều dễ nói rồi.

Mọi người kinh ngạc.

Đầu nhỏ của Mộ Dung Tiểu Tiêu vui ở trong lòng sư huynh cố gắng không cười ra tiếng, ôi má ơi, nàng cười chết mất.

Trong mắt của mõ sư huynh hiện lên ý cười, nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng Tiểu Nhân Nhân, tránh cho nàng cười quá mà bị sặc. (Từ "mỗ" có nghĩa là "hào đó" nhưng mình để nguyên gốc đọc vui miệng hơn, từ này được hiểu trong trường hợp bạn nhắc đến nhân vật thứ 3 mà bạn không muốn nhắc tên, hay đơn giản trường hợp bạn đá đều một ai đó)

Đường Tuyên Tuyên nhìn người đối diện, quái lạ, sao người này lại không đối nghịch với nàng?

Nhìn biểu cảm của hai người, trong lòng Đường Viễn Kiến đã sáng tỏ, chẳng qua trên mặt không để lộ một chút manh mối, "Mạc Du Ly, hẳn là người vừa ý Tuyên Tuyên."

"Ai vừa ý nàng!"

"Ai muốn hẳn vừa ý!"

Một nam một nữ cùng giậm chân, Đường Tuyên Tuyên trách móc, "Đại ca, ngươi nói sai rồi, tên háo sắc này dám vừa ý ta, ta sẽ hành hạ hắn đến chết!" Vừa nói vừa nhấn mặt giường nanh múa vuốt. Nàng còn nhớ rõ ngày đó tên háo sắc này nhìn chằm chằm nữ nhân của Huyết Môn, tròn mắt sắp rớt ra ngoài rồi, hừ.

Hắn trở thành háo sắc từ khi nào? Mạc Du Ly không hiểu, cũng không dám tùy tiện lên tiếng tiếng, một lần lỡ lời ăn nói bậy bạ chọc Tiểu Lạt tiêu, con đường của hắn còn rất dài . . .

"Không thích Tuyên Tuyên sao? Vậy thì không có cách nào rồi, ta rất coi trọng ngươi." Vừa nói Đường Viễn Kiến vừa đám nhẹ đầu vai Mạc Du Ly, giọng điệu có chút nuối tiếc.

Sau đó lại tung ra một quả bom động trời

"Lần trước biểu đệ họ hàng xa nhà ta có tới cửa cầu thân, ta thấy đáng về đường hoàng, học rộng hiểu sâu, cũng xứng đôi với Tuyên Tuyên." ("Biểu đệ" là anh em con chú, có thể rất gần, có thể bắn đại bác không tới, "cầu thân": cầu hôn)

"Cái gì?"

"Cái gì!"

Mười ngón tay của Đường Tuyên Tuyên túm vạt áo huynh trưởng nhà mình, mắt đen mở lớn, việc cầu thân lớn như vậy mà không nghe được chút tin tức nào?

"Đại ca, chuyện xảy ra khi nào!" Mẫu thân không nhắc với nàng.

"Còn không phải là sau khi muội rời đi được mấy ngày, đại ca ra ngoài muộn hơn muội mới biết được."

Đường Tuyên Tuyên cúi đầu trầm nghĩ, nàng không muốn xuất giá (lấy chồng) sớm như vậy, không được! Nàng phải nghĩ biện pháp chạy trốn!

Lúc này trong lòng Mạc Du Ly nóng như lửa đốt, không khỏi nhìn về phía Mộ Dung Tiểu Tiểu cầu cứu.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhú mày, lúc này mới nhớ tới nàng? Tên ngu ngốc này.

"Tuyên Tuyên tỷ phải trở về nhà sao? Tiểu Tiểu còn tưởng tỷ sẽ lại chơi cùng với ta?" Mộ Dung Tiểu Tiểu tiếc nuối thở dài.

Giọng nói phát ra như ban phúc!

Tuyên Tuyên gật đầu như giả vờ."Được, được, chúng ta cùng đi!"

Ánh mắt ba nam nhân ở đây chợt lóe lên.

Mạc Du Ly là kích động âm thầm rơi nước mắt, lợi hại, nói một câu đã đối phó được!

Dạ Nguyệt Ly âm thầm khó chịu, hắn không hy vọng có người phân tán lực chú ý tiểu nha đầu của hắn.

Đường Viễn Kiến bắt đầu đi lác đầu.

Mộ Dung Tiểu Tiểu này vừa mới mở miệng mà Đường Tuyên Tuyên đã ý không thôi, nhìn về mặt này của muội ấy muốn về mới là lạ. . .

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Giúp đỡ đôi phương

Đường Viễn Kiến nhìn muội muội của mình cúi đầu trầm cười trộm, mặc dù nụ cười có phần bắt đầu dĩ nhưng lại tràn ngập cung chiêu, hắn, chúc phúc bọn họ.

Lúc đi đến bên cạnh Dạ Nguyệt Ly, nói khẽ, "Muội muội của tại hạ, mong được chiếu cố." Hắn hiểu được, nam tử lạnh lùng này tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài, hắn tin tưởng Mạc Du Ly, cũng sẽ tin tưởng bằng hữu của hắn. (Chiếu cố: trông coi, chăm sóc)

Sau đó, hắn đem muội muội nhà mình giao cho Mạc Du Ly, hắn thấy được Tuyên Tuyên chưa hiểu rõ lòng của mình, chỉ mong lần sau Tuyên Tuyên trở về hắn có thể nghe được tin tức tốt.

Quả nhiên, ngày tiếp theo dưới sự thúc đẩy của người nào đó, vị trí minh chủ bất ngờ những cũng trong dự liệu rơi xuống đầu Mạc Du Ly. Từ chối tất cả cái gọi là chúc mừng, Mạc Du Ly phải thuộc hạ đắc lực thay hắn trông coi Sơn Trang của Minh Chủ.

Buồn cười, chẳng lẽ muốn hắn ngây ngốc ngồi ở chỗ kia làm Minh Chủ? Hắn không cần!

Trong đình viện, hai nữ nhân một lớn một nhỏ cùng một con sói trắng, "Tiểu Tiểu, khi nào thì chúng ta xuất phát?" Ánh mắt Đường Tuyên Tuyên sáng rực, vừa được vui chơi mà không phải lập gia đình, thật tốt.

"Sớm thôi."

Sư huynh nhắc đến với nàng Mộ Dung Cẩn Thiên cùng Bắc Thần Vũ đang bày mưu tính kế, Mộ Dung Vũ Phi xuất hiện ở đại hội võ lâm cũng đã xác nhận suy đoán của nàng. Điều kiện trước tiên của liên hôn hân đã không hoàn thành, nàng cũng không tin hân thực sự bỏ qua.

Tiếp theo, Mộ Dung Cẩn Thiên sẽ như thế nào đây? Nếu đúng như nàng suy đoán thì. . .

Nàng không muốn mắc nợ chủ nhân của thân thể này, chuyện sau này, nàng muốn sống thật vui vẻ ở trong cốc cùng với sư huynh.

Cuộc sống sát thủ kiếp trước sớm làm cho nàng cảm thấy mệt mỏi, cuộc sống tự do tự tại nhân nhả ở kiếp này nàng cảm thấy rất tốt, có sư huynh làm bạn, sư phụ quan tâm nàng, trong cốc còn có tiểu nhất tiểu nhị Tiểu Tam, Tiểu Bạch Tiểu Hắc, vậy là đủ rồi. (Vẫn sợ cái cách nàng đặt tên >")

Chỉ có thực sự trải qua cô đơn và đau khổ mới có thể thấu hiểu cuộc sống yên ổn đáng quý cỡ nào.

Mặc dù nàng biết sư huynh còn nhiều điều che giấu nàng, nhưng tuyệt đối nàng sẽ không bỏ lại sư huynh một mình trở về trong cốc.

Tương lai là phúc hay họa, nàng cùng phải ở bên cạnh hắn! (Lúc này em nó tự phát lời thề bán đứng bản thân rồi >>>)

Dạ Nguyệt Ly cùng Mạc Du Ly cùng nhau đi tìm tiểu nữ nhân của mình, hai người vừa đến đình viện, ngay sau đó còn có hạ nhân đến báo nói nhị vị hoàng tử đến cửa thăm hỏi.

Không còn cách nào khác Mạc Du Ly đành phải tạm thời buông tha cơ hội ‘ bồi dưỡng cảm tình ’ cùng với Tiểu Lạt tiêu.

"Sư huynh, ta cũng muốn đi xem."

Dạ Nguyệt Ly dang cánh tay dài, ôm người nàng vào trong ngực, "Đi thôi."

"Tuyên Tuyên ngươi trở về phòng trước đi, xong việc ta tới tìm ngươi." Hắn cũng không muốn Đường Tuyên Tuyên kết giao với người của hoàng thất. (Kết giao: làm quen, quen biết)

"Không cần, ta cũng muốn đi." Nàng cảm thấy hai ngày này Mạc Du Ly rất kì lạ, nhưng lại nói được nguyên nhân vì sao.

"Được rồi, vậy ngươi chú ý bản thân một chút." Trong lòng Mạc Du Ly than nhẹ, chỉ là hắn lo lắng Tiểu Lạt tiêu nói bậy đắc tội với người khác mà không biết.

"Ta biết." Cảm giác được Mạc Du Ly thật sự quan tâm, Đường Tuyên Tuyên không đối chọi với hắn.

Mạc Du Ly giả bộ bình tĩnh, nhưng không kìm nén được kích động trong lòng, cuối cùng Tiểu Lạt tiêu không còn ác cảm với hắn, kế tiếp hắn cần phải cố gắng hơn chút nữa.

Tiền viện. (nhà trước, có thể coi là phòng khách.)

Bắc Thần Vũ cùng Bắc Thần Thụy đã ngồi ở trong phòng, Mạc Du Ly ôm quyền, "Gặp qua hai vị hoàng tử."

Đường Tuyên Tuyên cũng chào như vậy, Dạ Nguyệt Ly vẫn ôm người như cũ gập đầu với đối phương sau đó ngồi an ổn ở bên cạnh.

Trong lòng Bắc Thần Vũ không kiên nhẫn, hắn đã từng nói tới, thấy bọn người trong giang hồ quá đáng tâm tình của hắn không thể tốt được.

Nếu không phải trước khi đến Bắc Thần Thụy lại căn dặn phải lấy đại sư làm trọng, Bắc Thần Vũ cố gắng không báng bọn người kia quý tại chỗ vì tôi bất kính. (Đại sư làm trọng: coi trọng việc chính, yếu tố chủ yếu)

"Các vị không cần đa lễ, bản cung tới đây một là vì chúc mừng Mạc Các chủ vinh danh tiếp nhận vị trí minh chủ, thứ hai cũng là có chút chuyện muốn nhờ." Bắc Thần Thụy mỉm cười, giọng điệu bình thường.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhủ mảy, người người đều nói Các chủ thanh các may mắn có được vị trí minh chủ, nhưng Nhị hoàng tử Bắc Thần Thụy này nói hai chữ chúc mừng hoàn toàn là chân thành, không có một chút chế nhạo trong đó.

Âm thầm đánh giá con trai duy nhất của đương kim hoàng hậu, ba búi tóc đen dùng trâm Thúy Trúc vén lên, tơ tằm trắng chế thành ngoại bào đơn giản lại không thể che hết vẻ cao quý thanh khiết của người này, bộ mặt nhu hòa, ngũ quan hoàn mỹ không thể soi mói, con ngươi trong suốt như ngọc lưu ly lại sâu không thấy đáy. Cho dù chỉ ngồi yên ở đó, phong thái cũng cực kỳ xuất sắc, làm cho người ta cảm thấy lịch sự nho nhã, cảm giác bình dị gần gũi, nhưng tầm mắt chạm đến nụ cười nơi khóe môi rõ ràng lộ ra sự hồ hững xa cách.

Không hổ đến từ hoàng cung phức tạp, mâu thuẫn cùng hài hòa.

Đại hoàng tử Bắc Thần Vũ có thể nhìn rõ hơn, vui buồn đều viết ở trên mặt, nếu không phải hai khuôn mặt có phản tương tự nàng thực sự nghi ngờ hai người này không phải cùng một cha sinh ra.

Chợt thấy trong lòng bàn tay ngứa ngáy, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn bàn tay nhỏ bé của mình trong lòng bàn tay của sư huynh, ngược mắt đối diện với ánh mắt âm u của sư huynh, trong nháy mắt không hiểu nổi. Sư huynh lại làm sao? (Ghen chứ sao nữa hắc hắc *Dạ ca: cô dám ý kiến >>>*)

Dạ Nguyệt Ly nhìn Bắc Thần Thụy ở đối diện, ánh mắt lộ ra nụ cười, chợt lóe rồi biến mất.

"Không dám không dám, không biết Điện hạ có chuyện gì muốn hỏi tại hạ?"

Giọng nói Mạc Du Ly vừa cất lên, Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng quên nghi hoặc vừa rồi, ru rú tại sư huynh trong lòng nghe hai người đối thoại.

"Trước tiên, bản cung muốn hỏi Minh Chủ có biết hành tung của Tiêu Dao trang chủ?" Hấn cũng hiểu không dễ dàng gì lôi kéo được người này, chỉ bằng ở đại hội này hấn có phải thuộc hạ đều không tìm được, người này so với tường tượng của hấn thật sự không đơn giản. (Hành tung: dấu vết, vết tích, tung tích...)

"Điều này, thực không dám giấu diếm, tại hạ cũng muốn tìm người kia hỏi cho rõ ràng vì sao chiến thắng nhưng lại không tiếp nhận vị trí minh chủ." Người nào đó ở trước mặt Mạc Du Ly lại nói không biết người đó ở đâu, sắc mặt không thể nhìn ra nửa điểm khiêm tốn, quả nhiên là thẳng thắn vô tư.

Dạ Nguyệt Ly cũng không có biểu cảm gì.

"Bản cung cũng rất tò mò về người này, Minh chủ đã không biết thì không còn cách nào khác." Bắc Thần Thụy đáng tiếc than nhẹ.

"Lần này Bản cung tới Liễu Thành không chỉ vì đại hội võ lâm, cũng là nhận lệnh của phụ hoàng tìm người." Nói đến đây, Bắc Thần Thụy bắt đầu đi lắc đầu, "Bệnh của Thái hậu kéo dài đã lâu, ngự y trong cung cũng đánh bó tay. Nghe đồn Thần Phong lão nhân y độc song tuyệt (ý nói khả năng dùng độc và chữa bệnh đều cực kì xuất chúng), nhưng chưa từng có người nào vào được Thần phong cốc, bản cung khổ công mà cũng đành chịu. Lần này tới tìm Minh Chủ, là muốn hỏi Minh chủ có qua lại với Thần phong cốc, nếu có thể giúp đỡ vậy thì bản cung vô cùng cảm kích."

Trong mắt Mạc Du Ly ánh lên một tia hắc ám, trên mặt chưa biểu lộ cảm xúc gì, vừa muốn mở miệng, đã có người dành trước.

"Sur huynh, người này muốn tìm sư phụ." Giọng nói non nớt vang lên, mềm yếu mang theo mấy phần hồn nhiên mơ mộng.

"Ừ." Dạ Nguyệt Ly nhú mày, thuận theo lời của nàng.

Bắc Thần Thụy kinh hãi từ chỗ ngồi đứng dậy, ly trà vì động tác bất ngờ của hấn mà tràn ra ngoài, nước bắn ra rất nóng, nhưng dường như hấn chưa phát hiện, giọng nói không giấu được kích động, "Vị công tử này, người là đệ tử của Thần Phong lão nhân?"

"Ừ." Dạ Nguyệt Ly ôm chặt Tiểu Nhân Nhân trong lòng, mặc kệ nàng muốn làm như thế nào, hấn đều sẽ làm cùng nàng.

Vài người ở đây cũng kinh ngạc không kém, Mạc Du Ly không hiểu một lớn một nhỏ ở đây đang tính toán chủ ý quỷ quái gì.

Miệng nhỏ nhắn của Đường Tuyên Tuyên khẽ nhếch, không trách được nho nhỏ sử dụng độc tốt như vậy, thì ra là thế . . .

Bắc Thần Vũ ở bên cạnh cũng nhú mày, nhị đệ thực sự tìm được. Người khác không biết vì sao hấn thất lễ như vậy, nhưng hấn biết , nhị đệ này của hấn từ nhỏ đã ở bên cạnh Thái hậu.

Mẫu hậu

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25: Bị người khác để mắt

Ánh mắt của Bắc Thần Thụy càng chờ mong Dạ Nguyệt Ly xác nhận thân phận.

"Công tử họ gì, bản cung có thể gặp Thần Phong lão nhân không?"

"Sư phụ rời cốc dạo chơi khắp nơi, chẳng biết lúc nào sẽ trở về." Về mặt Dạ Nguyệt Ly lạnh lùng trả lời.

Bắc Thần Thụy im lặng, sắc mặt tuy hơi có chút thất vọng, nhưng cũng không lập tức chất vấn người đi hướng nào, cũng không muốn thỉnh cầu Dạ Nguyệt Ly mời người trở về, mà nhìn nam tử lạnh lùng đối diện như có điều suy nghĩ.

"Vị công tử này là học trò của Thần Phong lão nhân, nói vậy y thuật cũng có chút thành tựu?"

"Không biết."

Bắc Thần Thụy khẽ nhú mày.

‘phanh’ một tiếng!

"Lớn mật! Người đang chơi đùa với bản điện hạ sao?" Bắc Thần Vũ không ưa nhìn bộ dáng không coi ai ra gì của Dạ Nguyệt Ly, giang hồ lỗ mãng!

Dạ Nguyệt Ly lạnh lùng liếc mắt Bắc Thần Vũ một cái, giống như không thấy hấn, mắt lại liếc nhìn Mạc Du Ly.

Nhận được chỉ thị, Mạc Du Ly lập tức tiến lên, "Nhị vị Điện hạ không nên tức giận, mặc dù vị bằng hữu kia của tại hạ không có y thuật, nhưng là sư phụ

hắn thừa hưởng một thân y thuật cao siêu của Thần Phong lão nhân."

Yên tĩnh trong nháy mắt. . .

"Ha ha, ha, ha ha ha. . ." Một tràng tiếng cười truyền đến, tiếp theo là ngửa mặt lên trời cười to. Bắc Thần Thụy chỉ vào tiểu oa nhi trong lòng người nào đó cười đến nghiêng ngã.

"Có phải gần đây Đại hoàng tử thường hay cảm thấy đau đầu, xuất hiện triệu chứng buồn nôn? Và lại gương mặt hơi bị phù lên?"

Một luồng gió thổi qua, tiếng cười dừng lại.

"Làm sao người . . . ?" Biết? Bắc Thần Vũ xấu hổ không mở miệng nói tiếp.

Quả thực gần đây hắn 'có chút không khoẻ', thái y cũng đã bốc thuốc, nhưng tác dụng không lớn. Lúc này nghe thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu nói lên triệu chứng của bệnh, ánh mắt nhìn tiểu cô nương tám tuổi, kỳ quái, kinh ngạc.

Kỳ quái nhất chính là một tiểu cô nương lại biết tình trạng bệnh của nam nhân không tiện nói ra?

Kinh ngạc là vì chẳng là tiểu cô nương này thực sự biết y thuật?

Mộ Dung Tiểu Tiểu cười nhạt, viêm thận thôi mà, chẳng qua đối với thầy thuốc ở cổ đại ít có kinh nghiệm về khám các loại bệnh liên quan đến thận và đường sinh dục, mấu chốt là tâm bộ phần hư nhược bên trong.

Nhưng là không biết vị này là do dùng nhiều loại thức ăn không tốt mà gây nên, hay là. . .

Khụ khụ, tưởng tượng xa. (Đen tối, đen tối khụ khụ @.@)

Trộm lau mồ hôi, rất không khéo là ở kiếp trước nàng từng nằm vùng làm hộ lý phòng bệnh nam của bệnh viện nào đó hơn một tháng trời, tự nhiên, có tìm hiểu một chút. . .

Mặc dù nàng có học y nhưng chỉ học tay nghề ngân châm bấm huyệt của Mục Trạch Dương, xem bệnh kê đơn thuốc nàng không học, còn hạ độc thì học được không ít.

Lúc trước lựa chọn học phần này cũng là vì bản thân mình quen huyệt vị trên cơ thể. Khó lắm mới được sống lại, nàng cũng không muốn bị nhiều thứ linh tinh chiếm mất thời gian.

"Chỉ là chút biểu hiện của bệnh thôi, Đại hoàng tử chỉ cần điều dưỡng tốt hạn chế một số loại thức ăn, lát nữa ta sẽ viết một số việc cần chú ý."

"Hả. . ." Lúc này Bắc Thần Vũ không thể không biết xấu hổ, vừa rồi còn cười nhạo người ta, hiện tại thừa nhận đối phương giỏi giang. Nhưng dù sao áy náy cũng chỉ trong nháy mắt, nghĩ đến thân phận, người khác nên phải làm như thế.

Con người Dạ Nguyệt Ly u ám, sắc mặt không đổi lấy tay ra dấu.

Mạc Du Ly ở một bên cười trộm.

"Vị cô nương này họ gì? Nhị vị có nguyện ý theo bản cung vào cung trị liệu cho Thái hậu?" Bắc Thần Thụy kinh ngạc vì Mộ Dung Tiểu Tiểu không cần bắt mạch mà có thể chuẩn đoán ra được nguyên nhân mắc bệnh, ngay lập tức càng khẳng định y thuật của Thần Phong lão nhân cao siêu, đệ tử đích thân người dạy bảo nào có thể kém cỏi. Hiện giờ không mời được Thần Phong lão nhân, không bằng mời tiểu cô nương này thử xem, có thể chữa trị được thì càng tốt.

"Đây là sư huynh của ta Dạ Nguyệt Ly, ta là Tiểu Tiểu. Đương nhiên có thể, chúng ta đang chuẩn bị lên kinh thành dạo chơi." Đối với toàn bộ quá trình biểu hiện nho nhã lễ độ của Nhị hoàng tử, Mộ Dung Tiểu Tiểu vẫn rất có hảo cảm.

Khó có được, trong hoàng cung còn có một hoàng tử không thích dùng quyền lực để ép buộc người khác.

Sắc mặt của sư huynh nào đó càng tối lại.

"Tốt lắm, hai ngày sau bản cung đón hai vị vào cung." Bắc Thần Thụy thấy trong đáy mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu hiện lên sự vui mừng, con người đen lấy lung linh kỳ ảo, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

"Được."

Mộ Dung Tiểu Tiểu mỉm cười đáp lại, như ánh nắng ấm áp đầu tiên chiếu rọi vào khung cửa sổ, không chói mắt, lại có thể xua tan sương mù.

Bắc Thần Thụy giật mình, sâu trong tâm hồn dâng lên một cảm giác khó tả. . .

Ánh trăng nhô lên cao, Đường Tuyên Tuyên lôi kéo Mộ Dung Tiểu Tiểu dạo chợ đêm, cự tuyệt đi cùng Mạc Du Ly, hai người đi dạo trên phố, chắc chắn có thể "ám vệ". (ám vệ: vệ sĩ ẩn nấp trong bóng tối)

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Tiểu Tiểu được mở mang kiến thức về chợ đêm ở cổ đại, sau đại hội võ lâm mọi người đều đi hết, nhưng lúc này lại náo nhiệt gấp mười lần. Trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu hiểu rõ. Đánh đánh giết giết đều đã qua, mọi người đều yên tâm ra ngoài.

Bắc Địch quốc tương đối cởi mở hơn so với Nam Dục quốc, tuy là ban đêm nhưng vẫn có thiếu gia tiểu thư cùng người hầu ra ngoài đi dạo, hoặc là những đôi tình nhân hẹn hò trăng treo cảnh liễu. (Hẹn hò ngày 15 hàng tháng gặp mặt để hò hẹn ý a)

Thấy đèn hoa đăng, Đường đại tiểu thư vui vẻ không nói hai lời mua liền hai cái.

Mộ Dung Tiểu Tiểu sững sờ nhìn đèn hoa đăng hình hoa sen trong tay, còn chưa nghĩ nhiều, Đường Tuyên Tuyên liền đưa bút đến thúc giục, "Tiểu Tiểu, mau viết, viết xong chúng ta cùng đi thả." Vừa nói vừa cầm một cây bút khác tô tô viết viết lên đèn hoa đăng của mình.

"Viết cái gì?"

"Viết nguyện vọng, thả hoa đăng thôi." Đường Tuyên Tuyên nói, "Được rồi." Miệng nhỏ nhắn cong lên nhìn kiệt tác của bản thân, gật gật đầu vừa lòng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nghiêng mình liếc mắt nhìn qua, trên trán rơi xuống vài vạch đen.

Đại tiểu thư của Đường Môn viết rằng, ‘ ta không cần lập gia đình, nam nhân chút ngay đi’ kết hợp với cái hoa đăng hình hoa đào, cũng không phải chỉ là ‘thả hoa đào’ không thôi, Đường đại tiểu thư nhà ta còn đem ‘ hoa đào ’ thả rất xa.

Mộ Dung Tiểu Tiểu buồn cười, ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng vuốt cằm, nghĩ ngợi một lúc mới hạ ngòi bút xuống. . .

"Vù!"

Đột nhiên trở tay, ngòi bút bắn thẳng đi! Tay trái đẩy Đường Tuyên Tuyên ra!

Người tới hừ lạnh, hai ngón tay kẹp lấy thân bút, một động tác, ‘ răng rắc ’ gãy làm hai đoạn, rơi xuống bên chân người tới!

Mộ Dung Tiểu Tiểu phi thân lui về phía sau hai trượng, quát lớn "Đừng tới đây!"

Đường Tuyên Tuyên dừng bước, lòng nóng như lửa đốt nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì lập tức xoay người chạy đi.

Nhưng vào lúc này. . . .

Năm sáu bóng đen thoáng hiện, vừa muốn động thủ, vạt áo hắc y nhân lướt nhanh, luồng khí cuộn cuộn, trong nháy mắt mấy người bị buộc lui về phía sau vài bước mới dừng lại được!

Mọi người đều lấy tay che ngực và miệng, bình ổn khí huyết trong cơ thể!

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhíu mắt, nàng biết đây là người của Mạc Du Ly phái tới. Mặc dù không biết có phải người của sư huynh không, nhưng một chiêu có thể khống chế được động tác của người vừa tới, xem ra, nàng càng phải cẩn thận.

Đánh giá hắc y nhân, toàn thân mặc đồ đen, đầu che mũ màn đen, lựa buông xuống đến ngang ngực, ngay cả vừa rồi khi ra tay cũng dùng bay tay, toàn thân không có một chút da thịt lộ da ngoài, dáng người gầy gò, vừa rồi nghe tiếng hừ lạnh, đoán được người này ở độ tuổi trung niên.

Nhưng là ban đêm ăn mặc như thế này, lại càng quỷ dị.

Người chung quanh thét chói tai chạy đi, tiếng bước chân hỗn độn cùng với tiếng đồ đạc rơi xuống đất, trong nháy mắt, trên đường không còn một bóng người.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm nam tử mặc đồ đen, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, nàng không biết những ám vệ Mạc Du Ly phái tới có thể chống đỡ được bao lâu, nhưng, nàng nhất định phải chống cự được đến khi sư huynh đến!

Lúc này, người tới động thủ!

Mục tiêu là Mộ Dung Tiểu Tiểu, ám vệ hành động, tất cả đều che ở trước mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu!

Nam tử đồ đen khinh thường hừ lạnh, tay vận khí màu đen, nhanh chóng đánh úp về phía {ám vệ}, thừa dịp khoảng cách lớn, đánh thẳng về phía Mộ Dung Tiểu Tiểu!

Mộ Dung Tiểu Tiểu không dám khinh thường, nhanh chóng vận nội lực của bản thân, liều chết ngăn lại!

Hiện tại Thiên Linh Quyết đã đột phá đến tầng thứ tư, Mộ Dung Tiểu Tiểu quyết định ngăn cản một phen!

Chương 26: Đây là trừng phạt

Giờ phút này nội lực trong cơ thể Mộ Dung Tiểu Tiểu đang dao động điên cuồng, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ, con ngươi co rút lại, khí lực màu đen cùng với nội lực quanh thân nàng đang đối chọi nhau, chấn động cực lớn, khiến cho thân thể nhỏ bé bay ngược trở lại phía sau!

"Nha đầu! ! !"

Tiếng gọi tâm tê phế liệt (đau xé tim gan) từ xa truyền tới, người đuổi theo đến đón được nàng đang rơi xuống!

Đột nhiên Mộ Dung Tiểu Tiểu phun ra một ngụm máu tươi lên vạt áo trước ngực, nhìn thấy ghê người!

Tim Dạ Nguyệt Ly run lên, ánh mắt nhìn theo vết máu dần trở nên mờ mịt, vết máu trước mặt cũng trở nên lớn hơn, lớn hơn, cho đến khi trong tầm mắt tất cả trời đất toàn một màu đỏ.

Trong đầu thoáng hiện lên kí ức xa xôi nào đó, cũng là một mảnh trời đỏ rực, lửa, hùng hực thiêu đốt, ngọn lửa cực nóng cắt da cắt thịt, loại đau đớn trợn lăn máu thịt, hấn cảm giác được gương mặt của mình, ánh mắt, trên ngực tất cả đều là chất lỏng nóng hổi, dọc theo gò má chảy xuống dưới cằm, bốn phía tràn ngập thanh âm kêu gào đau khổ, tiếng hò hét. Tai của hấn chỉ nghe được rõ ràng từng tiếng ' tách . . ' nhỏ giọt. Còn đối với biểu cảm của những người xung quanh, hấn nhìn mà không hiểu. . .

Trở về thực tại

Bỗng nhiên hấn cảm thấy người bị thương là hấn, nếu không, trước ngực hấn làm sao có thể bỏng rát như vậy?

Ngay cả tim, cũng ngừng đập. . .

Đúng lúc Mộ Dung Tiểu Tiểu đang bị khí huyết trào dâng thì nhìn thấy đôi mắt của sư huynh đỏ rực, cố gắng giơ tay phải lên, nhẹ nhàng xoa đôi mắt mất hồn của hấn, hơi thở rời rạc nói, "Sư huynh, đừng. . ."

Sư huynh sao vậy? Hấn như vậy, nàng thấy đau lòng.

Trong nháy mắt màu đỏ trong mắt Dạ Nguyệt Ly dần dần tàn đi, nói khẽ, "Nha đầu."

"Ta không sao."

Nhiệt độ chợt hạ xuống, khí lạnh tràn ra xung quanh, có khả năng đóng băng mọi thứ, khí thế hung ác, nhanh chóng biến mất sau một khắc, biến mất không còn dấu vết.

Không có kẻ nào biết giờ phút này trong lòng hấn tức giận căm phẫn đến mức nào, hấn chỉ biết nếu không phải có bàn tay nhỏ bé xoa đôi mi của hấn, hấn nghĩ tuyệt đối hấn không thể khống chế cơn tức giận cuộn cuộn của bản thân! Không khống chế được thì muốn liều mạng dùng nắm đấm để phát tiết!

Dạ Nguyệt Ly mở miệng yếu ớt, "Môn chủ Huyết Môn, bản trang chủ nhớ kỹ."

Nội tâm càng điên cuồng, trên mặt của hấn lại càng bình tĩnh!

Toái Nguyệt đứng phía sau chủ tử của mình trầm nghĩ, chủ tử của hấn, khi tức giận sẽ không phải nổi giận dùng đũa, mà sắc mặt bình tĩnh đến quỷ dị!

Chỉ mong, tiểu nữ oa trong lòng chủ tử bình an vô sự, nếu không chỉ sợ chủ tử.

Dạ Nguyệt Ly vận khí, phi thân rời đi.

Lúc này người hầu phía sau nam tử áo đen mới cung kính tiến lên, cúi đầu khom lưng, "Môn chủ, không tìm thấy người, có cần. . ."

"Trở về Huyết Môn."

". . . Vâng" Người hầu cung kính đáp, cũng âm thầm thở dài thay hai người kia, chết ở trong tay người khác dù sao cũng tốt hơn phải chịu hình phạt sống không bằng chết ở trong tay Môn chủ vì chưa hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa hấn tuyệt đối không lo lắng bọn họ sợ hãi trốn thoát khỏi Huyết Môn.

Về phần Hắc Báo, Trì Hàm Yên hôm nay chết hay sống, Môn chủ và hấn đều sẽ không để ở trong lòng.

Bởi vì, Huyết Môn không thiếu người. . .

Nghĩ vậy, thân mình người hầu càng kính cẩn hơn.

Bên này Đường Tuyền Tuyền luôn bị Mạc Du Ly ngăn cản không cho đi ra ngoài đến khi nhìn thấy người trở lại lúc này mới buông lỏng đôi tay, hai mắt đầm lệ mở to, "Không sao chứ, Tiểu Tiểu không sao chứ?"

Lúc đó Tiểu Tiểu bảo nàng không được quay lại, nàng liền hiểu rõ với võ công của bản thân chỉ có thể gây cản trở. Tốt xấu gì Tiểu Tiểu vẫn là đồ đệ của Thần Phong lão nhân, mà bản thân cũng lắm chi hiểu biết dùng độc một chút, nhưng trước kẻ võ công cao cường thì có tác dụng gì, còn không bằng nhanh chân gọi người tới cứu.

Mạc Du Ly ho khụ khụ lấy hơi, vuốt ve chỗ cổ áo bị Đường Tuyền Tuyền kéo làm nhăn, thảm thán, thật độc ác, nếu không sớm trở về hẳn sẽ bị người nào đó kéo đến tắc thở, bịt mũi, Tiểu Lạt tiêu đối với hắn cũng thật nhân tâm.

Hai người vừa định đi theo phía sau Dạ Nguyệt Ly cùng tiến vào trong phòng, đã bị Toái Nguyệt đứng ở cửa ngăn lại. Trung ra vẻ mặt đầu gỗ không nhìn ra bất kì cảm xúc gì.

"Đi ra ngoài."

"Người, ta. . ." lúc này Đường Tuyền Tuyền rất không vừa lòng, nhưng còn chưa nói xong đã bị Mạc Du Ly kéo ra ngoài.

Đường đại tiểu thư tròn nhìn lại, đang lúc giằng co Mạc Du Ly dùng tay bế người lên, lên tiếng, "Người muốn hại chết Tiểu Tiểu ư, hiện tại đang phải gấp rút chữa thương cho nàng, người đứng bên cạnh không phải càng vướng bận sao?"

Chưa kịp nhận ra tư thế này khiến cho người ta kinh hãi, trong nháy mắt Đường Tuyền Tuyền trở nên yên tĩnh, "Đúng vậy, hiện tại không thể quấy nhiễu đến nàng, buổi tối ta quay lại thăm Tiểu Tiểu."

"Vậy là đúng rồi." Để cho hắn ôm thêm một lúc nữa nàng tốt, đôi mắt Mạc Du Ly gian xảo.

Nhưng mà, ngay sau đó, một tiếng thét chói tai giống như mỏ heo vang vọng khắp sân.

Bên trong.

Trải qua nửa canh giờ vận dụng hết sức lực, nội lực tán loạn trong cơ thể Mộ Dung Tiểu Tiểu cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng ngọn nến trên bàn tròn phát ra tiếng ‘đom đóp’, tôn lên bóng người sau màn che đong đưa.

Dạ Nguyệt Ly tựa vào đầu giường, Mộ Dung Tiểu Tiểu rúc vào trước ngực hắn, nghe sư huynh tiếng tim đập truyền đến từ lồng ngực của sư huynh. Nàng cảm thấy, ước muốn cả đời này của nàng, cũng chỉ có thế, lồng ngực của một người bất kể vui hay buồn đều thuộc về nàng.

Trong đôi mắt của Dạ Nguyệt Ly tràn ngập đau lòng, là lỗi của hắn, hắn không nên để cho nàng đi một mình, hắn nên đem nàng cột chặt vào bên người, nửa phần cũng không buông lỏng!

Dạ Nguyệt Ly phiền muộn nhưng không để lộ ra bên ngoài một chút nào, tất nhiên Mộ Dung Tiểu Tiểu không biết lúc này hắn đang đau lòng và tự trách bản thân như thế nào.

Nàng cảm thấy dễ chịu rất nhiều, nghĩ rằng cuối cùng cũng sẽ thua lúc này mới thấy sợ, nghĩ đến nếu thua thì nàng phải bỏ cái mạng nhỏ này ở cô đại rồi, nhưng khi nghĩ đến có chút thu hoạch, nàng có phần may mắn.

Nàng luôn luôn làm việc như vậy, khi làm sẽ không chú ý nhiều lắm, nhưng sau khi làm xong mới cảm thấy hành vi đó thực sự khó có thể tưởng tượng.

Nghĩ vậy, nở nụ cười yếu ớt với sư huynh, nhưng lại làm sư huynh lo lắng.

Khỏe miệng Mộ Dung Tiểu Tiểu còn vương vệt máu, sắc mặt tái nhợt, rõ ràng là nụ cười an ủi hắn nhưng lại vô cùng đẹp, càng làm cho Dạ Nguyệt Ly không nhìn được mà đau lòng, hai tay ôm tiểu nhân nhi càng chặt thêm, hắn muốn đem tiểu nàng dung nhập vào trong máu thịt của bản thân, như vậy, sẽ không bao giờ phải trải qua cảm giác thấp thỏm lo âu như vậy nữa. Giống như đột nhiên rơi vào vực thăm thẳm tối, bàng hoàng bất lực, không hề có chút hy vọng nào, mà nàng, chính là ánh mặt trời hùng đông duy nhất, mất đi nàng, hắn sẽ vĩnh viễn chìm trong bóng tối. . .

Cảm giác được thân hình cao lớn của nam nhân đang ôm mình run rẩy, Mộ Dung Tiểu Tiểu kinh ngạc mở to mắt, sư huynh, hắn. . .

Nội tâm than nhẹ, nàng hiểu cảm giác này không chỉ là sợ hãi mất đi. Hơn tám năm qua, sư huynh và nàng gắn bó với nhau, nàng bỗng nhiên xảy ra chuyện khẳng định sư huynh khó có thể chấp nhận.

"Sư huynh, ta không sao, khi người chữa thương cũng có thể cảm nhận được mà." Mộ Dung tiểu tiểu vòng tay ôm sư huynh, đầu chui vào trong lòng hắn, muốn xua tan hơi thở bị thương quanh người hắn.

"Nha đầu. . ." Dạ Nguyệt Ly hé miệng, muốn nói cái gì, cuối cùng lại thôi.

"Người nói ta làm thế nào với người mới tốt đây?" Dạ Nguyệt Ly bất đắc dĩ, có lẽ chỉ nên mình hắn đau lòng thôi. Nhìn bộ dáng hiện tại hắn thực sự

không đành lòng trách mắng nàng.

"Không sao, Thiên Linh quyết cũng đã đến tầng thứ tư ." Chuyện tới nước này nàng cũng không muốn gạt sư huynh về Thiên Linh quyết, tránh cho sư huynh luôn phải lo lắng thực lực của nàng không đủ, sợ nàng bị thương.

Hắn thật sự rất muốn đánh mông nàng! !

Dạ Nguyệt Ly cầm qua khăn lau sạch sẽ khoe miệng cho nàng, "Ngủ!" Lúc này mới ôm nhau cùng nằm xuống.

Mộ Dung Tiểu Tiểu mở to đôi mắt ngập nước nhìn sư huynh, sư huynh còn chưa có nguôi giận sao?

"Chết."

Dạ huynh nào đó choáng váng, kinh ngạc sờ sờ gò má, vẫn dư vị ấm áp, vừa rồi là hôn môi!

"Nha đầu. . ." Nhẹ lay động thiên hạ đang giả bộ ngủ, rõ ràng còn có thể nhìn thấy vẻ mặt nàng mất tự nhiên đỏ ửng lan đến tận cổ.

"Ngủ!" Xấu hổ chết người. (*che mặt* ta cũng muốn xí hỏ a)

Dạ Nguyệt Ly cười khẽ một tiếng, " cho rằng như vậy sư huynh sẽ không tức giận nữa sao?"

Họ Dạ nào đó được một bước lại muốn lần thêm một bước nhẹ kéo khuôn mặt đang chón ở trong chăn, nhân lúc không kịp phòng bị cắn lên môi tiểu nha đầu, nói một lý do cực kỳ hay ho "Đây là trừng phạt!"

Đêm, mát như nước, trong lòng Tiểu Tiểu lại tràn đầy ấm áp . . .

Đêm, một lớn cùng một nhỏ đều không ngủ được. . .

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dụng Ngã Sư Mười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Mặc niệm cho hắn

Mất Mộ Dung Tiểu Tiểu có quãng thâm!

Thức dậy quá sớm, giờ phút này không nhận được ngập liên tục. Thử một đêm không ngủ xem có chịu được không, lại còn bị thương phải nằm thẳng ngay đơ không mồm một mồm là lạ.

Hôm qua nàng thật kích động, chỉ vì không muốn làm cho sư huynh lo lắng tức giận nhưng loại động tác thân mật này dường như chỉ có những đôi yêu nhau mới có? ! Lúc đó nghĩ lại lần trước sau khi sư huynh hôn nàng, dường như tâm tình rất tốt, vì thế nàng liền dùng cách này.

Hiệu quả không tệ, nhưng lại có phần khó xử.

Ánh mắt của Dạ Nguyệt Ly thi thoảng liếc nhìn Tiểu Nhân Nhi, né tránh ánh mắt hắn, nhìn về mặt lén lút nội tâm rồi bởi của nàng hắn dương dương tự đắc (kiểu mặt vênh huyết sáo đó), chờ xem, tiểu nha đầu của hắn sẽ hiểu nhanh thôi!

Ngày hôm đó, Bắc Thần Thụy đến đúng hẹn.

Chuyện đêm đó gây ra động tĩnh rất lớn, hắn chỉ biết Mộ Dung Tiểu Tiểu bị thương, sau đó cũng có sai người đưa thuốc tới. Chẳng qua là khi hắn phái người đi thăm dò lại không tra xét được điều gì. Nhắm mắt nghĩ thầm, vỡ lăm hiện giờ, hoàng thất còn có thể không chế không?

Nhìn thấy tinh thần nàng ủ rũ, Bắc Thần Thụy nhíu mày, quan tâm nói, "Cô nương Tiểu Tiểu có sao không?"

" Không sao." Người trả lời chính là Dạ Nguyệt ly.

Hừ, từ giờ trở đi, hắn sẽ đem nàng buộc chặt bên người, miễn cho ‘ ruồi bọ ’ đến quấy nhiễu bọn họ, hắn muốn làm cho trong mắt nàng chỉ có bản thân hắn! (*ngửa mặt gào khóc* Người ta là hoàng tử, hoàng tử nha, vậy mà anh coi là "ruồi bọ".)

Sự ngọt ngào tối hôm qua làm cho hắn hiểu rõ, tiểu nha đầu này thích hợp nhất là ép buộc!

Bắc Thần Thụy không để ý chút nào, sắc mặt vẫn nhô nhô như trước, bờ môi thủy chung treo lên nụ cười như có như không.

Mộ Dung Tiểu Tiểu bỗng nhiên muốn hỏi Bắc Thần Vũ có giúp nàng chuyện đi lại không, nhìn quanh không thấy một ai, nghi ngờ nói, "Là thế nào đây

Đại hoàng tử?"

Trong nháy mắt không khí chung quanh trở nên quái dị, mà thị vệ bên cạnh càng cúi đầu thấp hơn, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhú mày, nàng bỏ lơ trò vui gì sao?

"Hoàng huynh đã ở trong xe ngựa rồi, chúng ta cũng xuất phát thôi." Bắc Thần Thụy sai người mang xe ngựa tới.

"Ừ." Mộ Dung Tiểu Tiểu gật đầu, hiện tại nàng cực kỳ cần ngủ bù.

Lúc này,

Một người đi tới phía sau xe ngựa, khuôn ngực rộng rãi, theo từng bước chân là hơi thở không ổn định đoán rằng người đến bị nội thương, mặc dù cố gắng hết sức để che giấu, nhưng vẻ mặt tái nhợt không thể giấu giếm người khác.

Người tới chào chào Bắc Thần Thụy sau đó lập tức dừng bước trước mặt Mạc Du Ly, "Đừng Các chủ cũng đi Kinh Thành? Bỏ lại mọi chuyện ở đây không sao chứ?"

"Thuộc hạ của bản Các chủ chẳng lẽ lại có kẻ tầm thường." Nhắc tới người dưới tay mình, Mạc Du Ly đầy một bụng tự tin.

Người tới chính là Mộ Dung Cẩm Thiên, quả nhiên đúng như Mộ Dung Tiểu Tiểu suy đoán, hắn cũng muốn đi Kinh Thành.

Xem bộ dạng này, ngày đó bị thương cũng không nhẹ đâu.

Đầu ngón tay nhỏ nhắn của Mộ Dung tiểu tiểu khê cào vào lòng bàn tay chai sạn của người nào đó, bên cạnh đó ánh mắt xem xét người khác dường như tỏ ra không có việc gì. Trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu lắc đầu thờ dài, sư huynh cũng thật là không có một chút tự giác.

Bất quá, sư huynh làm những điều này đều không phải vì nàng sao. Nghĩ vậy Mộ Dung Tiểu Tiểu lại cảm thấy trong lòng như mật ngọt.

Đôi mắt Dạ Nguyệt Ly híp lại, nhớ đến nụ hôn ngắn ngủi đêm qua, cảm giác hiện tại chỉ một động tác nhỏ vô tình của tiểu nha đầu, lại làm cho hắn như bị hàng trăm móng vuốt quấy nhiễu trong lòng.

Không muốn bị ‘trêu chọc’ mà dẫn tới dục vọng của bản thân bị xao động, Dạ Nguyệt Ly muốn bắt mấy ngón tay đang náo loạn, nghĩ lại hay là mặc kệ, tiếp tục hưởng thụ loại ‘tra tấn nhỏ’ mà ngọt ngào này.

Mộ Dung Cẩm Thiên nôn nóng, tại sao những thứ hắn muốn mà không được dựa vào đâu mà bị kẻ khác không làm mà hưởng! Ngại vì lần này Mạc Du Ly là khách của Nhị hoàng tử, hắn không dám nói thêm điều gì, oán hận khê phát ống tay áo trở về xe ngựa của mình.

Bên trong xe rộng rãi xa hoa, Mộ Dung Tiểu Tiểu dựa vào người sư huynh hạ mi mắt xuống. Chợt nhớ tới cái gì, hai mắt mở to, "Mạc Du Ly, Đại hoàng tử sao vậy?"

Luôn luôn quần quít nói chuyện với Đường Tuyên Tuyên suốt dọc đường, Mạc Du Ly buồn bực quay đầu, "Người hỏi hắn đi!" Hắn cực kỳ khó chịu khi hai người trước mắt ‘tình chàng ý thiếp’, dựa vào cái gì Tiểu Lạt tiêu không để ý hắn.

"Bị người đánh." Dạ Nguyệt Ly đáp. Biết rồi thì sẽ đi ngủ thôi, hắn biết nha đầu rất mệt mỏi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhú mày, "Đã xảy ra chuyện gì sao?" Bị đánh? Bị ai đánh? Vì sao lại bị đánh?

"Ngủ dậy rồi nói." Dạ Nguyệt Ly nhẹ nhàng đem đầu của thiên hạ trong lòng vùi vào trong ngực hắn, như vậy sẽ không vì xe dừng đưa mà làm cho nàng ngủ không yên.

Mộ Dung Tiểu Tiểu giống như con mèo con chui ra từ trong lòng sư huynh, "Mạc Du Ly, người nói!"

Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly khép hờ, tự tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn lướt qua Mạc Du Ly.

Giờ phút này Mạc Du Ly có chút khó thở, Tiểu Lạt tiêu không để ý hắn, hai người này ở một bên ‘liếc mắt đưa tình’ cũng thôi, còn muốn kéo hắn vào, hừ!

Tức giận tròn mắt với Dạ Nguyệt ly, không phải là không muốn cho hắn nói sao, hắn càng muốn nói!

Đốc lòng lời mọi chuyện trong trí nhớ tức tốc kể ra hết, Mộ Dung Tiểu Tiểu nghe được ghen hờn trở mắt nhìn, khóe miệng run run.

Đường Tuyên Tuyên ở bên cạnh dường như cũng bị khơi dậy hứng thú, chủ nắm ống tay áo Mạc Du Ly, vui sướng khi người gặp họa nói, "Người nói là thật sự?"

Cho Các chủ mặt mũi lớn rồi! Mặt mày hớn hở đem mọi chuyện thổi phồng một phen, tiếp tục dùng cách này để chiếm được ‘ưu ái’ của mỹ nhân, tốt nhất là lần sau phải bắt được người về tay. . .

Mộ Dung Tiểu Tiểu không còn để ý Mạc Du Ly, thân thể nhỏ rời khỏi lòng sư huynh, leo đến một góc bên cạnh Tuyết Lang, nhẹ nhàng ôm lấy đầu sói,

cúi đầu.

Ngồi.

Dạ Nguyệt Ly hí mắt, ánh mắt nguy hiểm bắn thẳng đến Tuyết Lang, xem ra, hần đối con chó này vẫn còn quá lương thiện, dám ngồi cùng xe ngựa với bọn hần, hần có cần ném nó ra ngoài không

Người Bắc Địch quốc tranh giành nhau muốn có, Tuyết Lang có thể sánh ngang với bảo vật quốc gia, giờ phút này lại rụt đầu dưới ánh mắt lạnh thấu xương, ‘ hu hu, đại chủ người thật đáng sợ’.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngẩng đầu, "Tiểu Bạch người không ngủ được sao?"

Mất sói khề chớp. . .

Bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, Mộ Dung Tiểu Tiểu lại chuyển đến trong lòng ngực người nào đó, làm sao nàng lại không biết ‘ động tác nhỏ ’ của người nào đó ở sau lưng nàng. Tiểu Bạch ở bên người nàng đúng là súng vật vô hại, nhưng đừng xem nhẹ, nó chân chính là vua của Tuyết Sơn, chỉ là dã tính của sói tạm thu lại khi ở bên người nàng mà thôi.

Nhưng nàng thật không hiểu nổi, vì sao một người một sói này luôn không hợp nhau. Nghĩ tới, dường như từ nhỏ tới lớn su huynh chưa bao giờ thân thiết với Tiểu Bạch.

Họ Dạ nào đó cười, ôm chặt Tiểu Nhân Nhi, khoe môi hơi cong lên cho thấy tâm tình của hần vô cùng tốt, không tiếng động liếc mắt Tuyết Lang, nội tâm hừ nhẹ, cướp người với hần sao? Biến thành người cũng không có hi vọng! (Dạ huynh, chừa lại chút hình tượng nào >")

Tuyết Lang ở góc xe ngựa không nhận được lại tiếp tục co thân lại, cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình.

Mộ Dung Tiểu Tiểu không nói gì, trong lòng yên lặng vì Bắc Thần Vũ mà bi thương mất ba giây.

Sự tình xảy ra vào đêm qua. Đại hoàng tử hưng trí đến đây dạo thanh lâu, coi trọng cây cột, á, hoa khô ở đó. Bị hấp dẫn nên tất nhiên muốn tận tình mà thương tiếc mỹ nhân. Nhưng lại có một đại gia đến chỉ tên muốn nàng kia theo hầu hạ, hai người không ai nhường ai.

Xảy ra xung đột, Đại hoàng tử bị đánh, mà nam tử kia không biết nghe ở đâu tin Đại hoàng tử có bệnh không tiện nói ra, cái kia không dùng được. Ngay lập tức nữ tử vứt bỏ Đại hoàng tử vô cùng tôn quý đi theo nam nhân kia.

Đại hoàng tử trong cơn giận dữ, ngại vì nhận lệnh phụ hoàng xuất cung làm việc, cũng không dám công khai thân phận, chỉ có thể kêu người triệu tập thủ hạ của mình chuẩn bị bắt nam nhân kia âm thầm dạy dỗ. Nhưng dường như nam nhân kia dự đoán được nên đã chạy thoát khỏi thanh lâu.

Tất nhiên Đại hoàng tử sai người đuổi theo, người trốn ta đuổi, nam nhân chạy trên phố kêu lên ‘ giết người rồi, Đại hoàng tử giết người rồi! Bị người khác biết cái đó không dùng được nên muốn giết người bịt miệng, mọi người chạy nhanh lên a! ’

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Vô tình trên chóc

Cuối cùng, tất nhiên là không bắt được người rồi.

Về trong phủ, Bắc Thần Vũ phiền muộn trong lòng, như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, sợ như vậy gây nên hiểu lầm, tổn hại đến mặt mũi của hần. Tuy rằng thân thể hần có chút không khoẻ, nhưng vẫn chưa ảnh hưởng đến phương diện kia. Sau khi tỉnh táo lại những người biết việc này không có người ngoài, người của hần chắc chắn sẽ không nói lung tung, mà trừ những người đó ra, cũng chỉ có tiểu cô nương kia.

Ngại vì người do hoàng đế mời về chữa trị cho Thái Hậu, Bắc Thần Vũ không dám làm quá mức, chỉ phải sai người âm thầm điều tra. Cũng tra ra đêm đó sau khi Mộ Dung Tiểu Tiểu bị người khác ám sát nên bị thương chưa từng ra khỏi cửa, vậy rốt cuộc chuyện xảy ra với hần ngày hôm qua có liên quan đến nàng không?

Giờ phút này Bắc Thần Vũ dựa người ở trong xe ngựa, dưới thân là chăn mềm gối cao, bên cạnh là thị nữ đang quỳ gối dè dặt cẩn thận bôi thuốc cho hần. Cùng ngồi trong xe là hai cha con nhà Mộ Dung, Mộ Dung Cẩm Thiên nhắm mắt dưỡng thần, Mộ Dung Vũ Phi ngồi ngay ngắn bên cạnh phụ thân mình, nhưng hai mắt nhìn Bắc Thần Vũ mang theo một chút ai oán.

Trên mặt Bắc Thần Vũ có chút mất tự nhiên, chuyện hôm qua hần đã giải thích với cậu, nhưng mà bị lật tẩy ngay tại trận. Biểu muội này của hần như hoa như ngọc, hần cũng không phải không biết tâm tư của nàng, nhiều thêm một nữ nhân cũng không sao, nhưng hần phải trở về cung hỏi qua ý kiến của mẫu

phi.

Bên này Mộ Dung Tiểu Tiểu đã an tĩnh lại, Dạ Nguyệt Ly ôm Tiểu Nhân Nhi ngủ. Đường Tuyền Tuyền ghé đầu lên trên cửa nhìn trời xanh mây trắng. Mạc Du Ly buồn bực, bởi vì kể chuyện xong rồi, Tiểu Lạt Tiêu không thêm đề ý tới nữa. . .

Đoàn người tới dịch trạm của quan phủ đúng lúc hoàng hôn buông xuống, rốt cuộc khi xuống xe Mộ Dung Tiểu Tiểu thấy được gương mặt như quý của Bắc Thần Vũ, mặt mũi xum phù không đủ để hình dung những vết xanh tím lấm lộn trên mặt hắn, đây cũng không phải là mặt người. . . (Dịch trạm: chạm dừng chân, nơi nghỉ ngơi, thay ngựa. Mỗi dịch trạm sẽ có chức quan coi giữ gọi là Dịch thừa)

"Đầu heo. . ." Đường Tuyền Tuyền thốt lên hai từ, sau đó giật mình, kéo mạnh ống tay áo rộng rãi của Mạc Du Ly vùi mặt vào trong đó, thân mình run rẩy.

"Sao vậy?" Cảm giác người phía sau chưa đuổi kịp, Nhị hoàng tử bình dị gần gũi quay đầu lên tiếng.

"Các người đi vào trước, Tuyền Tuyền bị rơi hạt cát vào mắt, ta thử giúp nàng." Nói xong thật sự nâng lên đôi mắt đầm lệ của Đường Tuyền Tuyền.

"Không sao là tốt rồi."

Mộ Dung Tiểu Tiểu tròn trĩnh mắt, coi người khác ngốc hết sao. Ngược mắt nhìn người nào đó không hề có tính tự giác, không sai, người ra tay chính là sư huynh nhà mình. Chuyện Bắc Thần Vũ có bệnh không tiện nói ra nàng chỉ kể cho sư huynh, người khác căn bản không biết.

Mà Bắc Thần Vũ tuyệt đối không thể tưởng chỉ vì hắn nhạo báng nàng mà hiện giờ phải chịu kết cục như vậy.

"Lần sau đánh người phải đánh vào nơi không nhìn thấy." Bộ dáng này rất dọa người, Mộ Dung Tiểu Tiểu vui đầu vào cổ sư huynh nói một câu chỉ đủ hai người nghe.

Dạ Nguyệt Ly hơi nhếch môi nhìn Bắc Thần Vũ đang tiến vào trạm dịch, nội tâm cười lạnh, dám có thái độ với tiểu nha đầu, đây, chỉ là chút giáo huấn Tiểu Tiểu, tốt nhất không có lần thứ hai.

Đêm khuya yên tĩnh, Mộ Dung Tiểu Tiểu an tâm chui rúc trong lòng sư huynh, chợt nóc nhà vang lên âm thanh kỳ lạ.

Ngay cả mí mắt Dạ Nguyệt Ly cũng không động đậy, bàn tay to trong chăn nhẹ vỗ về lưng Tiểu Nhân Nhi trong lòng, từng cái từng cái. Trạm dịch có động tĩnh không ảnh hưởng một chút nào tới hắn, chỉ cần đừng ngu xuẩn đến trêu chọc hắn, hắn là sẽ không nhúng tay can thiệp.

Sư huynh càng bình tĩnh, Mộ Dung Tiểu Tiểu lại càng tò mò, không phải tò mò chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, mà là tò mò rốt cuộc chuyện gì mới có thể khiến cho gương mặt bình tĩnh sụp đổ.

Nhưng mà không lâu sau đó, khi được chứng kiến, nàng mới thực sự hiểu rõ, nàng tình nguyện thấy người này vĩnh viễn lạnh lùng như băng, cũng không nguyện nhìn thấy hắn tâm tê phế liệt như vậy. . . (Tâm tê phế liệt coi chương trước nha)

Mộ Dung Tiểu Tiểu không lo lắng Đường Tuyền Tuyền, giờ phút này Mạc Du Ly đang có cơ hội tốt thể hiện mình, Tiểu Bạch cùng Toái Nguyệt thì càng không cần lo lắng. Nhớ tới Tức Mặc Tuyết Dương, lần đó ở trong ngục nhìn thấy hắn hành hình sau đó chưa từng gặp lại, sư huynh chắc chắn giữ hắn ở Tiêu Dao sơn trang rồi.

Tiếp theo, trạm dịch trở nên ồn ào, tiếng đao kiếm, tiếng bàn ghế, tiếng kêu gào, cao thấp không đều.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cho rằng sẽ không kéo dài, vẫn nhắm mắt yên ổn như cũ, chỉ mong biết thời thế đừng xông đến nơi này.

Nhưng là, dường như nàng nghĩ cái gì thì cái đó sẽ tới. (Bà này đen thấy ón luôn)

Trong phòng bất ngờ xuất hiện ba người mặc đồ đen, trong tay cầm đại đao, cực kỳ sắc bén, vì sao hai người này nhìn thấy bọn chúng xông tới mà không có một chút phản ứng nào?

"Ngủ đi." Dạ Nguyệt Ly nói khẽ.

Mộ Dung Tiểu Tiểu tròn trĩnh mắt, bị người khác nhìn chăm chăm như vậy có thể ngủ được sao.

"A --" một tiếng kêu thảm thiết, một người trong đó học máu ngã xuống đất, hai mắt tròn lên nhìn nam tử trước mặt, chết không nhắm mắt.

Hai người còn lại ghen hòng nhìn tròn mắt đứng nhìn, không dám tin nam tử trên giường dùng một cái gối đầu đã có thể đánh chết bằng hữu (bạn) của chúng. Đang định quay đầu bỏ chạy, một người ở ngoài cửa bước vào, mặt không biểu cảm, hai mắt nhìn thẳng hai người, mà ánh mắt kia giống như đối xử với người chết. Cảm giác tức giận vì bị xem thường thay thế cảm giác kinh sợ khi nhìn thấy một màn trước đó. Tay vung đao chuẩn bị chém giết, bọn chúng không cần thiết phải bỏ mạng ở chỗ này, chủ tử căn bản chưa từng nói muốn mạng người, chỉ nói làm đáng một chút, bọn chúng không muốn vì đắc tội với người khác mà phải bỏ mạng tại đây.

Toái Nguyệt rút thanh kiếm sắc bén trong tay, liếc mắt người đối diện một cái, giơ kiếm trong tay, lắc mình tiến lên, một tia máu văng ra, hai người ngã xuống đất.

Chết ngay lập tức!

"Chủ tử, không sao chứ?" Toái Nguyệt cúi đầu xin chỉ thị.

Mộ Dung Tiểu Tiểu quan sát Toái Nguyệt một cách tỉ mỉ, dưới ánh trăng nhàn nhạt chiếu ngoài cửa sổ, soi đến gương mặt gỗ không biểu cảm, không giống với sư huynh làm cho người ta lạnh như băng, không nhìn mọi thứ xung quanh, Toái Nguyệt chính là hờ hững, đối với những thứ hán không quan tâm thì hán cũng thờ ơ không nhìn tới. So với Tức Mặc Tuyết Dương thì một người yên tĩnh, một người cởi mở.

"Không sao, đi xuống đi."

"Vâng." Tien tay khiêng lên một người, bên trái phải kéo thêm hai người, mặt không biểu cảm ra khỏi phòng.

Đánh nhau ở bên ngoài dường như sắp kết thúc.

"Ngủ đi." Dạ Nguyệt Ly lại ôm sát Tiểu Nhân Nhi mềm mại trong lòng, hít thật sâu hơi thở thơm mát từ cổ truyền đến, che dấu mùi vị máu tanh trong phòng, mà môi đã có toan tính vô tình lướt qua trên da thịt non nớt.

Mộ Dung Tiểu Tiểu hơi ngửa, không kìm lòng được mà cựa quậy thân mình.

Dĩ nhiên hơi thở Dạ Nguyệt Ly càng nặng nề, hai tay không khỏi ôm chặt người trong lòng, cách một tầng áo lót mỏng manh, hơi nóng trên người Dạ Nguyệt Ly dần thấm vào trong áo của Mộ Dung Tiểu Tiểu. Mộ Dung Tiểu Tiểu chưa từng thân mật với nam nhân nào như vậy nên chẳng biết tại sao nhiệt độ cơ thể của sư huynh thật nóng bỏng, lại ôm nằng thật chặt khiến nằng khó chịu, không khỏi vùng vẫy.

"Ừm."

Một tiếng kêu rên vang lên, xen lẫn chút thống khổ lại như thoải mái hừ nhẹ.

"Sư huynh người làm sao vậy?" Tay nhỏ bé sờ đầu gối không cẩn thận chạm nhẹ đến nơi nào đó, không khỏi tò mò xoa nhẹ. (@.@) *xoa, là xoa đấy, xoa thật đấy, ôi xoaxoa..... Ồ mà.....xoa cái gì???)

‘oanh --’ Mộ Dung Tiểu Tiểu đỏ mặt! Nàng không phải kẻ ngốc, kiếp trước làm sát thủ đã từng thấy loại chuyện này nhiều rồi, đây là. . .

"Thình thình thình...."

"Ta đi mở cửa!" Mộ Dung Tiểu Tiểu xoay người liền chuẩn bị xuống giường, nhất thời lại bị một người ôm trở lại, gần sát lồng ngực sư huynh. (Thực không muốn nói chứ mà\\>>>"/))

"Đề ta đi." Dạ Nguyệt Ly không bỏ lỡ rằng mây hồng trên gương mặt tiểu nha đầu. Trước kia nghĩ là mấy năm tiếp theo đợi nàng lớn lên một chút sẽ để cho nàng biết suy nghĩ của mình, nhưng đủ loại kinh nghiệm gần đây đã khiến cho hán khôn đáo lắm rồi, nhiều lần suýt chút nữa hán không nhịn được. Hán hoài nghi, lần này để cho nàng rời khỏi cốc là tốt hay xấu?

Dạ Nguyệt Ly vẫn không buông tay, điều chỉnh tốt hô hấp mới mở cửa phòng, Mạc Du Ly và Đường Tuyên Tuyên ở phía trước, đứng phía sau là Bắc Thần Thụy.

Vừa thấy người Đường Tuyên Tuyên chạy vào ngay, "Không có sao chứ, không có sao chứ?" Tỉ mỉ đánh giá Mộ Dung Tiểu Tiểu, được người khác ôm chắc là không có gì đáng ngại, nhưng mà,

"O?" Đường Tuyên Tuyên nghi hoặc nhìn gò má Mộ Dung Tiểu Tiểu, "Tiểu Tiểu, sao mặt người lại hồng như vậy?" Ngay sau đó như hiểu ra vấn đề, "Không có việc gì Tiểu Tiểu, những người đó đều bị giết chết, người đừng sợ hãi!"

"Ta không sao." Không còn cách nào khác, Mộ Dung Tiểu Tiểu chỉ có thể vùi mặt vào trong lòng sư huynh.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Ban đêm do thám hoàng cung

Ánh lửa trạm dịch sáng ngời, cách vài bước lại có thị vệ tay cầm đuốc đứng thẳng một bên.

Mùi máu tươi lan tỏa, mặc dù trong viện có tiếng bước chân vội vàng, nhưng động tác của tất cả mọi người đều vào đấy, dường như không hề bị trận đánh bất ngờ mà rối loạn.

Dạ Nguyệt Ly giống như vô tình liếc mắt nhìn qua Bắc Thần Thụy, con ngươi u ám bắn ra tia nham hiểm.

"Hai vị bị sợ hãi rồi, thích khách đánh bất ngờ, chưa kịp sắp xếp, may mà hai vị không sao." Bắc Thần Thụy xin lỗi có phần không thành ý, thị vệ hần phải tới trở về bẩm báo đích thân thủ hạ của người này khiêng thích khách ra khỏi phòng, nghiêm túc xem xét nam tử trước mắt, cùng là đồ đệ của Thần Phong lão nhân, hẳn biết người này không đơn giản, giống như hiện tại, sắc mặt người này bình tĩnh nhìn thi thể trong viện, không hề khác thường.

"Không sao." Dạ Nguyệt Ly cười như có như không lạnh lùng đáp.

"Vậy là tốt rồi, các vị nghỉ ngơi sớm một chút, bản cung còn có việc, xin phép đi trước." Dứt lời hướng tới đoán người Mộ Dung Tiểu Tiểu gật đầu, xoay người rời đi.

"Được rồi, Tuyên Tuyên, chúng ta cũng ngủ đi." Mạc Du Ly đang nhớ lại vừa rồi, hẳn vừa mới tiến vào phòng Đường Tuyên Tuyên không lâu, đã có người xâm nhập, mà Tiểu Lạt tiêu không hề báo vệ đã ra tay hạ gục hai người vừa mới vào cửa, không hề cho hẳn một chút cơ hội thể hiện.

Hiện tại hẳn đang suy tính, có nên trộm mấy thứ đồ này nọ trên người Tiểu Lạt tiêu hay không? Không chừng ngày nào đó hẳn trúng chiêu thì quả thực là thiệt thòi lớn.

Đường Tuyên Tuyên hưng dữ quay đầu, hai tay xé rách cổ áo Mạc Du Ly, nghiêng răng nghiêng lợi, "Mạc Du Ly, lão nương còn chưa có so đo chuyện ban đêm ngươi xông vào phòng lão nương (tương đương với câu "bà đây" của Việt Nam đó), lúc này ngươi lại còn ngang nhiên chiếm tiện nghi của lão nương!" Cái gì gọi là chúng ta cũng đi ngủ, ai thêm chúng ta với hẳn, tên khốn kiếp này!

"Được rồi, được rồi, lỗi của ta, Đường cô nương, lúc này đêm đã khuya, ngài mau nghỉ đi thôi." Về mặt Mạc Du Ly như ăn phải mướp đắng, vì sao Tiểu Lạt tiêu cứ thích túm cổ áo hẳn.

"Hừ."

.....

Nhìn hai người cãi nhau dọc đường trở về phòng, trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu than nhẹ, chẳng biết tại sao, nàng có phần hâm mộ bọn họ. Bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, nàng chưa từng được trải qua cái gọi là tình yêu. Rốt cuộc yêu là gì? Nàng chỉ biết qua phim truyền hình, tình yêu làm cho người ta vui người ta buồn, dường như có rất nhiều người đuổi theo không biết mỏi mệt.

Cho dù không có ' tình huống ' xấu hổ vừa rồi của nàng với sư huynh, có một số việc, thời gian sẽ cho nàng một câu trả lời thuyết phục . . .

"Ngủ đi." Dạ Nguyệt Ly không có bỏ qua chút hâm mộ của thiên hạ trong lòng, khoe miệng hơi cong lên, sẽ nhanh thôi.

Sẽ không phải chờ quá lâu đâu

Đường trở về thật thuận lợi, không còn xuất hiện tình huống ám sát nữa, một đường thẳng tiến tăng tốc hai mươi ngày sau là tới Kinh Thành. Lúc này Bắc Địch vừa bước vào mùa hạ, do địa thế của Bắc Địch, cho nên tại Kinh Thành mùa hạ cũng ẩm áp như mùa xuân. Tại đây nắng ấm hòa tan trong gió, lần đầu tiên Mộ Dung Tiểu Tiểu được thấy khu trung tâm của một quốc gia giàu mạnh - Kinh Thành.

Sầm uất là đương nhiên, rực rỡ chói lọi nhất định là có .

Ngựa xe như nước, đường đông như trẩy hội. Tiếng mua bán trên đường, tiếng hét to, tiếng trả giá, nổi thành một mảnh; trong quán rượu, tiểu nhị bung rượu và thức ăn cực kì nhanh nhẹn, thính thoắng còn truyền đến tiếng chơi đoán số, tiếng cười, tiếng tách trà va chạm

Bỗng nhiên có vài chiếc kiệu xa hoa tiến tới, khiến cho dân chúng phải ngược nhìn.

Vào cửa thành không lâu, Bắc Thần Thụy cười ngửa đi đến bên cạnh xe hời, "Cô nương Tiểu Tiểu có muốn vào quý phủ của bản cung không?"

Mặc dù Nhị hoàng tử Bắc Thần Thụy chưa được Phong Vương, hai năm trước cũng đã có phủ đệ của riêng mình.

"Đa tạ ý tốt của Nhị hoàng tử, chúng ta cũng có phủ đệ của mình ở kinh thành, không cần phiền ngài." Mộ Dung Tiểu Tiểu nói lời sư huynh sớm nói cho nàng biết, về phần ở đâu nàng cũng không quan tâm, đương nhiên nếu như ở chỗ của mình thì vẫn tự do hơn.

"Được rồi, ngày mai bản cung sẽ cho người đến mời cô nương vào cung, hôm nay mời cô nương nghỉ ngơi thật tốt." Bắc Thần Thụy cũng không ép buộc, chỉ phân phó một bộ phận thị vệ đi bảo vệ dọc đường.

"Vậy bản cung xin từ biệt." Bắc Thần Thụy mỉm cười rời đi.

Trên suốt quãng đường, nhóm người Mộ Dung Tiểu Tiểu chưa từng nói chuyện với cha con nhà Mộ Dung, Mộ Dung Cảnh Thiên vẫn cánh cánh trong lòng kết quả tuyển chọn đại hội võ lâm ngày đó, chỉ cần vừa nhìn thấy Mạc Du Ly sắc mặt sẽ không tốt, lúc này thấy bọn họ đi cũng không chào hỏi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhẹ nhàng buông rèm tiến sát trong lòng sư huynh, Đường Tuyên Tuyên kéo qua Mạc Du Ly qua một bên bắt hẳn phải giải thích cho nàng, cùng là lần đầu tiên tới Kinh Thành, gò má Đường Tuyên Tuyên ửng đỏ không che giấu nổi sự phấn khích, Mạc Du Ly rất phối hợp, đôi mắt hiện lên sự vui vẻ.

"Nghĩ ra được muốn đi chơi cùng sư huynh ở đâu chưa?" Dạ Nguyệt Ly luôn luôn ôm thiên hạ trong lòng nói nhỏ, hiện tại hẳn thầm nghĩ phải vui vẻ ở

cùng nàng, không bỏ qua một chút cơ hội cải thiện mối quan hệ.

"Ừ." Mộ Dung Tiểu Tiểu khép hờ đôi mắt nhỏ.

Trong lòng lại âm thầm tính toán tiếp theo phải làm những gì.

Màn đêm buông xuống Kinh Thành cũng dần yên bình trở lại, lác đác chỉ có vài ánh sáng chớp nhoáng cái đã tối đen như mực.

Một bóng đen lướt nhanh qua tầng tầng lớp lớp mái nhà, hướng thẳng tới nơi quan trọng nhất Kinh Thành, bay qua tường thành tiến vào trong cung.

Phía sau người đó để lại một bóng dài, nếu nhìn kỹ lại, trong lòng người này còn ôm thêm một thân hình nhỏ con nữa.

Chính là Dạ Nguyệt Ly và Mộ Dung Tiểu Tiểu, bọn họ đi theo dõi Mộ Dung Cảnh Thiên.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cười lạnh, không thể chờ nổi thêm một chút nữa sao, Mộ Dung Cảnh Thiên gấp rút lắm rồi. Nàng đã sớm dự đoán được dựa vào việc Mộ Dung Cảnh Thiên không chiếm được ưu thế nhất định sẽ lại cấu kết với người nào đó trong cung, xem ra hẳn thật sự hạ quyết tâm muốn kết thân với hoàng tộc.

Đêm nay, có thu hoạch gì không đây?

Đôi mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu đảo đi đảo lại đánh giá sư huynh nhà mình một lần nữa, tám năm rồi, cuối cùng cũng có cơ hội chiêm ngưỡng sư huynh mặc đồ màu trắng.

Màu đen!

Nàng định đi một mình, nhưng sư huynh không đồng ý cho nàng đi một mình, nhưng đi theo dõi người khác mặc đồ màu trắng không phải là ý hay, lần này là xông vào hoàng cung. Mộ Dung Tiểu Tiểu động não, nhất thời nổi hứng bắt Dạ Nguyệt Ly đi thay quần áo.

Dạ Nguyệt Ly có chút dở khóc dở cười, thói quen của hắn là mặc đồ cùng màu, lúc này phải thay đổi hắn có phần không quen, hiếm khi thấy tiểu nha đầu thích thú, hắn liền phối hợp một chút.

Mộ Dung Tiểu Tiểu càng nhìn càng thấy hài lòng, hai mắt sáng lên, miệng nhỏ nhắn vô thức thốt lên hai từ, ‘ xinh đẹp. ’

Lúc này toàn thân Dạ Nguyệt Ly là trường bào màu đen viền vàng, hơi thở quanh thân càng thêm lạnh băng, môi mỏng hơi cong lên, tỏa ra sự gọi cảm mê người, lạnh lùng lại pha chút thần bí.

Dạ Nguyệt Ly nhẹ nhàng nhéo mũi nhỏ của thiên hạ trong lòng, Dạ Nguyệt Ly bắt đầu cười khề, cũng chỉ có nàng, hắn mới không nở cự tuyệt.

Mộ Dung Cảnh Thiên ở phía trước đã giảm tốc độ, thoát khỏi tầng lớp thị vệ, xoay mình tiến vào trong một tòa cung điện.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhẹ nhàng kéo vạt áo sư huynh, ngón tay nhỏ chỉ xuống chân. Dạ Nguyệt Ly nhéo gò má của Tiểu Nhân Nhi trong lòng, ý bảo không cần lo lắng, bình tĩnh nhìn Mộ Dung Cảnh Thiên hoàn toàn tiến vào trong cung điện hoa lệ kia sau đó mới bắt đầu có động tác.

Nhưng không hề đi theo xuống dưới đất mà là bay người lên trên nóc nhà.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhíu mày, cũng tốt, nóc nhà cũng là nơi nghe lén rất tốt.

Trong cung Dao Vũ.

Mộ Dung Dao thoáng ngạc nhiên nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện trong tầm cung sau đó liền khôi phục thái độ bình thường, nhẹ nhàng vung tay về phía sau, "Lui xuống đi, canh giữ ở bên ngoài."

Nhìn người vừa đến, sắc mặt bình tĩnh, "Đại ca, tại sao bây giờ huynh mới đến?"

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Quyết không thỏa hiệp

Mộ Dung Dao nghiêng mình trên giường, toàn thân trang phục cung đình không tầm thường, thoa phấn nhẹ, trán điểm nốt son, đôi mi thanh tú như liễu rủ, khóe mắt khẽ cong lên, đôi mắt khẽ chớp nhẹ nhàng mà quyến rũ, ngón tay khẽ chống thái dương, khi giờ tay nhắc chân đều toát lên bộ dáng thành thực khiến người khác mất hồn mất vía, nhìn người trước mắt cất tiếng lạnh nhạt, lại lộ ra vẻ đẹp quý phái.

Con mình vừa mới rời khỏi, đại ca đã tới rồi, nhưng mà, cũng trong dự liệu của nàng. Chuyện xảy ra ở đại hội võ lâm nàng đã nghe Vũ Nhi nói qua, chuyện kể tiếp là kết thân chứ sao.

Ngôi vị chính phi của Vũ Nhi không phải nữ tử nào cũng có thể ngồi được, đây cũng là một trong những mấu chốt quan trọng, càng liên quan đến tương lai của chính nàng!

Mộ Dung Cẩn Thiên khẽ nhú mày nhìn trời, năm đó Nghiêu đế vẫn còn là Vương gia khi đến phía nam bước chân vào giang hồ đã gặp muội muội nhà mình, nhất thời động lòng, ra ý chỉ muốn có Dao nhi, mà muội muội của hắn năm đó mới vào cung chỉ là một tiểu nữ tử không rành việc đời, ở trong chốn thâm cung lặn lội hai mươi năm mà đến nay vẫn còn được sủng ái, hắn cũng không thể xem thường muội muội này. Mặc dù không vui vì nàng không tôn trọng huynh trưởng, hắn vẫn phải đến đây một chuyến. Mộ Dung gia tuyệt đối không thể mất trong tay hắn, không đặt được vị trí tối cao trong võ lâm, vậy thì hắn phải đánh cuộc vị trí thống gia với hoàng thất, chỉ cần muội muội nhà mình đồng ý thì mọi chuyện đều tốt đẹp.

"Ừ, chuyện đại hội võ lâm chắc muội cũng biết, Dao nhi, tiếp theo muội có tính toán gì không." Mộ Dung Cẩn Thiên ngồi ở một bên, nghiêm túc nói, ánh mắt tập trung, không bỏ qua một chút cảm xúc trên gương mặt Mộ Dung Dao.

"Đại ca, như vậy không hay đâu, người cũng biết đấy, tuyển chọn chính phi cho Vũ Nhi, là muốn tương lai trở thành trợ thủ đắc lực khi nó tranh đấu." Môi hồng của Mộ Dung Dao khẽ mở, lời nói bình thản không có một chút khác thường, "Đại ca, người biết đấy, thế lực của nhà Mộ Dung chúng ta ở Bắc Địch quốc cũng không lớn mạnh, tất nhiên muội sẽ dành những gì tốt nhất cho người trong nhà, nhưng chỉ dựa vào địa vị của đại ca ở trong chốn võ lâm, không thể giúp đỡ Vũ Nhi được. Huống chi hiện tại đại ca còn để mất vị trí mình chủ võ lâm, người nói kẻ làm muội muội đây biết phải làm sao." Tiếp theo ngón tay nhỏ nhắn day day thái dương, lắc đầu dường như rất lo lắng.

Giỏi thật! Đôi mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu lóe sáng, âm thầm đánh giá Mộ Dung Dao, không hổ là nữ nhân trong hoàng cung, vừa thấy cũng biết không phải là hạng người không (Ý nói không phải bình hoa di động mà là người phụ nữ có đầu óc, thủ đoạn)! Mà quan hệ giữa hai huynh muội bọn họ cũng không hài hòa như trong tưởng tượng.

Dạ Nguyệt Ly khinh thường, mọi người trên thế gian cũng chỉ tồn tại vì lợi ích của bản thân, tình thân đối với bọn họ mà nói chỉ là vật trang trí ngoài thân. Với hắn mà nói, loại này tình thân hắn không cần!

Đôi mắt nhìn Tiểu nhân nhi trong lòng tràn ngập dịu dàng, cung chiêu, lại càng ôm sát thân thể nhỏ để không bị trượt xuống phía dưới. Hắn chỉ cần có nàng là đủ rồi, còn lại đều không để ý. Mà hắn, chưa bao giờ hắn lo lắng tiểu nha đầu sẽ rời khỏi hắn, bởi vì có chết hắn cũng sẽ buộc chặt nàng ở bên người! (Nói thế, hừ....đến lúc nguy hiểm thực sự xem có dám không?)

Mộ Dung Tiểu Tiểu hí con người, tiếp tục nghe hai người nói chuyện.

Mặc dù nàng có thể cùng sự huynh trực tiếp đến kinh thành điều tra thân thế của bản thân, nhưng nếu mượn danh tiếng của Bắc Thần Thụy vào cùng chuẩn bệnh cho Thái hậu, về sau ra vào hoàng cung sẽ dễ dàng hơn.

Chắc chắn Mộ Dung Cẩn Thiên sẽ gặp Mộ Dung Dao, nàng nhất định phải điều tra ra rốt cuộc hắn có liên quan đến chuyện năm đó không, có phải Mộ Dung Dao cũng góp phần trong đó.

Phụ thân của thân hình này và Mộ Dung Cẩn Thiên không phải cùng mẫu thân, Mộ Dung Chiến Thiên là dòng chính, Mộ Dung Cẩn Thiên với Mộ Dung Dao mới cùng một mẫu thân, là dòng thứ (con của thiếp). Vì muốn nhanh chóng điều tra sự thật năm đó, vào cung là điều tất nhiên.

"Dao nhi, muội cũng biết đấy, ta chỉ có một nữ nhi duy nhất, làm sao ta có thể để cho Vũ Nhi đi làm thiếp, đó cũng là cháu gái ruột của muội mà." Mộ Dung Cẩn Thiên đánh bài tình thân.

"Đại ca người yên tâm đi, người làm cô như muội sẽ không xử tệ với Phi Nhi đâu." Mộ Dung Dao nhẹ nhàng đứng dậy, chuông nhỏ trên eo khẽ rung đưa tạo ra tiếng vang khẽ, khoe môi nâng lên một nụ cười quyến rũ, tiếp lời đại ca mình.

"Vậy ý của người là Phi Nhi không thể là chính phi?" Trong nháy mắt gương mặt Mộ Dung Cẩn Thiên trầm xuống, nắm ngón tay trong tay áo âm thầm nắm chặt.

"Đại ca, người thử đặt vào địa vị mẹ con ta mà nghĩ thử xem, ta ở trong chốn người ăn thịt người đã hai mươi năm, không có quyền lực tương đương với việc bị kẻ khác xâu xé, ta không muốn mạo hiểm như vậy." Nếu không mấy năm nay nàng không từ thủ đoạn là vì điều gì, không phải là muốn sống tốt hay sao? Phải có thế lực của riêng mình! Điểm ấy nàng tuyệt đối không thỏa hiệp!

Mộ Dung Dao đứng quay lưng về phía Mộ Dung Cẩn Thiên khoe môi khẽ nhếch lên, cười lạnh. Chính phi của Vũ Nhi tuyệt đối không phải là một gia tộc!

"Vậy là người hạ quyết tâm rồi?" Giọng điệu Mộ Dung Cẩn Thiên âm trầm, ánh mắt nhìn Mộ Dung Dao có chút phức tạp.

"Đại ca, ta cũng không có biện pháp khác, lần này người đánh mất vị trí mình chủ, năm đó cũng thế. . ."

"Đủ rồi!"

Ánh mắt của Mộ Dung Tiểu Tiểu lóe lên, nhìn thoáng qua sư huynh, năm đó? Chuyện tám năm trước? Chẳng lẽ thật sự có liên quan tới Mộ Dung Cẩn Thiên! ?

Lạnh lùng nhìn hai người trong cung điện, lúc này đã ngừng bàn bạc, xem ra hôm nay sẽ không biết được gì thêm, dù sao cũng có một chút thu hoạch.

Trở lại phủ viện, Mạc Du Ly và Đường Tuyên Tuyên đã ngủ say, Toái Nguyệt vẫn đứng đợi, đến khi thấy chủ tử nhà mình mới yên tâm lui xuống.

Tắm rửa xong Mộ Dung Tiểu Tiểu lại ru rú trong lòng sư huynh, hai mắt nhìn chăm chăm đỉnh màn dường như có điều suy nghĩ.

Tay Dạ Nguyệt Ly đang xoa gò má của Tiểu nhân nhi bỗng ngừng lại, từ sau khi tiểu nha đầu trở về thì không nói câu nào.

Khẽ xoay gò má của thiên hạ ở trong lòng, thấy tiểu nha đầu nhìn mình bằng ánh mắt ngờ ngác không hiểu gì, ánh mắt Dạ Nguyệt Ly tối lại, hần phát hiện, hần lại muốn trêu chọc nha đầu kia.

Nghĩ là làm!

Ngón tay thon dài khẽ nâng cằm Tiểu nhân nhi, thấy đôi mắt nàng từ không hiểu đến nghi hoặc không ngừng né tránh, Dạ Nguyệt Ly cười khẽ một tiếng, thường thức biểu cảm trên khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nha đầu vừa thẹn thùng lại vừa tức giận.

Tim, cũng ngứa ngáy.

Bỗng nhiên có một loại xúc động, muốn cúi người xuống hôn lên đôi mắt ngờ ngác kia.

Mộ Dung Tiểu Tiểu âm thầm ảo não, sau khi luyện Thiên Linh Quyết đến tầng thứ tư, nội lực cũng lớn hơn, cho nên hiện tại nhìn mọi vật ban đêm rất rõ ràng. Đôi mắt đen kịt sâu thẳm của sư huynh như muốn hút nàng vào trong đó, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, sống mũi cao thẳng, môi hồng nhuận giống như miếng thạch, nhìn qua. . .

Muốn cắn một ngụm. . .

‘Ừng ục’ Nuốt nuốt nước miếng.

"Ha ha. . ." Dạ Nguyệt Ly cười ra tiếng, tiếp theo nhin không được cười liên tiếp. Trong đêm yên tĩnh lại càng vang to.

Mộ Dung Tiểu Tiểu bĩu môi, hai hàng lông mày cau có lại, hành động vừa rồi của bản thân khiến nàng xấu hổ không tả nổi, nàng lại dám.....! Đây không phải là chuyện mà chỉ có những kẻ háo sắc mới làm hay sao, sao nàng lại. . .

"Được rồi, ngủ đi." Không dám chiều đùa quá mức, đến lúc đó tiểu nha đầu thẹn quá hóa giận coi như xong. Mặc kệ nàng có buồn vì cái chết của phụ thân phụ mẫu hay không, nhưng hần làm hy vọng có thể dời đi lực chú ý của nàng, không muốn nàng quá sa vào chuyện đó.

Dạ Nguyệt Ly hôn lên mí mắt nàng, nhìn tiểu nha đầu vội vàng chôn mặt vào trong chăn, chỉ còn đôi tai hồng hồng, hai tai ôm sát nàng vào lòng, trong lòng thỏa mãn, lúc này mới nhắm mắt đi ngủ.

Trong cung Dao Vũ, Mộ Dung Dao nằm một mình trên giường, tối nay Hoàng đế Bắc Thần Nghiêu không đến thăm cung của nàng, không cần nghĩ cũng biết là đang ở cùng nữ nhân đó! Mọi người đều cho rằng Mộ Dung Dao nàng là người được sủng ái nhất, có ai biết rằng người nam nhân kia yêu nhất không phải là nàng, lại càng không phải là đám nữ nhân ngu ngốc kia! Mộ Dung Dao nàng phải dùng mọi thủ đoạn mới leo lên được địa vị hiện tại, đại ca của mình không hiểu mình thì thôi, lại còn muốn bắt nàng đem tương lai của Vũ Nhi ra cá cược, hừ, nàng cũng không trông mong vào cái gọi là nhà Mộ Dung giúp gì được cho mẹ con nhà nàng, nàng sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào, bất cứ ai cản trở nàng và Vũ Nhi, cho dù có là đại ca ruột của nàng! Tuyệt đối không!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Động Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bắc Địch Thái hậu

Editor: LimCa

Sáng sớm hôm sau, tiếng chim hót vang lên, mặt trời đỏ mới lên, ánh sáng rực hồng chiếu xuống bao trùm cả khoảng sân, cảnh vật đặc biệt yên tĩnh.

Mộ Dung Tiểu Tiểu dậy thật sớm, tiện tay búi mái tóc lên, dùng chiếc dây buộc tóc màu nhạt của sư huynh đưa cho nàng buộc lỏng búi tóc lại, vẫn mặc trên người bộ y phục mỏng màu trắng, thể hiện rõ tinh thần rất phấn chấn, mà khuôn mặt trong kính chỉ mới có tám tuổi đã lộ ra nét đẹp kiều mị.

Quan sát dung nhan trong kính, mặc dù nàng không thích chăm chút ăn mặc, nhưng cũng không thể không thừa nhận kiếp này có được một gương mặt xinh đẹp động lòng người hơn so với kiếp trước, có lẽ sau này khuôn mặt này không được đến mức khuynh quốc khuynh thành thì cũng phải thuộc loại dung mạo đẹp dễ trong sáng.

Khoé môi Mộ Dung Tiểu Tiểu nhếch lên tạo thành một nụ cười lạnh, nếu không phải chủ nhân trước của thân thể này chết thì sao mình có thể sống lại? Đến hôm nay nàng làm được những thứ này coi như là làm thành cảm tạ thôi.

Dạ Nguyệt Ly thấy tiểu nha đầu buộc dây buộc tóc xong vẫn ngẩn người, không nhìn được đi qua ôm tiểu nhân nhi ra ngoài phòng dùng đồ ăn sáng, "Để sư huynh đi cùng với muội." Câu nói khẳng định không mang theo bất cứ ý tứ thương lượng, cứ như vậy ra xong quyết định cho Mộ Dung Tiểu Tiểu.

"Đến lúc đó muốn..." Mộ Dung Tiểu Tiểu cau mày, nàng không muốn đi vào đó cùng sư huynh, phải biết rằng đi chữa bệnh Thái hậu thì không thể tránh khỏi gặp phải Hoàng đế, chính nàng sẽ nghĩ được cách tránh thoát việc phải quỳ lạy, nhưng còn sư huynh thì sao đây? Trên đời này, ngoại trừ sư phụ có thể làm cho nàng cùng sư huynh quỳ xuống thì không còn người khác, cho dù là Hoàng đế cũng không được!

"Đừng lo." Dạ Nguyệt Ly không quan tâm, muốn cho hấn quỳ xuống? Bọn họ còn chưa có tư cách này!

Ngoài cửa, tiếng bước chân vang lên, hai tay Mạc Du Ly ôm trước ngực, cười như có như không, dựa người vào khung cửa, "Người trong cung tới rồi." Mặc dù hấn ta không biết hai người gây họa kia đánh cái chủ ý quỷ gì, nhưng hấn ta vẫn vui lòng xem kịch vui.

"Ăn no rồi hả?" Không để ý tới Mạc Dạ Ly, tay phải của Dạ Nguyệt Ly không chút thành thạo lại đưa một miếng điểm tâm cho người trong ngực, không chút hoang mang hỏi.

"Ừ, đi thôi." Đến gần tay sư huynh lại cắn một miếng, lúc này mới lên tiếng.

Người tới cũng không phải người của Bắc Thần Thuyết, mà là Tổng Quản Thái Giám bên cạnh Thái hậu, chiếc kiệu trong cung màu xanh ngọc dừng ở cửa phủ, không bao lâu đã hấp dẫn dân chúng hai bên đường dừng chân, rồi rít to mõ quan sát xem trong hoàng cung đến đón vị đại nhân nào đây?

Đi tuốt đằng trước chính là thái giám tay cầm phát trần, sau khi nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu liền ôn hòa mở miệng, "Vị này chính là cô nương Tiểu Tiểu rồi, tiểu nhân là Lộc Thăng, tuân theo mệnh lệnh của Thái hậu tới thỉnh cô nương tiền cung, cô nương chuẩn bị xong chưa, một lúc nữa đừng gây ra sai lầm." Mặc dù nhìn trên khuôn mặt nhỏ bé của Lộc Thăng thấy thái độ khiêm tốn nhưng ý cười giả dối kia không lừa được người khác.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhú mày, đích thân sai người tới đón? Nhìn tư thái này rõ ràng là chờ không kịp hay là muốn thăm dò nàng, vị Thái hậu này thật có ý tứ.

Nét mặt Dạ Nguyệt Ly lạnh nhạt không nói, ánh mắt nheo lại lộ ra mấy phần lạnh lùng, Lộc Thăng bị nhìn chằm chằm khiến cả người không được tự nhiên, nam tử cao lớn toàn thân toát ra sự lạnh lẽo kia khiến cho sau lưng ông toát ra mồ hôi lạnh, đột nhiên nhớ tới lời Nhị hoàng tử nói qua, lúc này mới thu lại sự khinh thường trong ánh mắt, đầu cũng cúi ngày càng thấp hơn.

"Làm phiền công công, lúc này chúng ta đi thôi." Mộ Dung Tiểu Tiểu thản nhiên đáp.

"Không dám." Lộc Thăng sợ hãi cúi thấp người, tuân theo ý tứ Thái hậu lúc trước là muốn thăm dò kỹ lưỡng, nhưng cho tới nay Thái hậu cũng đều rất yêu thương Nhị hoàng tử, hơn nữa trước khi đến Nhị hoàng tử đã dặn dò ông phải chu đáo mời người ta đến, ông vẫn không nên đắc tội Nhị hoàng tử cũng không cần đắc tội đồ đệ của Thần Phong lão nhân mà mọi người trong giang hồ sùng bái, nếu người ta thật sự có bản lĩnh thì chính mình có thể sẽ chịu khổ rồi.

Dạ Nguyệt Ly ôm người vào kiệu, Toái Nguyệt đi theo phía sau, sau nửa canh giờ đã tới cửa cung, một đường đi theo phía sau Lộc Thăng dẫn đường, nhanh chóng đi về hướng hậu cung.

Trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu cười lạnh, mặc dù nàng chưa quen thuộc lễ nghi cô đại hoàng cung, nhưng bình thường một chiếc kiệu không thể đi thẳng vào trong cung nàng vẫn là biết, vị Thái hậu kia có cần vội vã như vậy sao?

Trước đó nàng có cẩn thận tìm hiểu tình hình trong Hoàng thất nước Bắc Địch, người đời đều nói bây giờ Thái hậu một lòng hướng Phật, không hề nhúng tay vào chuyện trong hoàng cung, nhưng nhìn những thứ trước mắt ở trong cung điện: gỗ Vân Đinh Đàn làm xà nhà, thủy tinh ngọc bích dùng làm đèn, trần châu làm màn che, kiểu dáng quý phái là chính, vị Thái hậu này thật sự như bên ngoài đồn đãi không để ý tới việc đời thật sao?

Mẫu thân ruột thịt của Đương Kim Thánh Thượng mất sớm, từ nhỏ là nhờ một tay Thái hậu hiện tại nuôi nấng. Bắc Thần Nghiêu cũng chưa từng đối xử tệ với nàng ta, từ sau khi lên ngôi vàng trừ việc truy phong mẫu thân ruột mình, thì còn ban một đạo thánh chỉ là tôn phong nàng ta thành Thánh mẫu Hoàng thái hậu, ban thưởng ở cung Vĩnh Thọ an hưởng tuổi già, đến lúc này vẫn cả ngày ẩn cư ở trong cung tụng kinh niệm Phật.

Bắc Thần Nghiêu có ba người con trai năm người con gái, hiện nay người con trai thứ ba còn chưa được phong làm vương gia.

Sau khi Đại hoàng tử Bắc Thần Vũ trưởng thành, Bắc Thần Nghiêu đặc biệt ban thưởng cho một tòa cung điện độc lập cho hấn;

Nhị hoàng tử Bắc Thần Thuyết là một trong ba vị hoàng tử duy nhất ở ngoài cung có phủ đệ của riêng mình, có người nói hoàng thượng sủng ái nhất Nhị hoàng tử, cũng có người nói là vì Đương Kim hoàng hậu tới nay đều không thích nhìn thấy Nhị hoàng tử, hoàng thượng sợ Nhị hoàng tử đau lòng nên mới để cho Nhị hoàng tử ở bên ngoài cung, dù sao mỗi người đều có cách nói riêng, mỗi người mỗi kiểu.

Tam hoàng tử Bắc Thần Tĩnh, hiện giờ là hoàng tử nhỏ nhất còn ở trong cung được xem là người khác biệt rồi. Mẫu phi Tam hoàng tử mất khi Bắc Thần Tĩnh mới bảy tuổi, không bao lâu sau liền không nói cũng không cười nữa, cả ngày mặt không chút thay đổi, đều bị mọi người gọi là Si nhi.

Mà trong năm công chúa ngoại trừ Mộ Dung Dao Sở là An công chúa được sủng ái nhất bên thì bốn vị công chúa còn lại đều không có tiếng tăm gì, đều

do một vài vị phi tần trong cung sinh ra.

Sau khi xuống kiệu Mộ Dung Tiểu Tiểu không lại để cho sư huynh ôm, đã vào trong cung cũng phải có chút kiêng dè, tránh sinh ra chuyện không cần thiết.

Lông mi Dạ Nguyệt Ly khẽ nhăn lại, không lay chuyển được tiểu nha đầu chỉ đành phải thuận ý của nàng.

"Thái hậu nương nương, người đã được nô tài mời đến."

Vào trong tâm cung u tĩnh của điện Vĩnh Thọ, theo giọng nói lạnh lạnh của Lộc Thắng vang lên, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhẹ nhàng ủy thân, "Dần nữ Tiểu Tiểu cùng sư huynh Dạ Nguyệt Ly bái kiến Thái hậu nương nương, nương nương vạn phúc kim an."

"Hoàng nữ này, miễn lễ cho bọn họ đi, người trong giang hồ không câu nệ tiểu tiết, chớ gò bó bọn họ." Khi giọng nói nho nhã như gió mát truyền đến, lúc này Mộ Dung Tiểu Tiểu mới ngẩng đầu quan sát người nói chuyện trên điện, Bắc Thần Thụy?

Hôm nay, hắc vân mặc cẩm bào trắng như tuyết, không nhiễm chút bụi trần, hắc vân làm cho người khác có cảm giác xa cách lạnh đời, trên thân không dính một hạt bụi, hắc vân luôn khiến nàng xuất hiện một loại ảo giác, cảm thấy người này vốn không nên sống ở trong hoàng cung, hắc vân nên thuộc kiểu người một mình ung dung tự tại du sơn ngoạn thủy, không chịu sự trói buộc của thế tục mà nên tiểu sai tự tại trong thiên địa. Ba nghìn sợi tóc đen được cây trâm ngọc xanh biếc búi cao trên đầu, vẫn tao nhã như cũ. Sống lưng thẳng tắp đứng ở một bên, bên trong dáng người cao gầy tuấn tú ẩn chứa lực lượng cứng cỏi không lồ. Hắc vân đang cười, không thấy rõ cảm xúc trong đáy mắt, nhưng vẫn truyền đến sự biểu đạt hữu hảo cho nàng.

Chung quy Bắc Thần Thụy mang lại cho nàng một loại cảm giác cực kỳ mâu thuẫn, ngay từ cái nhìn đầu tiên nàng đã cảm thấy rõ ràng trong suốt, nhưng quan sát tỉ mỉ kĩ càng liền thấy người này sâu không lường được, không cách nào từ bề ngoài suy đoán nội tâm người này.

Cảm thấy ánh mắt nóng rực của sư huynh nhìn nàng, Mộ Dung Tiểu Tiểu khó hiểu ngược mắt, sư huynh làm sao vậy?

Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly nhanh chóng tối lại, nhìn lướt qua Bắc Thần Thụy sau đó khoé môi khẽ cong lên khó thể nhận ra.

"Thật là, hoàng tử mẫu còn chưa có làm gì người ta đâu, nhưng ai gia cần phải chân chính kiến thức y thuật tiểu cô nương này rồi." Âm thanh rất nhẹ, ít nhất không giống trong tưởng tượng của Mộ Dung Tiểu Tiểu già như vậy. Tiếp theo nghiêm túc quan sát vị Thái hậu này, chỉ thấy phía trên chiếc ghế toạ bằng vàng ròng một vị phu nhân có khuôn mặt hiền lành hoà ái đang ngồi, nhìn qua cũng không hề có vẻ già, làn da được bảo dưỡng trắng như tuyết, mặc một chiếc cung bào màu đỏ bên trên có thêu một đoá hoa Mẫu Đơn lớn màu đỏ, những sợi chỉ bạc tỉ mỉ tạo ra hình dáng tinh xảo, thể hiện vẻ sang trọng quý phái.

Sau khi nói dứt lời, ánh mắt chuyển dời một cái, như có một tia ánh sáng lạnh bắn ra, nhìn thẳng Mộ Dung Tiểu Tiểu trước mắt, dường như có một loại áp lực vô hình.

Bạn đang đọc truyện *Tùng Sùng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Mẹ con kỳ quái

Editor: LimCa

Bên trong cung Vĩnh Thọ đốt đàn hương, hương khói lượn lờ phiêu tán theo gió, Thái hậu ngồi ngay ngắn phía trên, lời nói mang theo hơi vị oán trách Bắc Thần Thụy, không đợi hắc vân trả lời, lại lần nữa tán dương, "Thật sự là một tiểu nha đầu xinh đẹp." Sau đó nàng quan sát sang Dạ Nguyệt Ly bên cạnh, người này không kiêu ngạo không tự ti toàn thân toát ra sự ngạo nghễ, trên trán hiện thị rõ khí phách tôn quý, quanh thân khí chất lạnh lẽo, mặc dù đứng thẳng một bên không nói nhưng cũng không thể khiến người khác bỏ qua hắc vân. Không khỏi trầm nghĩ, Thần Phong lão nhân này ngược lại thu đồ đệ quả thật không tệ.

Dứt lời ngược mắt nhìn về hồ sen bên ngoài cửa điện, còn chưa tới giữa hè, từng mảng lớn lá sen lười biếng nằm ngửa trên mặt hồ, từng khoảng chen chặt ních không có kẽ hở, từng đợt gió nhẹ thổi tới, mặt nước xanh biếc lăn tăn gợn sóng.

Về mặt Thái hậu tự nhiên, trong mắt lại nhớ lại từng chút kí ức trước đây. "Nhớ khi đó cũng là mùa hoa sen còn chưa nở, ai gia từng có may mắn gặp qua Thần Phong lão nhân một lần." Tuy chỉ vội vã gặp qua một lần, thế nhưng bóng dáng thoát tục đó lại khắc sâu ở trong đầu, cho đến hôm nay tuy đã qua hơn ba mươi năm nàng vẫn còn không quên được.

"Hoàng tử mẫu biết Thần Phong lão nhân?" Bắc Thần Thụy thắc mắc hỏi. Đồng thời trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng tự hỏi, sư phụ nhận thức Bắc Địch Thái hậu lúc nào vậy?

Quen biết như thế nào? Năm ấy bóng dáng cao lớn của hắc vân lướt qua trên mặt hồ sen, những gợn sóng liên tiếp tạo ra trong hồ như đuổi theo người nào đó. Hắc vân đáp nước bắn vào giữa y phục của nàng, trong lúc nàng kinh sợ kêu lên, hắc vân vàng quay đầu lại ánh mắt mang theo ý xin lỗi rồi lập tức không thấy bóng dáng, chỉ còn nàng đứng sững sờ tại chỗ. Thời đó, tiểu thư khuê các nàng luôn yêu chút ảo tưởng, nếu có ngày phu quân của mình là một đại

hiệp giang hồ thì nàng sẽ theo hần đi chu du khắp giang hồ, sau khi thật sự gặp phải, chỉ trong nháy mắt, nàng đã hiểu ra mình động lòng.

Thực tế một tờ hôn ước, nàng vào cung, đến bây giờ trong lòng vẫn chôn giấu một hình bóng nam tử anh tuấn khôi ngô.

"Bất quá chỉ gặp qua một lần mà thôi." Sao nàng có thể ngu ngốc nói ra tiếng lòng chứ?

Đột nhiên, "Dao phi nương nương đến --" "Đại hoàng tử đến --"

Trong nháy mắt, thái hậu thu hồi suy nghĩ, vẫn là sắc mặt như thường, giống như hoàng hốt ngăn ngừa vừa rồi không phải nàng, bờ môi vẫn là nụ cười hiền hoà như cũ.

"Thần thiếp tham kiến thái hậu nương nương." Dáng người Dao phi đóng cửa tiến vào trong điện, nhìn cũng chưa nhìn về phía Mộ Dung Tiểu Tiểu bên này, nói thỉnh an với Thái hậu.

"Tham kiến Thái hậu." Bắc Thần Vũ cúi đầu thỉnh an."Nhị đệ." Tiếp theo gật đầu về hướng Bắc Thần Thụy một cái.

Bắc Thần Vũ đứng sang một bên, nhìn sắc mặt xem ra Mộ Dung Tiểu Tiểu biết thân thể hần nhất định không có vấn đề, đồng dạng là phong thái hiền ngang nhưng so sánh với Bắc Thần Thụy, nàng luôn cảm thấy hần tồn tại cảm giác yếu kém hơn, là do bị Bắc Thần Thụy che giấu hào quang sao?

"Gặp qua Dao phi nương nương." Khuôn mặt Bắc Thần Thụy lộ vẻ mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng."Hoàng huynh."

"Đều đứng lên đi." Thái hậu nói hòa ái.

"Nhị hoàng tử cũng ở đây sao, Thái hậu người xem Nhị hoàng tử thật đúng là hiếu thuận, ngăn dậm xa xôi mời đồ đệ của danh sư vội tới chữa bệnh cho người, thật sự là săn sóc." Dao phi cười nói, chỉ là hai chữ 'đồ đệ' thoáng nhấn trọng âm, Thái hậu, Bắc Thần Thụy liền cau mày.

Ngược lại Mộ Dung Tiểu Tiểu không thêm để ý chút nào.

"Đúng vậy, Thụy nhi thật sự có lòng, tuy từ nhỏ đứa nhỏ này đều ở lại bên cạnh ai gia, nhưng tính tình lại không hề kém so với những hoàng tử hoàng nữ lớn lên từ nhỏ bên cạnh mẫu thân ruột khác." Thái hậu giống như tán thưởng lại như nhắm vào ai đó nói, lúc nàng cúi đầu uống trà đáy mắt lại thoáng hiện lên tia sáng tàn nhẫn, giấy lát lướt qua rồi biến mất.

Dao phi ngồi ở phía bên trên tay trái nên không có chú ý tới, nhưng đứng ở phía dưới Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng không bỏ qua, đáy mắt thấp thoáng hiện lên tia sáng loáng.

"Đây chắc là tiểu sư phụ mà Nhị hoàng tử cô ý mời đi theo rồi?" Dao phi đứng dậy, mắt liếc Mộ Dung Tiểu Tiểu một cái, cười duyên nói.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cười yếu ớt, mặc dù đáy lòng không muốn nhưng vẫn khẽ phúc thân, "Gặp qua Dao phi nương nương, Đại hoàng tử."

Dao phi liếc về phía Dạ Nguyệt Ly, cau mày nói, "Thật sự không biết lễ nghĩa, ý là vội tới chữa bệnh cho Thái hậu liền coi như không nhìn thấy Bồn cung rồi?" Lời tuy nói với Dạ Nguyệt Ly, nhưng ánh mắt cũng nhìn về phía Thái hậu.

Thái hậu không nói, vẫn cúi đầu thưởng thức ly trà thơm trong tay nàng ta, dường như mọi sự tùy theo Dao phi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cau mày, xem ra trong hậu cung, Thái hậu cũng không thể làm gì Dao phi, quả thật, một cái không phải mẫu thân ruột Hoàng thái hậu, một cái khác là phi tử có con nối dõi, nghĩ liền biết.

Mới vừa rồi có thể mở miệng vì Bắc Thần Thụy, còn trước mắt không phải người của mình liền không quan tâm, vị thái hậu này thật sự phân biệt lợi ích rõ ràng, chỉ quan tâm đối với Bắc Thần Thụy mới thực sự là quan tâm sao? Trong lòng Bắc Thần Thụy cũng biết rõ đi, nam tử am hiểu như vậy sao có thể không nhìn ra tâm tư kín đáo của thái hậu chứ.

Mộ Dung Tiểu Tiểu đang muốn mở miệng, bàn tay nhỏ bé lại bị sư huynh túm chặt, lúc sư huynh ngược mắt nhẹ nhàng nâng đầu lên, ánh mắt liếc về phía cửa.

"Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu nương nương đến --"

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhíu mày, thì ra là thế, chắc là sư huynh phát hiện có người tới đây, mà người tới còn có phân lượng không nhẹ.

Nam tử trung niên anh tuấn đi ở phía trước mặc long bào có vẻ chín chắn, một đôi mày kiếm dưới thái dương, ánh mắt sắc bén. Sau lưng là một nữ tử mặc một thân y phục màu trắng, khí chất đơn thuần làm cho người khác có cảm giác trong sáng, khuôn mặt tinh xảo đẹp đẽ, có mùi hương dễ chịu, từ bên trong toát ra vẻ yên lặng xa cách, giống như Không Cốc U Lan(1), trong vẻ xinh đẹp mang theo nét điềm nhiên, đậm đặc như mây như gió (nguyên văn: vân đạm phong khinh), sau khi thỉnh an Thái hậu liền bình tĩnh đứng ở sau lưng nam tử trung niên, cử chỉ tao nhã chu toàn.

[1]Không Cốc U Lan = Bông hoa lan tuyệt đẹp trong sơn cốc: vẻ ngoài hiếm thấy, thường dùng để ví von nhân phẩm cao nhã

Mọi người lần lượt làm lễ ra mắt.

"Hoàng thượng, ngài cũng tới rồi." Dao phi bước nhanh tiến lên, nhiệt tình khoác tay lên cánh tay Bắc Thần Nghiêu, mặt mày lưu chuyển nét quyến rũ

quyển rũ người.

"Trăm mới vừa hạ triều, nghe nói Thụy nhi tìm đệ tử thần y để tới chữa bệnh cho mẫu hậu, liền tới đây nhìn một chút." Bắc Thần Nghiêu cầm cánh tay mềm mại nắn nhẹ, nguyên nhân do hai ngày nay hấn đều ngủ ở cung Phượng khuyết của hoàng hậu Diệp Mạn Thanh nên lúc này tâm trạng hấn rất tốt.

Dao phi nhất thời mặt mũi bị bỏ qua, liếc qua hoàng hậu bên cạnh, "Muội muội gặp qua tỷ tỷ, hai ngày nay tỷ tỷ vất vả rồi, muội muội muốn cảm ơn tỷ tỷ thật tốt đấy." Dao phi có chút đắc ý, quanh người toả ra khí phái cao ngạo như nàng ta mới đúng là hoàng hậu đứng đầu một nước.

"Không cần." Giọng điệu Diệp Mạn Thanh mát lạnh, giống như tiếng viên ngọc rơi xuống đất, không mang theo bất cứ tình cảm gì.

Dao phi hưng hăng vỗ chiếc khăn gấm màu xanh biếc trong tay, nàng hận nhất chính là á Diệp Mạn Thanh này, rõ ràng chiếm được sự sủng ái của hoàng thượng, nhưng cả ngày lại mang dáng vẻ đăm đăm không thèm quan tâm chút nào, nàng ta càng như vậy thì nàng càng không thích nàng ta, một ngày nào đó nàng muốn hưng hăng giẫm nàng ta xuống dưới chân!

Mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu cúi xuống, một khi tra xong chuyện kia, nàng cũng không muốn cho sư huynh cùng với nàng tới cái hoàng cung phức tạp này, như một loại đảm bảo, trong ống tay áo rộng rãi, bàn tay nhỏ bé của nàng nắm thật chặt.

Mặc dù sắc mặt Dao phi mất tự nhiên, nhưng dựa vào việc đã trải qua tranh đấu trong hậu cung nên rất nhanh khôi phục lại trạng thái bình thường, môi đỏ mọng gọi lên quyển rũ cười, "Hoàng thượng, chúng ta vẫn là nhanh làm cho người ta xem chán cho Thái hậu đi thôi."

"Ừ." Bắc Thần Nghiêu vui mừng khi thấy Dao phi biết thức thời, sau lưng hoàng hậu Diệp Mạn Thanh lại lạnh lùng làm cho hấn âm thầm nhú mào. Bỗng nhiên đôi mắt sắc bén trở nên dịu đi, ánh mắt nhìn Diệp Mạn Thanh có một chút yêu thương, sự bất đắc dĩ, rồi lại mang theo tức giận, hoặc như xuyên thấu qua nàng để nhìn lại cái gì, cảm xúc trong mắt vô cùng phức tạp.

"Mẫu hậu gần đây tốt không?" Không người nào để ý, Bắc Thần Thụy ở trong góc nhẹ giọng hỏi. Ánh mắt nhìn Diệp Mạn Thanh ngoài sự tôn kính thì nhiều hơn là sự nhớ nhung, hấn đã hơn một tháng không thấy mẫu hậu rồi, không biết người sống có tốt không.

"Không sao." Cho dù Diệp Mạn Thanh đối mặt với con trai ruột cũng mang dáng vẻ xa cách, vẫn là một vẻ thờ ơ.

"Vậy thì tốt rồi." Khoé môi Bắc Thần Thụy khẽ nhếch lên nở nụ cười nhạt, trong ánh mắt tràn đầy sự thỏa mãn.

Dao phi ở một bên khinh thường nhìn mẹ con hai người họ cười lạnh, hai mẹ con này thật đúng là có ý tứ, một cái không để ý tới, một cái thì mong chờ.

Mộ Dung Tiểu Tiểu kỳ quái nhìn về phía sư huynh, nàng chỉ biết Đường Kim hoàng hậu không thích gán gủi con trai, bởi vì này đã là bí mật không công khai, nhưng cũng không biết là xa lạ với nhau như vậy.

"Trở về sẽ nói cho muội biết." Đây là lời sư huynh truyền âm vào tai nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Lương thương nhân

Editor: LimCa

(*): Lương thương nhân: thương nhân bán lương thực

Trong nội tâm Bắc Thần Nghiêu buồn bã, ánh mắt nhìn về phía Bắc Thần Thụy càng thêm thương tiếc, làm khổ đứa nhỏ này rồi, nhưng hấn sẽ không vì toàn bộ chuyện mình đã làm mà cảm thấy hối hận!

"Tốt lắm, xem chán cho Thái hậu đi." Dứt lời Bắc Thần Nghiêu nhìn về phía Dạ Nguyệt Ly, mắt nhắm lại, dựa vào việc ngồi trên ngai vàng nhiều năm hấn nhìn một cái là nhận ra thân phận người kia không đơn giản, thật sự chỉ là đệ tử của Thần Phong lão nhân sao?

"Vì sao không quý xuống?" Bắc Thần Nghiêu trầm giọng hỏi, đôi mắt sắc bén nhìn về phía Dạ Nguyệt Ly, chờ hấn ta cho câu trả lời khiến hấn có thể hài lòng.

Dao phi ở một bên nhẹ nhàng dạo bước lui về phía sau, khóe miệng kéo ra một tia vui sướng khi người khác gặp tai họa, nghiêng mắt liếc Diệp Mạn Thanh, đáy mắt chứa sự hèn mọn khinh thường, nàng chính là nhìn nữ nhân này rất ngứa mắt, cả ngày đều bày ra cái dáng vẻ cao quý không thèm để ý, nàng không thể làm gì được nàng ta, nhưng không phải bọn họ là do con trai của nàng ta mang đến sao, nàng liền chờ xem Bắc Thần Thụy cũng chịu liên lụy.

Mộ Dung Tiểu Tiểu sớm biết chuyện này sẽ xảy ra, đang chuẩn bị nhắc chân tiến lên trước, sư huynh lên tiếng, cũng không phải ngăn cản nàng.

"Toái Nguyệt." Dạ Nguyệt Ly lạnh lùng gọi.

Đối với tiếng nói đột nhiên của hắn, mọi người còn không biết rõ chuyện gì.

Ngoài cửa Toái Nguyệt tiến vào, trước tiên không phải hành lễ về phía Bắc Thần Nghiêu, mà là cung kính cúi đầu với chủ tử của mình, "Chủ tử".

"Đồ vật."

"Vâng" Toái Nguyệt lấy một khối vật phẩm từ vạt áo trước ngực, một quả lệnh bài màu đen có chữ nạm vàng, lớn cỡ bàn tay, bên trên có khắc một chữ 'Lương', tiếp theo đưa ra cho Bắc Thần Nghiêu, "Mời xem qua."

Sắc mặt Bắc Thần Nghiêu hơi biến đổi, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, tiếp theo cười vang nói, "Thì ra là vậy, là do trẫm mạo phạm, Lương thương nhân thực tới đây vì sao không thông báo trẫm biết, trẫm sẽ làm tốt tiệc đón gió tẩy trần tiếp công tử."

‘Lương thương nhân?’ Mộ Dung Tiểu Tiểu nhíu mày, ‘Lương thương nhân’ là như thế nào mà khiến Bắc Thần Nghiêu trong nháy mắt chuyển đổi thái độ? Xem ra nàng còn chưa đủ hiểu rõ thế giới này, giống như chưa hiểu rõ sư huynh.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng tiểu nha đầu, Dạ Nguyệt Ly cười nhạt không nói, trước mắt bao người, đột nhiên di chuyển đôi chân dài, một tay bế tiểu nhân nhi bên cạnh lên, "Đứng tại chỗ quá lâu sẽ mệt mỏi, để sư huynh ôm muội."

Mộ Dung Tiểu Tiểu vẫn còn đang trong lúc suy tư đột nhiên rời khỏi mặt đất rơi vào vòng ngực quen thuộc liền thấy gương mặt tuấn tú trước mặt phóng đại, nghĩ tới mới vừa rồi còn mơ hồ nghe được câu nói kia, Mộ Dung Tiểu Tiểu mím chặt bờ môi, cái trán mơ hồ có vạch đen rơi xuống.

Nhìn đến bờ môi sư huynh không hề nén được ý cười, Mộ Dung Tiểu Tiểu không có sức chống cự, "Sư huynh, đây còn ở trong hoàng cung."

"Vậy thì sao?" Hắn chỉ biết ôm không tới nàng hắn sẽ cảm giác rất khó chịu!

Khoé miệng Dạ Nguyệt Ly nhếch lên, nhất thời gây kinh diễm cho tất cả mọi người tại chỗ, mới đầu mọi người chỉ cảm thấy sắc mặt người này lạnh lẽo, một phần vì chưa từng mở miệng nên cũng không chú ý quá nhiều, nhưng nụ cười kia lại làm cho bọn họ cảm thấy trước mắt sáng lên, như băng tuyết tan rã, từng người đều âm thầm nghĩ tướng mạo người này vốn đã tuấn mỹ không nghĩ tới khi cười lên sẽ chói lóa mất đến vậy, thậm chí có cả các cung nữ không kịp cúi đầu, khuôn mặt đều đỏ bừng cả lên, si ngốc nhìn hắn.

"Chẳng qua là tới Kinh Thành dạo chơi, thuận tiện chuẩn bệnh thôi." Dạ Nguyệt Ly không chút che giấu nụ cười bên môi, hiện tại người yêu ở trong ngực, tâm tình của hắn vô cùng tốt.

"Há? Công tử còn biết y thuật?" Bắc Thần Nghiêu giống như không phát hiện động tác của Dạ Nguyệt Ly, con mắt phát sáng trong lúc lơ đãng quét qua Mộ Dung Tiểu Tiểu.

"Không biết." Dạ Nguyệt Ly lạnh nhạt đáp.

Dao phi không nghĩ đến người này lại có thân phận như thế, trông mắt mở lớn, thần thái càng thêm kinh ngạc, lần này ngay cả hoàng thượng cũng phải lễ nhượng ba phần rồi, nàng cũng không có nhìn sai cái lệnh bài kia. Bất quá nàng cũng không nhận ra người này chính là Lương thương nhân, như vậy tám năm trước người này còn là một đứa trẻ mười tuổi đấy.

Bắc Thần Nghiêu đồng dạng trở lên im lặng, nếu Dạ Nguyệt Ly thật sự là Lương thương nhân chỉ ở dưới một nhân vật quan trọng kia, nếu không cũng sẽ không có Kim Bài Ngự Tử này. Nói đến Lương thương nhân, cái này phải ngược dòng đến tám năm trước khi hắn vừa mới lên ngôi. Khi đó thực lực nước Bắc Địch cũng không ra sao, lúc ấy quốc khố thiếu hụt nghiêm trọng, tại thời điểm lúc nào cũng có thể gặp phải nước Nam Dục khai chiến, lương thực lại thiếu hụt, dưới tình hình thiếu tiền cùng lương thảo, trong nước bỗng xuất hiện một thương nhân bán lương thực, người nọ độc quyền tất cả lương thực trên thị trường, chiếm giữ gần như bảy phần mười lương thực của cả nước, con số kinh người như vậy, nhưng sau khi hắn lên ngôi vua cũng sớm dâng ra ba trăm vạn, để cho hắn vừa mới bắt đầu sinh ra ý nghĩ diệt trừ người này liền đè nén xuống, mặc dù không cam lòng nhưng người có công hiển lớn như thế hắn không có khả năng bất chấp thiên hạ rộng lớn, không kiêng kị gì mà giết hắn, nếu không một khi sự tình bại lộ, không chỉ có ngôi vua mà hắn vừa ngồi lên không giữ được, càng có khả năng treu chọc người nọ tức giận, dẫn tới lòng căm hận, đến lúc đó người nọ nếu gia nhập vào nước Nam Dục thì chẳng phải tất cả nước Bắc Địch đều chôn cùng theo! Năm đó hắn mới vừa đăng cơ, ngôi vị hoàng đế còn không yên ổn, chỉ có thể kìm nén nhịn xuống tất cả!

Mà sau này hàng năm Lương thương nhân kia đều có nộp một khoản lương thực nhất định, hàng năm đều như thế, chưa bao giờ từng dứt đoạn, vì thế hắn liền ban cho kim bài thông cáo thiên hạ là kim bài Lương thương nhân, hưởng thụ đối xử đặc biệt của thương nghiệp quốc doanh, hơn nữa không cần hành lễ với người trong Hoàng thất.

Bất quá, năm đó ước nguyện ban đầu của hắn là muốn lôi kéo người này, mới ban cho kim bài để dụ dỗ, nếu có khả năng sẽ không ngại đem những thứ đó biến thành của mình. Tám năm trước đã có quy mô như vậy thì tám năm sau sẽ thế nào? Người này lại phát triển đến trình độ ra sao?

Ánh mắt Bắc Thần Nghiêu tối lại, trong mắt loé lên tia sáng nhỏ, mấy năm nay hắn từng chút cố gắng, nhưng nói như thế nào hắn cũng không thể đoạt được chủ quyền, đại đa số lương thực còn đang nắm giữ trong tay thủ hạ người kia! Nghĩ đến Bắc Thần Nghiêu hắn lên ngôi đã có tám năm, ít nhiều vì nước Bắc Địch làm biết bao nhiêu công hiến? Nhưng cho dù hắn có thành tích tốt hơn nữa, trước sau vẫn cảm thấy chưa hoàn toàn nắm giữ quốc gia này trong tay, người dân coi lương thực như trời, hắn tùy thời bị quản chế bởi người khác! Cảm giác vô lực đó khiến hắn mỗi ngày đều cảm thụ được! Hắn hận! Hắn không cam lòng! Nhưng hắn lại không thể hành động mù quáng!

Bắc Thần Nghiêu giấu hai quả đấm nắm chặt ở trong tay áo, gân xanh nổi lên, nhìn Dạ Nguyệt Ly thiếu chút muốn xông lên cắn một ngụm.

Tuy Dạ Nguyệt Ly không nhìn Bắc Thần Nghiêu cũng biết hắn ta căm hận mình, nhưng mà vậy thì sao, hắn ta có thể làm gì hắn chứ? Tốt nhất chớ làm ra chuyện tình ngu xuẩn, nếu không. . .

Khỏe môi nâng tia trào phúng, ngay sau đó ý bảo nha đầu trong ngực có thể đi chẩn bệnh rồi, sau khi trở về hắn sẽ phải ‘giáo dục một chút’ tiểu nha đầu một chút, lần sau không cho phép nhìn chằm chằm nam nhân khác còn quan sát lâu như vậy, cho dù là Bắc Thần Thụy!

"Phụ hoàng, vị biết y thuật chính là muội muội của công tử Dạ, cô nương Tiểu Tiểu, vẫn là chuẩn bệnh cho hoàng nãi nãi trước đi." Hiểu rõ trong mắt Dạ Nguyệt Ly chứa đựng sự không kiên nhẫn, Bắc Thần Thụy mỉm cười nhắc nhở.

"Há?" Là cô bé này? Bắc Thần Nghiêu kinh ngạc.

Cũng đúng, Lương thương nhân sao có thể đặc biệt tới Hoàng Thành thay người chuẩn bệnh, nghe Thụy nhi nói hai người này đều là đệ tử của Thần Phong lão nhân, người này hẳn là cùng đi với sư muội, xem hiện tại hai người thân mật như thế nhất định là quan hệ cực tốt. Mặc dù hắn ở địa vị cao nhưng cũng biết chút chuyện giang hồ, Thần Phong lão nhân cũng không nhúng tay chuyện triều đình giang hồ, rốt cuộc Thần Phong lão nhân cùng Lương thương nhân này có quan hệ hay không?

Đôi mày thanh tú của Mộ Dung Tiểu Tiểu nâng lên, tuổi còn nhỏ cũng không phải do lỗi của nàng, cười nhạt nói nhỏ, "Vậy trước đó chuẩn mạch cho Thái hậu nương nương thôi."

Lúc này mọi người mới nhìn về phía Thái hậu bị bỏ qua một lúc lâu, dưới ánh mắt xem xét của mọi người, trước đó Thái hậu đã nhanh chóng che giấu sự xấu hổ thay vào đó khôi phục lại nét hiền hoà, rồi sau đó lộ cô tay trong tay áo ra, "Không sao, bệnh này của ai gia cũng là bệnh cũ rồi."

Trong nội tâm Mộ Dung Tiểu Tiểu buồn cười, khó trách muốn quan tâm Bắc Thần Thụy như vậy, chẳng lẽ muốn chờ đến ngày nào đó hắn lên ngôi sao? Tuy là Thái hậu nương nương nhưng đoán chừng ở trong hậu cung ngày trôi qua cũng không quá tốt.

Mà tựa hồ Bắc Thần Thụy được nàng quan tâm từ lớn đến nhỏ nên sẽ càng biết ơn, không khỏi thờ dài, Bắc Thần Thụy này thật đúng là người có chấp.

Bắc Thần Nghiêu lẳng lặng nhìn, tuy chỉ thị tìm danh y do hắn truyền chỉ, nhưng đối với hắn tìm được Thần Phong lão nhân hay không cũng không quan tâm, từ trước đến giờ tình cảm của con cháu trong Hoàng thất đều mỏng manh, hơn nữa còn không phải mẫu thân ruột của mình. Chẳng qua hắn ngồi trên ngôi vị cao không chỉ phải lưu lại cho mình danh tiếng có tài đức mà còn cần để ý đến danh tiếng hiếu thuận.

"Xem mạch đập này thì bệnh tim của Thái hậu cũng đã có năm sáu năm rồi, có phải khi cảm xúc bất thường thì tim đập rất nhanh? Nếu không sẽ thấy ngực đau đốn, khó thở?" Sau khi bắt mạch xong, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhăn lông mày hỏi kỹ.

"Đúng thế." Thái hậu bất đắc dĩ thờ dài nói, từ ngày có bệnh này nàng không thể không mỗi ngày ở trong cung điện này ‘không để ý tới việc đời’, nếu không sao có thể để mặc Đạo phi phát triển lớn mạnh, nghĩ đến nàng lại cảm giác không cam lòng!

Không ngờ tiểu nữ oa này ngược lại có chút bản lĩnh, mới nhanh như vậy liền nhìn ra, chính là không biết cái bệnh này có thể trị khỏi hay không? Nghĩ đến liền hỏi, "Có thể chữa khỏi?" Trong mắt mang chút mong chờ.

"Từ giờ trở đi phối hợp với châm cứu trị liệu thì đến lúc nào đó có thể chữa khỏi, bất quá thời gian sẽ lâu chút."

"Thật sự? Vậy tốt lắm tốt lắm!" Trong mắt Thái hậu phát ra một trận ánh sáng, một đôi tay được bảo dưỡng trắng như tuyết nắm chặt cánh tay Mộ Dung Tiểu Tiểu.

"Buông tay!" Con mắt Dạ Nguyệt Ly nheo lại, lời nói lạnh lẽo nhắm thẳng vào Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Các kiểu hận thù

Thái hậu ý thức được sự luống cuống mình, có chút ngượng ngùng, xoay người tức giận thu tay lại, rồi sau đó lại nghĩ đến nam tử kia cư nhiên dám vô lễ đối với nàng, chân mày liền nhíu chặt lại.

Dạ Nguyệt Ly vội vàng kéo Mộ Dung Tiểu Tiểu qua, ở góc độ người khác không nhìn thấy nhanh chóng kéo tay áo Mộ Dung Tiểu Tiểu, xem xét tỉ mỉ, nhìn thấy không sao mới thu hồi vẻ lạnh lùng trong mắt, cuối cùng trừng mắt liếc Mộ Dung Tiểu Tiểu, ai bảo muội không chú ý! Rõ ràng muốn bày ra bộ dáng hung dữ nhưng cuối cùng cũng không nỡ nên thành ra cái trừng mắt này không có chút lực sát thương gì.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn sư huynh đối với nàng khản trương nên không biết nói gì, ngược lại nghĩ đến chuyện gì đó nên khoẻ môi nàng không nhịn được lại nở nụ cười.

"Cười cái gì?" Dạ Nguyệt Ly híhíp mắt hỏi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu không phát ra âm thanh, đôi môi mấp máy tạo chữ ‘trở về rồi nói’, trong lòng liền cảm thấy ngọt ngào.

Những người chung quanh nhìn một màn này không biết có cảm thụ gì, bất kính với đương kim Thái hậu chính là bất kính với Hoàng thất, huống hồ đương triều hoàng đế còn đang ở đây. Nhưng mọi người lại không ai lên tiếng chỉ trích, không chỉ vì người nọ có thân phận đặc biệt, mà còn do Bắc Thần Nghiêu còn chưa lên tiếng.

Khoé mắt Dao phi nhếch lên với vẻ thâm thúy, nàng mừng rỡ khi nhìn thấy Thái hậu bị làm xấu mặt, dù sao chuyện đó cũng không xảy ra ở trên người nàng nên nàng cảm thấy chẳng sao hết, nhưng ánh mắt nhìn về phía Mộ Dung Tiểu Tiểu lại như cây kim thuê mang theo sự châm chọc cùng với căm thù, nếu bệnh của lão nữ nhân Thái hậu kia được trị khỏi, tuy không thể gây ra uy hiếp gì cho nàng nhưng sau này chắc chắn sẽ tạo nên chút phiền toái! Trong chốc lát, nàng bỗng nhiên nhớ tới thân phận Mộ Dung Tiểu Tiểu, lúc này mới nhanh chóng thu lại cảm xúc trong mắt.

Bắc Thần Vũ thấy mẫu phi không lên tiếng, cũng liền đứng ở một bên không nói gì.

Còn lại Hoàng hậu Diệp Mạn Thanh lạnh lùng nhìn tất cả chuyện đang diễn ra trong điện, trong mắt bình tĩnh không nửa điểm gợn sóng.

Bắc Thần Thụy quan tâm nhìn về phía Mộ Dung Tiểu Tiểu, nhưng do nàng quay lưng về phía hần nên hần không thể nhìn xem cánh tay nàng rốt cuộc có bị thương hay không, mới vừa rồi hoàng nãi nãi thật sự là nóng vội. Rồi sau đó thấy sắc mặt sư huynh của Tiểu Tiểu dịu xuống, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trên đoạn đường đi hần đã nhìn ra nam tử này vô cùng yêu thương cưng chiều Tiểu Tiểu, nếu Tiểu Tiểu thật sự xảy ra chuyện thì hần không chắc rằng nam tử kia sẽ dễ dàng bỏ qua, hiện tại nhìn sắc mặt của hần ta bình thường, vậy chắc không có chuyện gì rồi.

Bỗng nhiên Bắc Thần Thụy bị chính ý nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, không phải lúc này hần nên quan tâm hoàng nãi nãi sao, từ nhỏ hoàng nãi nãi chăm sóc hần lớn, đáng nhẽ khi nam tử này bất kính với hoàng nãi nãi thì hần nên là người trước tiên đứng ra chỉ trích, nhưng vì sao hần cảm thấy nam tử này không có làm sai, ngược lại cảm thấy hoàng nãi nãi hần không nên làm vậy?

Nghĩ vậy Bắc Thần Thụy cup mắt, hần không biết mình bị làm sao, tại sao hần lại lo lắng cho một người mới quen không lâu?

"Vẫn là châm cứu trước cho Thái hậu nương nương đi, về sau mỗi ngày tiểu nữ sẽ tới một lần, phải mất khoảng một tháng." Đôi mi thanh tú của Mộ Dung Tiểu Tiểu nhíu lại, chủ động mở miệng phá hủy bầu không khí quý dị này.

"Nhưng mà trước hết phải mời mọi người di chuyển ra chỗ khác, châm cứu bấm huyệt không thể có chút bị quấy rầy." Rồi sau đó lại trịnh trọng mở miệng.

"Hoàng hậu Dao phi, nàng cùng với Vũ nhi, hai người về trước đi, Thụy nhi theo trẫm đi Ngự Thư Phòng." Sau khi Bắc Thần Nghiêu nói xong liền trực tiếp bước ra cung Vinh Thọ, hần muốn hỏi Thụy nhi một vài việc cho rõ ràng.

Bắc Thần Thụy đi đến trước cửa điện, quay đầu lại nhìn mẫu hậu của mình, thấy Diệp Mạn Thanh không hề nhìn về phía mình, trong lòng cảm thấy khổ sở, hần còn đang hy vọng xa vời cái gì rồi, mẫu thân vốn đã không quan tâm đến mình, từ nhỏ đã là như vậy.

Sau khi Bắc Thần Nghiêu ra khỏi cửa điện, Diệp Mạn Thanh cũng trực tiếp trở về cung Phượng Khuyết.

Dao phi cùng Bắc Thần Vũ đều cau mày, không hiểu Bắc Thần Nghiêu có chuyện gì mà cần gặp một mình Bắc Thần Thụy?

Trong cung Dao Vũ.

"Vũ nhi, rốt cuộc hành động lần trước đã xảy ra chuyện gì, vì sao đã phải nhiều người như vậy còn chưa thành công?" Dao phi vừa đến tẩm cung mình liền vậy lui tất cả người trong cung, mới ngồi xuống lại hỏi.

"Mẫu phi, chúng ta đều đã xem thường Bắc Thần Thụy, bên cạnh hần ta đâu phải chỉ có mấy người kia? Ân nấp ở trong bóng tối còn có khá nhiều đấy." Bắc Thần Vũ nheo lại con ngươi, ánh mắt đều là sự ngoan độc.

Hần ở Liễu Thành đã sớm bố trí tốt tất cả công việc, chỉ chờ đến buổi chiều đầu tiên ở trạm dịch liền hành động, càng sớm động thủ càng có lợi với hần, mà càng gần về Hoàng Thành hần lại sợ Bắc Thần Thụy cho người mai phục. Đến lúc đó một khi hần thành công, rồi lại làm mình bị thương, đồ tất cả đầu mối hướng về nước Nam Dục, thì sau đó ai còn nghĩ tới việc là do hần làm nữa?

Nhưng không ngờ đêm đó người của hần mới ra tay liền bị Bắc Thần Thụy phát hiện, cục diện trong nháy mắt bị thay đổi, người của hần cơ hồ bị diệt sạch! Hần rõ ràng điều tra rõ người bên cạnh Bắc Thần Thụy không nhiều lắm, không nghĩ tới vẫn ẩn dấu âm vệ, hần thật sự đã xem thường hần ta rồi.

Dao phi đột nhiên đứng dậy, lông mày nhú chặt, "Xem ra chúng ta đều bị lừa."

Bắc Thần Thụy không phải không quan tâm ngôi vị hoàng đế, theo sự quan sát của nàng thì hần ta căn bản chính là người thâm tàng bất lộ(1), giống vị mẫu thân đề tiện của hần ta, về bên ngoài đều chưng bày bộ dáng không thèm để ý cái gì nhưng sau lưng lại chiếm đoạt toàn bộ sự sủng ái của hoàng thượng!

(1)Thâm tàng bất lộ: ý chỉ ẩn giấu rất sâu, không để lộ tài năng.

Không phải chán ghét hoàng cung sao? Không phải căm hận Bắc Thần Nghiêu sao? Thậm chí ngay cả con trai ruột của mình đều bỏ mặc! Vậy mà còn làm chuyện làm phiền mắt của nàng? Không ngờ năm đó nàng làm tất cả lại là thay Diệp Mạn Thanh làm quần áo cưới!

Vị trí hoàng hậu kia vốn phải là của nàng! Diệp Mạn Thanh nàng ta chỉ là một cọng cỏ, không phải lớn lên giống gương mặt của nữ nhân kia sao?

Mộ Dung Dao nàng hận nàng ta, nếu không có nàng ta thì Bắc Thần Nghiêu đã thuộc về nàng! Đám nữ nhân ngu xuẩn trong hậu cung kia sao xứng cùng nàng tranh giành!

Trong đôi mắt phượng của Dao phi tràn đầy căm hận, Bắc Thần Vũ thấy vậy càng cau mày, mẫu phi xảy ra chuyện gì?

Bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, lông mi Dao phi dài run lên, "Vũ nhi, lần này các người cùng nhau trở lại, vì sao con không biết thân phận Dạ công tử kia?"

"Mẫu phi, hài nhi cũng vừa mới biết, nhìn dáng vẻ Bắc Thần Thụy chắc cũng giống con mới biết thôi." Hần biết ý tứ của mẫu phi, nếu hắn sớm biết thân phận người nợ thì đã sớm lôi kéo người ta một chút, có Lương thương nhân hỗ trợ thì ngôi vị hoàng đế này hắn còn lo gì không đến được tay sao?

"Vũ nhi, chúng ta phải thử một lần, cho dù không thể lôi kéo người này thì cũng tuyệt đối không được để Bắc Thần Thụy chiếm tiện nghi!" Mắt phượng của Dao phi nửa mở nửa khép, nhanh chóng loé lên ánh sáng mờ ám.

"Hài nhi hiểu."

.....

Bên trong ngự thư phòng.

"Thụy nhi đã mời người đến đây như thế nào?"

Bắc Thần Nghiêu ngồi sau bàn đọc sách, ánh mắt khép hờ, liếc nhìn Bắc Thần Thụy vẫn cúi đầu ở bên dưới, đối với đứa con trai thứ hai của mình, trong lòng hắn cảm thấy có chút hồ thẹn, ân ân oán oán của hắn và mẫu hậu của nó liên lụy tới nó, khiến cho nó đến hôm nay cũng chưa được hưởng thụ chút tình thân giữa hai mẹ con.

Hắn đành để Bắc Thần Thụy chịu uỷ khuất, hắn không nghĩ buông tay Diệp Mạn Thanh, còn Thụy nhi, nhiều năm như vậy mọi chuyện đều đã qua, ít nhiều cũng sẽ quen thôi.

Nhưng Bắc Thần Nghiêu không hiểu rằng, có vài thứ, bởi vì chưa bao giờ có được nên càng khát vọng.

"Sau khi đại hội võ lâm kết thúc, Thụy nhi đã đến chỗ Minh Chủ hỏi thăm xem ngài có giao tình cùng với Thần Phong lão nhân hay không, vừa đúng lúc Dạ Công Tử cùng sư muội cũng ở đó, Thụy nhi nói muốn tìm Thần Phong lão nhân chẩn bệnh thay hoàng nãi nãi, nên cô nương Tiểu Tiểu này mới vô ý nói ra nàng là đồ đệ của Thần Phong lão nhân." Ngừng tạm, lại nói tiếp, "Phụ hoàng, Thần Phong lão nhân xuất cốc đi ngao du thiên hạ chẳng biết lúc nào mới trở về, xin thứ cho Thụy nhi tự ý làm chủ đã mời đồ đệ tới thay hoàng nãi nãi nhìn chẩn." Dứt lời bộ mặt thể hiện sự quật cường, quý gố trước bàn, hơi ngược đầu, vẻ mặt tràn đầy cố chấp.

"Ai." Bắc Thần Nghiêu than ra một tiếng, từ nhỏ đứa nhỏ này đã do một tay Thái hậu nuôi nấng, sao lại không có tình cảm cho được? Đứng dậy bước nhanh đến trước mặt Bắc Thần Thụy, nhẹ nhàng đỡ nó dậy, "Mau đứng lên, phụ hoàng hiểu tâm lòng của con."

Bắc Thần Thụy cúi đầu nhắm mắt, nếu nhìn từ dưới lên sẽ liền phát hiện khuôn mặt hắn tràn đầy đều là vẻ căm hận!

Từ nhỏ trong lòng hắn chưa bao giờ kính trọng qua cái người được gọi là phụ thân này, nếu không phải vì mong muốn kia thì hắn đã không đứng ở trong hoàng cung ghê tởm này, từ nhỏ hắn đã không biết tình thương của mẫu thân, tất cả đều do một tay người nam nhân trước mặt gây ra! Hiện tại lại làm ra vẻ mặt áy náy thì có tác dụng gì? Giả dối! Nếu thực sự muốn tốt cho hắn thì nên thả mẫu hậu ra! Biết rõ rành rành mẫu hậu căn bản không thích cũng như không muốn ở trong hoàng cung giống như cái nhà tù này nhưng người nam nhân trước mặt lại kiên quyết dùng tính mạng của người nhà mẫu hậu bức bách khiến cho mẫu hậu không thể không bị nhốt ở đây.

Hắn không trách mẫu hậu, hắn mơ hồ cũng hiểu biết nỗi khổ của mẫu hậu, hắn cũng giống mẫu hậu của mình, đều hận toàn bộ những người gây ra những chuyện này!

Đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên Tiểu Tiểu mỉm cười với hắn, nụ cười kia như ánh nắng sáng sớm chiếu rọi vào nội tâm của hắn, trong nháy mắt xua tan đi mọi lo lắng trong lòng hắn, lúc đó hắn tức thì đã sững sờ, khi đó hắn không hiểu, hiện tại hắn đã hiểu, đó là nụ cười tươi đẹp mà hắn khát vọng, không giống như hắn cả ngày đều đội một chiếc mặt nạ mỉm cười, nụ cười của nàng là chân thật, ấm áp, đơn thuần, đó chính là nụ cười mà hắn luôn nghĩ muốn.

..

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Nữ nhân trong hoàng cung

Châm cứu xong thì đã là buổi trưa, từ chối sự nhiệt tình giả vờ giữ lại của Thái hậu, Dạ Nguyệt Ly ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu từ từ đi lại trên đường nhỏ ở trong cung, cự tuyệt ngồi kiệu xuất cung, dưới sự dẫn dắt của Lộc Thăng bọn họ chậm rãi bước đi thông thả đến hướng cửa cung.

Mộ Dung Tiểu Tiểu còn đang suy nghĩ việc Thái hậu không che giấu được vẻ mặt vui sướng, xem ra căn bệnh này đã hành hạ nàng ta năm sáu năm, quả thật có thể chữa khỏi nàng ta rất vui vẻ.

Chẳng qua theo nàng, bệnh tim kia chỉ cần cảm xúc ổn định sẽ căn bản không có chuyện gì, có thể sống tốt cũng không ảnh hưởng đến sinh hoạt hàng ngày.

Nhưng vị Thái hậu kia cố tình không cam lòng từ đây yên lặng ẩn mình ở trong cung Vinh Thọ, vẫn cứ nghĩ muốn tranh giành một chút, nếu không cũng không kéo dài nhiều năm như vậy?

Con người, vì cái gì luôn thấy chưa đủ đây? Rõ ràng đã ngồi vào vị trí này, tuổi đã cao vì sao không sống tốt hưởng thụ ở trong cung, càng muốn đi tranh đoạt những thứ không thuộc về mình.

"Nghĩ muốn cái gì à?" Dạ Nguyệt Ly cười nói.

Đầu Mộ Dung Tiểu Tiểu tựa vào trước ngực sư huynh, cười nhẹ nói nhỏ, "Sư huynh, Tiểu Tiểu có sư huynh vậy là đủ rồi." Nàng mới không cần lòng tham như vậy.

Trong mắt Dạ Nguyệt Ly chớp lóe điểm sáng, đang chuẩn bị mở miệng hỏi tới, phía trước truyền đến một trận ồn ào.

"Ừa -! Đã đi đâu! Đã đi đâu!"

"Nhanh lên một chút nhanh lên một chút. . ."

"A, bắt được rồi! Bắt được rồi! Công chúa mau nhìn!"

.....

Dạ Nguyệt Ly dĩ nhiên không vui, bị người quấy rầy đến lời hần sắp hỏi ra khỏi miệng, giờ phút này sắc mặt dĩ nhiên u ám.

P phía trước có ba năm người cung nữ, giống như sao vây quanh trăng, ở giữa có một nữ tử toàn thân long lẫy xông vào tầm mắt bọn họ, chỉ nghe Lộc Thăng tiến lên hành lễ nói: "Nô tài tham kiến An công chúa, công chúa Cát Tường."

Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ chớp mắt, An công chúa? Công chúa được sủng ái nhất trong cung của Dao phi nữ nhân?

Chỉ thấy toàn thân Bắc Thần An mặc váy dài màu đỏ, bên trên thêu đầy hoa mẫu đơn, bên hông buộc dải dây màu xanh nhạt, dáng người hoàn mỹ hiện ra không thể nghi ngờ, ánh mắt lướt qua tràn đầy sức sống, làn da mịn màng trắng nõn như ngọc như toát ra ánh sáng, cái miệng anh đào chúm chím không trang điểm mà cũng đỏ hồng, xinh đẹp kiều diễm, trên đầu mái tóc được vén lên cao dùng trâm Phụng cổ định lại, nhưng vẫn có vài sợi bướng bỉnh không thôi rơi xuống trên vai, mấy viên trân châu tròn xoe được đặt tùy ý làm đẹp trên tóc.

Bắc Thần An đang thưởng thức con chim Thất Thái Linh Tước (1) vừa mới bắt được nhốt vào lồng, đây là loài chim quý hiếm được một tiểu quốc(2) tiến cống tới, lúc ấy nàng liếc mắt một cái liền nhìn trúng nó nên mới xin phụ hoàng muốn, nhưng vị sứ giả của tiểu quốc kia cư nhiên nhất định phải hiến tặng cho phụ hoàng, nói cái gì mà ở nước hần, linh điều chỉ có thể xưng với vua của một nước, nàng mới mặc kệ nhiều lí lẽ như vậy, không phải xem thường nàng nên không muốn cho nàng sao? Đã vậy, nàng càng muốn!

(1) Thất Thái Linh Tước: con chim có bảy màu

(2) Tiểu quốc: một nước nhỏ bé hơn

Nàng cũng mặc kệ Sứ giả của tiểu quốc kia có mắt mắt hay không, quần lấy phụ hoàng hai ngày, cuối cùng không phải phụ hoàng đã cho nàng sao? Ở trong hoàng cung này, phụ hoàng sủng ái nhất đúng là nàng!

Đừng nhìn con chim này tuy nhỏ bé nhưng có bộ lông vũ đặc biệt xinh đẹp, Thất Thái Linh Tước, tên gọi như ý nghĩa, lông vũ trên người nó có bảy màu sắc, lúc mở cánh bay lượn trên không giống như một dải cầu vồng, hấp dẫn ánh mắt người nhìn.

Theo tiếng nói phát ra, Bắc Thần An nghiêng đầu, trực tiếp bỏ qua tiểu cô nương trong ngực nam tử, sau khi nhìn đến tư thế hiên ngang của Dạ Nguyệt Ly liền kinh ngạc, miệng khẽ nhếch lên thở ra mùi đàn hương, trên gương mặt như ẩn như hiện rằng mây hồng(3) tạo nên một vẻ mềm mại đáng yêu.

(3) đỏ mặt

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy nam tử xuất sắc như vậy, ngoại trừ Nhị hoàng huynh có khí chất thanh nhã, nàng phát hiện quanh thân nam tử này toát ra khí chất lạnh lùng lại càng có thể hấp dẫn nàng.

Khuôn mặt trắng sáng, tuấn tú lạnh lùng lộ ra góc cạnh rõ ràng, tròng mắt đen láy thâm thúy hiện lên sự lạnh nhạt bình tĩnh, lông mày rậm, mũi cao thẳng, bờ môi tuyệt mỹ, không chỗ nào không thể hiện ra vẻ cao quý cùng tao nhã.

"Người là ai?" Bắc Thần An ngơ ngác hỏi ra lời.

Mộ Dung Tiểu Tiểu lặng lẽ nhìn Bắc Thần An trước mắt, rồi sau đó quan tâm hạ mí mắt xuống, nàng chờ sự huynh tự mình giải quyết.

Người trong ngực thờ ơ không quan tâm khiến Dạ Nguyệt Ly nhăn nhó đôi mi, giống như trừng phạt véo nhẹ bàn tay nhỏ bé trong lòng, không nhìn Bắc Thần An, lập tức đi về phía trước.

Cảm giác Lộc Thăng vẫn quỳ gối tại chỗ không động, lạnh lùng nói, "Đẫn đường!" Chờ đi về hắn sẽ dạy bảo thật tốt tiểu nha đầu này, hừ hừ.

"Ta hỏi người nói đi!" Bắc Thần An ngang ngược vừa quát, nhảy đến trước mặt Dạ Nguyệt Ly đang hai tay ra, trực tiếp cản đường.

"Đừng để ta nói lần thứ hai." Âm thanh trầm thấp lạnh lùng lần nữa vang lên trên đỉnh đầu Lộc Thăng.

Lộc Thăng cả kinh toàn thân run lên, hắn ta không dám ngẩng đầu chống lại ánh mắt sẽ làm hắn ta sợ hãi, nhưng vẫn có chút do dự, "Chuyện này. . ."
Lau mồ hôi lạnh trên trán, một bên là công chúa, một bên là đại nhân Lương thương nhân, hắn ta đành nào cũng đắc tội không nổi.

Vị Dạ công tử này không để ý tới công chúa cũng không sao, nhưng mỗi ngày hắn ta đều ở trong cung sẽ gặp phải công chúa, cứ đi như vậy thì sau này công chúa nhất định sẽ dạy dỗ hắn ta, đắc tội công chúa thì về sau hắn ta còn có ngày lành mà qua? Thái hậu cũng không giữ được hắn!

Nhưng vị công tử này lại là đại nhân Lương thương nhân, đến cả hoàng thượng đều muốn nhún nhường ba phần, còn vị sư muội kia lại xem bệnh cho Thái hậu, không để ý tới người ta lại sẽ đắc tội hoàng thượng cùng Thái hậu.

Một bên là sống không bằng chết, bên kia là lập tức sẽ chết.

Hai đầu đều phải chết!

Lộc Thăng đành phải cố gắng duy trì không để cho giọng nói nghe phát run, "Công chúa, đây là đại nhân Lương thương nhân, nô tài phụng mệnh lệnh của Thái hậu muốn hộ tống người xuất cung." Chắc là tạm thời giữ được tánh mạng thôi.

Hắn ta chỉ hy vọng tiểu tử tông này có thể nghe thấy ba chữ 'Lương thương nhân' rồi để hắn ta tiếp tục đưa người xuất cung, không cần lại ngăn cản ở nơi này.

"Người là Lương thương nhân?" Sau khi Bắc Thần An nghe xong cũng không lập tức nhường đường, mà là kinh ngạc hơn so với trước kia, không ngờ tới người này có diện mạo xuất chúng, mà đến cả thân phận cũng không tầm thường.

Con người đảo một vòng, giống như nghĩ đến cái gì, khẽ nâng cằm, tiếng nói thanh thúy vang lên, "Bản công chúa là Bắc Thần An, là công chúa được phụ hoàng sủng ái nhất, nói cho bản công chúa tên của người." Tuy là giọng nói ngọt ngào nhưng lại mang theo thói quen được tích lũy nhiều năm dưới là kiêu ra lệnh người khác.

Lúc này Mộ Dung Tiểu Tiểu liền nhăn mày lại, Dạ Nguyệt Ly vừa nhìn về mặt nha đầu trong ngực rút cuộc có chút biến đổi rồi, không khỏi ánh mắt nhu hoà, ôm nàng càng chặt hơn nữa, rồi sau đó quét về phía Bắc Thần An, ánh mắt lại lần nữa khôi phục vẻ lạnh lẽo vô tình, "Người không cần biết."

"Bản công chúa nói chuyện với người là đã ban ân cho người! Người cứ nhiên không biết phân biệt!"

Dạ Nguyệt Ly khẽ gọi, "Toái Nguyệt."

Toái Nguyệt đứng sau lưng vẫn lạnh nhạt không lên tiếng làm người tàng hình, trong nháy mắt lách mình tiến lên, không nói hai lời mặt không chút thay đổi trực tiếp sử dụng vô kiếm trong tay chặn ngang đôi tay trước mặt, đẩy Bắc Thần An đang cản đường ra!

Bắc Thần An còn đắm chìm trong ánh mắt dịu dàng như sao chổi xẹt qua vừa rồi của Dạ Nguyệt Ly, chỉ trong nháy mắt, nhưng chỉ dành cho tiểu cô nương trong ngực của hắn.

Lúc này nàng mới tỉ mỉ quan sát, tiểu cô nương mặc một bộ váy lụa màu trắng lười biếng tựa vào trong ngực nam tử, hai mắt bình tĩnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo mềm mại như hoa Phù Dung, mặt không chút thay đổi, một đầu mái tóc đen nhánh chỉ dùng một chiếc dây buộc tóc màu tím nhạt buộc lỏng buộc lên, có vài sợi tóc dể dãi rủ xuống trước tai, gió nhẹ thổi tới, chúng nghịch ngợm dính vào bờ môi mím chặt của tiểu cô nương, tinh xảo đáng yêu như nữ đồng ngồi trước Bồ Tát.

Đang mãi quan sát nên hơi sơ suất không đề phòng bị Toái Nguyệt xô đẩy sang bên đường, con đường lại nhỏ, hai bên trồng đều là hoa cỏ quý giá, bị bàn tay trắng nõn của Bắc Thần An đè xuống, chông tay phải một cành hoa, một tiếng thét kinh hãi, ngón trỏ Bắc Thần An bị gai đâm bị thương, trong phút chốc chảy ra một chút máu đỏ tươi.

Cung nữ bên cạnh nhanh chóng tiến lên hỏi han ân cần một hồi, mọi người gấp đến độ mặt mũi đỏ bừng, chỉ sợ tiểu tử tông này thật sự xảy chuyện thì bọn họ sẽ chờ chôn theo mất, trong đó còn có cung nữ vô lễ ác độc quay đầu lại trừng mắt Toái Nguyệt, lần này họ trở về không chỉ bị công chúa trừng phạt còn phải chịu Dao phi nương nương trừng phạt!

Trong lòng đám cung nữ đều mong chờ công chúa tranh thủ phát hoả với người gây ra kia thì sau đó bọn họ còn có thể ít bị chịu khổ một chút. Họ hầu hạ vị tiểu tử tông này nhiều năm như vậy, ngày nào cũng phải cẩn thận, người người đều cảm thấy lo lắng? Công chúa kiều ngạo là chuyện tất cả hoàng cung ai cũng biết không nói đến việc đắc tội với nàng, chỉ cần không cẩn thận phạm phải sai lầm thì đã khó có thể giữ được tính mạng, hơn nữa vị tiểu tử tông này còn rất được hoàng thượng sủng ái!

Nhưng khiến họ mở rộng tầm mắt là công chúa cư nhiên không có tức giận!?

Bắc Thần An chu cái miệng nhỏ nhắn, nhìn trong mắt Dạ Nguyệt Ly lóe sáng hàn băng, mà cái tay nhỏ bé vẫn bí vương vào cành cây, vẻ mặt quật cường nhin không khóc, đáng vẻ đáng thương như vậy vừa thấy đã thương, nếu đổi lại thành nam nhân khác sẽ trực tiếp tiến lên ôm vào trong ngực, sau đó an ủi che chở vân vân.

Một kẻ không thành lại đổi lại thành vẻ nhu hoà rồi hả? Không hổ là trong nữ nhân trong hoàng cung !

Bạn đang đọc truyện *Tùng Sùng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Sự dạy dỗ của hắn

"Ta chỉ muốn biết tên của ngươi, vì sao đối với ta như vậy?" Giọng nói Bắc Thần An uất ức mang theo sự ngọt ngào mê người, càng có thể kích thích lòng triu mến của người khác .

Nữ nhân như vậy, có thể dẫn đến ý nghĩa muốn bảo vệ của nam nhân nhất, dĩ nhiên, là người đứng xem bên ngoài, Mộ Dung Tiểu Tiểu cho là như thế.

Không biến sắc liếc nhìn về phía sư huynh, hắn sẽ đối đãi như thế nào đây?

"Ngươi không xứng!"

Dạ Nguyệt Ly lạnh lùng phun ra ba chữ thành công khiến cặp mắt Bắc Thần An mở to, không dám tin lùi ra sau một bước dài.

Khóe miệng Mộ Dung Tiểu Tiểu mơn mởn run rẩy, sư huynh thật là, ách, không lưu tình chút nào.

Tựa hồ cảm thấy càng uất ức, hàm răng Bắc Thần An khê cắn môi dưới, trong mắt nước mắt ướt át không rơi cuối cùng rớt xuống, chiếc khăn gấp in hoa mẫu đơn bị cặp tay trắng muốt quần tới quần lui.

"Ta chính là công chúa." Tròng mắt vô tội tố cáo nhìn về Dạ Nguyệt Ly, lại mang theo chút tình yêu say đắm.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngược mắt nhìn trời, xem, vẻ mặt này không chế thật tốt, vừa nhìn đã biết là cấp độ không thấp .

Đám cung nữ sau lưng vừa thấy công chúa của mình khóc, hoảng sợ! Vội vàng chen chúc tiến lên an ủi, "Công chúa đừng khóc, thân thể công chúa ngàn vàng sao có thể chấp nhận cùng những người vô lễ này."

Có cung nữ còn đưa ngón tay chỉ Dạ Nguyệt Ly quát lên, "Lớn mật, lại dám chọc công chúa khóc, các ngươi thật to gan!"

Đây tuyệt đối là tiểu cung nữ ngu ngốc không biết ‘ Lương thương nhân’ là ai.

Một đám cung nữ nói hết nói rồi khuyên, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn thấy khóe miệng rút gân co giật, người nào không biết còn tưởng bọn họ thật sự làm gì vị công chúa này.

Lộc Thắng sợ tới mức phát run, trời ôi cô nãi nãi của hắn!

"Làm càn! Một mình cung nữ nhỏ nhỏ như ngươi cũng dám chỉ trích đại nhân Lương thương nhân, ngươi chán sống rồi!"

Ngón tay Lộc Thắng trắng mịn như nữ nhân đi qua cấu cánh tay cung nữ kia đang chỉ vào Dạ Nguyệt Ly, cấu đau đến mức cung nữ kêu lên tha mạng. Lộc Thắng cũng không nương tay, quát đám thị vệ đang đứng nghiêm đến, "Còn không mau qua đây tha nô tài lớn mật này bắt đi phòng giặt quần áo, xem ngươi còn dám vô lễ nữa không!"

Tiểu cung nữ bị dẫn đi kêu khóc om sòm, Bắc Thần An thấy thế nhất thời sùng sốt cư nhiên quên việc mình đang khóc.

Chuyện này là thế nào?

Bình thường nàng rơi nước mắt không phải tất cả mọi người phối hợp nàng, đồ dành nàng sao?

Mộ Dung Tiểu Tiểu lắc đầu than nhẹ, thật là trò cười.

Thừa dịp lúc này, Lộc Thăng vội vàng dẫn người xuất cung, công chúa muốn phát hoá(1) cũng chỉ có thể đợi lát nữa hấn mới bị, hấn tuyệt đối không thể chậm trễ với người này!

(1) Tức giận

Bắc Thần An vẫn còn ở tại chỗ sững sờ nhìn bóng lưng cao lớn Dạ Nguyệt Ly rời đi, khăn gắm trong tay lau lên mặt, đầu còn nhìn ra được dấu vết đã khóc?

"Ngọc nhi, đi nghe ngóng xem người kia là ai."

Sau lưng cung nữ lĩnh mệnh lùi xuống, Bắc Thần An neho lại con người không còn một tia đáng thương, trong đó chỉ có một nét vẻ mặt tình thế bất buộc!

Trở lại phủ viện, Mộ Dung Tiểu Tiểu liền kêu gào, "Không trở về nữa sẽ phải chết đói rồi." Đi một chuyến hoàng cung giống như đi đánh trận vậy, quả nhiên hoàng cung thật phức tạp.

Dạ Nguyệt Ly nhìn bộ dáng đáng thương của tiểu nhân nhi trong ngực đang xoa bụng nhỏ, cười khẽ một tiếng, "Lập tức liền ăn cơm rồi."

Tuyệt lang vẫn canh giữ ở cửa chờ tiểu chủ nhân của mình trở về, lúc này nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu vui mừng nhảy lên nhảy xuống, trong miệng găm nhẹ ra âm thanh ‘ô ô’, không ai chơi cùng nó thật nhàm chán.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhảy xuống vòng tay ôm ấp của sư huynh, trấn an sờ sờ đầu Tuyệt Lang, buồn cười nói, "Mạc Du Ly cùng Tuyên Tuyên không có ở đây?" Nàng và sư huynh trở lại cũng không thấy hai người này, cũng không biết đường mang Tiểu Bạch đi ra ngoài chơi cùng.

Tuyệt Lang lấy lòng liếm liếm gương mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu, lỗ tai cúi xuống, không tiếng động tố cáo Mạc Du Ly thấy sắc quên nghĩa.

Dạ Nguyệt Ly mới vừa đi phân phó người chuẩn bị thức ăn vừa quay đầu lại liền nhìn thấy một màn tiểu nha đầu của hấn ‘bị ăn đậu hũ’, ánh mắt lạnh lùng nhất thời nhìn Tuyệt Lang nhanh như một tia chớp.

Bước nhanh đến phía trước không nói hai lời ôm lấy người yêu đi vào nội viện, hấn đã nói không thể buông lỏng một phút, xem đi, hấn vừa đi ra chỗ khác thì đã có ‘người’ thừa lúc vắng mặt mà đến!

Không rõ vì sao sư huynh đột nhiên đen mặt, Mộ Dung Tiểu Tiểu an tĩnh vui đùa vào trong ngực sư huynh, ngáp một cái, có chút buồn ngủ.

"Ăn cơm trước."

Sau khi hành động cho ăn lần nữa kết thúc, Dạ Nguyệt Ly cùng với Tiểu Nhân Nhi nằm dài trên giường, hấn muốn bắt đầu kế hoạch dạy dỗ của hấn!

Mộ Dung Tiểu Tiểu còn đang suy nghĩ chuyện xảy ra buổi sáng, thân phận ‘Lương thương nhân’ của sư huynh, còn có chuyện giữa Bắc Thần Thụy với mẫu hậu hấn ta là sao?

Dạ Nguyệt Ly rất bất mãn Tiểu Nhân Nhi ở trong lòng hấn như đi vào cõi thần tiên, bỗng nhiên khoé môi nhếch lên, cắn một cái bờ môi Tiểu Nhân Nhi, Mộ Dung Tiểu Tiểu bị đau, thét lên kinh hãi ‘á’ một tiếng, "Sư huynh?"

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngửa mặt lên nhìn, Dạ Nguyệt Ly cúi người, thân mình đè lên thân thể nhỏ nhắn của nàng, nhìn như dán chặt nhau, nhưng không có chút sức nặng nào rơi vào trên người nàng.

Đầu óc Mộ Dung Tiểu Tiểu trong nháy mắt trống rỗng, đây là tình huống gì? Nàng có chút thần thờ nhìn gương mặt tuấn tú phóng đại trong không trung cách mặt nàng không tới năm phân.

Hô hấp phun ở trên má đối phương, cái cổ rút lại, nhiệt độ da thịt có xu hướng tăng lên cao.

Nàng đột nhiên cảm thấy hơi nóng, trên mặt cũng nóng lên, cũng không biết là do xấu hổ, hay là do cách nhau quá gần nên mới thấy nóng.

Lông mi sư huynh dày mà dài, lại có chút mảnh nhỏ, ánh mắt trầm tĩnh sâu thẳm mang theo cảm xúc không biết tên nhìn chằm chằm vào tròng mắt nàng, như muốn xuyên thấu qua ánh mắt nàng nhìn thẳng vào trong nội tâm của nàng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu rất không thích loại cảm giác bị người nhìn thấu này, nó khiến cho nàng cảm thấy cực kì thất bại. Hơi xoay người, nghĩ thử chuyển đổi tư thế.

Thân hình cao lớn của Dạ Nguyệt Ly đè lại, một phần sức nặng cơ thể áp xuống, đủ để giam cầm nàng trong ngực không cho nàng lộn xộn.

Hôm nay, hấn nhất định phải làm chút gì đó!

Mộ Dung Tiểu Tiểu biết hôm nay nhất định là muốn xuyên phá chút gì, có chút ảo não vì sao hiện tại không có ai tới gõ cửa cắt ngang toàn bộ đây.

"Sẽ không có ai tới." Dạ Nguyệt Ly chọc phá tâm tư của người phía dưới.

Hừ, hôm nay ai cũng không thể tới quấy rầy hắn, mà còn câu mới vừa rồi ở trong cung ‘nàng chỉ cần có hắn là đủ rồi’, hắn đều biết rõ.

Hắn không cho phép nàng tiếp tục trốn tránh!

Lúc này Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút sợ hãi, lại mơ hồ có chút mong đợi, nàng và sư huynh chung đụng với nhau hơn tám năm rồi, có lẽ trước kia nàng vẫn cho rằng đây là chuyện giữa người thân mật, nhưng càng về phía sau nàng lại càng hiểu chuyện này không có đơn giản giống như nàng tưởng tượng. Sư huynh như có như không nhắc nhở cùng tỏ vẻ ái muội để cho nàng sợ hãi rất nhiều nhưng dần dần cũng hiểu ra, nàng cũng chưa bao giờ ghét việc sư huynh thân mật đối với nàng, có lẽ sâu xa bên trong nàng cũng hi vọng sư huynh đối với nàng như vậy.

Chúng tôi đây là nàng thích sư huynh sao?

Giống như bị chính ý tưởng vừa mới của mình chớp mắt lóe lên hù sợ, không quan tâm đến sức nặng phía trên, giãy giụa lần nữa, "Sư huynh, đừng. . ."
Nàng phát hiện trong lòng mình thế nhưng không cách nào ức chế được rung động đứng lên.

"Nha đầu." Âm thanh Dạ Nguyệt Ly khàn khàn u ám, giống như thanh âm ma mị lay động lòng người, xuyên thấu qua vành tai Mộ Dung Tiểu Tiểu trực tiếp đâm xuyên qua tuyến ranh rói trong lòng nàng.

". . . Vâng" Trong đầu Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút hoảng hốt, máy mót đập, trong mắt hơi nước mịt mờ.

"Để sư huynh hôn người có được hay không?" Hơi thở ấm áp từ gáy chui vào cổ áo, Mộ Dung Tiểu Tiểu cảm thấy thân thể cũng nóng lên.

Cảm giác Tiểu Nhân Nhân phía dưới hơi thở dần dần rối loạn, Dạ Nguyệt Ly không ngừng cố gắng, môi mỏng dán lên da thịt khắp người cùng cả khuôn mặt gò má, lỗ tai, cần cổ, nhìn da thịt của người nằm phía dưới theo nụ hôn của hắn từ từ biến thành màu đỏ tươi, trong mắt Dạ Nguyệt Ly đã không thể duy trì bình tĩnh, hô hấp từ từ nặng nề dồn dập.

Bây giờ nàng dù ... thẹn thùng nữa hắn cũng sẽ không bỏ qua nàng.

"Ừ. . ." Đầu óc Mộ Dung Tiểu Tiểu mơ hồ, như thứ keo dán, cố gắng suy nghĩ xem vừa rồi sư huynh hỏi cái gì, lúc này mới khôi phục chút tiêu cự trong mắt, đang muốn trả lời.

Dạ Nguyệt Ly cúi người xuống phía dưới, hôn lên bờ môi đỏ hồng của nàng, nuốt hai chữ cự tuyệt vào.

Mộ Dung Tiểu Tiểu theo bản năng né tránh, hít sâu một hơi, cố gắng duy trì một chút thanh tĩnh cuối cùng, "Chúng ta. . . Là sư huynh sư muội. . ."

Nhìn con người người phía dưới trọn to mông lung, trong mắt Dạ Nguyệt Ly lóe lên một nụ cười, ngược lại nhẹ tay che đi lông mi người dưới thân.

Nàng chỉ muốn, cùng hắn cảm thụ kỹ càng giờ khắc này là tốt rồi. . .

Trần trọc trở mình, khẽ hôn cắn nuốt, lưu luyến quên hết tất cả. . .

Trong lòng Dạ Nguyệt Ly cảm thấy thỏa mãn thở một hơi, hôn đến rồi, ừm, mùi vị này quá đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chuyện tình quái dị

Dạ Nguyệt Ly lần thứ ba lao người tới, thay vào đó tiểu nha đầu lại giống như vừa dùng đinh đóng mình vào trên ván giường, hắn cố kéo thế nào cũng không kéo được chần ra.

Dạ Nguyệt Ly dờ khóc dờ cười, nha đầu ngốc này.

"Tiểu Tiểu, rốt cục muội bị sao vậy, có chỗ nào không thoải mái hả?" Đường Tuyền Tuyền cùng Mạc Du Ly vừa đi dạo ở bên ngoài hơn nửa ngày mới trở về liền nhìn thấy một cảnh kỳ lạ, có chút tò mò với quan tâm hỏi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu núp ở trong chăn bây giờ chỉ muốn tìm chỗ nào chết cho xong, sao nàng dám nói ra rằng nàng không dám đối mặt với sư huynh?

Đời trước thêm đời này Mộ Dung Tiểu Tiểu nàng cũng đã gần ba mươi năm chưa bao giờ có kinh nghiệm trong chuyện này! Chỉ cần vừa nghĩ tới nụ hôn vừa rồi, trên mặt nàng liền nóng rực.

Không khỏi buồn bực trong lòng, ngượng ngùng như vật thật sự không phải phong cách của nàng!

Bất quá chỉ bị hôn một cái mà thôi, có cái gì lớn lao đâu mà? Lại nói nàng bị sư huynh hôn cũng không cảm thấy chán ghét.

"Không có việc gì." Âm thanh rầu rĩ từ trong chăn truyền tới.

Trong lòng Dạ Nguyệt Ly bắt lực than nhẹ, nha đầu này thật là.

Sợ tiểu nhân nhi che kín sẽ bị ngạt thở, hần lại ngồi vào đầu giường lần nữa, lại muốn kéo chăn ra.

Nhưng trước đó nháy mắt cho Mạc Dạ Ly, ý bảo dẫn người tránh đi.

Mạc Dạ Ly buồn bực than thở, Dạ Nguyệt Ly nhanh như vậy liền có tiến bộ, xem lại bản thân mình, còn chưa có đụng đến nửa khuôn mặt người ta.

Nhận mệnh kéo Đường Tuyên Tuyên đi, khuyên nhủ, "Ừ, Tiểu Tiểu có thể do không thoải mái, để cho muội ấy nghỉ ngơi sẽ tốt thôi."

Đường Tuyên Tuyên nửa tin nửa ngờ đi theo Mạc Dạ Ly ra ngoài phòng.

Mạc Dạ Ly im lặng nhìn trời, cũng chỉ có Tiểu Lạt Tiêu (Đường Tuyên Tuyên nhà hần) đơn thuần, ai cũng biết chuyện gì xảy ra, chỉ có nàng vẫn ngốc nghếch không hiểu chút nào.

Thôi, hần phải dùng bản lĩnh nhiều hơn nữa để cho nàng từ từ hiểu rõ, mặc kệ ra sao thì hần vẫn may mắn hơn so với tên Dạ Nguyệt Ly kia, đáng đó mới chỉ là một tiểu oa nhi tám tuổi, hần ta phải cố gắng kìm nén đi!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Mạc Dạ Ly sáng lên, chợt cảm trần đầy nhiệt huyết!

Trong phòng.

Sau khi Dạ Nguyệt Ly kéo người ra khỏi chăn liền kinh ngạc một hồi lâu nhìn bộ dạng Tiểu Nhân Nhi, tóc rối bời, trên mặt đỏ bừng, ánh mắt nhìn hần đều sợ lên án.

Ánh mắt hần dăm chiêu, sau một chút thời gian, rốt cuộc không nhịn được cười lớn.

"Sur huynh!" Mộ Dung Tiểu Tiểu vừa tức giận vừa thẹn thùng kêu, nhất thời liền nghĩ kéo chăn đến che đi bản thân mình, rõ ràng mặt còn nóng bừng chưa hết đỏ.

Ngoài cửa Toái Nguyệt cũng kinh hãi vô cùng, gấp quỳ, mười mấy năm nay hần chưa từng thấy chủ tử cười thành ra như vậy!

Ban đêm

Phủ viện xuất hiện một người không nên tới lúc này, Tức Mặc Tuyết Dương.

Dạ Nguyệt Ly không có đánh thức tiểu nha đầu trong ngực, một mình đứng dậy đi tới trong viện.

Tức Mặc Tuyết Dương vẫn cái dáng vẻ cười 'hi hi ha ha' không có chuyện gì lớn kia, thấy hai người Toái Nguyệt, Mạc Dạ Ly, tự nhiên muốn chào hỏi mấy câu, chỉ mới vừa hạ xuống, liền thấy đến chủ tử nhà mình, diện mạo nhanh chóng khôi phục vẻ nghiêm túc.

"Chủ tử." Tức Mặc Tuyết Dương cung kính cúi đầu.

"Nói."

"Theo như chủ tử phân phó, tất cả người tình anh bên trong trang đều điều động đi, trong vòng nửa tháng tìm ra năm cứ điểm bí mật của Huyết Môn, hiện đã phá hủy, không một người còn sống." Tức Mặc Tuyết Dương trầm giọng hồi báo.

"Mới có năm." Âm thanh lạnh lẽo rét thấu xương, ở trong đêm tối càng trở nên âm u.

Khuôn mặt lạnh như băng, âm thanh âm u băng giá.

"Chủ tử, chuyện tình lần này có chút không đúng lắm." Tức Mặc Tuyết Dương cũng không bởi vì giọng điệu của chủ tử mà đột biến sợ hãi, báo cáo đâu ra đấy, nhưng sắc mặt càng cung kính hơn.

"Nói!"

"Những người đó rất kỳ quái, nói chính xác thì không giống người Huyết Môn trước đây." Tức Mặc Tuyết Dương cau mày, suy nghĩ xem rốt cuộc phải dùng từ thể nào để hình dung chuyện tình quái dị kia.

Cuối cùng lại sửa lại, "Không giống người sống!"

"Cẩn thận nói xem." Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly u ám.

Lần trước chuyện Môn chủ Huyết Môn đã thương tiểu nha đầu vẫn là một vương mắc trong lòng hần, khi đó trên người tiểu nha đầu bị thương nặng, hần

không thể làm gì, nhưng hắn chưa từng quên thù này!

Sau khi tiểu nha đầu khôi lại, hắn liền lập tức sai người bắt tay vào tìm người, hắn nhất định phải nghiền xương tên kia thành tro! Để tên kia hối hận đã sống trên đời này! Sau đó tìm thấy cứ điểm nào, ở đó đều trống không như đột nhiên tan biến. Hắn không vội, những người đắc tội đến hắn đều chưa từng chạy ra khỏi lòng bàn tay hắn bao giờ!

Không phải không chịu đi ra sao? Hắn tìm từng cái cứ điểm một, giết sạch người của hắn ta! Cuối cùng tự nhiên có thể tìm tới!

Cảm thấy sát khí từ trên người chủ tử mơ hồ bao phủ toàn thân, sắc mặt Tức Mặc Tuyết Dương nghiêm túc kể ra tình huống của mấy ngày nay.

Lúc đó hắn ta mang theo các huynh đệ trong trang xông vào cứ điểm Huyết Môn, rất nhanh liền giết hết một số tên thủ vệ vốn cũng không tính là nhiều, rồi sau đó phát hiện có tầng ngầm dưới lòng đất, mà xuống phía dưới cư nhiên còn có người ở đó!

Bọn họ đương nhiên sẽ không để lọt một tên nào! Nhưng trong khi giết chết đám người kia, bọn họ rất nhanh đã phát hiện ra một sự thật, những người này rất yếu! Nói chính xác là chậm chạp trì độn, hành động thông thả, lực công kích không đủ mạnh, lực chiến đấu như thế sao có thể là đối thủ của bọn họ?

Bên trong trang có người phát hiện không đúng bắt được một tên trong đó kiểm tra, phát hiện dưới khăn che mặt, sắc mặt tên đó xanh đen hơn nửa không chút biểu cảm, nhiệt độ cũng thấp hơn so với người bình thường, máu chảy cũng rất chậm, nhịp tim cũng rất yếu.

Bất mấy người nữ đến cũng phát hiện tất cả đều như thế.

Lúc đó hắn ta từng hoài nghi có phải những tên đó trúng độc hay không, nhưng nhìn lại không giống.

Mặc dù hắn ta cảm giác kỳ lạ nhưng không bỏ qua cho một tên nào, đồng thời ra lệnh tất cả huynh đệ lúc giết người cẩn thận một chút, cố gắng không cần công kích trực tiếp, cũng không cần tiếp xúc với thân thể của đối phương.

Sau khi đánh bại mấy cứ điểm đều tình trạng như thế, mặc dù không có xảy ra chuyện tình quá mức kỳ quái, nhưng hắn ta thủy chung vẫn không yên lòng, liền tự mình đi về một chuyến hồi báo với chủ tử.

Nghe qua Tức Mặc Tuyết Dương nói xong, Dạ Nguyệt Ly vẫn không lên tiếng, con người nheo lại không biết hắn đang nghĩ cái gì.

Tức Mặc Tuyết Dương cũng không mở miệng hỏi, hắn ta chỉ chờ chủ tử ra mệnh lệnh.

Sau khoảng thời gian yên lặng ngắn ngủi, Dạ Nguyệt Ly mở miệng, "Thông báo Di Tinh trở về, khi cần thiết để Long Thần cũng đi ra đi."

"Chủ tử. . ." Hai mắt Tức Mặc Tuyết Dương mở to, chủ tử nói thật vậy sao?

Bên trong Tiêu Diêu Sơn Trang, tất cả mọi người đều biết có một trụ sở huấn luyện kinh khủng thuộc loại chính bọn họ, tên gọi đảo Ác Ma. Không phải mỗi người đều đi đến, càng không phải ai cũng dám đi, mà người đến đó có thể bình yên trở về đã ít lại càng ít, nhưng người trở về đều không ngoại lệ sẽ trở thành một cao thủ tuyệt đỉnh!

Hắn ta tất nhiên cũng biết chủ tử từng đến đó, hắn ta cũng không biết rõ chủ tử từng ở đó bao lâu, bởi vì lúc gặp được chủ tử thì chủ tử đã từ nơi đó đi ra, mà phải biết rằng ở đây người rõ nhất chỉ có Toái Nguyệt, bởi vì Toái Nguyệt mới là người đi theo bên cạnh chủ tử sớm nhất, nhưng bất kể hắn ta từng hỏi như thế nào, Toái Nguyệt cũng không chịu tiết lộ nửa điểm.

Hắn ta cũng đồng dạng từng đến đó, không chỉ có hắn ta, mà Toái Nguyệt, Di Tinh, Long Thần, bốn hộ pháp bọn họ đều đi qua nơi đó! Nhưng điều khác biệt là thời gian ở đó dài hay ngắn.

Đối với đảo Ác Ma, hắn ta không hề muốn nhớ lại, đơn giản đối với hắn ta đó là ác mộng của đời này! Điều gì xảy ra không phải là hàng trăm thú kỳ quái khủng bố, mà là từng giây từng phút sự sợ hãi không tên ở sâu trong nội tâm, bởi vì mình hoàn toàn không biết ngay sau đó sẽ xuất hiện cái gì!

Sống hay chết, liền chỉ trong nháy mắt!

Hắn ta ở đó chỉ nửa năm liền chịu không được, Toái Nguyệt thì ở một năm, Di Tinh cùng Long Thần đều giống hắn ta ở lại bên trong gần nửa năm, mà sở dĩ hắn ta biết Di Tinh và Long Thần hai người còn sống là bởi vì liên lạc vẫn chưa từng gián đoạn. Lúc này chủ tử muốn gọi hai người đó trở lại sao?

Có điều, có bọn họ chuyện tình sẽ dễ làm rất nhiều.

Hơn nữa hắn ta cũng rất nhớ vị huynh đệ kia, càng tưởng niệm người tình trong lòng hắn. . .

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Ngẫu nhiên gặp được

Ngày hôm sau.

Không cần đi hoàng cung châm cứu cho Thái hậu, Dạ Nguyệt Ly mang Tiểu Nhân Nhi ra ngoài đi dạo một chút, thuận theo yêu cầu của nàng làm cho Tuyết Lang cũng đi theo, Toái Nguyệt đi cùng sau đó.

Đề cho trong đầu nàng không rời rắm chuyện hôm qua, đồng thời tâm tình thoải hơn.

Dĩ nhiên, nếu bỏ qua cái người dư thừa trước mắt.

Hôm nay Dạ Nguyệt Ly vẫn mặc một thân y phục màu xanh nhạt, gương mặt tuấn tú lạnh lùng bức người, sau khi chứng kiến người đang đi tới trước mặt, ánh mắt hẳn trở nên thâm trầm.

Bắc Thần An dương dương tự đắc đi xuống từ xe ngựa, lúc tầm mắt chạm đến nam tử đối diện ở trước mặt, nàng liền không kìm được vui mừng, nàng được di truyền một đôi mắt phượng giống mẫu thân mình, khoe mắt nhếch cao, trong sóng mắt lưu chuyển tự có một phen phong tình, vẫn mặc một bộ y phục chói mắt như cũ.

Cao ngạo xem xét tiểu cô nương trong ngực Dạ Nguyệt Ly, toàn thân màu trắng như tuyết, quanh người bao phủ một loại khí chất như tiên đồng khiến đôi mày thanh tú của Bắc Thần An nhướn lên, ngữ điệu mang vẻ phách lối 'hừ' nhẹ một tiếng.

Hôm qua nàng đã tìm mẫu phi xác nhận thân phận người này, liền nói với mẫu phi rằng nàng phải gả cho hắn!

Bắc Thần An còn tưởng rằng phải mất công sức mới thuyết phục mẫu phi một phen, không ngờ mẫu phi chỉ hơi suy nghĩ một chút liền đồng ý với nàng, còn trịnh trọng giao phó nhất định phải phát huy thật tốt.

Mẫu phi không khỏi quá coi thường mình, bằng vào thân phận tôn quý cùng vẻ đẹp khuynh thành không thua gì những nữ nhân khác của Bắc Thần An nàng, lo gì nam tử này không động lòng?

Nam nhân, đều yêu thích quyền thế thôi, cưới nàng còn không phải chính là dẹt hoa trên gấm, tiền đồ vô hạn hay sao?

Nghĩ tới đây, Bắc Thần An còn tự tin nở một nụ cười.

Cùng xuống xe ngựa còn có Bắc Thần Vũ, Mộ Dung Vũ Phi.

Nam tử mặc cẩm bào màu xanh ngọc, khí thế hiên ngang, làn da sáng bóng, nếu bỏ qua quảng thâm dưới mắt thì thật sự là một mỹ nam không tòi.

Sau khi Bắc Thần Vũ xuống xe ngựa, khuôn mặt đầy vẻ tươi cười cùng chào hỏi với Dạ Nguyệt Ly. Hắn tự nhiên biết muối dưa ruột của mình đánh chủ ý gì, cũng tốt, nếu nam tử này thực sự coi trọng An nhi thì hẳn có thể làm không ít công to, vì thế hôm nay cùng với An nhi ra ngoài ' vô tình gặp được '.

Mộ Dung Vũ Phi khéo léo đứng sau lưng Bắc Thần Vũ, một thân y phục màu trắng nhạt bao quanh dáng người lung linh càng hiện ra vẻ yếu ớt gió có thể thổi bay, bởi vì thấy người lạ nên vẻ mặt trở nên e lệ càng khiến người khác thương yêu.

Mộ Dung Vũ Phi sợ hãi đánh giá nam tử trước mắt sau đó liền xấu hổ cúi đầu, không ngờ nam tử này còn phải tuấn mỹ so với biểu ca, nhưng vẻ mặt lạnh lùng như băng kia rõ ràng viết ' người lạ chớ tới gần ', nàng vẫn tương đối thích biểu ca, hơn nữa nếu biểu ca đoạt vị thành công thì tương lai nàng sẽ là nữ nhân tôn quý nhất nước Bắc Địch.

Lông mi Mộ Dung Vũ Phi khẽ run, vô cùng vui mừng, sợ bị người phát hiện, nhanh chóng cụp mắt.

Dân chúng xung quanh rối rít dừng chân quan sát, hiển nhiên ở nơi phố xá sầm uất này trong một lúc liền xuất hiện nhiều quý nhân như vậy có lực hấp dẫn vô cùng.

Bắc Thần An vênh vao tự đắc đi tới trước mặt Dạ Nguyệt Ly, đứng cách xa hắn không quá nửa thước. Đầu khẽ nâng lên rồi hạ xuống mang theo vẻ kiêu căng, ánh mắt lại dịu dàng thăm thiết, càng xem càng cảm thấy ánh mắt mình không tệ, ngũ quan hắn tuấn mỹ, tuy nét mặt lạnh lùng nhưng nàng chỉ thích kiểu nam tử này.

Ý nghĩ trong lòng càng trở nên kiên quyết, người đàn ông này, nàng chắc chắn phải có được! Nghĩ đến về sau nam tử hoàn mỹ như thế thuộc về mình, trong lòng Bắc Thần An mừng rỡ như điên, hai mắt tỏa sáng.

Ra cửa liền gặp xui xẻo? Nếu không sao có thể vừa ra khỏi cửa liền đụng phải vị công chúa điều ngoa này? Ánh mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu trầm xuống, dù sao cũng không phải tìm nàng.

Nàng xuất cốc mới chỉ mấy tháng, đầu tiên là một cô Tuyết Nhi, hiện tại lại tới một nàng công chúa, hoa đào của sư huynh nở thật nhiều a.

Giờ phút này Mộ Dung Tiểu Tiểu hoàn toàn không biết trong lòng mình có một cảm xúc mơ hồ có tên gọi ' ghen ' ngày càng tăng lên.

Khoé môi Bắc Thần An nhếch lên, tự nhiên cười một tiếng. "Dạ Công Tử, thật là trùng hợp."

Bác Thần Vũ cũng cười nói giống vậy, "Không ngờ lại chậm mặt Dạ Công Tử, xem ra mọi người vừa đúng lúc có thể cùng nhau đi dạo một chút."

Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly sắc bén, trùng hợp? Sao hắn không biết chút thủ đoạn của những người này?

Mà bộ dạng tiểu nha đầu trong ngực làm như không liên quan đến mình, thái độ vắt giò ngồi xem làm trong lòng Dạ Nguyệt Ly tức giận cuộn cuộn, xem ra ngày hôm qua ‘dạy dỗ’ không tác dụng rồi.

Mặc dù thái độ đối với nha đầu rất bất mãn, nhưng hắn không muốn lãng phí thời gian trên những người nhàm chán, muốn mượn sức hắn? Nào có chuyện dễ dàng như vậy!

Dạ Nguyệt Ly nhấc chân xoay người.

"Tiểu Tiểu?" Từ giọng nói có thể nghe ra người đến rõ ràng rất kinh ngạc.

Khoé miệng Mộ Dung Tiểu Tiểu co giật, được rồi, người đến đông đủ cả.

"Nhị hoàng tử." Ấn tượng Mộ Dung Tiểu Tiểu đối với Bác Thần Thụy cũng không tệ lắm, lộ ra ý cười cũng hoàn toàn thật lòng.

Nụ cười này khiến Bác Thần Thụy ngẩn ra, tiếp theo cũng mỉm cười đáp lại. Mẫu hậu sắp sinh nhật nên hắn đang ra ngoài xem có thể nhân dịp này mua một món quà hay không, không ngờ lại gặp phải Tiểu Tiểu.

Bác Thần Thụy gật đầu hướng Dạ Nguyệt Ly coi như chào hỏi.

Đáy mắt Dạ Nguyệt Ly lạnh lùng, đáy mắt nổi lên tia quỷ dị, lại có bản lĩnh có thể làm cho tiểu nha đầu của hắn mỉm cười đối với hắn ta, không tệ, rất tốt.

Bác Thần Thụy vẫn thanh nhã như cũ, ở nơi nhộn nhịp ẩm ỹ này, đám người ồn ào trên đường phố, hắn chính là một cảnh vật đặc biệt. Ánh mặt trời chiếu lên trên người hắn, để lại trên đất bóng dáng cô độc cô đơn, nhìn lại dáng vóc gầy gò thẳng tắp này giống như mang theo chút quật cường.

Vẫn lại là mâu thuẫn, Mộ Dung Tiểu Tiểu lúc nào cũng cảm thấy Bác Thần Thụy là người rất mâu thuẫn. Rõ ràng đang cười, nhưng lại cảm thấy đó chỉ là giả, rõ ràng cô độc, rồi lại cho nàng cảm giác cứng cỏi kiên cường, rõ ràng một điệu bộ không tranh quyền thế, rồi lại tự giam mình trong hoàng cung tranh đoạt quyền lợi này.

Rốt cuộc hắn là người như thế nào đây?

Đáy mắt Dạ Nguyệt Ly lạnh lùng bức người, tên Bác Thần Thụy này khiến nha đầu cảm thấy hứng thú? Nhưng mà tốt nhất hắn ta không nên ôm ảo tưởng dư thừa nào, nếu không, dù là hoàng tử, hắn sẽ khiến hắn ta không còn năng nổi suy nghĩ nữa!

Bác Thần An tức giận đến lông mày dựng đứng lên, cặp mắt tròn tròn, Dạ Nguyệt Ly không nhìn thẳng khiến nàng cảm thấy rất mất mặt, huống chi tất cả người chung quanh đây đều đang nhìn, nàng đường đường là một công chúa, sao có thể bị người bỏ qua không quan tâm như vậy?

"Dạ Nguyệt Ly, ngươi dám không nhìn bản công chúa!?"

"Nhìn cái gì vậy? Tất cả đều rút xa cho bản công chúa!" Bác Thần An chán ghét vẩy vẩy cánh tay, giống như xua đuổi cái gì bẩn thỉu.

Đám người vừa nghe hai chữ ‘công chúa’ nhất thời như đàn thú tản ra, đường phố trống trơn.

Cực kì hài lòng với hiệu quả mình tạo thành, Bác Thần An cười ngạo nghễ.

Một động tác này khiến mọi người liên tục cau mày, chỉ có Bác Thần Vũ cảm thấy đó là điều đương nhiên.

Bác Thần An vừa quay đầu liền phát hiện Tuyết Lang(1)! Quốc bảo nước Bắc Địch!

(1): sói trắng

"Người đâu! Bắt tuyết lang này hồi cung cho bản công chúa!" Âm thanh đột nhiên cất cao, mắt nhìn Tuyết Lang phát sáng.

Lần này Mộ Dung Tiểu Tiểu không thể tiếp tục thản nhiên bình tĩnh nữa, không nói hai lời tránh thoát vòng tay ôm ấp của sư huynh, chậm rãi bước tới Tuyết Lang bên cạnh, một nhát kiếm như một vệt ánh sáng lạnh bắn về phía thị vệ sắp tiến lên, lại còn lộ một tia sát khí ra ngoài.

Đã không chế khí tức, không muốn làm cho sư huynh nhìn ra manh mối, dù sao, sư huynh được huấn luyện ra từ trong sinh tử nên chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu tia sát khí phát ra.

Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly như cũ, trong nháy mắt hắn cảm thấy mình đã bỏ qua chuyện gì đó, xem ra tiểu nha đầu này còn có việc gạt hắn.

"Người thừa di chuyển xem." Tuy là ngôn ngữ tỏ ra khinh thường, nhưng tự có một sự nghiêm nghị không thể xâm phạm, vạt áo lụa trắng tung bay, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh giá.

Thật sự cho rằng nàng vô hại rồi hả? Mộ Dung Tiểu Tiểu nàng từng làm sát thủ đó?

Tay thị vệ kia đang chuẩn bị đưa ra liền co rút lại, thần thờ nhìn tiểu cô nương lùn hơn ở trước mặt, không hiểu vì sao đầu tiên hấn ta lại rút tay trở về bởi vì câu nói của tiểu cô nương này, nhìn lại tia sát khí trong mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu thì tay muốn đưa ra đã không có dũng khí.

"Người là ai? Thứ mà bản công chúa muốn chưa từng có người nào có thể ngăn cản được! Đi lên!" Bắc Thần An vừa lớn tiếng quát, khinh bỉ liếc nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Nàng đã sớm không ưa tiểu nha đầu chết tiết này, tại sao nó có thể luôn nằm ở trong ngực Dạ Nguyệt Ly, về sau nam nhân này là của nàng! Thứ là của nàng chưa bao giờ cho phép bất luận kẻ nào nhúng chàm!

Tuyệt Lang xem ra là của nó, đoạt cũng được, để cho nó biết sự lợi hại của nàng! Cũng cảnh cáo nó tránh xa nam nhân của nàng ra một chút!

Chỉ có người đường đường là công chúa nước Bắc Địch như nàng mới xứng có được con tuyệt lang này!

Trong lòng thị vệ do dự, cuối cùng không cãi được mệnh lệnh của công chúa nên nhắc chân tiến lên.

"Àm -"

Sau đó tiếng thị vệ ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép, cả người co rút, co quắp không ngừng, ánh mắt nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu sợ hãi không thôi.

Bắc Thần An bị dọa sợ phải lùi lại vài bước, không hiểu thị vệ bị làm sao? Vừa tức giận vừa sợ hãi, tay bắt đầu run run chỉ hướng Mộ Dung Tiểu Tiểu, "Người...người làm cái gì!?"

"Cũng không có gì, chẳng qua khiến hấn ta bị co rút mấy ngày thôi." Mộ Dung Tiểu Tiểu cúi đầu không chút để ý sẵn ồng tay áo, mi tâm nhẹ chau lại, y phục cổ đại thật phiền phức, bản cái ngân châm liền phải nới lỏng tay áo. Liếc qua thấy khuôn mặt Bắc Thần An tức giận bùng bùng cùng thị vệ đang sợ hãi trên mặt đất, nàng bĩu môi, không biết ‘châm châm mấy cái càng trở nên khoẻ mạnh hơn’ sao? Mỗi ngày sự phụ của nàng đều phải động kinh đó thôi.

Dĩ nhiên, kiểu châm này không giống kiểu châm cứu kia.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 39: Trên phố bất ngờ đánh

Nữ nhân không quen biết này nhìn nàng? Nàng còn chán ghét nữ nhân này!

Dám động đến đồ của nàng, nàng cũng muốn nàng kia ném thử ngân châm của nàng.

Tuyệt Lang rung đùi đắc ý đi đến bên người Mộ Dung Tiểu Tiểu giả đáng yêu, tiểu chủ nhân thật đáng yêu, Die nd da nl e q uu ydo n tuy rằng nó cũng có thể một ngum cắn đứt tay của tên kia.

Dạ Nguyệt Ly ghen tuông ngập trời, sao người khác để ý đến hấn mà nha đầu không ra tay? Chẳng lẽ nàng để ý con cẩu kia hơn hấn?

Trong lòng ý tưởng lại kiên định lần nữa, kế hoạch dạy dỗ phải tiếp tục thực hiện, rất cấp bách!

Bắc Thần Vũ cùng Mộ Dung Vũ Phi nội tâm cả kinh, không nghĩ tới tiểu cô nương này mới tám tuổi mà đã tâm ngoan thủ lạt đến vậy.

Bắc Thần Thụy bên môi cũng là nụ cười ôn nhu, trông mắt nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu mang theo tia sùng nịnh mà chính y cũng không biết, xem ra dù là động vật được nan quan tâm cũng rất là hạnh phúc đi, thật tốt.

Nhìn thị vệ kia còn đang run rẩy, Bắc Thần An tâm sợ hãi, nhìn đến bộ dáng kiêu ngạo của Mộ Dung Tiểu Tiểu, nộ khí dâng lên, răng nanh cắn chặt, "Hoàng huynh!" Bắc Thần An gầm lên.

Dạ Nguyệt Ly xem đến lúc này, hàn quang trong mắt càng sâu, lão hoàng đế kia tức giận hấn còn chỉ dám giấu, nhóm người này tốt nhất không nên tự tìm chết.

"Được rồi, An nhi, cung của người cũng có không ít chim quý hiếm, thiếu một con cũng đâu có gì?" Bắc Thần Vũ sờ sờ cái mũi, hấn đây không phải là giúp Mộ Dung Tiểu Tiểu, mà là ngại thân phận của Dạ Nguyệt Ly, hiện tại là hấn muốn lôi kéo người này, có thể nào vì một việc nho nhỏ này mà làm hỏng?

Bắc Thần An mắt phượng trùng trùng, không dám tin hoàng huynh ruột thịt của mình lại đi giúp người ngoài!

“Hoàng huynh, người đáng giận! Ta sẽ nói với mẫu phi người không giúp ta!” Bắc Thần An nổi giận quát.

Cái câu “người đáng giận” kia quả thực đã chọc giận Bắc Thần Vũ, Bắc Thần Thụy ở đây, muội muội mình lại không cho mình mặt mũi, huống chi ở đây vẫn là trên đường lớn!

Bắc Thần Vũ hai mắt híp lại, nhìn về phía Bắc Thần An ánh mắt mang chút cảnh cáo, “Lại hồ nháo trở về đi!” Nữ nhân chính là ngu xuẩn, xem ra hần đã quá xem trọng nàng, bộ dạng xúc động này còn muốn quyến rũ Dạ Nguyệt Ly?

Thái độ của Bắc Thần Vũ làm cho sắc mặt của Bắc Thần An trầm xuống, lần này rốt cuộc không thể nói lời nào.

“Tiểu Tiểu, ta muốn đi chọn lễ vật, người đi cùng được không?” Bắc Thần Thụy thanh âm nhẹ nhàng đột nhiên vang lên.

“Ừ?” Mộ Dung Tiểu Tiểu sững sốt, vẫn đang sửa sang lại tay áo. Dạ Nguyệt Ly bên cạnh nhìn nàng vật lộn với tay áo như có thâm cừu đại hận, trong mắt lóe lên ý cười, thông tả đi đến trước mặt tiểu nhân nhi, cúi xuống ôm nàng lên, hết sức chuyên chú sửa sang lại tay áo giúp nàng.

Về mặt hần chuyên chú ngón tay linh hoạt, lưu loát rất nhanh đem tay áo cột chắc, còn làm hai cái nơ con bướm xinh đẹp.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngốc lảng, không nghĩ tới chỉ dạy sư huynh có một lần, sư huynh liền nhớ kỹ cách kết này.

Một màn kinh ngạc này rơi vào trước mắt mọi người, Mộ Dung Vũ Phi có lẽ không biết thân phận Dạ Nguyệt Ly, nhưng Bắc Thần Vũ lại rất rõ ràng.

Ở Bắc Địch quốc nam tử có địa vị tôn quý, tại ngoài đường khom người trước nữ tử quan tâm đó là đối với thân phận của mình khinh thường, lại nghĩ đến thân phận đặc thù Lương thương nhân của Dạ Nguyệt Ly, cảm thấy bất khả tư nghị, không thể tưởng tượng hần là xuất phát từ loại tình cảm nào mới làm được như vậy?

Bắc Thần Thụy cũng không biết nam tử không nên như vậy, nếu chính là người mà mình để ý, là nữ nhân thì làm sao? Tiểu hài tử thì làm sao? Hần căn bản sẽ không quan tâm ánh mắt của người ngoài. Chính là ánh mắt của Dạ Nguyệt Ly nhìn đến làm cho hần cảm thấy quái dị, lại nghĩ tới Dạ Nguyệt Ly suốt ngày ôm Tiểu Tiểu không rời, chẳng lẽ.....?di@en*dyan(lee^qu.donn)

Bắc Thần Thụy lúc này lòng có tính toán, người kia có thể lấy thân phận sư huynh ở bên cạnh nàng, hần thì thế nào? Hần muốn dùng thân phận gì đi quan tâm bên cạnh Tiểu Tiểu?”

Nội tâm Mộ Dung Tiểu Tiểu ngọt ngào vô cùng, nghe được lời mời của Bắc Thần Thụy cũng không muốn cự tuyệt, tâm tình vô cùng tốt trả lời, “Tốt nhị hoàng tử chọn lễ vật cho ai đây?”

Dạ Nguyệt Ly tay vừa thu hồi nhện không được có chút run run, hần, cũng có thể đánh mộng nàng không?

Nha đầu kia ngu ngốc sao? Hần làm như vậy còn không gọi lên được lực chú ý của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Động Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 39.2

editor: Vân Phiêu

Lần này lại đến Bắc Thần Vũ tức giận công tâm, hần thật vất vả và mới có cơ hội này, sao cuối cùng lại tặng không cho Bắc Thần Thụy? Nào có chuyện tốt như vậy?...Xem ra lời mẫu phi nói chưa hề sai, Bắc Thần Thụy kia luôn lấy khuôn mặt đối trá đi lừa bịp người khác!

Mộ Dung Vũ Phi không biết tại sao đột nhiên Bắc Thần Vũ thay đổi sắc mặt, nhưng là thức thời ở phía sau không phát ra âm thanh.

“Nhị hoàng đệ thật có lòng, chắc là vì sinh nhật của hoàng hậu nương đúng không?” Bắc Thần Vũ trong lời nói có ý mỉa mai, mặc cho ai cũng nghe hiểu.

Mọi người đều biết hoàng hậu và nhị hoàng tử từ nhỏ không thân cận, Bắc Thần Vũ nói như vậy là có ý.

Lời nói châm chọc vẫn chưa kích thích được Bắc Thần Thụy, lời nói của hần vẫn bình thản, “Chỉ là một phần tâm ý thôi.”

“Này hoàng đệ thật đúng là hiếu thuận nha.”

“Chắc vậy.”

Bắc Thần Vũ sắc mặt xấu hổ, không nghĩ tới tự làm mình mất mặt, hắn nói như vậy cũng không chọc giận được người kia.

Lúc này trên đầu mọi người đều xuất hiện bóng đen, Dạ Nguyệt Ly đã sớm cảnh giác, còn chưa kịp tới chỗ tiểu nhân nhĩ, Bắc Thần An thét lên một tiếng kinh hãi liền hướng tới hắc ngã xuống, Dạ Nguyệt Ly thân thể so với tư tưởng nhanh hơn, lách mình một cái tránh thoát, mà đứng phía sau hắn là Toái Nguyệt.

Toái Nguyệt vốn là mặt không đổi sắc nay có chút đờ đẫn, mắt cũng không chớp một cái, đập một cước bất động thanh sắc.

Bắc Thần An bị cước này làm ngốc lẳng roi xuống, ngồi dưới đất hơn nửa ngày vẫn chưa lấy lại tinh thần.

“Buông nàng ra!” Dạ Nguyệt Ly vẻ mặt hung ác nham hiểm nhìn người tới, xem ra là cố ý đem Bắc Thần An ném qua bên này của hắn, thừa dịp hỗn loạn qua bắt tiểu nha đầu.

“Rất muốn cứu người sao?” Người tới trầm giọng cười lạnh.

Mộ Dung Tiểu Tiểu không thể động đậy, người này bắt tri bắt giác ở phía sau điểm huyết nàng, thế nên nàng bị người khống chế, thân thủ của mình cũng không cách nào triển khai. Con mắt cố gắng chuyển động, dư quang liếc về phía người bên cạnh, hình dáng rất quen thuộc, toàn thân hắc y, đầu đội mũ đen, ngay cả đôi tay cầm lấy bả vai nàng cũng đeo găng tay màu đen.

Huyết môn môn chủ!

“Xem ra môn chủ thật rảnh rỗi, vài cứ điểm biến mất cũng không tạo thành ảnh hưởng gì.” Dạ Nguyệt Ly sâu kín nói.

“Đâu có đâu có, chuyện này bản tọa cũng đang buồn rầu không biết phải xử lý như thế nào, ở đây bản tọa đứng là phải nói một tiếng cảm tạ.” Khuôn mặt bị hắc sa che khuất không nhìn rõ biểu tình, chỉ bằng âm thanh đều đều thật sự giống vui sướng mà cảm tạ người khác.

“Cái kia ngươi cũng không thể làm sạch sẽ.” Dạ Nguyệt Ly thanh âm sâu thẳm lạnh như băng, giống như đến từ địa ngục.

“Bản tọa mỗi mắt mong chờ.” Dứt lời tay đem Mộ Dung Tiểu Tiểu hướng ngoài thành bay đi.

Dạ Nguyệt Ly đi sát theo sau, ánh mắt liên tục nhìn đến người Tiểu Tiểu, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Bên này Bắc Thần An và Bắc Thần Vũ đều đã bị dọa cho choáng váng, gắt gao nắm áo của Bắc Thần Thụy trốn ở phía sau.

Bắc Thần Thụy vùng kiếm chém tên hắc y nhân phía sau, hướng tới gần xe ngựa, nhú mày nói, “Lên xe ngựa, hồi cung mau!”

Bắc Thần huynh muội ngậy ngốc không biết làm sao, mờ mịt nhìn đám hắc y nhân trước mặt.

Lại đá thêm một người, Bắc Thần Thụy đau đầu quát, “Lên xe, hồi cung!!!”

“a, a, a.” Bắc Thần Vũ dùng cả tay cả chân bò lên xe ngựa, bên trong bối rối không biết làm sao thiếu chút nữa đã quên đằng sau còn có Bắc Thần An, suýt nữa quất roi vào mông ngựa cứ thế mà chạy thẳng.

Bắc Thần Thụy nhìn ra được đến bây giờ đám hắc y nhân này vẫn chưa hạ sát chiêu, nếu không một mình hắn cũng không thể cầm cự được lâu như thế, sắc mặt lo lắng nhìn phương hướng Mộ Dung Tiểu Tiểu bị bắt đi, buồn bã vì hắn bị người cuốn lấy không thể rời khỏi.

Mà Toái Nguyệt, đã sớm ở bên chủ tử nhà mình, phi thân rời đi ngay phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chương 40.1: Hắn muốn

editor: Văn Phiêu

Dạ Nguyệt Ly luôn cùng người phía trước duy trì khoảng cách không đến một trượng, lướt qua tầng tầng mái hiên, cảnh sắc từ phồn hoa biến thành vắng vẻ, thẳng đến khi phòng ốc thưa thớt, người đi đường cũng không có, người phía trước mới dừng lại ở chỗ đất trống.

Mộ Dung Tiểu Tiểu sắc mặt trầm tĩnh, không chút hoảng hốt. Từ lúc ở Liễu thành, nàng đã biết huyết môn môn chủ này võ công không kém, cũng nhờ vậy mà thiên không quyết mới có thể đột phá tầng thứ 4, đến bây giờ hắn cũng điểm huyết nàng, người này chắc hiểu được không thể liều mạng cùng sư huynh đi.

Dạ Nguyệt Ly đáp xuống, ánh mắt lạnh như băng sắc mặt ngoan lệ, “Mục đích?”

“Tiêu dao trang chủ quả nhiên không thích nói, Die nd da nl e q uo ydo n nếu không sao vừa nhìn thấy bốn tọa đã kêu giết, cứ như thể bốn tọa không có thời gian cùng trang chủ ngồi xuống hào nói chuyện.” Ngữ khí pha chút bất đắc dĩ, sau một lúc lâu lại nói: “Cho nên bốn tọa mới nghĩ ra chiêu này.” Tay phải chậm rãi đặt trên vai Mộ Dung Tiểu Tiêu, ngón tay trở trong chiếc găng tay đen như có như không lướt qua hai má của Mộ Dung Tiểu Tiêu, chặc chặc thở dài: “Trang chủ thật có điểm phúc, tiểu mỹ nhân trưởng thành chắc hẳn xinh đẹp vô song, ánh mắt thật đẹp.”

Cái bao tay thô ráp vuốt phẳng qua da thịt mềm mại của Mộ Dung Tiểu Tiêu, mang theo chút ngứa ngứa, trong mắt nàng lộ vẻ chán ghét, nàng ghét đụng chạm với người khác trừ sư huynh!

Dạ Nguyệt Ly hiểu được tiểu nhân nhi chán ghét, nhìn chăm chăm ngón tay của Huyết môn môn chủ lãnh ý trong mắt càng sâu, “Huyết Thiên xem ra người không muốn nói chuyện tử tế?”

“Trang chủ đừng hiểu nhầm, bốn tọa chỉ cảm thấy trang chủ quá mức sa vào nữ nhân, đã quên chuyện phải làm của mình.” Ngón tay có chút động lờn nói âm trầm.

Khi huyết môn môn chủ mới nói xong câu đó mũi chân Toái Nguyệt vừa vặn chạm xuống đất, lúc này hai tròng mắt lạnh lùng nhiễm lên lo lắng, hẳn nghe ra ẩn ý trong lời nói, nhưng mà, làm sao mà Huyết Thiên biết được? Hẳn rồi cuộc là ai?

Nên làm gì? Sư huynh có chuyện gì phải làm? Mộ Dung Tiểu Tiêu suy nghĩ nhìn thẳng vào mắt sư huynh, nàng biết huyết thiên căn bản không muốn giết nàng, bằng không đã sớm động thủ, tin rằng sư huynh cũng nhìn ra điều đó, huyết thiên bắt nàng chính là muốn dẫn hẳn lại đây.

“Cần người quan tâm sao?” Trong mắt Dạ Nguyệt Ly lãnh ý tràn ra bức người.

“Được rồi, Dạ trang chủ, bốn tọa đã nói xong, nhớ rõ nhanh chóng tìm nam dực, bằng không...” Ngón tay nhẹ lướt qua động mạch trên cổ Mộ Dung Tiểu Tiêu, sau đó nhẹ nhàng xoẹt qua, “Lần sau cũng sẽ không thể nào nguyên vẹn như thế này.”

Mặc dù không nhìn thấy biểu cảm sau tầng hắc sa, nhưng Mộ Dung Tiểu Tiêu biết huyết thiên không nói đùa, đầu ngón tay kia của hắn mang tia lãnh ý, sát khí xuyên thấu qua đôi găng tay, hướng đến ngay trên cổ nàng.

Hắn thật sự muốn giết nàng!

“Người cho rằng có lần sau sao?” Dạ Nguyệt Ly lạnh giọng nói.

“Muốn diệt huyết môn? Bốn tọa chờ trang chủ đại giá quang lâm, ha ha ha ha...” Vừa cười lớn vừa đem Mộ Dung Tiểu Tiêu ném về phía trước, bóng dáng lập tức phóng về phía sau lao nhanh đi.

“Nha đầu.” Dạ Nguyệt Ly ôm lấy cả người tiểu nhân nhi, giải huyết đạo, ánh mắt mang vẻ xin lỗi nhìn Mộ Dung tiểu Tiêu, dù thế nào thì cũng tại hắn làm tiểu nha đầu bị liên lụy.

Mộ Dung Tiểu Tiêu mi tâm khẽ nhú, nội tâm than nhẹ, “Sư huynh, chuyện này không liên quan đến người, người cũng không có khả năng lúc nào cũng ở bên cạnh ta.” Cũng chỉ vì võ công của nàng không bằng người ta, vốn tưởng rằng luyện đến tầng thứ tư của thiên linh quyết thì nàng không cần lo lắng khi đối mặt với cao thủ, đúng là đã quên thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Xem ra, nàng phải nhanh chóng tu luyện tiếp, tranh thủ sớm ngày đột phá.

“Ai nói không thể, mặc kệ là lúc người ăn cơm hay ngủ, hay cả tắm rửa, đi ra ngoài phải có sư huynh ở bên cạnh, như vậy sư huynh mới yên tâm.” Dạ Nguyệt Ly tà tà cười, gần đây tiểu nha đầu không muốn tâm với hắn, bây giờ sao hẳn lại không đồng ý? Nghĩ đến đây, hai tròng mắt lộ vẻ trêu tức.

“Không được!” Mộ Dung Tiểu Tiêu vội vàng phản bác, dứt lời miệng khẽ mím, khuôn mặt rói rắm, đánh chết nàng cũng không cần cũng sư huynh tắm rửa, luôn cùng sư huynh lột trần từ đầu tới chân làm sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 40.2

“Nha đầu, chuyện này không phải người quyết định.” Dạ Nguyệt Ly mặt mày hờn hờ, trực tiếp bác bỏ.

Mặc kệ trên lưng hắn phải mang cái gì, tương lai có phát sinh chuyện gì, chỉ cần có nàng bên cạnh, hắn sẽ không bao giờ lùi bước...

Toái Nguyệt phía sau cũng cùng lúc đáp xuống, cũng may, chủ tử xem ra không sao rồi, hai mắt tò mò quan sát Mộ Dung Tiểu Tiêu, nàng rồi cuộc có bản lãnh gì, mà có thể khiến tâm tính của chủ tử không bị rối loạn khi nghĩ về chuyện quá khứ?

“Ta không muốn!” Quá xấu hổ rồi, nàng cũng không quên hôm qua hai người thiếu chút nữa đã “lau súng cướp cò.”

“Sur huynh muốn.” Hắn sẽ không ngu ngốc mà bỏ qua những cơ hội tiếp xúc thân mật với nàng tốt như vậy.

Dạ ca quá phúc hắc rồi...=^^=

“Ta không muốn.” Sur huynh chỉ biết ăn đậu hũ của nàng thôi.

“Sur huynh muốn.” Không ăn cũng uống.

“Không muốn!”

“Không muốn cái gì?”

“Cùng nhau tắm rửa!”

Lúc này hai người đã đáp xuống đường phố nhộn nhịp, lúc này Mộ Dung Tiểu Tiểu hét lớn, mọi người xung quanh quay đầu lại nhìn quý đi, à đã hiểu, cùng nhau tắm rửa nha, tất cả bọn họ đều nghe được.

“Mẫu thân, tỷ tỷ này thật lười nha, lớn như vậy còn muốn ca ca tắm cho, Bảo Nhi còn có thể tự tắm rồi đấy.” Một tiểu oa nhi ba tuổi nắm tay mẫu thân của mình, rất tự hào nói.

Mộ Dung tiểu Tiểu sắc mặt đỏ lên, đưa trè phá phách kia! Dám cười nhạo nàng?

Có thể tìm cái lỗ để cho nàng chui vào được không?

Nhìn cảm xúc của tiểu nhân nhi trong lòng thay đổi trong nháy mắt, Dạ Nguyệt Ly quan tâm đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng quay vào trong ngực mình, tốt bụng mở miệng nói “Ừ, cùng nhau tắm rửa.”

Cảm giác người trước ngực căng thẳng, người nào đó cao giọng cười to.

Mặt trời đang lúc chính ngọ, bóng dáng của hai người xếp chồng lên nhau, dường như cứ như vậy chặt chẽ, thân thiết dây dưa với nhau cả đời, cũng không biết ta nguoi. Mà trong mắt Dạ Nguyệt Ly một chút lo lắng cuối cùng cũng bị nụ cười thay thế.

Toái Nguyệt đi theo phía sau lưng chủ tử, im lặng nhìn tất cả trước mắt, như thế hắn cũng yên tâm.

Trở lại phủ, Mộ Dung Tiểu Tiểu ngạc nhiên khi thấy Bắc Thần Thụy cũng ở đây.

Tầm mắt dừng ở cửa chờ đợi đã lâu, thấy bóng dáng của Dạ Nguyệt Ly vừa xuất hiện, cũng phi thân bay lên cười hắc hắc nói: “Đã trở về, đã trở về, nhìn đi, ta đã nói là không có việc gì rồi mà.”

Đường Tuân Tuyên về mặt ưu tư nhìn lại, sao nàng lại có cảm giác hắn rất vui mừng? Là nàng suy nghĩ nhiều sao?

Ngay lúc Mộ Dung Tiểu Tiểu xuất hiện sự lo lắng của Bắc Thần Thụy cuối cùng cũng được gỡ xuống, giọng điệu mừng rỡ, “Tiểu Tiểu, nguoi không bị thương chứ?”

Mộ Dung Tiểu Tiểu lắc đầu một cái, yếu ớt cười nói: “Ta không sao.” Bởi vì hắn sợ nàng bị thương ảnh hưởng tới việc ngày mai trị liệu cho thái hậu, cho nên mới canh giữ ở cửa thấy nàng bình yên trở về mới an tâm rồi đi, nàng lại nói: “Yên tâm đi, ngày mai vẫn như bình thường tiếp tục chăm cứu cho thái hậu.”

Sắc mặt Dạ Nguyệt Ly vừa mới trầm xuống lập tức tươi tắn trở lại. không tệ, ưu điểm nhanh thông suốt này của nàng không tệ, nghiêng đầu nhìn qua Bắc Thần Thụy trong mắt mang vẻ hả hê.

Hắn đắc ý quá sớm chứ? Đừng có nhếch môi khinh thường như vậy, thực sự khẳng định tiểu nhân nhi màng không phát hiện ra sao?

Nghe được lời hỏi cam đoan của Mộ Dung Tiểu Tiểu, ý cười bên môi Bắc Thần Thụy bị kìm hãm, nét vui vẻ nhanh chóng khôi phục, “Tốt, không có việc gì là tốt rồi.” Trong nội tâm lại là ý cười chua sớt, trong lòng thầm nói hắn nhớ... quá, hắn thật ra là rất lo lắng cho nàng, nên mới luôn đợi ở nơi này, cũng không phải vì hoàng nữ nãi.

Khuôn mặt khẽ nhú, như vậy là xong rồi? Đùa giỡn như vậy còn chưa đủ mà?

“Nhị hoàng tử, người xem bây giờ cũng đã qua bữa trưa rồi, không bằng người hãy ở lại dùng bữa đã?” Bộ dạng cười nói nịnh hót kia, nhìn là biết hắn muốn làm lửa giận của Dạ Nguyệt Ly càng lớn hơn, không biết còn tưởng hắn nọ nhị hoàng tử cái gì.

Chóp mắt một cái yên tĩnh.

Dạ Nguyệt Ly kiêu ngạo rồi đi, bờ môi mang nụ cười như có như không, chỉ là đáy mắt mang theo ánh sáng lạnh hỏ có thể phát giác.

Mộ Dung Tiểu Tiểu hoàn toàn không tự biết, căn bản không biết có người chờ xem nang diễn kịch.

Đường Tuyên Tuyên nhìn bên này một chút, bên kia một chút, đã xảy ra chuyện gì sao?

Bắc Thần Thụy làm sao có thể không hiểu được không khí cổ quái này, nho nhã cười, “Không cần, ta còn có việc đi trước.” Nói xong xoay người ra cửa, bóng lưng cao lớn, bóng dáng dưới chân không dấu được sự cô đơn.

Ra khỏi cửa phủ bước chân của Bắc Thần Thụy bất chợt dừng lại, hần ngẩng đầu nhìn trời, ngày mùa hè trời trong, vạn dặm không có một bóng mây, nắng ấm gió nhẹ, thế nhưng hần lại cảm thấy có chút lạnh.

Vì sao, hần lại không muốn rời đi?

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 41: Phi lễ chó nhìn

Nếu như ở Bắc Địch thời tiết ngày hè ảm áp thì ở vùng ngoài kinh thành 30 dặm lại có một nơi gió lạnh, những gốc cây khô héo đầy rẫy khắp nơi, cực kỳ hoang vắng, phóng tầm mắt nhìn về phía xa đều không thấy bóng dáng con người.

“Ngài đã về, mọi chuyện như thế nào rồi?” Một nữ tử áo đỏ chói mắt, tóc đen búi cao thành kiểu nữ nhân, lộ ra cả nửa bộ ngực, da thịt trắng như tuyết, dù là cúi đầu cũng không giấu được vẻ quyến rũ giữa lông mày xinh đẹp, kính sợ đứng sau lưng người mới tới, lời nói mang theo kích động.

“Tri Hàm Yên, ngươi không nên quản những chuyện không phải của mình, ngươi có nhớ là vì sao, ngươi mới không trở thành vật thí nghiệm giống như đám người phía trong kia.” Người nói chuyện chính là kẻ mới rời đi, Huyết môn môn chủ Huyết Thiên, một tầng hắc sa kia đã che lại mặt mũi, nhìn không thấy diện mạo và cảm xúc của hần, nhưng Tri Hàm Yên có thể cảm thấy hai đạo ánh mắt âm lãnh mang theo sát khí hướng thẳng tới phía mình.

Môn chủ đang tức giận!

“Thuộc hạ đáng chết, không nên mạo phạm môn chủ, Hàm Yên chỉ là nhất thời bức tức không nhịn nổi, không muốn bỏ qua cho kẻ thù dễ dàng như vậy, còn Hắc Báo cũng vậy...” Tri Hàm Yên trong lòng đầy bi phẫn, nói đến Hắc Báo đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt còn chưa chút lệ quang, trông rất oan ức.

Huyết Thiên đột nhiên xoay người không hề báo trước, bàn tay bóp chặt cái cổ tinh xảo của Tri Hàm Yên, cười quỷ dị. Trong nụ này, Tri Hàm Yên nhìn thấy liên sơn tóc gáy.

Ngón cái của hần nhẹ nhàng vuốt ve động mạch chính trên cần cổ, từng chút từng chút.

Tri Hàm Yên hoảng sợ mở to mắt, trên mặt đã sớm mất đi huyết sắc, người khác có lẽ không biết, nhưng nàng ta hiểu rõ. Môn chủ trừ lúc trừng phạt bọn họ thủ đoạn kinh khủng, thì yêu thích nhất là cắt cổ khi giết người, nhìn dòng máu chảy lênh láng, thì thể vì mất máu mà trắng bệch, khi đó môn chủ vô cùng vui vẻ hưởng thụ cả quá trình!

“Tri Hàm Yên, ngươi có thể hứa hẹn bốn tọa còn chưa xuất hiện, ngươi muốn làm người đầu tiên?” Huyết Thiên âm sâu nói.

Tri Hàm Yên hoảng sợ vô cùng nhưng cũng không làm cho Huyết Thiên thu hồi tay lại, ngón tay vuốt ve càng thêm chậm chạp, giống như đang suy nghĩ nên xuống tay từ chỗ nào, máu mới có thể chảy ra đẹp đẻ hơn.

“Môn chủ, không cần, Hàm Yên biết sai rồi.” Giọng nói của Tri Hàm Yên khàn khàn, cuống quýt cầu xin tha thứ, tơ vàng Mầu Đơn ở trong tay áo, mười ngón tay nhiều lần định sử dụng, nhưng cuối cùng không dám, bởi vì nàng biết, nếu làm như vậy, kết quả sẽ thảm hại hơn!

Nàng ta không nên vọng tưởng sẽ lừa gạt môn chủ, Hắc Báo quả thật bị nàng giết chết, nhưng là, hần đáng chết! Hần lại có thể thừa dịp nàng ta bị thương mà cưỡng bạo nàng ta! Tên không bằng cảm thú đó, làm xong chuyện còn muốn giết nàng, nàng ta biết nhất định là do môn chủ coi trọng nàng ta nên hần mới nổi sát tâm.

Nhưng Hắc Báo đến chết cũng không ngờ tới, nàng ta còn một vũ khí trí mạng, chính là thứ mà môn chủ đưa cho.

“Hãy nhớ lấy, nếu ngươi không có khuôn mặt này, ngươi cái gì cũng không còn.” Huyết Thiên âm trầm nói những lời này xong, liền hướng đập tới một hòn đá khác biệt bên cạnh, trên đất đột nhiên xuất hiện một cái động lớn mà một người có thể đi vào.

Bóng dáng đen như mực của Huyết Thiên biến mất ở chỗ cửa động, lúc này Tri Hàm Yên mới ngã xuống đất, chưa hoàn hồn, gió lạnh thổi từ cửa động tới, làm cho nàng ta rùng mình một cái, sờ ra sau lưng, đã thấy thấm ướt mồ hôi lạnh.. Hai tay nàng ta run run sờ lên gương mặt mình, sắc mặt trắng bệch thốt lên hai chữ “Hoàn hảo”. May mắn còn có gương mặt này, may mắn môn chủ không trừng phạt nàng.

Sau một khắc, die cặp mắt của Trì Hàm Yên nheo lại, ánh mắt đầy ác độc, Tiêu Diêu Sơn Trang, cứ chờ xem, Trì Hàm Yên ta nhất định sẽ trở lại báo thù. Nếu không phải vì bọn họ nằng nặc làm sao lại phải chịu khổ như vậy! Hiện tại còn suýt bị môn chủ giết chết!

Ngày ấy.

Tức Mặc Tuyết Dương đem Thiên Sơn Bách bị tra tấn nửa sống nửa chết kia ra cho Trì Hàm Yên cùng Hắc Báo xem, đây chính là điều mà tên cuồng sạch sẽ như hân nôi cả đồng da gà mới hoàn thành, vừa nhìn đã thấy là kiệt tác, dĩ nhiên là cấp cho người qua lại quan sát.

Bộ dạng của Trì Hàm Yên hung tợn giống như nhận ra hân chính là người đá sau lưng nàng ta, nhưng dù sao thì Tức Mặc Tuyết Dương cũng mặc kệ, có bản lĩnh thì đến báo thù cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Chương 41.2

Lúc ấy Thiên Sơn Bách đã không còn hình người, thịt trên người nát bấy lòi lổm không rõ hình thù, trong đó còn có những con trùng chui rúc, quá mức ghê tởm.

Tức Mặc Tuyết Dương nói nói cười cười, Diên D!@a#n L)(E& Quy Domm nhìn Trì Hàm Yên hai chân nhũn ra và Hắc Báo không dám thờ mặt bộ dạng rất là buồn cười.

Cho là hân sẽ dùng hình với bọn họ sao? Nghĩ hay lắm!

Lần này có lẽ hân sẽ phải trở về trước hai ngày, nghĩ đến đây, trong lòng Tức Mặc Tuyết Dương lại oán hận chủ tử mình nhẫn tâm.

“Trang chủ của chúng ta là người tốt, quyết định thả các người đi, các người tự chuẩn bị đi.”

Trì Hàm Yên và Hắc Báo nửa tin nửa ngờ, Tức Mặc Tuyết Dương phát tay một cái để thủ hạ thả người.

Hân làm việc theo chỉ thị của chủ tử, mặc dù hân có chút không rõ, nhưng vẫn nghe theo lời dặn của chủ tử đi theo phía sau quan sát.

Quả nhiên tất cả đều giống như những gì chủ tử dự đoán, thật sự một người đã chết, xác định người nào có bản lĩnh hơn, sẽ trở về báo tin.

Ban đêm, khi Trì Hàm Yên ở trong phòng của khách điểm chữa thương, cửa phòng bị đá văng ra, người vào là Hắc Báo. Nàng ta đang định quát, Hắc Báo lại tiến lên giữ chặt thân thể nàng, Trì Hàm Yên bị thương nặng không phải là đối thủ của Hắc Báo, cứ như vậy đành bị vũ nhục!

Nàng ta hận, nàng ta mắng, nhưng này tất cả không thể ngăn cản Hắc Báo cường bạo nàng ta!

Cuối cùng, Trì Hàm Yên không ngờ rằng, Hắc Báo còn muốn giết nàng ta!

Nàng ta hỏi, “Vì Sao?”

“Chỉ trách người nữ nhân này luôn dùng khuôn mặt mê hoặc môn chủ, đoạt đi sự coi trọng của môn chủ với ta, người là nữ nhân ngu ngốc chuyên làm hỏng việc, Huyết môn có người tồn tại thật là mất mặt!” Hắc Báo phẫn nộ, bất bình nhìn Trì Hàm Yên chán ghét đến cực điểm.

“Cái tên cầm thú này!” Trì Hàm Yên tức giận mắng.

“À kỹ nữ này, đã sớm không còn là trinh nữ, hừ, giết chết người rồi coi như Hắc Báo ta giúp Huyết môn thanh lý môn hộ!” Về sau rốt cuộc không cần ngày ngày đối mặt với nữ nhân này nữa, ả có tư cách gì làm hộ pháp giống hân!

“Mạng của ta là của Môn chủ, người hiện tại không thể giết chết ta rồi!”

“Mạng của chúng ta cái nào không phải là của môn chủ? Từ ngày uống vào cái loại thuốc đó, mạng của chúng ta đã sớm không phải là của mình!”

“Ý ta không phải như vậy...” Như này.

“Ngoan ngoãn nhận lấy cái chết đi!”

“A.....người, người, sao người có thể...” Hắc Báo ngạc nhiên ngã xuống đất, không rõ vì sao tình thế lại thay đổi trong nháy mắt, hân chết không nhắm mắt!

Ngón trỏ của Trì Hàm Yên chậm rãi khởi động nhân ngọc trên tay, vừa rồi nàng đã sớm muốn giết hân, cũng không đến vạn bất đắc dĩ nàng cũng không

dám ra tay, tự mình xử lý hộ pháp của Huyết môn, nếu không chết cũng bị lột da, trừng phạt của môn chủ rất khinh khủng, nàng ta vĩnh viễn đều không muốn thử!

Chuyện đến nước này rồi, nếu không giết Hắc Báo, người bị giết chính là nàng ta!

Mặc dù nàng ta có gương mặt này, nhưng cũng chỉ là vì gương mặt này nên dù nàng giết Hắc Báo môn chủ cũng không trừng phạt nàng, sẽ không giết nàng, nhưng lại làm cho nàng sống không bằng chết.

Mặc kệ như thế nào, môn chủ không ở đó, dĩ nhiên %\$&*da^%n Le&* qu%&*Y do%/%\$()n nàng liền nói dối mình và Hắc Báo trên đường đào thoát khỏi Tiêu Dao sơn trang bị người đuổi giết, Hắc Báo vì ngăn cản nên mới bị giết chết.

Như vậy, nàng tạm thời có thể bảo trụ mạng sống!

Bỗng nhiên lại nghĩ tới đôi mắt như chim ưng của nam tử kia - Hắc Ưng, hắn cũng là một trong tứ đại hộ pháp, hắn và Hắc Báo quan hệ cực kỳ tốt, sau này, nàng cũng phải cẩn thận không cho hắn tìm ra manh mối!

Tức Mặc Tuyết Dương buồn chán ngồi trên nóc nhà xem diễn, haizz, thật không thú vị, hắn còn tưởng cuối cùng nam nhân này sẽ trở về Huyết Môn báo tin, không nghĩ tới nữ nhân kia còn có vũ khí bí mật, hắn có nên đoạt nó đi không?

Ách, vẫn là không nên đi, không nên coi cảnh này chứ, phi lễ chó nhìn, nữ nhân này không có mặc y phục đấy!!

Vân: anh Tức Mặc nhìn hết rồi mới nói ngại gì. ... :)))) đúng là chót mắt

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 42: Hắn tàn nhẫn

Màn đêm buông xuống, trong nhà đã sớm đốt nến, ánh sáng chiếu rọi khắp phòng.

Bên trong phòng truyền đến nhiều tiếng nói nhỏ, sau đó kèm theo tiếng bàn ghế di động, bất chợt, ‘ùm, ùm’ một tiếng, lời nói chợt dứt.

Mộ Dung Tiểu Tiểu đen mặt nhìn quần áo của mình ướt sũng, nhìn một lúc rồi nhắm mắt dựa vào cạnh bồn tắm cùng sư huynh, nhớ lại cả quá trình vừa rồi tại sao mình lại bị kéo vào bồn tắm, nghiến răng nghiến lợi nói, “Sư huynh!”

Nàng đã nói sẽ không tắm chung rồi!!!

Dạ Nguyệt Ly chậm rãi mở mắt, đáy mắt tản ra ánh sáng quý dị, đột nhiên ngón tay chuyển động! Nhắm thẳng vào gương mặt của Mộ Dung Tiểu Tiểu, sắc mặt nghiêm túc nói, “Nơi này!”

Híp híp mắt, “Nơi này!” Ngón trỏ của tay kia chỉ về hướng cổ.

Suy nghĩ trong chốc lát, ý vị sâu xa nhìn chằm chằm trước ngực của tiểu nhân nhi.

Ngay sau đó, Mộ Dung Tiểu Tiểu tròn tròn mắt, đây là cái tình huống gì?

“Sư huynh giúp người trừ độc.” Đầu lưỡi khẽ liếm lên gương mặt nhỏ nhắn của tiểu nhân nhi, xuống cổ, rõ ràng cảm giác bả vai bên dưới có chút run run, không biết là vì tức giận? Hay sợ hãi? Dạ Nguyệt Ly trong mắt tràn đầy ý cười.

(vân: Dạ ca quá lợi dụng thời cơ rồi. ...đáng yêu quá đi mất!!! □)

Nếu như nàng nhớ không nhầm, ban ngày Huyết môn môn chủ đã động tới hai nơi này trên người nàng, nhưng làm ơn, đã cách cái bao tay rồi mà!!!

“Sư huynh, không phải huynh luyện đồng chứ?” Sắc mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu cổ quái nhìn sư huynh.

Người đối diện đôi mắt đen láy long lanh như nước, nhưng cách môi phiếm hồng mà hắn thích kia lại nói ra những lời mà hắn không muốn nghe, Dạ Nguyệt Ly mặc dù không hiểu như thế nào là “luyện đồng”, nhưng vẫn có thể căn cứ vào ý tứ của chữ để hiểu, yêu thích trẻ con?

“Sư huynh sẽ thể hiện tình cảm cho người xem.”

“Ừm”

Dạ Nguyệt Ly khẽ cúi đầu khẽ cảm bờ môi của người bên dưới. Mộ Dung Tiểu Tiểu bị đau kêu lên, Nhân cơ hội ấy, đầu lưỡi của Dạ Nguyệt Ly bá đạo

xông vào, hơi thở mùi đàn hương tràn ngập quanh mũi của nàng.

Nhìn thái độ của nàng với Bắc Thần Thụy, hẳn tạm thời không so đo nàng cười với tên kia, thoáng trừng phạt một cái là được rồi.

Lại vậy nữa! Chẳng lẽ đời này nàng sẽ bị sư huynh ăn hết?

Hoàng cung, Phụng Nguyệt cung.

“Bây giờ đã quá muộn rồi, nương nương, ngừng thù oán cẩn thận không mỏi mắt.” Thị nữ nhẹ nhàng mở miệng, mang cây đèn tối, làm ánh sáng thêm rực rỡ.

Trên khung phụng ý tơ vàng, Diệp Mạn Thanh vừa hoàn thành một nửa bản vẽ hoa mai, quanh người đều trầm tĩnh, sắc mặt lạnh nhạt, lời nói lạnh lùng, “Không sao, các người cứ lui trước đi, nơi này không cần hầu hạ.” Nàng tay phải lên cầm cây đèn mà cũng nữ kia mang đến.

“Dạ không, nô tỳ cũng không mệt, tỳ ở đây với nương nương thôi.” Cung nữ bên cạnh vội vàng lắc đầu, tiếp tục cầm cây đèn soi lên phía trước. Ở nơi hoàng cung ăn thịt người này, người hầu trong Phụng Nguyệt cung là thoải mái, tự tại nhất, bởi vì họ chưa bao giờ phải lo lắng phạm sai lầm sẽ bị chủ tử đánh chết hoặc bị phạt đến phòng giặt lao động. Nương nương mặc dù tính cách lạnh lùng một chút, nhưng đối với mọi người cực kỳ tốt, mỗi khi đến dịp lễ tết đều ban thưởng, người chủ tử như vậy có thể tìm ở đâu được, Nam Nhi suy nghĩ trong lòng như vậy.

Hôm nay, nàng nghe nói bên Dao Vũ cung có một cung nữ mắc lỗi bị phạt đánh, bây giờ sống chết chưa rõ.

Diệp Mạn Thanh bờ môi mím nhẹ, tay vẫn luôn thêu.

Quanh thân nàng tản ra hơi thở xa cách, làm Bắc thần Nghiêu mới bước vào tấm điện không khỏi nhũn mảy.

Trong tay áo quả đấm không tự chủ mà nắm chặt cũng dần thả lỏng, hít sâu một cái, điều chỉnh cảm xúc, lúc này mới bước vào trong tấm điện. Hẳn không cho cung nhân bẩm báo trước khi vào điện, là muốn xem xem lúc này nàng đang làm gì, không ngờ đã trở thế này nàng vẫn còn thêu.

“Không biết nhắc chủ tử đi nghỉ sớm sao? Người làm nô tài kiểu gì thế hả?” Giọng nói uy nghiêm của Bắc Thần Nghiêu đột nhiên vang lên trong điện, Nam Nhi sợ quá quỳ đến bịch một cái xuống đất, còn chưa kịp nghỉ ngơi vì sao hoàng thượng lại ở trong Phụng Nguyệt cung, cũng không để ý trên tay còn cầm đèn dầu, đầu đập cộp cộp xuống đất, “Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng!” Sáp nến chảy ra nhỏ vào mu bàn tay, Nam Nhi cũng không dám phát ra tiếng kêu than nào.

Diệp Mạn Thanh mi tâm khẽ nhíu, “Không có chuyện của người, lui xuống đi.”

Nam Nhi hốt hoảng lui ra ngoài tấm điện.

“Tham kiến hoàng thượng.” Diệp Mạn Thanh nhẹ nhàng hành lễ.

Bắc Thần Nghiêu nhẹ nhàng đỡ cánh tay nàng dậy, “Không cần hành lễ, tại sao còn chưa ngủ?” Lời nói hẳn ân cần tha thiết, trong mắt chưa toàn yêu thương.

Diệp Mạn Thanh mặt không thay đổi nhắc tay ra, khẽ nghiêng người, lần nữa hành lễ, “Hoàng thượng, lễ không thể bỏ.” Sau đó lạnh lùng nói, “Nô tỳ chưa buồn ngủ.”

Bộ dạng lạnh nhạt của nàng làm Bắc Thần Nghiêu sắc mặt thay đổi, “Thanh Nhi có cần phải đối với trẫm như vậy không?” Hẳn ở cung Dao phi trần trọc không ngủ được, trong lòng toàn là hình bóng của nàng, không ngờ đến đây thái độ của nàng lại như vậy! Chân Chân thật đáng ghét!

(* Chân Chân là tên thân mật của Diệp Mạn Thanh nhé!)

“Hậu cung nhiều tỷ muội như vậy, chắc hẳn đang rất nhớ thương hoàng thượng.” Diệp Mạn Thanh vẫn luôn cúi mặt, từ khi Bắc Thần Nghiêu tiến vào trong tấm điện vẫn không nhìn hắn cái nào.

“Hoàng hậu đây là muốn đuổi trẫm đi?” Bắc Thần Nghiêu đột nhiên nổi giận.

“Nô tỳ không dám.” Nàng vẫn lạnh nhạt trả lời.

“Diệp Mạn Thanh! Chớ quên mạng của người do trẫm định đoạt!” Trong cả hậu cung này, chỉ duy nhất mình nàng đối đãi với hắn như vậy!

“Nô tỳ tất nhiên hiểu, nếu hoàng thượng muốn, lúc nào cũng có thể lấy đi.” Bờ môi của Diệp Mạn Thanh hé ra một nụ cười lạnh lùng, nếu tính mạng của nàng không phải do nàng quyết định, như vậy thì chết đi, cũng không cần đến thân thể dơ bẩn này nữa.

Bắc Thần Nghiêu nhìn trên bờ môi nàng đầy ý khinh thường, tay phải nhắc lên, bóp chặt cần cổ của Diệp Mạn Thanh, găm nhẹ. “Diệp Mạn Thanh, trẫm biết người không cần tính mạng này nhưng mà, người chớ quên người nhà của người vẫn còn ở trong tay trẫm, trẫm muốn bọn họ chết, nhất định bọn họ sẽ lập tức chết.

Lời nói của Bắc Thần Nghiêu ngoan độc, trong tay dùng sức, Diệp Mạn Thanh từ đầu vẫn luôn mím chặt bờ môi, không để phát ra âm thanh kêu đau đớn nào.

“Đường đường là vua của một nước lại ở đây uy hiếp người khác sao?” Nàng vẫn mãi không cam lòng, cũng biết rằng nếu nói như vậy sẽ chọc nam nhân kia tức giận điên cuồng, nhưng nàng vẫn muốn hỏi, nếu không hận ý của nàng sẽ không có chỗ thoát ra.”

“Diệp Mạn Thanh, nàng không cần khiêu khích sự kiên nhẫn của trẫm!” Sự tức giận của Bắc Thần Nghiêu đã không thể kiềm chế được.

“Hoàng thượng đã từng thấy áy náy sao?” Diệp Mạn Thanh lúc này mới ngẩng đầu, nâng mắt, ánh mắt nhìn thẳng Bắc Thần Nghiêu, giống như muốn nhìn thấy sự xấu hổ của hắn.

Bắc Thần Nghiêu dừng lại, như bị đâm vào chỗ đau, bàn tay vươn tới cái cổ trắng xanh của Diệp Mạn Thanh, bóp chặt, ánh mắt ác độc, khuôn mặt vặn vẹo, “Diệp Mạn Thanh ngươi là nữ nhân của trẫm, trẫm không cần áy náy hay xấu hổ!” Lời nói này vừa là nói cho Diệp Mạn Thanh nghe, cũng vừa là nói cho mình nghe, hắn tại sao phải áy náy? Tất cả mọi thứ của nước Bắc Địch đều là của hắn! Bao gồm cả nàng!

“Ngươi sẽ gặp báo ứng.” Thanh âm của Diệp Mạn Thanh đã khàn đục, sắc mặt chuyển xanh mét.

“Có bị báo ứng hay không trẫm không biết, nhưng trẫm biết ngươi phải chịu lửa giận của trẫm!” Dứt lời, nhẹ buông tay, không đợi Diệp Mạn Thanh có thể thuận hơi, chặn ngang người nàng, vút mạnh lên giường, tức giận quát, “Phúc Yên, không cho phép bất kì kẻ nào vào, trái lệnh giết không tha!”

Ở phòng ngoài Phúc Yên run lên, khuôn mặt buồn bã, lắc đầu than nhẹ, hoàng hậu cần gì phải làm vậy chứ, nhị hoàng tử lại sống ngoài cung, nước xa không cứu được lửa gần.

Lúc này Diệp Mạn Thanh nằm ở trên giường cặp mắt vô hồn, trong mắt mất hết tiêu cự, nàng mặc cho người bên trên điên cuồng xé rách quần áo, rách thành từng mảnh vụn, từng miếng từng miếng tán loạn bên giường, dưới đất, cho đến khi trên người chột lạnh.

Bắc Thần Nghiêu nhìn da thịt trắng như ngọc của Diệp Mạn Thanh phía dưới, hai mắt của hắn nhuộm đỏ, đáy mắt tràn đầy dục vọng điên cuồng, không có gì bảo trước, cứ như vậy thô bạo xô xiên qua thân thể mềm mại của nàng!

Phía dưới chột nhói đau, khiến trong mắt Diệp Mạn Thanh có chút hồi hồn.

Lại là như vậy, đau đớn trên người không đủ để át đi trái tim khổ sở của nàng, đã hai mươi năm rồi, loại chuyện hành hạ này nàng cũng đã quen.

“Thanh Nhi, không cần trốn tránh trẫm, trẫm yêu nàng, trẫm không cho nàng lạnh nhạt với trẫm, trẫm không đồng ý!” Cảm thấy Diệp Mạn Thanh bên dưới đã không chống cự, thờ ơ lạnh nhạt, động tác thô bạo của Bắc Thần Nghiêu dần dần chậm lại, hôm hai gò má của Diệp Mạn Thanh, thâm tình nói nhỏ.

“Ngươi thật ghê tởm.” Làm chuyện không bằng cảm thú còn có mặt mũi nói ra những chuyện như vậy, nàng thấy hắn quá trơ trẽn! Ngay tiếp theo cảm giác trên người cũng ghê tởm!

Hai mắt Bắc Thần Nghiêu mở to, nổi trận lôi đình, nàng dám ghét bỏ hắn! Nàng sao có thể!?

Động tác phía dưới càng thêm cuồng bạo, không để ý chút nào cơ thể mảnh mai phía dưới liệu có thể chịu đựng được không, hắn chỉ biết, hắn rất cần phát tiết ngay lúc này.

Hàm răng của Diệp Mạn Thanh hung hăng cắn môi dưới, nàng nhắm mắt vô lực, cặp mắt khô khốc đã khô kiệt nước mắt, ở nơi này ngày qua ngày, nước mắt của nàng đã sớm cạn.

Trước khi nàng ngất đi, nội tâm kêu lên “Diệp Mạn Nhu, ta hận ngươi! Ta hận các ngươi! Tại sao ngươi chết lại muốn mang hạnh phúc của ta chôn theo? Ta hận cơ thể này, tại sao lại giống ngươi như đúc! Tại sao ngay cả quyền được chết đi ta cũng không có!

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 43: Diệp Mạn Thanh

Hàng vạn tia nắng chiếu xuyên qua hàng cây rợp rờ, làm cả sắc xuân như lan tràn khắp nơi. Giữa tháng ba, Kỳ Vân sơn ngập tràn sắc hồng của mười dặm hoa đào, cánh hoa bay tán loạn, hương thơm ngát ngập tràn không khí, tiếng chim ca riu rít tâm tình.

Rất nhiều nam thanh, nữ tú chưa có hôn ước đến Kỳ Vân sơn, nơi tiên cảnh như ẩn như hiện này, chỉ vì muốn tìm tình nhân, đều không phân biệt già trẻ, gái, trai.

Trong rừng một đôi nữ hài tử xiêm y phấn hồng chạy ngang qua, tiếng cười thanh thúy bên tai mãi không dứt.

“Tỷ tỷ, tỷ xem, bên kia nhiều thứ hấp dẫn chưa kia.” Tiểu hài tử thoạt nhìn mới mười tuổi đứng bên trái nói, hai mắt trong trẻo, gò má ửng hồng, tươi

cười ngọt ngào, giọng nói ngây thơ.

“Thanh Nhi, muội chậm một chút, tỷ tỷ đi theo không kịp.” Nhìn lại, cũng là một cô bé hồng y xinh đẹp, chính là gương mặt tái nhợt kia đã nói lên nàng có bệnh trong người.

Làm người ta ngạc nhiên chính là, khuôn mặt của hai tỷ muội lại giống nhau như đúc, xinh đẹp tinh xảo như đôi tiên đồng lạc vào rừng hoa.

“Tỷ tỷ, tỷ chậm một chút, không thì thân thể lại khó chịu.” Phần y tiểu oa nhi chu miệng than phiền, tuy là không muốn, nhưng cái bàn tay nhỏ bé mẫm mĩm đầy thịt kia vẫn nắm chặt bàn tay của tỷ tỷ mình.

“Ta chỉ muốn đi cùng muội.” Nàng ủy khuất cúi đầu, lễ hội hoa đào này, chỉ có những cặp nam nữ đến tuổi cập kê mới được tới, nhưng nàng vất vả lắm mới xin được phụ thân cho tới đây xem náo nhiệt, nàng cũng muốn giống như Thanh Nhi, vui vẻ như vậy, chạy nhảy tung tăng như vậy.

“Diệp Mạn Nhu! Tỷ lại như vậy!” Khi nàng mềm dẻo, giọng nói ủy khuất, chắc chắn tỷ tỷ nàng sẽ phải thỏa hiệp.

Diệp Mạn Thanh giọng nói vẫn còn mang chút khó chịu, con mắt mang vẻ nuối tiếc.

Lúc nhỏ nàng đã nghe mọi người trong phủ nói, sở dĩ cơ thể tỷ tỷ nhiều bệnh như vậy, là vì lúc ở trong bụng mẫu thân nàng đã đoạt hết dinh dưỡng của tỷ tỷ.

Lúc đó cả người nàng như bị sét đánh, thật như vậy sao? Là nàng đã hại tỷ tỷ sao?

Từ đó về sau, nàng cũng không bao giờ tranh giành cái gì với tỷ tỷ nữa, không bao giờ cố tình gây sự vì phụ thân cùng mẫu thân cưng chiều tỷ tỷ hơn. Nàng thấy được phụ thân cùng mẫu thân rất vui mừng, nhưng mà, trong lòng nàng chua xót càng ngày càng nhiều, nàng tình nguyện người mắc bệnh là mình.

Nhưng chuyện này tất nhiên không thể xảy ra, cho nên, nàng chỉ có thể đối tốt với tỷ tỷ, thậm chí, muội muội là nàng thoát nhìn càng giống tỷ tỷ hơn!

“Thanh Nhi...” Diệp Mạn Nhu lay lay cánh tay nhỏ bé của Diệp Mạn Thanh nói.

Diệp Mạn Thanh bắt lực thở dài, gọi thị nữ cách đó không xa, “Người ở đây chăm sóc tỷ tỷ, ta đi một chút sẽ nhanh trở lại.” Sau đó vỗ vỗ đôi tay nhỏ bé của Diệp Mạn Nhu, “Tỷ tỷ, chờ một chút, Thanh Nhi đi hái cho tỷ bông hoa đẹp nhất.”

“Ừ.” Diệp Mạn Nhu nhu thuận gật đầu.

Diệp Mạn Thanh chạy giữa rừng đào, nhìn ngó bên này bên kia, chọn lấy nhành hoa nàng cho là đẹp nhất. Tiểu oa nhi chạy nhiều mà ửng hồng cả hai má, giống như một quả đào chín mọng, làm cho người ta nhìn thấy không nhịn được muốn cắn một ngụm.

Bắc Thần Nghiêu đi theo phía sau một lúc lâu, nàng là tinh linh trong vườn đào sao?

Hắn không biết tiểu cô nương này ruốt cuộc đang làm gì, miệng ngâm nga không thành một khúc, phía dưới nhảy chân sáo cánh tay trắng nõn thì vung lên cao cao hái hoa, miệng thì hát mấy từ loạn thất bát tháo.

Diệp Mạn Thanh bỗng nhiên nhìn thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn quay qua, con người tinh nghịch xoay tròn, “Người, lại đây cho bản tiểu thư!”

Nam tử kia một thân hắc bào,) thân hình cao lớn, nổi bật giữa rừng hoa đào phấn hồng, ánh mắt lạnh lùng, khuôn mặt như điêu khắc, thoát nhìn mười lăm, mười sáu tuổi, quý khí tôn quý quanh thân không thể bỏ qua.

Trong mắt Bắc Thần Nghiêu hiện lên một tia nghiền ngẫm, nhú mày, ngón tay chỉ lên chóp mũi, “Người nói ta?”

“Vô nghĩa, bản tiểu thư không gọi người thì gọi ai, mau lại đây cho ta!” Diệp Mạn Thanh khinh thường nhìn lại, giọng điệu sai bảo.

Ánh mắt Bắc Thần Nghiêu sáng ngời, có ý tứ! Tạm thời hắn sẽ chơi đùa cùng nàng.

Một nén hương sau, khuôn mặt Bắc Thần Nghiêu đã đen như đất nồi, khoe môi ức chế run rẩy, lại cầm một bó hoa đào to, hân thù, vừa rồi tuyệt đối không phải hắn muốn chơi đùa!

Diệp Mạn Thanh một mình hát, cơ thể nhỏ bé ngồi xổm xuống chuẩn bị ôm lấy bó hoa, nhưng bàn tay quá nhỏ bé, vừa mới đứng dậy liền bị rơi mấy cành, không thể đề rơi như vậy, nàng lại ngồi xổm xuống, cứ như thế lặp lại vài lần Diệp Mạn Thanh vô cùng tức giận, “Này, người không biết giúp ta một chút sao?”

Bắc Thần Nghiêu nhìn mà buồn cười, tiểu ngu ngốc này thật đúng là cực phẩm. Bất quá quả thật hắn đã suýt phì cười, nếu vậy khẳng định tiểu nham đầu này sẽ không bao giờ để ý đến hắn nữa.

Đang chuẩn bị tiến lên, thì phía sau có tiếng động.

Bắc Thần Nghiêu nhú mày, “Người chờ ta một chút, ta sẽ trở lại ngay!” Lời nói bỏ lại rồi vội vã dời đi ngay.

Chờ hán trở lại chỗ cũ, đã không thấy người đâu?

Bác Thần Nghiêu bực bội, cái đồ tiểu ngu ngốc!

Bên kia.

“Thanh Nhi, tỷ tỷ khát nước, muối có thể lên xe ngựa lấy nước cho tỷ không?” Lời nói của Diệp Mạn Nhu mềm nhẹ, ánh mắt sáng quắc.

Diệp Mạn Thanh không nói thêm lời nào liền đứng dậy, căn bản không nghĩ tới vì sao chỉ lấy nước mà tỷ tỷ không gọi hạ nhân, bởi vì nhiều năm cảm thấy có lỗi đã làm nàng có thói quen đáp lại mọi yêu cầu của Diệp Mạn Nhu.

Trong mắt Diệp Mạn Nhu ánh lên lệ quang, Thanh Nhi, tỷ tỷ thật xin lỗi ngươi, coi như ngươi báo đáp tỷ tỷ đã cho ngươi thân thể khỏe mạnh đi.

Lúc trước, nàng vẫn đi theo sau Thanh Nhi, ở xa xa nhìn thấy nàng cùng nam tử kia gặp nhau, dieendaaneequuydonn thấy nàng trò chuyện vui vẻ cùng hán, không khí xung quanh hai người thật hài hòa, nàng hâm mộ, nàng ghen tị, nàng cũng biết, mới liếc mắt nhìn hán một cái nàng đã động tâm.

Tới khi nam tử kia đi nàng liền xuất hiện, đứng bên dưới ngửi hương hoa thoang thoang, bảo Thanh Nhi mang nàng ra ngoài chơi, Thanh nhi nghe xong quả nhiên đưa nàng tới rừng hoa đào chơi.

Nàng biết, nam tử kia tuyệt đối sẽ lại tới.

Quả đúng như nàng đã đoán, không lâu sau hán đã đến chỗ nàng đang đứng, vừa đến chỗ trước mặt nàng hán liền cười mắng, “Tiểu ngu ngốc, không phải ta nói ngươi chờ ta sao? Tại sao lại đi nhanh như vậy?”

Trên mặt đánh phấn hồng che đi khuôn mặt nhợt nhạt vì bệnh trạng, nàng biết, như vậy nàng mới giống Thanh Nhi.

“Thân thể có chút không thoải mái, cho nên mới đi.” Nói xong nhe răng cười, may mắn là, giọng nói của nàng và Thanh Nhi cũng gần giống nhau.

“Thật không? Hiện tại không tốt chỗ nào? Còn nữa, ngươi tên gì?” Ánh mắt Bác Thần Nghiêu nhìn kỹ trên người nàng.

“...Tên ta là Diệp Mạn Nhu.”

“Cầm cái này! Ba năm sau! Chờ ba năm sau bốn vương sẽ tới thú ngươi! Nhớ kỹ!” Bác Thần Nghiêu nói vội vàng, dứt lời vận khí phi thân dời đi.

“Bốn vương?” hán là vương gia! Trời ơi, người nàng xem trọng không ngờ lại có thân phận cao quý như vậy!

“Này, tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?” Lúc Diệp Mạn Thanh trở về nhìn thấy Diệp Mạn Nhu thần sắc ngầy ngốc, khuôn mặt phấm hồng, mà trong tay đang cầm một ngọc bội hình Giao Long.

“À, không có việc gì, chúng ta mau trở về thôi.” Ánh mắt của Diệp Mạn Nhu né tránh, hai tay bối rối cất miếng ngọc bội.

Nàng không thể để Thanh nhi biết, bằng không hạnh phúc sẽ mất đi dễ như trở bàn tay!

Ba năm sau.

Diệp Mạn Thanh nhìn thấy Diệp Mạn Nhu như ý nguyện gả cho người trong lòng, lúc đón dâu chú rể kia lộ mặt, nàng nhìn liền hiểu.

Thì ra là hán!

Nàng nhớ rõ hán.

Rừng hoa đào, trên đường đi, Giao Long ngọc, tỷ tỷ động tâm, vương gia, thành thân.

Từ nhỏ nàng đã thông minh, trong lòng trăm mối ngổ ngang, nhưng nàng vẫn hiểu được

Nàng vừa nói câu “Là hán”, rõ ràng thân thể của tỷ tỷ trong khăn voan run rẩy.

Là lần nàng dẫn tỷ tỷ xuất môn sao?

A, tất cả đều đã rõ ràng.

Nàng mỉm cười, “Tỷ tỷ, chúc tỷ hạnh phúc.” Nàng thật lòng chúc phúc.

Ngày hôm ấy, hoa đào bay tán loạn, ta với người gặp nhau.

Người không biết tình ta, ta tưởng người vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 44: Tâm tư bị nhòem ngó(1)

Đêm tối đang qua đi, trời mới tờ mờ sáng, ánh nắng mai tinh sương chiếu rọi, nhanh chóng yên tĩnh.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên từ trong tiểu viện của Mộ Dung Tiểu Tiểu, từ âm thanh có thể nghe được, người tới rất vội vàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Tiểu Tiểu che lấp trong khuỷu tay sư huynh bị đồ bừa bộn hết cả, không kiên nhẫn dụi dụi vào bên trong, muốn tránh khỏi tiếng ồn ào quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác.

Dạ Nguyệt Ly chậm rãi mở mắt ra, đáy mắt tinh táo, ánh mắt lạnh lùng, không giống mới vừa tỉnh ngủ chút nào.

“Hoàng hậu bị bệnh.” Lời nói lạnh nhạt.

Mộ Dung Tiểu Tiểu sững sờ, làm sao vậy? Ngày hôm trước không phải còn tốt lắm sao? “Đi xem một chút thôi.”

Dù sao cũng cần phải vào cung, Mộ Dung Tiểu Tiểu từ trong chui ra ngáp dài một cái, hai tay dang ra, chờ người khác mặc quần áo cho nàng.

Âm thanh trong viện biến mất, nghĩa là đã bị Toái Nguyệt ngăn lại, như vậy sư huynh cũng biết tình huống rồi? Lại là dùng truyền âm mật?

Trong mắt Dạ Nguyệt Ly lóe lên ý cười, nha đầu này đúng là hiểu được hưởng thụ hần hầu hạ, nhưng mà hần muốn chính là loại hiệu quả này.

Tập thành thói quen tự nhiên.

Động tác sư huynh lần nữa thông thả chậm chạp làm Mộ Dung Tiểu Tiểu cau mày, nếu như nàng nghĩ không sai, bên kia hoàng cung chắc rất gấp gáp. Là mẫu hậu của Bắc Thần, nàng nên giúp một chút.

“Thì tốt rồi.” Dạ Nguyệt Ly sắc mặt khó chịu, hần đã đồng ý cho tiểu nha đầu đi chuẩn bệnh cho mẫu thân tình địch rồi, còn muốn để hần tăng nhanh tốc độ? Nha đầu này thật không có lương tâm.

Dưới ánh mắt muốn giết người của Mộ Dung Tiểu Tiểu, Dạ Nguyệt Ly chậm rì rì chỉnh trang cho người trong lòng xong, lúc này mới ôm người từ không trung phi thân một đường đến hoàng cung, cũng không chậm hơn so với kiểu mềm được phái tới đón.

Vừa tới cửa cung đã có người lo lắng ở đó chờ đợi, “Cô nương mời cùng lão nô đi bên này.”

Phúc Yên xoa xoa mồ hôi trên trán rơi xuống, trong nội tâm than thở lần nữa, hai người hoàng thượng hoàng hậu thật là hành hạ lẫn nhau, tối hôm qua vừa mới nháo xong, hôm nay hoàng hậu liền bị bệnh, hoàng thượng lòng lo lắng như lửa đốt. Thiếu chút nữa ngay cả thượng triều cũng không đi rồi, vẫn là hần hết lời khuyên can mới khuyên được người đi.

Ngược lại nhị hoàng tử lại ngay lập tức có biện pháp mời đồ đệ của thần y đến chuẩn bệnh, không giống hoàng thượng, chỉ biết gấp đến độ xoay quanh, lại không dám đi thăm hoàng hậu.

Vừa vào Phượng Khuyết cung, Mộ Dung Tiểu Tiểu liền cảm giác không khí bất thường, cung nhân sắc mặt tái nhợt cúi thấp đầu, tiêu điều lạnh lẽo, đau thương buồn bã, riêng có một tiểu cung nữ còn núp ở một bên lên lên khóc thút thít, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

Mộ Dung Tiểu Tiểu hơi kinh ngạc, đã xảy ra chuyện gì?

Đi vào cửa tấm điện, âm thanh quen thuộc từ trong điện truyền ra, là Bắc Thần Thụy, chỉ là giọng nói trầm thấp, mang theo tia đau lòng.

“Mẫu hậu, nhị thần đã mời đồ đệ của thần y tới, người thử khám một chút xem sao.”

Vừa mới bước vào tấm điện, đã thấy cảnh này, Bắc Thần Thụy quỳ ở trước giường, Diệp Mạn Thanh đắp cái chăn gấm trên mình, nghiêng người mà nằm, hướng mặt vào trong giường, không thấy rõ cảm xúc của nàng.

“Hoàng hậu nương nương, nhị hoàng tử.” Mộ Dung Tiểu Tiểu đáp xuống khỏi vòng tay của sư huynh, nhàn nhạt lên tiếng.

“Tiểu Tiểu, người đã đến rồi, nhanh, mau tới xem cho mẫu hậu một chút.” Bắc Thần đột nhiên ngắt đầu, nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu y hệt như cứu tinh, con mắt vẫn đầy tia máu, nét mặt chờ đợi.

Nụ cười bên môi hần kéo xuống vụn vụn, Mộ Dung Tiểu Tiểu thấy cứng nhắc tới cực điểm, muốn bao nhiêu khổ sở có bấy nhiêu khổ sở.

Trong nội tâm Bắc Thần Thụy cười khổ, hần cũng không muốn ở trước mặt Tiểu Tiểu lộ ra một bộ mặt như vậy, nhưng hần không thể thay đổi, nếu là

thái y trong cung tới xem bệnh, mẫu hậu càng sẽ không đồng ý.

Tâm Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn Bắc Thần Thụy như vậy, râu ria đầy mặt, xiêm y nhăn nhúm, cũng không còn hình tượng của công tử thanh nhã, nàng khẽ nhíu mi, “Ừ.”

Đã có thân mẫu, vì sao không thể yêu thương?

Chỉ là một người đáng thương thôi.

Lông mày Dạ Nguyệt Ly nhíu lại, n hấn không thích tiểu nha đầu đi quan tâm chuyện của người khác! Tiểu nha đầu của hấn chỉ cần quan tâm hấn là đủ!Dur quang nơi khóe mắt liếc xéo Bắc Thần Thụy trên mặt đất, trông mắt dấu điểm một tia ánh sáng hiện lên.

“Mẫu hậu, đứng lên cho Tiểu Tiểu xem một chút đi, một lần là được rồi.” Lời nói Bắc Thần Thụy đã không còn là khuyên bảo, mà gần như là cầu xin.

Diệp Mạn Thanh vẫn không lên tiếng, trong viện đột nhiên yên tĩnh lại.

Lúc Bắc Thần Thụy chuẩn bị mở miệng khuyên bảo lần nữa, thì yên tĩnh trong điện bị phá vỡ, một chữ đột ngột vang lên:

“Cút.”

Mặc dù Diệp Mạn Thanh nói nhẹ, nhưng lại giống như tiếng chuông vang dội trong tim Bắc Thần Thụy, mặt mũi hấn khổ sở, hai tay đặt trên mặt thảm cả mười ngón tay đều cắm sâu vào da thịt, tựa như bắt mẫn, tựa như khô sở, giây giữa không dứt, rồi sau đó, bất thành linh buông lỏng.

“Nhi thần bây giờ...Cút.” Bắc Thần Thụy ngược mắt nhìn bóng lưng lạnh lùng của Diệp Mạn Thanh trầm giọng đáp.

TỪ khi đi vào Mộ Dung Tiểu Tiểu vẫn yên lặng quan sát hai mẫu tử, nàng phát hiện khi miệng Bắc Thần Thụy vừa nói “cút”, thân thể mảnh mai của Diệp Mạn Thanh có chút cứng ngắc, vô cùng không rõ ràng, nhưng nàng nhìn không sai.

Hít sâu một hơi, Bắc Thần Thụy ngẩng đầu xoay mình, ánh mắt kiên định, “Mẫu hậu, nhi thần ở bên ngoài tắm điện, đến khi xác định thân thể người không đáng ngại, nhi thần mới có thể đi!”

Bước chân hấn rời đi có chút lảo đảo, xem ra, quỳ đã tương đối lâu.

Mộ Dung Tiểu Tiểu liếc nhìn sư huynh mình một cái, đây là hậu cung, và lại đây là tắm điện nằm giữa, sư huynh cùng nàng đồng thời đi vào đã là không hợp quy củ, lúc này Bắc Thần Thụy vừa đi, nàng cũng không thể để sư huynh ở lại nơi này, tránh cho sinh chuyện không hay.

Dạ Nguyệt Ly sắc mặt đen lại, mi tâm cũng nhíu chặt gay gắt.

Ánh mắt u oán của ai kia đâm xuyên qua thân thể nhỏ bé của nàng khiến người ta không để ý không được, Mộ Dung Tiểu Tiểu thông thả đi đến bên cạnh người nào đó, bàn tay trắng nõn kéo bàn tay to lớn của người nào đó qua trên cao, vỗ nhẹ nhàng hai cái tựa như an ủi.

Tạm được!

Dạ Nguyệt Ly cười, lúc này mới nhắc chân, chỉ là khi đi ra khỏi tắm điện dùng truyền âm mật nói với Mộ Dung Tiểu Tiểu: “Tự mình chú ý. Sư huynh ở ngay bên ngoài.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu bất đắc dĩ cười, như thế nào nàng lại cảm thấy sư huynh mới thật là một cái tiểu hài tử.

Đôi mi thanh tú của nàng khẽ nhúc nhúc nhích, ngoái đầu lại nhìn về phía Diệp Mạn Thanh, đáy mắt cũng mang theo vài phần nghi ngờ, “Hoàng hậu nương nương, xin lấy tay ra, để ta xem bệnh cho ngài.”

“Đi đi, không cần.” Giọng nói lạnh lùng, Diệp Mạn Thanh vẫn không nghiêng người hay quay đầu lại.

“Nương nương nếu không quý trọng thân thể mình, nhị hoàng tử sẽ rất lo lắng.” Mộ Dung Tiểu Tiểu mắt hạnh nheo lại, lời nói như có như không vô ý nhắc đến Bắc Thần Thụy.

“Không cần cô nương quan tâm.” Lời nói Diệp Mạn Thanh lạnh nhạt xen lẫn một chút không kiên nhẫn, hiển nhiên không muốn cùng Mộ Dung Tiểu Tiểu nói về vấn đề này.

“Hoàng hậu muốn tốt cho nhị hoàng tử cũng không cần dùng cách như vậy.” Mộ Dung Tiểu Tiểu nhàn nhạt nói, âm thanh không một chút thay đổi, không cách nào nhìn ra tâm tư của nàng lúc này.

Diệp Mạn Thanh nhẹ nhàng lật người, môi mỏng nói nhỏ, “Xin chỉ giáo?”

Tuy tóc của nàng hơi rối, sắc mặt dù nhợt nhạt, nhưng phần bệnh này lại làm nổi bật lên ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt tuyệt sắc, ánh mắt nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu ẩn chứa nhiều điểm khinh thường, một đứa nhỏ đang lớn lại nói giống như mình thật sự biết cái gì! Không biết tự lượng sức mình!

“Là thế nào hoàng hậu tự mình hiểu rõ, có đôi khi người cho rằng tốt cho hắn nhưng không hẳn đã tốt.” Lời nói Mộ Dung Tiểu Tiểu không có kỳ gì, hắn, tự nhiên là nói Bắc Thần Thụy.

Diệp Mạn Thanh mỉm cười lạnh, “Vậy người thử nói một chút, ta phải làm cái gì, ta vì cái gì phải làm như vậy?” Nàng cũng muốn xem một chút, tiểu nữ oa này có thể nói ra cái gì.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cười nhạt, đáy mắt ánh sáng lung linh, nàng làm như vậy không phải vì cảm thấy nữ nhân này đáng thương, chỉ có thể coi là vì Bắc Thần Thụy ở kinh thành đối với các nàng tốt cả một đoạn đường đều chăm sóc cẩn thận, phải nói rằng, nam nhân như vậy về sau làm hoàng đế cũng không tệ, hơn nữa, nàng cũng không ghét hắn.

“Có lẽ trước kia người hận hắn, nhưng thời gian càng lâu, người cũng phát hiện việc hắn ra đời cũng không phải làm cho người hoàn toàn khổ sở, hơn nữa giữa mẹ con còn có máu mủ thân tình. Người người hận là một người khác, mặc dù ta không biết dinendian.loqidJon vì sao người phải mang hận thù đặt lên người hắn, nhưng ta cho là trong chuyện này hắn vô tội, bởi vì hắn cũng không làm gì sai. Mặc kệ người là tính toán như thế nào với hắn, ta cảm thấy được, người nên hỏi hắn nghĩ như thế nào, cũng thử thoáng quan tâm cảm nhận của hắn.”

Về chuyện giữa mẹ con này, nàng và sư huynh đã từng nói qua, lúc này trong điện không có người khác, Mộ Dung Tiểu Tiểu không sợ có người nghe được, trực tiếp nói ra.

“Lời nói vô căn cứ!” Diệp Mạn Thanh lạnh giọng quát, nhưng ẩn sau trong con người là tia sáng khiếp sợ! Không phải vì lời nói của tiểu cô nương này rung động lòng người, mà là tâm tư của nàng hơn hai mươi năm nay lại có thể bị nói rõ ra.

“Ta chỉ nói ra suy nghĩ của mình thôi, nương nương có thể xem là ta nói hươu nói vượn.” Mộ Dung Tiểu Tiểu mặc dù không thấy được tâm tư Diệp Mạn Thanh, nhưng nàng không vội, có thể làm gì nàng đều đã làm, tiếp đó, cũng chỉ có thể dựa vào Diệp Mạn Thanh tự mình nghĩ thông suốt.

Nàng khẽ nhắc môi, “Nương nương, chúng ta hãy chuẩn mạch đi, sau đó ta còn phải đến xem mạch cho thái hậu.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 45: Liên tiếp chất vấn

Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay.

“Hoàng thượng giá lâm, thái hậu giá lâm, Dao phi nương nương đến!”

Thanh âm lạnh lạnh của thái giám hô to, Mộ Dung Tiểu Tiểu kim lòng không được đôi mày thanh tú nhíu chặt, hoàng cung thật chán ốm.

Sau đó chỉ thấy thấy thái hậu cùng Dao phi đi vào, Mộ Dung Tiểu Tiểu không biết vì sao Bắc Thần Nghiêu không đi vào, nhưng nghĩ đến Bắc Thần Thụy vẫn ở bên ngoài, sư huynh chắc sẽ không sao.

“Gặp qua thái hậu nương nương, Dao phi nương nương.” Nàng cúi mắt hơi hơi phúc thân xem như hành lễ.

Thái hậu ánh mắt mừng rỡ, thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu liền cười mắng, “Đứng lên đi, người cái tiểu nha đầu này sao vẫn còn hành lễ làm gì.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu lông mi khẽ run, khéo léo cười một tiếng, “Tạ thái hậu nương nương, Tiểu Tiểu thật không hiểu lễ nghi cung đình, cách làm cũng không đúng, khiến thái hậu phải chê cười rồi.” Xem ra, lần trước chăm cứu, khiến thái hậu này khách khí với nàng hơn nhiều.

“Ôi, hoàng hậu của ta, người cứ nằm là tốt rồi, để cho hoàng thượng thấy lại nói nóng với ai gia.” Thái hậu thét một tiếng kinh hãi, tràn đầy vội vàng, tựa như đối với việc Diệp Mạn Thanh đi\$%\$n dan *&equydonnn định đứng dậy hành lễ vẫn còn rất bất mãn, đôi tay cầm bàn tay mềm mại của Diệp Mạn Thanh đỡ nàng dựa vào đầu giường, lời nói về đau lòng, “Có khỏe hơn chút nào không?”

Hôm nay Dao phi một thân trường bào đỏ tím thêu chỉ vàng Mẫu Đơn, trước ngực là chiếc yếm đào thêu hoa hồng, quần dài lay động, tóc đen vấn cao, trâm cài chói mắt.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhíu mày, nếu Diệp Mạn Thanh là U Lan lãnh tính, không vướng bụi trần vân đạm phong khinh, thì Mộ Dung Dao này chính là đóa Mẫu Đơn cao quý, ung dung cao quý, hai người mỗi người một vẻ, đều là nữ nhân hiếm có, chẳng qua nếu so sánh khí chất, nàng cho rằng Diệp Mạn Thanh ưu nhã lạnh lùng cao hơn một bậc.

Khóe mắt Dao phi giương cao, mắt phượng tràn đầy chế giễu, khóe miệng quẹo rũ cười một tiếng, “Gặp qua tỷ tỷ. Vốn định cùng chính tỷ muội đến thăm tỷ tỷ, nhưng cuối cùng hoàng thượng chỉ cho phép mình muội muội đến, ai, xem ra chỉ có thể để lần sau dẫn chúng tỷ muội tới.” Dao phi khẽ che khóe miệng sau khăn tay, nhẹ nhàng thở dài, này cũng không che giấu được khuôn mặt đầy ngạo khí một bộ dáng nghiêm nhiên giống như nàng mới là người đứng đầu hậu cung!

Diệp Mạn Thanh hồ hững liếc nhìn Dao phi, rồi sau đó mới nhàn nhạt đáp lại thái hậu, “Nô tì cũng không có gì đáng lo.”

“Còn nói không sao, sắc mặt tái nhợt như thế, hoàng hậu phải chăm sóc tốt thân thể, ai gia có một củ nhân sâm ngàn năm, một lát nữa sẽ sai người đưa tới.” thái hậu lời nói khuyên nhủ tình cảm, ánh mắt thăm thiết làm cho Mộ Dung Tiểu Tiểu thấy khóe miệng rút gân, nếu không phải nàng hiểu rõ thái hậu là vì Bắc Thần Thụy mới ân cần với Diệp Mạn Thanh như vậy, thì nhìn thấy một màn này, nàng thật sự cho rằng hoàng hậu là con gái ruột.

Ánh mắt Dao Phi âm trầm, tiện nhân kia lại có thể không nhìn nàng! Trong nội tâm lại lạnh lùng chê cười, hai người này thật là thích diễn trò!

Hoàng thượng tới thì thế nào? Không phải chưa bước vào cánh cửa này sao? Diệp Mạn Thanh muốn tranh cùng nàng ta? Nàng ta sẽ làm nàng thất bại thảm hại! Đừng nói là Diệp Mạn Thanh, dù là con trai của nàng cũng không có tư cách tranh cùng Vũ nhi!

Cảm xúc trong mắt Dao phi dao động, ánh mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu nhẹ liếc qua, trên bờ môi mím chặt có một nụ cười quỷ dị khó có thể phát hiện.

“Được rồi, Tiểu Tiểu nguoi qua đây chuẩn mạch cho hoàng hậu xem nào, nhìn một chút xem có phải thực sự không còn gì đáng ngại không?” Thái hậu nhẹ giọng nói.

Mộ Dung Tiểu Tiểu tới trước giường nhẹ nhàng nâng cánh tay trắng ngần của Diệp Mạn Thanh, tay nhỏ bé để trên cổ tay, tĩnh tâm chuẩn mạch.

Một lúc sau, “Thân thể nương nương không có gì đáng ngại, chỉ cần dùng chút thuốc bổ, nghỉ ngơi thật nhiều.” Mộ Dung Tiểu Tiểu nhàn nhạt cười một tiếng, đặt tay của Diệp Mạn Thanh vào trong chăn.

“Vậy thì tốt.” Khuôn mặt thái hậu tràn đầy vui mừng, hòa ái cười nói, dáng vẻ thờ phào một cái giống như rất thật lòng.

Mi mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu rù xuống, thái hậu này đúng là lòng dạ đen tối, rõ ràng không nói rõ ra sự trào phúng Dao phi ngấm ngầm dành cho Diệp Mạn Thanh, bên ngoài lại giống như thật không tính nhúng tay vào chuyện hậu cung này rồi.

Ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn tới Diệp Mạn Thanh, sắc mặt nàng trầm tĩnh, xa cách lạnh nhạt, hiển nhiên là bộ dạng không phục tùng.

Trong mắt Dao phi như có gai, nàng ta thật sự không nhìn nổi dáng vẻ đối trá này!

“Nô tỳ xin được đi trước trong cung còn có việc.” Trong lòng hừ lạnh, vung tay áo, bực tức rời đi.

Đi cũng tốt. “Thái hậu nương nương, nếu ngài đã tới, Tiểu Tiểu liền châm cứu luôn cho người được không, cũng không mất nhiều thời gian.” Mộ Dung Tiểu Tiểu đề nghị.

“Cái này không được đâu, vẫn là về Vĩnh Thọ cung thôi, cũng không kém ở đây.” Giữa lời nói như vô tình liếc qua Diệp Mạn Thanh.

“Không sao.” Diệp Mạn Thanh vượt chần gắm chậm rãi đứng dậy, đi thẳng tới nơi rửa mặt ở sát vách.

“Vậy chúng ta bắt đầu đi.” Mộ Dung Tiểu Tiểu mỉm cười nói, đoán chắc thái hậu đã không chờ nổi từ lâu rồi, con người, càng già càng sợ chết, bởi vì là thời điểm liên quan đến tính mạng của bản thân.

Nàng phải nhanh một chút, còn có thể cùng sư huynh về nhà sớm, giao tiếp cùng đám người này thật mệt mỏi.

Thái hậu cười đến mặt mũi hiền hòa.

Trở lại thời gian Bắc Thần Nghiêu vừa đến Phượng Khuyết cung:

Từ sáng sớm tâm trạng Bắc Thần Nghiêu đã không tốt đến tận khi đến trước cửa Phượng Khuyết cung mới tốt hơn chút, suốt dọc đường nghĩ tới chuyện hôm qua mình gây nên, trong lòng dâng lên áy náy. Vừa định cùng thái hậu và Dao phi vào, liền trông thấy bộ dạng chán chừ không dám tiến vào của Bắc Thần Thụy. Lại nghĩ tới nếu đi vào chưa diện kiến chắc Thanh nhi sẽ để ý tới hắn, chẳng lẽ muốn quân vương của một nước như hắn phải nói xin lỗi? Hắn không làm được việc đó!

Liền nói, “Mẫu hậu và Dao phi đi vào xem một chút đi, trẫm còn có chút việc.”

Đợi đến khi hai người đi vào trong điện, Bắc Thần Nghiêu mới nói với Bắc Thần Thụy, “Thụy Nhi, đi cùng trẫm.” Nhắc chân đi vào điện bên cạnh, lúc đi ánh mắt có dụng ý khác liếc qua người bên cạnh Phúc Yên.

Phúc Yên tự nhiên hiểu được, cùng ở bên ngoài với Dạ Nguyệt Ly, thật ra là để trông chừng.

Dạ Nguyệt Ly cười lạnh, ngu ngốc! Nếu hắn muốn làm cái gì, Bắc Thần Nghiêu có thể ngăn cản?

Bên kia Phượng Khuyết cung.

“Thụy nhi, mẫu hậu nguoi không sao chứ?” Bắc Thần Nghiêu trầm giọng hỏi.

“Phụ hoàng nhắc tới cái gì? Thân thể của mẫu hậu? Hay nội tâm mẫu hậu?” Bắc Thần Thụy đột ngột ngừng đầu lên, ánh mắt chất vấn nhìn thẳng.

Từ nhỏ đến lớn hẳn đều không chân chính tôn kính phụ hoàng, ngay cả phụ hoàng là một vị vua yêu dân như con, chiến tích huy hoàng, nhưng hẳn chỉ cần nghĩ tới tất cả khổ sở mà mẫu hậu hẳn phải chịu đều là do một tay của vị phụ hoàng tốt này tạo thành, hẳn liền khó nén nổi nỗi buồn khổ trong lòng, hôm nay, hẳn rốt cuộc không nhịn được nữa rồi sao?

“Thụy nhi con đang nói chuyện với phụ hoàng sao?” Bắc Thần Nghiêu trầm giọng quát, trừng mắt lạnh lùng nhìn, sợ bị “người có lòng” ngoài điện nghe được, cố ý nhỏ giọng.

“Phụ hoàng người vì sao phải đối xử với mẫu hậu như vậy? Mẫu hậu đã làm gì sai?” Bắc Thần Nghiêu vẻ mặt buồn bã vô cùng, đôi mắt đậm vẻ đau xót.

“Cần rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 46: Hẳn vì ngôi vị thái tử

Bắc Thần Nghiêu nhiều năm ngồi trên ngai vàng, thiên uy sao có thể bị con trai mình khiêu khích?

Sắc mặt hẳn tức giận, “Đây là thái độ mà người nên có?”

“Phụ hoàng, nhi thần chưa bao giờ cầu xin người, nhưng hôm nay con muốn chính thức cầu xin ngài một chuyện, mặc kệ sau này người sẽ trừng phạt nhi thần như thế nào. Kính xin người hãy tha mẫu hậu! Nàng căn bản chưa bao giờ vui vẻ, ngài hẳn tâm nhìn mẫu hậu mỗi ngày đều buồn bã sao?”

Nam nhi bày thước mà lại lệ nóng quang vòng, như vậy phải đau đớn đến mức nào?

Bắc Thần Nghiêu dẫu đi ánh mắt giết mình, nhìn về phía đứa con thứ hai này, giống như chưa từng biết qua.

“Thụy Nhi, người có biết mình đang nói lời đại nghịch bất đạo?” Hai mắt Bắc Thần Nghiêu nheo lại, trong con ngươi tối tăm lóe lên ánh sáng lạnh thâm trầm.”

“Phụ hoàng, mười chín năm nhi thần không có tình thương của mẹ của mẹ cũng không sao, ít nhất hoàng nãi nãi còn quan tâm con, nhưng còn mẫu hậu? Người cảm mẫu hậu liên lạc với người ngoài, bao gồm cả người nhà, trong cung mẫu hậu không quen ai, hậu cung thì thường xuyên tranh đấu người lừa ta gạt, phụ hoàng có từng nhìn thấy nụ cười thật sự của mẫu hậu?”

Nụ cười thật lòng? Đó là chuyện bao lâu trước kia? Hẳn cũng hoài nghi mình chưa từng nhìn thấy? Chẳng lẽ Thanh Nhi vẫn luôn im lặng lạnh lùng thất vọng?

Có điều, cái này cũng không quan trọng!

Bắc Thần Nghiêu thu hồi ánh mắt suy nghĩ như có như không, sắc mặt đột nhiên hung ác, hai tay nắm chặt thành quả đấm, giọng nói không hề thương lượng, “Nàng là quốc gia chi mẫu! Đây mới là nơi nàng nên ở!”

Diệp Mạn Thanh nàng cả đời nay đừng mong rời xa hẳn!

“Dù là giống như cái xác không hồn?” Bắc Thần Thụy thu hồi sự mềm yếu trong ánh mắt, nhìn về phía người phụ hoàng mà đến nay vẫn còn chưa biết hối hận, sắc mặt lạnh lẽo.

“Thụy Nhi, phụ hoàng hôm nay tha thứ cho những sự vô lý của con! Con thật sự khiến cho ta thất vọng!” Bắc Thần Nghiêu tức giận, nhất thời lại quên không khống chế giọng điệu!

Nhìn bộ mặt bướng bỉnh không hề hối cải của Bắc Thần Thụy kia, lòng mảy của Bắc thần Nghiêu dựng thẳng, nét mặt giận dữ nói: “Như vậy quá hồ đồ! Trẫm vẫn luôn cho rằng người thông minh hơn so với hoàng huynh của người, không ngờ người lại có lòng dạ đàn bà như thế!”

Đế Vương, sao có thể bị vấp ngã bởi một chữ tình!

Thông minh hơn so với hoàng huynh? Đáy lòng Bắc Thần Thụy cười lạnh, hẳn cũng muốn hằng ngày đều có thể ngu ngốc, hoặc không rảnh việc đời như tam hoàng đệ Bắc Thần Tinh vậy, diện#%\$&uy** donnn tình khiết như hải đồng, như vậy hẳn cũng đã không cần phải nhìn trước ngó sau, luôn phải nghĩ biện pháp sao cho vẹn cả đôi đường, thế cho nên mới bỏ lỡ nhiều năm như vậy, khiến mẫu phi phải chịu đau đớn muốn sống không được, muốn chết không xong.

Hẳn đã sớm biết phụ hoàng đã quyết định truyền ngôi vua cho hẳn, sở dĩ hẳn không lập tức nhận, vì chỉ vị trí thái tử đã khiến hoàng huynh sinh lòng khoảng cách, luôn muốn tìm phương pháp trừ khử hẳn.

Hắn từ nhỏ đã không có tình thương của mẹ, hoàng nãi nãi thương yêu hắn nhưng lại có mục đích, lại bởi vì sự đau lòng của mẫu hậu, từ nhỏ hắn đã không muốn gần gũi với phụ hoàng, cho tới bây giờ, tình huynh đệ khó khăn lắm mới có được cũng bị thay đổi, gia đình bình thường huynh đệ yêu thương gắn bó với nhau nhưng đến bọn họ sao lại khó đến vậy?

Khóe miệng Bắc Thần Thụy cười khổ.

Ở Liễu Thành cũng thế, nếu không phải hắn dẫn theo người âm thầm ẩn nấp trong bóng tối, có phải hoàng huynh cứ như vậy cho người trừ khử hắn luôn trong một lần không? Sự tồn tại của hắn, thật sự làm mọi người khó chịu? Mẫu hậu cũng vậy, hoàng huynh cũng vậy. Nếu hoàng huynh biết Phụ hoàng đã sớm lập thánh chỉ muốn hắn làm thái tử thì không biết Hoàng huynh sẽ tận lực trừ bỏ hắn như thế nào?

Nếu như vậy, hắn cũng không cần gửi gắm hi vọng của mình ở người khác! Không bằng tự mình cố gắng!

“Phụ hoàng người trao ngôi vị thái tử cho hoàng huynh đi, nhi thần không muốn.” Sắc mặt Bắc Thần Thụy bỗng nhiên lạnh ngắt, giọng nói trầm thấp, giống như sự chỉ trích của Bắc Thần Nghiêu vừa xong làm hắn bị đá kích, nhưng trong con ngươi sụp xuống lãnh ý đã ngưng tụ, ánh sáng quý dị.

Bộ dạng Bắc Thần Thụy không có chút hi vọng, cay đắng tràn đầy quanh thân khiến nội tâm Bắc Thần Nghiêu khẽ động, hắn biết mấy năm nay đứa nhỏ này đã cực khổ nhiều rồi, nhưng hắn năm đó cũng phải đối mặt với những thứ như vậy? Bọn hắn giống nhau, từ nhỏ đã không có tình thương của mẹ, lúc ấy hắn còn từng bước làm cả hoàng cung kinh sợ, tình hình bây giờ của Thụy Nhi so với hắn tốt hơn nhiều. Nhưng để đứng vững trên cao, cần tôi luyện rất nhiều! Một chữ tình không phải chủ yếu! Thụy Nhi còn quá mềm lòng!

Hắn nhẹ nhàng thờ dài, vỗ vỗ bả vai Bắc Thần Thụy, “Thụy Nhi năng lực của ngươi cao hơn hoàng huynh ngươi, ngươi đừng từ chối nữa, ngày mai liền ban bố ý chỉ, về sau ngươi phải chuyên tâm học tập xử lý quốc sự.” Như vậy cũng làm cho Thanh Nhi biết hắn yêu thương đứa con của hắn và nàng.

“Chỉ là.” Bắc Thần Nghiêu ánh mắt biến đổi, hiện ra ánh sáng lạnh, “Ngươi không nên quản nhiều chuyện không cần xem vào.” Cảnh cáo lần nữa.

Oanh! Ở phòng ngoài, Dao phi nghe được chuyện này tròn tròn mắt phượng, không dám tin tất cả những điều mình nghe thấy, nàng ta như bị sét đánh trúng, chợt cảm thấy thế giới hoàn toàn sụp đổ!

Khi nàng phần hận từ tấm điện của Diệp Mạn Thanh đi ra, đến nơi, chợt nghe thấy tiếng khiển trách, chung sống bấy lâu, nàng ta hiểu Bắc Thần Nghiêu. Tò mò, nàng ta thông thả nhẹ bước đến gần, phát hiện trong phòng còn có Bắc Thần Thụy, vừa trầm ngâm nghe liền phát hiện hoàng thượng đang trách cứ Bắc Thần Thụy, trong lòng nàng ta lập tức tràn đầy mừng rỡ, thầm nói đáng đời, sau đó hai người nói đến Vũ Nhi khiến nàng ta càng thêm cẩn thận, tỉ mỉ lắng nghe.

Nhưng nàng ta không ngờ, trong lòng Bắc Thần Nghiêu đã sớm quyết định lập Bắc Thần Thụy làm thái tử? Hắn lại có thể, lừa gạt nàng sâu như thế! Một nhà ba người đó đã sớm tính toán tốt hết tất cả!

Thân thể Dao phi không kìm được run nhẹ, hai chân vô lực chống đỡ thân thể, mấy lần muốn ngã xuống mặt đất, không thể đứng dậy được nữa! Bàn tay trắng nõn của nàng ta bất ngờ che miệng lại! Không dám thở mạnh một cái nào! Nàng ta sợ nàng ta sẽ kinh động đến bên trong!

Những hình ảnh sợ hãi không tự chủ hiện lên trong đầu, Diệp Mạn Thanh đi lên ngôi vị thái hậu, Phượng bào đỏ thắm trên thân, bề ghế dưới chân là nàng ta đang quỳ hèn mọn, Bắc Thần Thụy lên ngôi hoàng đế, Vũ Nhi chết không toàn thây, nàng uất ức đến chết, không cam lòng. ...

Mắt Phượng của Dao phi tròn tròn, khiếp sợ quá lớn làm nàng ta quên cả hô hấp, mười ngón tay từ môi hạ xuống diennn \$%&nl *&*quydooon đặt ở trên ngực, nàng ta không tiếng động hít sâu mấy cái, không khí lạnh lẽo xung quanh xâm nhập vào da thịt khiến nàng ta giật mình một cái, trong đầu chợt tỉnh táo!

Không được, không thể như vậy, nàng ta sẽ không để ý nguyện của bọn họ được hoàn thành, tuyệt đối không!

Cuộc nói chuyện bên trong phòng vẫn còn đang tiếp tục, hiển nhiên Bắc Thần Thụy đã tiếp nhận ngôi vị.

Năm ngón tay hung hăng nắm chặt, móng tay sắc nhọn đâm thật sâu vào lòng bàn tay, đau đớn thoáng qua, làm cho nàng ta hồi hồi trở lại, đè xuống hoảng sợ trong mắt, nội tâm lo lắng. Nàng ta nắm chặt mảnh giấy trong tay, cố gắng đè xuống sự hốt hoảng dưới đáy lòng, làm như không có gì bước ra ngoài cung điện.

Nàng ta không biết vì sao Phúc Yên không canh chừng ở gian ngoài, nhưng dù vậy nàng ta cũng không thể coi thường, bằng không chờ nàng ta phía trước chính là vực sâu vạn trượng!

Bắc Thần Nghiêu thật đúng là rất yêu Diệp Mạn Thanh, hoàng đế của một nước lại có thể không có phòng bị nào nói ra người kế vị tiếp theo, hắn không sợ bị người có lòng nghe được? Hay là hắn quá mức tự tin không ai dám làm như vậy?

Khi tới gần bên ngoài điện, Dao phi liền thấy Dạ Nguyệt Ly đứng chung với Phúc Yên, nàng ta cười thân nhiên, quẹo rừ đi đến, nhẹ nhàng nói: “Phúc Yên, hoàng thượng đâu?” Một bộ dạng dường như không hề biết gì.

Phúc Yên kỳ lạ liếc nhìn Dao phi, có điều sắc mặt cũng không để lộ nửa điểm tin tức nào.

Lão già này!

Trong lòng Dao phi tức giận mắng.

“Dao phi nương nương trở về đi, hoàng thượng đột nhiên có việc bận rộn, lệnh cho nô tài đợi ở đây, xin hỏi Dao phi nương nương, hoàng hậu có gì đáng ngại không?” Phúc yên nói sang chuyện khác, mặc dù không biết vì sao Dao phi đi từ trong tấm điện ra ngoài lại không gặp hoàng thượng, nhưng nghĩ là hoàng thượng cố ý làm như vậy, nên hắn không muốn làm điều thừa.

“Đệ tử của thần y nói không sao, người đi bẩm báo với hoàng thượng đi, trong cung ta còn có chuyện, đi trước.” Dao phi thân nhiên xoay người, đi về hướng cung Dao Vũ.

Sau một ly trà.

“Đi dạo một chút xung quanh có sao không?” Dạ Nguyệt Ly đột nhiên lên tiếng, Phúc Yên hoảng hốt, nghĩ đến việc hoàng thượng đã giao phó, chỉ cần Lương thượng nhân không yêu cầu quá đáng, liền tùy hắn.

Phúc Yên nét mặt già nua tươi cười, cho rằng Dạ Nguyệt Ly chờ đợi nhằm chán muốn đi xung quanh một chút, hắn khách khí nói: “Dĩ nhiên có thể ạ, nô tài kêu người tới đi cùng đại nhân, đại nhân có thể tới cung điện phía trước chờ một chút.” Nơi này là hậu cung nơi ở của chúng phi tử, Phúc Yên chỉ có thể sai người dẫn hắn đi nơi khác.

“Ừ, khi Tiểu Tiểu đi ra ngoài bảo nàng chờ ta ở đây, ta sẽ nhanh trở lại.” Dạ Nguyệt Ly mặt không biểu cảm theo tiểu thái giám Phúc Yên mới gọi tới dời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 47: Rất nhớ

Dạ Nguyệt Ly đi tới một chỗ không người ngay sau núi già, bích, một cái chuôi dao, gõ bất tỉnh tiểu thái giám dẫn đường phía trước, ẩn thân đi về hướng Dao Vũ cung.

Dao phi cho là mình che dấu rất tốt? Lừa lão thái giám còn có thể, nghĩ có thể lừa được hắn?

Nghĩ là giúp tiểu nha đầu một chút, hắn qua đó nhìn một cái, nếu có tình huống mới trở về nói để tiểu nha đầu thưởng cho hắn.

Nghĩ tới đây, Dạ Nguyệt Ly cảm thấy máu nóng trong người sôi trào, trong đầu hắn hiện lên cùng lúc mười bảy mười tám biện pháp thương, trên bờ môi bộc phát nụ cười tà tử.

Mà sau khi tỉnh lại chắc chắn tiểu thái giám kia không dám bẩm báo với phía trên, nói đánh mất tung tích của hắn, trừ khi không cần cái mạng nhỏ này nữa.

Bóng dáng Dạ Nguyệt Ly cực nhanh, bộ pháp kỳ lạ quỷ dị, cho dù là đi mới lần đầu, nhưng dựa vào ấn tượng mấy ngày đêm trước do thám hoàng cung, rất nhanh liền tìm được đường đi đến trước cung Dao Vũ, không nhanh không chậm đi theo phía sau Dao phi, nhìn nàng ta cuối cùng cũng không nhận được, tay chân hốt hoảng chạy vào trong điện.

Tránh mấy hộ vệ ngoài điện, Dạ Nguyệt Ly nhắc chân nhảy lên nóc phòng, hành động lặng im không một tiếng động.

Dao phi vội vã đi ngủ, sắc mặt căng cứng, vừa ngồi xuống liền bụng ngay ly trà bên tay uống mạnh một hớp.

“A - nô tài chết tiệt, người muốn bồng chết bản cung à!” Dao phi chợt đứng dậy, ánh mắt hung dữ, râu vàng trên tóc rối loạn một hồi, thanh âm linh đình.

“Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng, thường ngày nô tỳ cũng pha Linh sơn tuyết như thế này!” Cung nữ kia bùm một cái quỳ xuống, tranh thủ thời gian giải thích, tất cả những nô tài hầu hạ trong Dao Vũ cung đều biết tính tình của nương nương không tốt, thường thì một khi không kiên nhẫn, bọn họ sẽ dễ dàng mất cái mạng nhỏ này.

“Người còn dám nói dối!” Lúc này trên khuôn mặt tinh xảo quyến rũ của Dao phi tràn đầy ác độc và cay nghiệt, “Người tới, kéo loại nô tỳ không hiểu quy củ này xuống cho ta, phạt đánh năm mươi trượng!”

“Nương nương không cần, nô tài không dám, nương nương tha mạng, tha mạng...” Phạt năm mươi trượng làm sao còn mạng?

Dao phi đầu đầu vuốt vuốt mi tâm, u ám cảm ly trà ném thẳng, choang một tiếng cung nhân ngoài điện bất tỉnh linh cả người run lên, lưng càng thêm căng cứng, mọi người mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

Nàng ta muốn bình tĩnh mà không bình tĩnh nổi!

Ngực nhấp nhô phập phồng, bàn tay trắng nõn nắm chặt, lần này lại động tới vết thương mới kết vảy trong lòng bàn tay, trên khăn gấm trắng thuần điểm một màu đỏ tươi. Nàng ta nheo mắt lại, đẩy mắt âm lãnh, trầm giọng kêu, “Người tới.”

Thị nữ ra mắt đi vào bên trong điện, sợ hãi hỏi, “Nương nương có gì sai bảo?”

Nô tài vô dụng! Lòng mày Dao phi nhú lên, “Tới đây.”

Thị nữ đành phải cúi đầu đi lên phía trước.

Dao phi lệnh cho cung nữ kia ghé tai lại, nhẹ giọng phân phó vài câu, rồi sau đó mới ngồi thẳng người dậy cẩn thận nói một lần nữa: “Không được để người khác phát hiện! Tự mình chú ý một chút!”

Ngày mai sẽ thông báo vị trí thái tử sao? Nếu nàng không làm cái gì, thì có phải là đã phụ lòng của ba người một nhà kia tận lực giấu diếm? Chờ xem, nàng ta sẽ không để cho bọn họ được như ý! Ở trong đây mắt đều là ánh sáng thâm trầm tính toán ác độc!

Trên nóc nhà Dạ Nguyệt Ly tập trung thánh lực lắng nghe xong, mặt không chút thay đổi dời đi.

Đầu bên này Phượng Khuyết cung, Mộ Dung Tiểu Tiểu xong việc đi ra không thấy bóng dáng của sư huynh, buồn bực hỏi, “Người đâu?”

Lúc này Bắc Thần Nghiêu đã đi, Bắc Thần Thụy cũng chuẩn bị xuất cung vì mẫu hậu đã ngủ, vừa ra tới cửa liền thấy khuôn mặt buồn bực của Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Hắn luôn nhìn thấy nàng một thân áo lụa trắng nõng manh, mà mái tóc đen óng ả dài tới eo, lại chỉ dùng một sợi tơ màu tím nhẹ nhàng buộc lên, hạ xuống phía sau cổ, bên tai còn rủ xuống hai sợi tóc nghịch ngợm, gió nhẹ lay lay, cuối cùng thổi đến bên đôi môi anh đào đỏ mọng của nàng, mà hai môi của nàng lại mím chặt, ngũ quan đẹp đến tinh xảo, giống như hoa sen mới nở, thanh mát nhã nhặn.

Bắc Thần Thụy chợt phát hiện trái tim của hắn, mềm mại giống như muốn hóa thành nước, nhìn Tiểu Tiểu như vậy, hắn cảm thấy thật thỏa mãn, tiểu nhân nhi tinh khiết sạch sẽ như vậy, trách không được Dạ Nguyệt Ly xem như bảo vật lúc nào cũng muốn ôm trong lòng, nếu là hắn, hắn cũng giống vậy, chỉ sợ người ngoài sẽ mơ ước đến.

Hai mắt hắn hằm chứa dịu dàng cưng chiều mà chính hắn cũng chưa từng nhận thấy, khóe môi không kìm được tràn ra nụ cười rất nhạt, “Tiểu Tiểu.” Gọi thật nhẹ nhàng, giống như sợ âm thanh quá lớn, sẽ làm nàng giật mình.

“Há? Người biết sư huynh của ta ở đâu sao?” Lòng mày của Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ nhú, làm như đối với việc sư huynh vớt nàng ở đây một mình rất bất mãn, nàng mím hai môi, lại không biết rằng bộ dạng này trong mắt Bắc Thần Thụy rất đáng yêu.

Trong lòng hắn tràn đầy ấm áp, tiểu nhân nhi như vậy, hắn muốn. ... phải có được!

Lúc này hắn mới chính thức phát hiện, qua nhiều năm như vậy, trừ bỏ chú ý ánh mắt mẫu hậu, hắn muốn nhất không phải địa vị tối cao kia, mà là tiểu nhân nhi trong suốt như mặt nước lung linh ở trước mặt này, nàng ấy còn có nụ cười không chút tạp chất ấm áp như ánh mặt trời.

Ánh mắt của hắn nhu hòa, thanh âm mang theo chút vui vẻ, “Ta đi hỏi giúp người.”

“Ừ.”

Dưới ánh mặt trời, nụ cười của nàng nở rộ, tựa như đoá hoa mới nở, mỉm cười làm cả trái tim như thấm cả hương thơm.

Bắc Thần Thụy khẽ sững sờ, giây lát, hắn trở lại bình thường thanh nhã cười một tiếng: “Không cần khách khí.” Hắn chợt có chút gờm ghen tị với nam tử lạnh lùng kia, nụ cười như vậy, nếu đợi đến khi nàng lớn lên, sẽ đẹp đến cỡ nào không sao tả xiết?

Không lâu sau, Bắc Thần Thụy trở lại, cười nhạt nói, “Dạ công tử chỉ nói đi tới phía trước một lát, hắn dặn nếu người ra thì ở đây đợi hắn, hắn sẽ sớm trở lại.”

Lòng mày của Mộ Dung Tiểu Tiểu nhíu càng chặt hơn, thấy vậy Bắc Thần Thụy có một loại kích động muốn tiến lên vuốt ra, nhưng cuối cùng cũng phải áp xuống ở trong lòng.

“Có nói đi hướng nào không?” Mộ Dung Tiểu Tiểu thanh thúy hỏi, sau khi nói xong mím chặt bờ môi.

“Hình như là đi tới Ngự Hoa Viên rồi.” Bắc Thần Thụy kiên nhẫn đáp, mặt nở nụ cười, gương mặt của nàng có quá nhiều cảm xúc, hắn cảm thấy vô cùng thú vị.

“Vậy nhị hoàng tử có thể dẫn ta tới đó không?” Nàng không phải loại người chỉ biết đứng tại chỗ chờ ngốc nghếch, thử so sánh, nàng càng muốn chủ động tìm được sư huynh, nàng không thích cảm giác chờ đợi. ...

“Có thể.”

Hai người một đường đi tới Ngự Hoa Viên, đôi mày thanh tú của Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ nhăn, nhớ tới lần trước ở Ngự Hoa Viên này cũng đụng phải Bắc Thần An, lần này liệu có gặp nữa hay không? Có lẽ, đã lâu rồi mà sư huynh không về là bị Bắc Thần An quán lấy?!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu không kiên nhẫn, trái tim cũng khó chịu.

Cho là Mộ Dung Tiểu Tiểu ngại đường xa, Bắc Thần Thụy sẵn sàng mở miệng, “Đã đến.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu phát hiện, nàng nghĩ cái gì thì cái đó sẽ tới.

Mặc áo đỏ, mắt phượng chau lên, mắt kẻ mày mẽ, cười nói tự nhiên, không phải chính là Bắc Thần An sao? Đứng bên cạnh người nàng ta là Mộ Dung Vũ Phi, Mộ Dung Vũ Phi một thân áo lụa hồng quần đào, tóc mây vấn thành kiểu đơn giản, mặt mày cúi thấp, nhìn rất nhu thuận, cũng rất thanh thuần động lòng người, chỉ là, thật sự đơn thuần?

Bắc Thần An đang đùa với thất thái linh tước trong lòng, cười nói thanh thúy, thấy bóng dáng cao lớn của Bắc Thần Thụy xuất hiện, Bắc Thần An, Mộ Dung Vũ Phi phúc thân làm lễ, “Bái kiến nhị hoàng huynh.” “Bái kiến nhị hoàng tử.”

“Đứng lên đi.”

Vừa xoay mình liền nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu, sắc mặt Bắc Thần An sụp xuống, chợt nghĩ tới cái gì, ánh mắt liền lóe sáng, “Sur huynh người đâu? Sao lại không đi cùng người?”

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dung Ngã Sur Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 48.1: Nàng ta là người chim

Không đợi Mộ Dung Tiểu Tiểu trả lời, Bắc Thần An khẽ nhón mũi chân, ngẩng đầu, nhìn về phía sau lưng nàng, đôi má phấn hồng, mắt phượng tràn đầy ái mộ tìm kiếm.

Đến khi thấy Dạ Nguyệt Ly không có ở đây, đôi mắt của Bắc Thần An khẽ nhíu, sau đó lại cười vui sướng như người gặp họa trào phúng nói, “Như thế nào? Hôm nay sao lại ra đường đi thể này?”

Nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu suốt ngày lừa đảo độc chiếm Dạ Nguyệt Ly nàng ta vô cùng khó chịu, bây giờ Dạ Nguyệt Ly không ở chung với nàng, nếu như theo hiểu biết của nàng ta, tiểu nha đầu lừa đảo này bị vứt bỏ rồi nhưng vẫn mặt dày ở lại đây đi?

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhàm chán mím môi, nữ nhân này quả thật rất thích sur huynh của nàng nha, nàng nhìn nàng ta xem thường không thèm nói gì.

“Làm sao vậy? Sur huynh của người không cần người nữa?” Bắc Thần An cười giễu cợt, hai tay chấp phía sau cái eo nhỏ, nghiêng đầu đi vài vòng quanh người Mộ Dung Tiểu Tiểu, tựa hồ muốn nhìn từ đầu tới chân, muốn từ mọi góc ngách xem xét kỹ nàng một lần cho tốt.

Bắc Thần Thụy đang muốn ngăn cản, Mộ Dung Tiểu Tiểu lại bất động thanh sắc, ánh mắt nhìn qua, ngăn hãm lại.

Ánh mắt kia của nàng mang chút nghiền ngẫm, Bắc Thần Thụy bất đắc dĩ cười, thôi, coi như hắn đang xem kịch đi.

“Chắc chắn, đáng người thấp bé, không có chút thịt nào, sắc mặt tái nhợt.”

...Nàng mới tám tuổi, làn da trắng nõn, xinh đẹp đáng yêu.

“Cái chất liệu quần áo gì thể này, thật sự là nghèo kiệt xác mà.”

...Vải tơ tằm trên đỉnh linh sơn cao hơn vạn trượng, có giới hạn, mười năm mới làm xong một kiện.

“Tính cách bình thường, trên người không có lấy một thứ đồ trang sức, khuôn mặt thì miễn cưỡng nhìn.”

...Đẹp tự nhiên không cần trang điểm, mềm mại tinh tế!

“Thật sự là giản dị nha.”

...Nàng không nói gì nhìn trời.

Bắc Thần An lờn ngay cái khăn trong tay cung nữ bên cạnh qua, che đi khuôn mặt nhỏ nhắn, khuôn mặt sau tấm khăn cười đến run rẩy cả người, “Vũ Phi, người nói một chút xem, tiểu nha đầu lừa đảo như vậy, làm sao dám cướp nam nhân với bốn công chúa? Muốn ngực không có ngực, muốn hông không hông.” Càng nói Bắc Thần An càng cảm thấy buồn cười, đúng là cười như kiểu trước nay đều chưa có.

Mộ Dung Vũ Phi cảm thấy xấu hổ vô cùng, đáp lời không được, không đáp cũng không xong, khuôn mặt chỉ mỉm cười, nhị hoàng tử ở đây, mà công

chúa cũng không chú ý tới.

Sắc mặt Bắc Thần Thụy càng ngày càng đen, hẳn chỉ biết phụ hoàng rất sủng ái đứa con gái này của Dao phi, nhưng hẳn cũng không biết nàng lại dám vô lễ, ngang ngược như vậy, thật không có chút nào phong phạm của một công chúa hoàng tộc!

Nàng đã sai rồi!

“Con chim này cũng thật xinh đẹp nha.” Mộ Dung Tiểu Tiểu bất chợt mở miệng, lại nói ra câu nói không chút liên quan nào, khuôn mặt vô cùng ngây thơ, khóe miệng lại cười vô cùng tà ác!

Bắc Thần An sùng sốt, người này sao vậy? Nàng ta nói nàng như vậy mà nàng lại không cãi lại câu nào? Tốt nhất là phải bực tức chết đi! Đến lúc đó làm hành động mạo phạm nàng ta, nàng ta còn có thể danh chính ngôn thuận giáo huấn nàng, đến lúc đó nhị hoàng huynh cũng không thể can thiệp.

“Ngươi biết là tốt rồi, đây chính là đồ những nước xung quanh tiến cống...” Quốc bảo...

“Nhìn ngươi bộ dạng giống hệt loài chim, đủ các loại màu sắc, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, như vậy ngươi nghĩ mình thực sự là chim quý? Nói như vậy ngươi thật sự là con chim cực phẩm, vua của các loại chim, ngươi từ nhỏ đã không có nhà, lớn lên không có sự yêu thương, chim cha không đau, chim mẹ không thương, bên trái không lông, bên phải cũng không lông, mèo gặp mèo vồ, chó gặp chó cắn, ngươi nói ngươi, Bắc Địch quốc nhiều người như vậy ngươi lại không đi đầu thai, sao lại đi đầu tahi làm chim, hắc, ngươi còn không bay được, bị nhốt lại trong lồng sắt! Chim có nhiều loại như vậy, ngươi định lấy vẻ đẹp của mình làm gì, ngươi thật cho rằng nếu mình bay lên sẽ có cầu vồng? Ăn mặc đẹp như vậy, nghĩ rằng mình đã trưởng thành rồi sao?”

“Còn ngươi nữa!” Thái độ của Mộ Dung Tiểu Tiểu khác thường, sắc mặt nghiêm túc, vô cùng đau lòng chỉ thẳng vào Bắc Thần An.

Bắc Thần An đã sớm ngây ngốc tại chỗ, không nói đến nàng, Bắc Thần Thụy và Mộ Dung Vũ Phi đứng bên cạnh đã sớm bị Mộ Dung Tiểu Tiểu nói đến giật mình tròn mắt há hốc mồm, sắc mặt đại ra.

“Ngươi đường đường là một công chúa, chơi cái gì không chơi, lại đi chơi chim! Ngươi cho rằng ngươi mặc cả người quần áo hoa lệ thì ngươi chính là thất thái linh tức sao? Bất chúc cái gì tốt thì không bất chúc, ngươi cố tình lại muốn mình giống như chim, cuối cùng chúc mừng ngươi, ngươi đã đạt tới cảnh giới tối cao – người chim! Cho ngươi làm công chúa dễ làm, ban cho ngươi vàng bạc châu báu không tốt sao, lại đòi sống chết khóc than muốn làm người chim! Thật là, cần gì phải như vậy chứ?”

(:D yêu Tiểu Tiểu quá à,... dễ thương ghê ghớm, mắng người quá hay!!!)

Mộ Dung tiểu Tiểu hít sâu một hơi, “Vù...” Rốt cuộc cũng nói xong, mặt chết nàng.

Thu hồi bàn tay nhỏ bé lại, sự im lặng nhàn nhạt cười của nàng lại lần nữa khôi phục, khí chất tươi mát, như hó sen mới nở, giống như tất cả những gì xảy ra khi này chỉ là ảo giác.

“Ngươi, ngươi, ngươi...” Bắc Thần An tức giận thở hổn hển, ngón trỏ chỉ thẳng vào Mộ Dung Tiểu Tiểu, run rẩy không thôi, cho dù nàng ngốc ngếch cũng biết tiểu nha đầu lừa đảo này ở đây chỉ cây hò mắng cây sung, nàng ta là người chim? Đem nàng ta so với súc sinh?

“Ngươi làm càn! Muốn nói câu này đúng không?” Mộ Dung Tiểu Tiểu cười nhẹ, nội tâm hừ lạnh, nàng đã sớm xem nàng ta không vừa mắt, lại dám tranh sự huynh với nàng! Sư huynh là của nàng!

“Nhị hoàng tử phiền ngươi cho người nói với sư huynh, Tiểu Tiểu ở cửa cung chờ huynh ấy.” Nàng đi một mình ra phía ngoài, thuận tay mang theo lồng sắt nhốt con chi ngốc kia.

“Công chúa, người chim ta mang mang đi nha.”

Bắc Thần Thụy suốt chút nữa ‘phốc’ cười ra tiếng, người chim?

Bị kích thích đến hoàn hồn, Bắc Thần An lúc này mới hét lên. “Làm càn, ai cho ngươi lá gan dám mang nó đem đi!?”

Thân ảnh bay bay, mũi chân Mộ Dung Tiểu Tiểu mới hạ xuống n đỉnh của đình các trong vườn, ngoài đầu lại cười, sa y tuyết trắng, bóng dáng lung linh, tay áo nàng bay theo sợi tóc, giống như tiên đồng mới rơi xuống nhân gian, bộ dạng phấn nộn đáng yêu.

Đương nhiên, sẽ hoàn hảo như vậy nếu như xem nhẹ đi ý cười tà ác đang lan tràn trên môi nàng. “Ta không chỉ muốn mang nó đi, ta còn muốn nhốt lồng nó, nướng ăn, như thế nào?”

Nhìn Bắc Thần An ở phía dưới nổi điên khóc lóc om sòm, nàng phát hiện tâm tình mình vô cùng tốt.

Chính mình hình như đã chơi rất vui, quả nhiên, tiểu hài tử nên có bộ dạng giống tiểu hài tử, hoạt bát vui vẻ, gây sự khắp nơi, nàng phải thường xuyên làm như thế thôi.

Bắc Thần Thụy si ngốc nhìn bóng dáng nho nhỏ của Mộ Dung Tiểu Tiểu bay đi, nhẹ nhàng lắc đầu, bất đắc dĩ cười, thật ra, hẳn rất muốn nói, hẳn có thể cùng nàng đi ra ngoài cung, nhưng, nàng đặc biệt như vậy, hẳn cảm thấy như mình và nàng lại ngày càng xa cách hơn. Than nhẹ nơi đáy lòng, vẫn là nên đi gặp phụ hoàng giải thích rõ ràng đi thôi, miễn cho nàng lại gặp tội.

Ở nơi nào đó của hoàng cung Dạ Nguyệt Ly chậm chạp chưa về, ở ngoại thành lẳng lặng nghe âm vệ hồi báo. Lần trước sau khi Huyết thiên đi, hẳn liền sai người điều tra thân phận của hắn ta, hẳn không biết là ai phái tới, có lẽ hắn ta biết, nhưng cũng không hèm để ý đến. Nhưng mà mới báo được một nửa, một âm vệ khác hẳn sai ẩn nấp bên cạnh tiểu nha đầu lại xuất hiện, sắc mặt vẫn mang theo vẻ kích động.

“Chủ tử.” Người mới tới cúi thấp cung kính nói.

“Làm sao thế?” Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly nghi ngờ, ở trong cung nha đầu không bị sao chứ?

“Không tốt rồi chủ tử, tiểu thư nói muốn đem thất thái linh tước, con chim mà công chúa quý ra nhả hết lông, còn muốn nướng ăn!”

“Nhỏ liền nhỏ, ăn liền ăn, đến cung điện của nàng ta xem còn có con nào... hay không, đều mang đến cho nha đầu đi.” Khóe miệng Dạ Nguyệt Ly run rẩy, không biết đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng mà hắn cũng tò mò, lấy tính cách của nha đầu, sẽ không cùng người khác náo loạn lên chứ, còn làm ra chuyện cướp đồ này nọ, hắn đã bỏ qua trò hay sao?

“Cái kia, công chúa nói muốn tìm, tiểu thư còn tính toán sổ sách, làm cho con chim kia thành của nàng.” Hắn cố ý chờ tiểu thư đi rồi, mới một mình ở lại quan sát điều ngoa công chúa kia, mới biết nàng muốn trả thù.

Mi tâm Dạ Nguyệt Ly nhú càng chặt hơn, “Không phải ngày hôm qua có tên ăn mày rất coi trọng nàng ta sao? Buổi tối đem người đưa đi!” Dám đụng tới người của hắn, hắn sẽ không thêm quan tâm Bắc Thần Nghiêu sẽ bị như thế nào.

Âm vệ bỗng thấy trong gió hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Tùng Sùng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Chương 48.2

“Con chim này cũng thật xinh đẹp nha.” Mộ Dung Tiểu Tiểu bất chợt mở miệng, lại nói ra câu nói không chút liên quan nào, khuôn mặt vô cùng ngây thơ, khóe miệng lại cười vô cùng tà ác!

Bắc Thần An sững sốt, người này sao vậy? Nàng ta nói nàng như vậy mà nàng lại không cãi lại câu nào? Tốt nhất là phải bực tức chết đi! Đến lúc đó làm hành động mạo phạm nàng ta, nàng ta còn có thể danh chính ngôn thuận giáo huấn nàng, đến lúc đó nhị hoàng huynh cũng không thể can thiệp.

“Ngươi biết là tốt rồi, đây chính là đồ những nước xung quanh tiến cống...” Quốc bảo...

“Nhìn ngươi bộ dạng giống hết loài chim, đủ các loại màu sắc, ngươi gặp người thích, hoa gặp hoa nở, như vậy ngươi nghĩ mình thực sự là chim quý? Nói như vậy ngươi thật sự là con chim cực phẩm, vua của các loại chim, ngươi từ nhỏ đã không có nhà, lớn lên không có sự yêu thương, chim cha không đau, chim mẹ không thương, bên trái không lông, bên phải cũng không lông, mèo gặp mèo vồ, chó gặp chó cắn, ngươi nói ngươi, Bắc Địch quốc nhiều người như vậy ngươi lại không đi đầu thai, sao lại đi đầu tahi làm chim, hắc, ngươi còn không bay được, bị nhốt lại trong lồng sắt! Chim có nhiều loại như vậy, ngươi định lấy vẻ đẹp của mình làm gì, ngươi thật cho rằng nếu mình bay lên sẽ có cầu vồng? Ăn mặc đẹp như vậy, nghĩ rằng mình đã trưởng thành rồi sao?”

“Còn ngươi nữa!” Thái độ của Mộ Dung Tiểu Tiểu khác thường, sắc mặt nghiêm túc, vô cùng đau lòng chỉ thẳng vào Bắc Thần An.

Bắc Thần An đã sớm ngây ngốc tại chỗ, không nói đến nàng, Bắc Thần Thụy và Mộ Dung Vũ Phi đứng bên cạnh đã sớm bị Mộ Dung Tiểu Tiểu nói đến giật mình trợn mắt há hốc mồm, sắc mặt đại ra.

“Ngươi đường đường là một công chúa, chơi cái gì không chơi, lại đi chơi chim! Ngươi cho rằng ngươi mặc cả người quần áo hoa lệ thì ngươi chính là thất thái linh tước sao? Bất chúc cái gì tốt thì không bất chúc, ngươi cố tình lại muốn mình giống như chim, cuối cùng chúc mừng ngươi, ngươi đã đạt tới cảnh giới tối cao – người chim! Cho ngươi làm công chúa dễ làm, ban cho ngươi vàng bạc châu báu không tốt sao, lại đòi sống chết khóc than muốn làm người chim! Thật là, cần gì phải như vậy chứ?”

(:D yêu Tiểu Tiểu quá à,... dễ thương ghê ghớm, mắng người quá hay!!!)

Mộ Dung tiểu Tiểu hít sâu một hơi, “Vù...” Rốt cuộc cũng nói xong, mặt chết nàng.

Thu hồi bàn tay nhỏ bé lại, sự im lặng nhàn nhạt cười của nàng lại lần nữa khôi phục, khí chất tươi mát, như hó sen mới nở, giống như tất cả những gì xảy ra khi này chỉ là ảo giác.

“Ngươi, ngươi, ngươi...” Bắc Thần An tức giận thờ hồn hên, ngón trỏ chỉ thẳng vào Mộ Dung Tiểu Tiểu, run rẩy không thôi, cho dù nàng ngốc ngếch

cũng biết tiểu nha đầu lừa đảo này ở đây chỉ cây hồ máng cây sung, nàng ta là người chim? Đem nàng ta so với súc sinh?

“Ngươi làm càn! Muốn nói câu này đúng không?” Mộ Dung Tiểu Tiểu cười nhẹ, nội tâm hừ lạnh, nàng đã sớm xem nàng ta không vừa mắt, lại dám tranh sự huynh với nàng! Sư huynh là của nàng!

“Nhị hoàng tử phiền ngươi cho người nói với sư huynh, Tiểu Tiểu ở cửa cung chờ huynh ấy.” Nàng đi một mình ra phía ngoài, thuận tay mang theo lồng sắt nhốt con chi ngốc kia.

“Công chúa, người chim ta mang mang đi nha.”

Bắc Thần Thụy suốt chút nữa ‘phốc’ cười ra tiếng, người chim?

Bị kích thích đến hoàn hồn, Bắc Thần An lúc này mới hết lên. “Làm càn, ai cho ngươi lá gan dám mang nó đem đi!”

Thân ảnh bay bay, mũi chân Mộ Dung Tiểu Tiểu mới hạ xuống n đình của đình các trong vườn, ngoài đầu lại cười, sa y tuyết trắng, bóng dáng lung linh, tay áo nàng bay theo sợi tóc, giống như tiên đồng mới rơi xuống nhân gian, bộ dạng phấn nộn đáng yêu.

Đương nhiên, sẽ hoàn hảo như vậy nếu như xem nhẹ đi ý cười tà ác đang lan tràn trên môi nàng. “Ta không chỉ muốn mang nó đi, ta còn muốn nhổ lông nó, nướng ăn, như thế nào?”

Nhìn Bắc Thần An ở phía dưới nổi điên khóc lóc om sòm, nàng phát hiện tâm tình mình vô cùng tốt.

Chính mình hình như đã chơi rất vui, quả nhiên, tiểu hài tử nên có bộ dạng giống tiểu hài tử, hoạt bát vui vẻ, gây sự khắp nơi, nàng phải thường xuyên làm như thế thôi.

Bắc Thần Thụy si ngốc nhìn bóng dáng nho nhỏ của Mộ Dung Tiểu Tiểu bay đi, nhẹ nhàng lắc đầu, bắt đắc dĩ cười, thật ra, hắn rất muốn nói, hắn có thể cùng nàng đi ra ngoài cung, nhưng, nàng đặc biệt như vậy, hắn cảm thấy như mình và nàng lại ngày càng xa cách hơn. Than nhẹ nơi đáy lòng, vẫn là nên đi gặp phụ hoàng giải thích rõ ràng đi thôi, miễn cho nàng lại gặp tội.

Ở nơi nào đó của hoàng cung Dạ Nguyệt Ly chậm chạp chưa về, ở ngoại thành lẳng lặng nghe âm vệ hồi báo. Lần trước sau khi Huyết thiên đi, hắn liền sai người điều tra thân phận của hắn ta, hắn không biết là ai phái tới, có lẽ hắn ta biết, nhưng cũng không hèm để ý đến. Nhưng mà mới báo được một nửa, một âm vệ khác hắn sai ẩn nấp bên cạnh tiểu nha đầu lại xuất hiện, sắc mặt vẫn mang theo vẻ kích động.

“Chủ tử.” Người mới tới cúi thấp cung kính nói.

“Làm sao thế?” Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly nghi ngờ, ở trong cung nha đầu không bị sao chứ?

“Không tốt rồi chủ tử, tiểu thư nói muốn đem thất thái linh tước, con chim mà công chúa quý ra nhổ hết lông, còn muốn nướng ăn!”

“Nhỏ liền nhỏ, ăn liền ăn, đến cung điện của nàng ta xem còn có con nào... hay không, đều mang đến cho nha đầu đi.” Khóe miệng Dạ Nguyệt Ly run rẩy, không biết đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng mà hắn cũng tò mò, lấy tính cách của nha đầu, sẽ không cùng người khác náo loạn lên chứ, còn làm ra chuyện cướp đồ này nọ, hắn đã bỏ qua trò hay sao?

“Cái kia, công chúa nói muốn tìm, tiểu thư còn tính toán sổ sách, làm cho con chim kia thành của nàng.” Hắn cố ý chờ tiểu thư đi rồi, mới một mình ở lại quan sát điều ngoa công chúa kia, mới biết nàng muốn trả thù.

Mi tâm Dạ Nguyệt Ly nhíu mày càng chặt hơn, “Không phải ngày hôm qua có tên ăn mày rất coi trọng nàng ta sao? Buổi tối đem người đưa đi!” Dám đụng tới người của hắn, hắn sẽ không thêm quan tâm Bắc Thần Nghiêu sẽ bị như thế nào.

Âm vệ bỗng thấy trong gió hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 49.1: Nàng xem thường

Dạ Nguyệt Ly vẫn có chút tò mò rốt cuộc vừa nãy chuyện gì mới phát sinh, trầm giọng hỏi, “Vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

“Dạ...” Âm vệ có chút ấp úng, không biết hắn không nói, mà là không biết nên nói từ đâu, lời nói kỳ quái của tiểu thư quá nhanh, hắn cũng không kịp nhớ hết toàn bộ.

Ánh mắt của ám vệ né tránh, khiến Dạ Nguyệt Ly nhú mày, xem ra hẳn đã bỏ lỡ một số điều hay ho rồi.

“Nói đi, biết bao nhiêu thì nói bấy nhiêu.”

“Vâng, chủ tử!”

Ám vệ chậm rãi nuốt nước bọt kể lại toàn bộ, hẳn phát hiện, lần này hiệu suất làm việc của mình đã bị kém cỏi đi quá nhiều, đối mặt với chủ tử, hẳn thấy thật hổ thẹn.

Nghe ám vệ cố gắng vừa nhớ một chút vừa nói một câu Dạ Nguyệt Ly cũng hiểu được toàn bộ sự việc, bao gồm cả đoạn về “người chim” của nàng, đôi môi mím chặt tức giận của hẳn đột nhiên mở ra, ngửa mặt lên trời cười to, “Ha ha ha...”

“Ai, ai ở bên kia?!” Thị vệ hoàng cung bị tiếng cười này làm cho giật mình kinh động, đều chạy về phía bên này, tiếng bước chân nặng nề, nghe âm thanh, hình như có hơn 10 người.

Người cầm đầu đi vào chỗ tối vừa thấy, rèm ngăn cách hai điện lay động trống trơn, không có lấy một bóng người, đầu có nghe được chút tiếng cười nào? Người cầm đầu lau chút mồ hôi lạnh, thầm nghĩ, ban ngày ban mặt, gặp quỷ rồi?

Thôn thức nhìn lại một lần, dẫn người quay trở lại chỗ gác.

Đi nhanh đến cửa cung Dạ Nguyệt Ly mấy lần suýt chút nữa lỡ chân, trong lòng buồn cười, hơn tám năm rồi, hẳn còn không biết thật ra nha đầu lại nhanh nhẹn nhanh nhẹn như vậy, điều bộ mặc chữ người rất thuận miệng nha.

Nhưng mà, tại sao lại để Bắc Thần Thụy nhìn thấy trước?!

Sắc mặt Dạ Nguyệt Ly âm trầm, khá lắm Bắc Thần Thụy, lại dám cướp người với hẳn.

Hai ám vệ ở chỗ tối, mồ hôi lạnh cả người chảy ròng ròng, chủ tử thật đáng sợ, một tràng cười quỷ dị trăm năm khó gặp, cười xong một lúc sắc mặt lại băng lãnh âm trầm, mâu quang lạnh thấu xương, chủ tử như vậy không biết rằng mình rất dọa người sao, Toái Nguyệt hộ pháp đã từng nhìn thấy bộ dạng như vậy bao giờ chưa?

Chủ tử của bọn họ, trở nên thật kỳ quái.

Còn Toái Nguyệt đang ở trong phủ thỉnh linh hắt hơi một cái, nhú mày, cảm lạnh?

Vừa đi qua cửa cung, liếc mắt một cái Dạ Nguyệt Ly liền nhìn thấy nàng, thân thể còn chưa chạm đất, bàn tay to đã duỗi ra, đem Mộ Dung Tiểu Tiểu kéo vào lòng, rồi lại vận khí hướng về phủ đệ của mình bay đi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngửi được mùi hương quen thuộc, theo cánh tay người nào đó, tiến vào trong lòng. “Sur huynh, thật xin lỗi!” Nàng nói lời giữ lời, vừa mới gặp mặt liền kiểm điểm.

“Nghĩ xin lỗi là xong sao?” Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly trêu tức, mặc dù không biết vì sao nha đầu xin lỗi, nhưng mà theo lời của nàng, hẳn cũng không quên, vừa rồi Bắc Thần Thụy đã nhìn thấy nàng đáng yêu như vậy.

Sur huynh biết? Đôi mi thanh tú của Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ nhú, không nên nha, rõ ràng như vậy, chẳng lẽ sur huynh không biết Bắc Thần An có lòng dạ đen tối với mình?

“Sur huynh, có biết ta nói cái gì không?”

“Đều là người đuổi lý, nên mới đến xin lỗi ta?” Đôi mắt Dạ Nguyệt Ly xoẹt qua ý cười, cái tiểu nha đầu này.

Sắc mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu tối sầm, suy nghĩ cả nửa ngày mới thấy, sur huynh đang đùa giỡn nàng! Đôi môi anh đào mím chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn quay đi.

“Được rồi trở về sur huynh cùng người nói chuyện này.” Dạ Nguyệt Ly cũng không dám trêu đùa quá mức, miễn cho lát nữa tiểu nha đầu lại không để ý đến hẳn.

“Vâng.”

“Chim đâu?” Dạ Nguyệt Ly cười khế, hỏi.

“Thà.” Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng lười hỏi tại sao sur huynh lại biết, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, xem ra con chim ngọc vô tội kia bị Bắc Thần An liên lụy, nàng hào tâm mới thả đi.

Nàng cũng không sợ Bắc Thần An tìm đến cửa, đến lúc đó, nàng sẽ hảo hảo tiếp đãi.

Về phần Bắc Thần Nghiêu và Dao phi, nếu Bắc Thần An dám đi nói, nàng ta đúng là không cố kị cái gì, đường đường là công chúa một nước lại bị một đứa trẻ tám tuổi bắt nạt, nói chuyện như vậy sẽ rất có mặt mũi đi?

Khóe miệng Mộ Dung Tiểu Tiểu tà ác cười.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Chương 49.2

Chính là, nàng cũng không ngờ, Bắc Thần An quả thật chạy tới cáo trạng, đáng tiếc, Bắc Thần Nghiêu không để ý tới.

Dạ Nguyệt Ly nhìn tiểu nha đầu đang gian trá cười trong lòng, nghĩ về những điều ám vệ hồi báo, nội tâm âm áp, nha đầu kia chắc chắn còn chưa nhận ra là mình đang ghen, tính tình nàng cẩn thận như vậy thật sự không nghĩ rằng có thể làm ra hành động ngây thơ như thế.

Màn đêm buông xuống.

Người ám vệ ở trong cung còn chưa hoàn thành mệnh lệnh quay lại, Dạ Nguyệt Ly sau khi nghe báo cáo, đáy mắt lộ ra phiến hàn quang trắng muốt, khóe miệng ý cười quỷ mị.

Ám vệ ở một bên như lọt vào hầm băng, hắn cũng không biết việc này có tác động gì, nhưng mà, chủ tử à... làm ơn đừng cười nữa, chỉ cần người cười một cái liền giống như sắp giết người.

“Đi xuống đi, nghe mệnh lệnh mà làm việc.”

Không khí lạnh lẽo tràn ngập quanh mình, ám vệ đã sớm muốn chạy thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của hắn, chỉ chờ hắn nói xong, ‘huru’ một cái đã không thấy bóng dáng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu từ dục phòng đi ra đã thấy không khí này, đây là sao? Đôi lông mày nàng nhíu lại, sư huynh bao trở về sẽ nói chuyện với nàng, bây giờ tới rồi còn chưa nói?

“Lại đây.” Dạ Nguyệt Ly nhẹ nhàng gọi, ôm thân thể của nàng đặt lên trên đùi, kiên nhẫn dùng nội lực giúp nàng hong khô tóc.

“Sư huynh?”

“Buổi tối ta mang muội đi xem kịch hay.” Khuôn mặt Dạ Nguyệt ly không chút thay đổi, tròng mắt hiện lên một tia băng lãnh.

Xem kịch vui? Ai diễn? Diễn cái gì?

Đêm, yên tĩnh, lạnh lẽo.

Dạ Nguyệt Ly ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu đi tới cung điện như vào chỗ không người, đi về phía sâu trong hoàng cung.

Nàng rũ mắt nhìn chính mình, rồi lại nhìn sư huynh, quần áo đều màu trắng, may mắn bay cao, nếu thật sự có người nhìn thấy, chắc chắn sẽ nghĩ là nửa đêm gặp quỷ.

Cúi đầu nhìn đường đi, sư huynh tính đi đâu đây?

Nguyên Vũ điện, cung điện hoàng đế Bắc Thần Nghiêu ban tặng cho trưởng tử là Bắc Thần Vũ trong ngày lễ trưởng thành, ở phía Bắc hoàng cung, chiếm một diện tích lớn, đình đài lầu các cao ngất, đủ có thể thấy hoàng đế coi trọng người con này thế nào.

Trong điện, đột nhiên thấy tiếng nói khê vang, “Bản công chúa muốn chờ hoàng huynh ở đây, tất cả lui xuống hết đi!”

Người trong cung đều không biết công chúa tới, nàng ta vừa quát, mọi người đều bị dọa, thái giám, cung nữ nhất thời quỳ hết xuống.

“Đi đi, đi, đều đi xuống hết cho bản công chúa!” Khuôn mặt của Bắc Thần An không kiên nhẫn, nội tâm lại bối rối không thôi, chuyện kể tiếp nàng phải làm, nàng không thể để cho người khác biết.

Cung nhân nghe vậy vội vàng lui ra, chỉ sợ ra muộn sẽ chọc giận tiểu tử tông này, mà nàng thường xuyên đến, lại là thân muội muội của đại hoàng tử, bọn họ không thấy có điều gì bất ổn.

Về mặt Bắc Thần An cẩn thận nhìn khắp mọi nơi, xác định trong điện không còn người khác, lúc này mới lôi Mộ Dung Vũ Phi phía sau rèm đi ra, vỗ vỗ tay nàng, lo lắng hỏi, “Không sao đâu, người tự mình vào đi, ta phải đi rồi.”

“Vâng.” Mộ Dung Vũ Phi sợ hãi túm chặt tay áo, Bắc Thần An ra về trán định nhíu mày, buổi muội này của nàng, cái gì cũng tốt, diện mạo xinh đẹp,

dáng người mềm mại, rất xứng với hoàng huynh, hướng chỉ lại là người trong nhà, nhưng lá gan lại quá nhỏ, nàng thật sự không thích lắm.

“Ta phải đi thật rồi!”

“Công chúa, người ở yên đây đi.”

Bắc Thần An vừa đi, sắc mặt Mộ Dung Vũ Phi bất chợt chuyển biến, khôn khéo thông minh, cùng với bộ dạng ngoan hiền nhu thuận ngày thường khác nhau một trời một vực, giống như trở thành một người khác, đâu còn có nửa phần nhát gan? Nàng khẽ nheo mắt, khóe môi thêm chút ý cười tính kế, nhẹ nhàng đi ào tầm điện của Bắc Thần Vũ.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ở trên nóc nhà nhìn mặt, nàng đến thật đúng lúc biết được bộ mặt thật của Mộ Dung Vũ Phi kia.

Mộ Dung Vũ Phi vừa đi, vừa lấy ra một bao giấy màu vàng giấu trong tay áo, ngón tay khẽ vuron, chậm rãi đem bột phấn trong ới đỏ vào bát canh bên cạnh, rồi nhẹ nhàng khuấy lên cho tan đều, sắc mặt bình tĩnh, động tác không chút thừa thãi, đâu có tí bối rối nào.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chương 50.1: Mỹ nhân tâm kế

Làm xong hết tất cả, Mộ dung Vũ Phi cười ngạo nghễ, lúc này nàng ta mới thể hiện nàng ta như nữ nhân có cả vinh hoa phú quý!

Phụ thân nói nàng không cần đặt tâm tư ở chỗ biểu ca nữa, nói cùng lắm chỉ được làm thiếp, không cần phải lấy thân phận như vậy. Còn nàng ta thì cho rằng ánh mắt của phụ thân rất thiên cận! Không nói đến chính phi hay sủng phi, trước hết đem người bắt chặt chẽ bỏ vào trong tay mới là đúng. Tiểu thiếp thì có sao, chờ nàng ta đứng vững, bằng mưu kế của mình, đến khi đó liền lên như điều gặp gió, ngôi vị hoàng hậu còn không phải là của nàng ta sao?

Cô cô không thể ngồi lên vị trí đứng đầu hậu cung đó là do cô cô không đủ độc ác, nếu là nàng, làm sao có thể cho nữ nhân khác sinh hạ con nối dõi cho phụ quân?

Nếu mẫu thân nàng ta không đủ ngoan, hiện tại đâu thể ngồi vững ở vị trí chính phi, làm cho phụ thân chỉ có mình nàng là thất nữ.

Chính mình muốn tự dựa vào chính mình, tự mình tranh thủ!

Nàng ta còn phải cảm tạ tiểu hài tử kia hôm nay đã đắc tội Bắc Thần An, nếu không sao mà nàng kia có thể bức tức đòi trả thù?

Bắc Thần An biết không thể dùng vũ lực, dù sao tiểu hài tử kia cũng có võ công, vì vậy liền muốn mang nàng ta làm mồi, ngày mai một mình hẹn tiểu hài tử kia ra nói chuyện, đến lúc đó mới giáo huấn thật tốt.

Mộ Dung Vũ Phi sao có thể dễ dàng đáp ứng?

Nghĩ một lúc, hai người liền thương nghị, ở tầm điện của Bắc Thần An:

Nàng ta rất do dự nói ra điều bản thân lo lắng, “Công chúa, nếu Vũ Phi thật sự hẹn tiểu tử kia ra, sau đó người giáo huấn nàng, vị sư huynh kia như vậy cũng biết Vũ Phi thông đồng với người rồi, người là công chúa, nàng không dám làm gì người, nhưng Vũ Phi chỉ là dân nữ bình thường. Hướng chỉ, nghe nói tiểu hài tử kia là do nhị hoàng tử đích thân mời về chữa bệnh cho thái hậu, người nói xem nếu Vũ Phi thật sự đắc tội nàng, bị trách phạt là nhỏ, nếu làm ảnh hưởng đến việc trị bệnh của thái hậu, hoàng thượng không phải sẽ ban Vũ Phi trọng tội sao, đến lúc đó, cái mạng này của Vũ Phi cũng không biết có còn giữ được không.”

Bắc Thần An trầm ngâm suy nghĩ, giống như cảm thấy nàng ấy nói cũng có đạo lý, hậu quả sau này khó có thể lường trước được, tuy rằng phụ hoàng yêu thương nàng ta, nhưng đến lúc đó cái lão bà thái hậu kia nháo lên, trách không được phụ hoàng sẽ phạt nàng ta, xem ra nàng ta phải tính toán lại.

Nhìn ra nét mặt của Bắc Thần An có chút thay đổi, Mộ Dung Vũ Phi đâu muốn như vậy, nàng ta còn chưa có ra điều chính, sao có thể để Bắc Thần An rút lui?

“Công chúa, thật ra cũng không phải hoàn toàn không có cách.”

Lời vừa nói ra, làm Bắc Thần An sáng tỏ việc này cũng không phải không còn hy vọng, trông mắt sáng ngời, kích động túm lấy tay nàng, “Người nói thật?”

“Công chúa, người cũng biết lần này phụ thân mang Vũ Phi đến kinh thành, chính là để Vũ Phi có thể gả cho biểu ca.” Nói đến đây, nàng giống như vô tình liếc mắt Bắc Thần An, bộ mặt nàng ta có vẻ không hiểu, vẫn chưa thông rõ mọi chuyện, sau đó lại nói, “Kỳ thật, chính là phụ thân quá mức yêu thương ta, dù sao trong nhà Vũ Phi cũng là nữ nhi duy nhất, nên phụ thân mới hy vọng Vũ Phi làm chính phi của biểu ca.”

Mộ Dung Vũ Phi nói ra suy nghĩ của mình, không chờ Bắc Thần An nói chuyện, nàng liền vội giải thích, “Công chúa, thật ra tuy rằng từ nhỏ Vũ Phi đã ái mộ biểu ca, nhưng Vũ Phi biết như vậy là si tâm vọng tưởng.” Nói đến đây, nàng e lệ cúi đầu, mặt nhiều một màu hồng rực, giống như rất ngượng ngùng.

Bắc Thần An đang định nói ra lại phải nuốt vào, tuy rằng nàng không biết việc triều chính, nhưng nàng hiểu được chính phi của hoàng huynh phải là khuê nữ danh môn, cho dù là biểu muội của chính mình cũng không thể, dù sao về sau hoàng huynh sẽ làm hoàng đế, một quốc gia chi mầu tư niên phải hiền lương thực đức.

“Cho nên, hiện tại Vũ Phi chỉ mong có thể gả cho biểu ca, không cần danh phận, chỉ cần trong lòng biểu ca có Vũ Phi, Vũ Phi liền hạnh phúc, nguyện cùng biểu ca đến già cũng không chia lìa.” Lời nói của nàng chân thành, trong mắt chứa đầy ái mộ, tha thiết muốn cùng bầu bạn với người trong lòng.

Nàng ta lại nói: “Công chúa, Vũ Phi biết cần vì biểu ca thủ lễ tiết, vì hôn nhân do cha mẹ làm chủ, nhưng hôm nay, chỉ cần công chúa đáp ứng tâm nguyện của Vũ Phi, Vũ Phi nguyện ý ngày mai bất chấp tất cả dục tiểu cô nương kia ra!”

Bắc Thần An nghe vậy, cũng hiểu đại khái một chút, biểu muội này của nàng là gan không phải quá lớn đi? Nhìn không ra, một người ngày thường lúc nào cũng nhu nhược sợ hãi, đến lúc nói chuyện tình cảm, lại rất thông suốt mạnh bạo, ngay cả trình tiết nữ nhi cũng không cần?

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 50.2

“Người dám khẳng định hoàng huynh cũng thích người, hay chỉ là mình người có ý nghĩ muốn trao tất cả cho hoàng huynh?” Bắc Thần An không phải không nghĩ, chỉ là nàng cảm thấy biểu muội này nghĩ rất đơn giản, mẫu phi không đồng ý, hoàng huynh cũng không dám tùy ý làm vậy. Nàng ta cùng hoàng huynh từ nhỏ đã rất nghe lời mẫu phi.

“Không, không, công chúa đừng hiểu lầm, chỉ là muốn tạo hiện trường giả thôi.” Mộ Dung Vũ Phi cuống quýt xoa tay.

“Cái gì gọi là hiện trường giả?” Bắc Thần An nhíu mày, nàng thật muốn nhìn xem, biểu muội này có thể nghĩ ra phương pháp gì vừa không khiến mẫu phi buồn bực, vừa giữ được thanh danh của hoàng huynh.

“Công chúa giúp đỡ Vũ Phi?” Nàng ta nhẹ giọng hỏi, trên mặt mang theo sự cẩn thận, tựa như rất sợ Bắc Thần An trách cứ.

“Người hãy nói ta nghe một chút, chỉ cần không quá phận. Nhưng mà, việc này cùng chuyện lừa gạt tiểu nha đầu kia có quan hệ gì?” Bắc Thần không hiểu hai chuyện này có gì liên quan đến nhau?

“Công chúa, chỉ cần Vũ Phi là người của biểu ca, thái hậu và hoàng thượng cũng không trách phạt Vũ Phi quá mức.”

“Tốt, người thử nói xem chế tạo hiện trường giả như thế nào?”

Nàng ta đi tới gần Bắc Thần An, ghé tai thì thầm.

Mà từ đầu tới cuối Bắc Thần An không ngờ rằng, ý nghĩ của mình bị người ta nắm trong tay, trong lòng chỉ tràn đầy ý nghĩ làm sao để tự tay giáo huấn nha đầu chết tiết kia!

Thu hồi suy nghĩ, Mộ Dung Vũ Phi khinh thường cười, thật nghĩ là Mộ Dung Vũ Phi chỉ hạ được làm hôn mê biểu ca của nàng ta, rồi cùng hắn ở chung trong phòng một đêm, sáng hôm sau dậy làm cho hắn hiểu lầm đã làm mất trinh tiết của nàng ta từ đấy cưới nàng ta làm thiếp?

Sai! Mùoi phần sai!

Như vậy sẽ có thể xảy ra biến cố, Mộ Dung Vũ Phi sao có thể để chuyện đó xảy ra? Nàng ta phải chặn hết đường sống, tuyệt đối buộc Bắc Thần Vũ phải cưới nàng ta!

Vì thế sao nàng ta có thể hạ loại dược vô dụng chỉ làm hôn mê kia? Trước mặt Bắc Thần An nói vậy, thật ra chỉ để che mắt, hiện tại, mới hạ xuân dược làm cho chính biểu ca và cả cô cô không có đường lui!

Biểu ca chỉ cần uống chén canh này, còn không phải việc sẽ thành công sao? Mộ Dung Vũ Phi chính là thiếu một cơ hội mà thôi, ở cùng Bắc Thần An trong cung 2 ngày nay nàng ta phải hao hao tranh thủ cơ hội tiếp cận biểu ca.

Hiện tại tất cả đã được sắp xếp, chỉ cần chờ biểu ca quay về thăm điện.

Bắc Thần Vũ cả người đầy men say trở về Nguyên Vũ điện, đã nhiều ngày nay, hắn nghe lời mẫu phi dặn dò, cùng đi lại với nhiều triều thần, bồi dưỡng

cảm tình thật tốt, đến lúc đó đối với mình sẽ có nhiều tác dụng.

Hắn không giống như Bắc Thần Thụy có ngoại công là tể tướng đương triều Diệp Ngạo Nhiên, hiện tại có tới hơn một nửa triều thần ủng hộ cho hắn ta, mà Bắc Thần Vũ hấn, chỉ có thể dốc hết sức mà đoạt hết tất cả còn lại.

Vừa bước vào tầm điện, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái, hôm nay cung nhân trong điện đều không thấy một ai?

“Người đâu, đến chuẩn bị cho bốn hoàng tử tắm rửa!”

Hắn không biết rằng, Bắc Thần An đi ra ngoài thì nhân tiện mang luôn cả cung nhân đến Thiên điện, lúc này hấn quát, căn bản không có ai nghe thấy.

Bắc Thần Vũ mặc dù cước bộ lão đạo, mới nhìn đã thấy uống nhiều rượu, nhưng cũng khó dấu được khí thế hiên ngang, trường sam thượng ấn có chút ẩm ướt, khuôn mặt tuấn tú của hắn nhũn lại, đôi mắt híp lại, khóe miệng khẽ nhếch.

Phía áu tấm lụa mỏng, Mộ Dung Vũ Phi nhìn đến bộ dạng đầy tà khí của Bắc Thần Vũ như vậy, tâm tư nhảy loạn, đối với nam tử nàng ái mộ từ nhỏ lại càng cảm thấy yêu thích.

Bắc Thần Vũ đánh rơi ly rượu.

Bỗng nhiên một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại trắng nõn, chậm rãi tiến đến bên cạnh, giống như muốn giúp hắn cời xuống ngọc đoái bên hông, mười ngón tay xanh nhạt, mang theo nhiều điểm bối rối.

Hắn nghiêng ngẫm cười, đã nhiều ngày không ăn mặn, xem bàn tay trắng nõn này, cũng rất đẹp, chỉ bằng lấy ra khai vị?

Hắn không nói tiếng nào, bàn tay to khỏe chuyển, đôi mắt nhất thời sáng ngời, thất lưng mềm mại nhỏ nhắn, rất tốt rất tốt.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, Bắc Thần vũ vui đầu vào cần cổ mỹ nhân, nhắm mắt ngủ, hắn thật thích mùi thơm của xử nữ! Hắn ngẩng đầu nhìn, mỹ nhân này da thịt tinh tế, hai má trắng nõn hồng hào, mặt mày như họa, đôi mắt long lanh, đây chính là biểu muội của hắn. . .Mộ Dung Vũ Phi!

Bắc Thần Vũ ánh mắt kinh ngạc, vội lui ra phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Chương 51:Mộ Dung Vũ Phi thành công

Nhìn trong mắt mỹ nhân tình ý dạt dào, muốn nói lại thôi, trong đầu Bắc Thần Vũ nhớ lại, vòng eo nhỏ nhắn nắm chặt trong tay, bỗng nhiên thấy nội tâm thỏa mãn. Thầm nghĩ, biểu muội này của hắn thật tinh tế, đúng là một tiểu mỹ nhân hiếm có, đôi mắt rung rung lệ quang, giống như rất ủy khuất vì vừa rồi hắn đẩy nàng ta ra.

Ngay cả chính hắn nhìn thấy nàng ta như vậy, cũng cảm thấy hình như mình đã làm chuyện không tha thứ được.

Đi qua nắm lấy bàn tay của Mộ Dung Vũ Phi, bàn tay to lớn vỗ nhẹ giống như an ủi, khóe mắt hắn thì nhìn hướng khác, “Phi nhi tại sao lại đến đây? Cũng không thấy ai thông báo gì, người trong cung này đi đâu hết rồi?”

Hắn không tin biểu muội dám một mình đi tới tầm điện cả hắn, mẫu phi chỉ nói không thể tùy ý đụng tới nàng, nhưng mà, phương pháp để cho hắn thương thức còn rất nhiều, rất nhiều.

Trên mặt Mộ Dung Vũ Phi đầy ngưng ngưng rút lại đôi tay Bắc Thần Vũ đang nắm, hai mắt rũ xuống, hai bàn tay nắm chặt, giống như không biết phải làm sao, “Biểu ca, người không nên trách biểu tỷ, nàng ấy cũng là vì muốn tốt cho Vũ Phi, nói là không muốn cũng nhân nhìn thấy Vũ Phi lại nói này kia, đến lúc đó cô cô lại hiểu lầm. Nàng ta cố tình đem chuyện này đổ hết lên người Bắc Thần An, mà nàng ta cũng chắc chắn biểu ca sẽ không đi hỏi, nếu không phải do cô cô can thiệp, đến tận bây giờ biểu ca sao có thể không có chút hành động nào với nàng ta? Chắc chắn biểu ca cũng giống nàng ta, không muốn cô cô biết hai bọn họ lén gặp mặt.

“Hơn nữa, đã mấy ngày nay biểu ca không thèm đề ý đến Phi nhi”. Đôi môi đỏ mọng của Mộ Dung Vũ Phi hơi hơi cong lên, giống như ủy khuất, cũng giống như quẩn rừ mê hoặc.

Bắc Thần Vũ nhìn chằm chằm đôi môi sáng bóng kia, bỗng nhiên cảm thấy ó chút miệng đắng lưỡi khô.

“Thời gian này, biểu ca bận công việc, vốn định mấy ngày nữa sẽ tìm Phi nhi cùng đi du ngoạn, chứ không phải xem nhẹ Phi nhi.”

“Không sao cả, biểu ca mệt mỏi rồi, để Phi nhi lấy cho người bát canh, uống một chút rồi đi nghỉ, Phi nhi giúp biểu ca gọi người tới.” Mộ Dung Vũ Phi quan tâm nói, kéo kéo góc áo của Bắc Thần An ý bảo hắn ngồi xuống bàn ăn canh. Trong mắt tinh quang chợt lóe, nhẹ nhàng nhếch miệng, ý cười nhu

thuận, lại mang theo một chút khó xử như bị tình thế bắt buộc.

“Hà? Cái kia biểu ca phải nếm thử một chút mới được.” Bắc Thần Vũ nhú mày, khoe miệng tựa tiểu phi tiểu, chỉ là ăn canh đơn giản vậy thôi sao?

(Tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười. . . ta thấy dễ bản gốc hay hơn nên cứ để vậy nhé!)

Phụ hoàng hẳn chỉ có ba người con trai, trừ tam đệ ngu ngốc kia ra, thì hẳn và Bắc Thần Thụy là vị hôn phu lý tưởng mà khắp mọi cô nương trong Bắc Địch quốc đều muốn, vinh hoa phú quý ai không muốn? Huống hồ hẳn lại là một trong những người thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Không nói gì cả Bắc Địch, chỉ riêng vùng kinh thành, thân phận hoàng tử của hắn, danh môn khuê tú cũng tranh giành muốn gả, hẳn không tin nữ tử trước mặt này không động xuân tâm.

“Biểu ca uống nhanh, nguội sẽ không tốt.” Mộ Dung Vũ Phi sao có thể không biết gì? Tưởng là nàng ta dùng được như nữ tử thanh lâu quyến rũ nam nhân sao? Được nàng ta dùng sao có thể tầm thường như vậy? Mà nàng ta, lại càng không muốn biểu ca nghĩ thấp về nhân phẩm của mình, tưởng nàng ta tự đưa thân đến cửa!

Bắc Thần Vũ cũng không nghĩ nhiều nữa, cầm bát canh uống, những năm gần đây nữ tử lên giường của hắn đã quá nhiều, giống nàng ta thì không có ai, nhưng mẫu phi đã dặn không được động tới nàng ta, nhưng mà, đùa giỡn nàng ta thì chắc chắn có thể, đến cả người hầu cũng đuổi hết đi rồi, nếu hắn không làm gì, chẳng phải sẽ làm nàng ta thất vọng lắm sao?

Nhìn Bắc Thần Vũ uống một cái hết ngay bát canh, trên mặt Mộ Dung Vũ Phi không thể nhìn ra manh mối gì, từ đầu đến cuối nàng ta chỉ cười yếu ớt, nhìn thấy Bắc Thần Vũ ăn hết bát canh khuôn mặt còn rất thỏa mãn, giống như thật sự vì hắn uống hết mà cảm thấy vui vẻ.

Bắc Thần Vũ buông thìa, nhìn buổi muộn này của mình nhẹ cười, kế tiếp, nàng định sẽ như thế nào?

“Biểu ca, đây chính là bát canh Phi nhi đã tỉ mỉ dùng hai canh giờ để nấu, biểu ca nếu uống xong rồi, thì đi nghỉ sớm đi, Phi nhi xin phép đi trước.” Dứt lời, Mộ Dung Vũ Phi thật sự thu hồi bát đĩa, xoay người đi ra cửa điện.

Bắc Thần Vũ giật mình, hắn đã nghĩ nhiều rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chương 51.2

Nhìn hình bóng xinh đẹp đã đi ra tới cửa, Bắc Thần Vũ đột nhiên đứng dậy, kéo Mộ Dung Vũ Phi qua, “Đừng vội vã đi như thế.”

Nhìn bàn tay mềm mại, Bắc Thần Vũ nhú mày, sao hắn lại sinh ra xúc động như vậy?

Nhẹ nhàng kéo lại, hắn phát hiện hắn không muốn buông nàng ra, đột nhiên lôi kéo, ôm chặt lấy eo nhỏ của Mộ Dung Vũ Phi, bàn tay từ thắt lưng chậm rãi hướng tới ngực, xoa nắn nhẹ nhàng.

Mỹ nhân trong lòng như bị kinh sợ, nhú chặt lông mày, vội vàng giãy dụa, “Biểu ca, đừng, người đừng như vậy.”

Trông nét nàng ta lóng lánh thủy quang, muốn thoát khỏi giam cầm của Bắc Thần Vũ, chén canh trong tay đổ đầy ra nền đất, kêu lên tiếng vỡ thanh thúy, mà thân hình mảnh mai của nàng ta cũng run rẩy, lùi nhanh ra phía sau, cúi gập người xuống, hai tay trắng nõn ôm chặt lấy đầu.

(Ồi soái ơi!!! Cái ngồi này đi làm ảnh hậu luôn cũng được...ta thấy quá bi rồi..._ _!!!)

Nhìn bộ dáng kinh sợ của Mộ Dung Vũ Phi, Bắc Thần Vũ sửng sốt, rõ ràng ý nghĩ của hắn còn tỉnh táo, suy nghĩ vẫn bình thường, cũng có thể khống chế hoạt động của mình, không giống như bị hạ được, vậy vì sao hắn lại không muốn buông thân thể mềm mại trong lòng ra? Hai cơ thể sát nhau hắn cảm thấy vô cùng thoải mái, mới buông lỏng ra, hắn đã cảm thấy vô cùng trống trải!

Sao lại thế này? Chẳng lẽ do hắn uống nhiều rượu, mấy hôm nay lại chưa từng chạm qua nữ nhân? Nên mới có suy nghĩ này?

Hắn mạnh mẽ kéo Mộ Dung Vũ Phi đang ngẩng đầu đứng lên, lại ôm lấy thân thể mềm mại này lần nữa, cơ thể nhẹ nhàng cọ xát, từ cơ thể dâng lên một cỗ cảm giác thăng hoa khó nói, thật thoải mái! Làm cho hắn càng muốn gần sát hơn!

Hắn lại thử buông ra lần nữa, cảm giác mát mát quá nặng!

Mộ Dung Vũ Phi bị hành động kỳ quặc của Bắc Thần Vũ dọa sợ, chờ tinh thần hồi phục lại thì khuôn mặt lại lẫn chốc chốc, bộ dáng ngây thơ tội lỗi cho Bắc Thần Vũ chịu không được, hắn cúi đầu hôn lên đôi môi đang chuẩn bị cự tuyệt kia, chỉ cảm thấy toàn thân dường như bốc cháy, máu cũng sôi lên, muốn càng nhiều!

Hắn trầm nghĩ, chỉ cần không đâm rách tầng cuối cùng kia là được, còn bây giờ cứ đi theo khoái cảm đã!

Hắn ôm Mộ Dung Vũ Phi đi tới bên giường, nhẹ nhàng đem thân thể mềm mại đặt lên chăn gấm. Miệng bị chặn lại, Mộ Dung Vũ Phi không thể nói chuyện, hai tay hoang mang khua loạn đầy người hắn ra.

Bác Thần Vũ không kiên nhẫn với sự cự tuyệt của Mộ Dung Vũ Phi, chuyển tay cầm cả hai tay nàng ta đặt lên đỉnh đầu, lại hưng phấn hôn thuận theo cần cổ.

Hôn từ môi tới cổ, tay hắn lại lần xuống cõi bỏ nút thắt trên áo, thân thể tuyệt trắng nhất thời hiện ra trước mắt, hô hấp của Bác Thần Vũ dồn dập, dục vọng trong mắt càng sâu!

Hắn bị cổ khoái âm này đánh sâu vào trong não, hắn phát hiện hắn không nghĩ muốn dừng lại, bởi vì thân thể hắn đang kêu gào muốn càng nhiều hơn nữa.

Đôi mắt của Mộ Dung Vũ Phi đã không còn rõ ràng nữa, cơ thể bị trêu chọc, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta ửng hồng, khoe miệng giấu điểm ý cười quý dị, trầm nghĩ, đã thành công!

Khuôn mặt của Mộ Dung Tiểu Tiểu đã đen lại, chuyển mắt nhìn qua sư huynh bên cạnh, hắn nói mang nàng tới xem diễn, chính là xem trò hay này? Đúng, đây là trò hay, nhưng đây là trò người lớn! Tuy rằng tâm hồn nàng đã trưởng thành, nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là bây giờ nàng vốn chỉ là một đứa nhỏ!

Đôi mắt nhỏ nhỏ của nàng khẽ nhú, bàn tay nhỏ bé vươn ra, chọn chỗ thịt mềm nhất trên đùi sư huynh, sau đó hung hăng véo! Tròng mắt giống như tiểu ác ma bắn ra ánh sáng lạnh.

Đôi mắt lạnh lùng của Dạ Nguyệt ly cứng đờ, nhìn về phía tiểu nha đầu, đau đớn nhỏ không che được ý cười mềm mại, nhéo nhéo hai má của tiểu nha đầu đang tức giận, bắt đắc dĩ than nhẹ, tiểu nha đầu xuống tay cũng thật ác, bình thường không chạm vào hắn, nàng này chạm tới, thật là muốn đòi mạng người nà. Bàn tay nhỏ bé này mà hướng lên trên một chút nữa, thì hạnh phúc cả đời sau của hắn sẽ không còn.

Hắn không tiếng động mở miệng, “Chờ một chút.”

Chán ghét liếc qua hai thân thể đang dây dưa bên dưới, hắn xua tay ra ký hiệu, nháy mắt có hai nơi vang lên tiếng động rất nhỏ.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn tới hai bóng dáng màu đen, đi theo hai hướng khác nhau, đôi mày thanh tú khẽ nhú, đây là làm cái gì? Còn diễn nữa?

Dao Vũ cung.

Đội Bác Thần Vũ đã lâu còn chưa tới Dao phi lúc này đã bức tức, trà cũng uống được vài chén rồi, Vũ nhi sao còn chưa tới?

Mà Mộ Dung Cẩm Thiên cũng không kiên nhẫn, rốt cuộc là có chuyện gì mà nửa đêm còn gọi hắn?

Hắn đã sớm muốn mang Phi nhi về Dương thành, không quan tâm đến tất cả những hi vọng trong mắt đứa nhỏ, cố chấp coi trọng Bác Thần Vũ, là cho hắn khuyên thế nào cũng không quay về. Cuối cùng chính Phi nhi yêu cầu mình đợi năm ngày, năm ngày sau sẽ không còn hy vọng gì, nàng ta liền cam tâm tình nguyện về nhà, khi đó hắn mới đồng ý chờ.

Ban ngày, một thị nữ trong cung của Dao phi rồi loạn chạy tới khách điểm truyền tin tức, nói là Dao phi muốn hắn giờ tý tới gặp mình, có chuyện quan trọng cần thương lượng, tuy là tức giận muội muội mình vô tình, nhưng hắn thật sự cũng không yên lòng với muội muội này.

Không nghĩ hắn đến đây rồi, nàng lại không nói gì, còn muốn hắn chờ chút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Chương 52: Không thể sửa chữa

Đêm, càng ngày càng lạnh.

Đội lâu không thấy Bác Thần Vũ tới, cung nữ đến hỏi tin cũng không thấy trở về, đáy lòng Dao phi bắt đầu thấy nghi hoặc.

Không đúng! Trước khi dùng bữa nàng ta đã truyền cung nữ tới báo cho Vũ nhi, giờ Tý nhất định phải vào cung, giờ hẹn đã qua, người nàng ta phải đi thúc giục cũng chưa trở về, có phải đã xảy ra chuyện rồi không?

Càng nghĩ nội tâm Dao phi càng cảm thấy bất an, tâm cũng đột ngột giật mình, nàng ta đột nhiên đứng dậy, phượng mâu nhú lại, “Đại ca, đi, đến Nguyên

Vũ điện thôi.”

Hy vọng Vũ nhi không có chuyện gì.

Mộ Dung Cẩn Thiên nhủ mảy, mở miệng định nói gì đó, nhưng rồi lại thôi, đi theo Dao phi tới hướng Nguyên Vũ điện.

Nguyên Vũ điện rộng lớn như vậy, lúc này lại yên tĩnh quý dị, cung nữ đều có ý né xa chủ điện, Dao phi chú ý tới sắc mặt cổ quái của mọi người, nội tâm nàng ta liền phát ra nỗi bất an, nhẹ giọng hỏi một cung nữ, “Đại hoàng tử có ở tẩm điện hay không?”

“Bẩm nương nương, có ạ.” Trong nội tâm cung nữ cân nhắc có nên nói tình hình thực tế hay không, dù sao chuyện như vậy cũng chưa có bao giờ, người này lại là mẫu phi của đại hoàng tử, nhưng mình lại là nô tài của đại hoàng tử, sao có thể bán đứng chủ tử? Trên đầu toát ra toàn mồ hôi lạnh, cuối cùng cũng không lên tiếng nữa.

Dao phi phát tay, cung nữ ở hai bên lui hết ra ngoài, lúc này Mộ Dung Cẩn Thiên mới ở chỗ tối đi ra.

Trên nóc nhà.

Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ liếc qua sư huynh ở bên cạnh, nàng không cho rằng Bắc Thần An ngu xuẩn đến mức mang đá tự đập chân mình, mực kệ là đưa cung nữ tới, hay gọi Dao phi.

Mộ Dung Cẩn Thiên, hẳn cuối cùng cũng bắt đầu hành động?

Nàng không nói gì nhìn mọi chuyện phía dưới, nàng túm lấy một lọn tóc của sư huynh, không tiếng động nói, “Sư huynh làm?”

Dạ Nguyệt Ly hí mắt cười, không chút để ý đến đôi tay nghịch ngợm, như vậy, là đã thừa nhận.

Bàn tay to của hắn kéo thân hình nhỏ bé kia qua, cả hai người đều phải nằm, không bằng để tiểu nha đầu dựa vào người hắn, dù sao hắn cũng lười xem, chon ha đầu xem diễn, hắn xem nha đầu.

Hắn có thể cho người tới bắt Mộ Dung Cẩn Thiên về thẩm vấn, mà thân phận lương thương nhân hắn cũng không có gì kiêng kỵ, bởi vì căn bản Bắc Thần Nghiêu không thể động tới hắn được. Nhưng hắn vẫn nguyên ý làm theo ý của tiểu nha đầu, để chính nàng tìm hiểu từng bước một.

Về phần Bắc Thần An và Mộ Dung Vũ Phi cẩn thận hành động, nghĩ rằng không ai biết? Mộ Dung Vũ Phi không dùng được tốt? Hắn liền cho nàng ta xuân được thượng hạn, tuyệt đối có thể thành công ngay lần đầu!

Đương nhiên, sau đó hắn sẽ thu lại lợi tức..

Giữ lại người Dao phi phải tới thúc giục, với tính tình của nàng ta, chắc chắn sẽ nghi hoặc tìm tới.

Về phần một âm vệ khác? Chuyện hắn đã làm, sao lại không tính sổ sách? Bắc Thần An, chờ thân bại danh liệt đi.

Còn Mộ Dung Tiểu Tiểu, chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn một hồi, thân mình đã nằm trên một cơ thể ấm áp, nàng khẽ nháy đôi mi thanh tú, nhìn sư huynh phía dưới đang bình tĩnh nhìn mình, lắng nghe hô hấp trầm ổn dưới lồng ngực, nhẹ nhàng lên xuống, phập phồng.

Nàng bỗng giật mình, nghĩ đến trên nóc nhà gồ ghề, nằm khó chịu, rồi lại mừng rỡ thoải mái nằm úp sấp trên người sư huynh tiếp tục xem diễn.

Phía dưới, trên giường lửa nóng ái muội vẫn còn tiếp diễn.

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chương 52.2

Dao phi bước đi về phía nội điện, Mộ Dung Cẩn Thiên ở phía sau. Thẳng đến khi tới cửa tẩm điện, Mộ Dung Cẩn Thiên có dừng chân một chút, Dao phi cũng cảm thấy có điểm khác thường, một mình đi tới!

Âm thanh nam tử thô suyền, nữ tử khinh ngâm hỗn loạn từ bên trong truyền tới, trong không khí tràn ngập mùi vị hoan ái làm cho Dao phi hiểu được, bên trong đang làm chuyện gì.

Trong mắt nàng chứa đầy hàn ý, trong lòng không rõ vị gì, giật mình, tức giận, thất vọng, toàn bộ đều có.

Nàng ta biết Vũ nhi thích nữ sắc, nhưng chưa bao giờ thật sự chỉ trích, chỉ dạy hắn không được để nữ sắc làm hỏng chuyện, sủng thiếp ở trong điện này chưa bao giờ hỏi tới, nhưng không được biến tẩm điện của mình thành nơi mê muội, vì để hắn tu thân dưỡng tính, cũng là để cho Bắc Thần Nghiêu có ấn

tượng tốt.

Mà hiện tại, chính con mình lại quên lời dạy của mình! Không chỉ thế, lại ám vút nàng ta ra sau đầu, chậm trễ chuyện quan trọng. Giờ tỳ qua đi đã lâu, chính là vì sủng hạnh nữ nhân?

Dao phi tức giận công tâm, rốt cuộc không nhẫn nại được, vọt vào bên trong, đột nhiên quát, “Bắc Thần Vũ, ngươi đang làm cái gì!”

“A..” Mộ Dung Phi kinh hô ra tiếng, đột nhiên đẩy người đang hoạt động phía trên ra, tay chân bối rối kéo chắn che khuất thân mình lỏa lồ trắng ngần lộ ra trong không khí.

Bắc Thần Vũ từ lúc Dao phi quát lên đã thanh tỉnh, có lẽ ngay từ đầu hắn vẫn luôn tỉnh táo, chỉ là luyến tiếc cơ thể mềm mại dưới thân, muốn nhắm nháp nhiều hơn mà thôi.

Thanh âm vừa quát, giống như một chậu nước lạnh tạt vào, làm khoái cảm của hắn biến mất hầu như không còn.

Mộ Dung Vũ Phi đẩy một cái, thiếu chút nữa làm cho hắn rơi xuống giường. Ánh mắt của hắn thanh tỉnh, nữ nhân của hắn, ai mà không lúc nào cũng tìm mọi cách lấy lòng, mà sao mẫu phi lại đến đây, chớ quên người làm chủ ở đây là hắn! Như thế thôi, hắn thật sự giận!

Bắc Thần Vũ chậm rãi đứng dậy, trên đất quần áo hỗn độn, lạnh nhạt ngoại bào bên mặc, lúc đó mới nói, “Mẫu phi, nhi thần còn muốn hỏi người muốn làm gì, sao lại xông vào tâm cung của nhi thần, giống bộ dạng gì nữa?”

Mặc dù từ nhỏ hắn đều nghe lời mẫu phi, nhưng đây là việc tư của hắn, hắn muốn sủng hạnh nữ nhân chẳng lẽ còn phải hỏi qua mẫu phi? Ngay lúc này xông tới, có phải mẫu phi cũng quên mình là nữ nhân hay không? Cho dù là phi tử hậu cung! Cho dù hắn là con của Dao phi, nhưng lúc này hắn không mặc gì! Cứ như vậy không có kị gì xông vào, đúng là cho hắn nhiều mặt mũi!

Con mắt lạnh lẽo liếc tới Mộ Dung Cẩn Thiên mới bước vào bên trong.

“Ngươi, Vũ nhi ngươi...” Lúc này Dao phi hoàn toàn sững sốt, con không quý xuống nhận sai thì thôi, lại còn dám chỉ trích người mẫu phi này? Theo lời nói, là trách nàng ta không tuân thủ lễ nghi?

Mà Mộ Dung Cẩn Thiên ngay tại lúc tiếng kinh hô vang lên liền vọt vào bên trong, cũng không dám tin, thanh âm của nữ tử kia quá quen thuộc!

Hắn bèn nhìn tới người đang ở trên giường, che hết cả người chỉ lộ ra một đầu tóc đen bên ngoài, hắn thử lên tiếng, “Là Phi nhi sao?”

Mộ Dung Vũ Phi lúc này đang tức tối mấy người kia, giờ tỳ đã qua từ lâu, hoàng cung cơ bản tất cả mọi người đều đã ngủ, phụ thân và cô cô lại đều tới đây thật sự ngoài dự đoán. Mà nàng lại nói với Bắc Thần An một canh giờ sau cho cung nữ trở lại, vì thuốc của nàng chỉ hiệu quả trong một canh giờ, theo lý hiện tại người chắc chắn còn chưa trở lại, vậy là ai đi thông báo? Chẳng lẽ cô cô đột nhiên có chuyện đến Nguyên Vũ điện? Nhưng vì sao, phụ thân cũng ở đây?

Nghĩ tới Mộ Dung Cẩn Thiên đã ở đây, hắn sẽ không để nàng ta chịu thiệt thòi, phụ thân biết nàng ta gặp chuyện, chắc chắn sẽ giúp nàng ta. Nghĩ vậy, nàng ta ổn định lại tâm tình đang kích động, thanh âm run rẩy đáp, “Vâng”.

“Phi nhi, ngươi nói cho phụ thân biết, Bắc Thần Vũ khi dễ con đúng không?” Lòng mảy Mộ Dung Cẩn Thiên dựng thẳng lên, sắc mặt khó coi, con mắt hung ác nhìn Bắc Thần Vũ.

Cho dù Phi nhi có yêu thương Bắc Thần Vũ đến mấy cũng không thể làm ra chuyện hủy hoại trình tiết như vậy, nên hắn tin chắc rằng Bắc Thần Vũ ép buộc nàng ta.

“Phụ thân...” Mộ Dung Vũ Phi nhu nhược gọi, tiếp đến liền im lặng, chỉ còn tiếng khóc nức nở.

Mà chuyện như vậy cũng tốt, tất cả mọi người đều biết, Mộ Dung Vũ Phi nàng ta, đã là người của Bắc Thần Vũ, chuyện đã không thể thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 53: Sư huynh thông minh

Bắc Thần Vũ thấy cũng không sao cả, Mộ Dung Vũ Phi có cự tuyệt hắn, chính là do hắn uống quá nhiều rượu, nên mới nhịn không được mà muốn nàng.

Hậu viện của hắn có thêm một nữ nhân cũng không nhiều lắm, hưởng hồ, cảm giác vừa rồi rất kỳ diệu, trước đây hắn chưa bao giờ cảm thấy như vậy.

Trông rất nhất thời để lộ ra một tia ham muốn.

Mộ Dung Cẩn Thiên lắc đầu than nhẹ, khuôn mặt dày dặn kinh nghiệm cũng như già đi mấy tuổi, lúc này hắn cũng chỉ là một người phụ thân đau lòng cho nhi nữ, đứng là tức chết hắn, Phi nhi nguyện ý thì hắn còn có thể làm thế nào? Việc đã đến nước này còn nghĩ ngợi cái gì nữa? Chỉ có thể tận lực tranh thủ quyền lợi cho Phi nhi thôi.

Hắn xoay người nhặt quần áo trên đất, nén lại cho người trên giường, sau đó nâng cánh tay buông màn che, “Mặc y phục vào nhanh.” Nói xong, hắn bình tĩnh quay đầu nhìn hai mẹ con Dao Phi cùng Bắc Thần Vũ lạnh lùng nói, “Đi ra tiền điện nói chuyện, việc này đừng nghĩ như ẬY là xong, hừ!”

Dao phi sớm đã không đứng thẳng được, tay nàng ta túm chặt cạnh bàn chống đỡ cho cơ thể không bị ngã xuống, nàng ta sợ buông lỏng một chút, sẽ lập tức không đứng dậy được.

Tốt, nàng ta đã nghĩ ngơi sao tự nhiên đại ca lại đến kinh thành, lúc đầu còn tưởng hắn nhớ đến tình cảm huynh muội, không nghĩ tới hắn còn chiều ngầm này! Nữ nhi kại của hắn cũng không phải tốt lành gì, tuổi còn nhỏ đã đi quyến rũ người, người đó lại còn là con của nàng ta!

Vũ nhi sao lại không hiểu chuyện như vậy, nàng ta đã sớm dặn không thể động tới nữ nhân này, không nghĩ rằng cuối cùng vẫn xảy ra chuyện.

Nàng ta liếc mắt nhìn phía màn trướng đầy khinh thường, bên trong truyền ra tiếng mặc y phục loạt xoạt, ánh mắt lại liếc qua bóng dáng Mộ Dung Cẩn Thiên ở phía trước, âm thầm cắn môi, nghĩ rằng bọn họ đã như vậy rồi thì nàng ta không có cách sao? Muốn vị trí hoàng tử phi, không dễ dàng như vậy!

Ngày mai Bắc Thần An chắc chắn sẽ ban thánh chỉ lập thái tử trước triều đường, nàng ta cũng không tin đại ca lại không làm gì để cho Diệp Hạo Nhiên đối thủ một mất một còn với mình nâng đỡ Bắc Thần Thụy hơn nữa, đến lúc đó chỉ còn cách hướng các gia tộc lớn cùng gia tộc của Diệp Mạn Thanh ngang nhau cầu hôn, như vậy mới có cơ hội đập đổ Bắc Thần Thụy.

Lúc này Bắc Thần Vũ cùng Mộ Dung Cẩn Thiên đã ngồi trước bàn, Mộ Dung Cẩn Thiên sắc mặt nghiêm nghị, Bắc Thần Vũ lại một bộ dạng không có chuyện gì nhìn Dao phi, Mộ Dung Cẩn Thiên thấy vậy nhủ mảy.

Không lâu sau, Mộ Dung Vũ Phi cũng đi ra, vài sợi tóc rơi xuống còn chưa kịp sửa sang lại, sắc mặt nàng ta đỏ bừng, đôi mắt còn ánh đầy nước mắt, cúi đầu hạ mi, tất cả đều là một bộ dáng sợ hãi.

Nàng ta nhẹ nhàng đi tới trước bàn, bàn tay trắng nõn cần lên ấm trà men xanh, rót trà cho cả ba người, Mộ Dung Cẩn Thiên nhìn thấy nữ nhi dịu ngoan như vậy, chút trách cứ trong nội tâm cũng đã biến mất vô tung, chỉ còn cảm thấy vô cùng đau lòng.

Dao phi lạnh lùng nhìn, đôi tay đưa tới rót trà khẽ run, ánh mắt tạm thời che đi sự khinh thường trong đó.

Bắc Cực Vũ nhủ mảy, biểu muội này của hắn cũng không làm cái gì sai, hắn vừa mới làm nàng ta một như vậy, mẫu phi lại nhìn nàng ta kỹ như thế, cũng thực ủy khuất nàng ta.

Hắn liền chỉ cái ghế bên cạnh, sẵn sốc mở miệng, “Đến đây, Phi nhi, ngồi bên cạnh biểu ca này.”

Mộ Dung Vũ Phi cảm kích ngẩng đầu, trong mắt lệ quang tràn đầy, trên khuôn mặt lại nhẹ nhàng mang theo chút tình ý, Bắc Thần Vũ thấy vậy đau lòng không thôi, vừa rồi nàng ta đã đẩy hắn ra, hắn cũng rất bức bối. Đây là lần đầu tiên của Phi nhi, hắn cũng không nhẹ nhàng chăm sóc, muốn trách cũng phải trách mẫu phi, đột nhiên xông vào, nhất định làm Phi nhi sợ hãi.

Lại nhìn đến nữ nhân đang miễn cưỡng cười, Bắc Thần Vũ lại hạ thêm quyết tâm, biểu muội này hắn nhất định phải thú!

Chỉ có Dao phi dùng ánh mắt phức tạp nhìn Mộ Dung Vũ Phi, nhanh như vậy đã thu được tâm của Phi nhi?

Bản tính của nàng ta vốn đã nhất gan? Hay tất cả từ trước tới giờ chỉ là gai vờ, chất nữ này của nàng ta, tâm kế cũng quá sâu đi.

Nàng ta sẽ không so đo chuyện này, Vũ nhi nhất định phải lấy người kia rồi, nàng ta muốn thử xem, chất nữ này về sau sẽ tìm cơ hội như thế nào.

Nhưng hiện tại, nàng ta phải đem điều bất lợi gạt bỏ đi trước, “Đại ca, cho dù Phi nhi đã là người của Vũ nhi, muội muội cũng không thể để nàng ấy làm chính phi, huynh nếu cảm thấy như vậy là ủy khuất nàng ta, muội muội cũng không có biện pháp.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 53.2

Sau khi nói xong Dao phi bèn im lặng, thái độ kiên quyết, không cho phép thương lượng.

“Ngươi, nàng ấy là người thân, là chất nữ, lại còn vừa bị con ngươi làm” Mộ Dung Cẩn Thiên nuốt chút nữa nói ra ba chữ mất trình tiết, nghĩ đến tâm tư nữ nhi, lời nói mới đến bên miệng bèn nuốt xuống, biểu muội này của hắn ở hoàng cung, không học được cái gì hay, nhưng vô tình tâm kế lại vô cùng nhuần nhuyễn!

“Tốt lắm! Ta cũng không gạt các ngươi, ngày mai hoàng thượng sẽ sắc phong Bắc Thần Thụy làm thái tử, nếu không tìm cho Vũ nhi một chỗ dựa vững chắc, như vậy chúng ta nhất định sẽ bị Diệp gia đâm nát dưới chân!” Ánh mắt Dao phi vụt qua ánh sáng lạnh, trông mắt để lộ ra gió nổi mây vần, thâm hận Bắc Thần Nghiêu đã làm cho nàng ta trở tay không kịp!

Nàng ta không mang theo chút cảm tình nào liếc nhìn Mộ Dung Vũ Phi, “Ngươi đã ở đây, chính mình nói đi.”

Muốn vị trí chính phi vốn không có khả năng, trước hết vẫn là gả vào phủ đại hoàng tử đã, chờ một thời gian, ngôi vị hoàng hậu kia còn không phải của Mộ Dung Vũ Phi nàng ta!

Tin tức động trời này, giống như một quả đại pháo nổ ở bên tai Bắc Thần Vũ, làm cho cả cơ thể hắn phân liệt, hỗn độn không chịu nổi.

Khuôn mặt hắn đại ra hỏi, “Mẫu phi.sao lại biết tin này...?”

Mộ Dung Vũ phi cố gắng duy trì khuôn mặt bình tĩnh, nội tâm lại nổi lên gió bão, làm sao có thể như vậy? Ngôi vị thái tử đã định rồi, vậy còn biểu ca? Biểu ca không làm hoàng đế, vậy nàng ta làm sao bây giờ?

Trong tay áo, hai tay vò nát chiếc khăn, nàng ta hồi tưởng lại những lời Dao phi nói.

Nghe giọng điệu của cô cô như vậy, chắc chắn sẽ không buông tha ngôi vị thái tử!

Mặc kệ có chuyện gì, thâm nàng đã trao đi, đã không còn đường lui! Nếu không phải hoàng hậu thì cũng là vương phi! Có cái gì phải sợ!

“Ngươi không cần xen vào chuyện này, ngươi phải hiểu rằng, qua chuyện này, ngươi không nào tranh giành!”

Phải nhanh chóng bỏ trí mọi chuyện, nếu không Bắc Thần Thụy lên ngôi, tuyệt đối hắn sẽ diệt trừ Vũ nhi.

Mà nàng ta, vĩnh viễn cũng thua bởi Diệp Mạn Thanh, rốt cuộc cũng đừng nghĩ tới chuyện xoay mình.

“Phụ thân, người đừng nói nữa, Phi nhi cũng biết người muốn tốt cho Phi nhi, nhưng nữ nhi cũng không cầu già cao xa, chỉ cầu có thể ở gần biểu ca là được rồi!” Mộ Dung Vũ Phi bỗng nhiên nói, sau đó cũng đã khôi phục bình tĩnh mở miệng, “Cô cô, phi nhi không hiểu mấy chuyện này kia, nếu cô cô cảm thấy như thế nào là tốt nhất với biểu ca thì cô cô cứ an bài đi, chỉ cần, chỉ cần có thể.” Nàng ta ghen ngào ra tiếng, ngẩng nhìn Bắc Thần Vũ, lệ quang trong mắt rốt cuộc không thể kìm nén, mãnh liệt tràn ra.

Bắc Thần Vũ vô cùng cảm động, đôi mắt nhìn Mộ Dung Vũ Phi ôn nhu trìu mến, lúc này nghe được tin tức bất lợi với hắn như vậy, âm mưu mưu vẫn muốn gả cho hắn, xem ra, nàng ấy thật tâm muốn cùng hắn ở chung một chỗ.

Nàng ta đã mang thân thể trao cho hắn, lại còn biết lấy đại cục làm trọng, nữ tử nhu thuận hiểu biết như vậy, hắn tìm ở đâu được? Có người nữ nhân nào lại không cầu danh phận?

Như vậy, hắn càng phải cưới nàng!

Nếu trong phòng không có người, hắn thật muốn tiến lên ôm lấy giai nhân, dịu dàng an ủi một chút.

“Thôi thôi, tùy các ngươi, phụ thân đã già rồi, không thể giải quyết chuyện của các ngươi nữa.” Mộ Dung Cẩm thiên vô lực xua tay, lời nói phản bác cuối cùng khoanh không thể nói ra.

Nét mặt của hắn gài nua, khẽ thở dài, “Dao nhi, ngươi an bài cho tốt đi, dù sao Phi nhi cũng là chất nữ của ngươi, đừng có bạc đãi Phi nhi.”

Đôi mắt Dao phi tràn đầy kinh ngạc, nàng ta còn tưởng rằng phải nháo một phen, không nghĩ tới nhanh như vậy liền giải quyết?

“Đại ca, người yên tâm đi.” Dừng một chút, nàng ta đáp, mặc kệ chat nữ nhút nhát này của nàng ta là thật lòng hay tính toán, hôm nay đã thoái lui, ngày sau nhất định nàng ta sẽ không cho người làm Phi nhi khó xử.

Ở trên nóc nhà Mộ Dung tiểu Tiểu sắc mặt không đổi nhìn tất cả màn diễn, mím môi, không thú vị chút nào, nàng còn tưởng bọn họ sẽ nháo loạn, vậy mà Mộ Dung Cẩm Thiên lại thỏa hiệp, xem ra, hắn ta thật tâm yêu thương Mộ Dung Vũ Phi.

Nàng ý vị thâm trường liếc nhìn Mộ Dung Vũ Phi, mím môi cười lạnh, người chân chính lợi hại nhất là nữ nhân này, không tiếng động có thể bắt được tâm của Bắc Thần Vũ, làm cho Dao phi vừa có chút hoài nghi với nàng ta cũng buông lỏng địch ý, chắc là ngay từ đầu nàng ta cũng biết mình không thể làm chính phi, tranh ngôi vị, bước đầu phải thoái lui nhường bộ, sau này mới chân chính đoạt lại mỹ danh.

Ngày sau, nếu Bắc Thần Vũ thật sự làm hoàng đế, hậu cung chắc chắn sẽ bị Mộ Dung Vũ Phi làm cho trời long đất lở, không thì cũng phải gà chó không yên.

Thoáng hồi tưởng lại lúc trước, Bắc Thần Nghiêu mãi chưa vào Phượng khuyết cung, Bắc Thần Thụy lúc ấy đã ra ngoài, mà Dao phi lại đòi khỏi trước đó, sự tình như vậy nàng cũng hiểu được.

Chắc Dao phi là vô tình nghe lén được đi.

Bắc Thần Nghiêu hoàn hảo là một minh quân, thật sự hiểu được Bắc Thần Thụy mới đảm đương được ngôi vị này.

Trực giác nói cho nàng biết, đêm nay đi theo cha con Mộ Dung gia sẽ không làm nàng cảm thấy thất vọng.

Cái đầu nhỏ bé chui vào trong ngực sư huynh, xoay xoay cái cổ trắng nõn, nhìn xung quanh lâu như vậy, cả người nàng đều mỏi.

Một bàn tay to không tiếng động hướng về phía sau gáy nàng, cũng học thủ pháp “Mát xa” trước khi nàng đã dạy, nhẹ nhàng nắn bóp...

Mộ Dung Tiểu Tiểu thoải mái nằm trong ngực sư huynh, khoang mũi tràn ngập mùi hương tươi mát, nàng đột nhiên phát hiện thật sự sư huynh rất thông minh nha, mặc kệ là chuyện gì, dù là thất nơ con bướm hay mát xa cũng đều học rất nhanh.

Dạ Nguyệt Ly biết rằng tiểu nha đầu trong ngực đang vui vẻ hưởng thụ, nội tâm liền cảm thấy ngọt ngào, mà nếu hần biết nàng nghĩ hần “Thông minh” theo kiểu như thế không biết sẽ tức hộc máu đến mức nào?

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, trong mắt long lánh như ngọc lưu ly, đôi mắt rời khỏi chỗ cha con Mộ Dung Cẩn Thiên, mở miệng không tiếng động nói “Sư huynh, đuổi kịp họ.”

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chương 54: Chân tướng năm đó

Dạ Nguyệt Ly nhú mày, đôi đồng tử đen như mực khẽ nhú lại, tay trái ôm tiểu nhân nhi trong, lòng tay phải dùng lực, thân người lưu loát đứng dậy, ngay cả áo ngoài cũng không có một chút tiếng vang.

Mộ Dung Cẩn Thiên mang theo Mộ Dung Vũ Phi hướng về phía cửa cung, Dạ Nguyệt Ly ôm Mộ Dung tiểu Tiểu theo sát phía sau.

Đôi mắt của Mộ Dung Tiểu Tiểu sắc bén lạnh lùng, chỉ mong mọi chuyện đêm nay sẽ không làm nàng thất vọng.

Trở lại khách điểm, Mộ Dung Cẩn Thiên cũng không cho Mộ Dung Vũ Phi lập tức đi nghỉ, mà kéo nàng qua lo lắng hỏi, “Phi nhi, sao lúc này không để phụ thân vì người tranh cãi thêm một chút, nói không chừng”

“Không thể nào!” Không đợi Mộ Dung Cẩn Thiên nói xong, thanh âm nặng nề của Mộ Dung Vũ Phi đánh gãy, trông mắt cúi xuống tràn đầy tàn nhẫn, cái nữ nhân kia sao có thể đồng ý, bức nàng ta nóng nảy, Mộ Dung Vũ Phi có gả đi được hay không cũng là vấn đề.

“Phi nhi, con thành thật nói cho phụ thân biết, chuyện hôm nay có phải Bắc Thần Vũ bức con không?” Hần bây giờ đã ngoài bốn mươi tuổi, chỉ có mình nữ nhi này, nâng trong tay sợ vợ, ngậm trong miệng còn sợ tan, sao có thể để nữ nhi chịu nửa điểm ủy khuất, nay lại còn thất thân làm thiếp! Ngẫm lại liền thấy không cam lòng!

“Cha, Phi nhi hiện tại đã là người của biểu ca!” Thanh âm của Mộ Dung Vũ Phi đột nhiên bén nhọn, nói ra sự thật, nghĩ đến cô cô mà còn nhớ đến một chút tình thân? Ở trong mắt nàng ta, chỉ có lợi ích mới là trên hết!

Nhìn thấy nét mặt Mộ Dung Cẩn Thiên tràn đầy lo lắng, ngoan ý nơi đáy mắt của Mộ Dung Vũ Phi tan ý nẩy phần, nàng ta nũng nịu cười nói, “Cha, người không cần lo lắng, bằng sự thông minh của Phi nhi, ở trong cung sẽ không có việc gì.”

Thần sắc nàng ta ngao ngễ, đó là do nàng ta tự tin, từ nhỏ đã ở bên người mẫu thân mưa dầm thấm đất, đùa giỡn tâm cơ, bất quá đều nằm trong tay nàng ta hết.

“Hoàng cung là chỗ ăn thịt người.” Hần làm sao có thể để Phi nhi trở thành Mộ Dung Dao thứ hai?

Dù sao nàng ta cũng là độ nữ thân sinh, sợ về sau nàng ta sẽ chịu nhiều ủy khuất, nội tâm hần mặc dù vẫn do dự, nhưng cuối cùng vẫn quyết định, nên nói bí mật đã chôn sâu trong lòng.

“Phi nhi, chuyện phụ thân nói với con sau đây, trăm ngàn lần không thể để người thứ 3 biết được, chuyện này là để cho con sau này có thể kim chế cô cô. Phụ thân sợ tương lai nàng ta sẽ độc ác, phụ thân lại không thể lúc nào cũng bên cạnh con, sau này, con cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Hai ngày sau hần sẽ phải trở về Dương thành, sự vụ trong tộc bỏ lại đã hơn một tháng nay, hần thật sự lo lắng.

Mộ Dung Vũ Phi giật mình, nàng ta đang lo lắng sủa này làm sao chống lại cô cô, thủ đoạn của nàng ta có thể giấu diếm được một, hai lần nhưng không thể giấu được mãi, Sao có thể qua mắt được một người đã sống quá lâu trong chốn thâm cung? Đến lúc bị vạch trần, biểu ca vốn nghe lời cô cô, đến lúc đó không biết sẽ thế nào.

Như vậy, chỉ có thể dựa vào chính mình!

“Phụ thân, là chuyện gì, người cứ nói?”

Trên nóc nhà Mộ Dung Tiểu Tiểu kìm lòng không được túm vạt áo sư huynh, tìm một tư thế thoải mái để nghe chuyện, trong mắt nàng có chút mũi nhọn mang hàm súc không rõ, hàm răng hung hăng cắn môi dưới, giống như với chuyện Mộ Dung Cẩn Thiên sắp nói, nàng rất chờ mong lại có cú khúc chiết, mà tiểu thân thể cũng run nhè nhẹ, nhìn Dạ Nguyệt Ly trong mắt đều là phức tạp.

Dạ Nguyệt Ly đem tiểu thân thể cứng nhắc trong lòng ôm tới, bạc môi hơi ẩm ướt khẽ chạm vào đôi môi nhỏ nhắn, làm cho nàng giật mình nhìn lại, đầu lưỡi nhẹ nhàng đẩy hai hàm răng của nàng, giải cứu bờ môi bị nàng cắn in dấu răng thật sâu.

Lông mày hần gắt gao nhú lại, giống như chuyện Mộ Dung Tiểu Tiểu ngược đãi chính mình làm hần vô cùng bất mãn.

Khẽ trừng phạt cắn nhẹ đầu lưỡi tiểu nhân nhi, trong con ngươi ánh sáng óng long, mà chỗ sâu nhất cũng là đau lòng tự trách!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Động Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chương 54.2

Hần hận chính mình sao không gặp nàng sớm một chút!

Nhưng mà, may mắn, may mắn hiện tại và cả tương lai hần đều bên cạnh nàng, mà cũng chỉ có hần mới bên nàng!

Mà lúc này, trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt, sư huynh lại ăn đậu hủ của nàng!

Nếu không phải đang trên nóc nhà nghe lén chuyện người ta, nàng thật muốn ngửa mặt lên trời mà chửi thề!

Này, nàng lã đàng kích động! Kích động được không? Sao nhìn sư huynh lại là bộ dạng vô cùng đau lòng?

Chuyện Mộ Dung Cẩn Thiên và Dao phi thông đồng với nhau, cùng với chuyện tám năm trước chắc chắn liên quan đến nhau!

Nàng có dự cảm, chuyện Mộ Dung Cẩn Thiên sắp nói, chắc chắn là bí mật này!

Trong phòng, Mộ Dung Cẩn Thiên nắm chặt hai nắm đấm, điều chỉnh lại hô hấp, đôi mắt nhìn về phía trên bàn, ánh nến lay động, suy nghĩ của hần trôi đi, hồi tưởng lại tám năm trước muội muội mình sai người đưa tới một bức mật hàm.

Cũng chính vì lá thư này, mới làm cho hần có quyết định để đoạt được vị trí như hiện giờ.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngưng thần tập trung lắng nghe, rốt cuộc cũng hiểu được năm đó đã xảy ra chuyện gì.

Mộ Dung Cẩn Thiên và Mộ Dung Dao đều là thứ xuất, nhưng là là đích hay thứ thì có sao, cố tình Mộ Dung Cẩn Thiên này lại có hùng tâm tráng chí, từ nhỏ đều lấy vị trí gia chủ làm mục tiêu phấn đấu, đồng thời để chứng minh mình ưu tú hơn đại ca Mộ Dung Chiến Thiên, hần đã sớm xông pha lưu lạc giang hồ để tăng thêm kinh nghiệm.

Nói đến Mộ Dung Chiến Thiên cũng là một người tài trí, từ nhỏ đã rất thông minh, có thiên phú tập võ, lại là một công tử tuấn tú, diện mạo tuấn mỹ, nho nhã lễ độ, là con trai trưởng duy nhất khiến lão gia chú ý.

Chỉ tiếc, từ nhỏ đại ca đã mắc một căn bệnh lạ, lão gia đã dùng nhiều năm để tìm mọi cách bảo trụ tính mạng của hần ta: đó cũng chính là nguyên nhân lớn nhất khiến lão gia lao lực mất sớm.

Mộ Dung Cẩn Thiên nghe tin gia phụ đã mất vội vàng quay về, lúc ấy mẫu thân Mộ Dung Chiến Thiên lại vì bệnh của hần không muốn hần cũng chết sớm bèn bắt hần luyện Thiên Linh quyết. Mộ Dung Chiến Thiên tất nhiên là không muốn, chỉ nói mình cũng không còn sống được bao lâu, chẳng bằng đem cơ hội giao lại cho đệ đệ.

Nhưng cuối cùng cũng không thể thuyết phục mẫu thân, Mộ Dung Gia vốn có gia quy, chỉ có người tiếp nhận vị trí gia chủ mới được phép luyện Thiên Linh quyết.

Mộ Dung Cẩn Thiên trở lại nghe được tin này, hần không cam tâm! Thiên Linh quyết là một bộ võ công thượng thừa! Chỉ bằng một Mộ Dung Chiến Thiên bệnh tật kia sao có thể tranh giành với hần?

Dù mẹ cả có giải thích chuyện Mộ Dung Chiến Thiên đã thoái nhượng lại cũng không thể ngăn cản phần nộ trong lòng hần, cuồng bạo bên trong đã làm cho hần ra tay đá thương Mộ Dung Chiến Thiên, lúc đó hần lại không nghĩ rằng mẫu thân của mình lại thay Mộ Dung Chiến Thiên đỡ một chưởng này!

Chưởng lực phát ra từ sự nổi giận bên trong còn mang theo nội lực, sao rút lại được?

Cứ như vậy hắn đã đánh mấu thân mình đến học máu.

Hắn không rõ vì sao mấu thân lại đỡ thay cho người khác, mấu thân lại nói hắn quanh năm không ở trong tộc, tất cả mọi chuyện đều do Mộ Dung Chiến Thiên thay mặt hắn lo cho bà, sinh bệnh hắn ta cũng tự tay nấu thuốc mang đến, nhiều năm như vậy, cho dù mình có cự tuyệt thì Mộ Dung Chiến Thiên vẫn luôn chăm sóc đến cùng.

Mộ Dung Chiến Thiên tất nhiên là không tin, hắn cho rằng tất cả mọi người đều nói dối, nhìn mấu thân chết ngay trước mắt, hắn oán hận ngập đầu mà không có chỗ phát! Nhưng sau chuyện này, nửa năm sau mấu thân của Mộ Dung Chiến Thiên cũng qua đời, hắn tự nhiên cũng thấy ngại ngùng, tự thấy có lỗi với mẹ cả, sinh từ con người không thể nói trước, bà không thể bỏ mặc con trai cũng không đủ sức níu lại người chồng đã ra đi, chỉ có thể chôn dấu đau khổ mất mát thật sâu trong lòng, vì vậy đau lòng buồn khổ mà chết.

Mẹ cả mất đi, quả thật cũng khiến cho Mộ Dung Chiến Thiên im lặng hai năm, nhưng điều đó cũng không thể làm hắn buông đi nỗi oán giận trong lòng nhiều năm qua! Từ khi Mộ Dung Chiến Thiên tu luyện Thiên linh quyết, cũng không dẫn dắt Mộ Dung gia lên đỉnh cao, mà lại biến cho Mộ Dung gia thành một gia tộc bình lặng, với mỹ danh gia tộc lâu đời. Sau sso lại cưới thê tử, sa vào nữ nhi tình trường!

Đúng lúc này, mật tin của Mộ Dung Dao đến, nàng ta đề nghị huynh trưởng đoạt lại thiên linh quyết và nắm toàn bộ quyền thế gia tộc, nếu có thiên linh quyết này, nàng ta liền giúp hắn đoạt được chức võ lâm minh chủ, đến lúc đó nàng ta ở trong cung địa vị sẽ không chỉ là thứ nữ của một thế gia giang hồ nho nhỏ!

Do nhiều năm nay đã không cam lòng lại vì Mộ Dung Dao xui khiến, Mộ Dung Chiến Thiên cuối cùng cũng hạ quyết tâm đoạt quyền, hắn muốn chấn hưng lại Mộ Dung gia như ngày xưa!

Một hồi âm mưu kia được hai huynh muội Mộ Dung Dao tính toán cặn kẽ, cuối cùng đến khi thê tử của Mộ Dung Chiến Thiên sinh con đã đánh lên thành công. Mộ Dung Chiến Thiên đã chết, thê tử của hắn và đứa trẻ sơ sinh cũng đã rơi xuống vách núi đen, chỉ tiếc là không tìm được thiên linh quyết.

Giết sạch những người mà trước kia liên quan đến Mộ Dung Chiến Thiên, bất luận là gia nô người hầu hay những kẻ có quyền trong gia tộc, toàn bộ đều chết đêm hôm đó, máu, nhiễm đỏ phủ Mộ Dung!

Sau đó hắn liền tuyên bố với mọi người rằng, đại ca của hắn đã bị ngoại nhân ám sát vì Thiên linh quyết, đại tẩu của hắn cũng rơi xuống vách núi không rõ tung tích.

Mộ Dung Chiến Thiên hắn thuận lợi ngồi lên vị trí gia chủ.

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 55: Được một tác lại muốn tiến một thước.

Đêm đã qua hơn một nửa, Mộ Dung Tiểu Tiểu về đến nơi thoáng rửa mặt bèn đi đến bên giường nằm, lại phát hiện rằng mình không thể nào ngủ được.

Hai mắt nhìn lên đỉnh màn, hết sức u ám

Tuyết Nhân.

Cái tên mà Mộ Dung Chiến Thiên nói ra, chính là thê tử của Mộ Dung Chiến Thiên, cũng là mấu thân của khối thân thể này,

Trượng phu bị hại, nữ nhi vừa mới sinh ra cũng đã bị bức phải chia lìa, khi đó nàng ấy, sẽ phải thống khổ đến mức nào?

Nàng ấy nhảy xuống vách núi đen kia, vậy xác người đâu?

Sư phụ nhặt nàng về, có thể sẽ biết ẩn tình trong đó?

Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng không biết trong lòng mình hiện nay có cảm giác gì, thân nhân sao, cả kiếp trước lẫn kiếp này nàng đều không có, cái gọi là thân tình, chính là giống nàng và sư huynh, dù thế nào cũng không thể gạt bỏ ra khỏi cuộc sống? Dù thế nào, nàng cũng không thể tưởng tượng ra được, bởi vì nàng và Mộ Dung Chiến Thiên cùng Tuyết Nhân chưa bao giờ ở chung, đối với bọn họ nàng cảm thấy thật xa lạ.

Mà bọn họ cũng không thể giống sư huynh, bởi không ai có thể thay thế sư huynh.

Mộ Dung Chiến Thiên đem bí mật này nói cho Mộ Dung Vũ Phi, đơn giản là để một ngày nếu Dao phi không tuân thủ ước định, sẽ lấy chuyện này hào hạo nhắc nhở, trên tay nàng ta có rất nhiều mạng người.

Mấy năm nay Dao phi ở trong cung đã xây dựng được sức nặng lớn, nhưng cũng có nhiều oán hận, nếu có thể áp chế nhược điểm của đối phương, không đến vạn bất đắc dĩ, sẽ không thể xé rách da mặt.

Nàng, sẽ cho huynh muội Mộ Dung Cẩn Thiên sống thêm vài ngày nữa...

“Ngủ đi, trời sắp sáng rồi.” Dạ Nguyệt Ly đi ra từ gác phòng, liền nhìn thấy tiểu nha đầu đang ngán người, hẩn khoác áo nằm bên giường, ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ mềm mại, bàn tay to lớn vỗ nhẹ sau lưng nàng, giống như đang dỗ dành nàng ngủ yên.

Mộ Dung Tiểu Tiểu dịch sát vào trong lòng sư huynh, hít sâu cái mùi hương tươi mát sau khi hẩn mới tắm rửa, rầu rĩ nói, “Sư huynh, chuyện lần này xong rồi mà không về cốc sao?”

Nàng có chút nhớ Mục Trạch Dương, đã đi ra ngoài hai tháng, không biết sư phụ có tốt không, không có nàng nấu cơm cho ông, ông có bị đói không?

“Muốn trở về?” Tiếng nói của Dạ Nguyệt Ly trầm thấp, ôn nhu hỏi.

“Vâng.”

“Được.” Dạ Nguyệt Ly khép lại đôi mắt tối tăm phẳng phất như mặt hồ sâu thẳm, khoe miệng khẽ nhếch, trong lòng nói nhỏ, chỉ cần là chuyện người muốn, sư huynh đều đáp ứng.

Sáng sớm hôm sau.

Ngã tư kinh thành phá lệ chật chội, đâu đâu cũng toàn đầu người, tiếng nghị luận khắp nơi, các quán trà trong thành, sinh ý vô cùng tốt, không còn chỗ trống.

Chuyện thứ nhất, hoàng thái tử của Bắc Địch Quốc đã được định ra, đó là nhị hoàng tử thanh nhã như tiên nhân Bắc Thần Thụy.

Tin này đúng là khiến cả triều đình khiếp sợ, bách quan ngạc nhiên, hoàng thượng của bọn họ thật là kín tiếng, một chút tin tức cũng không cho lọt ra từ trước.

Những thần tử đứng phía trung lập nội tâm tán thưởng, hoàng thượng quả nhiên là minh quân, như thế, thật ra đã làm giảm đi tình phong huyết vũ trong việc tranh đoạt hoàng quyền, tuy nói, chỉ có hai vị hoàng tử có thể kế thừa ngôi báu, nhưng hai hồ tranh chấp, tất có thương tổn, hoàng thượng nay còn thiếu con nối dòng, tam hoàng tử thân thể suy nhược, như thế cũng giảm đi tranh đoạt.

Về phần chuyện thứ hai, cái hoàng băng kia lại có thể dám một cái thông báo nổi bật!

Chuyện gì?

Đường đường là công chúa cả một nước lại dám cùng người khác yêu đương vụng trộm!

Không thể nghi ngờ chuyện này đã thành một quả bom oanh tạc kinh thành, dân chúng điên cuồng! Trong quán trà mọi người tám chuyện ầm ầm, sự thật chứng minh, chuyện bất quá, chỗ nào cũng mong ngóng.

Thẳng đến khi quan phủ cho người ngăn chặn tin tức, cũng nghiêm lệnh trừng trị, như vậy mới áp chế được một chút những lời đồn đại.

Thời gian sáng sớm, dân chúng phát hiện có một nữ tử hôn mê bất tỉnh nằm trong chỗ tối, liền đi báo quan phủ.

Nói đến tri phủ kinh thành này, liếc, mắt nhìn người một cái nhận ra ngay, đây không phải là nữ tử bình thường, đây chính là công chúa, là nữ nhi của Dao phi được hoàng thượng sủng ái!

Rất khéo là, tri phủ này đã từng coi trọng Bắc Thần An, nhưng nàng ta lại là một công chúa tâm cao khí ngạo, ghét bỏ người làm tri phủ không xứng với nàng ta. Chuyện này tri phủ hẩn ta cũng bị người đời mang ra châm chọc, làm cho hẩn ta ở kinh thành bị nhiều công tử danh môn khác mỉa mai châm chọc, khiến hẩn nửa năm liền cũng không dám ra khỏi cửa.

Cái gọi là kẻ thù gặp lại, hết sức đồ mắt, bình thường nàng ta là công chúa hẩn không thể làm gì, lúc này đã ra cái dạng này, còn không phải để cho hẩn định đoạt?

Trên phố náo nhiệt! An công chúa cùng người yêu đương vụng trộm! Nam nhân kia độc ác, xong chuyện liền chạy! Đem công chúa quăng một chỗ!

Bắc Thần An quần áo rách rưới bị người nâng vào kiệu mang vào cung. Trong khi đó dân chúng thỏa sức nhìn thân thể mềm mại, cảnh xuân không kịp che đậy...

Dao phi trong cung đã sớm bị đả kích một mối không chịu nổi, lúc này lại nghe công chúa của mình lại bị người chà đạp, lần này không chịu nổi, ngắt xiù, làm cho cung nhân Dao vũ cung hoảng loạn.

Hoàng đế nghe tin Bắc Thần An, rồi lại được báo Dao phi ngã bệnh, sắc mặt hẩn vẫn bình tĩnh chỉ nói hai chữ “Nguyệt tử”, sau đó không nói gì nữa.

Dao phi nghe nói thái độ của hoàng thượng như vậy, người vừa mới tỉnh lại ngắt đi.

Chương 66: Chương 55.2

Gió nhẹ khẽ thổi, hương hoa thoang thoang, trong hoa viên một mảng phong cảnh hữu tình.

Tâm tình hôm nay của Mộ Dung Tiểu khá tốt sáng sớm đã dậy ăn một chút điểm tâm, trong tay thì cầm đĩa điểm tâm sư huynh mới đưa, hai chân ngắn ngủn khe khẽ lắc lư, cái miệng nhỏ nhắn một ngụm lại một ngụm khẽ cắn.

Sư huynh nói, sau này sẽ sai người chú ý hành động của huynh muội Mộ Dung gia, không cần nàng quan tâm nữa.

Nàng nghĩ, dù sao cũng đã biết rõ sự tình, giao chuyện còn lại cho sư huynh cũng không sao, nàng yên lặng nhắm mắt ẩn đi tàn nhẫn nơi sâu nhất, mạng của hai người kia, nàng nhất định tự mình lấy đi...

Đường Tuyên Tuyên ở phía trước hai tay vung lên, biểu tình trên mặt vô cùng phong phú, đem tất cả mọi chuyện phát sinh trên phố kể lại, xong khuôn mặt lại làm ra vẻ vô cùng không hài lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu lại bình tĩnh như vậy, đôi môi phồng hồng khẽ mím, oán giận nói, “Tiểu Tiểu, ngươi không thấy buồn cười chút nào sao?”

Nàng ta nghe được mọi người nói, cái công chúa kia chính là người thích sư huynh của Mộ Dung Tiểu Tiểu, bây giờ công chúa kia bị như vậy, chẳng lẽ Tiểu Tiểu không cảm thấy hả giận?

Buồn cười? Chuyện này không phải là sư huynh muốn cho nàng hết giận sao?

Mộ Dung Tiểu Tiểu không để ý chút nào nuốt xuống một ngụm cháo, nội tâm có một chút nhẹ nhõm ngọt ngào, hai chân lại càng lắc mạnh hơn.

Ngón tay Dạ Nguyệt Ly nhẹ nhàng mon trón khóe môi của tiểu nhân nhi, lau đi chút điểm tâm còn sót lại dính trên môi, trong mắt tràn đầy sùng nịch, bên môi tràn đầy ý cười thần nhiên, hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt.

Dạ Nguyệt Ly từ trước tới giờ đều là cường thế khiếp người, hiện nay lại giống như là bảo mẫu hầu hạ tiểu nữ oa, khóe miệng của Mạc Du Ly mãnh liệt co rút.

“Tốt lắm, nói đã mệt rồi, lại đây ăn chút gì đi.” Mạc Du Ly bắt đầu đi lắc đầu, trong con mắt là ý cười sùng nịch, nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Ta không đói bụng.” Đường Tuyên Tuyên đầu cũng không ngoái lại một chút, xua tay đáp. Hôm nay trùng hợp là nàng ta và Mạc Du Ly cùng ở đây, gặp nhau trên phố náo nhiệt kia.

“Không đói bụng cũng đến ăn một chút, bây giờ cách ngọc thiện đã lâu.”

Đường Tuyên Tuyên không trả lời Mạc Du Ly ngay mà ngược lại đi từng bước tới chỗ Mạc Du Ly, nhìn hắn chăm chú một chút, nhủ mi nói, “Mạc Du Ly, ta đã sớm cảm thấy kỳ quái, ngươi nói xem sao gần đây ngươi lại lạ vậy? Sao tự nhiên lại đối với ta tốt như vậy?” Hắn ta không cùng nàng ta cãi lộn, thật đúng là không quen nha.

Bây giờ nàng ấy mới phát hiện ta đối tốt với nàng ấy!

Mạc Du Ly dở khóc dở cười, “Nàng nói lung tung cái gì, ta khi nào thì không tốt với nàng?” Nữ nhân vô tâm này.

“Ngươi tốt với ta khi nào?” Đường Tuyên Tuyên sắc mặt vô cùng nghi ngờ, đôi mắt thu thủy xoay tròn chuyển động, giống như thực sự cố gắng nhớ lại khi nào thì Mạc Du Ly đối tốt với mình.

Mạc Du Ly cười khò, hắn đã làm cái gì? Sao tiểu hạt tiêu này có ấn tượng với hắn kém đến vậy? (ai bảo huynh lưu manh a

Hắn vô lực nói, “Đúng, đúng, đúng, bây giờ ta đây sẽ đối tốt với nàng, biết chưa?” Hắn đã bị nàng đánh bại rồi.

“Tốt thì tốt, nhưng ta không quen.” Đường Tuyên Tuyên nghiêng đầu, trong mắt là vô tội.

“Đường Tuyên Tuyên, nàng đừng có được một tác lại muốn tiến một thước!” Mạc Du Ly phát hỏa!

“Đúng đúng, phải như vậy, phải như vậy! Haha ha!” Nàng ta cảm thấy như vậy mới đúng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Tuyên Tuyên cười như hoa nở.

Mạc Du Ly sắc mặt đen như đất nồi. (:))) cái này là tự tạo nghiệt không thể trách ai. MDL: người muốn chết!!!....VP *xách dép chạy*)

Hắn đúng là không còn gì để nói.

Bên trong phủ viện nào đó ở kinh thành.

Mới đập vào mắt chính là một mảng xanh biếc, cây cối tinh xảo, thanh nhã vô cùng.

Gió nhẹ khẽ thổi, lá trúc bay bay, một nam tử toàn thân áo trắng, một đầu tóc đen chỉ dùng một chiếc trâm ngọc cài lên, hắn hơi cúi đầu, thần sắc chăm chú, một con người đen như mực khẽ che khuất ánh sáng nơi đáy mắt, khóe miệng cười nhợt nhạt, ngón tay trắng nõn thon dài khẽ chấp bút vẽ tranh.

Bỗng nhiên một mảng lá cây bị gió thổi bay tới, sắp rơi xuống trang giấy thì nam tử khẽ phất tay áo một cái, mà tay phải vẫn chấp bút vẽ, không bị ảnh hưởng chút nào.

Mà bên trái của hắn, một người toàn thân hắc y đang quỳ, có thể nhìn ra được đây chính là ám vệ.

“Chủ tử.” Ám vệ nhìn đồng lá trúc mới rơi xuống oán giận, làm quấy nhiễu chủ tử nhà mình, thật không tốt.

“Lần sau chú ý một chút là tốt rồi.”

Hắn chậm rãi thu tay lại, nhìn khung cảnh trong bức tranh, bên môi gợn ra ý cười, nhẹ giọng hỏi, “Thế nào rồi?”

“Thuộc hạ đã sắp xếp ổn thỏa.”

“Ừ.”

Hai bàn tay như bạch ngọc của nam tử khẽ gấp trang giấy, tinh tế xem xét, giống như cực kỳ vừa lòng, ý cười bên môi cũng đậm hơn một chút, “Lui xuống đi.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Lúc này ám vệ đã thấy rõ bức tranh, là một tiểu cô nương, không lớn lắm, hắn là không đến mười tuổi. Một thân quần áo lụa trắng muốt, mái tóc mượt mà chỉ buộc một sợi lụa mỏng, nàng ngoái đầu lại cười, mang theo một chút nghịch ngợm, mắt to mũi nhỏ nhắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo như hoa sen mới nở, rất xinh đẹp, mà trong tay nàng lại đang nắm một con chim nhỏ, giống như đang muốn bay đi.

Ám vệ buồn bực rồi đi, người chủ tử về là ai?

(Ta cũng buồn bực....người này là ai đây??? Miêu tả giống tiểu thụ quá trời __!!!)

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Chương 56: Hoàng hậu bị bắt

Đêm, lạnh như nước.

Trong ngự thư phòng đột nhiên truyền ra một tiếng rống giận, ngay sau đó, đồ vật “Rầm” rơi xuống đất...

Phúc Yên hoang mang tiến vào trong nội điện, nhìn thấy Bắc Thần Nghiêu mạnh mẽ đánh một quyền trên bàn, thanh âm mạnh mẽ kia vẫn còn đọng trong đầu, làm cho xương cốt toàn thân hắn ta run lên một trận!

Hắn chưa bao giờ nghĩ hoàng thượng lại giận dữ mất không chế như vậy!

Bắc Thần Nghiêu hai mắt bắn ra, tròng mắt âm lãnh tàn nhẫn, gân xanh ở thái dương cuộn cuộn nổi lên, hơi thở ồ ồ, có thể nhìn ra là tức giận không thể kiềm chế!

Phúc Yên lo lắng gọi, “Hoàng thượng...”

Đã xảy ra chuyện gì?

“Hỗn trướng!” Bắc Thần Nghiêu gầm lên.

“Hoàng thượng xin người bớt giận trăm ngàn lần đừng tổn thương thân thể mình, long thể quan trọng hơn.” Phúc Yên cả kinh, hai tay khẽ run.

Bắc Thần Nghiêu phúi phúi lại tay áo, trầm giọng nói, “Lui ra đi, trẫm không sao.”

“Vâng.” Lau đi mồ hôi lạnh trên trán, hần ta lo lắng lui ra.

Bắc Thần Nghiêu một lần nữa ngồi vào chỗ của mình, hai tay nắm hai bên sườn long ý, bàn tay nắm chặt giống như đang phát tiết.

Hần nghiêng răng nghiêng lợi, “Dạ Nguyệt Ly, người rốt cuộc là thần thánh phương nào?!”

Công chúa cùng người khác trên phố hẹn hò?

Nếu không có tâm với người kia, sẽ làm gì có chuyện này xảy ra.

Không chỉ hủy đi mặt mũi của hoàng thất Bắc Địch quốc, còn đánh vào mặt hần một cái tát.

Thực sự coi hoàng đế Bắc Địch là hần đã chết?!

Hôm qua Thụy nhi đến giải thích tiểu nữ oa kia cùng An nhi ở trong ngự hoa viên cãi nhau tranh chấp, sau đó An nhi đến oán giận kể tội hần cũng chỉ cho qua chuyện, chỉ là hai cái tiểu oa nhi nháo thôi, hưởng chi, tiểu cô nương kia còn chữa bệnh cho thái hậu, mặc dù hần không thân cận với thái hậu, nhưng hần là vua của một nước, chữ hiếu vẫn phải làm tròn.

Đêm hôm đó không nghĩ rằng nam tử tâm cơ độc ác kia, lại trả thù!

Vì sao hần lại chắc chắn như vậy? Hần đa cho người điều tra, gần đây An nhi vẫn chưa đắc tội ai, ngày hôm trước ở trên phố cũng là xung đột với hai người kia, hôm qua An nhi lại vừa cùng oa nhi kia cãi cọ, buổi tối liền xảy ra việc này, người nào đứng sau, nghĩ một chút là hiểu ngay.

Còn không đợi hần ra lệnh bắt người, đã có một đạo mật hàm “Cảnh cáo” đến trên tay!

Dám đụng tới người, năm nay xác định sẽ thiếu lương đi?

Bắc Thần Nghiêu hần lên ngôi việc thất bại nhất đó là không thể nắm giữ lương thực của toàn Bắc Địch trong tay, theo hần biết, Nam Dục mặc dù cũng bị người ngoài nắm giữ một nửa lương thực, nhưng cũng không đến nỗi như hần, vì Nam Dục ở phía nam, đất đai rộng lớn phi nhiêu chỗ nào cũng có, lương thực sinh sản mạnh mẽ hơn ở Bắc Địch, bộ phận triều đình nắm giữ kia cũng đủ tự cấp tự túc, không có chút lo lắng gì.

Nhưng Bắc Địch của hần hoàn toàn không được như vậy, ngay cả có binh hùng tướng mạnh, lại ở phương Bắc nhiệt độ không khí thấp, hàng năm lương thực sản lượng thu về thấp, nếu không có lương thương nhân giao nộp lương thực, Bắc Địch quốc đừng mơ có thể chống đỡ được một năm! Một khi không có lương thực, Nam Dục tấn công, chắc chắn thảm bại!

Dạ Nguyệt Ly này rốt cuộc là ai? Sao có thể được lương thương nhân chống lưng cho như vậy? Thậm chí không tiếc gì vì hần uy hiếp cả vua của một nước?

Không sợ Bắc Thần Nghiêu hần trở mặt sao?

Sát tâm của Bắc Thần Nghiêu đã nổi lên, nhưng lại ngại Bắc Địch vừa mới trải qua mùa đông, lương thực còn lại không nhiều lắm, mà chờ tới vụ thu hoạch sau còn rất lâu, vạn nhất bị Nam Dục biết được hần bất hòa với lương thương nhân, nhân cơ hội đó tấn công đến, dân chúng nhất định sợ hãi, dân tâm cũng rung chuyển!

Hiện tại Thụy nhi vừa mới lên làm thái tử, lúc này tuyệt đối không thể có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra!

Nhân vật Thụy nhi mới trở lại rốt cuộc là người phương nào? Có thật chỉ đơn giản là đệ tử của Thần Phong lão nhân? Xem ra, mấy người này không thể không đề phòng, nếu hần ta lại không hề cô kỵ Bắc Thần Nghiêu hần như vậy, thì Bắc Thần Nghiêu chắc chắn sẽ không nhân nhượng nữa! (Ông có muốn nhân nhượng người ta cũng chả thêm nhá!!!! ^^)

Bắc Thần Nghiêu hần sao có thể bị khiêu khích tới hai, ba lần mà không làm gì!

Lương thương nhân sao, xem ra đúng là không có khả năng chung sống hòa bình rồi, như vậy, đừng trách hần tâm ngoan thủ lạt!

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Chương 56.2

Hần không thể để cho Bắc Địch bị người khác uy hiếp, càng không thể để Thụy nhi sau khi lên ngôi rồi cũng giống như hần, như vậy, đây cũng là lúc nên khảo nghiệm năng lực của Thụy nhi.

Hắn chọn Thụy nhi là người kế vị, chính là nhìn trúng tính tình trầm ổn của Thụy nhi, hi vọng không hiện lên trên mặt, không giống với Vũ nhi nóng lòng muốn thành công, tính cách vội vàng dễ xao động. Nhớ tới đứa con thứ ba kia, Bắc Thần Nghiêu ánh mắt nhẹ nhàng nhủ lại, tam hoàng tử vốn là con nổi dòng nhỏ nhất của hắn, thật khó khăn hắn mới có ba hoàng tử, nhưng lão tam cuối cùng lại là người si ngốc. Cũng may, lão nhị đủ mạnh, cũng là bổ sung chút nuối tiếc của hắn.

Cứ như vậy, chuyện của An công chúa ở hoàng thành, đã bị đồn thổi ra trăm bản khác nhau!

Mộ Dung Tiểu Tiểu bỏ một chút thời gian vào cung giúp thái hậu thi thâm, ngày thường cũng là nhân nhả ở trong phủ, ngẫu nhiên sẽ chơi với Tuyết lang, cũng thường nháo với Đùng Tuyên Tuyên.

Ở kinh thành mọi người cũng là đang sợ hãi không thôi, cho dù là giữa ban ngày, cũng không có mấy người đi ra đường hoạt động, thường thường có thể thấy thị vệ và binh lính đi lại trên đường, điều tra từng nhà một, trên mặt dân chúng đều nghi hoặc, lòng bất như vậy, chẳng lẽ là đào phạm? Hay là hoàng cung đã mất cái bảo bối gì?

Cho dù chỉ là có một chút thời gian vào cung thi châm cho thái hậu, nhưng Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng cảm giác được không khí trong hoàng cung nặng nề quái dị, sóng ngầm mãnh liệt, hừ có một tầng u ám bao phủ hoàng cung, áp lực vô cùng. Mọi cung nhân đều cúi đầu mà làm việc, cảnh tượng hoang mang rối loạn, ở nơi ngự hoa viên vốn là chỗ chúng phi tử vui chơi, lúc này cũng không có lấy một bóng người, chỉ cảm thấy phá lệ lạnh lùng.

Lúc này Mộ Dung Tiểu Tiểu mới biết một người trong hoàng cung đã mất tích, người đó lại là đương kim hoàng hậu!

Bắc Thần Nghiêu trầm mặt rỗng giần, mấy ngày đầu còn giữ kín không nói ra, sai người lên đi tìm, hoàng cung, kinh thành, ngoại ô,....

Ba ngày sau, vẫn không có lấy một nửa điểm tin tức nào, Bắc Thần Nghiêu rốt cuộc bạo phát, sai người phong tỏa toàn thành, nếu vẫn không tìm ra người, sẽ không bỏ qua cho chuyện này!

Ban đêm Diệp Mạn Thanh là bị người im lặng bắt đi, trong Phượng Khuyết cũng không có chút dấu vết đánh nhau nào, trừ bỏ tất cả cung nữ trong điện đều đã chết...

Bên trong hoàng thành Bắc Địch, có người buồn, cũng có người vui.

Bắc Thần Nghiêu ngồi ghế cao gân xanh trên trán đều đã nổi lên, bút lông soi năm trong tay bị bóp vỡ nát, hắn nhìn tấu chương vỡ nát dưới tay, cán bút gãy đâm vào lòng bàn tay, máu tươi mãnh liệt chảy ra lan tràn trên giấy tuyên thành, hắn lại như không có cảm giác, chỉ thấy trấn định mấy ngày trước nay đã không thể khống chế, đối với những người quý phía dưới rỗng giần, “Cái gì mà không có tin tức! Nàng ấy là mẫu hậu của ngươi! Ngươi rốt cuộc có dụng tâm tìm kiếm hay không!”

“Hoàng thượng, tay của người...”

Trong lòng Dao phi mặc dù hận Bắc Thần Nghiêu quá yêu thương Diệp Mạn Thanh, nhưng dù sao đây cũng là nam nhân nàng ta yêu thương hơn hai mươi năm, vừa nhìn thấy Bắc Thần Nghiêu bị thương, lại có chút đau lòng. Bất chấp việc tới xem kịch vui, vội vàng lên tiếng quan tâm.

Cũng là vì Dao phi lên tiếng mới làm cho Bắc Thần Nghiêu chú tới bên cạnh vẫn còn người khác, vừa mới nghe Thụy nhi tiến cung, hắn liền vui sướng tới gặp tương là có tin tốt của Thanh nhi, đả vô tình quên còn có người ở đây.

Không để ý tới chút mặt mũi nào của Dao phi, lớn tiếng quát, “Cút xuống đi!”

“Hoàng thượng, nô tỳ là quan tâm tay của người.” Dao phi quyết không buông tay, để cho Bắc Thần Nghiêu thấy nàng ta quan tâm hắn.

“Đừng để trẫm phải nói tới lần thứ hai!”

Dao phi lúc này mới sợ hãi lui về phía sau, hia mắt tràn đầy không dám tin, hắn cảnh cáo nàng ta! Hắn lại có thể vì Diệp Mạn Thanh mà đối xử với nàng ta như vậy!

Dao phi không cam lòng cúi đầu, “Vâng, nô tỳ cáo lui.” Từng bước ra tới cửa điện, sắc mặt nàng ta đột nhiên chuyển, trong mắt toàn là ác độc.

Diệp Mạn Thanh, ngươi thật đáng chết! Ngươi dám đoạt nam nhân của bản cung! Con ngươi lại đoạt địa vị của con ta! Mẫu tử các ngươi đều không được chết từ tế!!!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Chương 57: Tạo một đồng tội nghiệt

Giữa mùa hè, mây đen đầy trời, lại một hồi giông tố sắp đến.

Bão, tới dồn dập, làm cho lòng người vô cùng nặng nề.

Ở góc phố hoặc hàng quán tránh mưa, dân chúng mặt không chút thay đổi nhìn quan binh đi qua đi lại, đã không còn nhiệt nhiệt thảo luận như lúc đầu nữa.

Hiển nhiên, mải cũng đã thành thói quen.

Bắc Thần Thụy mấy ngày thức trắng đêm điều tra, sớm đã mệt mỏi không chịu nổi, toàn bộ quần áo đều đã ướt đẫm, rơi thành nhiều điểm nhỏ trong điện, tuy vậy nhưng cũng không gây tổn hại gì đến khí chất thanh nhã của hắn, hắn không kiêu ngạo, không siểm nịnh ngẩng đầu nhìn thẳng Bắc Thần Nghiêu, “Phụ hoàng, người cũng nói đó là mẫu hậu của nhi thần.” Là mẫu thân của chính mình, còn không dốc hết sức đi tìm?

Bắc Thần Nghiêu có chút suy sụp, thân thể ngày xưa kiên cường như vậy, lúc này dường như có chút không chống đỡ nổi, hắn lẩm bẩm nói, “Thanh nhi, nàng ở đâu?”

Người, rốt cuộc là ở đâu?

Bộ dạng kia định cho ai thấy! Đấy lòng Bắc Thần Thụy khinh thường cười lạnh, sắc mặt vẫn như thường đáp, “Bây giờ nhi thần lại đi tìm kiếm!”

Hiện nay ở hoàng cung Bắc Dịch, ai ai cũng không ngừng kêu khổ, gần đây tính tình hoàng thượng đại biến, tính cách rất dễ tức giận, làm việc thủ đoạn tàn nhẫn, không nói đến cung nhân vô tội bị xử lý, quan lại vô ý đụng tới hoàng thượng, chắc hẳn bị bãi quan ngay lập tức.

Kiến nhẫn bấy lâu của Bắc Thần Nghiêu đã dùng hết, cả ngày sắc mặt đều ủ dột, âm lãnh, cho dù có hiền thần khuyên ngăn cũng không thể ảnh hưởng tới quyết sách của hắn.

Chuyện này thật sự là cho thần tử của Bắc Dịch phải than vãn, người trên địa vị cao, nhất định phải lấy thiên hạ làm trọng, mặc dù việc quốc gia chi mấu chốt tích cũng là đại sự, cũng phải phải người đi tìm, nhưng cũng không nên làm xao động dân chúng. Đã nhiều ngày tìm kiếm như vậy, gây trở ngại cho cuộc sống hằng ngày của dân chúng, hình tượng minh quân hoàng thượng tích lũy bao nhiêu năm hiện đang tràn ngập nguy cơ, chẳng lẽ sẽ vì một nữ nhân mà bị chôn vùi?

Thời gian lâm triều qua đi, các đại thần lục tục ra về, nhưng mà ngay lúc này, lại có người nói lời chính nghĩa:

“Đúng là hồng nhan họa thủy! Chỉ mấy ngày vậy đã làm huyên náo dư luận, hại hoàng thượng tâm lao lực quá độ, nữ tử như vậy, sao có thể làm một quốc gia chi mấu? Hoàng thượng chẳng lẽ cứ định tìm như vậy? Hiện nay dân chúng người người thấp thỏm lo âu, cho dù tìm được, cũng phải trị tội! Há có thể tha cho nữ tử làm đảo lộn Bắc Dịch quốc, làm nghiêng ngả hoàng thượng?!”

Bạn đang đọc truyện *Tùng Sùng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Chương 57.2

Sắc mặt người nói chuyện vô cùng phiền muộn, trong lời nói khó nén nổi trào phúng.

Lập tức có người phụ họa theo, “Đúng vậy, đúng vậy, hữu thừa tướng nói đúng, ta nghe nói gần đây vì việc này mà hoàng thượng không thèm ăn cơm nước, hữu tướng ngài nói xem, hoàng thượng sao lại không biết trân trọng long thể như vậy?”

“Đại nhân nói đúng, người còn có tình không nghe chúng ta khuyên ngăn, như vậy còn ra cái dạng gì, làn bao nhiêu thần tử vô tội bị bãi quan.”

“Ai... Đại nhân người nói sai rồi, sao lại có người tự nhiên như thế, dạy dỗ nữ nhi kiểu gì cũng không làm cho người ta bớt lo?”

Đúng lúc lời nói ấy vang lên Diệp Hạo Nhiên dừng bước lại, hắn vốn định bỏ mặc, nhưng nhóm người này dù cố ý hay vô ý cũng đem mọi tội lỗi đổ hết lên người Thanh nhi, hắn như vậy soa có thể chịu được?

Đột nhiên quay đầu lại, phần hận nói, “Hoàng hậu là bị người ta bắt đi! Đừng nói như kiểu là một người không hiểu quy củ tự mình trốn đi!”

Một quốc gia chi mấu hiện nay còn chưa tìm được, thủ phạm cũng chưa tìm ra, nay lại đem hết tội đổ lên nữ nhi của hắn, nhóm người này sao lại tàn nhẫn như vậy?

Lý Đăng chờ Diệp Hạo Nhiên phát tác đã lâu, nét mặt già nua của hắn ta không đổi sắc, nội tâm lại cười như nở hoa, “Sao tả tướng, ngài cho rằng hoàng thượng làm như thế này vì một nữ tử là đúng? Tả tướng, ngài không thể có ý nghĩ này, ngài đường đường à một đương triều tả tướng, quyền cao chức trọng, hoàng thượng lại là toàn bộ Bắc Dịch ta, nếu như long thể của hoàng thượng bị nữ nhi của ngài ảnh hưởng, tả tướng ngài có thể chịu trách nhiệm trước dân chúng toàn thiên hạ hay không?!”

Đề tài nói chuyện nhất thời bị Lý Đăng khoa trương lên thành sự tình của toàn bộ dân chúng Bắc Địch quốc, Diệp Hạo Nhiên tức giận đến mức ngực phập phồng, hai nắm tay nắm chặt giấu trong tay áo run run, cố gắng che giấu nỗi tức giận bên trong, bảo hắn làm sao mà trả lời? Lời hắn muốn nói ra khỏi miệng, không phải muốn hoàng thượng như vậy? Mà chuyện này sao có thể làm dân chúng kinh thành tâm bất an? Nếu như vậy không phải hắn làm tử tướng không có ích gì rồi sao?

Diệp Hạo Nhiên hắn tự nhận hơn 30 năm làm quan trong triều, hắn vẫn luôn trung thành và tận tâm với hoàng thượng, chưa bao giờ làm việc gì trái với lương tâm, thanh danh của hắn cũng là một tả tướng liêm chính! Cũng bởi vì hành động của hắn quang minh chính đại, nên hoàng thượng mới dùng hắn cho đến tận bây giờ.

Hiện nay, Thanh nhi bị bắt, đứng trên góc độ là thần tử, thì việc hoàng thượng lo lắng như vậy đúng là hơi quá, nhưng thân lại làm cha, hắn sao có thể không lo nghĩ cho an nguy của nữ nhi thân sinh? Trước kia, Diệp Mạn Nhu của hắn trở thành Nghiêu Vương phi sau được hoàng thượng phong làm hoàng hậu, đến nay lại là Thanh nhi, Diệp gia hắn có tới hai vị hoàng hậu, như vậy người nào mà không đỏ mặt ghen tỵ? Vậy mới nhân cơ hội này chế nhạo hắn!

“Hữu tướng có thời gian ở đây nghĩ tới việc này, không bằng đôn đốc Lý đô úy tăng mạnh tìm kiếm, sớm ngày tìm được hoàng hậu, cũng sớm ngày làm cho hoàng thượng và cả dân chúng kinh thành an tâm!”

Tay áo của Diệp Hạo Nhiên vung lên, nghênh ngang mà đi.

“Ngươi...” Ngươi cái tên hỗn đản Diệp Hạo Nhiên này, ý hắn là nói con của Lý Đăng này hành sự bất lực?

Tên hỗn đản đó!

Dám nghĩ Lý Bình vì là con của tả tướng đương triều nên được làm đô úy, dựa vào cái gì dám áp dụng suy nghĩ cổ hủ của quan văn vào đây? Hắn ta mới không giống Diệp Hạo Nhiên, dựa vào nữ nhi của mình, mới được từ một tri phủ nhỏ tới chức tể tướng như bây giờ!

Hắn ta là dựa vào sức lực của chính mình, đi từng bước một cho đến giờ, mặc dù hắn cũng là quan văn, nhưng cũng biết qua chút binh pháp. Từ khi con trai hắn ta được phong làm đô úy, chỉ cần nhìn chiens tích cũng có thể thấy mai sau sẽ có thể làm tướng quân!

Những người vừa mới tới góp vui cũng dần thối lui, Lý Đăng vẫn luôn canh cánh chuyện năm xưa, ngôi vị hoàng hậu đáng ra phải là của Lý gia hắn ta! Hắn ta chính là không quen nhìn Diệp Hạo Nhiên dựa vào nữ nhi mà sống! Lại còn thường tranh luận cùng hắn ta trên triều! Nếu không có khuôn mặt giống ý đức hoàng hậu đã mất, như vậy sao ngôi vị hoàng hậu có thể rơi vào tay Diệp gia? Năm đó hoàng thượng là không nghe công thần khuyên nhủ!

Chờ hồi phục lại tinh thần, người xung quanh đã sớm đi hết, hắn ta hung hăng trừng gãi sai vật bên cạnh, “Còn đứng đấy làm gì, về phủ!”

Diệp Hạo Nhiên, chờ mà xem, kiếp sống tử tướng của ngươi đến đây là hết! Nghĩ đến việc để cho Diệp Hạo Nhiên hoành hành như vậy?

Hắn ta đâu có ngốc!

Diệp Hạo Nhiên cả người đều mệt mỏi trở lại Diệp phủ, Lâm thị chờ bên ngoài cửa không ngại trời mưa, vội vàng loai kéo trượng phu mới vừa xuống xe ngựa hỏi, “Lão gia, đã tìm được Thanh nhi chưa?”

Hắn vô lực xua tay, “Vào nhà rồi nói.”

Vừa đến bên trong, Lâm thị lấy chiếc khăn trong tay thị nữ lau nước mưa dính trên người trượng phu, cho hạ nhân lui xuống, khuôn mặt đầy lo lắng hỏi, “Lão gia, có tin tức gì của Thanh nhi không?”

Diệp Hạo Nhiên nhìn thể tử toàn thân đều mộc mạc, mà gần đây mái tóc đã có chút hoa râm, khuôn mặt gầy gò lo lắng, cuối cùng hắn cũng phải đọc ác mà lắc đầu.

Khăn rơi xuống đất, Lâm thị ngã xuống, sau một lúc nước mắt tràn ra, bà ảm đạm tiếng khóc, không muốn không khí nặng nề ảnh hưởng tới mọi người.

Hắn nhẹ nhàng thờ dài, nâng Lâm thị dậy, “Phu nhân, đứng lên đi, ngày mai ta lại đi hỏi tin tức bên phía Thụy nhi.”

Lâm thị đột nhiên ngừng đầu, trên mặt còn lộ rõ những vệt nước mắt, hai mắt có chút đục ngầu, trong mắt che kín tơ máu, nhìn ra được đã là đã nhiều ngày chưa từng nghỉ ngơi tốt.

Hai mắt bà sáng ngời, sau đó lại ảm trở lại, “Thụy nhi sẽ nói sao, Thụy nhi...” Chắc hẳn hận chúng ta đi!

Diệp Hạo Nhiên nhặt chiếc khăn rơi xuống đất, tự mình lau nước mưa trên mặt, hai mắt trống rỗng, thanh âm có chút xa xăm, hắn từ từ nói, “Phu nhân, đây đều là do chúng ta tự tạo nghiệt!”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Chương 58: Ngoại tuyền Diệp Mạn Thanh (2)

Tháng ba vào dịp màu xuân, gió nhẹ ấm áp, cũng là lúc Nghiêu vương phi về nhà lại mặt.

Mười dặm kinh thành trải đầy thảm đỏ, xa hoa không khác gì ngày thành thân hôm đó, Diệp Mạn Nhu ngày hôm nay, không thể nghi ngờ là người mà tất cả nữ tử kinh thành đều vô cùng hâm mộ.

Diệp Hạo Nhiên là tri phủ kinh thành, lại chỉ thú duy nhất một thế tử đó là Lâm thị, năm đó Lâm thị mang thai song sinh hai nữ hài tử, từ đó được Diệp Hạo Nhiên coi như trân bảo, chỉ tiếc, trường nữ Diệp Mạn Nhu thể chất cực kỳ kém, từ nhỏ đều không thể thoát khỏi thuốc thang. May mà thứ nữ Diệp Mạn Nhu không có chuyện gì, không chỉ nhu thuận lanh lợi, mà còn hiếu thảo làm phụ mẫu đều vui vẻ.

Đối với người làm cha mẹ, do thân thể nữ nhi từ nhỏ đã không tốt nên vô cùng áy náy, nên vô tình đã dành hết mọi sủng ái cho đại nữ nhi, vô hình bên trong đó đã xem nhẹ tiểu nữ nhi.

Trời vừa tảng sáng, Lâm thị liền đi vào trong phòng thứ nữ, nhìn thấy tiểu nữ nhi đang trang điểm, trong lòng rất an ủi, bà liền với lấy cây lược gỗ bên cạnh, cẩn thận chải tóc cho Diệp Mạn Thanh.

“Thanh nhi, hôm nay tỷ tỷ con lại mặt, mẫu thân biết con sẽ không là chuyện gì xấu hổ, nhưng ta vẫn phải nhắc nhở con, trăm ngàn lần đừng làm sai cái gì, đến lúc đó có thể tỷ tỷ con sẽ...”

“Người yên tâm đi, Thanh nhi hiểu được mà.” Diệp Mạn Thanh lên tiếng chặn đứng lời nói của mẫu thân, nàng sẽ không làm chuyện đi đoạt hạnh phúc của người khác, nhất là người đó lại là tỷ tỷ.

Diệp Mạn Thanh quay đầu nhìn Lâm thị đang cầm cây lược gỗ trong tay, nàng không để ý cười nói, “Mẫu thân người phải làm cái gì thì đi nhanh đi, Thanh nhi chuẩn bị một chút nữa là xong rồi.”

Nàng vốn đã quên lần trước mẫu thân giúp mình chải tóc là khi nào chác là lúc còn rất nhỏ, lâu rồi nàng đều không nhớ rõ nữa.

Nàng đoạt đi sự khỏe mạnh của tỷ tỷ, nên vì vậy phải dùng tình thương của mẹ để hoàn lại?

Không sao, nàng đã sớm học được cách tự chiều cố mình, những việc như như chải đầu mặc quần áo, không cần đến người khác giúp.

Diệp Mạn Thanh tùy ý đen tóc đen vắn lên, trên mặt không chút phấn son trang điểm, một thân áo tím trang sức rất ít chỉ như vậy cũng đã vô tình tranh giành ánh nhìn của người khác lại càng giống như một đoá nhuộc lan u tĩnh, thanh nhã như cúc.

Lông mày mới dần ra của Lâm thị mới dần ra một chút, nay lại nhíu chặt lại. Thanh nhi nhi cùng Nhu nhi mặc dù ngoại hình giống nhau, nhưng trên người Thanh nhi luôn toát ra khí chất thanh nhã, đứng giữa một đám người, nhất định sẽ hấp dẫn tất cả ánh nhìn.

Bà lại lo lắng nói, “Thanh nhi lát nữa phải tự mình chú ý, đừng xuất hiện đường đột trước mặt vương gia.” Lại càng không muốn người cướp đi sự nổi bật của tỷ tỷ người.

Lâm thị bước ra khỏi phòng, khoe môi duy trì nụ cười nhẹ nhàng cũng biến thành trào phúng, đều đã như vậy, mẫu thân vẫn còn lo lắng?

Bắc Thần Nghiêu một thân hắc bào thêu tơ vàng, khuôn mặt nghiêm nghị, toàn thân tản ra khí thế tôn quý khiếp người, bộ dạng tuấn tú, nhất thời hấp dẫn ánh nhìn của vô số dân chúng xung quanh.

Con mắt lạnh lùng tối tăm như mực của hắn đảo qua, đám người xung quanh nhất thời im lặng.

Xuống xe ngựa, hắn vẫn chưa lập tức đi vào Diệp phủ, mà bàn tay quay trở lại vươn vào trong xe, nhẹ nhàng đem nữ tử bên trong ôm xuống.

Người xung quanh hít khí lạnh, ai cũng biết Nghiêu vương gia là hoàng tử được thánh thượng yêu quý nhất, hắn lại nói một câu không phải nữ nhi của tri phủ kinh thành thì không lấy làm vương phi, mà có thể, sau này Nghiêu vương gia lại còn có thể làm hoàng đế!

Hắn sủng ái vương phi như vậy làm rất nhiều người kinh ngạc, nhìn cử lớn của Diệp phủ vô cùng cung kính, ngày sau, chắc chắn Diệp phủ này sẽ không thể coi thường, nghiêu vương phi này tương lai có thể trở thành hoàng hậu!

Diệp Mạn Nhu then thùng cúi đầu, từ khi Bắc Thần Nghiêu ôm nàng ta xuống xe, đãi ngộ như vậy, DLQ_ donn trong toàn bộ các vương phủ cũng chỉ có nàng ta mới được, ngay cả khi vương phi có bầu cũng chưa từng có ai được vương gia của mình trân trọng như vậy.

Ánh mắt giống như đang liếc qua những nữ tử đang hâm mộ bên cạnh, ý cười nơi khoe môi Diệp Mạn Nhu càng phát ra kiêu mỹ, nội tâm tràn đầy kiêu ngạo vì thân phận tôn quý này, cũng vì nam tử không ai sánh bằng đang đứng bên cạnh.

Trong lúc vô tình nhìn đến góc Diệp Mạn Thanh đang quỳ, khuôn mặt nàng ta khẽ cúi, ánh mắt hiện lên một tia mũi nhọn.

“Cung nghênh vương gia, vương phi”. Mọi người của Diệp phủ đều quỳ ở ngoài cửa nghênh đón, Diệp Mạn Nhu liền giẫy dụa muốn xuống, nàng ta với

vàng nói, “Phụ thân, mẫu thân cả thanh nhi nữa, các người mau đứng lên.”

Tay Bắc Thần Nghiêu nắm thật chặt vẫn không buông ngồi trong lòng ra, trong mắt hần tràn đầy ôn nhu cùng sùng nịch, nhẹ giọng nói, “Nhu nhi, đừng lộn xộn.” Ánh mắt thì ngược lại nhìn về phía đám người Diệp Hạo Nhiên, trầm giọng nói, “Đều đứng lên đi, bốn vương cùng vương phi lại mặt không cần đa lễ.”

Không đợi mọi người đứng dậy, Bắc Thần Nghiêu lập tức ôm Diệp Mạn Nhu đi vào trong phủ, thẳng đến khi đặt người xuống ghế ngồi ôn hòa hần mới để ý đến những người khác.

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Chương 58.2

Một màn này những người đi theo phía sau đều nhìn rõ trong mắt, đôi mắt đau lòng của vương gia, tựa như chỉ cần người trong lòng khó chịu, liền thấy vô cùng đau lòng, khó chịu vô cùng.

Diệp Hạo Nhiên cùng Bắc Thần Nghiêu nói chuyện, Lâm thị thì phân phó hạ nhân bưng trà và điểm tâm, Diệp Mạn Nhu lại ôn nhu gọi, “Thanh nhi, sao lại đứng ở kia, lại đây ngồi bên cạnh tỷ tỷ.”

Mọi người lúc này mới quay lại nhìn, sắc mặt Diệp Hạo Nhiên lo lắng, không biết vì sao đại nữ nhi lại đột nhiên lên tiếng như vậy?

Chân tướng chuyện ba năm trước đây hần cũng biết. Nhưng do đại nữ nhi đau khổ cầu xin, hần không thể không thuận lòng, ngay cả cảm thấy ủy khuất tiểu nữ nhi hần cũng không nghĩ tới, nhiều năm qua đau lòng thân thể nữ nhi ốm yếu, cuối cùng cũng khiến hần thỏa hiệp, cũng may tiểu nữ nhi nhu thuận do được Lâm thị dạy bảo từ nhỏ, cũng không có phản kháng gì, như vậy Nhu nhi mới có thể được gả cho người trong lòng như ý nguyện.

Nhưng bây giờ như vậy, không phải sẽ làm cho vương gia chú ý? Vạn nhất bị phát hiện ra sự thật, thì sẽ phải làm thế nào?

Sắc mặt Lâm thị không kiên nhẫn, bà đã sớm dặn tiểu nữ nhi phải chú ý, nay làm như vậy chẳng lẽ là bất mãn với dặn dò của bà?

(Hai ông bà này quá độc ác rồi !!! Quá phân biệt đối xử rồi.bất công với DMT quá)

Diệp Mạn Thanh đem biểu tình của phụ mẫu đều thu lại trong mắt, nàng chỉ cảm thấy trái tim băng giá, cố gắng cười một chút, nàng đáp, “Vẫn là không nên đi, hôm nay thân thể muội muội có chút không khỏe, vẫn là nên về phòng nghỉ ngơi.”

Như vậy, các người chắc chắn sẽ vui vẻ đi.

Đôi mắt của Diệp Mạn Nhu nhất thời dâng lên lệ quang, ủy khuất đến cực điểm, Bắc Thần Nghiêu thời thời khắc khắc chú ý đến Diệp Mạn Nhu sắc mặt lạnh lùng lên tiếng, “Đứng lại.”

Diệp Mạn Thanh quay người lại một chút, khẽ bối rối cắn môi dưới, nàng cúi đầu nói nhỏ, “Không biết vương gia có gì phân phó?”

“Tỷ tỷ người gọi người, mà thái độ của người như vậy?” Sắc mặt của Bắc Thần Nghiêu lạnh như băng, hần đã sớm nghe Nhu nhi nói qua về muội muội này, đoạt đi sự khỏe mạnh của Nhi nhi không nói, trong lòng lại còn thăm hận phụ phụ Diệp thị lạnh nhạt với nàng, những năm gần đây hương xuyên không để ý tới Nhu nhi. Làm muội muội lại có thể đối đãi với tỷ tỷ của mình như vậy, mắt công Nhu nhi của hần còn quan tâm tới nàng, Nhu nhi gọi nàng tới ngồi nàng còn tỏ ra xa cách, thật đáng giận!

Diệp Mạn Thanh chậm rãi ngẩng đầu, sắc mặt và lời nói của nàng đều lạnh lùng, “Thanh nhi sợ bệnh của mình sẽ truyền cho tỷ tỷ, đành phải lui ra, vương gia cho rằng như vậy có gì không ổn?”

Nàng đã hết hy vọng với hần từ lâu, từ lúc hần nhận sía người kia, nàng đã xác định đời này nàng với hần không thể có chuyện gì.

Từ lúc Diệp Mạn Thanh ngẩng đầu kia Bắc Thần Nghiê đã ngạc nhiên tới mức không nói nên lời, nữ tử này lại có thể giống Nhu nhi như đúc, đây thật sự là một Nhu nhi thứ hai.

Hần thu hồi lại cảm xúc trên mặt, tuy hần biết nhị tiểu thư Diệp gia mỹ mạo phi thường, nhưng lại không hề biết thì ra tỷ muội hai người lại giống nhau như đúc, nếu không phải nhìn thấy Nhu nhi trước, hai người mà đứng cùng nhau như vậy, hần quả thật có chút nhận không ra.

“Đi xuống đi.”

Thời điểm Bắc Thần Nghiêu nhìn Diệp Mạn Thanh Diệp Mạn Nhu có chút bất an, móng tay nàng ta hung hăng đâm vào lòng bàn tay con người cúi xuống không rõ cảm xúc, đợi đến khi Bắc Thần Nghiêu nói đi xuống, trong lòng nàng ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng ta sợ Bắc Thần Nghiêu sẽ nhìn ra manh mối, nhưng nàng ta lại càng muốn cho Diệp Mạn Thanh biết nàng ta hạnh phúc ra sao, từ nhỏ nàng ta đã hận, mọi người luôn nghĩ từ nhỏ nàng ta đã được phụ mẫu yêu thương, muội muội che chở?

Sai! Nàng ta muốn một thân thể khỏe mạnh, bọn họ có thể cho?

Từ lúc vào Diệp Mạn Thanh lại là một bộ dạng không thèm để ý mới làm nàng ta hận, nàng ta vốn là đoạt tất cả của nàng, lại còn khuyên cha mẹ thuận theo nàng ta, chẳng lẽ trong lòng Diệp Mạn Thanh không hận nàng ta chút nào?

Nội tâm Diệp Mạn Nhu cười lạnh, Diệp Mạn Thanh nguoi cứ cái trang đi, ta biết ngoài mặt nguoi càng bình tĩnh, trong lòng lại càng thống khổ!

Mà Diệp Mạn Nhu nàng ta lại càng đắc ý!

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chương 59: Đối với nàng ta như vậy

Bên trong một thất âm u, trên vách đá ánh nến mập mờ, ánh sáng toát ra loang lổ trên vách tường, tối đến mức quý dị, âm trầm cực điểm.

Trên cái giá gỗ dựng giữa phòng, bên trên có một người xiêm ý hỗn loạn, tay chân bị trói, tóc đen hỗn độn, có thể thấy đây là một nữ tử, mái tóc buông xuống không nhìn rõ khuôn mặt, chỉ thấy trên khóe miệng có một vết máu dài chảy ra, dưới tình huống ánh sáng không rõ tại đây, nhìn vô cùng thâm hại. (VP.nhìn như nữ quý hiện hình a...DMT:quý cái đầu nguoi *phi dép*)

“Cộp, cộp...” tiếng gót giày va chạm với mặt đất, có thể thấy, đang có người đi xuống dưới.

Nữ tử bị buộc trên giá gỗ cười trào phúng, người tra tấn nàng ta lại tới nữa.

Đây là ngày thứ mấy? Nàng ta đã không nhớ rõ được nữa, mỗi ngày đều rất hỗn loạn, tại nơi không có chút ánh sáng mặt trời thế này, nàng ta không thể suy đoán thời gian.

Người đã đi đến trước mặt, nhưng nàng ta vẫn không ngẩng đầu.

Ánh nến âm u cũng không che hết được quần áo hoa lệ, đôi hài mạ vàng, nàng ta biết, người tới là nữ nhân.

“Như thế nào? Ta có trăm việc bận rộn, nay đến thăm nguoi, bây giờ nguoi lại có biểu tình như vậy?”

Người tới giọng điệu khinh thường, đối với bộ dạng thờ ơ của nữ tử kia đã tập thành thói quen, không giống như ban đầu, người này khinh thường nàng ta, nàng ta liền phần nộ giờ chân đạp, chỉ là bây giờ, nhìn nữ nhân này trầm mặc nàng ta liền cảm thấy vui sướng.

“Diệp Mạn Thanh, nguoi cũng không thể nghĩ rằng một ngày kia bị rơi vào tay ta đi.” Dao phi năm lấy cảm của Diệp Mạn Thanh nhắc lên, khiến cho nàng ta phải đối mặt với mình, bàn tay vỗ nhẹ hai gò má đã bần không chịu nổi, sau đó giống như sợ bị dơ, ghét bỏ thu hồi bàn tay, cảm khản dừng sức lau.

“Nói cho nguoi biết, nguoi đúng là nhận được rất nhiều ân huệ, người khác cả mọi nơi đều đang tìm nguoi, chắc chắn, nguoi không thấy được bộ dạng sốt ruột kia của hân, làm ta nhìn cũng thấy đau lòng.”

“Cũng đúng, từ khi nguoi theo hân, lúc nào cũng vô cùng chán ghét, sao có thể đau lòng được?” Dao phi âm thầm cười rộ lên, đôi mắt nhìn chằm chằm Diệp Mạn Thanh, nhìn thấy ngay cả mắt nàng ta cũng chưa từng mở thì cực phần nộ, bộ dạng đã thâm hại đến mức này, lại có thể dám không nhìn mình!

Ánh nến chiếu qua, trên mặt Dao phi hai mảng sáng tối như bóng ma, một nửa thì sáng ngời, một nửa chìm trong bóng tối, nhìn qua vụn vặt tới cực điểm.

Nàng ta không chú ý, chỗ lông mi bị tóc che mắt của Diệp Mạn Thanh có chút rung động, nhẹ nhàng mở ra.

Nghĩ đến chuyện ban ngày bị Bắc Thần Nghiêu lạnh nhạt Dao phi tức giận vùng một roi.

An nhi của nàng ta còn bị người chà đạp, mà hân còn lo cho nữ nhân Diệp Mạn Thanh này!

Dao phi cuối cùng vẫn không muốn thừa nhận người nàng ta yêu hai mươi mấy năm lại có thể nhẫn tâm như thế, bên này trọng bên kia khinh, lúc này nàng ta mang hết lửa giận trút lên người Diệp Mạn Thanh, nàng ta cho rằng, nếu không phải khuôn mặt này làm điên đảo Bắc Thần Nghiêu, thì sao Bắc Thần Nghiêu lại đối với nàng ta như vậy? Tất cả đều là lỗi của Diệp Mạn Thanh kia!!!

Nàng ta lại vùng roi, ý cười tàn nhẫn, rồi sau đó, cánh tay vùng lên, mạnh mẽ quất xuống!

“Ba” tiếng xé gió rợn người, đánh lên trên da thịt mềm mại của Diệp Mạn Thanh, nhất thời làm da tróc thịt bong, huyết quang dâng trào.

Diệp Mạn Thanh hét lớn một tiếng rồi gất gao cắn chặt môi dưới, không cho chính mình phát ra tiếng kêu đau.

“Tiên nhân! Gọi người là tiên nhân bản cung còn thấy quá coi trọng cho người! Đều là người tự tìm đến, tự tìm đến,.....hahahahahahaha.”

Roi của nàng ta liên tục hạ trên người của Diệp Mạn Thanh, nhìn bộ dạng kiên cường của người kia, lại dùng sức vùng roi, tiếng va chạm chói tai kinh người, bộ mặt cực độ điên cuồng văn vẹo, tại nơi tối tăm này, khuôn mặt âm u của Dao phi đáng sợ như quỷ, chỉ liếc mắt một cái, âm trầm làm da đầu người ta run lên.

Sau nửa ngày, nàng ta giống như một mối, vút roi trong tay xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Diệp Mạn Thanh người chờ đó, bản cung sẽ kết thông gia với tể tướng, người hãy chờ xem con người bị kéo xuống khỏi ngôi vị thái tử! Người tưởng sẽ ngồi lên ngôi vị thái hậu sao? Haha, đúng là mộng xuân thu!”

Chờ tới khi tiếng cười của Dao phi đi xa, Diệp Mạn Thanh mới buông môi dưới, máu tươi tràn ra ngay lúc đó, nàng ta vô lực nhắm mắt, lại rơi vào mê man.

Tĩnh, yên tĩnh dị thường, ngoài tiếng hít thở mơ hồ, tiếng tim đập mỏng manh, không nghe thấy bất kỳ tiếng động gì.

Có thể ngửi thấy mùi hương của dược thảo thoảng, lông mi của Diệp Mạn Thanh khẽ run rẩy, đôi mắt cố gắng mở ra một khe hở, đúng là người kia, đang thay nàng ta bồi thuốc.

Con trai của nàng ta, Thụy nhi.

“Mẫu hậu, cố chịu một chút, rất nhanh sẽ tốt lên. Sẽ không đau đớn nữa, nhi thần cam đoan đây là lần cuối cùng, tin tưởng nhi thần!”

Sau đó còn nói cái gì nữa, Diệp Mạn Thanh đã không nghe thấy, nàng ta chỉ cảm thấy thật mệt mỏi, muốn ngủ một chút, liền cứ như vậy ngủ, lần nữa tỉnh lại, nàng ta lại phát hiện, sau hơn hai mươi năm giấc mộng kia lại xuất hiện.

Một câu chuyện hoang đường, một con ác mộng....

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chương 59.2

Bóng đêm nặng nề, Bắc Thần Thụy đứng yên trong viện, quanh thân tràn ngập hơi thở đau thương, thanh nhã như trích tiên, hần một thân áo trắng như tuyết, liếc mắt một cái, làm người ta thấy đau lòng.

Ám vệ quỹ phía sau, nhìn chủ tử như vậy, không biết mở miệng thế nào, bọn họ được bồi dưỡng ra, chỉ biết phục tùng, đối với cảm xúc biến hóa của chủ tử, bọn hần không hiểu. (VP:này anh ám vệ đúng là tượng sáp a~~~ làm sao sánh bằng mấy anh ám vệ đáng yêu vô tận của Dạ ca....BTT muốn chết *phi dao*. VP *né né* chạy a~~~)

Lúc trước chủ tử nói hần khác so với các ám vệ khác nên mới an bài hần bên người, nhưng hần thật sự ngoài giết người vẫn là giết người.

Dù có cố tư duy như người thường, nhưng rốt cuộc hần vẫn không thể nhìn ra cảm xúc của chủ tử.

“A xa, mọi chuyện đến đâu rồi?” Bắc Thần Thụy đột nhiên mở miệng, thanh âm mang theo hút u ám, hần ta không quay đầu, hai tay nắm ở phía sau, ánh mắt nhìn về phương xa.

“Thưa chủ tử, đã an bài tốt.” A xa thu hồi nghi hoặc, cung kính đáp.

“Ừ, hai ngày sau liền động thủ đi.”

“Vâng!”

Hần nhìn, là vị trí mà Mộ Dung Tiểu Tiểu đang ở.

Hần không biết vì sao lúc này lại nhớ đến Mộ Dung Tiểu Tiểu, nhưng lúc này, hần vô cùng tưởng niệm tới lần nàng quay đầu lại tươi cười rực rỡ, ánh mắt của nàng lại giúp hần trấn tĩnh, làm cho hần ấm áp.

Lúc này Mộ Dung Tiểu Tiểu đang nằm thoải mái trong lòng người nào đó, trong đầu thì suy nghĩ đến chuyện vì sao hoàng hậu mất tích, nàng có dự cảm, chuyện này sự huynh chắc chắn biết!

Cái đầu nhỏ của nàng khê dúi, đôi tay nhỏ bé luồn từ ven hông đến lưng áo, chặt chẽ ôm, lúc này mới chuẩn bị hỏi.

Dạ Nguyệt Ly bị đôi tay nhỏ bé kia làm nội tâm ngứa ngáy, bàn tay vươn ra bắt được đôi tay đang làm loạn, phồng ngừa nàng lại lộn xộn, cười nói, “Muốn nói gì?”

Mộ Dung Tiểu Tiểu đột nhiên thò đầu lên, con ngươi đen lúng liếng nhìn chăm chăm sư huynh, một bộ dạng ai biết nói cái gì, làm Dạ Nguyệt Ly bật cười, hân nhè nhàng điểm nhẹ cái mũi nhỏ, trêu ghẹo nói, “Sư huynh chính là con giun trong bụng muội rồi, muội nghĩ cái gì chẳng lẽ ta lại không biết.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu tạm thời cũng không muốn hỏi, thuận miệng nói theo lời sư huynh, “Sư huynh, uhmmm giun đũa hình như từ chỗ đó đi ra.huynh xác định là giun đũa trong bụng Tiểu tiểu sao?”

Nháy mắt khuôn mặt của Dạ Nguyệt Ly đen lại, hai gò má anh tuấn run rẩy, “Dù không phải con giun trong bụng ngươi, sư huynh liếc một cái cũng biết được ngươi đang tính toán cái gì.”

Nha đầu nghịch ngợm này!

Nhẹ nhàng túm lấy tay sư huynh, “Thật sao?”. Có lúc sư huynh chỉ cần liếc một cái liền biết nàng nghĩ gì, có đôi khi nàng chưa kịp hỏi, sư huynh đã trả lời xong, nàng tin tưởng trên thế gian này, sẽ không có ai có thể hiểu nàng như vậy nữa, cũng không có ai hiểu sư huynh bằng nàng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu vì suy nghĩ đó mà cười đến ngọt ngào.

Khóe mắt xinh đẹp của Dạ Nguyệt Ly cũng hiện lên ý cười, nàng cũng không hề phát hiện, khi ở chung với hân nàng càng ngày càng thoải mái, hai người cũng ngày càng hòa hợp.

Hắn cúi đầu đặt một nụ hôn nhẹ lên khóe miệng nàng, Mộ Dung Tiểu Tiểu cười một chút, không có lùi lại phía sau, mà còn dán lại gần sư huynh, cái miệng nhỏ nhắn nói, “Sư huynh, ngươi có biết làm như vậy là có ý gì không?”

Dạ Nguyệt Ly bị đôi môi kia ma sát nhẹ nhàng, tâm ngứa ngáy khó chịu, hận không thể hôn xuống thật sâu, ngăn lại đôi môi mềm mại đang làm loạn, nhẹ nhàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói, “Biết.”

Trong mắt hắn hiện lên tình ý thật sâu, tình thương từ tám năm trước đã sớm trở thành tình yêu không thể thay đổi được, hắn sợ làm nàng sợ, vì thế luôn cố kìm chế, hắn từ tốn nói, tiếng nói trầm thấp êm tai, “Chính vì biết nên mới như vậy với ngươi..”

Lời vừa nói xong, Mộ Dung Tiểu Tiểu tiến tới mạnh mẽ cắn lên đôi môi kia, không sợ răng nanh sẽ làm chảy máu, nàng cũng không lùi lại.

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chương 60: Trầm phế người

Ngày mùa hè trời trong xanh, chín trên cây kêu vui vẻ, tâm tình Dạ Nguyệt Ly vô cùng tốt, khóe miệng giương lên vẫn chưa từng hạ xuống.

Ôm tiểu nha đầu vào trong lòng, ung dung ngồi dựa vào ghế, cảm miếng dưa hấu ướp lạnh đưa đến cái miệng nhỏ nhắn của người trong lòng, nhìn nàng thỏa mãn hít đôi mắt nhero ngồi trong lòng mình.

Đôi môi anh đào nhiễm nước trái cây trở nên kiều diễm, làm cho hắn không thể dời tầm mắt, nghĩ đến nàng hôm qua đã chủ động, trong mắt lại toát lên một ngọn lửa.

Hắn đem khuôn mặt tuấn mỹ bức người áp sát lại khuôn mặt mềm mại của nàng nhẹ nhàng vuốt ve, đôi môi giống như vô ý lướt qua, Mộ Dung Tiểu Tiểu bị ôm có chút run rẩy.

Thanh âm của hắn vô cùng ôn nhu, “Nha đầu.”

“Sư huynh.” Mộ Dung Tiểu Tiểu mơ hồ trả lời, nuốt xuống một ngụm dưa hấu, hai con mắt trừng suốt nhìn khuôn mặt người đang thân cận với mình, lại nhìn xuống đĩa dưa hấu.

“Còn muốn ăn?” Tiếng nói trầm thấp lại vang lên, mang theo ý nghi hoặc.

“Vâng.” Mộ Dung Tiểu Tiểu gật đầu khẳng định, rồi sau đó tầm mắt lại chuyển về phía đĩa dưa, cuối cùng chỉ có một miếng.

Dạ Nguyệt Ly tà mị cười khê, “Sư huynh cũng muốn ăn.”

“.....À” Mộ Dung tiểu tiểu đau lòng nhắm mắt lại, nghĩ tới bình thường sư huynh vô cùng tốt với mình, diennn \$%&nl &qydoon không lý gì chắc chắn một miếng dưa hấu cũng không cho?

Cuối cùng vươn tay chậm rãi lấy miếng cuối cùng, đưa tới bên miệng sư huynh.

Ánh mắt chờ mong nhìn về phía sư huynh, đôi mắt như tỏa sáng muốn nói ăn cho ngon đi.

Ý cười lan ra tràn ngập trên khóe môi, Dạ Nguyệt Ly nhẹ nhàng cắn, rồi sau đó trước con mắt mong chờ cả tiểu nhân nhi chuẩn bị cắn một miếng khác.

Đột nhiên, khuôn mặt tuần tú của hân nghiêng qua một bên, đẩy dưa hấu mới cắn được vào miệng Mộ Dung Tiểu Tiểu!

Đầu lưỡi của hân khê đẩy, đem dưa hấu đưa vào, nhân lúc nàng còn đang giật mình, công thành đoạt đất. (VP: Dạ ca quá lừa manh rồi! ...luyện đồng chi phích a, khổ thân Tiểu Tiểu dễ thương~~~~DNL: Người có ý kiến *trừng mắt lạnh, khê rút đao*...VP *run rẩy* cứ tiếp tục, tiếp tục a~~~~).

Hân thỏa mãn cười, nhìn nàng ngơ ngác nuốt xuống.

Toàn bộ quá trình, Mộ Dung Tiểu Tiểu đều ngăn ngườì, chờ đến khi phản ứng được sư huynh vừa làm cái gì, mặt liền đỏ bừng như trái gấc.

“A, đỏ rồi.” Dạ Nguyệt Ly cúi đầu cười, tiếng nói có chút khàn khàn, êm tai.

Đường Tuyên Tuyên cứng ngắc đứng ở chỗ khúc quẹo sau núi giả, trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh vừa diễn ra.

Nàng đứng trong gió, đầu óc hỗn loạn, thế giới này, quá điên cuồng rồi!

Hai tay nàng nắm chặt, mạnh mẽ hít vào một hơi, nhắm mắt lại, chu cái miệng nhỏ.....

Lam ảnh chợt lóe!

Cái miệng nhỏ nhắn của Đường Tuyên Tuyên vừa định thét lên thì bị một vật thể mềm mại chặn lại, cuối cùng cũng không thể phát ra âm thanh!

Lam ảnh vội vàng ôm người chạy đi.

Tròng mắt của Dạ Nguyệt Ly miễn cưỡng đảo qua, nội tâm hừ lạnh, coi như tới kịp lúc, nếu không tới nay, hân cũng không đảm bảo người sẽ còn ở trong phủ....

Gần hai ngày sau trong cung truyền ra lời đồn, người bất hoàng hậu chính là thái tử, không muốn thân mẫu cả ngày không nói không rằng, liền bắt nàng ra khỏi hoàng cung. Mọi người trong cung đều không hiểu vì sao thái tử lại làm vậy, hoàng hậu là người đứng đầu hậu cung, nhận được vô vàn sủng ái, chẳng phải về sau thái tử lên ngôi, hoàng hậu sẽ trở thành hoàng thái hậu sao?

Người có tâm lại nói, hoàng thượng và hoàng hậu nhiều năm bất hòa, thường xuyên nghe người của Phụng nguyệt cũng nói, mỗi khi hoàng thượng sủng hạnh xong, hoàng hậu sẽ bệnh nặng một trận, chuyện trong đó mọi người có thể tự hiểu.

Việc này rơi vào tai Phúc Yên, khi đó hoàng cung đã xôn xao.

Phúc Yên vội vàng báo cáo lại, chờ Bắc Thần Nghiêu hạ lệnh ngăn cản lời đồn.

Ngồi phía trên cao, Bắc Thần Nghiêu sắc mặt tiêu tụy, đã sáu ngày rồi không thấy Diệp Mạn Thanh, cũng đã sáu ngày hân ta không ngủ được, hân ta không muốn thừa nhận rằng không có Diệp Mạn Thanh hân ta không thể yên ổn, hân ta thật sự không rời được nàng ấy.

Hân ta thề, chỉ cần tìm được nàng, hân ta sẽ không bao giờ bắt buộc nàng nữa, tất cả đều tùy nàng, chỉ cần nàng mãi mãi ở bên hân ta!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Chương 60.2

Hân ta thật sự không tin được việc này là Thụy nhi làm, tuy rằng lần trước Thụy nhi yêu cầu hân ta thả nàng, nhưng chắc chắn Thụy nhi cũng sẽ không làm ra việc ngu xuẩn như vậy, chỉ vừa mới lên làm thái tử, chẳng lẽ Thụy nhi không sợ sẽ mất đi tất cả?

Đôi mắt sâu thẳm của Bắc Thần Nghiêu neoh lại, hàn quang chợt lóe “Người đâu!”

Mặc kệ có phải hay không, hân cũng muốn đi kiểm chứng một lần.

Nháy mắt trong điện có bốn ám vệ xuất hiện, ai ai cũng hắc y che mặt, cung kính cúi đầu.

“Đi tới phủ thái tử điều tra, nhớ không được kinh động tới thái tử.”

Ám vệ không tiếng động biến mất, trong lòng Bắc Thần Nghiêu than nhẹ, Thụy nhi, người đừng để trăm thất vọng!

Mặt trời rực rỡ mới lên, DLQ_Donnn phía chân trời kim quang đang dần bao phủ hoàng thành, ánh nắng phản xạ lên long ý, thoát nhìn vô cùng chói mắt.

Trong ngự thư phòng, Bắc Thần Nghiêu ân nhân sự phần nộ, nhìn xuống Bắc Thần Thụy, thanh âm phá lệ trầm thấp, “Mẫu hậu người ở đâu?”

Mặc dù ám vệ không tìm được người, nhưng lại thấy phượng bào, hẳn ta cũng muốn biết, đứa con trai dám có suy nghĩ gì mà cãi lại hẳn ta!

Không sợ chọc giận hẳn ta, cũng không sợ hẳn ta sẽ thu hồi tất cả?

“Nhi thần không biết phụ hoàng có ý gì?” Bắc Thần Thụy quỳ ở dưới ánh mắt hỗn loạn mang vài phần nghi hoặc.

“Bắc Thần Thụy, trăm có thể cho người lên làm thái tử, cùn có thể làm cho người không còn cái gì.” Đôi mắt Bắc Thần Nghiêu âm u nói.

Đứa con trai này của hẳn, tư chất vô cùng tốt, trí tuệ trầm ổn, hiểu rõ cách sử dụng âm mưu, am hiểu sâu sắc đạo lý của đế vương, vui buồn không lộ ra mặt, mặc dù tâm không đủ độc ác, nhưng là người khiến cho Beaws Thần Nghiêu thấy tốt nhất, nhất định sau này sẽ trở thành một vị vua tốt. Chính vì nhìn trúng những ưu điểm đó, nên mới chọn làm người thừa kế ngại vàng, cho dù hẳn đã từng yêu cầu hẳn ta thả Thanh nhi.

Nếu hẳn không phải do Thanh nhi sinh ra, mà là con của một phi tử khác, hẳn ta đã sớm giết từ lâu!

Mà không phải giống như bây giờ, không mất một sợi tóc nào quỳ gối ở nơi này, để hẳn ta phải chờ một cái giải thích hợp lý!

“Nhi thần cũng không biết tung tích của mẫu hậu.” Bắc Thần Thụy không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, nhìn thẳng vào đôi mắt âm u của người phía trên, tấm lưng gầy yếu chưa từng cúi thấp thêm chút nào.

Một cái ngôi vị thái tử sao có thể so sánh với mẫu hậu?

“Hỗn lão!” Bắc Thần Nghiêu sắc mặt thay đổi, lông mày lập tức nhíu lại, hai tay trong tay áo nắm chặt nắm đấm, ngón tay trắng bệch, lộ rõ các khớp xương đang căng cứng.

Phúc Yên căng thẳng, ôi, hoàng thượng và thái tử làm sao vậy, xem tình hình này, hoàng thượng sẽ động thủ với thái tử mất.

Hắn kiên trì tiến lên khuyên nhủ, “Điện hạ, ngài mau nói rõ với hoàng thượng, đừng cùng hoàng thượng phát sinh hiềm khích nữa.”

Vừa nói hẳn ta vừa nháy mắt với Bắc Thần Thụy, hy vọng hẳn đừng làm Bắc Thần Nghiêu tức giận nữa.

Bắc Thần Thụy nhìn Phúc Yên thường xuyên chiếu cố hẳn lạnh nhạt, cười không trả lời.

Sự tình đã đến nước này, không làm đến cuối cùng, hẳn sẽ không dừng lại!

Phúc Yên nhìn bộ dạng lạnh nhạt của Bắc Thần Thụy, nét mặt già nua muốn khóc rồi!

“Nếu như trăm tìm ra mẫu hậu người, không nói đến người, cả mẫu hậu người cũng sẽ chịu phạt vì hành động lỗ mãng của người, người chờ xem chính mình tự tạo nghiệt đi.”

Khóe môi Bắc Thần Nghiêu kéo lên, lạnh lùng cười.

Hắn cũng đã từng nghĩ tới chuyện có người vu oan, từ khi Thanh nhi bị bắt đến khi trong cung nổi lên những lời đồn đãi, lại đến khi hẳn ta có chứng cứ trong tay hướng tới Thụy nhi, hẳn cũng đã từng nghĩ tới có sự kỳ lạ, bằng không, tại sao lời đồn chỉ hướng về Thụy nhi?

Nhưng lời đồn nay tất không phải tin đồn vô căn cứ!

Lâu không có tin tức của Thanh nhi, kiên nhẫn của hẳn đã sớm dùng hết, những ngày Thanh nhi không ở đây, Quốc sự tích trữ không được xử lý, đại thần oán than, dân chúng sợ hãi, tất cả hẳn đều không quan tâm, hiện tại hẳn chỉ là một nam nhân đã đánh mất nữ nhân của mình, chỉ là một nam tử bình thường tâm tình hoảng loạn.

Hắn ta cũng không phải không biết trong cung mọi người đều nói gần đây tính tình hẳn ta tàn bạo, tất cả mọi người đều khủng hoảng, nhưng hẳn cũng không thể ức chế lệ khí trên người, hẳn đành lòng tin là Thụy nhi vì không muốn mẫu hậu suốt ngày buồn phiền nên đã đưa người đi, cho dù chuyện này có là đại nghịch bất đạo, thì hẳn ta cũng không muốn nghĩ tới việc Thanh nhi thật sự bị người có dã tâm bắt đi.

Hai mươi năm chung sống, hẳn ta không đem nàng làm người thay thế của Nhu nhi, mà tình cảm của hẳn ta với nàng là tình yêu, không thể so sánh với Nhu nhi!

Hắn ta sợ hãi, ở nơi hẳn ta không biết, Thanh nhi đang phải chịu tra tấn cực khổ!

Càng sợ sắc đẹp của nàng bị người phát hiện, bị người chà đạp!

Mất đi Thanh nhi, hần ta có thể làm gì?

Thu hồi sự nhớ thương, quanh thân Bắc Thần Nghiêu tràn ra hơi thở lạnh nhạt, trong mắt hần là mưa gió vùn vụt, hết sức căng thẳng!

“Trăm hỏi người lần cuối cùng, mẫu hậu ngươi ở đâu? Nếu không nói Trầm phế ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 61: Sắp bị vạch trần

Bước ra từ ngự thư phòng, đã là sáng hôm sau, mấy ngày liền không ngủ khiến Bắc Thần Thụy có chút suy yếu, hần cố nén chút khí huyết đang cuộn cuộn trong ngực, do chịu một cước của phụ hoàng, cứ cho là chọc giận phụ hoàng phải trả một đại giới lớn là ngôi vị thái tử, nhưng có thể đổi lấy tự do sau này của mẫu hậu, hần thấy đáng giá.

Đôi mắt của hần trầm tĩnh như nước, lúc này có chút âm trầm, phụ hoàng, nếu biết trước sẽ có ngày hôm nay, trước kia cần gì phải vậy?

Rốt cuộc ngài cũng không thể có được, tâm của mẫu hậu.

Hần ngẩng đầu lên, ngũ quan nhu hòa lộ ra dưới ánh mặt trời, tuy là ánh mặt trời có chói mắt, nhưng hần rất hưởng thụ, đến khi hai con mắt không chịu nổi khẽ nhủ lại, ánh sáng làm mắt đau đớn, rồi đến khi tầm mắt bắt đầu mơ hồ dần...

Trước đây, mẫu hậu luôn không muốn thân cận với hần, thậm chí ngay cả muốn gặp mặt cũng khó khăn. Hần còn nhớ lần đầu tiên biết viết chữ, cao hứng chạy tới chỗ mẫu hậu, luôn nghĩ nhất định sẽ được mẫu hậu ôm một cái thật ấm áp nên rất vui vẻ, đến nơi giang hay tay cao lên, hưng phấn cho người nhìn, nhưng chỉ nhận lại được ánh mắt lạnh lùng khinh thường, chữ viết đầu tiên mà hần tỉ mỉ viết được cũng vì thế mà rơi xuống con mưa, lúc đó bị mẫu hậu ghét bỏ, nội tâm hần đau đớn thất vọng vô cùng.

Mẫu hậu không muốn ở cùng hần, chắc chắn là vì hận phụ hoàng, bởi vì hần là con của phụ hoàng, nên mẫu hậu mới không muốn gặp.

Hần từ nhỏ đã học được chuyện, đem hết tất cả những lỗi lầm này quy hết lên người phụ hoàng, dù trong lòng hần cũng hiểu được, như vậy đối với phụ hoàng cũng có bất công.

Phụ hoàng thương tổn mẫu hậu, nhưng lại đối xử với hần rất tốt.

Nhưng điều hần muốn, chưa bao giờ có được, vì vậy liền càng muốn có....

Về phần ngôi vị kia, vì mẫu hậu, hần có thể dễ dàng buông tha mà không chút do dự.

Mặt trời lên cao, khung cảnh trong Dao Vũ cung cũng vừa sáng tỏ.

Mặc dù không biết có chuyện gì vui, nhưng chủ tử vui vẻ, tất cả cung nữ bọn họ cũng vui vẻ.

Dao phi thật không ngờ, việc truyền ra lời đồn lại có kết quả tốt như vậy, Bắc Thần Nghiêu thật sự đã phế Bắc Thần Thụy

Nàng ta ngày càng vì quyết sách của mình mà mừng rỡ không thôi, Diệp Mạn Thanh mất tích, đứng mũi chịu sào chính là Bắc Thần Thụy, một người đã sớm có tâm tư muốn Bắc Thần Nghiêu thả mẫu hậu của hần, hơn nữa thời gian đã qua nhiều ngày mà không tìm được người, lại có lời đồn như vậy truyền ra, ở trong phủ thái tử lại tìm được quần áo của hoàng hậu, như vậy Bắc Thần Nghiêu sẽ có cảm nhận thế nào?

Nữ nhân mà hần ta yêu nhất dời xa hần ta, đứa con hần ta xem trọng nhất phản bội hần ta, ở trong lòng hần chắc chắn sẽ có cảm giác bị ruồng bỏ, hần cũng sẽ không tin nhiệm Bắc Thần Thụy nữa.

Như vậy, sau này chỉ cần làm cho Vũ nhi lọt vào mắt Bắc Thần Nghiêu, ngôi vị thái tử không phải sẽ dễ như trở bàn tay?

Bắc Thần Vũ hiện cũng giống Dao phi, đáy lòng cười đến điên cuồng, bất quá, dù đã không còn chướng ngại vật, hần vẫn rất lo lắng, đến khi nào hần mới có thể loại bỏ vĩnh viễn tai họa ngầm này...

Một ngày náo loạn dần khép lại, màn đêm cũng từ từ buông xuống.

Hy vọng tìm người của Bắc Thần Nghiêu lại thất bại, hần phát điên mất!

Nhưng đúng là chính hắn đã tạo nên kết quả hôm nay.

Hai mươi năm qua tình yêu của hắn đã trở thành tra tấn, thâm nhập vào tận cốt tủy, khắc vào máu thịt, tình yêu của hắn trở thành một loại độc dược, làm Diệp Mạn Thanh bị thương, cũng tự tra tấn chính mình. Khi nào thì người thay thế này, đã dần dần vượt qua cả chính chủ mà hắn cho là duy nhất, làm kiên định lúc đầu của hắn thay đổi, cũng khiến hắn lại mắc thêm lỗi lầm một lần nữa

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Chương 61.2

Đêm, áp lực nặng nề.

Phía trên hoàng cung, có một bóng dáng xẹt qua, hướng về phía Dao Vũ cung.

Dạ Nguyệt Ly ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu theo sát ngay sau đó, thẳng đến khi người phía trước đi vào điện, hắn mới ôm nàng tới một góc bí mật quan sát.

Mộ Dung Tiểu Tiểu mở to đôi mắt như ngọc lưu ly nhìn kỹ mấy bóng dáng đang vọt vào điện, không lâu sau, bóng đen đi ra, nhìn xung quanh dò xét, thấy không có gì đáng ngại mới ôm một người ra.

Tóc đen hỗn độn, xiên y lam lũ, nhìn ra mới bị tra tấn, người này chính là Diệp Mạn Thanh!

Mộ Dung Tiểu tiểu than nhẹ, ai lại nghĩ tới, cả thành lũng bắt người, người lại chưa từng rời khỏi hoàng cung, chỉ là bị giam tại một chỗ bí mật nào đó.

Là Dao phi rất thông minh hay Bắc Thần Nghiêu quá ngu xuẩn?

Người đi ở cuối cùng ôm Diệp Mạn Thanh vẫn chưa lập tức rời đi, hắc ý nhân ở bên cạnh nghi hoặc nói nhỏ “chủ tử”?

Toàn thân Bắc Thần Thụy đen như mực, chỉ lộ ra một đôi mắt ôn nhuận, nhìn vào một nơi cách đó không xa, bước chân đi tới.

Tiểu Tiểu, người đang ở đây đi.

Mấy ngày nay an bài của hắn ta, tất cả mọi chuyện, chắc hẳn người tên Dạ Nguyệt Ly đều biết rõ tất cả, xem ra không chuyện gì có thể lừa được hắn.

Nhiều ngày đã không thấy Tiểu Tiểu, không biết hiện tại nàng có khỏe không?

Nghĩ đến chuyện này nội tâm hắn lại tự giễu, nàng có thể không khỏe sao, có nam tử kia ở bên cạnh, sao có thể để cho nàng có một chút thương tổn nào?

Đôi mắt lại rơi vào Diệp Mạn Thanh đang mê man, không nghĩ tới lần đầu tiên được ôm mẫu hậu lại là trong tình huống này.

Khóe môi hắn ta khẽ nhếch một cách tự giễu, “Không có chuyện gì, cứ theo kế hoạch làm việc.”

Hắn thu hồi ánh mắt, không chút lưu luyến rời đi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhú mày, bị phát hiện rồi sao?

Người họ Dạ nào đó vô cùng khó chịu nhìn người trong lòng còn đang nhìn chăm chăm bóng người đã rời đi kia, giọng ê ẩm nói, “Nha đầu không cho phép nhìn hắn nữa.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu sắc mặt cổ quái nhìn sư huynh bên cạnh, đối với sự giả dối của hắn đột nhiên không rõ, nàng là nhìn Diệp Mạn Thanh mà? Mỗ tiểu nha đầu căn bản là không nghĩ tới sự khác lạ của sư huynh nhà mình.

Nhìn đôi mắt long lanh của người trong lòng, hắn vươn tay kéo lại làm cho nàng càng gần hơn với mình, trng con người đều là ham muốn chiếm giữ mảnh liệt, đẩy lòng hắn lạnh nghĩ, Bắc Thần Thụy muốn cướp người của hắn? Nằm mơ đi!

Trong Vĩnh Thọ cung.

Thái hậu còn chưa ngủ, đang để cung nhân dùng tinh dầu tinh tế lau hai tay.

“Thụy nhi sao rồi?” Thái hậu phiền chán thu tay về, thật vất vả mới đợi được đến ngày Thụy nhi lên làm thái tử, mới được mấy ngày, sao nói phé liền phé rồi? Bà thật không hiểu tại sao Bắc Thần Nghiêu lại làm vậy, tìm Thụy nhi muốn đòi lại hoàng hậu? Sao hắn ta lại có thể nghĩ tới chuyện như vậy?

“Hồi thái hậu hoàng thượng đã hạ lệnh cấm túc, nhị điện hạ từ nay sẽ phải trở về phủ nhị hoàng tử.” Cung nữ cung kính trả lời.

Lông mày thái hậu khẽ nhíu, từ nhỏ Thụy nhi đã luôn thông minh, cho dù có thật lòng muốn mang hoàng hậu ra khỏi cung, cũng sẽ không chọn lúc này, ít nhất là sẽ đợi đến sau khi nắm được quyền.

Việc này hoàng thượng có thể không biết, nhưng bà hiểu được, chắc chắn mười phần là tiện nhân Dao phi kia dở trò quỷ!

Hiện tại Thụy nhi đã thất thế, chỉ trông cậy vào tả tướng có thể cứu vãn thôi.

Chờ Thụy nhi ngồi trên ngôi cao, mỗi ngày của bà trôi qua cũn tốt hơn rồi.

Đến lúc đó Diệp Mạn Thanh không muốn quản chuyện hậu cung, quyền hành đương nhiên rơi vào tay bà rồi.

Chỉ sợ là, Dao phi bên kia đã có hành động.

Bà cũng giận Bắc Thần Thụy, sao lại mặc kệ mọi chuyện không quản, làm chuyện tốt vào tay Dao phi?!

“Đi xuống đi.”

Cung nữ hai bên lui ra, thái hậu đứng dậy phất phất hai tay, thờ dài nói, “Đáng tiếc a, dù biết rõ chân tướng lại không có đủ chứng cứ, không có chứng cứ làm sao lật mặt con tiện nhân kia được!” Bà tức giận bất bình.

“Cho người chứng cứ, người có dám nói hay không?” cả tấm cung im lặng, bỗng đột ngột vang lên một giọng nói của nam nhân, thái hậu sợ tới mức suýt téth chới tai, nhưng trước ngực rất nhanh bị ngón điểm huyết, âm thanh đi đến cô bị tắc nghẹn! Thân thể cứng đờ!

Bà vô cùng hoảng sợ trừng hai mắt, thái hậu phát hiện, cung nữ đã sớm không còn ai, nhất thời khuôn mặt tối lại, kinh hãi mở to mắt, trong lòng muốn hét lên, không cần phải tổn thương bà!

Hắc y nhân mới đến, chỉ lộ ra đôi mắt, lạnh lùng nhìn qua sự sợ hãi của thái hậu, khinh thường cười nói, “Yên tâm, ta sẽ không làm gì người.”

Cho bà ta, bà ta chắc hẳn phải cảm kích hẳn.

Hắc ý nhân cầm tới một cái bao tải nhỏ vứt tới bên chân thái hậu, rồi sau đó cúi xuống lấy đồ vật trong bao ra.

Cái túi có chút phập phồng giống như có sự sống, ánh mắt xuống một chút nữa thấy lộ ra góc áo giống của cung nữ.

Đây à ý gì? Thái hậu định thần lại, bây giờ bà có thể xác định, người tới không phải muốn tính mạng bà, nếu không sẽ ra tay ngay từ đầu chứ không phải điểm huyết bà.

Hắc ý nhân kéo một nữ nhân tóc đen dài che khuất khuôn mặt trắng nõn ra, lập tức ngũ quan lộ rõ, hai mắt thái hậu trừng lớn, kinh hãi còn lớn hơn khi mới bị hắc y nhân điểm huyết., nếu không phải hiện tại bị điểm huyết, chắc chắn bà sẽ lại téth lên!

“Thấy rõ? Ta tin người đã biết phải làm thế nào lợi dụng cơ hội tốt này.”

Sau khi nói, người đã vọt ra cửa sổ, ẩn vào bóng đêm mờ mịt.

Thái hậu mạnh mẽ nuốt xuống một ngụm nước miếng, nhìn cung nữ đang hôn mê kia, sau một lúc lâu, đôi mắt hoảng sợ dần dần bị thay thế bởi sự hưng phấn!

Trời đúng là không tuyệt đường người, ngày tốt của bà, đã đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chương 62: Cũng nên tính sổ rồi

Chương 62: Cũng nên tính sổ rồi

Khí hậu tháng sáu tại hoàng thành Bắc Địch, ánh nắng vẫn chói chang như vậy.

Tình huống trong hoàng cung chắc hẳn đang rất nhộn nhịp rồi, hiếm có khi Mộ Dung Tiểu Tiểu không đi xem kịch vui, chỉ trốn trong phủ ngủ ngon.

Dạ Nguyệt Ly đơn giản ngồi ở cạnh giường với nàng, ôm lấy ôn hương nhuyển ngọc trong lòng, ôn nhu dặt dờ lại chuyện tối qua, “Nha đầu, người thấy Bắc Thần Thụy thế nào?” Dạ Nguyệt Ly đặc biệt nói chuyện trước với tiểu nhân nhi trong lòng, sắc mặt lại cực kỳ nghiêm túc.

Mộ Dung Tiểu Tiểu bỗng thấy giật mình, nàng vừa mới tắm xong, cơ thể vẫn còn ẩm hơi nước.

Sư huynh khẽ mỉm cười, hô hấp trầm ổn, con ngươi lạnh lùng, bình tĩnh nhìn nàng, giống như rất chờ mong câu trả lời của nàng.

Bình thường sư huynh thường không bao giờ quan tâm đến người ngoài, đến nhìn qua cũng không có, vậy mà sao tự nhiên lại hỏi nàng như vậy?

Bị thái độ của người kia tác động, đôi mi thanh tú của Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ chớp, còn thật sự ra vẻ suy nghĩ, nàng nói, “Bắc Thần Thụy sao?”

“Ừm.” Hai mắt dạ Nguyệt Ly có chút tròn to, bàn tay siết chặt tấm chăn ngoài, ngay cả chính hắn cũng không phát hiện, hắn có bao nhiêu lo sợ khăn trương chờ đáp án của nàng.

Một lúc lâu sau.

“Quả thật làm cho người khác thấy đau lòng thay.”

“Roẹt..” Chấn gấm trong tay cứ thế bị Dạ Nguyệt Ly dùng nội lực đánh nát, vậy mà tiểu nhân nhi trong lòng không có chút tổn thương gì, đủ thấy nội lực sâu đến mức nào.

Mộ Dung Tiểu Tiểu chớp đôi mắt nhìn qua, cái tình huống này là gì đây?

Đôi mắt mang ý cười tà tứ của Dạ Nguyệt Ly neho lại, thanh âm càng làm lòng người hồn xiêu phách lạc, “Nha đầu đau lòng thay hắn sao?”

Cẩn thận nghe sẽ thấy, giọng nói của hắn là phát ra từ kẽ răng, khoe miệng tươi cười càng mở rộng thêm.

“Vì sao ta phải đau lòng?” Về mặt của nàng khó hiểu.

Bây giờ đến lượt hắn nghi hoặc, “Không phải nha đầu nói hắn làm người khác đau lòng?”

Lúc này Mộ Dung Tiểu Tiểu mới bừng tỉnh hiểu ra, “Ý của sư huynh không phải vậy, thật ra không có cha mẹ giống như chúng ta cũng rất tốt. Còn Bắc Thần Thụy tuy có phụ mẫu nhưng lại chẳng hề có thân tình.”

Hắn ta có mẫu thân thân sinh, nhưng hơn 19 năm cũng không muốn gặp chính mình, tuy rằng Diệp Mạn Thanh có lý do đi nữa, nhưng dù nàng có làm sao cũng không thể hiểu hai mẫu tử họ.

Dạ Nguyệt Ly dở khóc dở cười, thì ra là thế, bất quá từ “chúng ta” thì hắn thấy vô cùng dễ nghe.

Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ cười, “Sư huynh làm sao?”

Nhìn mắt cá chân trắng nõn của nàng đá đá cái chân, đùa đến vui vẻ, trên đầu Dạ Nguyệt Ly rơi đầy hắc tuyến, cái chân rách nát này có gì mà chơi vui như vậy?

Hắn vung tay vứt hết đồng chắn xuống dưới giường, rồi sau đó ôm lấy người trong lòng, đặt nàng nằm úp sấp trên ngực hắn, cởi ra vạt áo ngoài, đem nàng bọc lại, toàn bộ quá trình vô cùng nhanh chóng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn úp xấp vào lồng ngực trắng nõn của sư huynh, ý cười của Mộ Dung Tiểu Tiểu bị kìm lại, thanh âm thanh thúy vang lên, “Đêm nay không cần chăn sao?”

Tuy rằng cũng không lạnh, nhưng mà, chẳng lẽ cứ ngủ như vậy cả đêm?

Dạ Nguyệt Ly nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, trả lời một câu không liên quan gì, “Nha đầu thích sư huynh hay thích Bắc Thần Thụy?”

Câu hỏi này cũng có điểm chú ý, vì sao không phải “Nha đầu thích Bắc Thần Thụy hay là sư huynh?”

Đối với hắn, chỉ có tên của người trong ngực này mới được xếp cùng chỗ với hắn, còn người khác chỉ có thể mãi ở phía sau.

“Thích sư huynh!” Lời nói ngay lập tức thốt ra không có chút nào cần suy nghĩ, nháy mắt đã lấy lòng được mỗ Dạ nào đó, hắn cúi đầu cười ra tiếng, ngay sau đó cao giọng cười to.

“Nhỏ tiếng thôi!” Mộ Dung Tiểu Tiểu liếc một cái xem thường, hơn nửa đêm mà còn cười to như vậy, không nghĩ sẽ phiền Toái Nguyệt ở phòng bên sao?

“Ừm...” Nàng chỉ là muốn hắn nhỏ giọng xuống, chứ không phải muốn hắn dùng miệng của chính mình để im lặng! Trong lòng thật ai oán!

Bạn đang đọc truyện *Tùng Sùng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Chương 62.2

“Ọc ọc.....” Dạ Nguyệt Ly bị âm thanh từ bụng của tiểu nhân nhi quấy nhiễu, thoáng nhìn qua cửa sổ, mặt trời đã lên cao, cũng nên đi ăn chút gì đó.

Nhẹ nhàng nhéo cái mũi nhỏ nhắn, ôn nhu cười nói, “Nha đầu, rời giường.”

Cái miệng nhỏ nhắn bật ra vài tiếng mơ hồ không rõ nghĩa, người khác nghe không hiểu, nhưng Dạ Nguyệt Ly nghe cái liền hiểu được.

“Đến giờ ăn rồi.” Ý cười trên môi hắn lại càng lớn, nha đầu của hắn, hắn rất thích.

“Kịch hôm nay sẽ còn vui hơn, không muốn đi xem một chút sao?” Dạ Nguyệt Ly lại dụ dỗ nói.

“Sư huynh, ôm một cái.” Mộ Dung Tiểu Tiểu cố gắng mở một nửa mắt, thấy ánh sáng chiếu tới, lại vội vàng chui vào trong cổ sư huynh.

Dạ Nguyệt Ly bắt đầu đi khẽ cười, nghe lời ôm nàng rời giường, mặc y phục, rửa mặt, chải đầu, tất cả đều vô cùng chu đáo.

Tựa trong lòng sư huynh, Mộ Dung Tiểu Tiểu ngáp dài đi vào trong sảnh dùng bữa, Mạc Du Ly vừa thấy, ánh mắt ái muội liếc qua Dạ Nguyệt Ly, có thể rời giường rồi?

Dạ Nguyệt Ly đi qua sát người hắn, ôm người trong ngực đặt xuống ghế, múc một chén canh gà nhỏ, cẩn thận đút cho nàng.

Hắn không tiếng động nhìn tới tiểu nhân nhi trong lòng mình, nàng chính là do hắn từ nhỏ đã tỉ mỉ nuôi nấng, tất cả mọi thứ đều do hắn lo, hắn nở nụ cười quý dī, rồi không lâu nữa, chính hắn sẽ đến thu hoạch thành quả.

Mạc Du Ly tức giận đến cái mũi muốn nổ, người này, dùng nhà của hắn ta, ăn cơm của hắn ta, vậy mà dám không nhìn đến hắn ta.

“Tuyên Tuyên đâu?” Mộ Dung tiểu Tiểu rót cuộc cũng phớt hiện thiếu một người.

“Khụ khụ!” Mạc Du Ly nhất thời bị sặc, hạt cơm văng lên bàn.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ghét bỏ nhìn Mạc Du Ly, lại nhìn bàn đồ ăn thơm ngon bị dính đầy cơm mà tiếc nuối.

Hai người này, đúng là vật hợp theo loài! Lớn thì không để ý đến hắn ta, nhỏ thì ghét bỏ hắn ta!

Hắn ta như vậy là do ai gây nên? Muốn hôn cũng phải chọn một địa phương kín đáo, bị người bắt gặp, còn bắt hắn ta đi giải quyết!!!

Bất quá, hắn ta cũng không dám cầu nhau gì.

Uống một ngụm nước trà lớn, Mạc Du Ly xấu hổ nói, “Ta đi tìm Tuyết Lang chơi.” Dứt lời hắn ta vội cầm mấy món ăn chạy vọt đi, bỏ trốn mất dạng.

Nuốt xuống một ngụm canh gà, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhíu mày nói, “Hắn ta cùng Đường Tuyên Tuyên xảy ra chuyện gì vậy?”

Mồ nha đầu nào đó còn không biết, chính mình là dọa người ta sợ.

“Toái Nguyệt.”

“Dạ.” Toái Nguyệt ở ngoài cửa phân phó người đi làm đồ ăn, rồi sau đó đi vào trả lời, một mặt gổ tiểu chuẩn.

Dạ Nguyệt Ly nói sang chuyện khác, “Không muốn biết trong cung buổi sáng đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tiểu nhân nhi vui vẻ gật đầu, đôi mắt của Mộ Dung Tiểu Tiểu tỏa sáng nhìn chằm chằm Toái Nguyệt.

Mồ Dạ nào đó đen mặt, xem ra, về sau hắn phải thời thời khắc khắc ở bên cạnh nàng, bớt cho nàng lại nhìn chằm chằm nam nhân khác, thật làm hắn khó chịu.

“Thái hậu tìm được chứng cứ, chính là tỳ nữ bị mất tích bên cạnh hoàng hậu, tỳ nữ này mới tỉnh đã kêu khóc Dao phi bắt cóc hoàng hậu, Dao phi nghe vậy chối cãi không nhận, rồi sau đó Bắc Thần Nghiêu cho người lục soát phát hiện trâm phượng của hoàng hậu, dù không tìm được người, nhưng Dao phi cũng bị nhốt vào thiên lao, Mộ Dung Căn Thiên cũng bị truy nã.

Mộ Dung Tiểu Tiểu đem chút canh còn lại nuốt xuống, còn đang chờ Toái Nguyệt bình luận một chút, nhưng canh uống xong, người cũng không nói, chuyện này, như vậy nói xong?

Không biết vì sao nàng có chút nhớ Mạc Du ly, nếu hẳn ở đây, câu chuyện tuyệt đối sẽ sinh động như thật.

“Tại sao người kia còn sống?” Sư huynh lấy tay lau chút nước bên mép nàng, Mộ Dung Tiểu Tiểu lập tức hỏi.

“Thưa tiểu thư, trái tim của người kìa khác người bình thường, trái tim nằm bên phải.” Toái Nguyệt hồ hững đáp, nếu cẩn thận nghe qua, cũng kính với Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng giống với Dạ Nguyệt Ly.

Cái này thật khéo, người không có chết, sao bọn họ từ trước lại không phát hiện? Trâm cài kia cũng sợ là có người cố ý, Diệp Mạn Thanh hận Bắc Thần Nghiêu như vậy sao có thể mang trâm cài hắc ta tặng? Như vậy mà Bắc Thần Nghiêu cũng tin? Muốn tìm người, tìm được mới lạ.

Như vậy, nếu Diệp Mạn Thanh có thoát được, cũng khó sống yên ổn sau này, nên nhớ thiên hạ này dù sao cũng là quốc thổ của Bắc Địch.

Thật sự người cũng là do Dao phi bắt, bị nhốt vào thiên lao, cũng là tự mình gió gió gặp bão.

Bắc Thần Thụy nếu muốn đem người không tổn hao gì rồi đi, tính toán trước sau, thời gian chắc hẳn phải là lúc này, nàng cũng nên tính toán chuyện cũ với huynh muội Mộ Dung gia thôi.

Nhưng nàng cũng không thể để Mộ Dung Cẩm Thiên rơi vào tay Bắc Thần Nghiêu.

Đôi mắt nàng nheo lại, tự tiểu phi tiểu nhìn sư huynh nhà mình, tính mạng của hai người kia, chính tay nàng là người phải chấm dứt.

Đáy mắt Dạ Nguyệt Ly sáng ngời, tiểu nha đầu rớt cuộc cũng chủ động tìm hắc giúp đỡ, tốt lắm, đây đúng là khởi đầu tốt đẹp,

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Chương 63: Nằm mơ mà thoát được!

Chương 63: Nằm mơ mà thoát được!

Trong đại lao âm u ẩm ướt, Dao phi lẳng lẳng cuộn mình trong góc phòng giam, nàng ta đem mặt hướng ra ngoài, lúc thì cười, lúc thì khóc.

“Mộ Dung Dao, chắc là phát điên rồi đi.” Mộ Dung Tiểu Tiểu nhẹ giọng cười nói.

Vì Bắc Thần Thụy muốn việc mau thành, nên nàng cũng phải nhanh chóng báo thù, đã chiếm khôi then thể này, tất nàng sẽ làm mọi chuyện có thể.

Dao phi chậm rãi ngẩng đầu, nhú mày, nàng ta không thể ngờ rằng cho đến lúc này Bắc Thần Nghiêu còn phái người tới trị thương cho nàng ta.

Nhìn xung quanh bốn phía, cai ngục đã bị đánh mất, Dao phi cảnh giác nói, “Người tại sao lại vào được? Người muốn làm gì?”

“Người còn nhớ được Mộ Dung Chiến Thiên và Tuyết Nhân không?” Mộ Dung Tiểu tiểu không đáp mà hỏi, trực tiếp đi vào chuyện chính, sớm xong việc, nàng còn muốn ngủ một chút nữa, thật vất vả mới khuyên được sư huynh sau khi ăn xong sẽ ở bên ngoài chờ nàng, nếu lâu còn chưa ra, chắc chắn sư huynh sẽ xông vào, nàng thật không muốn sư huynh nhìn thấy nàng giết người.

“Người là...” Dao phi tỉnh tể đánh giá Mộ Dung Tiểu Tiểu, lông mi, ánh mắt, cái mũi, không chỗ nào không giống...

Đột nhiên nàng ta trừng lớn mắt, “Người không phải đã...”

“Ta không phải đã chết rồi sao?” Mộ Dung Tiểu Tiểu lạnh lùng cười, nheo lại hai con mắt, hai tay chấp lại đằng sau, tiếc nói, “Đúng là không có chết, à, đúng rồi, Thiên linh quyết cũng ở chỗ ta này.”

Đúng vậy! Nếu nhìn cẩn thận sẽ thấy, khuôn mặt này có phần giống với Mộ Dung Chiến Thiên! Dao phi đột nhiên đứng dậy, lúc này tìm nàng ta, là muốn trả thù sao?

Nàng ta cố gắng lui lại phía sau, phát hiện sụ lưng mình lại là góc tường, nàng ta kinh hoàng xua tay, “Không, không, không phải ta, là Mộ Dung Cẩm Thiên ra tay, người tìm nhầm người, là hắc muốn đoạt địa vị gia chủ, không phải...”

Dao phi sợ hãi trừng lớn mắt, gấp đến mức nước mắt dàn dụa, khuôn mặt kinh hoàng bán loạn, nàng ta sợ hãi phát hiện, diennn \$%&nl &quydooon yết

hầu của mình lại không thể phát ra âm thanh! Nàng ta điên cuồng lắc đầu, hy vọng Mộ Dung Tiểu Tiểu tin tưởng nàng ta không liên quan, ngay sau đó, thân thể nàng ta mềm nhũn ngã xuống đất, không thể nhúc nhích, con mắt ra sức đảo, lại nhìn đến đôi giày trắng nõn không nhiễm một hạt bụi của Mộ Dung Tiểu Tiểu, mũi và mắt không thể kìm chế máu tươi trào ra.

“Ngươi cứ hưởng thụ thật tốt, không lâu đâu, chỉ hai ngày mà thôi.” Mộ Dung Tiểu Tiểu cười đến vui vẻ, vừa nghe thấy gian ngoài vang lên tiếng bước chân.

Trong nội tâm thờ dài, đúng là sư huynh không thể đợi được lâu rồi.

Khi về đến phủ, chuẩn bị ngủ, hai người lại tiếp ngay một người mới đến.

Mộ Dung Tiểu Tiểu dựa trong khủy tay Dạ Nguyệt Ly, con mắt long lánh như ngọc lưu ly đánh giá nam nhân trước mắt: cảm bào tím sậm, tấy áo thêu hoa cầm vân bằng tơ vàng, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, giống như tượng thần Hy Lạp được điêu khắc, không nói gì nhưng cũng gây ra cho người ta một loại áp bách, nhưng khi nhìn Dạ Nguyệt ly hơi thờ bức người nhanh chóng thu lại, hoàn toàn chỉ có sự cung kính!

Mộ Dung Tiểu Tiểu chớp động đôi mi thanh tú, người này không đơn giản. Nhưng mà, vì sao nàng cảm thấy người này có chút quen thuộc?

“Long thần bái kiến trang chủ.” Nam tử các quý ngạo nghễ cung kính cúi đầu, lời nói mang ý kính trọng, con ngươi hần đảo đến trước Mộ Dung tiểu tiểu lại không có lấy một chút ý định đánh giá nào, khóe môi khẽ mở, “Long thần bái kiến tiểu thư.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu chú ý tới việc, hần gọi sư huynh là trang chủ, nhưng không hướng Toái Nguyệt gọi chủ tử, Long thần? Long?

Đồng tử nàng chợt co rút nhanh, thì ra là thế!

Nàng đã cảm thấy, sao nhìn người này lại quen thuộc đến thế, bộ dạng của hần khá giống Bắc Thần Vũ, Bắc Thần Thụy lại giống với Bắc Thần Nghiêu, như vậy hần chính là vị hoàng tử cuối cùng, người mà nàng vẫn chưa gặp qua, Bắc Thần Tĩnh!

Dạ Nguyệt Ly vui vẻ nhướn mày, nha đầu của hần thật thông minh!

Long thần cũng ngạc nhiên, Toái Nguyệt nói nữa oa được trang chủ yêu thương chính là nàng đi, thân người nhỏ nhắn đáng yêu, đôi mắt lóe ra thông minh mẫn tuệ, địa vị cũng giống như trang chủ.

“Xenra tiểu thư đã đoán được.” Long thần khẽ cười nói, mặc kệ là hài tử hay đã trưởng thành, đối với trang chủ Dạ Nguyệt Ly, hần ta không bao giờ sinh ra nửa chút lòng phản kháng.

Đôi mắt Dạ Nguyệt Ly sụp xuống, nhìn khuôn mặt của người trong lòng có chút suy nghĩ, cũng không quấy rầy nàng.

“Toái Nguyệt.” Hần lạnh giọng gọi.

“Long hộ pháp, mời xem qua.”

Long thần cúi đầu nhìn mật thư, mày kiếm khẽ động, “Trang chủ, lần này Long thần tới đây cũng là vì chuyện này, còn muốn xin trang chủ trợ giúp một tay.” Hần quỳ một gối xuống cung kính cầu xin.

Hai tròng mắt của Dạ Nguyệt ly vụt qua ánh sáng lạnh, đôi mắt tham sâu khó dò, âm thanh lạnh lẽo phát ra, “Tam hoàng tử.”

Nghe lời này, một chân còn lại của long thần cũng hạ xuống, ánh mắt của hần cúi thấp thấp, trịnh trọng nói, “Tĩnh mạng này của long thần là d trang chủ cứu, nguyện một lòng trung thành với trang chủ, nhưng thù của mẫu thân không thể không báo, mong trang chủ hãy hiểu cho.”

Dạ Nguyệt Ly tà tà dựa vào lưng ghế, ngón cái xoa nhẹ mu bàn tay mềm mại nhỏ bé, hần bề nghệ nhìn xuống người đang quỳ dưới đất, con ngươi không để lộ cảm xúc, nung ánh mắt lại lộ ra mũi nhọn, bá khí đứng trên toàn thiên hạ.

Khóe môi hần cong lên, lạnh nhạt nói, “Ngươi không cần quỳ ta, từ nay về sau ngươi không còn là người của Tiểu Dao sơn trang, ta sẽ trợ giúp ngươi, nhưng cũng có điều kiện.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Chương 64.1: Không phải Tiểu Tiểu (Nữ chính trưởng thành)

Chương 64.1: Không phải Tiểu Tiểu (Nữ chính trưởng thành)

Kinh thành Bắc Địch cách Dương thành nửa tháng lộ trình, nếu ra sức thúc ngựa hơn mười ngày là tới. Dạ Nguyệt Ly ôm tiểu nhân nhi nhàn hạ nằm tựa trên xe, đã rời khỏi kinh thành.

Mạc Du Ly muốn theo Đường Tuyên Tuyên về Đường môn nên không thể đi cùng đồng, nghe sư huynh nói là đến đó cầu thân.

Trước khi ly biệt Đường Tuyên Tuyên khóc đỏ cả mũi, thiếu chút nữa làm Mạc Du Ly đau lòng đến chết, trong nháy mắt, hận không thể mọc thêm hai cái chân, đạp bọn họ nhanh nhanh đi, lạ đmas là tiểu hạt tiêu của hắn khóc, thật đáng giận!

Dạ Nguyệt Ly ôm tiểu nhân nhi đi một đường lên xe, cũng không thêm để ý đến người bên cạnh. Ở hía xa xa sau lưng hắn Bắc Thần Thụy cười khổ, nam nhân kia đúng là keo kiệt, chỉ muốn nhìn mặt nàng một chút mà hắn cũng keo kiệt không cho, Bắc Thần Thụy đứng xa nhìn cho đến khi xe ngựa chỉ còn một điểm nhỏ, hắn ta còn bản thân đứng tại n chỗ hồi lâu.

“Chủ tử, tam hoàng tử đã trở lại.” Thị vệ bên cạnh hắn tấp giọng hồi báo.

“Ừm, đi thôi.” Hắn ta vẫn còn chuyện chưa làm xong, chờ tất cả mọi chuyện đều kết thúc, hắn ta mới có thể đi du lịch khắp nơi trong thiên hạ này, nói không chừng một ngày nào đó có thể gặp lại mặt trời trong lòng hắn.

Xe ngựa trên đường hết sức bình thường, trừ một người mặt than không đối đang đánh xe là Toái Nguyệt, tất cả mọi thứ đều vô cùng bình thường, tuy Toái Nguyệt có bộ dạng đầu gỗ một chút nhưng cũng rất tuần tú, người đi đường hai bên con mắt đều rơi vào người đánh xe này.

Bên trong xe ngựa mọi thứ đều xa hoa tinh xảo, đệm lông thật mềm, điểm tâm nước trà đều đầy đủ, Tuyết Lang thức thời nằm im lặng trong góc xe.

Mộ Dung Tiểu Tiểu vô lực nhìn tốc độ chậm chạp của xe ngựa, hịn không được mở miệng hỏi, “Sư uynh, chúng ta đây là đi báo thù sao?”

“Nha đầu yên tâm đi, hắn ta không chạy được.” Dạ Nguyệt Ly cười nói, không mấy khi nha đầu có chuyện tìm hắn giúp đỡ, người này chắc chắn không thể thoát rồi.

Hít sâu một hơi, Mộ Dung Tiểu Tiểu đến bên người nào đó, nắm hai má, kéo mạnh sang hai bên, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nghiêm túc cho ta!”

“Toái Nguyệt, tốc độ nhanh on đi.” Thanh âm thay đổi truyền tới trong tai Toái Nguyệt, sau nửa giây trở mắt không hiểu, trong mắt hắn ta xoẹt qua ý cười, rồi sau đó vung roi trong tay lên.

Ngày thứ năm trên đường đi, từ kinh thành truyền đến tin tức, đại hoàng tử cùng tả tướng tạo phản, tam hoàng tử bỗng nhiên bình thường lại cùng với nhị hoàng tử cứu giá ngăn cơn sóng dữ, cứu hoàng đế Bắc Thần Nghiêu bị uy hiếp. Dân chúng ồ lên ngạc nhiên, không ngờ một hoàng tử bị bọn họ quên lãng nhiều năm, lại có thể giời giáng quyết đoán đến vậy! Bắc Thần Nghiêu lúc này đã bệnh không dậy nổi, cho người lập thánh chỉ, tam hoàng tử có công cứu giá, mặc dù bị xa cách nhưng không hề nản lòng, kiên trì thông minh, quyết đoán, vừa có trí vừa có dũng, lập tức truyền ngôi đăng vị. Mặc dù vẫn có nhiều thế lực cản trở, nhưng Bắc thần Tĩnh lại có một thế lực bí ẩn lớn tương trợ nên cuối cùng cũng thuận lợi đăng cơ.

Từ đó quốc thổ Bắc Địch cùn xem như yên ổn, đến nay, vẫn không có ai dám có ý kiến gì.

Sau khi Bắc thần Tĩnh lên ngôi, điều đầu tiên làm là làm rõ chân tướng cái chết năm đó của mẫu phi hắn là Dao phi hại.

Nhân tội danh bát cốc hoàng hậu lúc trước, Dao phi trong ngục sợ tội tự sát.

Đến đây, cả nhà tả tướng bị định tội mưu phản trăm cả nhà, còn đại hoàng tử Bắc Thần Vũ bị phạt đi thủ hoàng lăng, cả đời không thể ra ngoài, nhị hoàng tử được phong vương,ngay lập tức về đất phong, còn hoàng thái hậu Diệp Mạn Thanh đến giờ vẫn không rõ tung tích.

Tin này chính là tin tức Toái Nguyệt nghe được trên đường đi, lúc này Mộ Dung Tiểu Tiểu mới biết được, Bắc Thần Tĩnh trở về kết cục của Bắc Thần Nghiêu đúng là quá thảm rồi, bị đoạt quyền, còn bị nhốt trong cung cấm với lý do an hưởng tuổi già.

Thật lâu về sau, Mộ Dung Tiểu Tiểu mới biết rằng, Bắc Thần Nghiêu đã từng một lần chạy ra ngoài cung, một mình tìm kiếm hoàng hậu mất tích. Lúc này Bắc Thần Tĩnh cũng bí mật phái người vẽ tranh gửi cho quan phủ truy tìm tung tích thái thượng hoàng, nhưng đến khi thấy người đã là một thi thể, trong tay vẫn nắm chặt trâm Phượng minh của hoàng hậu. Quan phủ lúc này mới thông báo, thái thượng hoàng nhớ thương hoàng thái hậu cầm trâm phượng đi tìm, không ay gặp thổ phi đã bị sát hại. Mọi người cũng nghi ngờ một hồi, nhưng không có chứng cứ gì, đành phải để chôn cất trong lăng mộ.

Đến lúc này, ngôi vị hoàng đế ngồi cũng đã vững!

Càng đi về phía nam, nhiệt độ không khí càng cao, lúc này đã là giữa hè, trên người Mộ Dung Tiểu Tiểu là váy áo bằng thiên tầm ti, lúc này chân chính thể hiện tác dụng, ngồi ổng xe lâu ngày mà không đổ chút mồ hôi, vô cùng mát mẻ, mười hai canh giờ trong ngày cơ bản Dạ Nguyệt Ly không hề rời khỏi tiểu nhân nhi bên cạnh.

Đoàn người sau hơn mười ngày đã tới Dương Thành, Mộ Dung thế gia là gia tộc lớn nhất ở nơi này, Mộ Dung Tiểu Tiểu tính nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ đi tìm Mộ Dung Căn Thiên.

Ban đêm, nàng ghé vào trong ngực người nào đó, hai tay chống cằm, “Sư huynh, xong chuyện này sau này chúng ta đừng xuất cốc nữa được không?”

Nơi này cách Thần phong cốc không xa, sau khi báo thù xong, nàng muốn trở về cốc sống cuộc sống yên ả, không tranh giành gì với các thế lực bên

ngoài.

“Tốt, nghe lời người!” Chỉ cần là điều nàng muốn hẳn đều đáp ứng.

Thành Kiều Dương nóng bức như lửa, cả đất đai đều có cảm giác bị mặt trời đốt cháy khét.

Mấy ngày gần đây Mộ Dung Cẩn Thiên đều thấy tâm tình không yên, nồn nóng không thể bình tĩnh, giống như cảm thấy có chuyện lớn sắp phát sinh!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chương 64.2

Chương 64.2

Khi biết được tin tức Mộ Dung Dao đã chết ở kinh thành. Vị trí tân hoàng cũng đã có, nữ nhi duy nhất của hắn ta từ nay cũng phải thủ hoàng lăng, hắn ta thấy bị phản muốn chết! Điều là lỗi của hắn ta! Biết rõ hoàng cung là chỗ ăn thịt người, lại còn để Phi nhi ở lại, cứ như vậy mà có kết cục như thế! Là do hắn, nghĩ Mộ Dung gia đủ lớn mạnh, lại tự tay đem nữ nhi đẩy vào hồ lửa! Đời này chỉ sợ sẽ không còn được gặp lại nữa nhì.

Mộ Dung Cẩn Thiên hắn, thân thể vô cùng tốt, lại không thiếu thê thiếp, vì sao lại không có con kế thừa gia nghiệp? Thủ hạ mới bắt báo ngoài thành có người có phương pháp sinh con gia truyền, hắn ta quyết định tự mình đi xem, bằng không đến khi đã gài có nhiều thê tử thì cũng không thể làm được gì.

Trên phố nhiệt khí bốc lên, Mộ Dung Cẩn Thiên lau mồ hôi trên trán, đá mạnh xuống bụng ngựa phía dưới, đẩy nhanh tốc độ ra ngoài thành.

Hắn ta không chú ý tới Dạ Nguyệt Ly ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu chậm rì rì phi thân theo sau.

“Sư huynh, chuyện này không cho phép người nhúng tay!” Lòng này Mộ Dung Tiểu Tiểu nhủ lại, nàng nghĩ muốn tư mình trả thù cho chủ nhân khối thân thể này, nàng đã giết Mộ Dung Dao, rồi lại giết Mộ Dung Cẩn Thiên, cuối cùng nàng cũng sẽ không tha cho Mộ Dung gia.

Dạ Nguyệt Ly nháy mắt nhìn lại, trong lòng thật sự không muốn tiểu nhân nhi một mình ra tay, với hắn, không có gì quý trọng bằng nàng! Vạn nhất Mộ Dung Cẩn Thiên đã thương nàng, thì làm sao bây giờ.

Nàng nhìn ra sự lo lắng của sư huynh, nàng liền cười nói, “Sư huynh ta sẽ không có chuyện gì, tin tưởng ta.” Lần này nàng vừa vận lấy Mộ Dung Cẩn Thiên làm thí nghiệm xem Thiên Linh Quyết đã luyện đến đâu.

“Nha đầu...” Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly mang theo sự nắn nít, hắn không muốn mạo hiểm.

“Sư huynh, người không phải luôn ở bên cạnh ta sao, ta đây là ti tưởng sư huynh sẽ bảo hộ tốt ta!”

Nhìn bộ dạng sư huynh vẫn còn phiền muộn, Mộ Dung Tiểu Tiểu bắt đầu dĩ hờn nhẹ lên bạc môi mỗ nào đó, ghé vào bên miệng hắn dụ hoặc nói, “Sư huynh, trở về ta có thưởng lớn nha.” Nàng mang ý cười dạt dào nhìn hắn, một kiểu người hiểu rồi chứ.

Hiện tại nàng hôn môi sư huynh ngày càng tự nhiên, có khi cũng bỗng nhiên nghĩ đến, cả đời này sẽ ở bên cạnh sư huynh, đây cũng là chuyện bình thường, nàng đang dự tính sẽ hỏi sư huynh, có muốn vĩnh viễn cùng nàng ở chung một chỗ.

Nội tâm Dạ Nguyệt Ly than nhẹ, tuy rằng hắn rất muốn được thưởng, nhưng cũng không muốn cứ như vậy đã bị thu mua, nhưng mà với nàng hắn cũng thật không có biện pháp cự tuyệt, bắt đầu dĩ phải thỏa hiệp, “Ta đây sẽ ở ngay bên cạnh nhìn, không cho phép thương lượng thêm gì nữa.” Hắn khẽ mím môi, một bộ dạng bắt đầu dĩ ủy ủy khuất khuất.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhăn mi, như vậy cũng đúng là cực hạn của sư huynh rồi.

Mất thấy Mộ Dung Cẩn Thiên sắp tới ngoại ô, xung quanh lại không có người, Mộ Dung Tiểu Tiểu liền biết cơ hội đến rồi.

Dạ Nguyệt Ly đáp xuống ngọn cây, Mộ Dung Tiểu Tiểu dựa dựa muốn thoát khỏi vòng tay áp áp, lòng hắn tràn đầy không muốn nắm chặt hai tay, khuôn mặt đau khổ nhìn nàng, hia con mắt nhìn đều là bộ dạng đáng thương hề hề.

Mộ Dung Tiểu Tiểu trừng mắt xem thưởng, vừa rồi còn nói như thế nào, nàng trừng mắt liếc người nào đó không có chút tự giác! Nàng học bộ dạng hung tợn của Đường Tuyên Tuyên, “Đừng nghĩ nuốt lời, buông tay!”

Người nào đó khẽ ở bạc môi, lông mày cũng nhăn lại, “Nha đầu...” Nội tâm lại vẫn đang giao chiến, thả hay không thả?

Liếc mắt thấy Mộ Dung Cẩn Thiên có chút xa, nàng linh quang chợt lóe, ôm lấy cổ sư huynh hôn loạn, rồi sau đó nhân lúc hắn giật mình, đột nhiên phi thân bay lên, tay áo nàng bay bay, sợi tóc đen nhánh cũng theo gió mà bay, đôi mắt trong suốt phản chiếu ánh sáng lấp lánh, nhẹ nhàng uyển chuyển xinh

đẹp như tinh linh trong gió.

Nàng nhanh nhẹn xoay người, sau đó xoay mũi chân đạp xuống lá cây nhanh chóng vọt đi.

Dạ Nguyệt Ly khẽ nhếch môi, cười đến tà khí mùng phẫn, khi nào thì nha đầu của hắn biết dùng tới mỹ nhân kế?

Bất quá nhìn dáng người nhỏ nhắn càng ngày càng xa, trái tim Dạ Nguyệt Ly không hiểu sao bỗng run rẩy, lại bỗng có cảm giác nàng sẽ không trở về nữa.

Ánh mắt hắn chợt tối, mũi chân khẽ điểm, không chút do dự vọt đi theo, tận lực duy trì khoảng cách không để nàng phát hiện.

Mộ Dung Cẩn Thiên đang mải mê ngắm trời quá oi bức, bỗng nhiên thấy một bóng trắng từ trên trời đáp xuống, kéo ngựa dừng lại, hắn ta nheo mắt nhìn kỹ, hóa ra chỉ là một tiểu nữ oa, người này hắn ta có biết, hắn ta bình tĩnh hỏi, “Tiểu cô nương tìm lão phu có chuyện gì?”

Hắn ta cũng không cho rằng đây là ngẫu nhiên gặp, rõ ràng là từ phía sau hắn đuôi tới, mới nhỏ tuổi như vậy, nhưng có thể che dấu hơi thở không để hắn phát hiện, đệ tử của thần phong lão nhân, đúng là danh bất hư truyền.

“Ta tìm người muốn một vật.” Mộ Dung Tiểu Tiểu cười lạnh nói.

“Sao? Lão phu có vật gì, mà đệ tử của thần phong lão nhân lại muốn có?” Mộ Dung Cẩn Thiên lạnh giọng hỏi, trông mắt xẹt qua một tia trào phúng.

“Mạng của người.”

“Ha ha ha, chỉ là một nha đầu mà muốn mạng ta, ta không có nghe nhầm đi, người có thể sao?” Mộ Dung Cẩn Thiên cười xong nói, “Xem thân phận người là đệ tử của thần phong lão, lão phu không so đo cùng người, cắt xa một chút, lần sau đừng tới nói bừa!” Sau khi châm chọc định giục ngựa rời đi.

“Ta họ Mộ Dung.” Mộ Dung Tiểu Tiểu thân nhiên nói.

Đôi mắt Mộ Dung Cẩn Thiên mở to, theo như hắn biết, toàn bộ Bắc Địch chỉ có mình Mộ Dung thế gia hắn! Chẳng lẽ là người từ phương xa tới? Chỉ là vừa vặn họ Mộ Dung?

“Lão phu không biết rốt cuộc ý của tiểu cô nương là gì!” Hắn ta trầm giọng nói, tay nắm chặt dây cương, nhìn xuống không nghĩ tới phương hướng kia.

“Mộ Dung Chiến Thiên là cha ta, Tuyết nhân là nương ta, ta chính là đứa trẻ sơ sinh năm đó, Mộ Dung Tiểu Tiểu.” Mộ Dung Tiểu Tiểu trực tiếp oanh tạc.

Tiếng nói vừa dứt, “A a a a...” những tràng âm thanh liên miên la mãi không dứt, từ trong thành lan ra, ở ngoại ô cũng la lên vài âm thanh tương tự, cho dù đứng xa, vẫn vang dội vô cùng.

Mộ Dung Cẩn Thiên mãnh liệt ngẩng đầu nhìn trời, kinh hô, “Thiên cầu ăn ngày, quả nhiên có người chết, dị tượng thiên hàng!” (Vân Phiêu: Nhật thực thời xưa được xem là điềm gở báo trước một hồi chém giết liên miên a~~) Hắn ngoan tuyệt nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, nếu hôm nay nhất định phải có người chết, như vậy không thể để cho nàng sống sót rồi. Không nghĩ tới nàng có thể bái thần phong lão nhân làm sư phụ, đáng tiếc, hắn ta sẽ nhanh chóng cho nàng đi gặp cha mẹ.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhú mày, đây là hắn thừa nhận rồi sao?

Trông mắt nàng lạnh lùng, mắng nàng là yêu nữ sao? Chỉ là nhật thực bình thường thôi, có gì mà phải ngạc nhiên? Mặc dù quả thật khó gặp, nhưng lúc ở thế kỷ 21 nàng đã gặp qua.

Dạ Nguyệt Ly cách đó không xa, đôi mắt sâu thẳm tràn đầy sát khí, được lắm, Mộ Dung cẩn Thiên, người rất nhanh sẽ biết được cái gì gọi là nghiền xương thành tro!

Phía trên mặt trời xuất hiện bóng đen bao trùm, gió lốc thổi tới như muốn quét bay tất cả, bỗng nhiên nội tâm Dạ Nguyệt Ly nổi lên lo lắng, hắn mím môi thành một đường thẳng tắp, rửa thắm sao lúc này lại xuất hiện dị tượng, cả bầu trời đều đen, tiểu nhân nhi của hắn sẽ không có chuyện gì đi? Hai tay trong tay áo nắm chặt, mờ ra lại nắm lại, xiết chặt thành nắm đấm.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 64.3

Hắn từ xưa đến nay gặp chuyện đều luôn bình tĩnh, sao lại có chuyện hoảng hốt thế này? Dạ Nguyệt Ly cười tự đắc, ánh mắt nhìn xoáy thật lâu vào Mộ Dung Tiểu Tiểu, nha đầu, tốt nhất không nên gặp chuyện gì!

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhàm chán mím môi, nàng lười cùng hắn ta nói lời vô nghĩa, nâng mắt nhìn lên mặt trời phía trên, nhật thực đã bắt đầu, toàn bộ quá trình nhật thực toàn phần sẽ khoảng bốn đến sáu phút, ở trong lúc trời một mảng đen tối nàng muốn nghĩ cách lập tức giết Mộ Dung Cẩm Thiên, bằng không sư huynh chắc chắn sẽ nhúng tay vào chuyện này!

Thân ảnh màu trắng phớt chói đến chỗ Mộ Dung Cẩm Thiên, trong tay Mộ Dung Tiểu Tiểu đã cầm sẵn một cây đoản đao, hàn quang hiện lên, giống như xé rách không khí mà đến, ngoan độc hướng về phía cánh tay Mộ Dung Cẩm Thiên.

“Xoẹt..” Vài vốc vỡ tan! Cánh tay Mộ Dung Cẩm Thiên xẹt qua một vết thương sâu, máu cứ thế trào ra, ung mủ của hắn ta híp lại, trong lòng bức bối! Đã là đồ đệ của thần phong lão nhân, sao có thể chỉ là một võ giả bình thường?

Thu hồi sự kinh thường trong mắt, hắn ta bắt đầu nhìn thẳng vào tiểu nữ oa này, hắn ta cũng không cho rằng một kẻ xông pha giang hồ lão luyện như mình lại bại dưới tay một tiểu nữ oa tám tuổi!

Hai người nháy mắt đánh thành một đoàn, người đến ta đi, Mộ Dung Tiểu Tiểu thân hình nhỏ nhắn, né tránh cực kỳ linh hoạt, chiêu chiêu đều là cận chiến, có sát ý ngầm, một một lần rat ay đều nhằm đến tử huyệt trên cơ thể!

Nàng biết có hai con mắt vẫn luôn nhìn đến người mình, nàng vừa rat ay, sư huynh cũng sẽ nhìn được ra manh mối, chiêu thức của nàng vừa ngoan vừa độc! Hơn nữa sư phụ của nàng cũng chỉ cao thủ dụng độc, cho tới bây giờ, nàng cũng không muốn từ bỏ thân thủ trước kia của mình, nếu muốn giấu, trộm cả đời không ra tay! Đương nhiên điều đó là không thể nào!

Trong lòng Mộ Dung Cẩm Thiên vô cùng kinh ngạc, chiêu thức ngoan độc lại lưu loát như vậy, giống như sát khí âm lãnh của người từng trải trẫm cái chết, sao một tiểu oa nhi mới tám tuổi lại có được?

Đột nhiên, Mộ Dung Cẩm Thiên phát hiện thân thể có chỗ không bình thường! Tứ chi bắt đầu vô lực, động tác chậm lại! Rồi sau đó lại nhìn tiểu oa nhi đang cười để dắc ý ở đối diện, hắn chợt hiểu ra, bị hạ độc rồi! Là khi nào? Con đau trên cẳng tay lại bắt chợt truyền tới, hắn đột nhiên tỉnh ngộ, nữ oa này quá狡 hoạt, tất cả đều đã tính kỹ rồi!

“Ti tỷ, Uống cho người là đồ đệ của thần phong lão nhân!” Mộ Dung Cẩm Thiên nghiêng răng nghiêng lợi.

“Sư phụ ta rất cao ứng khi có một đồ đệ như ta.” Mộ Dung Tiểu Tiểu cười đến bình thường, điều nàng nói đều là sự thật.

Lại nâng mắt nhìn về phía mặt trời, đã sắp đầy hết rồi, thật giống như tất cả chỉ một màu đen tối.

Tuy nàng cũng muốn thử thân thủ của chính mình, nhưng thời gian hiện tại rõ ràng không cho phép, quên đi, trước tiên bắt người này đã, rồi sau đó tính sau, miễn cho hoàn toàn hết nhật thực, sư huynh lại lo lắng, đến khi cho sư huynh rat ay, một chiêu chắc chắn tên kia không còn mạng, đến lúc đó sao gọi là nàng tự bảo thủ được.

Mà nhân lúc nàng đang ngẩng đầu nhìn trời, Mộ Dung Cẩm Thiên đã nhanh giục ngựa, muốn mau chóng thoát đi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhíu mày, không nói gì lập tức vọt đến, hắn ta nghĩ có thể thoát được sao? Mặc dù nàng hạ không phải độc được trí mạng, nhưng cũng sẽ làm thân thể cứng ngắc, cho đến khi toàn thân không thể nhúc nhích, nàng là đang chờ hắn ta ngã xuống ngựa!

Quay đầu nhìn sư huynh đang bám sát phía sau không gần không xa, Mộ Dung Tiểu Tiểu bất đắc dĩ thanh nhẹ, nhưng nội tâm cũng vô cùng cảm động, đó là vì hắn vô cùng quan tâm tới nàng.

Sắc trời dần dần tối đen, lúc này mặt trời đã bị che đi một nửa, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn đến Mộ Dung Cẩm Thiên đang cố phóng nhanh hơn, nội lực thoáng vắn, nàng như một con mèo vọt đi vô chuột, nhưng lại từ từ ở phía sau, chờ hắn ngã xuống.

Tâm Mộ Dung Cẩm Thiên bây giờ đã loạn thành một đoàn, theo thân thể ngày càng cứng ngắc, trong lòng hắn ta cũng dâng lên sợ hãi, hắn dùng khí lực toàn thân gắt gao nắm chặt cương ngựa, không để chính mình vì xóc nảy mà ngã xuống, Mộ Dung Cẩm Thiên hắn trong giang hồ tiếng tăm lừng lẫy, nay lại bại dưới tay một tiểu nữ oa tám tuổi, hắn ta tuyệt không cam lòng!

“Hừu.” (VP: là kêu con ngựa dừng đó ^^)

Mộ Dung Tiểu Tiểu buồn cười nhìn Mộ Dung Cẩm Thiên khẩn cấp ghim cương ngựa, phía trước không xa chính là vách núi đen.

Mộ Dung Cẩm Thiên sắc mặt nhất thời hóa tro tàn, đây là trời muốn diệt hắn ta sao? Vì sao không phải người khác chết mà là hắn ta chết, mà hắn cũng vô cớ oán hận nữ nhi của Mộ Dung Chiến Thiên!

Dạ Nguyệt Ly nhìn một nửa mặt trời đã trở thành hác sắc, lại nhìn đến vách núi cách đó không xa, khuôn mặt gắt gao nhả lại, không tự giác đi đến gần hơn.

Đột nhiên Mộ Dung Cẩm Thiên điên cuồng cười to, “Muốn biết nương người chết như thế nào không? Từ nơi nào chết? Thi cốt hiện đang ở nơi nào?” Đôi mắt hắn ta âm trầm, dù có chết, hắn ta cũng muốn tạo một cái đệm lưng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu liếc mắt qua vách núi đen kìa, mắt hạnh khẽ nhủ, lại quét mắt nhìn Mộ Dung Căn Thiên, mím môi cười lạnh, nàng thay đổi chủ ý, “Rất nhanh, ta sẽ đưa ngươi xuống chịu tội với người!”

“Ngươi có biết?” Mộ Dung Căn Thiên kinh ngạc, lúc này hắn đang đứng ở vách núi đen, đằng sau mây mù bay lượn, chung quanh là vách đá lởm chởm, gió lạnh thổi tới mang theo một chút lãnh ý, thổi bay vạt áo hắn ta, hắn ta không chút nghỉ nào nếu rơi xuống vách núi này, chắc chắn thịt nát xương tan!

Mộ Dung Tiểu Tiểu không muốn cùng hắn dài dòng, nàng đi tới trước mặt Mộ Dung Căn Thiên cách vách đá một thước rất xa, rõ ràng là khuôn mặt của tiên đồng đáng yêu, nhưng giờ lại mang chút âm lãnh ngoan tuyệt, bên môi nàng là ý cười thị huyết, tròng mắt lạnh lẽo, “Ngươi muốn tự nhảy xuống hay muốn ta tiễn ngươi một đoạn đường?”

Mộ Dung Căn Thiên oán độc nhìn nàng, hắn gian nan di chuyển thân mình, cố gắng cách xa vách núi, nhưng bỗng hụt chân đạp không khí, hắn lại tràn đầy phần hận không cam lòng!

“Thật là làm mất mặt thần phong lão nhân! Lão phu sẽ không chết trong tay ngươi!” Hắn mắng, dùng sức nắm chặt hai tay, lại thử hướng bên cạnh rời đi.

“Ngươi yên tâm, sư phụ lão nhân gia hắn vẫn vô cùng vinh vinh dự vì ta.” Mộ Dung Tiểu Tiểu cười đến tự tin, nàng làm đồ ăn, sư phụ khen nàng không dứt, ước gì đều có thể giữ nàng trong nhà mỗi ngày.

Mộ Dung Căn Thiên nhất thời nghiêng răng ken kết, hận không thể một ngụm cắn chết Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Trời đã chuyển đen, cảnh tượng xung quanh bỗng chốc biến thành bức tranh đen trắng, toàn bộ mặt trời đã dần bị che hết!

Đáy lòng Dạ Nguyệt Ly bắt đầu hoảng loạn, đúng, chính là cảm giác này, từ khi hắn bắt đầu xuất môn, loạn hoảng loạn này đã xuất hiện, làm cho từng lỗ chân lông của hắn đều khẩn trương! Không được hắn không thể để nhá đầu một mình gài quyết nữa, hắn muốn đứng bên cạnh nàng, không thể để nàng có chút sơ xuất gì!

Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng biết không còn thời gian, sư huynh dung là đã chờ đến cực hạn, nàng đi vài bước đến trước mặt Mộ Dung Căn Thiên, vận khí chuẩn bị dùng một chiêu đánh hắn bay xuống vách núi đen, “Ngươi có thể chết được rồi!”

Nhưng vào lúc này! Mộ Dung Căn Thiên động! Đáy mắt hắn tràn ra sự hưng phấn điên cuồng!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Chương 64.4

Bàn tay Mộ Dung Căn Thiên khẽ nhúc nhích, Mộ Dung Tiểu Tiểu giật mình vì bị lừa! Đột nhiên nghiêng người tránh đi! Gió mạnh quét qua tóc nàng, sợi lụa từ sắc bị đôi tay Mộ Dung Căn Thiên nắm chặt, còn người nàng đã an toàn ở chỗ khác!

Thất bại chỉ trong gang tấc! Mộ Dung Căn Thiên trừng mắt, trong con ngươi đều là không dám tin, hắn phần hận xiết chặt mảnh từ lụa, mang theo đầy hận ý và không cam lòng ngã xuống vách núi đen!

Dạ Nguyệt Ly không khống chế được toàn thân phát run, hoàn hảo, nàng còn đang đứng bên rìa vách núi!

Nhưng không kịp để hắn thấy may mắn, Mộ Dung Tiểu Tiểu như vô thức ngã theo Mộ Dung Căn Thiên xuống vách núi đen! Thân sắc nàng tràn đầy lo lắng, hai trong mắt hung hăng hìn sợi lụa buộc tóc Mộ Dung Căn thiên đang nắm trong tay!

Không! Đó là quà của sư huynh cho nàng! Không thể để mất!

Bầu trời, chợt toàn bộ đen lại!

“Nha đầu!”

Một tiếng quát giận dữ vang lên, chấn động thiên địa, bóng dáng bạch sắc đngs xa kia kinh động không dứt, nhanh vọt đến mép vách đá với tốc độ không thể tưởng nổi!

Đúng lúc này, bỗng có hai đạo bạch quang\ phá màn đêm xông ra, vô cùng chói mắt! Mộ Dung Tiểu Tiểu không kịp quay đầu cũng không kịp đáp lại, đã bị bao vây trong hai đạo bạch quang, thân thể bỗng nhiên mơ hồ.

Mắt thấy người kia sắp biến mất trong hai đạo ánh sáng, trái tim Dạ Nguyệt Ly kịch liệt nhảy lên! Trong lòng hắn sợ hãi lan tràn, bỗng nhiên vô cùng tuyệt vọng!

“Không.!!!!!”

Hắn rống lên đến tê tâm liệt phế, tiếng kêu truyền đi, mang theo đau đớn triệt để công phá nội tâm! Trái tim Mộ Dung Tiểu Tiểu đột nhiên co rút nhanh, không dám tin tiếng kêu đau đớn như dã thú như vậy là của sư huynh? Nàng chỉ là đi lấy lại dây cột tóc, sao sư huynh lại như vậy? Ngay sau đó, nàng không chịu nổi, trước mắt tối đen!

Không kịp suy nghĩ, đôi chân của Dạ Nguyệt Ly vẫn không ngừng lại, theo tiểu nhân nhi cùng nhảy xuống! Bàn tay rất nhanh bắt được một góc bạch y, nhưng lại không nắm được tới người! Ánh sáng này trong suốt, lại không thấy được người đâu!

Mặt trời dần thoát khỏi bóng đen, ánh sáng nhẹ nhàng hiện ra, trời đất cũng sáng lại, nhật thực chấm dứt!

“Chủ tử!” Toái Nguyệt kích động phi thân tới, nhìn thấy chủ tử nhà mình không chút do dự nhảy xuống vách núi, hân kinh hoảng sợ hãi, không chút nghĩ ngợi cũng phi thân theo sau, hân tuyệt đối không thể để chủ tử gặp chuyện không may!

Gió, thổi vù vù bên tai, mang theo hơi lạnh đến tận xương tủy, đôi mắt Dạ Nguyệt Ly như xuyên thấu tất cả, hân muốn nhìn qua mây mù để tìm kiếm bóng dáng của tiểu nhân nhi, nhưng không có! Không có! Nha đầu, nàng đâu rồi! Hân không để ý đến cơ thể đều đang bị vách đá cắt qua, khuôn mặt tuần mỹ vô cùng cũng bị cắt đến máu chảy đầm đìa, y phục trắng nõn của hân nay cũng đã nhuộm màu đỏ rực, yêu dâ vô cùng, hai mắt hân cũng chuyển thành một màu đỏ tươi khủng bố, như ác ma thị huyết, DLQ_Dorinn nhưng trong đó còn mang sự hoảng sợ, hân điên cuồng gọi tên nàng, chưa từng không chế tốc độ rơi xuống của mình, nha đầu của hân nhất định rơi xuống trước hân! Hân phải nhanh hơn! Nếu chậm chạp, nhất định nha đầu sẽ sợ hãi! Nơi đó rất tối! Hân phải nhanh hơn một chút!

Nha đầu, chờ một chút thôi sư huynh sẽ nhanh tới! Không được bỏ hân lại một mình!

Đến khi rơi xuống đáy cốc hân vẫn không ngừng điên cuồng tìm kiếm, đến tận khi Toái Nguyệt bị hân đánh tới học máu vẫn cố gắng ngăn hân tẩu hỏa nhập ma, đến tận khi tam đại hộ pháp cùng tất cả người quan trọng của Tiêu Dao sơn trang tới cầu xin, hân cũng không màng tới, trong lòng hân bây giờ chỉ còn suy nghĩ, nha đầu của hân bị rơi xuống chỗ nào rồi, nàng còn đang sợ hãi chờ hân tới cứu, nàng còn đang chờ hân... mọi người thấy không còn cách nào đành cùng đánh với hân đến khi hân kiệt sức mới điểm huyệt đem hân mang về...

Bên ngoài Thanh Dương Thành, mấy ngày nay đều truyền ra tiếng rít gào đau đớn cuồng loạn, không ai biết ngoài thành đã xảy ra chuyện gì, cũng không ai có gan dám đi ra khỏi thành!

Đến tận khi, Mộ Dung thế gia hoàn toàn biến mất, cả Dương thành tràn ngập mùi máu tươi, thật lâu vẫn không tàn đi...

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Chương 64.5

Sáu năm sau.

Sơ thần cốc, một vùng đất ẩn sâu trong rừng rậm, từ bên trong xuất hiện một ôn tuyền xinh đẹp, nhiệt khí vô cùng thoải mái. Xung quanh mọc toàn cây xanh cùng quả mọng, chim chóc chạy nhảy trên những nhánh cây, khói nước lượn lờ. Chỉ nghe trong nước truyền tới tiếng ào ào, sương mù lượn lờ giống như một tầng sa mỏng, chỉ thấy một vòng dáng mơ hồ, mỏng mỏng lung lung không chút chân thực.

“Tiểu thư, mới sáng sớm đã chạy tới ôn tuyền tắm, không ngủ ngơi nữa sao?” Người mới tới một thân quần áo phấn hồng, dáng người thướt tha tinh xảo, đôi lông mày lá liễu hai tròng mắt phảng phất như làn thu thủy, da thịt trắng nõn, dung mạo thanh tú, nàng ta tùy tiện ngồi xuống một phiến đá lớn bên cạnh ôn tuyền, trêu ghẹo nói.

Ào, tiếng nước vang lên, nữ tử ở dưới ôn tuyền nhú đầu từ rong nước phi thân đi ra, sương mù lượn lờ nhưng có thể cho người ta thấy được những đường cong lung linh, tóc đen dài tới thắt lưng, ở không trung tỏa ra vô cùng duyên dáng. Thân thể lập tức xoay tròn đem áo lụa nhẹ nhàng mặc lên người.

“Sao nào? Tiểu Ngư người cũng muốn xuống sao?” Thanh âm rơi xuống như châu như ngọc, khiến cho người ta cảm thấy tâm tình đều thoải mái sung sướng.

Nữ tử từ từ trong sương mù chậm rãi đi ra, đến bên cạnh thị nữ, tóc đen cũng đã được buộc lại bằng một mảnh lụa tím, đôi mắt trong suốt như ngọc lưu ly, khóe miệng nhẹ nhàng giơ lên ý cười ôn nhu, vừa mới đi khỏi ôn tuyền nên cả người nàng đều hồng nhợt, cả người thoát nhìn đều kiều diễm ướt át, khuôn mặt nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo thoát tục, xinh đẹp giống như một tinh linh.

Tiểu Ngư trừng mắt, thầm than tiểu thư nhà nàng ta quá xinh đẹp rồi, nàng ta là nữ nhân mà nhiều khi còn nhìn đến ngây ngốc, huống chi là nam nhân khác, nàng ta khẽ nói, “Ta không cần như vậy, tiểu thư, giáo chủ tìm người, nói chuyện người muốn biết có tin tức mới.”

“A? Ta lập tức đi.” Dứt lời đã vận khí rồi đi. Nàng đúng là người đã rơi xuống vách núi đen sáu năm trước Mộ Dung Tiểu Tiểu!

“Tiểu thư!” Tiểu Ngư kêu lên, DLQ_Donnn nàng ta khẽ cắn môi dưới, giống như phân vân không biết có nên mở miệng hay không.

“Nói đi, không có gì không tiện nói.” Nàng cười đậm nói, ở trong cốc mấy năm nay, đều là tiểu Ngư ở cùng nàng, tuy rằng đều cùng nàng nói chuyện, nhưng mỗi lần lại đều không dám ngẩng đầu nhìn nàng, làm cho nàng cảm thấy đúng là không biết làm sao!

“Tiểu thư, nếu người rời đi, nhất định phải mang tiểu Ngư theo, được không?” Nàng tab a tuổi đã gia nhaaphj vào giáo, mười năm qua đi, nàng giwof đã mười ba tuổi, ở chung cùng tiểu thư nhiều năm như vậy, nàng ta cũng hy vọng về sau có thể mãi ở bên người tiểu thư!

“Được!”

Sáu năm trước, nàng vì muốn đoạt lại mảnh lụa mà cùng Mộ Dung Cẩn Thiên rơi xuống vách núi, không hiểu ra sao lại bị hai đạo ánh sáng bao phủ, lúc tỉnh lại đã thấy mình ở chỗ này, Mộ Dung Cẩn Thiên trở thành đệm thịt của nàng, ngã chết. Nghe người ở đây nói ẩn cốc này cách biệt với bên ngoài, chỉ khi nhật thực của cốc mới mở. Chuyện tình quý dị như vậy lại có thể xuất hiện trên người nàng, lúc nàng mới nghe tới, thấy có chút không ổn, nàng là xuyên không mà đến, chuyện này chứng minh, hai thế giới song song tồn tại là có thật.

“Nãi nãi.” Khi nàng rơi xuống đất khuôn mặt có tới 60% tương tự phụ thân ôn hòa xuất hiện, nàng cười ôn hòa.

Y Na, thân nhân của khối thân thể này, bà nội của nàng, lam y giáo chủ đã biến mất hơn mười năm trước!

Khi nàng rơi xuống nơi này, mọi người ở trong cốc nhiều năm hầu như đều ngẩng đầu nhìn lên, Y Na lại ôm nàng khóc không thành tiếng, nói nàng chính là tôn nữ của nàng! Trong đầu Mộ Dung Tiểu Tiểu hoàn toàn mờ mịt, nàng cũng không nghĩ đến chuyện Y Na có phải nãi nãi của nàng hay không, nàng chỉ nhớ sư huynh còn đang chờ nàng trở về! Nàng mở miệng câu đầu tiên là đòi trở về, Y Na lại nói với nàng phải chờ nhật thực lần sau mới có thể đi ra ngoài!

Nàng biết vậy vô cùng tuyệt vọng, như vậy phải bao nhiêu năm sau đây?

“Tiểu Tiểu mau tới đây!” Y Na từ ái vẫy tay với nàng.

Suy nghĩ chặn lại, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn đến nãi nãi đã gần năm mươi tuổi của nàng, thoát nhìn giống như mới ba mươi tuổi, ý cười ấm áp.

Y Na nheo nheo chop mũi của nàng, trong mắt tràn đầy yêu thương nói, “Mong muons của người sắp tới rồi, lại sắp có nhật thực.” Nhật thực vẫn là từ mới mẻ trong giáo của bà, lúc nghe Tiểu Tiểu giải thích từ này bà mới giật mình cảm khái.

Đôi mắt của Mộ Dung Tiểu Tiểu sáng ngời, nàng biết nãi nãi xem thiên tượng cực kỳ giỏi, vô cùng lợi hại, nghe được tin tức này không nghi ngờ gì vô cùng vui vẻ, nếu trong nàng không còn người nào để nhớ, quả thật nàng sẽ nơi này ngày ngốc cả đời, nhưng hiện tại không thể, nàng phải tìm được sư huynh, nàng muốn xác định hẳn giờ này sao rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Chương 64.6

Nãi nãi tuy rằng ta không biết vì sao người cứ khẳng định ta là cháu gái người, nhưng mà ta hy vọng lần này người có thể đi cùng ta, cứ mãi ở trong giáo này cũng không phải là biện pháp, huống gì người trong giáo còn có gia đình còn người cũng không có ai, huống hồ sau lần này không biết bao giờ mới có nhật thực nữa.”

Y Na thở dài, cũng có chút đau đầu, “Ừ, cùng nhau đi.”

Năm đó, khi mới ở chung cùng nãi nãi, Mộ Dung Tiểu Tiểu thật không biết làm gì, cả kiếp trước lẫn kiếp này, nàng chưa bao giờ có tình thân, đối mặt với Y Na, nàng thật không biết nên cư xử thế nào, cũng may qua sáu năm, nàng cũng đã bắt đầu quen thuộc. Nãi nãi cũng không kể lại chuyện trước kia, kể cả chuyện vì sao bà lại ở đây, vì sao lại không ở cùng ngoại công? Còn có chuyện trong lòng nàng cũng rất nghi hoặc, Y Na dựa vào cái gì có thể khẳng định chắc chắn nàng là cháu gái của bà? Nếu như khuôn mặt nàng giống với con gái của bà ấy, vì sao không có ai của Mộ Dung gia có thể nhận ra nàng? Dao phi cũng là qua một lúc lâu mới nhờ ngợ phản ứng lại!

Tuy rằng Y Na có rất nhiều việc gặt nàng, nhưng nàng cũng không chủ động đi hỏi, nàng không có thói quen đi tìm hiểu chuyện riêng của người khác, và Y na cũng chưa bao giờ có ý đồ xấu gì với nàng, ở trong cốc này sáu năm, không chỉ có mình bà đối với nàng vô cùng tốt mà cả Lam y giáo đối với nàng cũng vô cùng thân thiết, yêu thương, lại còn giao một chút quyền lực vào tay nàng giống như muốn nàng tiếp quản giáo.

Nửa tháng thật sự quá nhanh, mọi người cùng tập trung ở địa điểm Y Na đã báo trước để chờ nhật thực bắt đầu. Mộ Dung Tiểu Tiểu hỏi tiểu Ngư, vì sao mọi người trong cốc không ra ngoài? Tiểu Ngư nói cho nàng, Lam y giáo là Y Na lập, đại đa số mọi người đều chịu ân sáng tạo này, nếu giáo chủ không có ý rời đi bọn họ cũng sẽ không đi.

Lần bạch quang lại bao phủ toàn thân, Mộ Dung Tiểu Tiểu không bị ngắt xiu như trước, ngoài trái tim đang ầm ầm chờ mong, còn vô cùng khẩn trương, lo lắng, sáu năm qua đi, không biết giờ này sư huynh của nàng ra sao rồi? Vị trí trong ngực người kia, cùng với vòng tay luôn ấm áp ấy có còn là của nàng không?

Gần trăm người bước một bước đến bên cột trung tâm, nhất thời cảm giác không biết nên nói gì, dù sau cũng là phải rời khỏi nơi bọn họ đã ở hơn mười năm nay. Trong lần bạch quang dần dần biến mất, Mộ Dung Tiểu Tiểu và Y Na cùng chú ý tới một người đột nhiên xuất hiện bên ngoài lúc này.

Xiêm y phẳng phiu không chút nếp nhăn, tinh thần tỏa sáng, mặt mũi hồng hào, bình rượu hồ lô vắt bên hông, mái tóc hoa râm lúc này cũng đã đen như mực, đây chính là một đại thúc anh tuấn!

Quá dọa người! Mộ Dung Tiểu Tiểu ngốc lảng! Y Na về mặt mắt tự nhiên liếc nhìn về phía xa xa.

Người này đúng là Mục Trạch Dương! Tuy rằng Mộ Dung Tiểu tiểu cũng biết sư phụ võ công vô cùng tốt, năng lực dùng được tầm cỡ cũng hơn người, nhưng không nghĩ tới sư sang hoàn chỉnh lại có thể trở một bộ dạng như vậy, là đại thúc thôi đó!

Hai mắt Mục Trạch Dương tỏa sáng, hai tay giống như bạch tuộc nhào đến bên cạnh Mộ Dung Tiểu Tiểu, diennn \$%&nl &quydooon “Ôi, Tiểu tiểu, ngươi làm lão nhân ta nhớ muốn chết rồi!” Hắn cố gắng nhò ra hai giọt nước mắt, trong lòng lại cười ha ha, tiểu tử thối kia, sáu năm nay ta không để ý tới hần, nữ nhân của hần sau khi lớn lên, ta lại chính là người ôm đầu tiên! Ha ha aha!!!! (Phiêu: Lão à tự cầu phúc đi!!! Ahahaha...MTD: Cứ để ta tự YY oa haha tiểu tử thối kia sao biết được. DNL: Toái nguyệt đồ sạch rượu trong cốc, đuổi hết người làm, phong tỏa lão nhân kia Thần phong cốc 1 năm!!!)

Hốc mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút nóng lên, nếu bình thường ai có thể ôm nàng thế này, độc của nàng sẽ cho hần chết ngay tại chỗ, nhưng người đang ôm nàng hiện tại lại là Mục Trạch Dương, làm cho nàng lại nhớ đến lão ngoan đồng luôn thương yêu nàng ngày xưa!

Nàng nhẹ nhàng kêu, “Sư phụ, Tiểu Tiểu đã trở lại!”

“Xú nha đầu, không nói tiếng nào vụng trộm xuất cốc! Còn dám nói lập tức quay lại, không nghĩ tới ngươi vừa đi liền sáu năm ròng! Ngươi đúng là cái nha đầu không có lương tâm!” Mục Trạch Dương hung hăng vung ngón tay, dí đi vào trán mỡ nha đầu không nghe lời kia, cuối cùng cũng là bộp phát oán hận nàng ra ngoài!

Mộ Dung Tiểu Tiểu vui vẻ mỉm cười, trái tim cũng tràn đầy cảm động, trên thế giới này, vẫn là còn có người quan tâm đến nàng.

Nàng lơ đãng phát hiện vẻ mặt nă nãi không được tốt, là vì mới ra ngoài nên không thích ứng sao? Nàng vói tay lại, chỉ vào Mục Trạch Dương giới thiệu, “Nãi nãi, đây là sư phụ của Tiểu tiểu.”

“Sư huynh...” Hai chữ đột ngột làm Mộ Dung Tiểu Tiểu giật mình, sư huynh sao? Nãi nãi là đang gọi sư phụ sao? Bọn họ biết nhau?

“Ừ, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, chuyện quá khứ cứ cho qua đi thôi.” Mục Trạch Dương nhìn sư muội khi xưa mình yêu thương nhất, trong mắt tràn đầy đau lòng.

Y Na rất nhanh thu lại cảm xúc, quay đầu đối với giáo chúng đằng sau, lạnh lùng nói, “Toàn giáo nghe lệnh!”

Nhất thời toàn bộ mọi người đều cung kính cúi đầu.

“Từ giờ trở đi, ta không còn ở trong giáo, nay ta đem vị trái giáo chủ này trao lại cho ngoại tôn nữ của ta, từ nay nàng sẽ là người dẫn dắt các ngươi, các ngươi có ý kiến gì không?” Cả người Y Na đều là uy nghiêm không thể xâm phạm, trông thật lạnh lẽo.

Bộ dạng uy nghiêm như vậy của nãi nãi, Mộ Dung tiểu Tiểu vẫn là lần đầu tiên thấy.

Sau một lúc lâu, không có ai đi ra, Y Na mặt tràn đầy vui mừng, chúc vị giáo chủ truyền lại cho Mộ Dung Tiểu Tiểu các ngươi có phục không?”

Thanh âm cùng nhịp vang lên, “Nguyên vì giáo chủ trung thành đến chết!”

Tiểu Ngư vui mừng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu vui sướng không thôi, tiểu thư của nàng hoàn toàn xứng đáng! Đối với cô nương mới mười bốn tuổi này, mọi người tràn đầy bội phục! Khi bọn họ cười nàng không biết lượng sức mình khiêu chiến với người khác, đó lại là lúc nàng lấy thực lực của mình, đánh bại từng người, làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục! Nay trong giáo đã không còn ai là đối thủ của tiểu thư, hơn nữa tiểu thư còn dạy bọn họ một đồng chuyện cổ quái, tuy rằng bọn họ cũng chưa bao giờ gặp qua, nhưng lại vô cùng thần kỳ hữu dụng, như ám sát, đấu cận chiến, không thủ đạo, thái cực quyền....

Mấy nam tử nhìn Mộ Dung tiểu Tiểu có chút kích động, ánh mắt vô cùng tôn kính, nhưng vành tai lại đỏ lên.

Mục Trạch Dương tươi cười cất cao giọng, “Tiểu Tiểu nãi nãi của ngươi đã tặng ngươi một phần đại lễ đi, đây chính là giáo phái một tay nàng ấy tạo nên, chắc chắn sẽ rất trung thành!”

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhũ mày trầm giọng nói, “Có thể giao cho ta, nhưng sau này ta làm gì Nãi nãi sẽ đáp ứng không nhúng tay chứ?” Hành tẩu giang hồ có thể lực của chính mình đương nhiên vô cùng tốt. Nhưng một thể lực chỉ trung thành một nửa thì nàng cũng không muốn, nàng muốn là một thể lực hoàn toàn trung thành!

Chương 88: Chương 64.7

“Thôi, người muốn thế nào thì thế đó đi.” Y Na tràn đầy từ ái sùng nịch khóa nhẹ tay áo, liền theo Mục Trạch Dương đi xa.

“Hắn ở Nam Dục quốc, sư hụ cũng không nói nhiều, người đi sẽ biết.” Mục Trạch Dương đồng thời xua tay, lời nói phiêu đảng trong không khí, trông vô cùng thoải mái mà rời đi, nhưng nội tâm lại hừ hừ, tiểu tử thối kia không để ý đến hắn, tiểu nha đầu đã trở lại hắn cũng sẽ không nói cho tiểu tử kia biết!

Mục Trạch Dương đã sớm tính quẻ, tính đến hôm nay ở chỗ này chờ nàng trở lại, nhìn thấy hai người đều khỏe hắn cũng yên tâm.

“Sư muội, chuyện của Tuyết Nhân sư huynh then với người.” Lời nói của hắn có chút trầm trọng, đến khi hắn tìm được, Tuyết Nhân đã sớm ra đi, tứ chi không còn đầy đủ, hắn bắt đắ dĩ phải thiêu hủy xác chết, tro cốt để trong Thần Phong cốc, tiểu Tiểu không biết nơi nàng quỳ lạy sư tổ, chính là nơi nàng lạy mẫu thân.

Y Na cười khổ, “Sư huynh, không thể trách được người, nếu năm đó ta không gặp họa, phu quân cũng sẽ không chết, ta cũng sẽ không bị lạc mất nữ nhi khi chạy trốn, nàng ấy cũng không bị hủy diệt cùng mất trí nhớ, dù sư huynh đã cứu nàng ấy, cũng tìm cho nàng ấy một đáng lang quân như ý, nhưng biết sao được, hồng nhan thì bạc mệnh, đây đều là tự ta tạo nghiệt!”

“Người bỏ được thành quả của mình giao cho người khác?” Mục Trạch Dương lảng sang chuyện khác, cười trêu ghẹo.

“Nàng có bản lĩnh, ta giao cho nàng cũng tốt, huống chi sau này cũng sư huynh ẩn cư trong cốc, vật ngoài thân này cũng không dùng được, chi bằng cho nha đầu kia.” Y Na cười thoải mái nói.

“Sao lại không nói thật với nàng?” Mục Trạch Dương nhìn ngón tay hỏi.

“Sư huynh cũng biết nàng không phải Tiểu Tiểu?” Y Na nhìn phương xa lẩm bẩm nói.

Nếu giờ này Mộ Dung Tiểu Tiểu ở đây, chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên, thế giới này lại có người có thể biết được nàng đến từ dị thế!

“Nha đầu kia giúp người báo thù, người cũng nên vui mừng, nếu không có chuyện đó, nàng cũng sẽ không đến nơi của người, làm ta và xú tiểu tử kia đau khổ tới sáu năm.” Mục Trạch Dương haha cười nói, hắn và sư muội đều có khả năng dự đoán trước tương lai, cho nên điều hắn biết, chắc chắn sư muội cũng biết.

“Vâng, ta cũng không trách nàng.” diennn %&nl &quydoon Chi là trong lòng có chút khó chịu mà thôi.

...

Nhìn bóng dáng hai người đi xa, Mộ Dung Tiểu Tiểu mím môi, nàng phải đi tìm hiểu một chuyện, nàng chắc chắn phải biết cho được!

Những ngày gần đây Mộ Dung Tiểu Tiểu bận chính đốn lại Lam uy giáo, trong giáo không chỉ có người trong cốc mà còn có cả người bên ngoài, cũng vừa chính vừa tà, nhưng dù vậy lại rất hợp ý nàng. Nàng cũng không đổi tên giáo, bởi nàng nghĩ đây là tên của nãi nãi cùng ngoại công, thật ra dù tên gì với nàng cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Nàng cũng nâng đỡ một số người trẻ tuổi lên làm việc, giáo quy cũng thay đổi một số điều, nàng muốn nó có xu hướng giống tổ chức sát thủ của nàng trước đây!

“Tiểu thư, đây là chuyện người muốn biết.” Hữu hộ pháp Tàn Thương đưa tới một tờ giấy, khuôn mặt tuần lãnh, từ đầu đến cuối vẫn không dám ngẩng lên.

Lam Y giáo sắp đi vào quỹ đạo, Tiểu Ngư và Tàn Thương là hai người nàng thân nhất khi còn trong cốc, cũng là hai người mà nàng tin nhiệm nhất, võ công của Tàn Thương thì không cần phải nói, nếu không gặp cao thủ ẩn thân thì không cần bận tâm cũng có thể so sánh với Toái Nguyệt, Tiểu Ngư thật ra cũng vô cùng thông minh linh hoạt, nghĩ đến đây, Mộ Dung Tiểu Tiểu không khỏi than nhẹ, sư huynh hiện tại không biết có khỏe không?

Nàng cảm thấy câu nói cuối cùng của sư phụ trước khi đi là muốn nàng tới Nam Dục tìm sư huynh, tự mình đến không bằng trước nàng cho người đến dò là tin tức, phải biết trước tình hình của sư huynh hiện tại thế nào, rồi cũng phải xem năng lực làm việc của người trong giáo ra sao!

Nàng cúi đầu nhìn, càng nhìn xuống nàng lại càng ngạc nhiên, nàng đúng là thật không thể ngờ, thân thể của sư huynh. ...

Tiêu Dao trang chủ, lương thương nhân, hiện nay còn là Ly vương gia được hoàng đế Nam Dục vô cùng sùng ái? Không sai, đây chính là Dạ Nguyệt Ly? Hay nên gọi hắn là Nam Cung Nguyệt Ly? Sư huynh, người có thể cho Tiểu Tiểu bao nhiêu kinh hỷ nữa đây?

Đôi mắt lại nhìn đến tin tức mới nhất,, khóe môi Mộ Dung Tiểu Tiểu gọi lên ý cười âm trầm,tốt lắm, sáu năm nàng không có đây, hẳn đúng là đã cho nàng một cái kinh hỷ vô cùng lớn, Ly vương gia đã thành thân? Có phải nàng nên chuẩn bị một phần đại lễ hay không?

Tiểu Ngư ở bên cạnh chú ý tới ý cười như ác ma bên khóe môi Mộ Dung tiểu Tiểu, cả người không tự giác run rẩy, thầm nghĩ, có người sắp không tốt!

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 65: Sẽ không bao giờ rời đi (gặp mặt)

Editor: Vân Phiêu

Nam Dục từ khi lập quốc đã ba trăm năm, dựa vào ưu thế địa lý, phát triển kinh tế mạnh mẽ kể cả nông nghiệp lẫn đối ngoại, là một quốc gia giàu có và đông đúc, không thể nghi ngờ là một đại phú quốc, mà kinh đô của Nam Dục quốc đương nhiên chính là một trung tâm chính trị phồn hoa, mặc dù quân sự không bằng Bắc Địch quốc, nhưng tính về kinh tế, Bắc Địch không thể so với Nam Dục, hai quốc gia mấy trăm năm nay cũng là cùng tồn tại, bình bình an an, nước sông không phạm nước giếng.

Trời thu tháng mười, không khí tươi mát.

Mộ Dung Tiểu Tiểu lúc này chỉ còn cách Nam Dục quốc một ngày lộ trình, mà hôn sự của Ly vương gia thì chính là ba ngày sau!

Sáng sớm hôm nay, khó có dịp Mộ Dung Tiểu Tiểu lại ngoan ngoãn ngồi trước gương đồng cho Tiểu Ngư trang điểm. Từ trước tới nay dù chuyện gì cũng là sư huynh tự mình làm cho nàng, nàng giống như là ngọc trong lòng hắn, vẫn là không thêm đề ý chuyện gì. Sáu năm sống trong cốc nàng liều mạng đem thói quen ngày xưa gạt bỏ, chính mình tự tay học hết mọi thứ, kiên quyết không để người khác giúp, bởi vì nàng hiểu, thói quen là một thứ vô cùng đáng sợ!

Tiểu Ngư nhìn dung mạo tiểu thư nhà mình trong gương đồng, khuôn mặt nhẹ nhàng như phù dung sáu năm trước nay đã vô cùng sắc xảo, xinh đẹp, chỉ cần chút chút tươi cười cũng có thể làm cho người ta si mê, tiểu Ngư cảm thán, tiểu thư mới chỉ mười bốn tuổi thôi, nếu thêm một thời gian nữa, khuôn mặt này không biết còn trở nên hoàn hảo đến mức nào, chắc chắn sẽ trở nên khuynh quốc khuynh thành đi?

Đôi mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu như một đôi hắc bảo thạch thượng đẳng, nàng hơi ngẩng đầu lên nhưng trong đáy mắt ại không biểu lộ chút cảm xúc nào.

“Tiểu thư bình thường đều tự mình làm, sao hôm nay lại cho Tiểu Ngư giúp vậy?” Khuôn mặt thanh tú của tiểu Ngư hiện lên nghi hoặc hỏi, hai tay nàng ta nhanh nhẹn luồn bắt đem mái tóc đen dài kia vấn lên lấy chiếc dây cột tóc màu tím kia đơn giản cột lên, không dùng bất kỳ trang sức nào.

“Không dùng cái này, đổi cái khác.” Mộ Dung Tiểu Tiểu mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nói.

“... Vâng.” Tiểu Ngư khó hiểu, không phải ngày nào tiểu thư cũng dùng dây buộc tóc này sao? Vì sao hôm nay không dùng? Nhưng mà nàng ta làm thuộc hạ, đương nhiên sẽ không đi hỏi linh tinh, nếu tiểu thư muốn chắc chắn sẽ nói với nàng ta.

“Tiểu thư, chúng ta thật sự sẽ đi xem hôn lễ của Ly vương sao?” Tiểu Ngư lại lần nữa mở miệng, nàng ta hiện tại đã biết, tiểu thư đến Nam Dục quốc này chắc chắn vì Ly vương gia, chỉ là không biết, tiểu thư cùng Ly vương gia có khúc mắc gì?

“Ừ, đi xem” Mộ Dung Tiểu Tiểu thần nhiên đáp, cúi đầu nhìn tứ lự trong tay, có chút suy nghĩ.

Sáu năm nay, nàng thường xuyên nghĩ tới sư huynh, một cn người lạnh mạc như vậy, lại đem sự ôn nhu duy nhất cho nàng, nay lại mang nó cho người khác nữa sao? Người mà hắn ôm trong lòng, chắc hẳn sẽ có ý nghĩa khác hẳn với nàng đi? Một khi đã như vậy, lúc trước vì sao còn trêu chọc nàng? Nàng vốn cũng chỉ nghĩ hắn là thân nhân, là hắn, từng bước bức nàng động tâm, hắn hôn, hắn hứa hẹn, không lúc nào là không dụ hoặc nàng trầm luân! Nàng không phải ngọc tử, nàng cũng có suy nghĩ của một người trưởng thành, như vậy lúc trước không phải có thể lấy quan hệ thân nhân ra để nói!

Dù nàng chưa bao giờ trực tiếp thừa nhận tình cảm với sư huynh, nhưng dưới đáy lòng đã sớm thừa nhận hắn rồi, DLQ_Domnnn thậm chí nàng còn từng nghĩ sẽ cùng hắn sống cả đời! Nàng lại càng không thể tưởng nổi sẽ cùng hắn có chút hiểu lầm gì, cho nên, nàng nhất định phải tìm hắn hỏi cho rõ ràng!

Sư huynh, phải là của nàng!

Mắt hạnh của Mộ Dung tiểu Tiểu híp lại, tay gắt gao nắm chặt dải lụa trong tay, nội tâm thầm nghĩ, sư huynh, trăm ngàn lần đừng để Tiểu Tiểu thất vọng.

Ở khách điểm đến lúc hoàng hôn, Mộ Dung Tiểu Tiểu cuối cùng cũng quyết định vào thành.

Dung mạo tinh xảo xinh đẹp của nàng lộ ra ngoài, một thân xiêm y trắng muốt, linh khí quanh thân, nàng vừa bước ra nháy mắt làm cả khách điểm đang

ồn ào bỗng im lặng! Trong át mỗi người đều là kinh diễm!

Mộ Dung Tiểu Tiểu tự biết mình dung mạo xinh đẹp, không nghĩ tới lại mang đến phiền phức thế này, lúc đầu nghĩ tới chọn khách điểm của Lam y giáo trong thành cũng là vì nguyên nhân này, không nghĩ tới đã làm vậy nhưng cũng không hiệu quả.

“Tiểu thư, hay là mang khăn che mặt?” Tiểu Ngư ở bên cạnh nhỏ giọng đề nghị, nàng ta cũng không thích người khác nhìn chăm chăm tiểu thư nhà mình như vậy, người thật tâm tán thưởng có bao nhiêu, toàn là mấy tên cận bã có suy nghĩ bi ối.

Khuôn mặt Tần Thương lúc này đã không thể lạnh hơn, hắn ta thậm chí còn có suy nghĩ muốn giết người! Nhìn đến tiểu thư nhà mình vẫn thờ ơ, cuối cùng cũng nhin xuống xúc động!

“Quên đi, dùng cơm xong rồi về phòng thôi.” Lúc này dù có che mặt lại cũng không khác là bao, nàng đến chỗ này cũng là một cứ điểm của Lam y giáo, nhưng không nghĩ tới khuôn mặt này lại gây nhiều phiền toái tới vậy.

“Vâng, tiểu thư.” Tiểu Ngư nhanh nhẹn đi phân phó tiểu nhị vẫn đang đứng một bên ngây ngốc, “Còn thất thần làm gì, mau mang đồ ăn ngon nhất của các người ra đây, chuẩn bị cho ta ba gian phòng thượng hạng nữa!”

Nói xong ba người chọn một vị trí khuất trong góc đi vào ngồi đợi đồ ăn lên.

Đến tận một lúc sau, khách điểm mới ồn ào trở lại, chuyện mọi người thảo luận bây giờ tất cả đều đã tập trung vào người thiếu nữ mới bước vào.

“TMD, lão tử còn tưởng rằng Triệu Thi Nhân là đệ nhất mỹ nữ Nam Dục quốc, hôm nay vừa thấy cô nương này, lão tử mới phát hiện Thi Nhân kia chỉ là một cọng cỏ!” Một hán tử thô lỗ vỗ bàn ăn, nước trong chén cũng vương vãi ra bàn, hắn ta kích động nhìn chăm chăm Mộ Dung Tiểu Tiểu, trong mắt chỉ đơn thuần là yêu thích không có chút tạp niệm nào, khuôn mặt chữ điền đôi mắt lại tròn trịa phía dưới cằm còn có bộ râu rậm rạp, làm hắn ta thoát nhìn trông rất buồn cười.

Tiểu Ngư ôm miệng cười nói, “Tiểu thư, người này thật thú vị.”

“Ăn cơm của người đi.” Mộ dung tiểu Tiểu gấp chút rau xanh bỏ vào trong bát của tiểu Ngư, nhìn nàng ta khép miệng ủy khuất nàng cũng không nói gì, tiếp đó lại gấp miếng măng bỏ vào trong bát Tần Thương, nhìn hắn cúi đầu đã thấp lại càng thấp, nàng bắt đầu dĩ cười, rồi lại yên lặng ngồi nghe mọi người thảo luận, nàng muốn nghe, chính là tin tức của Triệu Thi Nhân này, người sắp thành thân cùng Ly vương gia.

“Người không muốn sống nữa sao? Nữ nhi của đại tướng quân mà cũng dám nhục mạ!” Nam nhân trung niên ngồi bên cạnh vội vàng che miệng nam tử kia lại, nhìn mọi người đều chú ý đến nữ tử xinh đẹp kia lúc này mới yên tâm.

“Lão tử là đang nói sự thật, ta thấy cô nương này mới xứng với Ly vương gia lợi hại của chúng ta, năm đó vương gia chỉ dùng một ngày có thể đem Nguyệt Nha cốc làm đổi chủ, chỉ dùng một đêm, ai có thể so sánh cùng!” Hán tử mang vẻ mặt sùng bái.

“Người đừng nói linh tinh, dù sao Triệu tiểu thư cũng là tiểu thư con nhà võ tướng, người lại có thể nói người ta thành một cọng cỏ!” Nam tử mặc nho sam thấp giọng trách mắng.

“Ta chỉ là cảm thấy cô nương kia thật hấp dẫn thôi.” Hán tử kia ngây ngô cười.

....

Kế tiếp Mộ Dung Tiểu Tiểu không còn nghe thấy chút tin tức nào hữu dụng nữa, nàng tùy tiện ăn một chút rồi đứng dậy trở về phòng, bên cạnh bàn lúc này lại có một người ngoài ý muốn tiến tới.

“Tiểu Tiểu, là người đúng không, đúng không?!” Người mới tới vẻ mặt kích động, bàn tay to lớn khê run, nhất thời muốn động lại không dám động tới người trước mắt!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 90: Chương 65.2

Thân ảnh Tần Thương chợt lóe! Ngăn lại cánh tay đang muốn tiến tới kia! “Tiểu thư.” Tần Thương đứng chắn trước Mộ Dung Tiểu Tiểu, hắn ta thấy nguy hiểm nhất thời tiến lên, tạm thời lại quên chính mình không dám nhìn thẳng tiểu thư.

“Không có chuyện gì, ngồi xuống ăn cơm đi, người quen.” Mộ Dung Tiểu Tiểu mỉm cười với Tần Thương, muốn hắn đừng lo lắng.

Chớp mắt nhìn thấy nụ cười của nàng, Tần Thương ngốc lẳng, vèo một cái quay trở về chỗ vui mặt vào bát cơm, hai tai lại đỏ đến khả nghi.

Tiểu Ngư vụng trộm cười, tiểu thư nhà nàng hình như có gian tình với người kia, cánh tay cứ dừng lại giữ chừng, có phải người ngu ngốc hay không?

Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng đã rõ, nàng nhìn người mới tới, trực tiếp xem nhẹ đôi mắt tràn đầy lửa nóng kia, nàng nhẹ giọng nói, “Ừm, là ta, Cổ công tử, đã lâu mới gặp lại.” Sáu năm không gặp, Cổ Hân vẫn tuấn lãng bất phàm, khuôn mặt so với trước kia càng thành thực.

Một tiếng “Cổ công tử” giống như dội một chậu nước lạnh vào người Cổ Hân, hương phấn trong mắt nhanh chóng tan đi, trước kia nàng vẫn luôn gọi hân Cổ đại ca, nhưng Cổ Hân vẫn còn vui sướng, “Mấy năm không gặp người có khỏe không?”

Vừa rồi hân ngồi trong quán, từ khi nàng tiến vào hân đã vô cùng kinh điển, ngay sau đó hân liền nhận ra nàng, cuối cùng cũng lấy dũng khí đi tới. Năm đó hân không dám thừa nhận tình cảm của mình với nàng, mà thời gian càng lâu hân lại càng hối hận, dù có rất nhớ nàng, nhưng cũng không thể tìm được nàng ở đâu, khó trách cha hân luôn nói hân tình tình quá mức không quả quyết, làm việc luôn do dự.

Không nghĩ tới sáu năm sau, hân lại gặp nàng, lần này hân liệu có thể cứu vãn?

“Vẫn tốt.” Mộ Dung Tiểu Tiểu đạm mạc trả lời, nàng thật sự không có tâm tình cùng hân hàn huyên chuyện cũ, từ đối diện kia còn có hai nữ tử đang đi đến đấy.

“A, đại ca, người này không phải là tiểu nha đầu lừ đừ năm đó sao?” Cổ Tuyết Nhi vẫn chán ghét Mộ Dung Tiểu Tiểu như trước, không ngờ rằng khi lớn lên nàng ta lại xinh đẹp đến vậy, như vậy càng làm cho nàng ta chán ghét hơn. Năm đó nếu không vì nàng, đại ca làm sao có thể thua trong trận tỷ võ? Nàng còn hại đại ca về nhà bị phụ thân trách mắng! Nàng ta đã từng thề, tốt nhất Mộ Dung Tiểu Tiểu không nên xuất hiện trước mặt nàng ta, bằng không nàng ta nhất định sẽ không nương tay! Mới nghĩ đôi mắt Cổ Tuyết Nhi xoẹt qua tia âm hiểm.

“Tướng công, ai vậy nha?” Người mới nói chuyện quanh thân đều mang khí chất nhân tình, hai chữ tướng công thoáng nhấn mạnh, cảnh giác nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, một bộ dạng như gặp đại địch, đi đến bên cạnh Cổ Hân cố ý khoác tay hân.

“Tuyệt nhiên, không được vô lễ, nàng là Tiểu Tiểu, người chắc còn nhớ nàng đi.” Cổ Hân khẽ trừng mắt nhìn Cổ Tuyết Nhi, Mộ Dung Tiểu Tiểu thấy hân vẫn như năm đó, vô cùng sùng nịch muội muội.

Hân không tiếng động rút tay mình ra khỏi bàn tay nữ nhân bên cạnh, sắc mặt mất tự nhiên nói, “Tiểu Tiểu đây là Nhã nhi.” Hân chần chừ không nói hai chữ thê tử, không hiểu sao trong lòng hân có chút lo lắng, không biết nàng có để ý đến chuyện hân đã lấy vợ không, Tiểu Tiểu là đệ tử của Thân Phong lão nhân, ở trong giang hồ địa vị cũng vô cùng cao, nếu như biết hân đã có thê tử, sao có thể tự ý khuất thân mình mà lấy hân được? (VP: *nhếch mép* tên điên, không xứng, nằm mơ đi!!!! Tỷ ấy còn không thèm liếc người!!! MDTT: *rung đùi đắc ý* Phiêu phiêu ngoan a~~~~)

Lúc này khách nhân hầu hết đều nhìn lại chỗ này, toàn là tuấn nam mỹ nữ, sao có thể không nổi bật đây.

“Làm sao lại không nhận ra?” Cổ Tuyết Nhi lớn tiếng cười nhạo, đột nhiên nghĩ tới hình như năm xưa ca ca từng có tình ý với Mộ Dung Tiểu Tiểu, huống chi hiện tại nữ nhân này lại hấp dẫn đến vậy, khó có thể chắc đại ca sẽ không động tâm, ai cũng đều có thể gả vào Cổ gia, duy chỉ trừ nữ nhân này là không thể! (VP: Aiiii... Ông trời sao lại bắt công với huynh muội họ Cổ này đến vậy a...hoang tưởng ngấm vào máu rầu!!) Nàng ta nhất định phải nói với tâu tử phải trông chừng ca ca cho thật tốt! Không thể để nữ nhân này xen vào!

“Vị này là?” Cùng đi theo hai nàng kia đến còn có một nam tử áo tím, trong mắt hân đều là dục niệm bản thiêu làm cho nàng vô cùng ghê tởm, nàng chán ghét tất cả những ai dám nhìn chằm chằm nàng trừ chỉ mình sư huynh có thể, nam nhân kia lại dám nhìn nàng bằng ánh mắt như muốn lột đồ của nàng như vậy, đáng chết!

Hai mắt nàng híp lại, trông mắt toát ra từng đợt sát khí, Diennnn*%&^\$&%\$donnn giọng nói âm trầm ngoan lệ, giống như đến từ địa ngục, “Xem ra người không muốn mất nữa rồi.”

Tiểu Ngư đã sớm em nam nhân ghê tởm kia không vừa mắt, cả người đều vô cùng tức giận! Mà Tần Thương thì không cần nói gì, trực tiếp cầm kiếm phi thân tới!

“Tiểu Tiểu đừng xúc động!” Hai tay Cổ Hân nhanh chóng bắt lấy thân kiếm, phát hiện khó giữ nổi, nhưng cũng không dám buông tay, cứ như vậy cùng Tần Thương giằng co!

Tần Thương khinh thường nhìn Cổ Hân, nếu không phải hân đang đợi lệnh của tiểu thư thì tên kia làm sao đỡ được mũi kiếm của hân?

“Người! Cái nữ nhân điên này!” Kiếm khí lạnh băng đột nhiên hướng tới nam tử áo tím sợ hãi chạy tới trốn sau lưng Cổ Hân, ánh mắt tham lam nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu mang thêm chút oán độc, nàng dám làm hân ta mất mặt trước mọi người, hân ta phải bắt nàng tới, đưa chết nàng! Nữ nhân Hàn Tĩnh hân coi trọng, chưa bao giờ thoát!

“A...” Hàn Nhã sợ tới mức thét chói tai, hai tay bưng chặt lấy miệng, nhìn trường kiếm lông lạnh, nàng ta run giọng kêu, “Tướng công, mau buông kiếm ra, mau bảo nàng dừng lại, đại ca đâu có đắc tội nàng, sao lại muốn giết đại ca!”

Tiếng Hàn Nhã nói nghe ra rất sợ hãi, nhưng từng câu từng chữ lại vô cùng rõ ràng mạch lạc, lại còn cố ý lớn tiếng cho tất cả mọi người nghe thấy, nói thành nàng muốn tính mạng Hàn Tĩnh!

Trong mắt mọi người ở khách điểm nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu đều là mặt mờ không rõ, có chút nghi hoặc, lại có chút chỉ trích, thậm chí có người còn lặng lẽ

nói, “Mỹ nhân tuy đẹp, nhưng có độc!”

Tiểu Ngự vừa định mở miệng mắng chửi người, chợt lại nghe âm thanh giận dữ, “Thả người mẹ nó thí, người không thấy tên kia nhìn cô nương người ta khốn kiếp thế nào à!” Vẫn là hán tử kia gào thét, quay sang nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu lại ngây ngốc nở nụ cười.

Nam tử nho sam bên cạnh hán bất lực không biết làm sao, huynh đệ này của hán sao lại thích bênh vực kẻ yếu như thế? Nhưng mà cũng phải nhìn xem bên nào yếu!

Lúc này tiểu Ngự đã cười ra tiếng, “Đại hán tử, người thật tinh mắt nha!”

Nam nhân không biết xấu hổ kia dám vô lễ với tiểu thư của nàng ta, đúng là đồ cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, hán ta quá mức ghê tởm!

Cổ Tuyết Nhi nhìn Hàn Tĩnh rồi lại liếc nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, trong đầu đột nhiên nghĩ ra một mữa kế!

“Tiểu Tiểu, có chuyện gì từ từ nói.” Cổ Hân bắt đầu khuyên nhủ, vì sao mỗi lần gặp nhau nàng đều xung đột với người bên cạnh hán, làm hán thật sự có chút đau đầu, thật vất vả mới thấy được nàng, nay cũng chưa nói được vài câu, vậy mà đã nháo đến thế này.

Mộ Dung Tiểu Tiểu lạnh lùng hừ một tiếng, “Chúng ta đi.” Nàng không nghĩ sẽ giết người ở đây, cho nên, nếu thức thời cũng đừng tới trêu chọc nàng, bằng không, chết là chắc!

“Tiểu Tiểu.” Nghĩ rằng Mộ Dung Tiểu Tiểu tức giận nên rời đi, Cổ Hân vội vàng gọi lại.

Nàng cũng không để ý tới hán, mấy người trực tiếp đi lên lầu, dù có chút hảo cảm với Cổ Hân này, nhưng đúng là người bên cạnh hán vẫn như sáu năm trước làm cho nàng không thể nào vui nổi!

“Cổ huynh, nữ nhân vừa rồi là ai? Sao lại không hiểu đạo lý đến vậy?” Hàn Tĩnh làm bộ như khó hiểu hỏi, đáy lòng lại vô cùng tức giận, hán muốn biết nữ nhân vừa rồi là ai, sau đó mới động thủ!

Cổ Hân lúc này cũng không để ý đến Hàn Tĩnh, giờ này Tiểu Tiểu đến Nam Dục quốc, không phải là muốn. ...

Không được, hán phải ngăn cản nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chương 65.3

Hàn Nhã nhìn bộ dạng Cổ Hân vô cùng lo lắng, tức giận cắn chặt môi, hồ ly tinh, dám câu hồn tướng công của ta!

Trong bóng đêm lạnh lẽo, khách ddiemr loáng thoáng truyền ra âm thanh cãi cọ.

“Cổ Tuyết Nhi người đừng quên, ta và người còn có hôn ước!” Giọng nói lạnh lẽo mang theo chút tức giận truyền ra, thanh âm này đúng là của Hàn Tĩnh.

“Năm mơ, người nghĩ rằng cái đồ vô sỉ như người có thể lấy ta sao? Nói cho người biết, khi trở về ta sẽ nói với cha mẹ hủy bỏ hôn ước!” Cổ Tuyết Nhi cũng tức giận chỉ vào mũi Hàn Tĩnh mắng.

“Muốn từ hôn? Nào có chuyện dễ dàng như vậy?” Khuôn mặt Hàn Tĩnh cũng đầy âm trầm, Hàn gia hán ở trên giang hồ cũng có chút uy tín và danh dự, nếu bị cái nữ nhân này từ hôn, mấy huynh đệ trong gia tộc chắc chắn sẽ cười nhạo hán vô năng!

“Hàn Tĩnh, người và ta cùng hảo hảo thương lượng, dung mạo nữ nhân kia xinh đẹp như vậy, người chỉ được lợi chứ không hại, nào có chuyện tốt như vậy mấy khi đây!” Cổ Tuyết Nhi từ phần nộ bỗng hoàn hồn, chuyển sang dụ dỗ nói.

Lúc trước cha mẹ sắp xếp cuộc hôn nhân này, nàng ta cũng rất vừa lòng, không nói tẩu tử là muội muội hán, chính Hàn Tĩnh mới nhìn cũng tuần tú lịch sự gia cảnh vô cùng tốt, cũng đủ xứng đáng với nàng ta. Hơn nữa nàng ta cũng đã mười tám, nếu còn không xuất giá, sẽ thành gái lỡ thì.

Nhưng mà, tên chết tiệt Hàn Tĩnh lại ở Cổ gia đầu gối nhà hoàn, những nhà hoàn bê người nàng ta đều bị qua tay hán, thật sự là ghê tởm, có lẽ chỉ cả là nữ nhân có dung mạo khá một chút đều bị hán đưa lên giường, tên đâm tặc như vậy, làm sao nàng ta có thể gả?

Nàng ta nói cho cha mẹ nghe, cha mẹ lại không đồng ý từ hôn, chỉ nói nàng ta tuổi đã lớn, không thể trì hoãn, mà nàng ta cũng đã thử nén giận nhưng một đường đến đây hán vẫn là không biết hối cải! mới lúc này không phải còn động tâm với nữ nhân kia sao? Được, nàng ta giúp hán, điều kiện đầu tiên là

hắn giải trừ hôn ước với nàng ta! Cha mẹ đã không giúp, nàng ta cũng chỉ có thể dựa vào chính mình!

“Ý của ngươi là, ngươi đem nữ nhân kia mang tới cho ta, điều kiện là ta và ngươi hủy bỏ hôn ước?”

“Đúng vậy! Ngày mai nữ nhân kia sẽ đi, qua thành này sẽ không có khách điểm dọc đường, tự ngươi suy nghĩ đi.”

“Thành giao!” Hàn Tĩnh không chút suy nghĩ nhiều liền đáp ứng, đôi mắt nhỏ của hắn lộ ra một tia ánh sáng, chờ Cổ Tuyết Nhi mang mỹ nữ kia đến, hắn dùng xong rồi đôi ý cũng chưa muộn, DLQ_Dom ít nhất cũng muốn chiếm lấy thân Cổ Tuyết Nhi, nghĩ đến đây, trong mắt Hàn Tĩnh toàn là âm quang.

Cổ Tuyết Nhi chán ghét phẩy tay áo, không thèm nhìn hắn nói, “Ồ đây chờ ta, ta đem nữ nhân kia qua cho ngươi.”

Tiểu Ngư ngồi trên nóc nhà không khỏi cười lạnh, quả nhiên không hổ danh tiểu thư, hai người này quả thật dám hành động! Đáng người mảnh mai sau khi nghe xong, lặng lẽ biến mất.

“Tiểu thư, quả nhiên không ngoài dự liệu của ngươi.” Tiểu Ngư nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu đầy sùng bái.

“Ừ, ngươi cứ làm theo phương pháp của ta đi.” Mộ Dung Tiểu Tiểu ghé vào tai Tiểu Ngư nói nhỏ, tiểu Ngư nghe xong lặng lẽ ra ngoài.

Không lâu sau, tiếng đập cửa vang lên, Tiểu Ngư nhếch đôi môi đỏ mọng cười lạnh lẽo. Cửa mở ra, Cổ Tuyết Nhi vội vàng treo lên nụ cười.

“Tiểu Tiểu cô nương, ta không ngủ được, tới tìm ngươi nói chuyện phiếm, có quý rầy không?” Cổ Tuyết Nhi nhìn thấy có người ra mở cửa bèn lập tức tiến vào, trên tay còn mang theo một bản điểm tâm tinh xảo.

“Không sao.” Mộ Dung Tiểu Tiểu thần nhiên cười.

Trên mặt Cổ Tuyết Nhi lộ ra chút xấu hổ, nàng ta biết mình đột nhiên đến đúng là có chút đường đột, nhưng mà lúc này, vì hạnh phúc của chính mình, ả ta không thể không làm như vậy, huống hồ nữ nhân này sáu năm trước đã làm nàng tag hi hận!

Tiểu Ngư khoa trương trợn mắt, đưa tay lên làm động tác cắt cổ, chờ Cổ Tuyết Nhi quay đầu lại, nàng ta đã đứng đó vô cùng quy củ rồi.

“Tiểu Ngư, ngươi đi ngủ đi, nơi này không cần ngươi hầu hạ.” Khóe miệng Mộ Dung Tiểu Tiểu run rẩy có nén cười.

Hai mắt Cổ tuyết Nhi sáng ngời, quá tốt, nàng ta còn đang suy nghĩ xem làm thế nào để đuổi tên nô tì này đi, chính nữ nhân ngu ngốc này đã giúp mình một việc lớn.

Trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu vô cùng buồn cười, Cổ Tuyết Nhi dùng kế cũng không biết che dấu, tất cả đều thể hiện ở sắc mặt thế kia, lại còn không tự biết. Thôi thôi, cùng chơi đùa với nàng ta một chút vậy.

Tiểu Ngư lui ra phía sau, Cổ Tuyết Nhi đem điểm tâm đặt xuống ngồi bên ghế, rồi vui vẻ nói cười, “Tiểu tiểu cô nương, ngươi ném thư đi, đây là đồ trong hiệu bánh của cô gia bán đây, hương vị vô cùng ngon.”

Cổ tuyết Nhi vừa khen ngợi vừa nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, ước gì nàng nhanh chóng ăn một miếng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu vui vẻ cầm một miếng điểm tâm lên ngửi nhưng chưa lập tức đưa lên miệng, “A, ta đây phải ăn thật nhiều mới được, nhưng mà, đồ ăn ngon cũng phải có trà ngon đi?”

Vừa dứt lời nàng cũng bùng lên một âm trà, Diennndanleeeequydon rót cho Cổ Tuyết Nhi một ly, bàn tay trắng nõn của Cổ Tuyết Nhi bung ly trà do sự không uống, nàng khẽ cười nói, “Làm sao vậy, đây là công phân trà Linh sơn của Bắc Địch địch quốc, chắc hẳn Cổ cô nương cũng phải biết đi.”

Đúng vậy! Đây thật sự là công phẩm chi hoàng thất Bắc Địch mới có, nữ nhân này làm sao có được? Cổ Tuyết Nhi chần chờ một chút, chắc nàng không biết mình hạ được vào điểm tam, như vậy cũng không thể tự nhiên kẻ đơn mình, nghĩ vậy nàng ta liền yêu tâm uống trà, hương thơm vòn quanh, nàng ta đã uống hơn nửa cốc.

Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ nhìn, buông điểm tâm trong tay xuống, bình tĩnh nhìn Cổ Tuyết Nhi.

Cổ Tuyết Nhi nghi hoặc hỏi, “Tại sao lại không ăn?” Nếu nữ nhân này không ăn làm sao nàng ta đưa nàng đến phòng Hàn Tĩnh được?

“Trà của ngươi uống giống bánh này.” Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ cười đáp.

“Có ý gì?” Cổ Tuyết Nhi nhìn xuống ly trà trong tay, trong lòng xẹt qua một dự cảm xấu.

“Tuy rằng nữ hi hương của ngươi lợi hại, nhưng chắc chắn được của ta cũng không kém chút nào đi, nhất định sẽ làm ngươi vừa lòng.” Mộ Dung Tiểu Tiểu nói xong đứng dậy ra mở cửa sổ.

Con gió cuối thu thổi vào, Cổ Tuyết Nhi run rẩy, nàng ta mở miệng nói, “Ngươi, làm sao ngươi, biết, được?”

Trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu than nhẹ, muốn dùng kế ít nhất cũng phải bỏ chút tâm tư, không có tâm tư liền thôi đi, lại đmas dùng cái mưu kế sứt sạo đó đối phó nàng, nếu không có ai hoài nghi mới lạ!

Nhìn nụ cười lạnh bên môi Mộ Dung Tiểu Tiểu, Cổ Tuyết Nhi đứng lên nói, “Đã khuya, ta phải trở về ngủ. . .” Người vừa định đứng lên đã bị đẩy xuống.

“Như vậy sao được?” Về mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu đều là không tình nguyện, dù thế nào cũng phải ở lại chứng kiến nàng tử tử an bài chứ.

“Kỳ thật ta không rõ, hai chúng ta cũng đâu có thâm cừu đại hận gì?” Mộ Dung Tiểu Tiểu nghiêng đầu nhìn, nàng ta lại muốn hủy danh tiết của nàng, đòi này thanh tử vô cùng nghi hoặc nhìn lại Cổ Tuyết Nhi, thật sự nàng không thể nghĩ ra lý do gì.

Đáy mắt nàng xẹt qua một tia sắc bén, dù bây giờ Cổ Tuyết Nhi có sợ hãi cầu xin, nàng cũng sẽ không buông tha, có gan tính kể nàng thì cùn phai có gan nhận hậu quả! Nàng nắm chặt thân người Cổ Tuyết Nhi, phi thân đến phòng Hàn Tĩnh.

Thấy Hàn Tĩnh không ở trong phòng, Cổ Tuyết Nhi cảm thấy còn chút hy vọng, nhưng sau đó nháy mắt đã bị đánh vỡ, nữ nhân này lại dám mang nàng ta đến tận giường!

Mộ Dung Tiểu Tiểu xoay một tiếng đem y phục của Cổ Tuyết Nhi lột hết ra, quăng thân thể mềm mại lên trên giường, sau đó bóng dáng liền biến mất ngoài cửa sổ, nàng mới không ngờ mà ở lại cái căn phòng dơ bẩn này!

Nền trong phòng đã sớm tắt, ở trong bóng đêm, Cổ Tuyết Nhi mở to mắt, hoảng sợ nhìn chằm chằm đỉnh giường, cả người nàng ta nóng bừng, miệng đắng lưỡi khô, hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập, ánh mắt sợ hãi phần nộ, có cả oán hận lẫn không cam lòng, nước mắt im lặng rơi xuống hai bên. Trong lòng nàng ta vô cùng mong Hàn Tĩnh không quay về, nhưng thân thể lại hy vọng nhanh chóng được lấp đầy!

Hàn Tĩnh không thấy Cổ Tuyết Nhi đến tìm thì đã thấy nha hoàn của mỹ nữ xinh đẹp đến thông báo, nói chủ tử của nàng đợi hán ở đình viện trước mặt, có việc cần thương lượng. Trong lòng Hàn Tĩnh không kìm hãm được vui sướng, nháy mắt đem chuyện của Cổ Tuyết Nhi vứt ra sau đầu, cả người đều mong muốn nhanh chóng đặt mỹ nhân dưới thân! Hán còn tưởng nàng thanh cao bao nhiêu, hóa ra cũng là không chịu được tịch mịch, đã trề thế này còn hèn hán ở ngoài, có phải muốn ngay tại bên ngoài. . .? A, rất kích thích, nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người kia, còn cả dáng người mềm mại đằng sau những tấm áo, Hàn Tĩnh rốt cuộc cũng không nhịn được chạy nhanh tới đình viện. Đợi chừng nửa nén nhang sau, hán cũng chưa thấy nàng tới, hàn Tĩnh thấy mình bị lừa, vô cùng tức giận trở về phòng, sau khi mở cửa lại nghe thấy có tiếng thở dốc mơ hồ! A? Hóa ra là nàng đã chạy tới phòng hán rồi sao?

Lại dám không đốt đèn! Đủ thú vị! Không ngờ nữ nhân này cũng thích kích thích như vậy? Hàn Tĩnh không đốt đèn, sờ soạn đi đến bên giường, xúc cảm nhất thời chạm phải làn da mềm mại nhẵn mịn, hán khẩn cấp còi y bào, nhảy lên giường!

Hàn Tĩnh lúc này dục hỏa đốt người, làm soa còn đi để ý người dưới thân mình là ai, hán hôn lung tung trên cơ thể nõn nà kia, rồi mạnh mẽ đi xuống, a! Rất thoải mái! Không ngờ nữ nhân này còn là xử nữ! Buồn bán có lời! Xem ra hán nên thú nữ nhân này vừa có nhan sắc tựa thiên tiên lại có cơ thể hấp dẫn như vậy, khác hẳn cái Cổ Tuyết Nhi chua ngoa kia!

Dưới thân đau đớn mãnh liệt ập tới, Cổ Tuyết Nhi kêu không ra tiếng, cổ họng động đậy, thân thể lại vô cùng xấu hổ mà cảm thấy thích thú! Nàng ta tuyệt vọng bất lực chảy nước mắt, cuối cùng vẫn phải gả cho tên hỗn đản này sao? Ông trời, người thật bất công! Cổ Tuyết Nhi ta thế phải báo thù rửa hận, tiện nhân! Người chờ đó cho ta!

Hàn Tĩnh đang điên cuồng luận động bên trên, không để ý tới nguy hiểm sau lưng, rốt cuộc cuối cùng hán phóng thích trong cơ thể mềm mại kia, chớp mắt một cái, máu mãnh liệt tuôn trào trên ngực hán, hán mở to mắt không dám tin! Trước ngực Cổ Tuyết Nhi cũng đồng thời cảm thấy đau đớn, sợ hãi nhìn Hàn Tĩnh ngã xuống người nàng ta, mà lúc này trái tim nàng ta cũng bị cây dao trong tay Hàn Tĩnh đâm thủng! Chết không nhắm mắt!

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 92: Chương 65.4

editor: Văn Phiêu

Mọi người trong khách điểm còn đang ngủ, thì Cổ Hân lại không ngủ được. Đêm nay Nhã nhi thật sự rất kỳ quái, vài lần đều có ý ngăn hán đi ra ngoài. Hán cũng không biết Cổ tuyết Nhi bí mật nói với Hàn Nhã phải canh chừng hán, phòng ngừa bị Mộ Dung Tiểu Tiểu dụ dỗ.

Không ngủ được, Cổ Hân mặc kệ Hàn Nhã khuyên nhủ đi ra ngoài dạo bộ, mũi đột nhiên ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, Cổ Hân quay đầu, phát hiện mùi từ phòng bên cạnh tràn ra, đó là phòng của Hàn Tĩnh!

Cổ Hân sợ hãi gõ cửa, cũng không có ai ra mở cửa, tâm hán vô cùng lo lắng, bất an vô cùng, nhấc chân mạnh mẽ đập cửa phòng, liền nhìn thấy hai thi thể trần truồng máu chảy đầm đìa, hạ thân còn gắt gao dây dưa một chỗ, trên lưng nam nhân cắm một thanh chủy thủ, chính giữ trái tim nữ nhân cũng cắm một con dao! Cổ Hân liếc mắt một cái liền thấy mặt hai người, một là Hàn Tĩnh, một là muội tử nhà mình, hán bỗng bạo phát, “Tuyết Nhi, Tuyết nhi!”

Trong khách điểm lúc này đều náo loạn cả lên, dù sao đây cũng là mạng người, ai còn dám ngủ? Lúc này chỉ có Mộ Dung Tiểu Tiểu còn nằm gọn trong ổ chăn, không chút để ý đến chuyện bên ngoài.

“A...” Cô Hân phần nộ gào thét, tất cả mọi người hầu nh đều chạy đến xem, chỉ thấy dưới chăn có người, xem ra, chết liên tục hai người. Mọi người đều bất an, không biết có chuyện gì xảy ra, lại thấy mùi máu tươi vô cùng nồng đậm, ở dưới sàn cũng đầy máu.

“Là nàng, là nàng giết, là nữ nhân kia giết người!” Hàn Nhã đồng thời bước vào thấy được thảm cảnh của hai người, nàng ta không muốn tin đại ca cuồng bạo Tuyết nhi, sau đó bị Tuyết nhi phần nộ giết chết, sau đó đại ca lại hạ độc thủ với Tuyết nhi, không, nàng ta không tin, vốn Tuyết nhi và đại ca sắp thành thân mà!

“Nhã nhi, không được nói bừa!” Cô Hân nhìn hàn Nhã điên cuồng, trong lòng cũng bị phần không thôi, thân muội muội của mình lại bị đại ca của nương tử cuồng bạo rồi giết chết, hán bây giờ phải đối mặt với nương tử thế nào đây? Từ nhỏ đến lớn hán đều vô cùng sùng ái Tuyết nhi, không ngờ, tuổi còn trẻ mà.....

Hán biết Nhã nhi nghi ngờ Tiểu tiểu, tuy rằng ban ngày mọi người cũng có chút xích mích, nhưng sự thật ngay trước mắt. Hàn Tĩnh là bị đâm sau lưng, chắc hẳn tuyết Nhi ở đằng sau vươn tay lên, rồi sau đó Hàn Tĩnh cùng lấy dao đâm Tuyết nhi! Hán thật không ngờ tên cầm thú đó lại dám một đao giết chết tuyết Nhi! Đâm giữa tim! Làm sao hán dám!

Hán nhìn người bên cạnh còn đang nháo đòi tìm Tiểu tiểu trả thù, hán giận dữ quát, “Người bình tĩnh chút đi, không nhìn rõ tình huống hả?!” Không có chứng cứ lại đi đổ tội cho người khác, thật sự là người điên! Dám nói là Tiểu Tiểu, hung thủ còn không phải là huynh trưởng của nàng ta sao!

Cô Hân không đi quấy rầy Mộ Dung Tiểu Tiểu, hán hiện tại phải gọi người thu dọn phòng này, trời, cũng sắp sáng

Ngày kế tiếp Mộ Dung Tiểu Tiểu lên đường mới phát hiện khách điểm có chút không bình thường, kéo Tiểu ngư đến bên cạnh hỏi mới biết Hàn tĩnh và Cô Tuyết Nhi đã chết. Nhìn thấy hai thi thể nị nâng ra ngoài, lông mi hờn nhàn lại, cũng chỉ trong một cái chớp mắt, nàng lại khôi phục bộ dạng chuyện không liên quan đến mình.

Mắt thấy Cô Thân đang đi tới bên cạnh nữ nhân kia, cả người Hàn Nhã tức giận vô cùng, “Cái tiện nhân kia! Ta giết người, là người giết đại ca ta, là người!”

Mộ Dung Tiểu Tiểu mím môi cười lạnh, “Đừng nói người do ta giết, dù có phải, người có năng lực làm ta bị thương?” Nàng nhìn Hàn Nhã vô cùng khinh thường, nàng muốn giết người, cần gì thừa thãi đến vậy?

“Ba...” Âm thanh bàn tay va chạm với da mặt vang lên ở cửa khách điểm, Cô Hân thất vọng nói, “Lại lên con cái gì, trở về phòng đi!”

Cô Hân nhìn Hàn Tĩnh đang điên cuồng bắt lực lắc đầu, khuôn mặt hướng tới Mộ Dung Tiểu Tiểu, khuyên nhủ, “Tiểu Tiểu, người đừng để ý. Ta biết người đến kinh thành làm gì, nhưng ta muốn khuyên người không nên đi thi hôn, người kia đã không giống lúc trước.” Lời nói này của Cô Hân có chút trầm trọng, vài năm trước hán từng gặp người nọ một lần, nhưng mà bộ dạng kia, làm cho hán nhìn một chút cũng thấy vô cùng run sợ, hiện tại Tiểu Tiểu đi tìm hán ta, kết quả chắc chắn sẽ không tốt!

“Tướng công, nàng thừa nhận nàng giết người! Là nàng ta giết!” Hàn Nhã kêu gào hướng đến cô Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Mũi kiếm của Tần Thương chỉ thẳng vào Hàn Nhã, nàng ta sợ hãi lui về đằng sau, nếu không có Cô Hân đỡ đằng sau nàng ta đã sớm ngã!

Tiểu Ngư trừng mắt nhìn lại, nàng ta cũng muốn đi tới bóp chết cái nữ nhân ngu xuẩn kia rồi!

“Đa tạ Cô công tử đã khuyên, nhưng ta vẫn phải đi một chuyến!”

Cô Hân nhìn bóng dáng Mộ Dung Tiểu Tiểu không chút lưu luyến dời đi, trong lòng cũng không biết vị gì, hán và nàng quả thật, không có khả năng sao? Sáu năm trước cũng thế, mà bây giờ vẫn vậy.....

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngồi trên xe ngựa hípc đôi mắt hạnh, Cô Hân nói những lời như vậy là có ý gì, không giống trước kia? Là sao? Chẳng lẽ trong sáu năm nàng biến mất sư huynh đã xảy ra chuyện?

Như vậy, nàng càng phải đi xác nhận một lần!

Xe ngựa chậm rãi đi vào kinh thành, trực tiếp đi về cứ điểm của Lam Y giáo. Lúc trước Mộ Dung Tiểu Tiểu tiếp nhận Lam y giáo căn bản cũng chưa tìm hiểu rõ kết cấu bên trong. Dien@%&^^*&cuy*(*)domn sáu năm nàng ở trong cốc chân chính chỉ có rèn luyện tăng cường thực lực, đến tận khi bắt đầu sắp xếp lại giáo phái nàng mới phát hiện nãi nãi là cho nàng cả một cái kim khố!

Ngoài việc không có kỹ viện, khách điểm, tửu lâu, sòng bạc, hiệu cầm đồ,...tất cả cửa hàng đều trải dài ở cả Bắc Địch và Nam Dục, chỉ cần là địa phương có thành trấn, bên ngoài lại có ký hiệu hoa sen, không cần hoài nghi đó chính là cứ điểm của Lam y giáo!

Nàng có hỏi qua Tiểu Ngư, lam y giáo là do Y Na cùng trợng phu của bà là Lam Chấn Hiên cùng nhau gây dựng, khi đó Y Na nổi danh trong giang hồ, bởi thần phong cốc tiền nhiệm cũng là tiếng tăm lẫy lừng, đến khi bọn họ vừa ra khỏi giang hồ lại bị truy kích, nên mới có chuyện như ngày hôm nay, mà qua bao nhiêu năm, không ngờ lại đến tay nàng!

Hai ngày sau, Ly vương đại hôn.

Hoàng tử được quốc vương Nam Dục sủng ái nhất thành hôn với thiên kim tướng quân, không nghĩ ngờ gì đây là đám cưới được vạn người mong đợi! Mười dặm kinh thành đều trải thảm đỏ thảm, nghi thức Bách Lý, dân chúng bên đường hoan hô, người người đi lại tấp nập, náo nhiệt chưa từng thấy.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn cảnh này, nội tâm có chút đau đớn, nàng nâng cánh tay như ngọc, che đi ánh sáng mặt trời trên đỉnh đầu, mắt hạnh nheo lại, tốc độ dưới chân lại nhanh hơn, vọt qua mái hiên, lẩm bẩm nói, “Sư huynh, Tiểu Tiểu đến đây, ngươi có còn đợi ta?”

Phù Ly vương, một mảng đỏ chói mắt. Giờ lành đã đến, tân nương chậm chậm kéo vạt áo bước xuống, ánh mặt trời dừng trên hỷ bao của tân nương, đỏ chói như ánh lửa, làm người ta thấy kỳ lạ là tân nương đã đến, sao tân lang còn chưa ra đón?

Thư phòng.

“Vương gia, giờ lành đã tới.” Thị vệ thấp giọng thông báo nhìn chủ tử nhà mình có chút giật mình.

“Ừ, đi thôi.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu đứng ở mái hiên cách đó không xa, khuôn mặt không chút thay đổi lẳng lặng đứng chờ.

“Vương gia tới...” Xung quanh đột nhiên yên lặng!

Chỉ thấy nam tử mặc hoa phục đen như mực, khí chất lạnh lẽo phát ra quanh thân, rõ ràng là ngày nắng to, nhưng lại làm cho người ta thấy vô cùng giá lạnh, tóc đen dài thả xuống thắt lưng, ngũ quan tuấn lãng vô cùng, bạc môi khẽ nhếch, cái mũi cao thẳng, thu hút thật là hai tròng mắt lạnh lẽo lại nhiễm màu đỏ thị huyết!

Thân mình mềm mại của Mộ Dung Tiểu Tiểu run lên, có chút đứng không vững, hai bàn tay trắng nõn ôm lấy ngực, đôi mắt tràn đầy không dám tin, đôi mắt của sư huynh? Tất cả suy nghĩ lúc trước đều biến mất hoàn toàn, nàng ci cảm thấy hô hấp vô cùng đau đớn, hốc mắt cũng dần mờ hồ, điều hiển tại nàng muốn làm, chính là liều lĩnh chạy tới bên cạnh người kia!

Vương gia làm mọi người sợ hãi lúc này lại có chút ngây ngốc, nhìn bóng trắng giống như tiên nữ từ trên trời hạ phàm kia, tà áo lụa trắng tung bay, mái tóc đen dài chỉ buộc duy nhất mảnh tử lụa làm tóc đen bay tán loạn trong gió, đúng lúc đó chớp mắt một cái nữ tử đã chạm đất. Nàng có một mảnh lụa che mặt, chỉ lộ một đôi mắt trong suốt lung linh bên ngoài, đứng cách nam tử kia ba bước, nàng khẽ nói, “Ta đã về...”

Lời nói vừa dứt, mọi người đột nhiên bưng tỉnh, hiện trường xôn xao vô cùng, thị vệ rối loạn, toàn bộ vương phủ nháy mắt hỗn loạn không chịu nổi!

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn nam tử phía trước thật sâu, tiếng động ầm ỹ xung quanh không thể xem vào thế giới của nàng một chút nào, ánh mắt của nàng chỉ nhìn người đối diện. Sáu năm không thấy, hắn vẫn tuấn mỹ như cũ, trước sau như một đều làm nàng động tâm. Chỉ là, hắn có vẻ lạnh hơn so với trước kia, bạch y chưa bao giờ thay đổi nay lại mặc một thân màu đen, cặp mắt tối tăm kia của hắn cũng làm nàng vô cùng đau lòng...

Thân hình cao lớn của Dạ Nguyệt Ly nhẹ nhàng run lên, hai tay trong tay áo cơ hồ đều xiết chặt, nội tâm hắn run rẩy kịch liệt, chân hắn thậm chí không thể di động, hắn không thể tin được vào mắt mình, tai hắn cũng vậy, hắn sợ, sợ giống như ảo ảnh ngày nào cũng xảy ra trong sáu năm qua...

Nàng chậm rãi đi tới trước mặt hắn, mỗi bước đi đều như đập lên trái tim hắn, nhìn ngón tay nàng run rẩy, cảm giác hơi lạnh lẽo kia đang xoa lên đôi mắt hắn, tất cả chuyện này, đều chân thực đến vậy, cảm xúc chân thật, tiêu nha đầu cũng chân thật!

Lần đầu tiên nàng bị thương nàng đã thấy huyết mâu của hắn, bây giờ là lần thứ hai!

“Sư huynh.” Nàng nhẹ nhàng kêu lên.

Cái khăn che mặt đột nhiên bị hắn giật xuống! Thân hình nhỏ nhắn đột nhiên bị hắn kéo vào trong lòng, tâm, hung hăng bị đánh vào, cả cơ thể cũng bị ôm đến phát đau, hai tay ôm chặt như muốn cắt đứt vòng eo của nàng, cả người hắn giống như muốn ôm nàng khảm vào cả huyết nhục, DLQ_Domngay cả linh hồn hắn bây giờ cũng chỉ muốn cùng nàng một chỗ, như vậy lại làm nàng cảm thấy thỏa mãn! Thế giới này, còn cái gì có thể quan trọng hơn hắn!

“Nha đầu... nha đầu... nha đầu...” Thanh âm của hắn ní non, hắn vẫn thấp thỏm lo âu, hắn sợ nàng lại biến mất mãi mãi không bao giờ trở về, sợ hãi hôm nay lại không đợi được nàng, đôi huyết mâu tràn đầy sợ hãi này cũng làm nàng sợ! Sáu năm trời, tâm hồn thiếu sót của hắn, bây giờ cuối cùng cũng được nàng bỏ khuyết!

“Đừng rời khỏi ta nữa, nha đầu...” Hắn buông bỏ tất cả tôn nghiêm, hắn cầu xin, hèn mọn cầu xin!

Nàng im lặng không tiếng động đem nước mắt lau hết lên y bào của hắn, từ trong lòng hắn khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, hai tay lại nâng lên khuôn mặt tuấn tú của hắn cười tủm tỉm nói, “Ừ, lần sau có đuổi cũng không đi, cả đời này nhất định phải bám lấy ngươi!”

Dạ Nguyệt Ly đi từ trong vui sướng bình ổn lại, hắn nhìn đôi mắt mờ hơi nước mông lung kia, bóng hình Mộ Dung Tiểu Tiểu đang phản chiếu trong đôi huyết mâu, thể xác và tinh thần nàng như bị hút vào trong đó, không cách nào kiềm chế được.

Đôi môi hắn nhẹ nhàng hạ xuống,

“Vương gia!” Một tiếng kêu khẽ đánh gãy giờ phút tốt đẹp này, cũng làm chúng đại thần là thị vệ bưng tỉnh!

Toàn thân Triệu Thi Nhân run rẩy, khăn voan đã lật lên từ lâu, khuôn mặt đỏ bừng không biết vì vẽ quá nhiều son hay là bị tức giận, nàng ta phẫn nộ nhìn người chuẩn bị làm trượng phu của mình, giờ phút này đang ôm một nữ tử khác, chính vào ngày thành thân của họ, cũng chính trước mắt dân chúng, quả nhiên là không để ý đến thể diện của nàng ta mà!

Ánh mắt phẫn hận nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, nàng ta rốt cuộc là ai, cả Nam Dục quốc đều biết vương gia không gần nữ sắc, từng có lần còn bị người hoài nghi là đoạn tay áo! (VP *Cười gian*...moa ahaah...đoạn í a tay áo í a....) Không nghĩ tới lúc này lại có ngoại lệ, nữ nhân này rốt cuộc là ai? Đột nhiên xuất hiện ở đây có mục đích gì?

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chương 65.2

Thân ảnh Tần Thương chợt lóe! Ngăn lại cánh tay đang muốn tiến tới kia! “Tiểu thư.” Tần Thương đứng chắn trước Mộ Dung Tiểu Tiểu, hắn ta thấy nguy hiểm nhất thời tiến lên, tạm thời lại quên chính mình không dám nhìn thẳng tiểu thư.

“Không có chuyện gì, ngồi xuống ăn cơm đi, người quen.” Mộ Dung Tiểu Tiểu mỉm cười với Tần Thương, muốn hắn đừng lo lắng.

Chớp mắt nhìn thấy nụ cười của nàng, Tần Thương ngốc lăng, vèo một cái quay trở về chỗ vui mặt vào bát cơm, hai tai lại đỏ đến khả nghi.

Tiểu Ngư vụng trộm cười, tiểu thư nhà nàng hình như có gian tình với người kia, cánh tay cứ dừng lại giữ chừng, có phải người ngu ngốc hay không?

Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng đã rõ, nàng nhìn người mới tới, trực tiếp xem nhẹ đôi mắt tràn đầy lửa nóng kia, nàng nhẹ giọng nói, “Ừm, là ta, Cổ công tử, đã lâu mới gặp lại.” Sáu năm không gặp, Cổ Hân vẫn tuấn lãng bất phàm, khuôn mặt so với trước kia càng thành thực.

Một tiếng “Cổ công tử” giống như dội một chậu nước lạnh vào người Cổ Hân, hương phấn trong mắt nhanh chóng tan đi, trước kia nàng vẫn luôn gọi hắn Cổ đại ca, nhưng Cổ Hân vẫn còn vui sướng, “Mấy năm không gặp người có khỏe không?”

Vừa rồi hắn ngồi trong quán, từ khi nàng tiến vào hắn đã vô cùng kinh diễm, ngay sau đó hắn liền nhận ra nàng, cuối cùng cũng lấy dũng khí đi tới. Năm đó hắn không dám thừa nhận tình cảm của mình với nàng, mà thời gian càng lâu hắn lại càng hối hận, dù có rất nhớ nàng, nhưng cũng không thể tìm được nàng ở đâu, khó trách cha hắn luôn nói hắn tình tình quá mức không quả quyết, làm việc luôn do dự.

Không nghĩ tới sáu năm sau, hắn lại gặp nàng, lần này hắn liệu có thể cứu vãn?

“Vẫn tốt.” Mộ Dung Tiểu Tiểu đạm mạc trả lời, nàng thật sự không có tâm tình cùng hân hàn huyên chuyện cũ, từ đối diện kia còn có hai nữ tử đang đi đến đấy.

“A, đại ca, người này không phải là tiểu nha đầu lừ đừ năm đó sao?” Cổ Tuyết Nhi vẫn chán ghét Mộ Dung Tiểu Tiểu như trước, không ngờ rằng khi lớn lên nàng ta lại xinh đẹp đến vậy, như vậy càng làm cho nàng ta chán ghét hơn. Năm đó nếu không vì nàng, đại ca làm sao có thể thua trong trận tỷ võ? Nàng còn hại đại ca về nhà bị phụ thân trách mắng! Nàng ta đã từng thề, tốt nhất Mộ Dung Tiểu Tiểu không nên xuất hiện trước mặt nàng ta, bằng không nàng ta nhất định sẽ không nương tay! Mới nghĩ đôi mắt Cổ Tuyết Nhi xoẹt qua tia âm hiểm.

“Tướng công, ai vậy nha?” Người mới nói chuyện quanh thân đều mang khí chất nhàn tĩnh, hai chữ tướng công thoáng nhấn mạnh, cảnh giác nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, một bộ dạng như gặp đại địch, đi đến bên cạnh Cổ Hân có ý khoác tay hân.

“Tuyết nhi, không được vô lễ, nàng là Tiểu Tiểu, người chắc còn nhớ nàng đi.” Cổ Hân khẽ trừng mắt nhìn Cổ Tuyết Nhi, Mộ Dung Tiểu Tiểu thấy hân vẫn như năm đó, vô cùng sùng nịch muội muội.

Hắn không tiếng động rút tay mình ra khỏi bàn tay nữ nhân bên cạnh, sắc mặt mất tự nhiên nói, “Tiểu Tiểu đây là Nhã nhi.” Hắn chắn chừ không nói hai chữ thê tử, không hiểu sao trong lòng hân có chút lo lắng, không biết nàng có để ý đến chuyện hân đã lấy vợ không. Tiểu Tiểu là đệ tử của Thần Phong lão nhân, ở trong giang hồ địa vị cũng vô cùng cao, nếu như biết hân đã có thê tử, sao có thể tự ý khuất thân mình mà lấy hân được? (VP: *nhếch mép* tên điên, không xứng, nằm mơ đi!!!! Tỷ ấy còn không thèm liếc người!!! MDTT: *rung đùi đắc ý* Phiêu phiêu ngoan a~~~~)

Lúc này khách nhân hầu hết đều nhìn lại chỗ này, toàn là tuấn nam mỹ nữ, sao có thể không nổi bật đây.

“Làm sao lại không nhận ra?” Cổ Tuyết Nhi lớn tiếng cười nhạo, đột nhiên nghĩ tới hình như năm xưa ca ca từng có tình ý với Mộ Dung Tiểu Tiểu, huống chi hiện tại nữ nhân này lại hấp dẫn đến vậy, khó có thể chắc đại ca sẽ không động tâm, ai cũng đều có thể gả vào Cổ gia, duy chỉ trừ nữ nhân này là không thể! (VP: Aiiii...Ông trời sao lại bất công với huynh muội họ Cổ này đến vậy a...hoang tưởng ngấm vào máu rầu!!!) Nàng ta nhất định phải nói với tẩu tử phải trông chừng ca ca cho thật tốt! Không thể để nữ nhân này xen vào!

“Vị này là?” Cùng đi theo hai nàng kia đến còn có một nam tử áo tím, trong mắt hắn đều là dục niệm bản thủ làm cho nàng vô cùng ghê tởm, nàng chán ghét tất cả những ai dám nhìn chằm chằm nàng trừ chỉ mình sư huynh có thể, nam nhân kia lại dám nhìn nàng bằng ánh mắt như muốn lột đồ của nàng như vậy, đáng chết!

Hai mắt nàng híp lại, tròn mắt toát ra từng đợt sát khí, Diennnn*%&^\$&%\$donnn giọng nói âm trầm ngoan lệ, giống như đến từ địa ngục, “Xem ra ngươi không muốn mất nữa rồi.”

Tiểu Ngư đã sớm em nam nhân ghê tởm kia không vừa mắt, cả người đều vô cùng tức giận! Mà Tần Thương thì không cần nói gì, trực tiếp cầm kiếm phi thân tới!

“Tiểu Tiểu đừng xúc động!” Hai tay Cổ Hân nhanh chóng bắt lấy thân kiếm, phát hiện khó giữ nổi, nhưng cũng không dám buông tay, cứ như vậy cùng Tần Thương giằng co!

Tần Thương khinh thường nhìn Cổ Hân, nếu không phải hắn đang đợi lệnh của tiểu thư thì tên kia làm sao đỡ được mũi kiếm của hắn?

“Ngươi! Cái nữ nhân điên này!” Kiếm khí lạnh băng đột nhiên hướng tới làm nam tử áo tím sợ hãi chạy tới trốn sau lưng Cổ Hân, ánh mắt tham lam nhìn Mộ Dung Tiểu tiểu mang thêm chút oán độc, nàng dám làm hắn ta mất mặt trước mọi người, hắn ta phải bắt nàng tới, đùa chết nàng! Nữ nhân Hàn Tĩnh hắn coi trọng, chưa bao giờ thoát!

“A...” Hàn Nhã sợ tới mức thét chói tai, hai tay bưng chặt lấy miệng, nhìn trường kiếm lông lạnh, nàng ta run giọng kêu, “Tướng công, mau buông kiếm ra, mau bảo nàng dừng lại, đại ca đâu có đắc tội nàng, sao lại muốn giết đại ca!”

Tiếng Hàn Nhã nói nghe ra rất sợ hãi, nhưng từng câu từng chữ lại vô cùng rõ ràng mạch lạc, lại còn có ý lớn tiếng cho tất cả mọi người nghe thấy, nói thành nàng muốn tính mạng Hàn Tĩnh!

Trong mắt mọi người ở khách điểm nhìn Mộ Dung tiểu Tiểu đều là mặt mờ không rõ, có chút nghi hoặc, lại có chút chỉ trích, thậm chí có người còn lạng lẽ nói, “Mỹ nhân tuy đẹp, nhưng có độc!”

Tiểu Ngư vừa định mở miệng mắng chửi người, chợt lại nghe âm thanh giận dữ, “Thả ngươi mẹ nó thí, ngươi không thấy tên kia nhìn cô nương người ta khốn kiếp thế nào à!” Vẫn là hán tử kia gào thét, quay sang nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu lại ngây ngốc nở nụ cười.

Nam tử nho sam bên cạnh hắn bắt lực không biết làm sao, huynh đệ này của hắn sao lại thích bênh vực kẻ yếu như thế? Nhưng mà cũng phải nhìn xem bên nào yếu!

Lúc này tiểu Ngư đã cười ra tiếng, “Đại hán tử, ngươi thật tinh mắt nha!”

Nam nhân không biết xấu hổ kia dám vô lễ với tiểu thư của nàng ta, đúng là đồ cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, hắn ta quá mức ghê tởm!

Cổ Tuyết Nhi nhìn Hàn Tĩnh rồi lại liếc nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, trong đầu đột nhiên nghĩ ra một mưu kế!

“Tiểu Tiểu, có chuyện gì từ từ nói.” Cổ Hân bắt đầu dĩ khuyển nhủ, vì sao mỗi lần gặp nhau nàng đều xung đột với người bên cạnh hắn, làm hắn thật sự có chút đau đầu, thật vất vả mới thấy được nàng, nay cũng chưa nói được vài câu, vậy mà đã nháo đến thế này.

Mộ Dung Tiểu Tiểu lạnh lùng hừ một tiếng, “Chúng ta đi.” Nàng không nghĩ sẽ giết người ở đây, cho nên, nếu thức thời cũng đừng tới trêu chọc nàng, bằng không, chết là chắc!

“Tiểu Tiểu.” Nghĩ rằng Mộ Dung Tiểu Tiểu tức giận nên rời đi, Cổ Hân vội vàng gọi lại.

Nàng cũng không để ý tới hắn, mấy người trực tiếp đi lên lầu, dù có chút hảo cảm với Cổ Hân này, nhưng đúng là người bên cạnh hắn vẫn như sáu năm trước làm cho nàng không thể nào vui nổi!

“Cổ huynh, nữ nhân vừa rồi là ai? Sao lại không hiểu đạo lý đến vậy?” Hàn Tĩnh làm bộ như khó hiểu hỏi, đáy lòng lại vô cùng tức giận, hắn muốn biết nữ nhân vừa rồi là ai, sau đó mới động thủ!

Cổ Hân lúc này cũng không để ý đến Hàn Tĩnh, giờ này Tiểu Tiểu đến Nam Dục quốc, không phải là muốn...

Không được, hắn phải ngăn cản nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Chương 65.3

Hàn Nhĩ nhìn bộ dạng Cổ Hân vô cùng lo lắng, tức giận cắn chặt môi, hồ ly tinh, dám câu hồn tướng công của ta!

Trong bóng đêm lạnh lẽo, khách điếm r loáng thoáng truyền ra âm thanh cãi cọ.

“Cổ Tuyết Nhi nguoi đừng quên, ta và nguoi còn có hôn ước!” Giọng nói lạnh lẽo mang theo chút tức giận truyền ra, thanh âm này đúng là của Hàn Tĩnh.

“Năm mơ, nguoi nghĩ rằng cái đồ vô sỉ như nguoi có thể lấy ta sao? Nói cho nguoi biết, khi trở về ta sẽ nói với cha mẹ hủy bỏ hôn ước!” Cổ Tuyết Nhi cũng tức giận chỉ vào mũi Hàn Tĩnh nằng.

“Muốn từ hôn? Nào có chuyện dễ dàng như vậy?” Khuôn mặt Hàn Tĩnh cũng đầy âm trầm, Hàn gia hấn ở trên giang hồ cũng có chút uy tín và danh dự, nếu bị cái nữ nhân này từ hôn, mấy huynh đệ trong gia tộc chắc chắn sẽ cười nhạo hấn vô năng!

“Hàn Tĩnh, nguoi và ta cùng hảo hảo thương lượng, dung mạo nữ nhân kia xinh đẹp như vậy, nguoi chỉ được lợi chứ không hại, nào có chuyện tốt như vậy mấy khi đây!” Cổ Tuyết Nhi từ phần nộ bỗng hoàn hồn, chuyển sang dụ dỗ nói.

Lúc trước cha mẹ sắp xếp cuộc hôn nhân này, nàng ta cũng rất vừa lòng, không nói tầu tử là muối muối hấn, chính Hàn Tĩnh mới nhìn cũng tuần tú lịch sự gia cảnh vô cùng tốt, cũng đủ xứng đáng với nàng ta. Hơn nữa nàng ta cũng đã mười tám, nếu còn không xuất giá, sẽ thành gái lỡ thì.

Nhưng mà, tên chết tiệt Hàn Tĩnh lại ở Cổ gia đầu gối ncha hoàn, những ncha hoàn bê nguoi nàng ta đều bị qua tay hấn, thật sự là ghê tởm, có lẽ chỉ cả là nữ nhân có dung mạo khá một chút đều bị hấn đưa lên giường, tên dâm tặc như vậy, làm sao nàng ta có thể gả?!

Nàng ta nói cho cha mẹ nghe, cha mẹ lại không đồng ý từ hôn, chỉ nói nàng ta tuổi đã lớn, không thể trì hoãn, mà nàng ta cũng đã thử nén giận nhưng một đường đến đây hấn và là không biết hối cải! mới lúc này không phải còn động tâm với nữ nhân kia sao? Được, nàng ta giúp hấn, điều kiện đầu tiên là hấn giải trừ hôn ước với nàng ta! Cha mẹ đã không giúp, nàng ta cũng chỉ có thể dựa vào chính mình!

“Ý của nguoi là, nguoi đem nữ nhân kia mang tới cho ta, điều kiện là ta và nguoi hủy bỏ hôn ước?”

“Đúng vậy! Ngày mai nữ nhân kia sẽ đi, qua thành này sẽ không có khách điếm dọc đường, tự nguoi suy nghĩ đi.”

“Thành giao!” Hàn Tĩnh không chút suy nghĩ nhiều liền đáp ứng, đôi mắt nhỏ của hấn lộ ra một tia ánh sáng, chờ Cổ Tuyết Nhi mang mỹ nhâ kia đến, hấn dùng xong rồi đôi ý cũng chưa muộn, DLQ_Donn ít nhất cũng muốn chiếm lấy thân Cổ Tuyết Nhi, nghĩ đến đây, trong mắt Hàn Tĩnh toàn là dâm quang.

Cổ Tuyết Nhi chán ghét phẩy tay áo, không thèm nhìn hấn nói, “Ồ đây chờ ta, ta đem nữ nhân kia qua cho nguoi.”

Tiểu Ngư ngồi trên nóc nhà không khỏi cười lạnh, quả nhiên không hổ danh tiểu thư, hai người này quả thật dám hành động! Đáng nguoi mảnh mai sau khi nghe xong, lạng lẽ biến mất.

“Tiểu thư, quả nhiên không ngoài dự liệu của nguoi.” Tiểu Ngư nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu đầy sùng bái.

“Ừ, nguoi cứ làm theo phương pháp của ta đi.” Mộ Dung Tiểu Tiểu ghé vào tai Tiểu Ngư nói nhỏ, tiểu Ngư nghe xong lạng lẽ ra ngoài.

Không lâu sau, tiếng đập cửa vang lên, Tiểu Ngư nhếch đôi môi đỏ mọng cười lạnh lẽo. Cửa mở ra, Cổ Tuyết Nhi vội vàng treo lên nụ cười.

“Tiểu Tiểu cô nương, ta không ngủ được, tới tìm nguoi nói chuyện phiếm, có quấy rầy không?” Cổ Tuyết Nhi nhìn thấy có người ra mở cửa bèn lập tức tiến vào, trên tay còn mang theo một bản điểm tâm tinh xảo.

“Không sao.” Mộ Dung Tiểu Tiểu thần nhiên cười.

Trên mặt Cổ Tuyết Nhi lộ ra chút xấu hổ, nàng ta biết mình đột nhiên đến đúng là có chút đường đột, nhng mà lúc này, vì hạnh phúc của chính mình, àng ta không thể không làm như vậy, huống hồ nữ nhân này sáu năm trước đã làm nàng tag hi hận!

Tiểu Ngư khoa trương trợn mắt, đưa tay lên làm động tác cắt cổ, chờ Cổ Tuyết Nhi quay đầu lại, nàng ta đã đứng đó vô cùng quy củ rồi.

“Tiểu Ngư, nguoi đi ngủ đi, nơi này không cần nguoi hầu hạ.” Khóe miệng Mộ Dung Tiểu Tiểu run rẩy có nén cười.

Hai mắt Cổ tuyết Nhi sáng ngời, quá tốt, nàng ta còn đang suy nghĩ xem làm thế nào để đuổi tên nô tì này đi, chính nữ nhân ngu ngốc này đã giúp mình một việc lớn.

Trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu vô cùng buồn cười, Cổ Tuyết Nhi dùng kể cũng không biết che dấu, tất cả đều thể hiện ở sắc mặt thể kia, lại còn không tự biết. Thôi thôi, cùng chơi đùa với nàng ta một chút vậy.

Tiểu Ngư lui ra phía sau, Cổ Tuyết Nhi đem điểm tâm đặt xuống ngồi bên ghế, rồi vui vẻ nói cười, “Tiểu tiểu cô nương, nguoi ném thư đi, đây là đồ trong hiệu bánh của cổ gia bán đây, hương vị vô cùng ngon.”

Cổ tuyết Nhi vừa khen ngợi vừa nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, ước gì nàng nhanh chóng ăn một miếng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu vui vẻ cầm một miếng điểm tâm lên ngửi nhưng chưa lập tức đưa lên miệng, “À, ta đây phải ăn thật nhiều mới được, nhưng mà, đồ ăn ngon cũng phải có trà ngon đi?”

Vừa dứt lời nàng cũng bùng lên một âm trà, rót cho Cố Tuyết Nhi một ly, bàn tay tăng nỡ của Cố Tuyết Nhi bùng ly trà do sự không uống, nàng khẽ cười nói, “Làm sao vậy, đây là cống phẩm trà Linh sơn của Bắc Địch địch quốc, chắc hẳn Cố cô nương cũng phải biết đi.”

Đúng vậy! Đây thật sự là cống phẩm chỉ hoàng thất Bắc Địch mới có, nữ nhân này làm sao có được? Cố Tuyết Nhi chần chờ một chút, chắc nàng không biết mình hạ được vào điểm tam, như vậy cũng không thể tự nhiên kê đơn mình, nghĩ vậy nàng ta liền yêu tâm uống trà, hương thơm vờn quanh, nàng ta đã uống hơn nửa cốc.

Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ nhìn, buông điểm tâm trong tay xuống, bình tĩnh nhìn Cố Tuyết Nhi.

Cố Tuyết Nhi nghi hoặc hỏi, “Tại sao lại không ăn?” Nếu nữ nhân này không ăn làm sao nàng ta đưa nàng đến phòng Hàn Tĩnh được?

“Trà của ngươi uống giống bánh này.” Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ cười đáp.

“Có ý gì?” Cố Tuyết Nhi nhìn xuống ly trà trong tay, trong lòng xẹt qua một dự cảm xấu.

“Tuy rằng nữ hi hương của ngươi lợi hại, nhưng chắc chắn được của ta cũng không kém chút nào đi, nhất định sẽ làm ngươi vừa lòng.” Mộ Dung Tiểu Tiểu nói xong đứng dậy ra mở cửa sổ.

Con gió cuối thu thổi vào, Cố Tuyết Nhi run rẩy, nàng ta mở miệng nói, “Ngươi, làm sao ngươi, biết, được?”

Trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu than nhẹ, muốn dùng kế ít nhất cũng phải bỏ chút tâm tư, không có tâm tư liền thôi đi, lại dmas dùng cái mưu kế sát sạo đó đối phó nàng, nếu không có ai hoài nghi mới lạ!

Nhìn nụ cười lạnh bên môi Mộ Dung Tiểu Tiểu, Cố Tuyết Nhi đứng lên nói, “Đã khuya, ta phải trở về ngủ. ...” Người vừa định đứng lên đã bị đẩy xuống.

“Như vậy sao được?” Về mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu đều là không tình nguyện, dù thế nào cũng phải ở lại chứng kiến nàng tử mị an bài chứ.

“Kỳ thật ta không rõ, hai chúng ta cũng đâu có thâm cừ đại hận gì?” Mộ Dung Tiểu Tiểu nghiêng đầu nhìn, nàng ta lại muốn hủy danh tiết của nàng, đôi mày thanh tú vô cùng nghi hoặc nhìn lại Cố Tuyết Nhi, thật sự nàng không thể nghĩ ra lý do gì.

Đáy mắt nàng xẹt qua một tia sắc bén, dù bây giờ Cố tuyết Nhi có sợ hãi cầu xin, nàng cũng sẽ không buông tha, có gan tính kẻ nàng thì cùn phai có gan nhận hậu quả! Nàng nắm chặt thân người Cố Tuyết Nhi, phi thân đến phòng hàn Tĩnh.

Thấy Hàn Tĩnh không ở trong phòng, Cố Tuyết Nhi cảm thấy còn chút hy vọng, nhưng sau đó nháy mắt đã bị đánh vỡ, nữ nhân này lại dám mang nàng ta đến tận giường!

Mộ Dung Tiểu Tiểu xoạt một tiếng đem y phục của Cố Tuyết Nhi lột hết ra, quăng thân thể mềm mại lên trên giường, sau đó bóng dáng liền biến mất ngoài cửa sổ, nàng mới không ngốc mà ở lại cái căn phòng dơ bẩn này!

Nền trong phòng đã sớm tắt, ở trong bóng đêm, Cố Tuyết Nhi mở to mắt, hoảng sợ nhìn chằm chằm đỉnh giường, cả người nàng ta nóng bừng, miệng đắng lưỡi khô, hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập, ánh mắt sợ hãi phần nộ, có cả oán hận lẫn không cam lòng, nước mắt im lặng rơi xuống hai bên. Trong lòng nàng ta vô cùng mong Hàn Tĩnh không quay về, nhưng thân thể lại hy vọng nhanh chóng được lấp đầy!

Hàn Tĩnh không thấy Cố Tuyết Nhi đến tìm thì đã thấy nha hoàn của mỹ nữ xinh đẹp đến thông báo, nói chủ tử của nàng đợi hần ở đình viện trước mặt, có việc cần thương lượng. Trong lòng Hàn Tĩnh không kìm hãm được vui sướng, nháy mắt đem chuyện của Cố Tuyết Nhi vứt ra sủa đầu, cả người đều mong muốn nhanh chóng đặt mỹ nhân dưới thân! Hần còn tưởng nàng thanh cao bao nhiêu, hóa ra cùn là không chịu được tịch tịch, đã trể thể này còn hẹn hần ở ngoài, có pahir muốn ngay tại bên ngoài...? A, rất kích thích, nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người kia, còn cả dáng người mềm mại đằng sau những tấm áo, Hàn Tĩnh rốt cuộc cũng không nhịn được chạy nhanh tới đình viện. Đợi chừng nửa nén nhang sau, hần cũng chưa thấy nàng tới, hàn Tĩnh thấy mình bị lừa, vô cùng tức giận trở về phòng, sau khi mở cửa lại nghe thấy có tiếng thở dốc mơ hồ! A? Hóa ra là nàng đã chạy tới phòng hần rồi sao?

Lại dám không đốt đèn! Đủ thú vị! Không ngờ nữ nhân này cùn thích kích thích như vậy? Hàn Tĩnh không đốt đèn, sờ soạn đi đến bên giường, xúc cảm nhất thời chạm phải làn da mềm mại nhẵn mịn, hần khẩn cấp cỡi y bào, nhảy lên giường!

Hàn Tĩnh lúc này dục hỏa đốt người, làm soa còn đi để ý người dưới thân mình là ai, hần hôn lung tung trên cơ thể nõn nà kia, rồi mạnh mẽ đi xuống. a! Rất thoải mái! Không ngờ nữ nhân này còn là xử nữ! Buồn bán có lời! Xem ra hần nên thú nữ nhân này vừa có nhan sắc tựa thiên tiên lại có cơ thể hấp dẫn như vậy, khác hẳn cái Cố Tuyết Nhi chua ngoa kia!

Dưới thân đau đớn mãnh liệt ập tới, Cố Tuyết Nhi kêu không ra tiếng, cố không động dậy, thân thể lại vô cùng xấu hổ mà cảm thấy thích thú! Nàng ta tuyệt vọng bất lực chảy nước mắt, cuối cùng vẫn phải gả cho tên hỗn đản này sao? Ông trời, người thật bất công! Cố Tuyết Nhi ta thế phải báo thù rửa hận, tiện nhân! Ngươi chờ đó cho ta!

Hàn Tĩnh đang điên cuồng luận động bên trên, không để ý tới nguy hiểm sau lưng, rốt cuộc cuối cùng hần phóng thích trong cơ thể mềm mại kia, chớp mắt một cái, máu mãnh liệt tuôn trào trên ngực hần, hần mở to mắt không dám tin! Trước ngực Cố Tuyết Nhi cũng đồng thời cảm thấy đau đớn, sợ hãi

nhìn Hàn Tĩnh ngã xuống người nàng ta, mà lúc này trái tim nàng ta cũng bị cây dao trong tay Hàn Tĩnh đâm thủng! Chết không nhắm mắt!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Chương 65.4

editor: Vân Phiêu

Mọi người trong khách điểm còn đang ngủ, thì Cổ Hân lại không ngủ được. Đêm nay Nhã nhi thật sự rất kỳ quái, vài lần đều cố ý ngăn hân đi ra ngoài. Hân cũng không biết Cổ Tuyết Nhi bí mật nói với Hàn Nhã phải canh chừng hân, phòng ngừa bị Mộ Dung Tiểu Tiểu dụ dỗ.

Không ngủ được, Cổ Hân mặc kệ Hàn Nhã khuyên nhủ đi ra ngoài dạo bộ, mũi đột nhiên ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, Cổ Hân quay đầu, phát hiện mùi từ phòng bên cạnh tràn ra, đó là phòng của Hàn Tĩnh!

Cổ Hân sợ hãi gõ cửa, cũng không có ai ra mở cửa, tâm hân vô cùng lo lắng, bất an vô cùng, nhấn chân mạnh mẽ đập cửa phòng, liền nhìn thấy hai thi thể trần truồng máu chảy đầm đìa, hạ thân còn gắt gao dây dưa một chỗ, trên lưng nam nhân cắm một thanh chủy thủ, chính giữ trái tim nữ nhân cũng cắm một con dao! Cổ Hân liếc mắt một cái liền thấy mặt hai người, một là Hàn Tĩnh, một là muội từ nhà mình, hân bỗng bạo phát, “Tuyệt Nhi, Tuyệt nhi!”

Trong khách điểm lúc này đều náo loạn cả lên, dù sao đây cũng là mạng người, ai còn dám ngủ? Lúc này chỉ có Mộ Dung Tiểu Tiểu còn nằm gọn trong ổ chăn, không chút để ý đến chuyện bên ngoài.

“A...” Cổ Hân phần nộ gào thét, tất cả mọi người hầu nh đều chạy đến xem, chỉ thấy dưới chăn có người, xem ra, chết liên tục hai người. Mọi người đều bất an, không biết có chuyện gì xảy ra, lại thấy mùi máu tươi vô cùng nồng đậm, ở dưới sàn cũng đầy máu.

“Là nàng, là nàng giết, là nữ nhân kia giết người!” Hàn Nhã đồng thời bước vào thấy được thảm cảnh của hai người, nàng ta không muốn tin đại ca cuồng bạo Tuyệt nhi, sau đó bị Tuyệt nhi phần nộ giết chết, sau đó đại ca lại hạ độc thủ với Tuyệt nhi, không, nàng ta không tin, vốn Tuyệt nhi và đại ca sắp thành thân mà!

“Nhã nhi, không được nói bừa!” Cổ Hân nhìn hàn Nhã điên cuồng, trong lòng cũng bị phần không thôi, thân muội muội của mình lại bị đại ca của nương tử cuồng bạo rồi giết chết, hân bây giờ phải đối mặt với nương tử thế nào đây? Từ nhỏ đến lớn hân đều vô cùng sùng ái Tuyệt nhi, không ngờ, tuổi còn trẻ mà....

Hân biết Nhã nhi nghi ngờ Tiểu tiểu, tuy rằng ban ngày mọi người cũng có chút xích mích, nhưng sự thật ngay trước mắt. Hàn Tĩnh là bị đâm sau lưng, chắc hẳn Tuyệt Nhi ở đằng sau vuron tay lên, rồi sau đó Hàn Tĩnh cùng lấy dao đâm Tuyệt Nhi! Hân thật không ngờ tên cầm thú đó lại dám một đao giết chết Tuyệt Nhi! Đâm giữa tim! Làm sao hân dám!

Hân nhìn người bên cạnh còn đang nháo đời tìm Tiểu tiểu trả thù, hân giận dữ quát, “Người bình tĩnh chút đi, không nhìn rõ tình huống há?!” Không có chứng cứ lại đi đổ tội cho người khác, thật sự là người điên! Dám nói là Tiểu Tiểu, hung thủ còn không phải là huynh trưởng của nàng ta sao!

Cổ Hân không đi quấy rầy Mộ Dung Tiểu Tiểu, hân hiện tại phải gọi người thu dọn phòng này, trời, cũng sắp sáng.

Ngày kế tiếp Mộ Dung Tiểu Tiểu lên đường mới phát hiện khách điểm có chút không bình thường, kéo Tiểu ngư đến bên cạnh hỏi mới biết Hàn Tĩnh và Cổ Tuyết Nhi đã chết. Nhìn thấy hai thi thể nị nâng ra ngoài, lông mi hơn hăn lại, cũng chỉ trong một cái chớp mắt, nàng lại khôi phục bộ dạng chuyện không liên quan đến mình.

Mất thấy Cổ Thân đang đi tới bên cạnh nữ nhân kia, cả người Hàn Nhã tức giận vô cùng, “Cái tiện nhân kia! Ta giết ngươi, là ngươi giết đại ca ta, là ngươi!”

Mộ Dung Tiểu Tiểu ním môi cười lạnh, “Đừng nói người do ta giết, dù có phải, ngươi có năng lực làm ta bị thương?” Nàng nhìn Hàn Nhã vô cùng khinh thường, nàng muốn giết người, cần gì thừa thải đến vậy?

“Ba...” Âm thanh bàn tay va chạm với da mặt vang lên ở cửa khách điểm, Cổ Hân thất vọng nói, “Lại lên con cái gì, trở về phòng đi!”

Cổ Hân nhìn Hàn Tĩnh đang điên cuồng bắt lực lắc đầu, khuôn mặt hướng tới Mộ Dung Tiểu Tiểu, khuyên nhủ, “Tiểu Tiểu, ngươi đừng để ý. Ta biết ngươi đến kinh thành làm gì, nhưng ta muốn khuyên ngươi không nên đi thi hơn, người kia đã không giống lúc trước.” Lời nói này của Cổ Hân có chút trầm trọng, vài năm trước hân từng gặp người nọ một lần, nhưng mà bộ dạng kia, làm cho hân nhìn một chút cũng thấy vô cùng run sợ, hiện tại Tiểu Tiểu đi tìm hân ta, kết quả chắc chắn sẽ không tốt!

“Tướng công, nàng thừa nhận nàng giết người! Là nàng ta giết!” Hàn Nhã kêu gào hướng đến cổ Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Mũi kiếm của Tần Thương chỉ thẳng vào Hàn Nhã, nàng ta sợ hãi lui về đằng sau, nếu không có Cổ Hân đỡ đằng sau nàng ta đã sớm ngã!

Tiểu Ngư trừng mắt nhìn lại, nàng ta cũng muốn đi tới bóp chết cái nữ nhân ngu xuẩn kia rồi!

“Đa tạ Cổ công tử đã khuyên, nhưng ta vẫn phải đi một chuyến!”

Cổ Hân nhìn bóng dáng Mộ Dung Tiểu Tiểu không chút lưu luyến dời đi, trong lòng cũng không biết vị gì, hần và nàng quả thật, không có khả năng sao? Sáu năm trước cũng thế, mà bây giờ vẫn vậy.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngồi trên xe ngựa hípc đôi mắt hạnh, Cổ Hân nói những lời như vậy là có ý gì, không giống trước kia? Là sao? Chẳng lẽ trong sáu năm nàng biến mất sư huynh đã xảy ra chuyện?

Như vậy, nàng càng phải đi xác nhận một lần!

Xe ngựa chậm rãi đi vào kinh thành, trực tiếp đi về cứ điểm của Lam Y giáo. Lúc trước Mộ Dung Tiểu Tiểu tiếp nhận Lam y giáo căn bản cũng chưa tìm hiểu rõ kết cấu bên trong, Dien@%&^^*&uy*(*)domn sáu năm nàng ở trong cốc chân chính chỉ có rèn luyện tăng cường thực lực, đến tận khi bắt đầu sắp xếp lại giáo phái nàng mới phát hiện nãi nãi là cho nàng cả một cái kim khố!

Ngoài việc không có kỹ viện, khách điểm, tửu lâu, sông bạc, hiệu cầm đồ,tất cả cửa hàng đều trải dài ở cả Bắc Địch và Nam Dục, chỉ cần là địa phương có thành trấn, bên ngoài lại có ký hiệu hoa sen, không cần hoài nghi đó chính là cứ điểm của Lam y giáo!

Nàng có hỏi qua Tiểu Ngư, lam y giáo là do Y Na cùng trợng phu của bà là Lam Chấn Hiền cùng nhau gây dựng, khi đó Y Na nổi danh trong giang hồ, bởi thân phong cốc tiên nhiệm cũng là tiếng tăm lẫy lừng, đến khi bọn họ vừa ra khỏi giang hồ lại bị truy kích, nên mới có chuyện như ngày hôm nay, mà qua bao nhiêu năm, không ngờ lại đến tay nàng!

Hai ngày sau, Ly vương đại hôn.

Hoàng tử được quốc vương Nam Dục sủng ái nhất thành hôn với thiên kim tướng quân, không nghi ngờ gì đây là đám cưới được vạn người mong đợi! Mười dặm kinh thành đều trải thảm đỏ thẫm, nghi thức Bách Lý, dân chúng bên đường hoan hô, người người đi lại tấp nập, náo nhiệt chưa từng thấy.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn cảnh này, nội tâm có chút đau đớn, nàng nâng cánh tay như ngọc, che đi ánh sáng mặt trời trên đỉnh đầu, mắt hạnh nheo lại, tốc độ dưới chân lại nhanh hơn, vụt qua mái hiên, lẩm bẩm nói, “Sư huynh, Tiểu Tiểu đến đây, ngươi có còn đợi ta?”

Phù Ly vương, một mảng đỏ chói mắt. Giờ lành đã đến, tân nương chậm chậm kéo vạt áo bước xuống, ánh mặt trời dừng trên hỷ bao của tân nương, đỏ chói như ánh lửa, làm người ta thấy kỳ lạ là tân nương đã đến, sao tân lang còn chưa ra đón?

Thư phòng.

“Vương gia, giờ lành đã tới.” Thị vệ thấp giọng thông báo nhìn chủ tử nhà mình có chút giật mình.

“Ừ, đi thôi.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu đứng ở mái hiên cách đó không xa, khuôn mặt không chút thay đổi lẳng lặng đứng chờ.

“Vương gia tới...” Xung quanh đột nhiên yên lặng!

Chỉ thấy nam tử mặc hoa phục đen như mực, khí chất lạnh lẽo phát ra quanh thân, rõ ràng là ngày nắng to, nhưng lại làm cho người ta thấy vô cùng giá lạnh, tóc đen dài thả xuống thắt lưng, ngũ quan tuấn lĩnh vô cùng, bạc môi khẽ nhếch, cái mũi cao thẳng, thu hút thật là hai tròng mắt lạnh lẽo lại nhiễm màu đỏ thị huyết!

Thân mình mềm mại của Mộ Dung Tiểu Tiểu run lên, có chút đứng không vững, hai bàn tay trắng nõn ôm lấy ngực, đôi mắt tràn đầy không dám tin, đôi mắt của sư huynh? Tất cả suy nghĩ lúc trước đều biến mất hoàn toàn, nàng ci cảm thấy hô hấp vô cùng đau đớn, hốc mắt cũng dần mờ hồ, điều hiện tại nàng muốn làm, chính là liều lĩnh chạy tới bên cạnh người kia!

Vương gia làm mọi người sợ hãi lúc này lại có chút ngây ngốc, nhìn bóng trắng giống như tiên nữ từ trên trời hạ phàm kia, tà áo lụa trắng tung bay, mái tóc đen dài chỉ buộc duy nhất mảnh tửu lụa làm tóc đen bay tán loạn trong gió, đúng lúc đó chớp mắt một cái nữ tử đã chạm đất. Nàng có một mảnh lụa che mặt, chỉ lộ một đôi mắt trong suốt lung linh bên ngoài, đứng cách nam tử kia ba bước, nàng khẽ nói, “Ta đã về...”

Lời nói vừa dứt, mọi người đột nhiên bùng tình, hiện trường xôn xao vô cùng, thị vệ rối loạn, toàn bộ vương phủ nháy mắt hỗn loạn không chịu nổi!

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn nam tử phía trước thật sâu, tiếng động ầm ỹ xung quanh không thể xem vào thế giới của nàng một chút nào, ánh mắt của nàng chỉ nhìn người đối diện. Sáu năm không thấy, hần vẫn tuấn mỹ như cũ, trước sau như một đều làm nàng động tâm. Chỉ là, hần có vẻ lạnh hơn so với trước kia, bạch y chưa bao giờ thay đổi nay lại mặc một thân màu đen, cặp mắt tối tăm kia của hần cũng làm nàng vô cùng đau lòng. ...

Thân hình cao lớn của Dạ Nguyệt Ly nhẹ nhàng run lên, hai tay trong tay áo cơ hồ đều xiết chặt, nội tâm hần run rẩy kịch liệt, chân hần thậm chí không thể di động, hần không thể tin được vào mắt mình, tai hần cũng vậy, hần sợ, sợ giống như ảo ảnh ngày nào cũng xảy ra trong sáu năm qua...

Nàng chạm rãi đi tới trước mặt hắn, mỗi bước đi đều như đạp lên trái tim hắn, nhìn ngón tay nàng run rẩy, cảm giác hơi lạnh lẽo kia đang xoa lên đôi mắt hắn, tất cả chuyện này, đều chân thực đến vậy, cảm xúc chân thật, tiêu nha đầu cũng chân thật!

Lần đầu tiên nàng bị thương nàng đã thấy huyết mâu của hắn, bây giờ là lần thứ hai!

“Sur huynh.” Nàng nhẹ nhàng kêu lên.

Cái khăn che mặt đột nhiên bị hắn giật xuống! Thân hình nhỏ nhắn đột nhiên bị hắn kéo vào trong lòng, tâm, hung hăng bị đánh vào, cả cơ thể cũng bị ôm đến phát đau, hai tay ôm chặt như muốn cắt đứt vòng eo của nàng, cả người hắn giống như muốn ôm nàng khảm vào cả huyết nhục, DLQ_Domngay cả linh hồn hắn bây giờ cũng chỉ muốn cùng nàng một chỗ, như vậy lại làm nàng cảm thấy thỏa mãn! Thế giới này, còn cái gì có thể quan trọng hơn hắn!

“Nha đầu... nha đầu... nha đầu...” Thanh âm của hắn ní non, hắn vẫn thấp thòm lo âu, hắn sợ nàng lại biến mất mãi mãi không bao giờ trở về, sợ hãi hôm nay lại không đợi được nàng, đôi huyết mâu tràn đầy sợ hãi này cũng làm nàng sợ! Sáu năm trời, tâm hồn thiếu sót của hắn, bây giờ cuối cùng cũng được nàng bỏ khuyết!

“Đừng rời khỏi ta nữa, nha đầu...” Hắn buông bỏ tất cả tôn nghiêm, hắn cầu xin, hèn mọn cầu xin!

Nàng im lặng không tiếng động đem nước mắt lau hết lên y bào của hắn, từ trong lòng hắn khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, hai tay lại nâng lên khuôn mặt tuần tú của hắn cười tủm tỉm nói, “Ừ, lần sau có đuôi cũng không đi, cả đời này nhất định phải bám lấy ngươi!”

Dạ Nguyệt Ly đi từ trong vui sướng bình ổn lại, hắn nhìn đôi mắt mờ hơi nước mông lung kia, bóng hình Mộ Dung Tiểu Tiểu đang phản chiếu trong đôi huyết mâu, thể xác và tinh thần nàng như bị hút vào trong đó, không cách nào kiềm chế được.

Đôi môi hắn nhẹ nhàng hạ xuống....

“Vương gia!” Một tiếng kêu khẽ đánh gãy giờ phút tốt đẹp này, cũng làm chúng đại thần là thị vệ bùng tỉnh!

Toàn thân Triệu Thi Nhân run rẩy, khăn voan đã lật lên từ lâu, khuôn mặt đỏ bừng không biết vì vẽ quá nhiều son hay là bị tức giận, nàng ta phần nộ nhìn người chuẩn bị làm trượng phu của mình, giờ phút này đang ôm một nữ tử khác, chính vào ngày thành thân của họ, cũng chính trước mắt dân chúng, quả nhiên là không để ý đến thể diện của nàng ta mà!

Ánh mắt phần hận nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, nàng ta rốt cuộc là ai, cả Nam Dục quốc đều biết vương gia không gần nữ sắc, từng có lần còn bị người hoài nghi là đoạn tay áo! (VP *Cười gian*...moa ahaah...đoạn í a tay áo í a....) Không nghĩ tới lúc này lại có ngoại lệ, nữ nhân này rốt cuộc là ai? Đột nhiên xuất hiện ở đây có mục đích gì?

Bạn đang đọc truyện *Túng Sùng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Chương 66: Nàng ta ghen tị (Nàng ta là Triệu Thi Nhân đó mà)

Editor: Vân Phiêu

Vương phu to lớn như vậy giờ phút này im ắng không tiếng động, thậm chí cả việc hô hấp mọi người cũng cố gắng làm cực kỳ nhẹ, mà tất cả mọi người ở đây bây giờ đều mang cảm xúc vui sướng khi người gặp họa, nhưng cũng lo lắng không thôi.

“Vương gia, hôm nay là ngày thành thân của chúng ta, thiếp thỉnh vương gia nhanh chóng hoàn thành nghi lễ đi.” Triệu Thi Nhân khuôn mặt tươi cười anh khí mười phần, khuôn mặt phả lễ kiều diễm xinh đẹp, đôi mắt nhìn qua Mộ Dung Tiểu Tiểu, dù biết hai người này ái muội, nhưng nàng ta vẫn phải có thay đổi họ thành quan hệ bằng hữu!

Nàng ta cũng chỉ mới thấy Ly vương có mấy lần, năm đó nàng a vung trộm nữ phần nam trang theo cha ra trận, trận đánh kia chính là đánh Nguyệt Nha quốc, chính vị vương gia này đã dùng trí tuệ và năng lực của mình, chỉ dùng một đêm, hàng phục Nguyệt Nha quốc, trực tiếp đem tiểu quốc này trở thành lãnh thổ của Nam Dục quốc!

Đêm hôm đó, tiếng kêu than của vương thất Nguyệt Nha quốc vang khắp mọi nơi trong hoàng cung, máu chảy thành sông, người trong hoàng thất không ai sống sót, hắn thị huyết tàn nhẫn giống như tu la dưới địa ngục, làm cho mọi người không rét mà run, rốt cuộc cũng có ai sinh ra tâm không phục! Từ đó về sau nam nhân đó đã trở thành người mà toàn bộ Nam Dục quốc kính sợ. Mà nàng ta cũng bị động tâm kể từ trận chiến đó.

Tất cả mọi người đang chờ đợi tiếp theo vương gia sẽ làm gì, buông nỡ nhân như tiên tử kia ra, hay xoay người thực hiện nốt hôn lễ, rốt cuộc hắn chọn quyền quý tương lai hay chọn ở bên cùng tiên nữ?

Hai tay Triệu Thi Nhân nắm chặt thành quyền, ngón tay trở nên trắng bệch, nàng ta không tin vương gia không biết cân nhắc lợi hại!

Mộ Dung Tiểu Tiểu vô lực than nhẹ, lúc này mới phát hiện sư huynh không có mặc đồ đỏ, mặc dù không rõ vì sao, nhưng cũng chưa từng nghĩ nhiều, ngay sau đó nàng lại nhìn thấy đôi huyết mâu của sư huynh, lại thấy vô cùng đau lòng, hiện tại nghĩ tới tất cả những suy nghĩ của mình trước đây mới cảm thấy vô cùng buồn cười, hẳn là vì nàng mới rơi vào ma chương!

Tất cả mọi người đều đang đợi lựa chọn của vương gia, rồi sau đó cả một đông đều thấy không thể tin được, vương gia lãnh huyết của bọn họ lại nở nụ cười! Ngay sau đó hắn ôm nữ tử tựa như tiên nữ kia rồi đi, chỉ lưu lại vài câu nói.

Triệu Thi Nhân vẫn còn đắm chìm trong nụ cười diễm lệ kia, hắn cười lên như băng tuyết tan rã, như thanh minh tiết tháng ba lóa mắt vô cùng kinh diễm!

Sáu năm rồi, có ai từng thấy vị vương gia băng lãnh này nở một nụ cười? Không hề có! Ngay cả hắn có một đôi huyết mâu làm người ta sợ hãi, cũng không tổn hại đến tuấn nhan của hắn, nhưng hắn cũng chưa bao giờ cười, kể cả với nàng ta cũng vậy!

Đúng lúc này, một đám hắc y nhân từ cả phủ chạy vào, hàn đao lạnh lẽo chỉ thẳng vào mọi người trong vương phủ, khí thế như muốn nói, nếu có ai động một chút, giết không tha!

“Khụ khụ, các vị à, nên trở về đi thôi.” Tức Mặc Tuyết Dương hihi haha cười nói, khuôn mặt tươi cười chỉ tay ra lệnh mọi người đuổi khách, mấy người có tâm tư muốn ở lại xem kịch cũng bị hắn ta đuổi đi sạch, hắn ta cũng không muốn tâm tình vui vẻ hiem thấy của chủ tử bị phá hư, nếu thế thật, thì không phải hắn sẽ phải đứng ra chịu trách nhiệm sao?

Các đại thần vừa nghe, lập tức hoàn hồn lại, vội vàng vàng chạy nhanh ra ngoài phủ.

“Ta nói này Toái Nguyệt, dịp này chúng ta có thể nghỉ ngơi vài hôm rồi!” Gương mặt tươi cười của Tức Mặc Tuyết Dương đầy vẻ ghẹo nói, chủ tử của bọn họ rốt cuộc có thể như ngày xưa rồi, sẽ không còn lúc nào cũng lạnh lẽo tàn khốc nữa. Đôi khi hắn ta cảm thấy, dù chủ tử đang sống nhưng dường như chỉ là cái xác không hồn.

Xem ra, tiểu nữ oa kia đúng là mấu chốt, cũng may là cuối cùng nàng cũng trở lại.

Mặt gỗ ngàn năm của Toái Nguyệt cuối cùng cũng có một chỗ rạn nứt, trong đôi mắt luôn hờ hững giờ có một tia vui mừng, chuyện hiện tại hắn ta phải làm là dọn dẹp tất cả trở ngại ngăn cản chủ tử!

“Toái Nguyệt, ngươi có hiểu tình huống hiện tại không, đừng có suốt ngày mặt than như vậy, phải vui vẻ lên chút chứ, bây giờ chủ tử vui vẻ rồi, chắc chắn sau này chúng ta cũng sẽ vui hơn.” Bình thường mọi chuyện chủ tử đều làm cùng bọn họ, nhưng mấy ngày nay chắc chủ tử sẽ không lộ diện rồi, chuyện kế tiếp phải làm còn rất nhiều, lại nghĩ đến người nào đó, trong lòng Tức Mặc Tuyết Dương ai than, vì sao khi chủ tử đi nói chuyện yêu đương, lại muốn hắn ta canh giữ ở đây? Hắn cũng muốn có thể giới hai người được không?

“Làm việc đi.” Toái Nguyệt mặt không chút thay đổi tà tà liếc hắn ta một cái, lạnh lùng nói.

Gió thổi vù vù bên tai, làm cho sợi tóc hai người cùng đan vào một chỗ, chẳng phân biệt được ai với ai, Mộ Dung Tiểu Tiểu đột nhiên cười, “Vương gia cứ như vậy rồi đi rồi, chẳng phai sẽ làm mỹ nhân ở nhà thương tâm sao?”

Dạ Nguyệt Ly đột nhiên cúi đầu, bạc môi hung hăng phủ kín đôi môi anh đào mềm mại phía dưới, trong con mắt mang theo một tia lãnh ý, nhưng nàng lại nhìn thấy sâu trong mắt hắn là sự thống khổ, yếu say đắm, kích động vô cùng mãnh liệt đang bốc lên! Hắn vận công với tốc độ nhanh nhất, không đến một ly trà nhỏ đã dừng chân lại trong một tiểu viện vắng người.

Đình viện u tĩnh, cách xa ngã tư đường huyên náo, đôi chân của Dạ Nguyệt Ly vẫn chưa ngừng lại, một đường đi thẳng vào trong viện, đôi môi của hia người thủy chung cũng không rời. (VP *Đỏ mặt a* hai người này thật kinh khủng rồi!!!! Ta ghen tị chết mất ~~~~)

Cảm giác vừa có người xâm nhập, Di Tĩnh vội vàng chạy đến, lại nhìn thấy một màn làm người ta líu lưỡi này, DLQ_Donnn nàng ta khom người hành lễ, lại vụng trộm che miệng khẽ cười, “Thuộc hạ tham kiến chủ tử.” Xem ra tên Tức Mặc Tuyết Dương kia không lừa nàng ta, người thật sự đã trở lại.

“Buông!” Vừa mới bước vào sương phòng, đôi môi đỏ mọng của Mộ Dung tiểu tiểu đã dầy dựa rồi đi, bộ dạng giống như muốn thoát khỏi vòng tay của hắn, đầu óc của nàng hình như hồng rồi, sao có thể nhất thời mềm lòng mà theo hắn đến đây, nàng còn muốn tính sổ cùng hắn mà? Đây, hiện tại nàng đứng đây làm gì?

“Không buông!” Khuôn mặt của Dạ Nguyệt Ly đã thoát ra khỏi trạng thái mừng như điên, hai tay hắn nhanh chóng ôm chặt nàng lại, cho dù không làm nàng đau, nhưng cũng không có chuuts ý nào như muốn buông nàng ra! Dù có chết hắn cũng không buông ra, sáu năm trước, hắn nhất thời buông tay, vì vậy mà làm nàng rời xa hắn sáu năm! Lần này dù có chuyện gì hắn cũng sẽ không bao giờ buông tay! Cho dù muốn mạng của hắn cũng không thể!

Mộ Dung Tiểu Tiểu cái gì cũng thấy, nàng thấy được sự vui sướng thật tâm của hắn, nhưng nàng cũng không quên được một màn đỏ chói mắt ở kinh thành kia, hắn không muốn nàng suy nghĩ, nhưng là hắn thiếu chút nữa đã thành hôn!

Nàng hít , một hơi thật sâu, vận công né tránh hai tay của sư huynh, lại phát hiện không thể nhúc nhích! Mộ Dung Tiểu Tiểu ngẩn người, thiên linh quyết của nàng đã luyện đến tầng thứ sáu vậy mà cũng không chống lại nổi sư huynh!

“Nha đầu, đừng uống phí sức nữa, sư huynh sẽ không buông tay!” Khóe môi Dạ Nguyệt Ly hiện lên ý cười tà mị, lời nói mang theo sự bướng bỉnh

không thể chối cãi, trong đôi mắt tràn đầy thâm tình sâu sắc!

Đột nhiên, ahwns nhận thấy trong mắt nàng toát ra hàn ý, hai tay hần nhanh chóng run rẩy, hần không muốn thấy nàng như vậy, cũng không muốn nàng ghét hần, nhưng mà, đừng nghĩ muốn hần buông tay nàng!

“Mộ Dung Tiểu Tiểu! Người đừng mong thoát khỏi ta! Cũng đừng bao giờ nghĩ đến chuyện ta sẽ buông tay! Đòi này, người chỉ có thể là của ta! Cùng at một người!” Lời nói kiêu ngạo bá đạo từ trên đỉnh đầu truyền tới, mang theo sự chắc chắn tuyệt đối! Rồi hần cứ như vậy điên cuồng mà hôn, tình cảm ào tới mura cuồng phong gào thét, tàn sát toàn bộ thế giới của nàng, ngay cả linh hồn cũng đều bị tàn sát!

Mộ Dung Tiểu Tiểu nghe lời tuyên bố ngang ngực đó, đôi mắt không dám tin trừng lớn, hần điên rồi! Nàng chính là nàng! Không phải là của bất luận kẻ nào!

Cái lưỡi của hần tách hai hàm răng của nàng ra, công thành đoạt đất, gọi lên tất cả nhiệt tình của nàng! Hần điên cuồng, tham luyến cái hương vị mà sáu năm nay hần không được thấy, trong lòng thì tràn đầy thật thõ, thật khó có thể kìm chế trước nàng!

Mộ Dung Tiểu Tiểu suy yếu không thể thở nổi, than người cũng bị giam cầm không thể nhúc nhích, chỉ từ miệng của hần hấp thu chút không khí, hai gò má của nàng ửng hồng, đôi mắt mờ hơi nước, một bộ dạng như vậy đã thành công làm Dạ Nguyệt Ly dục hỏa đốt người!

Cảm giác được ở phía dưới có gì đó đang nổi lên, nháy mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng rõ ràng!

“Úm...” Dạ Nguyệt Ly ôn nhu nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, trong mắt xẹt qua ý cười, nha đầu của hần cũng thật nhẫn tâm, lại dám cắn hần một ngụm!

Mộ Dung Tiểu tiểu giật mình, trong miệng hai người bây giờ đều tràn đầy máu tươi, mà hần giống như không phát hiện, vẫn đắm chìm trong nụ hôn này, làm cho nàng vô cùng chán nản, đôi mắt híp lại, vận công một chút, tất cả bình hoa trong phòng đều vỡ vụn.

Dạ Nguyệt Ly cũng không quản chuyện người trong lòng thẹn quá hóa giận, ôm thắt lưng mềm mại của nàng nghiêng người một cái, lại hôn nàng một trận nữa, lần này là hôn khắp khuôn mặt của nàng, làm cho nàng thấy vô cùng nhột, người nào đó lại hạ xuống cổ nàng hôn sâu một vết hồng ngân....

Hần trầm nghĩ, cái này mất nha đầu không nhìn thấy được, có thể để nàng không giận....

Trong phòng đang chiến đấu đến trời long đất lở, ở ngoài viện Di Linh lại cười đến đau cả bụng, chủ tử cũng thật không biết thương hoa tiếc ngọc, động tĩnh lớn như vậy là muốn hạ nhân trong phủ đều biết, hần đúng là không nghĩ đến ngày mai tiểu cô nương sẽ xấu hổ không dám gặp người!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chương 66: tiếp

Bên trong phòng một mảng hỗn loạn, nơi nơi đều là mảnh vỡ của bình hoa và bàn ghế, đủ để thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu tức giận thế nào, không thể lmf hần bị thương, nàng liền đem nơi này của hần phá hỏng, lại nghĩ đến chuyện mỗi lần ra tay đều không thể đánh đến người hần, chẳng lẽ đằng sau lưng sư huynh có mắt sao?

“Dạ Nguyệt Ly, tên hỗn đản này!” Mộ Dung Tiểu Tiểu nổi giận mắg, cả người đều vận khí, một chương mãnh liệt xuất ra toàn lực!

“A...” Dạ Nguyệt Ly kêu một tiếng cuối cùng buông lỏng cánh tay, sau đó vô cùng quái dị ngã xuống dưới, rồi lại cố gắng quay mặt đi thống khổ che miệng, giống như có điều gì không muốn nàng thấy, vội vã xoay lưng lại phía nàng!

Nhìn thấy hần cúi người, Mộ Dung Tiểu Tiểu không rõ ra sao nhưng có thể nghe thấy tiếng “Tỉ tách tỉ tách”, tiếp theo lại nhìn thấy dưới chân hần là những vệt máu đỏ tươi! Dạ Nguyệt Ly đột nhiên kho khan kịch liệt, sau đó không thể ngừng, máu chảy ra cũng càng ngày càng nhiều, rất nhanh dưới chân hần đều là máu!

Mộ Dung Tiểu tiểu ngo ngác nhìn tay mình, đây là nàng đánh sao? Sư huynh rõ ràng có thể tránh tại sao lại không tránh? Có phải sư huynh lừa nàng không, làm sao chỉ một chương mà lại chảy nhiều máu như vậy?

Nàng nâng cnash lên mấy lần muốn chạm vào hần, nhưng lại không dám nhìn hần quay lại, nàng run run nói, “Sư huynh, đừng đùa nữa...”

Dạ Nguyệt Ly khẽ nhắc lên bạc môi, thân thể lung lay, hần cố gắng điều chỉnh lại hơi thở, suy yếu nói, “Không sao, không có chuyện gì.”

Di Tinh bên ngoài vừa nghe tiếng động trong phòng chấm dứt, lặng lẽ chuẩn bị đến góc tường nghe tiếp, chop mũi lại ngửi thấy một mùi máu tươi, trong phòng cũng truyền ra tiếng ho khan, nàng ta ngạc nhiên vỗ cái trán “Bốp” một cái!

“Uỳnh một tiếng Di Linh phá cửa xông vào phòng, đôi mắt nàng ta sợ hãi mở to, bất chấp chuyện chủ nhân không thích nữ nhân đụng chạm, nhanh chóng lấy ra một bình dược, dứt ngay cho Dạ Nguyệt Ly, tiếp theo nàng ta đỡ hần nói, “Chủ tử, Di Linh đưa người đi chưa thương!” Nàng ta quay đầu nhìn người còn đang ngồi ngốc ở đó, thiên a! Sau đó Di Linh làm bộ nâng Dạ Nguyệt Ly dậy muốn đi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, cưỡng chế sự kích động trong lòng, lạnh lùng nói, “Buông hần ra!” Nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm hai tay Di Linh đang đỡ Dạ Nguyệt Ly, chỉ cảm thấy vô cùng chướng mắt!

Không phải mình muốn mãi mãi ở bên cạnh sao? Ro ràng nàng yêu thương hần còn không đủ, vì sao hiện tại lại làm hần bị thương? Chuyện còn chưa rõ ràng, đúng là nàng không nên nổi giận như vậy, đúng rồi, nàng ghen tị, chắc chắn là nàng ghen tị! Chính là vì nàng không muốn có bất kỳ nữ nhân nào chạm vào hần!

Không để ý đến chuyện Di Tinh đang thất thần, Mộ Dung Tiểu Tiểu đi thẳng đến bên cạnh Dạ Nguyệt Ly, lại kinh ngạc nhìn hần vẫn đang coos găng lấy tay che miệng, bàn tay đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ, nhìn thấy ghê người! Hốc mắt nàng có chút ướt át, ngực cũng như nện lại, không nói thêm lời nào, đỡ Dạ Nguyệt Ly sang phòng bên cạnh.

Dạ Nguyệt Ly nhìn đôi mắt ướt át của nàng, tuy rằng nàng vì hần mà đau lòng, hần vô cùng vui sướng, nhưng mà, chính hần muốn nàng hết giận nên mới để nàng đánh, cũng không muốn nàng tự trách như vậy! Cố thuận khí, hần an ủi nói, “Nha đầu, sư huynh không sao mà.”

“Câm miệng, không cần ỏi gì cả!” Mộ Dung Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn hần một cái, oh ra nhiều máu như vậy, còn nói không sao?! Nàng cũng tự biết vừa rồi chương kia của nàng cũng đủ trực tiếp lấy mạng một cao thủ võ lâm rồi! Nếu nàng đoán không sai, chắc chắn sư huynh bị ội thương quá nặng nên mới ho ra nhiều máu như vậy!

Đôi mắt Dạ Nguyệt Ly sáng ngời, đôi huyết mâu chói mắt như đá bảo thạch quý hiếm, trong lòng hần vô cùng vui sướng, đem phần lớn sức nặng của thân thể dựa vào thân thể mềm mại của nàng, khoe miệng có chút ý cười.

Mà Di Tinh phía sau cười đến gập người, chủ tử cũng quá không đạo đức rồi, muốn theo đuổi nữ nhân mà còn dùng cả khổ nhục kế, nhưng mà, tiểu cô nương này cũng thật có ý tứ.

Tới tận lúc chiều muộn, Mộ Dung Tiểu Tiểu mới vận khí thu tay về, nàng đi xuống giường giúp Dạ Nguyệt Ly nằm xuống, lại lau khô vết máu bên miệng hần, rồi thân nhiên nói, “Ta đi làm đồ ăn cho ngươi, ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi.” Liếc mắt nhìn Di Tinh đang đứng một bên, nàng nói “Ngươi dẫn ta tới phòng bếp.”

Lúc này trên sân đã không còn ánh mặt trời, Mộ Dung Tiểu Tiểu đi xuyên qua hành lang gấp khúc, sau đó mới hỏi, “Hần vì sao bị như vậy?”

Nàng giúp sư huynh vận khí chưa thương mới biết gần đây kinh mạch sư huynh đã chịu tổn thương nặng, cũng may võ công sư huynh cao, có thể bảo toàn tính mạng, bình thường sẽ không có chuyện gì, nhưng nếu bị thương nặng lần nữa, chắc chắn sẽ mất mạng! Có trời mới biết vừa rồi nàng đã sợ thế nào, cũng may nàng chưa luyện đến tầng cuối cùng của Thiên linh quyết, bằng không sư huynh nhất định sẽ chết dưới tay nàng! Đến bây giờ trong lòng nàng vẫn còn sjoy hãi!

Di Tinh khẽ liếc nhìn tiểu cô nương trong lòng chủ tử nhà mình, tuy rằng là nàng làm chủ tử bị thương, nhưng mà nàng ta là thuộc hạ của chủ tử, không có tư cách đi trách cứ chủ nhân, cho nên nàng ta nhẹ nhàng đáp, “Sáu năm trước ngươi ngã xuống vách núi đen, hần cũng nhảy xuống theo ngươi, thiếu chút nữa đã tẩu hỏa nhập ma!”

Di Tinh lời ít mà ý nhiều, lại làm cho thân thể Mộ Dung Tiểu Tiểu run lên! Tẩu hỏa nhập ma! “Vậy mắt của hần...”

“Đúng vậy, cùn bởi vì ngươi!” Nàng ta giống như ngại Mộ Dung Tiểu Tiểu còn chưa đủ kích động vẫn cứ nói, “Chắc chắn, ngươi còn không biết, năm đó khi ngươi rơi xuống vách núi, chủ tử ở lại mười ngày, bất luận chúng ta có nói gì, chủ tử vẫn nói ngươi đang chờ hần đến, ngươi chờ hần cứu ngươi, chúng ta nhìn thấy không nổi, muốn hần nhận thức được ngươi bị biến mất trong vùng ánh sáng, căn bản không thể ở dưới đáy cốc, kết quả chủ tử nghe xong liền phát điên! Ta, Tức Mặc Tuyết Dương, Toái Nguyệt cùng các vị đường chủ cùng thể làm gì, mãi đến khi huy động hết người trong Tiều Dao sơn trang, mới kéo chủ tử đang chuẩn bị cận kề cái chết lại! Tuy rằng đã mang ngươi về, nhưng thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch đều tổn thương nghiêm trọng, từ đó đến nay bệnh tình đều không dứt, còn đôi mắt lại chuyển thành huyết mâu làm người ta sợ hãi!” Di Tinh một bên vừa kể, vừa nhìn lên Mộ Dung Tiểu Tiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, đôi lông mày thanh tú gất gao nhú lại, chủ tử a chủ tử, Di Tinh đã lập công lớn cho người rồi, sau này Di Tinh muốn nghỉ ngơi một tháng!

Mộ Dung Tiểu Tiểu yên lặng giấu đi đôi mắt long lanh nước, nàng vẫn còn một vấn đề nữa, nhưng nàng muốn tự mình đi hỏi sư huynh!

Di Tinh vốn tưởng Mộ Dung Tiểu Tiểu nói xuống bếp chỉ là lấy cớ, rồi sau đó sẽ chọn người nấu ăn ngon thay mình làm, nhưng không ngờ, nàng lại nhóm lửa, làm rau làm thịt, tất cả đều rất trôi chảy! Dien^&*&*equ_ donnn Nhìn nàng cuốn tay áo, cầm thìa, Di Tinh không hề cảm thấy mất tự nhiên, nhìn nàng bận rộn làm việc vẫn cảm thấy vô cùng xinh đẹp, quả nhiên, mỹ nhân làm cái gì cũng đẹp.

Lúc Mộ Dung Tiểu Tiểu bưng bát cháo thơm lừng lên, trong phòng, Dạ Nguyệt Ly đang ngẩn người mở to mắt ngồi trên giường nhìn đỉnh màn. Nàng bỗng nhiên cảm thấy một màn này vô cùng quen thuộc, sáu năm trước, ngày nào nàng cũng như vậy, ngủ thẳng đến khi chờ sư huynh mang đồ ăn đến.

Nay, tất cả đều đã ngược lại!

Nghĩ như vậy, nàng không nhịn được khẽ kéo khóe môi, thông thả đi đến bên cạnh giường, đem khay cháo buông xuống, nàng nhẹ nhàng nâng hần dậy, “Đồ ăn hơi chậm, ta là đồ nhẹ một chút, sư huynh mau đến ăn.”

“Nha đầu! Người còn ở đây! Còn ở đây là tốt rồi, còn ở lại là tốt rồi...” Dạ Nguyệt Ly không để ý tới thương thế, vội xốc chân ôm chặt lấy Mộ Dung Tiểu Tiểu, thất thần níu non, hần đợi đã lâu mà cũng không thấy nàng về, hần lại nghĩ tới, có phải nàng đã rời đi rồi không!

Dạ Nguyệt Ly đột nhiên lao tới làm khay cháo trong tay Mộ Dung Tiểu Tiểu xụt nửa đổ, nàng chỉ đành để mặc hần ôm, cánh tay nâng cao lên, tránh để hần bị bỏng, nàng bắt đầu đi thờ dài, “Sư huynh, ta còn có thể đi đâu, không phải nói đi làm đồ ăn cho người sao?”

Đến tận khi nàng cẩn thận đem cháo cho hần ăn, trong miệng Dạ Nguyệt Ly đều là vị cháo ngọt lịm thơm nồng, lúc ấy hần mới yên tâm trong lòng vô cùng cảm động, hoàn hảo, nàng vẫn còn ở đây!

Hần đưa mắt nhìn cửa sổ, đã đến gần chạng vạng, quan tâm hỏi, “Nha đầu, đã ăn chưa?”

“Người ăn trước một chút nữa ta ăn.” Mộ Dung Tiểu Tiểu nhẹ nhàng lắc đầu, nàng làm gì còn có tâm trạng ăn, chỉ sợ hần bị thương còn đói bụng, vội vàng nấu cơm cho hần, dù thế nào cũng là nàng làm hần bị thương!

“Không, nha đầu cùng ăn với sư huynh.” Đôi hồng má xinh đẹp của Dạ Nguyệt Ly bình tĩnh nhìn nàng, rồi sau đó bực cười.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhớ tới lời Di Tinh vừa nói phiền muộn không thôi, lúc này hần lại tự nhiên ngang bướng, làm nàng cũng nóng nảy rồi, “Dạ Nguyệt Ly, người đừng có ngang bướng như vậy!”

“Ta không ăn!” Khuôn mặt Dạ Nguyệt Ly vẫn đơn giản như vậy, không chút thay đổi khẽ nghiêng người, thật sự không có ý định ăn nữa.

Mộ Dung Tiểu Tiểu vô lực phản kháng rồi, người nọ sao lại giống tiểu hải tử vậy chứ? Nàng thỏa hiệp nói, “Chỗ này không đủ hai người ăn, người ăn trước, chút nữa ta lại đi ăn cũng không sao.” Nàng giải thích cùng hần, thật sự không muốn so đo với một bệnh nhân.

“Không sao, ta không đói bụng, nàng ăn nhiều một chút!” Dạ Nguyệt Ly nhất thời cao hứng vô cùng, khuôn mặt tuấn tú vui vẻ làm cho Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn thấy kiểu gì cũng biết hần đang xúc động.

Nàng không có tiếp lời hần, mà nghiêm túc hỏi, “Nếu như ta không tới, có thật là người sẽ thành thân?” Khi trở về nửa tháng nay nàng đều vô cùng khó chịu, nàng không hiểu vì sao sư huynh không chờ nàng trở lại, sư phụ đều biết được nàng trở về, sư huynh đã không tới thì thôi, vì sao sau sáu năm nàng trở về tin tức đầu tiên nàng nghe được là sư huynh muốn thành thân?

Nàng luôn nghĩ muốn hỏi rõ ràng, không nghĩ tới trong hai người sẽ tồn tại hiểu lầm nào, cho dù không thể ở cùng một chỗ như xưa, nàng cũng phải biết rõ ràng sư huynh tại sao lại làm vậy?

Nàng làm sao cũng không thể quên thời khắc nàng rơi xuống vách núi kia, hần tê tâm liệt phế rống lên, mỗi khi ban đêm nàng bừng tỉnh, cả người cũng toàn mồ hôi lạnh, lại cũng không thể ngủ tiếp được, không có vòng tay ấm áp của hần, nàng chỉ cảm thấy vô cùng thiếu thốn, khó chịu đến cùng cực.

Dạ Nguyệt Ly đem bát cháo trong tay Mộ Dung Tiểu Tiểu bỏ sang một bên, đem nàng nhẹ nhàng ôm vào trong lòng, thật thà nói, “Ta không muốn thành thân, cho dù nàng không về ta cũng không bao giờ thành thân.”

“Vì sao?” Mộ Dung Tiểu Tiểu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, con người trong suốt như ngọc lưu ly bình tĩnh nhìn hần, chờ đợi câu trả lời.

“Nàng còn nhớ sáu năm trước, Huyết Thiên bắt nàng áp chế ta bắt ta về Nam Dục không?” Dạ Nguyệt Ly nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt mềm mại của nàng, đôi huyết mâu lãnh lệ, chỉ khi nhìn nàng, mới có thể ôn nhu như vậy.

“Nhớ rõ.” Lúc đó nàng cũng vô cùng hoài nghi thân thể của sư huynh, sau này qua Lam Y giáo cũng chứng thật được suy nghĩ của nàng.

“Hần là do phụ hoàng phái tới, mà phụ hoàng muốn ta kế thừa ngôi vị hoàng đế.” Dạ Nguyệt Ly không chút để ý, bàn tay vẫn luôn vuốt ve mái tóc đen mềm mại trong tay.

Mộ Dung Tiểu Tiểu đột nhiên đứng dậy, híp đôi mắt hạnh, trông mắt cũng lạnh lại, nàng tựa tiểu phi tiểu nói, “Cho nên, người liền lấy Triệu Thị Nhân?”

“Nha đầu, con mắt nào nhìn thấy sư huynh muốn kết hôn? Đừng nói đây là chuyện người khác chủ trương, dù vậy ta cũng chưa bao giờ để ý, tất cả trong vương phủ cũng là phụ hoàng bố trí, mà ta, căn bản không có làm cái gì!” Dạ Nguyệt Ly nhìn nàng ghen không chút che giấu, nhất thời tâm tình vô cùng tốt, xem ra, tiểu nha đầu của hần đã thông suốt rồi.

Thân thể hần khẽ động muốn đem nàng ôm trở lại, nhưng Mộ Dung Tiểu Tiểu lại rút lui từng bước, nàng cười lạnh nói, “Người không mặc hồng y, nhưng người lại cũng ở đó! Đây là sự thật!” Nàng thanh thanh chất vấn, cảm giác lồng ngực đang cháy một đồng lửa, cháy lớn làm nàng vô cùng khó chịu! Có thể khẳng định sư huynh không muốn thành thân với Triệu Thị Nhân, bằng không hần cũng không trước mặt nhiều người như vậy mà ôm nàng rồi đi, nhưng mà, nàng chính là không thể chịu được khi nhìn thấy hần ở trong hôn lễ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Chương 66: Cuối

Dạ Nguyệt Ly khiếp sợ nhìn thất vọng trong mắt nàng, hẳn vì thấy nàng ghen mà mừng rỡ như điên, đồng dạng cũng kinh hoàng vì nàng lại lạnh lùng như vậy! Thôi thôi, cũng không cần giấu giếm nàng, “Nha đầu có biết Dạ gia của Nam Dục quốc không?”

“Biết thì như thế nào, ta đã cho người tra thân thế của ngươi!” Nàng nói không chút nào giấu giếm

Sư huynh vốn tên là Nam Cung Nguyệt Ly, là con trai nhỏ nhất của quốc vương Nam Dục Quốc Nam cung Quân Hạo, mẫu thân là độc nữ duy nhất của Dạ gia, gia tộc lớn mạnh nhất DLQ_DOnn Nam Dục quốc Dạ Tâm Nghiên, sau khi bị hoàng đế triệu vào cung làm phi, Dạ gia không thể phản kháng, đây là một âm mưu đã trog dự kiến, Dạ gia cũng đã giao ra phần lớn tài lực tránh để đức vua nghi kỵ, nhưng lại không nghĩ rằng gia tộc vẫn không tránh khỏi kiếp nạn, đến với Dạ gia không phải đường sống mà cả nhà đều bị giết, mà sau đó mẫu thân sư huynh ở trong cung đau thương tự thiêu cả cung điện, chết trong biển lửa, đứa con út của hoàng đế Nam Cung Quân Hạo, cũng chính là sư huynh đã mất tích trong hỏa hoạn năm đó.

Sáu năm trước, hoàng đế mới tuyên bố, hoàng tử nhiều năm mất tích trước đây đã được tìm về, tất cả đều nhận đãi ngộ như các vị hoàng tử khác, còn có danh hiệu Thân Vương.

Dạ Nguyệt Ly nhũn mảy, không rõ vì sao mới trở lại nhưng nha đầu lại rõ chuyện của Dạ gia mấy chục năm trước, nhưng hẳn cũng không hỏi, hẳn tiếp tục giải thích nói, “Lúc ấy Huyết Thiên tới cửa tìm ta, nói nếu ta không nhanh về Nam dục phụ hoàng sẽ hủy thi thể của mẫu thân ta, phụ hoàng biết ta cần bản không thêm đề ý tới ngôi vị hoàng đế, mà chuyện có thể áp chế ta, trừ ngươi đã bị rơi xuống vực, còn có thi thể của mẫu thân!”

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhếch môi, không có lên tiếng, là chuyện mẫu thân của sư huynh, nàng không có tư cách yêu cầu hẳn bỏ xuống vì nàng, mà nàng cũng không muốn vậy.

Nhìn ra được nha đầu không vui vẻ, Dạ Nguyệt Ly cười nói, “Nha đầu, đừng có đau lòng như vậy, thân xác của mẫu thân ta đã tìm về được, sở dĩ làm vậy là để che mắt phụ hoàng không cho hẳn biết được.” Phụ hoàng biết thực lực của hẳn, ở chúng sáu năm nay không có chuyện gì đã là giới hạn rồi!

Cho nên, sư huynh thì ở trong vương phủ còn người của hẳn thì hành động? Nếu sư huynh không ngoan ngoãn ở trong phủ, nhất định hoàng đế sẽ phát hiện, xác chết bị đoạt đi! Bằng không sư huynh sao lại đi lo lắng đối đầu với hoàng đế? Như vậy, kế hoạch của sư huynh định đến khi nào thì bắt đầu? Tại sao đến giờ vẫn âm binh bất động, vẫn bị hoàng đế quản chế?

“Thật ra khi sư phụ xuất cốc, sư huynh liền có cảm giác ngươi trở lại, nhưng dù có tra thế nào cũng không thể tra ra tin tức của ngươi, đến tận khi ngươi đến khách điểm kia, sư huynh mới biết tin tức của ngươi, sợ ngươi không tìm thấy sư huynh nên ở vương phủ, cũng là vì chờ ngươi.” Dạ Nguyệt Ly cười nói, cũng không quan mình còn bị thương, đứng lên ôm thân thể mềm mại kia lại, trực tiếp khóa chặt trong lòng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngốc lảng, Lam Y giáo thật có bản lĩnh nha, ngay cả sư huynh cũng không thể tra ra tung tích! Chờ nàng phản ứng lại, cả người đã ở trong lòng người nào đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng xụ xuống, ảo não nói, “Đã biết mà ngươi còn không tìm ta?” Chẳng lẽ để nàng đến cướp chú rể hẳn cảm thấy vô cùng vui vẻ sao?

“Sư huynh làm sao không đến cho được, chỉ là nha đầu không biết!” Khuôn mặt Dạ Nguyệt Ly đầy ủy khuất, DLQ_Donn vừa dứt lời bàn tay nheo nheo khuôn mặt mềm mại của tiểu nhân nhi trong lòng giống như trừng phạt.

“Hai người tới hôm đó là sư huynh giết?” Mộ Dung Tiểu Tiểu kinh ngạc hỏi, lần đó nàng đã cảm thấy vô cùng nghi ngờ tại sao hai người kia lại chết đột ngột như vậy, ban đầu nàng còn tưởng Tần Thương làm, lúc hỏi mới phát hiện là một người khác.

“Phải, cũng không phải.” Dạ Nguyệt Ly nghiêng đầu hừ lạnh nói, hai kẻ chết tiết, rơi vào tay hẳn còn muốn được toàn thây?

“Có ý gì?” Mộ Dung Tiểu Tiểu hoang mang rồi, cái gì là phải mà cũng không phải?

“Là sư huynh ra lệnh, Toái Nguyệt ra tay.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu liếc một cái xem thường, bỗng nhiên giờ tay xoa nhẹ lên đôi huyệt mâu, khóe môi hẳn khẽ nhếch, tràn đầy thâm tình nhìn nàng, “Đúng vậy, hiện tại ta vô cùng hối hận vì sao hôm đó không đích thân đi tìm ngươi, ằng không có thể gặp nhau sớm một chút.” Nếu như vậy cả vương phủ hôm nay cũng không có sợ hãi đến vậy.

Thật! Hẳn nhìn đôi mắt của nàng trong một giây kia liền hiểu, trong mắt nàng chỉ có đau lòng! Không có ghét bỏ cùng sợ hãi!

Dạ Nguyệt y đem đầu chôn trong cổ của tiểu nhân nhi, nhẹ nhàng vuốt ve, ngửi được mùi thơm tươi mát quen thuộc của nàng, rồi sau đó hẳn ngẩng đầu dụ hoặc nói, “Nha đầu, hãy ở cùng sư huynh mãi mãi, được không?”

“ta sẽ tin tưởng sư huynh một lần, nhưng nếu ngươi phản bội ta, tự tay ta sẽ giết ngươi!” Mộ Dung Tiểu Tiểu đột nhiên nói, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc, có thể thấy nàng nói có bao nhiêu thành thật!

Hắn nắm bàn tay trắng nõn của nàng, đem nó đặt ở ngực trái, rồi sau đó nhẹ nhàng nhấn mạnh, giống như tuyên thệ nói, “Vĩnh viễn sẽ không bao giờ phản bội, hơn nữa cái mạng này, nàng thích lấy lúc nào cũng được!”

Mộ Dung Tiểu Tiểu cảm giác được sự ám áp từ sau lưng xiêm y truyền tới, cùng lồng ngực mạnh mẽ kia chậm rãi nhảy lên một cái, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nàng trêu tức nói, “Sư huynh vẫn là nghĩ biện pháp đối phó với hỗn loạn sắp tới đi, còn không biết bên ngoài đối với màn cướp rở của ta như thế nào đâu, còn người lại bị thiếu nữ xinh đẹp mê hoặc mà bỏ thể thù sắp cưới nha!” Nàng vừa nói vừa lấy ngón trỏ mảnh khảnh chỉ chỉ trong ngực hân, vô cùng không chừa lực đạo chỉ sợ hân bị đau.

Nàng không sợ những lời đồn nhảm bên ngoài, cho dù bên ngoài có náo nhiệt thế nào cũng không phải chuyện của nàng, chẳng qua, đúng là nữ nhân ghen tị thật đáng sợ, chỉ mong Triệu Thi Nhân kia không làm cái trò quý quai gì! (VP: Ai nha *liếc mắt* ta thấy tỷ mong người ta làm trò quý gì nhiều hơn đây...hồ hồ)

“Nha đầu, không cần lo lắng, tất cả giao cho sư huynh.” Về chuyện của Triệu Thi Nhân, hân không thấy có lỗi chút nào, ngay cả nói chuyện hân cũng chưa từng nói với nàng ta. Chỉ là một mình đối phương tình nguyện gả, tốt nhất không nên làm chuyện ngu xuẩn, bằng không...(VP: *chạy xa* mồ này bạc tình quá a~~~ nham hiểm quá nham hiểm... *kêu trời!!*)

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Hân đề ý

Editor: Vân Phiêu

Triệu Tại Nghị vừa đưa nữ nhi của mình lên kiệu hoa, nhận chúc mừng của bằng hữu, mới chậm chạp chuẩn bị đi Ly vương phủ dự yến tiệc. Nét mặt già nua của hân ta vui mừng cười con ngựa lớn, hồi tưởng lại cả đời rong ruổi nơi sa trường, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nay nữ nhi cũng đã gả cho người ta, đời này của hân coi như cũng đã viên mãn được hơn nửa. Khi còn trẻ hân cũng chỉ là một tham tướng nho nhỏ, ở trên chiến trường anh dũng không sợ chết, giết địch vô số, ngay lúc đó tướng quân bị thương, hân ta được lệnh làm phó tướng, từ lúc đó đã lập vô số chiến công, mà vị tướng quân đề bạt hân lại từ trận nơi sa trường, sau đó hân đã được hoàng đế Nam Cung Quân Hạo phong làm hộ quốc đại tướng quân.

Mấy năm nay mấy tiểu quốc bên cạnh kẻ cả Bắc Địch quốc đều ám binh bất động, không chút phân tranh, hoàng thượng niệm tình hân ta trung quân ái quốc, nên cũng yên tâm đem binh quyền trao hết cho hân ta. Nhưng mà hân cũng ngầm hiểu được, hoàng thượng có ý định truyền ngôi cho Ly Vương gia, nên mới đề hân làm đám hỏi cùng Triệu gia. Mặc dù hân trung quân ái quốc, nhưng cũng không ham gì cái danh Ly vương phi, chỉ riêng chuyện sáu năm trước Ly vương trở lại Nam Dục, một đường giết sạch Nguyệt Nha quốc, lúc đó làm cho người đã nhiễm vô số máu tươi tại chiến trường như hân ta cũng cảm thấy sợ hãi, huyết mâu thì huyết tàn nhẫn như vậy, nữ nhi gả sang rốt cuộc là phúc hay họa cũng biết? Hân ta cũng lo lắng, Ly vương gia này chưa bao giờ đề tâm đến nữ nhi của mình, mọi chuyện đều do nữ nhi của hân cùng hoàng thượng bí mật thương lượng, ly vương liệu có cam lòng? Từ khi theo Ly vương về nước hân ta đã cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, ngoài mặt hoàng thượng và Ly vương vô cùng hòa ái, nhưng thật ra lại là sóng ngầm mãnh liệt! Chỉ tiếc đứa nhỏ Thi Nhân này lại nói, không phải Ly vương quyết không lấy chồng đã như vậy hân ta cũng không thể không giúp đỡ.

Lúc Triệu Tại Nghị đi tới ngã tư Nam Thành, liền nhìn thấy phía xa xa các vị đại thần đang liều mạng chạy ra khỏi vương phủ, một loạt hắc y nhân sát khí bức người đứng đầy trong ngoài phủ, trong tay cầm đao kiếm đang cao giọng sơ tán mọi người! Triệu Tại Nghị chợt thấy không ổn rồi! Hân ta đá mạnh bụng ngựa, phi nhanh tới cửa vương phủ, liền thấy Tức Mặc thị vệ luôn đi theo phía sau vương gia, hân ta nghi hoặc hỏi, “Tức mặc thị vệ, đang xảy ra chuyện gì, tại sao mọi người lại chạy hết thế này?”

“Triệu tướng quân, thật có lỗi, vương gia chúng ta không định thành thân, cho nên, cũng không cần phải làm tiệc cưới.” Tức Mặc Tuyết Dương vẫn hi hi ha ha cười nói, trong lòng lại đem chủ tử nhà mình ra oán thán cả nghìn lần, chủ tử ôm mỹ nhân đi hưởng thụ, còn lại bắt bọn hân phải thu thập, chuyện này thật làm cho người ta muốn tìm hứng hỏi tội.

“Có ý gì! Nữ nhi của bản tướng quân đâu?” Triệu Tại Nghị vô cùng giận dữ, Ly vương lại dám đào hôn! Thi Nhân hiện đang ở đâu? Bây giờ ra sao rồi?

“Hiện tại còn ở tiền đường, Triệu tướng quân, ngưng ngưng, ta còn phải đi sơ tán khách, không thể cùng ngài hàn huyên.” Tức Mặc Tuyết Dương xoay người hướng về phía Toái Nguyệt tròn mắt nhìn, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Toái Nguyệt lạnh lùng liếc hân ta một cái, ngu ngốc! Còn có tâm tư đi trêu ghẹo chủ tử, chuyện này làm không tốt, Tức Mặc Tuyết Dương cứ xác định sau này đừng nghĩ đến chuyện nghỉ ngơi!

Triệu Tại Nghị từ cửa đi vào lo lắng gọi Triệu Thi Nhân, hân ta nhìn nữ nhi nhà mình ở trong phòng, khăn trùm đầu bị nàng ta kéo sang một bên, mũ phượng cũng nghiêng lệch, giá y đồ thậm chí có chút hỗn loạn, nàng ta ngây ngốc cúi đầu không biết suy nghĩ chuyện gì, hân ta lo lắng khẽ gọi, “Thi Nhân, phụ thân đến rồi.”

Triệu Thi Nhân chậm chạp ngẩng đầu, ánh mắt đại ra, vẻ mặt đều là không hiểu, nhìn Triệu Tại Nghị một lúc lâu sau mới giống như bừng tỉnh đại mộng nói, “Phụ thân, vương gia không cần Thi Nhân?”

“Nhân nhi, đã xảy ra chuyện gì? Không phải vương gia hôm nay ở trong phủ sao?” Hai tay Triệu Tại Nghị đỡ bả vai Triệu Thi Nhân, nhìn bộ dạng nàng

ta thất hồn lạc phách, nội tâm cũng khổ sở vô cùng, trước kia hẳn ta đã nói Ly vương này không thể lấy!

“Phụ thân, hẳn đi theo nữ nhân khác rồi!” Triệu Thi Nhân nói xong bèn lao vào ngực Triệu Tại Nghi òa khóc!

Cả trái tim của Triệu tại Nghi đều run rẩy, khuôn mặt già nua của hắn thiếu chút nữa cũng giàn dụa nước mắt, gọi cho người cái tên ly vương kia! Lại dám trước mặt nhiều người làm nữ nhi của ta mất thể diện như vậy, tuy nói hẳn là quân còn ta là thần, nhưng nhục nhã này, Triệu gia sao có thể chịu đựng, thật tưởng Triệu gia ta dễ khi dễ?

Lừa giận đáy lòng Triệu Tại Nghi không thể dập tắt, khuôn mặt già nua đột nhiên hiện lên ý cười lạnh lùng, khước mũi hắn ta khẽ nhếch nói, “Đi, cùng phụ thân tiến cung, chúng ta tìm hoàng thượng lý luận!”

Triệu Thi Nhân cũng đã bình tĩnh lại, lúc ấy cũng đã lau hết nước mắt, trông mắt đều là ngoan độc, vẻ mặt âm lãnh, nữ nhân lai lịch không rõ cũng dám đoạt người cùng nàng ta? Chờ mà xem, vị trí Ly vương phi này chắc chắn là của nàng ta rồi!

Trong ngự thư phòng, long tiên hương lượn lờ lan tỏa, hương thơm tràn ngập, Nam Cung Quân Hạo mặc long bào ngồi phía trên, lửa giận theo lời Triệu Thi kể ra càng ngày càng tăng, hắn vỗ án thư đứng lên, giận dữ quát, “Người đâu! Lập tức tuyên Ly vương tiến cung!”

Nam Cung Quân Hạo ánh mắt dựng thẳng, tên hỗn đản này! Trẫm giúp hắn an bài tốt tất ả, hắn lại dám không ngoan ngoãn! Dám không thèm để ý mặt mũi Triệu gia, có phải định cùng Triệu gia tranh đấu một phen, như vậy Nam Dục liền xong đời? Nam Cung Quân Hạo càng nghĩ càng giận!

“Thỉnh hoàng thượng làm chủ cho nữ nhi của vi thần!” Triệu tại Nghi hất vạt áo quỳ xuống, hai tay ôm quyền, đôi mắt ai oán.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Chương 67: Tiếp

“Không! Xin hoàng thượng bớt giận! Việc này không liên quan đến vương gia, mọi chuyện đều do cái nữ nhân không rõ từ đâu tới kia gây nên! Vương gia chỉ là bị nàng làm cho mê muội, mong hoàng thượng không nên tức giận với vương gia!” Hai mắt Triệu Thi Nhân đầm lệ khẩn cầu, một bộ dạng yêu say đắm không đành lòng để người kia chịu phạt.

Triệu Tại Nghi nghiêng răng nghiêng lợi âm thầm phần hận Ly vương gia lại dám tổn thương nữ nhi bảo bối của hắn ta, cục tức này hắn ta nuốt không trôi! Nhưng dù hắn ta có tức giận thế nào cũng không dám thể hiện trước mặt Nam Cung Quân Hạo.

Nhưng lúc này, hắn ta lại quên mất, mọi chuyện là Nam Cung Quân Hạo ngầm quyết định cùng con gái hắn ta! Bởi vì là chuyện của nữ nhi nhà mình nên lý trí của hắn cũng không được như thường.

“Cũng là Nhân nhi hiểu chuyện, còn nói tốt cho tên hỗn đản kia, yên tâm đi, trẫm nhất định sẽ cho người một cái công đạo!” Nam Cung Quân Hạo lắc đầu than nhẹ, ung mâu hắn hít lại, rồi sau đó lại ngồi xuống lần nữa.

Lúc này lại có người đến báo, “Hoàng thượng, Ly vương gia sai người truyền tin nói, không cần đi tìm người, ba ngày sau vương gia sẽ tự mình tiến cung.”

Tin này làm cho Nam Cung Quân Hạo thật sự nổi giận rồi, hắn ta quát, “làm càn!” Hai mắt hắn ta tròn tròn, ngực phập phồng tức giận, một quyền mạnh mẽ đập lên án thư, tấu chương chong chóng chất bên trên ào ào rơi xuống đất! Nghịch tử này! Hắn lại dám ngỗ nghịch như vậy?

Triệu Tại Nghi im lặng nín thở không dám nói câu nào, hắn ta giương mắt nhìn Nam Cung Quân Hạo, con người thâm u mờ mịt không hiểu, thần sắc của hoàng thượng thật làm người ta khó đoán, hắn ta không khỏi nghĩ thầm, xem ra hôm nay vào cung cũng không có kết quả rồi.

Mà Triệu Thi Nhân lúc này đã vô cùng giật mình, vẻ mặt nàng ta đều là không dám tin, chẳng lẽ vương gia không có chút áy náy nào với nàng ta? Nàng ta còn tưởng rằng hẳn chỉ là nhất thời bị nữ nhân kia mê hoặc, dù thế nào cũng không dám làm hoàng thượng tức giận. Nàng ta dù tốt xấu gì cũng là nữ nhi của tướng quân, nếu suy nghĩ cho đại cục, vương gia nên xuất hiện mới phải, nhưng nàng ta không nghĩ tới là, vương gia thật sự mặc kệ mọi chuyện, cũng mặc kệ nàng ta?

Chuyện này không phải sẽ biến Triệu Thi Nhân nàng ta trở thành trò cười trong giới quý tộc sao? Không! Sao có thể! Nàng ta bỗng nhiên ngừng đầu, “Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng, lão thần cùng nữ nhi xin cáo lui trước, nếu vương gia ới muốn ba ngày, vậy thì liền đợi ba ngày nữa đi.” Triệu Tại Nghi vững vàng nói, nhưng hi cúi đầu lại liếc mắt nhìn Triệu Thi nhân một cái, trấn an nàng ta rằng ta một cái, rồi sau đó lập tức lùi nàng ta ra khỏi ngự thư phòng.

Đáy mắt Triệu Thi Nhân xẹt qua một tia không cam lòng, nhưng cũng không lên tiếng nữa, đến tận khi cách ngự thư phòng một khoảng khá xa, cũng

không thấy cung nhân, nàng mới phần nộ vung tay khỏi Triệu tại Nghị, thảm oán nói, “Phụ thân, vì sao không cho nữ nhi nói? Vương gia khinh người quá đáng! Còn nữ nhân kia nữa, nhất định phải làm cho hoàng thượng bắt nàng ta lại! Lại dám quyến rũ vương gia!” Hai nàng ta mất thể diện trước mặt nhiều người như vậy! Trước kia không biết bao nhiêu người ghen tị với nàng ta, ghen tị nàng ta được gả cho Ly vương, thế nhưng bây giờ chính bọn họ lại ở sau lưng cười nhạo nàng ta!

Triệu tại Nghị thở dài một tiếng khoanh tay nói, “Người không thấy hoàng thượng đang giận dữ sao? Dù Ly vương có sai, cũng chỉ hoàng thượng mới có thể trừng trị hắn, người muốn lúc này kể tội, diengh1476danleu8798quydonn vậy không phải là sẽ rước họa vào thân? Thôi đi, chúng ta đợi vài ngày nữa, nếu Ly vương không cho chúng ta một cái công đạo, cha liều cái mạng già này cũng sẽ không để con chịu ủy khuất!”

Triệu Thi Nhân có chút ngạc nhiên, tức giận cũng chậm rãi tiêu tán, đôi lông mày của nàng ta run lên, bất lực nói, “Phụ thân, nữ nhi bây giờ quay về vương phủ sao?” Ly vương căn bản không thể nói chuyện rồi, nếu bây giờ nàng ta về Ly vương phủ mà lại bị đuổi ra ngoài, không phải sẽ làm cho cả nam Dục này chê cười sao?

Hai cha con Triệu gia vừa đi, Nam Cung Quân Hạo liền lập tức chạy tới mật thất, chứng minh suy đoán của mình, sắc mặt hắn ta chuyển kinh hãi! Quá nhiên! Xem ra vẫn là do hắn ta đã xem thường con trai của mình! Sáu năm nay, hắn ta mới chỉ đến nơi này có một lần, vậy mà vẫn bị con trai tìm được manh mối! Như vậy toàn bộ Nam Dục quốc này còn ai xứng đáng với vị trí kế thừa hắn ta như đứa con trai này!

Nhưng mà, hiện tại đã không còn lợi thế gì, cơ hội kế tiếp xem ra rất khó, kia, con trai hắn ta chính là một con ngựa hoang khó thuần dưỡng!

Mây khói lượn lờ, cúc hoa nở rộ, trăm hoa kiêu diễm khoe hương sắc, không khí thoáng đàng trong sạch.

Tâm tình Mộ Dung Tiểu Tiểu vô cùng tốt, nằm trên nhuyễn tháp xem hoa cúc, đôi tay bạch ngọc bưng ly trà hoa cúc lên thưởng thức, Tiểu Ngư ở bên cạnh bóc hạt dưa, mà Tần Thương vẫn ôm kiếm đứng như cũ.

“Tiểu thư, vì sao chúng ta lại chuyển đến đây?” Tiểu Ngư một bên bóc vỏ hạt dưa, một bên khó hiểu hỏi.

“Không thích nơi này sao?” Mộ Dung Tiểu Tiểu thân nhiên cười nói.

“Thích!” Ở nơi này ăn ngon, ngủ ngon, còn không phải làm việc, quá tốt.

Mộ Dung Tiểu Tiểu mỉm cười nhìn cục bông trắng trong bụi hoa, thỉnh thoảng lại kêu ngao ngao hai tiếng, đôi môi anh đào của nàng tràn ra tiếng cười khê, nàng ở ẩn cốc ngày người sáu năm, lúc trước khi nàng mới nuôi tuổi bạch đã chín tuổi, nó lại ở bên nàng tám năm, rồi nàng lại rời xa nó sáu năm, động vật vốn cũng không sống được lâu, nhiều nhất cũng chỉ được hai mươi năm, nếu không phải giống của tiểu Bạch vô cùng tốt, không chừng khi nàng trở lại đã không được thấy nó.

Nàng ngoắc tay gọi tuyết lang lại, thay nó phui những cánh hoa dính trên lông, rồi sau đó lại sờ sờ đầu sói, Tuyết lang sung sướng vờn cái lưỡi hồng hồng liếm đôi bàn tay trắng nõn của nàng, làm Mộ Dung Tiểu Tiểu nhột cười khanh khách.

Thật sự là một màn ấm áp xinh đẹp.

Ở chỗ góc tường không xa, chỗ nào đó mặt càng ngày càng đen, trong mắt hắn bộc phát ra sự ghen tị vô cùng, lực phủ ngũ tạng đều sôi trào rồi, trong lòng cũng thầm mắng, chết tiệt! Hắn nên đem con chó kia đuổi về cốc mới đúng, lại dám cướp người với hắn, làm cho tiểu nha đầu không ở bên cạnh hắn! (VP: Dạ ca ngày càng xuống cấp rồi... hớ hớ *che miệng cười* đi ghen tị với một con đại cầu a~~~~). Còn có tên nam nhân bên cạnh tiểu nha đầu! Lại dám đứng cạnh bảo bối của hắn, có phải hắn ta không muốn sống nữa không!

Bên dưới chân Dạ Nguyệt Ly có mấy cái lá cây khô, bên cạnh là vài bông cúc đơn độc, gió thổi qua, hiu quạnh...thê lương không thôi...*một đàn quạ đen bay quaaaaaaaaaaa~~~~~.....*

Sáng sớm hôm nay, trong lúc mơ ngủ Mộ Dung Tiểu Tiểu cảm giác có gì đó dao động trên mặt, bên tai còn nghe thấy tiếng thở dốc, tiếng tim đập mạnh, cũng mơ hồ cảm thấy có hơi thở đang phun lên mặt, ẩm ẩm, ngứa ngứa, làm nàng không thể ngủ yên, đưa tay lên trên gối gỗ, nàng mơ mơ hồ hồ nói, “Tiểu Bạch, không được nháo.”

Sắc mặt Dạ Nguyệt Ly lúc đó đen lại, con cháu chết tiệt kia, ngày mai hắn sẽ sai người mang nó cắt đi, không, đợi lát nữa phải mang đi ngay!

Hiện tại nha đầu lại không muốn ngủ cùng hắn, nếu hắn không đồng ý, nha đầu sẽ không để ý đến hắn nữa, như vậy hắn chỉ đành thỏa hiệp, mỗi đêm đều vụng trộm mò tới giường của nàng! Đến sáng hắn lại nhảy qua cửa sổ, hắn còn chưa ôm đủ đầu.

Dạ Nguyệt Ly dịu dàng nhìn khuôn mặt tinh xảo của Mộ Dung Tiểu Tiểu, da thịt tinh tế như tuyết, hai má phần hồng, hắn còn nhìn không đủ lấy hai ngón tay chọc chọc, rồi đem bạc môi khê hôn nhẹ, không br qua bất kỳ chỗ nào, cái trán, đôi lông mày, đôi mắt, cái mũi, thẳng đến khi hôn lên hai cánh môi kia, lúc đầu hắn cũng chỉ dám nhẹ nhàng thử thăm dò, sau đó thấy nhân nhi không có tỉnh, hắn mới lớn mật hôn sâu, nhắm nháp sự ngọt ngào của nàng.

“Ừm...” Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ hừ một tiếng, cảm giác trong miệng có vật thể đang ngậm lấy lưỡi của nàng, nàng giật mình, mơ mơ màng màng mở to mắt, chỉ thấy trước mặt hé ra khuôn mặt tuần tú phóng đại, hai con mắt đỏ hồng kiêu diễm sâu kín, mà hô hấp của hai người đang đẩy đưa một chỗ.

Thấy nàng đã tỉnh, Dạ NGuyệt Ly lại yên tâm tiếp tục hôn, nụ hôn chuyển thành cuồng nhiệt, nhắm mắt đem nàng mang lên chín tầng mây.

Lại là sư huynh! Mộ Dung Tiểu Tiểu liếc cái xem thường, tay nhỏ bé chụp lên mặt hắn nói, “Mỗi sáng có thể đừng làm ta dậy thế này không?”

“Không thể!” Dạ Nguyệt Ly một lần nữa tiến công đôi môi anh đào của nàng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu dùng sức đẩy hắn ra, mà ở giữa đôi môi hai người, lại xuất hiện một sợi chỉ bạc ám muội, nó rơi xuống môi nàng, nàng cũng vô thức khẽ liếm, động tác này rơi vào mắt sư huynh lại làm cho con mắt hắn phát ra thâm u, ần ần có dự cảm, nàng nghĩ cần phải rời giường ngay lập tức rồi!

“Nha đầu muốn chạy đâu?” Dạ Nguyệt Ly tà mị cười, cánh tay dài đem nàng bắt trọn vào lòng! Bạc môi khẽ cắn vành tai nàng, thả ra khí nóng, làm vành tai của nàng ngứa ngáy khó chịu.

Dạ Nguyệt Ly nhẹ nhàng liếm, cảm giác tiểu nhân nhi trong lòng run lên, nhất thời biết được chỗ mẫn cảm của nàng, rồi sau đó, nhịn không được khẽ ngậm lấy....

Đợi cho đến lúc hai người chuẩn bị đến hoàng cung, thời gian đã tới trưa. Chờ ăn no rồi, Dạ Nguyệt Ly mới cùng Mộ Dung Tiểu Tiểu ngồi xe ngựa tiến cung.

Thật ra Mộ Dung Tiểu Tiểu không không cần phải gặp mấy kẻ xấu này, nhưng mà nàng lại muốn thấy phụ thân của sư huynh, cái nam nhân tâm tư thâm trầm kia, hắn ta dám lợi dụng Dạ gia rồi cuối cùng lại diệt cả nhà Dạ gia. Đã như vậy hắn ta còn muốn sư huynh tiếp nhận ngôi vị của hắn ta? Lại còn chuyện sau khi Dạ gia toàn diệt, mẫu thân sư huynh ở trong cung lại bị hỏa thiêu mà chết, tất cả mọi chuyện đều rất kỳ quái!

Nam Cung Quân Hạo bên này đã cùng cha con Triệu gia đợi từ lâu, mới sáng sớm Triệu Tại nghị đã mang con gái tiến cung, DLQ_Donnn mãi đến giữa trưa mới thấy có hai người đang nắm tay bước vào ngự thư phòng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu vừa tiến cung, liền khiến cho tất cả đều xôn xao, dung nhan của nàng tinh tế như thiên tiên, đi đến đâu cũng đều làm cho người ta kinh diễm không thôi.

Lúc này Nam Cung Quân Hạo có thể hiểu được một chút vì sao đứa con trai của mình lại từ chối hôn ước, đây chính là tiểu sư muội mà Huyết Thiên đã bảo đảm. Chỉ bằng dung mạo này của nàng, danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Nam Dục quốc của Triệu Thi Nhân e là không giữ được. Chẳng qua, vì tương lai của Ly nhi, hắn ta vẫn phải chọn người cho đúng, nhiều lắm thì nữ tử này cũng chỉ có thể làm thiếp. Dù sao nữ tử có dung mạo đẹp, cũng chỉ là đồ chơi trên giường của nam nhân, hướng chỉ từ xưa đến nay, hồng nhan họa thủy chỗ nào cũng có. (VP: Đồ cái đầu nguoi ý, tên hoàng đế ngu xuẩn!!! Nguoi á có cho các tỷ muội ta cũng không thêm. ...đồ chết dẫm...*đập đập* dám khinh thường nữ nhân a!!!)

Lúc này, Triệu Tại Nghị cũng âm thầm đánh giá nàng, dù nhìn thế nào cũng không thấy được nàng giống hồ ly tinh, không nói tới bộ dáng thanh khiết của nàng, khí chất nội liễm kia là không thể ngụy tạo, biểu tình lạnh nhạt, cho dù đối mặt với vua của một nước nhưng cũng không hề tỏ ra sợ hãi, nữ nhân như vậy thật khó có được.

Hai tay trong tay áo của Triệu Thi Nhân hung hăng vỗ chặt khăn tay, hồ ly tinh đáng giận! Còn dám quang minh chính đại xuất hiện tại hoàng cung. Nàng ta mới là Ly vương phi danh chính ngôn thuận.

Cũng trong lúc đó, Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng âm thầm đánh giá nam tử trung niên vận long bào kia, Nam Cung Quân Hạo mặt như được đao khắc, mày kiếm mắt ưng, cả người tản ra một cỗ khí thế sắc bén, nhưng mà, khuôn mặt chỉ giống sư huynh có hai phần.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Chương 67: cuối

Nàng lại nhìn đến Triệu Tại Nghị, hộ quốc đại tướng quân Nam Dục quốc, trên mặt hắn ta lại không có phần nộ như nàng tưởng tượng, mắt nhìn nàng lại có chút tán thưởng?

Ánh mắt nàng lập tức chuyển qua Triệu Thi Nhân, mấy ngày hôm trước khi cướp rể nàng không chú ý tới nàng ta, hôm nay mới phát hiện thật ra là đại mỹ nhân nha. Nàng ta không giống chính mình luyện tập nội lực cường đại, mà thân hình Triệu Thi Nhân do nhiều năm luyện võ mà mềm mại mảnh mai vô cùng, có lẽ sờ vào một chút rất co dãn... Nếu như không có ánh mắt như muốn giết người kia, thì nàng ta cũng có thể xem là thanh tú anh khí mười phần.

Sau khi quan sát xong, Mộ Dung Tiểu Tiểu tựa tiểu phi tiểu (cái này là cười như không cười...ta thấy dễ nguyên gốc hay hơn) nhìn sư huynh nhà mình, hôm nay nàng đến đây, đầu tiên là để nhìn Nam Cung Quân Hạo, sau đó là vì giải quyết Triệu Thi Nhân này, nàng cũng không thể để mình mang cái tội danh hồ ly tinh đi đoạt nam nhân của người khác, tuy rằng thật ra sư huynh vẫn là của nàng mà.

Dạ Nguyệt Ly nắm tay Mộ Dung Tiểu Tiểu gật đầu, sau đó nhìn thẳng đến Nam Cung Quân Hạo. Nam Cung Quân Hạo cũng không để ý tới hành động này, đối với con trai hắn ta, cả mười phần hắn ta đều vừa ý. Chẳng qua, nữ nhân bên người hắn thật là không hiểu cấp bậc lễ nghĩa gì. Thấy hoàng đế của một nước lại không quỳ xuống?

Mắt wg của Nam Cung Quân Hạo âm trầm nhìn tới Mộ Dung Tiểu Tiểu, ngay lúc đó đã bị Dạ Nguyệt Ly chặn lại, Nam Cung Quân Hạo trầm ngâm, tốt lắm, quả nhiên rất che chở.

“Ly nhi, sao bây giờ mới tới, người đã bắt Thi Nhân phải chờ rất lâu rồi đấy.” Nam Cung Quân hạo khẽ chỉ ngón tay, dứt lời ánh mắt như có như không đảo qua Mộ Dung Tiểu Tiểu

Ngay khi Nam Cung Quân Hạo vừa dứt lời, đôi mắt Triệu Thi Nhân đã lóe phần hận, Dạ Nguyệt Ly làm như thể khác gì nàng ta chưa giao đầu đã thất bại rồi? nàng ta hít sâu một hơi, điềm đạm nói, “Bái kiến vương gia.”

Hai bàn tay Dạ Nguyệt Ly gắt gao nắm thật chặt đôi tay nhỏ bé, chỉ sợ Mộ Dung Tiểu Tiểu sẽ lập tức dứt ra, đôi mắt của hắn lạnh lẽo nhìn Nam Cung Quân Hạo, nói thẳng vào chuyện, “Hôm nay ta tới là muốn phụ hoàng hạ thánh chỉ, giải trừ hôn ước của ta và tiểu thư Triệu gia.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu chỉ thấy buồn cười, đúng là tác phong làm việc của sư huynh, Triệu Thi Nhân hiện đang không ai chú ý tới kia, đang tức giận tới đứng lên ngồi xuống, xem đi, không phải nàng ta đang hận không thể xông tới bóp chết mình luôn đi! Nàng muốn xem sư huynh sẽ giải quyết cái phiền toái này thế nào đây?

Từ khi vương gia bước vào trong phòng, hắn vẫn luôn chú ý tới hồ ly tinh kia, căn bản cũng không thèm liếc mắt qua nhìn nàng ta một cái, con người lạnh lùng như vậy, ánh mắt lại có thể ôn nhu như muốn chảy cả nước, nhưng mà lại là đối với nữ nhân khác! Hơn nữa vương gia còn muốn giải trừ hôn ước với nàng ta! Lồng ngực Triệu Thi Nhân bộc phát ngọn lửa tức giận! Đôi mắt nàng ta nhìn chằm chằm Mộ Dung Tiểu Tiểu, hàm răng nghiến kèn kẹt, hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng!

“Làm càn, hôn nhân đại sự, phải nghe lời cha mẹ, người lại dám bất mãn?” Nam Cung Quân Hạo tròn trĩnh mắt, nội tâm thâm nghĩ, nữ tử này quả nhiên là hồng nhan họa thủy, lại làm cho Ly nhi ngổ nghịch với hắn ta như vậy!

Triệu Tại Nghị không lên tiếng, trong lòng hắn ta đang cân nhắc nữ nhi của hắn ta gả cho Ly vương này có hạnh phúc hay không, nhìn đến Ly vương và nữ nhân kia từ khi tiến vào đã nắm tay nhau chặt đến thế kia, thân mật đến mức không ai có thể xem vào, nếu Thi Nhân vẫn kiên trì như cũ, đối với nàng ta liệu có thật sự tốt?

“Phụ hoàng, nhi thần không phải đến nghe người giảng đạo lý, mà là muốn ngài trực tiếp làm theo quyết định của nhi thần.” Huyết mâu quý dị của Dạ Nguyệt Ly lúc này tản ra hàn quang sâu kín, ánh mắt nhìn Nam Cung Quân Hạo mang theo nhẹ nhàng cảnh cáo!

Trong lòng Triệu Tại Nghị thấp thỏm lo âu, quả thật điều hắn ta vẫn đoán là đúng, hoàng thượng và vương gia không hòa hợp! Không được, hắn ta phải mang Thi nhân tạm thời tránh mặt, sự tình tiếp theo sợ rằng thần tử không thể nghe.

“Hoàng thượng, vương gia, xin hãy cho vi thần và Thi nhân cáo lui trước.” Triệu Tại Nghị dứt lời định mang theo nữ nhi xuất môn.

“Không thể, Triệu tướng quân cũng nghe rồi, hy vọng tướng quân có thể đưa ra lựa chọn chính xác.” Dạ Nguyệt Ly tựa tiểu phi tiểu lạnh lùng nói.

Triệu Thi Nhân không hiểu chuyện gì đang xảy ra, mấy lời nói của mọi người, nàng ta không hiểu chút nào.

Mộ Dung Tiểu Tiểu tặc lưỡi chờ mong, kế tiếp khẳng định có kịch hay, lâu lắm không xem diễn, thật sự hoài niệm, sư huynh nên cho nàng xem thật vui về nhà.

Dạ Nguyệt Ly cúi đầu thấy tiểu nhân nhi đang một bộ dạng vui vẻ hưng phấn, nội tâm bất đắc dĩ than nhẹ, hôm nay chắc không cho nàng xem trò hay được rồi, hắn muốn tốc chiến tốc thắng, bằng không càng lâu, mọi chuyện đối với nhà đầu càng bất lợi, phụ hoàng của hắn, là loại người cái gì cũng có thể làm, cảnh có hắn ta sớm một chút, miễn cho sau này hắn ta lại làm chuyện gì ngu xuẩn!

“Xin phụ hoàng mau chóng quyết định, nhi thần không có kiên nhẫn chờ đợi.” Đôi mắt Dạ Nguyệt Ly mang nồng đậm uy hiếp không chút nào che dấu.

“Không thể nào! Nam Cung Nguyệt Ly, trăm khuyên người nên ngoan ngoãn thành hôn, nếu không, cho dù đồ người đã đoạt đi, trăm vẫn có thể tìm chế người! Người đừng quên, trăm mới chính là hoàng đế Nam Dục quốc này!” Khuôn mặt Nam Cung Quân Hạo tàn nhẫn, ung mâu mang theo nguy hiểm khẽ neoh lại, nghĩ tới đoạt đồ của hắn ta không kiêng nể gì? Hắn ta cũng không tin vua của một nước không địch nổi một thằng nhãi con! Đúng là vẫn không nên gọi thằng nhãi này về! Hắn ta sẽ không cần lo lắng đối địch với hắn!

“Người sẽ không, bởi vì người cũng không muốn thấy Nam Dục quốc bị hủy diệt, bởi vì chuyện tồn vong của Nam Dục cũng không liên quan tới ta, đương nhiên nếu phụ hoàng muốn thử một lần, ta sẽ phụ hợp đến cùng.” Dạ Nguyệt Ly cười lạnh nói, đôi mắt nhìn Nam Cung Quân Hạo tràn đầy khinh thường, nam nhân này từ trước đến nay vẫn luôn cho mình là đúng!

“Có ý gì?” Hai mắt Nam Cung Quân Hạo tròn to, trong lòng mơ hồ cảm thấy bất an, chỉ mong, không nên giống như hắn ta suy nghĩ!

Mồ hôi lạnh của Triệu Tại Nghị chảy ròng ròng, sự bất hòa của hoàng thượng và Ly vương xem ra đã bộc lộ ra hết rồi đi nếu về sau hoàng thượng muốn giữ mặt mũi, khó nói hoàng thượng sẽ không trừ khử hắn ta! Vua của một nước làm sao có thể để mình bị vết nhơ, nhất là lại trước mặt đại thần bị chính con trai mình uy hiếp! Tiếp theo không biết Ly vương còn muốn nói gì nữa, hắn ta thật sự không dám nghe tiếp, giờ phút này Triệu tại Nghị chỉ hận sao mình không phải một kẻ điếc!

Triệu Thi Nhân càng nghe mọi người nói, càng cảm thấy sự tình không đơn giản, nhìn bộ dạng sợ hãi của phụ thân, lại càng chắc chắn. Nàng ta nhìn sang Mộ Dung Tiểu Tiểu, vẫn thấy thần sắc nàng vẫn điềm phong khinh Triệu Thi Nhân nhất thời bị kích động, trong lòng thầm nghĩ, chính là do tiện nhân này mê hoặc vương gia! Làm cho vương gia giải trừ hôn ước với nàng ta! Nàng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hồ ly tinh này!

“Chính là như suy nghĩ của người! Rất đơn giản thôi, nếu muốn giải quyết chuyện này, chỉ cần phụ hoàng cho một đạo thánh chỉ, chuyện mà người lo lắng sẽ không bao giờ xảy ra, nhi thần cam đoan.” Dạ Nguyệt Ly thân nhiên cười nói, bộ dạng kia làm Nam Cung Quân Hạo tức giận đến nghiến răng kèn kẹt!

“Người, người!” Hắn ta đáng lẽ không nên tìm đũa con này về, hắn đúng là đã nhặt về một con sói mất trắng!

“Được rồi, phụ hoàng hãy mau viết thánh chỉ đi, đúng rồi, lại thêm một đạo thánh chỉ ban hôn nữa cho nhi thần, bốn vương cùng sư muội Mộ Dung Tiểu Tiểu là thanh mai trúc mã, tâm đầu ý hợp, kiếp này chỉ lấy một mình nàng!” Dạ Nguyệt Ly không nhìn Man Cung Quân Hạo đang tức đến hộc máu, tâm tình hắn vô cùng tốt quay sang nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu đang trừng mắt liếc lại.

Mộ Dung Tiểu Tiểu liếc cái xem thường, nghi ngờ nói, “Ta nói sẽ gả cho sư huynh bao giờ?” Dứt lời đôi môi anh đào khẽ cười.

“Sư huynh chưa nói qua sao, chính là tạm thời chỉ hôn trước, chẳng lẽ nha đầu không thích chỉ hôn? Cũng được, trực tiếp gả cho ta là được rồi, đơn giản hơn nhiều.” Dạ Nguyệt Ly bộ dạng suy nghĩ gật đầu, đôi mắt lại lóe lên vẻ trêu tức.

Một màn liếc mắt đưa tình này tạm thời hòa tan không khí nặng nề trong ngự thư phòng, nhưng lại kích thích sát khí của Nam Cung Quân Hạo và Triệu Thi Nhân!

Dạ Nguyệt Ly không đợi Nam Cung Quân Hạo đáp lời, ánh mắt bỗng chuyển lạnh lẽo, nhìn Triệu Tại Nghị nói, “Triệu tướng quân, người nên biết hôn sự kia bốn vương không hề đồng ý, người tạo ra người cũng nên biết là ai, Triệu tiểu thư không thể bá đường bán vương cũng thật xin lỗi Triệu tướng quân người. Người là người của phụ hoàng, cũng nên hiểu vừa rồi bốn vương nói gì, nhớ kỹ, quân người của mình cho kỹ, không nên có hành động gì thiếu suy nghĩ, nếu không... Triệu tướng quân cũng hiểu được.”

Đôi huyết mâu của hắn khóa chặt triệu tại nghị làm cho hắn ta muốn trốn cũng không được. Khí phách vương giả bề ngễ thiên hạ kia còn nồng hậu hơn Nam Cung Quân Hạo! Ở chiến trường lần trước hắn là đại tướng quân uy nghi lẫm liệt, trận chiến Nguyệt Nha quốc sáu năm trước thật khiến người ta kinh hãi, cả vương thất Nguyệt Nha đều bị giết trong một đêm! Triệu Tại Nghị rung mình cúi đầu nói, “Vâng, vâng, lão thần cẩn tuân giáo huấn của vương gia.”

Mặt mày Triệu Thi Nhân xám như tro tàn, cả người nhất thời mất hết sức lực, choáng váng đầu óc. Trong giây lát, nàng ta đột nhiên đánh tới Mộ Dung Tiểu Tiểu, “Tiện nhân, chính là người cái tiện nhân này, ta sẽ giết người!”

Sắc mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng chưa đổi một chút, thân mình cũng không tránh đi, đơn giản là, người bên cạnh nàng đã trực tiếp giơ chân ra, đập!

“Uỳnh...!” Triệu Thi Nhân bay ra sau tới hơn mười bước mới bị cánh cửa chặn lại! Ngay sau đó, miệng phun đầy máu tươi! Đôi mắt nàng ta cố gắng cũng khó mở ra được, cảm giác lực phủ ngũ tạng đều trọng thương! Vương gia, hắn đủ nhẫn tâm!

Mộ Dung Tiểu Tiểu đối với người nào đó xem thường, thật đúng là nhẫn tâm! Nhưng mà, nàng thích! Sư huynh nên là như thế này, hắn đối với người khác độc ác, cũng không liên quan đến nàng! Chỉ vì đụng tới người hắn để ý, nên hắn mới vậy, nếu hôm nay nàng chính là Triệu Thi Nhân e rằng kết cục cũng vậy, nhưng mà, nàng may mắn hơn nàng ta, bởi người sư huynh để ý chính là nàng.

Dạ Nguyệt Ly vươn cánh tay dài ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Mộ Dung Tiểu Tiểu, đôi mắt mang theo sát khí nồng đậm hướng tới Triệu Tại Nghị, “Cảnh cáo lần cuối cùng!” Rồi sau đó mắt lại nhìn đến Nam Cung Quân Hạo, “Ngày mai nhi thần sẽ đến lấy thánh chỉ.”

Dứt lời, hắn ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu thông thả đi ra.

Đến khi hai người kia đi một lúc lâu, Triệu Tại Nghị mới hoàn hồn, vô cùng đau lòng ôm lấy nữ nhi đang trọng thương của mình, dưới tay vận khí, hy vọng có thể giảm nhẹ thống khổ cho nữ nhi. Hắn ta quỳ rạp xuống đất, thấp thòm lo âu nói, “Hoàng thượng, lão thần có tội, đã nghe những điều không nên nghe, xin hoàng thượng trách phạt.”

Nam Cung Quân Hạo khôi phục bình tĩnh, hắn ta hít một hơi thật sâu, hai tay nắm chặt thành quyền, trầm giọng nói, “Triệu tướng quân không cần đa lễ.” Hắn ta nghĩ mình đã nhìn thấu đứa con trai này, nhưng mà thật ra vẫn là nhìn không thấu, lại không nghĩ rằng tâm cơ của Ly nhi lại thâm trầm hơn hắn ta! May mắn hắn cũng không để ý tới ngôi vị hoàng đế này, bằng không dù là con trai ruột, hắn ta cũng sẽ không để hắn được tồn tại trên đời.

“Ta hoàng thượng! Hoàng thượng, lời vương gia nói có thật không? Bình phủ...” Triệu Tại Nghị cuối cùng cũng hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Hắn có năng lực đó.” Chính là vì hắn ta nhìn trúng năng lực đó nên mới tìm hắn trở về, chỉ là không nghĩ tới, sẽ xuất hiện dị số như vậy!

Cả Nam Dục quốc đều biết, binh quyền chia làm ba phần, trong tay hắn ta một phần, Triệu tướng quân một phần, một phần còn lại là của chương quân bộ binh. Năm sau khi Dạ Nguyệt Ly trở về, chương quân bộ binh đột nhiên báo, bình phủ đã bị mất! Dù tìm thế nào cũng không ra được manh mối, hắn ta ban lệnh canh phòng nghiêm ngặt chuẩn bị chiến tranh, vậy mà mọi chuyện chuẩn bị xong, trong ngoài Nam Dục lại không có chút động tĩnh nào, cứ như vậy qua nửa năm cũng bình yên vô sự. Không ai nghĩ tới, thì ra kẻ trộm lại chính là người trong nhà! Nếu như thế hắn ta đúng là không thể vọng động, quân ngũ chỉ nhận binh phù không nhận người, nếu Dạ Nguyệt Ly lấy binh phù ra đùa giỡn, đến lúc đó Bắc Địch lại đưa chân vào, như vậy mất nhiều hơn được! Chuyện này, chỉ có thể thỏa hiệp!

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Chương 67: cuối

Nàng lại nhìn đến Triệu Tại Nghị, hộ quốc đại tướng quân Nam Dục quốc, trên mặt hắn ta lại không có phần nộ như nàng tưởng tượng, mắt nhìn nàng lại có chút tán thưởng?

Ánh mắt nàng lập tức chuyển qua Triệu Thi Nhân, mấy ngày hôm trước khi cướp rể nàng không chú ý tới nàng ta, hôm nay mới phát hiện thật ra là đại mỹ nhân nha. Nàng ta không giống chính mình luyện tập nội lực cường đại, mà thân hình Triệu Thi Nhân do nhiều năm luyện võ mà mềm mại mảnh mai vô cùng, có lẽ sờ vào một chút rất co dãn... Nếu như không có ánh mắt như muốn giết người kia, thì nàng ta cũng có thể xem là thanh tú anh khí mười phần.

Sau khi quan sát xong, Mộ Dung Tiểu Tiểu tựa tiểu phi tiểu (cái này là cười như không cười...ta thấy dễ nguyên gốc hay hơn) nhìn sư huynh nhà mình, hôm nay nàng đến đây, đầu tiên là để nhìn Nam Cung Quân Hạo, sau đó là vì giải quyết Triệu Thi Nhân này, nàng cũng không thể để mình mang cái tội danh hồ ly tinh đi đoạt nam nhân của người khác, tuy rằng thật ra sư huynh vẫn là của nàng mà.

Dạ Nguyệt Ly nắm tay Mộ Dung Tiểu Tiểu gật đầu, sau đó nhìn thẳng đến Nam Cung Quân Hạo. Nam Cung Quân Hạo cũng không để ý tới hành động này, đối với con trai hắn ta, cả mười phần hắn ta đều vừa ý. Chẳng qua, nữ nhân bên người hắn thật là không hiểu cấp bậc lễ nghĩa gì. Thấy hoàng đế của một nước lại không quý trọng?

Mắt wg của Nam Cung Quân Hạo âm trầm nhìn tới Mộ Dung Tiểu Tiểu, ngay lúc đó đã bị Dạ Nguyệt Ly chặn lại, Nam Cung Quân Hạo trầm ngâm, tốt lắm, quả nhiên rất che chở.

“Ly nhi, sao bây giờ mới tới, người đã bắt Thi Nhân phải chờ rất lâu rồi đấy.” Nam Cung Quân Hạo khẽ chỉ ngón tay, dứt lời ánh mắt như có như không đảo qua Mộ Dung Tiểu Tiểu

Ngay khi Nam Cung Quân Hạo vừa dứt lời, đôi mắt Triệu Thi Nhân đã lóe phần hận, Dạ Nguyệt Ly làm như thể khác gì nàng ta chưa giao đấu đã thất bại rồi? nàng ta hít sâu một hơi, điềm đạm nói, “Bái kiến vương gia.”

Hai bàn tay Dạ Nguyệt Ly gặt gao nắm thật chặt đôi tay nhỏ bé, chỉ sợ Mộ Dung Tiểu Tiểu sẽ lập tức dứt ra, đôi mắt của hắn lạnh lẽo nhìn Nam Cung Quân Hạo, nói thẳng vào chuyện, “Hôm nay ta tới là muốn phụ hoàng hạ thánh chỉ, giải trừ hôn ước của ta và tiểu thư Triệu gia.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu chỉ thấy buồn cười, đúng là tác phong làm việc của sư huynh, Triệu Thi Nhân hiện đang không ai chú ý tới kia, đang tức giận tới đứng lên ngồi xuống, xem đi, không phải nàng ta đang hận không thể xông tới bóp chết mình luôn đi! Nàng muốn xem sư huynh sẽ giải quyết cái phiền toái này thế nào đây?

Từ khi vương gia bước vào trong phòng, hắn vẫn luôn chú ý tới hồ ly tinh kia, căn bản cũng không thèm liếc mắt qua nhìn nàng ta một cái, con người lạnh lùng như vậy, ánh mắt lại có thể ôn nhu như muốn chảy cả nước, nhưng mà lại là đối với nữ nhân khác! Hơn nữa vương gia còn muốn giải trừ hôn ước với nàng ta! Lòng ngực Triệu Thi Nhân bộc phát ngọn lửa tức giận! Đôi mắt nàng ta nhìn chằm chằm Mộ Dung Tiểu Tiểu, hàm răng nghiến kèn kẹt, hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng!

“Làm càn, hôn nhân đại sự, phải nghe lời cha mẹ, người lại dám bất mãn?” Nam Cung Quân Hạo tròn trĩnh mắt, nội tâm thâm nghĩ, nữ tử này quả nhiên là hồng nhan họa thủy, lại làm cho Ly nhi ngỗ nghịch với hắn ta như vậy!

Triệu Tại Nghị không lên tiếng, trong lòng hắn ta đang cân nhắc nữ nhi của hắn ta gả cho Ly vương này có hạnh phúc hay không, nhìn đến Ly vương và nữ nhân kia từ khi tiến vào đã nắm tay nhau chặt đến thế kia, thân mật đến mức không ai có thể xem vào, nếu Thi Nhân vẫn kiên trì như cũ, đối với nàng ta liệu có thật sự tốt?

“Phụ hoàng, nhi thần không phải đến nghe người giảng đạo lý, mà là muốn ngài trực tiếp làm theo quyết định của nhi thần.” Huyết mâu quý dị của Dạ Nguyệt Ly lúc này tản ra hàn quang sâu kín, ánh mắt nhìn Nam Cung Quân Hạo mang theo nhẹ nhàng cảnh cáo!

Trong lòng Triệu Tại Nghị thấp thỏm lo âu, quả thật điều hắn ta vẫn đoán là đúng, hoàng thượng và vương gia không hòa hợp! Không được, hắn ta phải mang Thi nhân tạm thời tránh mặt, sự tình tiếp theo sợ rằng thân tử không thể nghe.

“Hoàng thượng, vương gia, xin hãy cho vi thần và Thi nhân cáo lui trước.” Triệu Tại Nghị dứt lời định mang theo nữ nhi xuất môn.

“Không thể, Triệu tướng quân cũng nghe rồi, hy vọng tướng quân có thể đưa ra lựa chọn chính xác.” Dạ Nguyệt Ly tựa tiểu phi tiểu lạnh lùng nói.

Triệu Thi Nhân không hiểu chuyện gì đang xảy ra, mấy lời nói của mọi người, nàng ta không hiểu chút nào.

Mộ Dung Tiểu Tiểu tặc lưỡi chờ mong, kế tiếp khẳng định có kịch hay, lâu lắm không xem diễn, thật sự hoài niệm, sư huynh nên cho nàng xem thật vui về nha.

Dạ Nguyệt Ly cúi đầu thấy tiểu nhân nhi đang một bộ dạng vui vẻ hưng phấn, nội tâm bất đắc dĩ than nhẹ, hôm nay chắc không cho nàng xem trò hay được rồi, hẳn muốn tốc chiến tốc thắng, bằng không càng lâu, mọi chuyện đối với nhà đầu càng bất lợi, phụ hoàng của hắn, là loại người cái gì cũng có thể làm, cảnh có hắn ta sớm một chút, miễn cho sau này hắn ta lại làm chuyện gì ngu xuẩn!

“Xin phụ hoàng mau chóng quyết định, nhi thần không có kiên nhẫn chờ đợi.” Đôi mắt Dạ Nguyệt Ly mang nồng đậm uy hiếp không chút nào che dấu.

“Không thể nào! Nam Cung Nguyệt Ly, trầm khuyên ngươi nên ngoan ngoãn thành hôn, nếu không, cho dù đồ ngươi đã đoạt đi, trầm vẫn có thể kìm chế ngươi! Ngươi đừng quên, trầm mới chính là hoàng đế Nam Dục quốc này!” Khuôn mặt Nam Cung Quân Hạo tàn nhẫn, ung mâu mang theo nguy hiểm khê neo lại, nghĩ tới đoạt đồ của hắn ta không kiêng nể gì? Hắn ta cũng không tin vua của một nước không địch nổi một thằng nhãi con! Đúng là vẫn không nên gọi thằng nhãi này về! Hắn ta sẽ không cần lo lắng đối địch với hắn!

“Ngươi sẽ không, bởi vì ngươi cũng không muốn thấy Nam Dục quốc bị hủy diệt, bởi vì chuyện tồn vong của Nam Dục cũng không liên quan tới ta, đương nhiên nếu phụ hoàng muốn thử một lần, ta sẽ phụng bồi đến cùng.” Dạ Nguyệt Ly cười lạnh nói, đôi mắt nhìn Nam Cung Quân Hạo tràn đầy khinh thường, nam nhân này từ trước đến nay vẫn luôn cho mình là đúng!

“Có ý gì!” Hai mắt Nam Cung Quân Hạo tròn to, trong lòng mơ hồ cảm thấy bất an, chỉ mong, không nên giống như hắn ta suy nghĩ!

Mồ hôi lạnh của Triệu Tại Nghị chảy ròng ròng, sự bất hòa của hoàng thượng và Ly vương xem ra đã bộc lộ ra hết rồi đi nếu về sau hoàng thượng muốn giữ mặt mũi, khó nói hoàng thượng sẽ không trừ khử hắn ta! Vua của một nước làm sao có thể để mình bị vết nhơ, nhất là lại trước mặt đại thần bị chính con trai mình uy hiếp! Tiếp theo không biết Ly vương còn muốn nói gì nữa, hắn ta thật sự không dám nghe tiếp, giờ phút này Triệu tại Nghị chỉ hận sao mình không phải một kẻ điếc!

Triệu Thi Nhân càng nghe mọi người nói, càng cảm thấy sự tình không đơn giản, nhìn bộ dạng sợ hãi của phụ thân, lại càng chắc chắn. Nàng ta nhìn sang Mộ Dung Tiểu Tiểu, vẫn thấy thần sắc nàng vẫn đậm phong khinh Triệu Thi Nhân nhất thời bị kích động, trong lòng thầm nghĩ, chính là do tiện nhân này mê hoặc vương gia! Làm cho vương gia giải trừ hôn ước với nàng ta! Nàng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hồ ly tinh này!

“Chính là như suy nghĩ của người! Rất đơn giản thôi, nếu muốn giải quyết chuyện này, chỉ cần phụ hoàng cho một đạo thánh chỉ, chuyện mà người lo lắng sẽ không bao giờ xảy ra, nhi thần cam đoan.” Dạ Nguyệt Ly thần nhiên cười nói, bộ dạng kia làm Nam Cung Quân Hạo tức giận đến nghiến răng kèn kẹt!

“Ngươi, ngươi!” Hắn ta đáng lẽ không nên tìm đũa con này về, hắn đúng là đã nhặt về một con sói mất trắng!

“Được rồi, phụ hoàng hãy mau viết thánh chỉ đi, đúng rồi, lại thêm một đạo thánh chỉ ban hôn nữa cho nhi thần, bốn vương cùng sư muội Mộ Dung Tiểu Tiểu là thanh mai trúc mã, tâm đầu ý hợp, kiếp này chỉ lấy một mình nàng!” Dạ Nguyệt Ly không nhìn Nam Cung Quân Hạo đang tức đến hộc máu, tâm tình hắn vô cùng tốt quay sang nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu đang trừng mắt liếc lại.

Mộ Dung Tiểu Tiểu liếc cái xem thường, nghi ngờ nói, “Ta nói sẽ gả cho sư huynh bao giờ?” Dứt lời đôi môi anh đào khê cười.

“Sư huynh chưa nói qua sao, chính là tạm thời chỉ hôn trước, chẳng lẽ nhà đầu không thích chỉ hôn? Cũng được, trực tiếp gả cho ta là được rồi, đơn giản hơn nhiều.” Dạ Nguyệt Ly bộ dạng suy nghĩ gật đầu, đôi mắt lại lóe lên vẻ trêu tức.

Một màn liếc mắt đưa tình này tạm thời hòa tan không khí nặng nề trong ngự thư phòng, nhưng lại kích thích sát khí của Nam Cung Quân Hạo và Triệu Thi Nhân!

Dạ Nguyệt Ly không đợi Nam Cung Quân Hạo đáp lời, ánh mắt bỗng chuyển lạnh lẽo, nhìn Triệu Tại Nghị nói, “Triệu tướng quân, ngươi nên biết hôn sự kia bốn vương không hề đồng ý, người tạo ra ngươi cũng nên biết là ai, Triệu tiểu thư không thể bái đường bán vương cũng thật xin lỗi Triệu tướng quân ngươi. Ngươi là người của phụ hoàng, cũng nên hiểu vậy rồi bốn vương nói gì, nhớ kỹ, quân người của mình cho kỹ, không nên có hành động gì thiếu suy nghĩ, nếu không... Triệu tướng quân cũng hiểu được.”

Đôi huyết mâu của hắn khóa chặt triệu tại nghị làm cho hắn ta muốn trốn cũng không được Khí phách vương giả bề ngễ thiên hạ kia còn nồng hậu hơn Nam Cung Quân Hạo! Ở chiến trường lần trước hắn là đại tướng quân uy nghi lẫm liệt, trận chiến Nguyệt Nha quốc sáu năm trước thật khiến người ta kinh hãi, cả vương thất Nguyệt Nha đều bị giết trong một đêm! Triệu Tại Nghị rung mình cúi đầu nói, “Vâng, vâng, lão thần cẩn tuân giáo huấn của vương gia.”

Mặt mày Triệu Thi nhân xám như tro tàn, cả người nhất thời mất hết sức lực, choáng váng đầu óc. Trong giây lát, nàng ta đột nhiên đánh tới Mộ Dung Tiểu Tiểu, “Tiện nhân, chính là ngươi cái tiện nhân này, ta sẽ giết ngươi!”

Sắc mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng chưa đổi một chút, thân mình cũng không tránh đi, đơn giản là, người bên cạnh nàng đã trực tiếp giơ chân ra, đập!

“Uỳnh...!” Triệu Thi Nhân bay ra sau tới hơn mười bước mới bị cánh cửa chặn lại! Ngay sau đó, miệng phun đầy máu tươi! Đôi mắt nàng ta cố gắng cũng khó mở ra được, cảm giác lực phủ ngũ tạng đều trọng thương! Vương gia, hẳn đủ nhẫn tâm!

Mộ Dung Tiểu Tiểu đối với người nào đó xem thường, thật đúng là nhẫn tâm! Nhưng mà, nàng thích! Sư huynh nên là như thế này, hẳn đối với người khác độc ác, cũng không liên quan đến nàng! Chỉ vì đụng tới người hắn đề ý, nên hắn mới vậy, nếu hôm nay nàng chính là Triệu Thi Nhân e rằng kết cục cũng vậy, nhưng mà, nàng may mắn hơn nàng ta, bởi người sư huynh đề ý chính là nàng.

Dạ Nguyệt Ly vươn cánh tay dài ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Mộ Dung Tiểu Tiểu, đôi mắt mang theo sát khí nồng đậm hướng tới Triệu Tại Nghị, “Cảnh cáo lần cuối cùng!” Rồi sau đó mắt lại nhìn đến Nam Cung Quân Hạo, “Ngày mai nhi thần sẽ đến lấy thánh chỉ.”

Dứt lời, hắn ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu thông thả đi ra.

Đến khi hai người kia đi một lúc lâu, Triệu Tại Nghi mới hoàn hồn, vô cùng đau lòng ôm lấy nữ nhi đang trọng thương của mình, dưới tay vận khí, hy vọng có thể giảm nhẹ thống khổ cho nữ nhi. Hắn ta quỳ rạp xuống đất, thấp thỏm lo âu nói, “Hoàng thượng, lão thần có tội, đã nghe những điều không nên nghe, xin hoàng thượng trách phạt.”

Nam Cung Quân Hạo khôi phục bình tĩnh, hắn ta hít mắt, hai tay nắm chặt thành quyền, trầm giọng nói, “Triệu tướng quân không cần đa lễ.” Hắn ta nghĩ mình đã nhìn thấu đứa con trai này, nhưng mà thật ra vẫn là nhìn không thấu, lại không nghĩ rằng tâm cơ của Ly nhi lại thâm trầm hơn hắn ta! May mắn hắn cũng không để ý tới ngôi vị hoàng đế này, bằng không dù là con trai ruột, hắn ta cũng sẽ không để hắn được tồn tại trên đời.

“Tạ hoàng thượng! Hoàng thượng, lời vương gia nói có thật không? Binh phù...” Triệu Tại Nghi cuối cùng cũng hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Hắn có năng lực đó.” Chính là vì hắn ta nhìn trúng năng lực đó nên mới tìm hắn trở về, chỉ là không nghĩ tới, sẽ xuất hiện dị số như vậy!

Cả Nam Dục quốc đều biết, binh quyền chia làm ba phần, trong tay hắn ta một phần, Triệu tướng quân một phần, một phần còn lại là của chương quân bộ binh. Nửa năm sau khi Dạ Nguyệt Ly trở về, chương quân bộ binh đột nhiên báo, binh phù đã bị mất! Dù tìm thế nào cũng không ra được manh mối, hắn ta ban lệnh canh phòng nghiêm ngặt chuẩn bị chiến tranh, vậy mà mọi chuyện chuẩn bị xong, trong ngoài Nam Dục lại không có chút động tĩnh nào, cứ như vậy qua nửa năm cũng bình yên vô sự. Không ai nghĩ tới, thì ra kẻ trộm lại chính là người trong nhà! Nếu như thế hắn ta đúng là không thể vọng động, quân ngũ chỉ nhận binh phù không nhận người, nếu Dạ Nguyệt Ly lấy binh phù ra đùa giỡn, đến lúc đó Bắc Địch lại đưa chân vào, như vậy mất nhiều hơn được! Chuyện này, chỉ có thể thỏa hiệp!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Có đại lễ

Chương 68: Có đại lễ

Editor: Vân Phiêu

Bóng đêm yên tĩnh, đêm cuối thu lạnh như nước, hoa nguyệt nở rộ làm cho không khí thêm mấy phần tươi mát.

Dạ Nguyệt Ly ôm thân thể mềm mại trong lòng, bàn tay to lớn ở sau lưng tiểu nhân nhi vỗ nhẹ nhàng, thói quen chính là như thế, dù nàng có ra sao hắn vẫn coi nàng là tiểu nha đầu của hắn, yên lặng dỗ nàng ngủ yên.

Mộ Dung Tiểu Tiểu lặng lẽ nằm trong vòm ngực ấm áp của Dạ Nguyệt Ly, thâm hình nhỏ nhắn đều được hắn ôm trọn, cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ của hắn, nàng bỗng thấy an tâm vô cùng, lại hoài niệm về sáu năm trước, xem ra cuối cùng nàng không cách nào từ bỏ con người này.

Dạ Nguyệt Ly nhìn thật lâu người trong lòng, nàng đã xinh đẹp trước kia, dung nhan tinh xảo này, một khi lộ ra, không biết sẽ làm bao nhiêu nam tử phải si mê? Trong lòng hắn có chút phiền muộn, chẳng lẽ bắt nha đầu đi đâu cũng phải dùng khăn che mặt? Nhưng đôi mắt đen lung liếng như bảo thạch kia lộ ra ngoài cũng có thể câu nhân bình thường!

Thìn nàng vui vẻ hép mắt, cả khuôn mặt đều là thỏa mãn, bạn đang đọc truyện tại diễn đàn lê quý đôn mái tóc đen xõa tung trên vai giống như thác nước quấn quàng cánh tay hắn, nàng còn nghịch ngợm chui vào trong ngực hắn, tất cả thật làm hắn ngứa ngáy khó chịu.

Đạ Nguyệt Ly nâng chiếc cằm tinh xảo của nàng, trầm ngâm nói, “Nha đầu, sư huynh muốn hôn người...”

Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút siêng sốt, chỉ thấy đôi huyết mâu xinh đẹp kia giờ này tràn đầy thâm tình, đôi mắt ấy nhìn thẳng vào nàng, mang theo khao khát nóng bỏng.

Đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ cười yếu ớt, lập tức vươn cánh tay trắng nõn mảnh khảnh, trước khuôn mặt đang nghi hoặc của hắn, chỉ động rồi khỏi lòng hắn, đôi môi anh đào vươn lên nhẹ nhàng hôn lên bạc môi hắn, sau đó đầu lườn ngậy ngốc vươn ra,.....(VP: @MCJ đây là sao a* che mặt* thật kích thích a~~)

Cả người Đạ Nguyệt Ly đều cứng ngắc, đôi mắt hắn mở to, khoang mũi tràn ngập hương thơm của nàng, bạc môi cũng cảm nhận được bờ môi mềm mại của nàng, cảm nhận được cái lưỡi ẩm ướt ngậy ngốc tiến vào, mới dừng đến đầu lưỡi hắn đã vội vã lui ra!

Nhưng chuyện đâu có dễ như vậy!

Nháy mắt Đạ Nguyệt Ly chuyển thành chỉ động, nụ hôn kịch liệt làm Mộ Dung Tiểu Tiểu thậm chí quên cả hô hấp, nàng có chút kinh ngạc thở gấp, hai tròng mắt long lanh nước, khuôn mặt đỏ bừng, bên môi tràn ra một tiếng bôu bôu.

Dục vọng chôn giấu trong mắt Dạ Nguyệt Ly bùng lên như địa hỏa thiêu đốt, hàng máu chảy hần cảm thêm u trầm, bờ môi rời khỏi đôi môi này, bắt đầu tàn sát cả khuôn mặt, đến tận rồi cổ xương quai xanh....

Mộ Dung Tiểu Tiểu lúc này đang vô cùng ảo não, đúng là mang đá tự đập chân mình, vết hôn tề đại nàng cảm nhận được, hần đang để lại dấu vết trên người nàng, những vết lần trước vết và lấm mới tan đi, lần này chắc lại phải qua vài ngày!

Nàng thở gấp nói, “Đừng, sư huynh, sẽ có vết...”

Lúc này, tiếng thở dốc của nàng chết tiệt, hần lại nghe thật dễ chịu!

Lý trí của Dạ Nguyệt Ly nhất thời tán loạn, nụ hôn ẩm ướt nhất thời dừng lại, đôi tay hần tham lam tiến vào y phục đã sớm hỗn loạn của nàng, xoa màng da thịt mềm mại như tơ lụa, thân thể nàng hình như có ma lực đốt cháy cả dục vọng và lý trí hần.

Cả người nàng như nhũn ra, tay của Dạ Nguyệt Ly lại tiến tới trước ngực mềm mại của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn, Mộ Dung Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy hân thể vô cùng kỳ lạ, có chút nóng, lại không rõ có khổ chịu không, nàng lại không kìm chế được tới gần hần hơn, cùng với chuyển động trên tay hần nhẹ nhàng hừ một tiếng, đột nhiên nàng bình tĩnh, cố gắng cắn chặt môi dưới, không cho mình phát ra âm thanh mắc cỡ như vậy, nàng là đang động tình sao...?

Không, nàng còn chưa đến tuổi trưởng thành, hơn nữa. . .

Hai mắt Dạ Nguyệt Ly đã chuyển sang đỏ tươi, tràn đầy sợ hãi nhìn chằm chằm người dưới thân, nàng quá đẹp!

Đường cong duyên dáng nơi cổ nàng, cánh tay nhỏ bé vô lực nắm lấy tà áo hắn, mái tóc đen có chút hỗn độn, làn da trắng nõn như tuyết, hai tròng mắt long lanh như nước hồ thu, hàm răng trắng khê cắn môi dưới, cả người đều tản ra hương vị ngọt ngào, làm cho hắn hận không thể đè nàng ăn sạch sẽ ngay lập tức!

“Sư huynh, người bình tĩnh!” Chú ý tới dự vọng mãnh liệt trong mắt sư huynh, Mộ Dung Tiểu Tiểu nóng nảy rồi, nàng sợ hắn không khống chế được, cứ như vậy ăn nàng.

Nghe được tiếng lo lắng của nàng, lý trí trong đầu Dạ Nguyệt Ly nháy mắt khôi phục, nhanh chóng đem xiêm ý của nàng kéo chặt lại, đột nhiên ôm chặt lấy nàng, khuôn mặt tái sợt vào gần cổ, âm thanh buồn bực cảnh cáo, “Nha đầu, đừng lộn xộn!” Hắn không ngừng hít sâu, muốn dự vọng nhanh chóng tan đi.

Vật thể đang đẩy vào bụng nàng kia, làm Mộ Dung Tiểu Tiểu vừa đình đứng lên nháy mắt cứng đờ! ĐLQ_Donn Trong lòng lại vô cùng vui vẻ, sư huynh quả nhiên là thương nàng, nàng vừa nói, hắn liền dừng lại, hiện tại hắn chắc là rất khó chịu đi.

“Sư huynh, vật mà trong bụng em nay nói là gì?” Mộ Dung Tiểu Tiểu nhanh chóng tìm một chuyện khác để nói, muốn giúp tâm trí sư huynh chuyển sang chỗ khác.

“Bình phù.” Thanh âm hần rầu rĩ trả lời, hô hấp phù lên trên cổ nàng vẫn có chút nặng.

Thái dương của Mộ Dung Tiểu Tiểu hạ xuống vài đường hắc tuyến, nàng đã bao giờ nói qua sư huynh phúc hắc chưa? Nếu không phải chiếm lương thảo của người ta, thì lại chiếm bình phù, thế nào cũng muốn có một thứ áp chế người khác, nhưng mà sư huynh như vậy, nàng thích!

“Mẫu thân sư huynh...” Tuy rằng trước kia nàng không hỏi đến chuyện này, nhưng hiện tại hai người đã ở cùng một chỗ, nàng đương nhiên muốn quan tâm hần, lúc này hỏi đến, cũng là muốn chứng minh suy đoán trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Chương 68.2

Chương 68.2

Editor: Vân Phiêu

“Nha đầu cũng tự mình tra được?” Thanh âm của Dạ Nguyệt Ly lúc này cũng trở lại bình thường, khuôn mặt tuần tú ngẩng lên, chuyên chú nhìn nàng, lần trước nha đầu cũng nói là đã tra ra thân thế của hần? Vậy làm sao nàng có thể tra được? Phải biết rằng tìm lại tin tức hai mươi năm trước cũng rất khó khăn, dù sao nam nhân kia đối với chuyện này che giấu cũng rất sâu, không cho phép người khác biết được, nghe giọng điệu của nha đầu đã có sự hoài nghi, có thể tra được sự việc có điểm không thích hợp, nàng cũng có năng lực rất lớn rồi.

Khuôn mặt lạnh lùng của Dạ Nguyệt Ly có chút mê man, đôi mắt không tự chủ cũng mềm đi không ít....

Bị sư huynh nhìn có chút ngượng ngùng, nhưng nghĩ sớm muộn gì cũng phải nói cho sư huynh, nên nàng đem chuyện ở trong cốc gặp Y Na, rồi đến chuyện khi họ ra ngoài, chuyện gặp Mục Trạch Dương, Y Na trao lại Lam Y giáo cho nàng, tất cả mọi chuyện đều kể ra rõ ràng.

“Sư huynh đã tra ra chân tướng chuyện kia sao?” Muốn báo thù?

Sư huynh và cả là thần tượng chuyên nhà bác. Thôn bác nhà.

"Tất cả đều không quan trọng." Khuôn mặt tuần tú của hắn nhẹ nhàng cạo vào hai má nàng, cả khuôn mặt đều là thoải mái. Có lẽ hắn cũng chưa từng nghĩ đến, sự cuồng bạo của hắn còn có thể ức chế, hiện tại nói về chuyện này lại có thể bình tĩnh trò chuyện cùng nha đầu. Bởi vì trong lòng hắn, không có gì quan trọng hơn nàng.

Khóe môi của Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ nhếch, nếu sư huynh nói không quan trọng, nàng cũng không cần lo lắng.

"Sư huynh, nói cho ta nghe một chút chuyện của Lam Y giáo ngày trước đi."

"À? Lam Chấn Hiên sao?" Tròng mắt Dạ Nguyệt Ly chuyển sâu thẳm, hắn lại nghĩ tới cái xú lão đầu Mục Trạch Dương kia, quả nhiên dám không thông báo cho hắn biết thời gian nha đầu đã ra ngoài.

"Đúng!" Hai mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu sáng lên nhìn sư huynh, nàng chỉ biết sự lợi hại lúc sau này của Lam Y giáo mà không biết quá khứ của nó, thời điểm mới khởi đầu của một giáo phái đã mấy trăm năm là không thể coi thường.

"Trên giang hồ, mười mấy năm qua đây vẫn là một đại môn phái." Khuôn mặt Dạ Nguyệt Ly mang ý cười nói, hắn khen ngợi không chút kìm chế, nha đầu càng an toàn, hắn lại càng yên tâm hơn.

"Có thể được sư huynh khen ngợi, chắc chắn không thể sai rồi." Cái miệng nhỏ nhắn của Mộ Dung Tiểu Tiểu nở nụ cười, sau đó lại vui vẻ ngo ngoáy trong lòng sư huynh.

Hắn gõ gõ trán nàng, buồn cười nói "Không về Thần phong cốc sao?" Hắn còn nhớ rõ trước khi mất tích nàng đã nói muốn ẩn cư trong cốc.

Mộ Dung Tiểu Tiểu đang định trả lời, đột nhiên bụng đau dữ dội, đôi mi thanh tú của nàng nhíu chặt lại, ngay sau đó, nàng cảm giác phía dưới có cái gì đó ấm áp chảy ra! (VP.....há há bà

đi của tỷ cuối cùng cũng đến rồi...không biết Dạ ca sẽ ra sao nha~~~~~ gấp đến chết đi...).

Dạ Nguyệt Ly kinh ngạc nhìn tiểu nha đầu hai tay ôm chặt lấy bụng, mặt mũi đều nhíu chặt lại, đi để thấy có bao nhiêu đau đớn, khuôn mặt hắn biến sắc, lập tức đưa ngón tay đè lên cổ tay nàng, nhíu nhíu mày, mạch tượng vẫn ổn định, vậy hàng xảy ra chuyện gì?

"Sư huynh, không, không có việc gì....." Khuôn mặt của Mộ Dung Tiểu Tiểu vì đau đớn mà trắng bệch, mồm

Mộ Dung Tiểu Tiểu vì đau đớn mà vùng vẫy, mấy hôm trước nàng còn nghĩ, sao mãi còn không tới, không nghĩ bây giờ lại tới nhanh như vậy!

"Sư huynh, mau gọi Di Tinh đến đây, nha đầu chờ huynh." Dạ Nguyệt Ly vô cùng lo lắng chạy ra ngoài, chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Di Tinh khoác áo ngoài, còn chưa ngủ dậy đã bị gọi, phía sau Túc Mặc tuyết Dương vì không theo kịp tốc độ chui từ nhà mình mà phát điên không thôi, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn thấy tình hình này, ĐLQ_ĐCnn khóc môi mím lại, làm ơn, nàng chỉ là gì cả đến thăm thôi....

Di Tinh còn đang mắt nhắm mắt mở không rõ tình huống, thì đã giật mình bị chui từ nhà mình uy nghiêm quát lớn một tiếng, "Bất mạch!".

Giây lát, da đầu nàng ta run lên, quay đầu ra vẻ nghiêm túc nói với Túc Mặc tuyết Dương, "Trước tiên người ra ngoài một chút."

Túc Mặc tuyết Dương âm thầm kêu khổ, khó khăn lắm hấn ta mới có thời gian cùng Di Tinh tâm sự một chút, vậy mà chui từ lại ngang nhiên chiếm dụng, hấn ta muốn kháng nghị!!!

Trong phòng, "Chui từ, tiểu thư không có việc gì, chỉ là đến quỳ thúy." Di Tinh nói thẳng ra tình hình thực tế, dút lời vui vẻ nhìn đến khuôn mặt đỏ hồng của Mộ Dung Tiểu Tiểu, hứng thú dạt dào.

Khóc môi Mộ Dung Tiểu Tiểu run run, nàng đột nhiên cảm thấy, rất có thể tiếp theo sư huynh sẽ hỏi những điều

rất đặc sắc...

Thì ra là vậy! Đôi mắt Dạ Nguyệt Ly sáng ngời, nhiều màu trăm giọng nói, "Tại sao lại đau như vậy?"

"Đỡ lát nữa uống một bát đường đỏ sẽ tốt hơn." Dứt lời Di Tinh liền lui xuống.

Không khí lúc này chỗ Mộ Dung Tiểu Tiểu vô cùng quỷ dị, trong hoàng cung không khí cũng vô cùng âm trầm.

Ngực thư phòng yên tĩnh dị thường, từ khi Dạ Nguyệt Ly dời đi Nam Cung Quân Hạo đã cân nhắc vô số lần, hẳn nên làm thế nào để đoạt lại binh phù. Hẳn ta đường đường là vua của một nước mà lại bị chính con trai của mình uy hiếp, bây giờ hẳn ta hận không thể một đao giết chết Nam Cung Nguyệt Ly, quả nhiên là thằng nhãi lạc trong dân gian!

Nam Cung Quân Hạo âm ngoan nheo mắt lại, hiện tại hẳn vô tâm với ngôi vị hoàng đế, nếu một ngày hẳn biết được chân tướng mười một năm về trước, cho dù không cần ngôi vị hoàng đế ày, chắc hẳn cũng sẽ quay lại đối phó với Nam Cung Quân Hạo hẳn ta! Thậm chí còn hủy đi cả Nam Cung quốc!

Không được! Hẳn ta không thể nào ngồi chờ chết, chuyện năm đó, dấu vết đã bị xóa sạch, mặc kệ Nam Cung Nguyệt Ly kia có tra hay không, bạn đang đọc truyện tại diễn đàn Lê Quý Đôn chuyên trước tiên hẳn ta cần làm là đoạt lại binh phù, nếu không hẳn ta sẽ còn phải chịu uy hiếp.

Đột nhiên một trận gió lạnh thổi qua, Nam Cung Quân Đạo chỉ cảm thấy sau gáy chợt lạnh, sắc mặt lại đột nhiên chuyển tức giận, quát lớn, "Huyết Thiên, nhớ kỹ thân phận của người!" Tên quái vật chết tiệt này, muốn lấy mạng hần ta sao?

"Hoàng thượng nghĩ nhiều rồi, Huyết Thiên vẫn luôn tận trung với hoàng thượng, người vừa mới triệu, không phải Huyết Thiên đã về rồi sao?" Toàn thân hần vẫn là hắc ám, cả người đều là một màu đen bịt kín không kẽ hở, ngay cả các ngón tay cũng bọc kín kẽ, thanh âm lạnh lẽo như đến từ địa ngục.

"Hừ!" Dùng tưởng hần ta không biết, tên Huyết Thiên này thích nhất hút máu tươi của người ta, đem máu trong cơ thể đều uống hết!

"Đã khuya rồi mà hoàng thượng còn triệu kiến Huyết Thiên, không biết đã xảy ra chuyện gì?" Huyết Thiên khoanh tay mà đứng, nhân lúc Nam Cung Quân Đạo không chú ý, hần mới căn ngón tay mới lướt qua cổ Nam Cung Quân Đạo, mùi vị này làm cho hần điên cuồng hưng phấn, thật là rất nhớ, rất nhớ, nhẹ nhàng mà khoan khoái.....

"Trẫm muốn người đoạt lại binh phù trong tay Ly vương, việc này người phải tự mình làm! Chuyện thành, sẽ không thiếu phần cho Huyết Môn người!" Tròng mắt Nam Cung Quân Đạo hiện lên một tia chán ghét, hần ta đi đến bên án thư, cầm bút lông khói vẽ ra hình dáng binh phù.

Huyết Thiên cười lạnh nói, "Hoàng thượng không sợ

Mặc kệ dùng cách nào, cũng phải đem binh phục đoạt lại!

"Chuyện này, bản môn chủ không có lời nào để nói, nhưng mà hoàng thượng cũng hiểu rõ bản lĩnh của Ly vương, nếu không đoạt được đồ về, bản môn chủ cũng khó giữ được lời hứa!" Huyết Thiên dứt lời liền phi thân vào bóng đêm.

Nam Cung Quân Hạo đứng sau án thư nét mặt âm ngoan, tên quái vật chết tiệt, nếu không phải hắn ta còn có chỗ cần dùng, Huyết Thiên hắn còn nghĩ rằng mình có mạng mà sống được đến bây giờ? Một Huyết môn nhỏ nhỏ mà cũng dám đứng trước mặt hắn ta làm càn! Không biết lượng sức!

Màn đêm ám ảnh giống như có hàng ngàn con quỷ đang du hành, từng trận âm phong thổi qua, tầng tầng lớp lớp tiếng cười rùng rợn vang lên làm người ta Mao cốt tingle tiên..." Nam Cung Quân Hạo, nam Cung Nguyệt Ly....."

Ngày tiếp theo.

Trong đình viện, Dạ Nguyệt Ly đem Mộ Dung Tiểu Tiểu ôm ngồi phía trên đùi, dứt cho nàng uống nước đường đỏ, trời mới biết đêm qua hắn lo cho nàng thế nào, may mắn nàng không có việc gì.

Nghĩ đến nguyên nhân vì sao, trên khuôn mặt anh tuấn của hắn mang theo màu đỏ khả nghi, theo bản năng cúi đầu nhìn nơi nào đó, đột nhiên trái tim kinh hoàng không thôi, hắn sâu kín hỏi, "Nha đầu, còn hai tháng nữa là đến tuổi cập kê phải không?"

Mộ Dung Tiểu Tiên đang uống nước, đột nhiên nghe thấy lời sư huynh nói mới giật mình nhớ ra, hình như hai tháng nữa là sinh nhật của mình thì phải, nàng nhẹ nhàng đáp, "Đúng vậy, năm nay sư huynh định tặng gì cho ta đây?"

"Haha, đương nhiên là đại lễ rồi..." Tiếng cười của Dạ Nguyệt Ly trầm thấp dễ nghe, ý tứ trong lời nói hàm súc không rõ.....

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 104: Yến hội hoàng cung

Chương 69: Yến hội hoàng cung

Editor: Vân Phiêu

Trên phố nơi đặt kim bảng hoàng thất, người dân đứng túm lại bàn tán sôi nổi:

"Hóa ra không phải người ta đoạt phu quân của Triệu tiểu thư...." Dân chúng búng búng nghị luận hiểu ra.

"Nói vậy, sao lại đoạt, người ta đường đường là thanh mai trúc mã, tiểu sư muội của Ly vương gia đấy..." Lúc này có người không phục nói.

"Nhưng mà, Triệu tiểu thư cũng thật đáng thương..." Ngay sau đó dân chúng cũng lại bắt đầu tiếc nuối...

"Người thì biết cái gì, người ta là tiểu sư muội đã bị lạc mất nhiều năm trước, lúc này nghe tin nên mới đến gặp mặt đấy,...." Người nọ vô tư nói ra, chắc chắn biết rất rõ tình hình thực tế.

"Người làm sao biết được..." Tiếng nói kinh ngạc thốt lên.

"Ta còn biết Ly vương là người thâm tình vô cùng, còn tiểu sư muội kia, chắc chắn, cũng là mỹ nhân xinh đẹp như tiên nữ..." Người nói đắc ý dạt dào.

"Thì ra là thế..." Dân chúng gật đầu sáng tỏ.

Mồ "dân chúng" mới nói xong khổ cực lách ra khỏi đám đông, đi đến một nơi vắng vẻ liền đem lớp ngực trang bóc đi, hẩn xé chòm râu dưới cằm xuống quyết tâm nói, "Sau lần này, nhất định phải xin chủ tử cho

hắn ta và Di Tinh được nghỉ bù, nhất định sẽ làm!”

Một chiếc xe ngựa đang đi tới bị đám đông dân chúng chặn lại ở một bên, không thể tiến lên trước, tiểu tư xuống ngựa, khễ nhón chân nhìn qua đám đông rồi mới trở lại xe đem màn vén lên, cung kính nói, “Chủ tử, hoàng bang vừa mới gián, dân chúng đang tụ tập ở dưới xem.”

“Có biết chuyện gì không?” Thanh âm thanh nhã nhẹ nhàng, giống như làn gió mát, khiến cho người nghe cả người đều thoải mái, làm cho một vài dân chúng gần đó cũng quay qua nhìn.

“Chủ tử, chờ nô tài đến hỏi.” Tiểu tư dứt lời liền tìm mấy người bên đường hỏi thăm mấy câu, rồi mới trở về xe ngựa nói “Thưa chủ tử, là về Ly vương.”

“Sao? Ly vương thì có chuyện gì mà gây ồn ào vậy?” Người trong ngựa lại hỏi, có vẻ hiếu kỳ.

“Thưa chủ tử, mấy ngày hôm trước là ngày thành thân của Ly vương, theo lời của người dân nói, mọi hình thức cobby truyện mà không trích nguồn diễn đàn Lê quý đôn đều là không đạo đức, ngày ấy tiểu sư muội thất lạc nhiều năm của Ly vương tìm đến, rồi sau đó, Ly vương liền cùng nàng kia rời đi, hôm nay hoàng thượng gián hoàng bang là việc giải trừ hôn ước của Ly vương và Triệu tiểu thư, và còn thông báo Ly vương cả đời này chỉ cưới một mình nàng kia.”

“Còn có chuyện này? Đi thôi, vòng qua đi.” Xem ra hắn về trần, bỏ lỡ trò hay rồi. (VP: OMG ta đọc miêu tả đầu tiên, cứ tưởng là tỷ tỷ xinh đẹp nào đấy!!! O.O). Người bên trong xe ngựa cũng chỉ có thanh âm, chưa ai thấy được bóng dáng kia.

“Vâng.”

Hoàng cung nam Dục quốc, mấy ngày liên tiếp khuôn mặt của Nma Cung Quân hạo vẫn vô cùng âm trầm, đến khi nghe thấy đứa con thứ hai của mình đã trở lại thì vô cùng vui mừng, hắn có chút kích động, nắm chặt tấu chương trên tay hỏi, “Bân vương đã trở lại?”

“Thưa hoàng thượng, vương gia đã vào thành, chắc một lát nữa sẽ đến hoàng cung tấn kiến hoàng thượng.” Thái giám khom người trả lời.

“Tốt, tốt, cuối cùng cũng trở lại!” Nam Cung Quân Hạo vui vẻ ra mặt, tấu chương trên tay cũng bỏ xuống không nhìn, chỉ đơn giản ngồi chờ người tới.

Không phải chờ quá lâu, thanh âm của thái giám liên tiếp truyền tới, “Bân vương gia cầu kiến...”

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” Nam Cung Nguyệt Bân mới tiến vào thư phòng đã bị Nam Cung Quân Hạo kéo đến bên người, quan sát lần lượt một phen.

Nam Cung Quân Hạo cười ha ha, vui vẻ vỗ thật mạnh bả vai của Nam Cung Nguyệt Bân, vui mừng nói, “Nói, mấy năm nay người đi chu du các nước có những kinh nghiệm gì rồi?”

“Thịnh thiên đại lục nhiều sản vật vô cùng, các quốc gia đều vô cùng rộng lớn, nhưng

nhì thần vẫn cho rằng, Nam Đục là quốc gia xứng đáng đứng thứ nhất.” nam Cung Nguyệt lân dùng chút từ ngữ tổng kết lại nhiều năm bên ngoài của mình.

“Tốt, không hổ là con trai trẫm! Nói những thứ người khác không dám nói!” Nam Cung Quân Hạo không bị lời nói trắng trợn của hắn làm giận, mặc dù lực lượng quân sự Nam Đục không bằng Bắc mạc, nhưng mà vẫn chưa có ai dám lớn mật trước mặt hắn ta nói vậy, xem ra, đứa con này ở bên ngoài tám năm, hắn ta cũng phải chăm chú quan sát một chút, chắc chắn sẽ không thua kém Nam Cung Nguyệt Ly kia!

“Phụ hoàng quá khen rồi.” Nam Cung Nguyệt Vân cúi đầu khiêm tốn nói.

“Tốt lắm, nhanh đi tìm mẫu phi người, đứa nhỏ này nhanh đi đi, người ra ngoài liền một cái tám năm không trở lại, mỗi ngày mẫu phi người đều nhắc tới người đấy, nghỉ ngơi cho tốt, bản đang đọc truyện tại diễn đàn Lê quý đôn, ngày mai phụ hoàng làm tiệc tẩy trần cho người.” Nam Cung Quân Hạo mặc dù ngày trước có bất mãn Nam Cung Nguyệt Vân nhất quyết đòi chu du tám nước, nhưng đến nay nhìn lại, con trai mình khí vũ hiên ngang, thanh phong nhô nhả, hắn ta vui mừng rất nhiều, bất mãn lúc trước cũng biến mất không còn.

“Vâng, nhì thần xin cáo lui.”

Bên trong biệt viện, lúc này Tác mặc Tuyết Dương cả khuôn mặt đều là lấy lòng, nhìn Tuyết Lang đang chơi đùa cùng Mộ Dung Tiểu Tiểu, nịnh nọt nói, “Cho nên,

Tiểu Tiểu & đợi lát nữa cô nương hãy nói với chủ tì giùm ta mấy lời, để ta với Di Tinh nghỉ ngơi hai ngày đi.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu đầu đầy hắc tuyến, nàng thu lại bàn tay trắng nõn, nhún mày nhìn tức Mặc Tuyết Dương: “Ta thấy người rất nhân nhã mà, vẫn có thời gian đi trên đường bát quái.” Nàng căn bản không để ý người bên ngoài nói thế nào, dù sao nàng cũng không nghe được, cho dù nghe được, cũng chẳng mất miếng thịt nào.

----- BỐ SUNG, TĐM -----

Chương 69: Yên hội hoàng cung

Editor: Vân Phiêu

Trên phố nơi đặt kim bảng hoàng thất, người dân đứng túm lại bàn tán sôi nổi:

“Hóa ra không phải người ta đoạt phu quân của Triệu tiểu thư....” Dân chúng bingg bingg nghị luận hiểu ra.

“Nói vậy, sao lại đoạt, người ta đường đường là thanh mai trúc mã, tiểu sư muội của Ly vương gia đấy...” Lúc này có người không phục nói.

“Nhưng mà, Triệu tiểu thư cũng thật đáng thương...” Ngay sau đó dân chúng cũng lại bắt đầu tiếc nuối...

“Người thì biết cái gì, người ta là tiểu sư muội đã bị lạc mất nhiều năm trước, lúc này nghe tin nên mới đến gặp mặt đấy,...” Người nọ vô tư nói ra, chắc chắn biết rất rõ tình hình thực tế.

“Người làm sao biết được...” Tiếng nói kinh ngạc thốt lên.

“Ta còn biết. Ly vương là người thâm tình vô cùng, còn tiểu sư muội kia, chắc chắn, cũng là mỹ nhân xinh đẹp như tiên nữ...” Người nói đắc ý dạt dào.

“Thì ra là thế...” Dân chúng gạt đầu sáng tỏ.

Mỗ “dân chúng” mới nói xong khỏ cực lách ra khỏi đám đông, đi đến một nơi vắng vẻ liền đem lớp nguy trang bóc đi, hẩn xé chòm râu dưới cằm xuống quyết tâm nói, “Sau lần này, nhất định phải xin chủ tì cho hẩn ta và Di Tinh được nghỉ hưu, nhất định sẽ làm!”

Một chiếc xe ngựa đang đi tới bị đám đông dân chúng chặn lại ở một bên, không thể tiến lên trước, tiểu tì xuống ngựa, khẽ nhón chân nhìn qua đám đông rồi mới trở lại xe đem màn vén lên, cung kính nói, “Chủ tì, hoàng lang vừa mới gián, dân chúng đang tụ tập ở dưới xem.”

“Có biết chuyện gì không?” Thanh âm thanh nhã nhẹ nhàng, giống như làn gió mát, khiến cho người nghe cả người đều thoải mái, làm cho một vài dân chúng gần đó cũng quay qua nhìn.

“Chủ tì, chờ nô tì đến hỏi.” Tiểu tì dứt lời liền tìm mấy người lên đường hỏi thăm mấy câu, rồi mới trở về xe ngựa nói “Thưa chủ tì, là về Ly vương.”

“Sao? Ly vương thì có chuyện gì mà gây ồn ào vậy?” Người trong ngựa lại hỏi, có vẻ hiếu kỳ.

“Chưa chịu tì, mấy ngày hôm trước là ngày thành thân của Ly vương, theo lời của người dân nói, mọi hình thức copy truyền mà không trích nguồn diễn đàn Lê quý đôn đều là không đạo đức, ngày ấy tiểu sư muội thất lạc nhiều năm của Ly vương tìm đến, rồi sau đó, Ly vương liền cùng nàng kia rời đi, hôm nay hoàng thượng gián hoàng bàng là việc giải trừ hôn ước của Ly vương và Triệu tiểu thư, và còn thông báo Ly vương cả đời này chỉ cưới một mình nàng kia.”

“Còn có chuyện này? Đi thôi, vòng qua đi.” Xem ra hẳn về trên, bỏ lỡ trò hay rồi. (VP: @M@ ta đọc miêu tả đầu tiên, cứ tưởng là tỷ tỷ xinh đẹp nào đấy!!! @.@). Người bên trong xe ngựa cũng chỉ có thanh âm, chưa ai thấy được bóng dáng kia.

“Vâng.”

Hoàng cung năm Đức quốc, mấy ngày liên tiếp khuôn mặt của Nam Cung Quân hạo vẫn vô cùng âm trầm, đến khi nghe thấy đứa con thứ hai của mình đã trở lại thì vô cùng vui mừng, hẳn có chút kích động, nắm chặt tấu chương trên tay hỏi, “Bên vương đã trở lại?”

“Chưa hoàng thượng, vương gia đã vào thành, chắc một lát nữa sẽ đến hoàng cung tấn kiến hoàng thượng.” Thái giám khom người trả lời.

“Tốt, tốt, cuối cùng cũng trở lại!” Nam Cung Quân Hạo vui vẻ ra mặt, tấu chương trên tay cũng bỏ xuống không nhìn, chỉ đón gian ngồi chờ người tới.

Không phải chờ quá lâu, âm thanh của thái giám liên tiếp truyền tới. “Bên vương gia cầu kiến.”

chuyện này, toàn vương gia của ta... ..

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” Nam Cung Nguyệt Bàn mới tiến vào thư phòng đã bị Nam Cung Quân Hạo kéo đến bên người, quan sát lần lượt một phen.

Nam Cung Quân Hạo cười ha ha, vui vẻ vô thật mạnh bả vai của Nam Cung Nguyệt Bàn, vui mừng nói, “Nói, mấy năm nay người đi du lịch các nước có những kinh nghiệm gì rồi?”

“Thịnh thiên đại lục nhiều sản vật vô cùng, các quốc gia đều vô cùng rộng lớn, nhưng nhi thần vẫn cho rằng, Nam Địch là quốc gia xứng đáng đứng thứ nhất.” nam Cung Nguyệt Bàn dùng chút từ ngữ tổng kết lại nhiều năm bên ngoài của mình.

“Tốt, không hổ là con trai trẫm! Nói những thứ người khác không dám nói!” Nam Cung Quân Hạo không bị lời nói trắng trợn của hắn làm giận, mặc dù lực lượng quân sự Nam Địch không bằng Bắc mạc, nhưng mà vẫn chưa có ai dám lớn mặt trước mặt hắn ta nói vậy, xem ra, đứa con này ở bên ngoài tám năm, hắn ta cũng phải chăm chú quan sát một chút, chắc chắn sẽ không thua kém Nam Cung Nguyệt Ly kia!

“Phụ hoàng quá khen rồi.” Nam Cung Nguyệt Bàn cúi đầu khiêm tốn nói.

“Tốt lắm, nhanh đi tìm mẫu phi người, đứa nhỏ này nhanh đi đi, người ra ngoài liên một cái tám năm không trở lại, mỗi ngày mẫu phi người đều nhắc tới người đấy, nghỉ ngơi cho tốt, bạn đang đọc truyện tại diễn đàn Lê quý đôn, ngày mai phụ hoàng làm tiệc tẩy trần cho người.”

Nam Cung Quân Hạo mặc dù ngày trước có bất mãn Nam Cung Nguyệt Bân nhất quyết đòi chu du tám nước, nhưng đến nay nhìn lại, con trai mình khí vũ hiên ngang, thanh phong nhô nhĩ, hẳn ta vui mừng rất nhiều, bất mãn lúc trước cũng biến mất không còn.

“Vâng, nhi thần xin cáo lui.”

Bên trong biệt viện, lúc này Túc Mặc Tuyết Dương cả khuôn mặt đều là lấy lòng, nhìn Tuyết Lang đang chơi đùa cùng Mộ Dung Tiểu Tiểu, nhìn nọt nói, “Cho nên, Tiểu Tiểu à đợi lát nữa cô nương hãy nói với chủ tì giùm ta mấy lời, để ta với Di Tinh nghỉ ngơi hai ngày đi.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu đầu đầy hắc tuyến, nàng thu lại bàn tay trắng nõn, nhún mày nhìn túc Mặc Tuyết Dương, “Ta thấy người rất nhân nhĩ mà, vẫn có thời gian đi trên đường bát quái.” Nàng căn bản không để ý người bên ngoài nói thế nào, dù sao nàng cũng không nghe được, cho dù nghe được, cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 105: Yến hội hoàng cung (tt)

Khóe môi co rút lại, trong lòng TÚC MẶC TUYẾT DƯƠNG hung hăng mắng nữ nhân mà chủ tử mình sủng nịch kia, nhưng mà hẳn ta cũng không dám to gan nói ra ý nghĩ trong lòng, chỉ cố giải thích nói, “Chuyện này không phải sợ có người nhân nhĩ nói bậy sao?”

MỘ DUNG TIỂU TIỂU hoài nghi nhìn về phía TÚC MẶC TUYẾT DƯƠNG, hẳn ta lại tốt với mình như vậy? “Được rồi, ta cũng không cam đoan kết quả thế nào.”

“Không sao cả, chỉ cần cô nương giúp ta mở miệng là được!” TÚC MẶC TUYẾT DƯƠNG trên mặt thì treo vẻ cảm kích, đáy lòng lại khẳng định, tiểu cô nương này đã mở miệng, chủ tử còn không đáp ứng sao?

DẠ NGUYỆT LY từ xa nhìn lại thấy thuộc hạ của mình kẻ sát tiểu nhân nhĩ, chớp mắt hồng mâu híp lại, hàn khí tràn ra!

Di Tinh đứng bên cạnh mặt tròn trắng, trong lòng TÚC MẶC TUYẾT DƯƠNG là đồ con lợn, còn không biết chủ tử nhà mình có tính chiếm hữu như thế nào? Nàng ta nhẹ nhàng ho khụ khụ hai tiếng, trừng mắt với TÚC MẶC TUYẾT DƯƠNG một cái.

TỨC MẶC TUYẾT DƯƠNG xoay người, thấy chủ tử nhà mình đang nhìn mình bằng ánh mắt đầy sát khí, hắn ta nuốt ực cái nước bọt, nhanh chóng cách xa MỘ DUNG TIỂU TIỂU một khoảng, cái đầu cung kính chào, “Chủ tử.” Trong lòng hắn ta kêu gào không thôi, mình chỉ cùng nàng ta nói mấy câu thôi, chủ tử có cần phản ứng thế không!

Hắn ta trung khuôn mặt đáng thương đi về phía Di Tinh, mong nhận được chút an ủi từ người trong lòng, cuối cùng lại bị Di Tinh liếc một cái xem thường.

DẠ NGUYỆT LY lạnh lùng quét mắt qua TỨC MẶC TUYẾT DƯƠNG, Tuyết lang nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm của chủ nhân cái đuôi cũng cụp lại, lỗ tai phe phẩy, phần nộ rồi đi, “Ồ, ô đại chủ nhân thật đáng sợ....”

Hắn đi thẳng đến bên người tiểu nhân nhi, ngồi xuống liền ôm lấy thân người MỘ DUNG TIỂU TIỂU, ôn nhu hỏi, “Đêm mai có muốn cùng sư huynh đến hoàng cung không?” Thật ra DẠ NGUYỆT LY cảm thấy yến hội đó vô cùng nhàm chán, có thowif gian không bằng ở cùng tiểu nhân nhi còn hơn.

“Có thánh chỉ triệu kiến sao?” Đôi mi thanh tú của nàng nheo lại, hai bàn tay thuận theo cổ hắn ôm xuống, động tác cực kỳ tự nhiên.

Khuôn mặt lạnh lẽo của DẠ NGUYỆT LY nhất thời tỏa sáng, đôi mắt của hắn mỉm cười, “Là gọi tới yến hội, nếu không muốn đi thì liền ở nhà không có chuyện gì.”

“Yến hội gì?” Ở nhà? Nàng thích từ này! Nhưng mà với yến hội kia cũng thấy có chút hứng thú.

“Nhị hoàng tử về nước.” DẠ NGUYỆT LY mở miệng nói, lực chú ý lại đặt hoàn toàn trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, thấy nàng có hứng thú, hắn cũng nói hết mọi chuyện.

“A, là cái người mà tám năm không ở trong nước nói đi du ngoạn sao?” Đôi mắt MỘ DUNG TIỂU TIỂU sáng người, trước khi nàng đến Nam Dục đã biết rõ thông tin của người này. Nam Cung Quân Hạo có ba hoàng tử đại hoàng tử Nam Cung nguyệt hiền, nhị hoàng tử Nam Cung nguyệt bản, tam hoàng tử Nam Cung nguyệt ly, cũng chính là sư huynh. Nói đến nhị hoàng tử NCNB này có lẽ cả Nam Dục cũng chỉ có hắn là chưa đây nghi hoặc khó hiểu, làm vương gia nhân tân hưởng vinh hoa phú quý không muốn, lại cô tình không để ý đến ngăn cản của hoàng đế, đi chu du khắp các nước, vừa đi đã tám năm!

DẠ NGUYỆT LY nhìn tiểu nhân nhi trong lòng đang cười tinh quái, cả người nàng đều phát ra nồng đậm hứng thú, hắn nhàn nhàn nói, “Nha đầu... cảm thấy hứng thú với hắn sao?”

Nói dứt lời, liền oay người nàng về phía hắn, nàng trừng mắt đáp, “Đúng vậy!”

“Nha đầu muốn gặp hắn? Thanh âm DẠ NGUYỆT LY mang theo nồng đậm khó chịu lên án ai kia dám để ý nam nhân khác.

“Ừ, đi xem liền thấy.”

DẠ NGUYỆT LY cúi người hôn lên đôi môi mềm mại của MỘ DUNG TIỂU TIỂU, cũng không quên TỨC MẶC TUYẾT DƯƠNG và Di Tinh đang ở đây, sóng mắt mênh mang, “Uhm nha đầu chỉ nhìn hắn một cái thôi.” Dứt lời nàng bắt mắt nhìn hắn, nam nhân nào đó cảm thấy vui vẻ, nhẹ nhàng mang theo chút trừng phạt cắn lên đôi môi anh đào của nàng.

“...” MỘ DUNG TIỂU TIỂU kinh ngạc nhìn lên đôi mắt đang nhện nhạo của sư huynh, bị thu hút bởi đôi mắt óng ánh như ruby kia, nhất thời quên trả lời câu hỏi của hắn.

Đôi hồng mâu của DẠ NGUYỆT LY nhú lại, ý thức được người trong lòng đang dờ ra, khoe môi vừa lòng khê nhếch, rồi sau đó lại nhẹ nhàng hạ xuống, rồi mới chuẩn bị ôm người dỗi đi.

TỨC MẶC TUYẾT DƯƠNG thấy tiểu nữ oa chuẩn bị đi, mà chuyện còn chưa xong vì thế “Này” một tiếng!

Nếu không phải chủ tử và tiểu thư đều ở đây, Di Tinh nàng chỉ muốn đấm bay cái tên không hiểu phong tình này mà chửi, “Người có phải ngu ngốc không hả?” Tình huống rõ ràng hai người kia đang tình chàng ý thiếp, chỉ có tên không biết sống chết này đi quấy rầy, Di Tinh nàng vẫn còn muốn thọ!

Đôi mắt của MỘ DUNG TIỂU TIỂU đã có hồn trở lại, nàng nhớ tới chuyện mình đáp ứng TỨC MẶC TUYẾT DƯƠNG liền mở miệng nói, “Sư huynh, TỨC MẶC TUYẾT DƯƠNG muốn ta giúp hắn nói với người cho hắn nghỉ hai ngày.” dien^%^^*&le*&(**&%quydonnnnn.

Lời này nghe có chút khó hiểu, nhưng DẠ NGUYỆT LY hắn vẫn nắm rõ ý chính, hồng mâu khê nhú, quang mang trong mắt lóe lên, lạnh lùng nói, “Một ngày.”

TỨC MẶC TUYẾT DƯƠNG buồn bực nhắm mắt lại, lại đột nhiên mở mắt ra khuôn mặt lại nở nụ cười chói lóa như ánh mặt trời nói, “Ta chủ tử!” Tiểu nữ oa kia nói vòng vèo suýt nữa hù chết hắn, nhưng một ngày cũng tỏa nắng hân srooif, có thể cùng Di Tinh trong thế giới hai người!

Di Tinh nhìn hắn cười nói, “Còn đứng đó mà thất thần cái gì, đi thôi.”

Ngày hôm sau.

Trong ngự hoa viên, tiếng ca tiếng nói còi huyền ảo, tà váy múa uốn lượn, hương rượu khắp nơi, đâu đâu cũng thấy bóng người.

Tất cả mọi người đều biết hôm nay là tiệc chào đón nhị hoàng tử do hoàng thượng đặc biệt chuẩn bị, những người có tâm bèn cố gắng tìm cách làm sao

cho nữ nhi mình đến bên cạnh Bàn vương, mới đến nhìn như đến chúc mừng, thật chất là đến đưa nữ nhi đến ra mắt.

NCQH ngồi trên cao nhìn mây, nhìn thấy các đại thần mang theo gia quyến đã ngồi vào chỗ, mà các phi tần, hoàng tử, công chúa cũng đã đến đủ. Nhưng nhìn đến chỗ NCNL thì chỗ ngồi vẫn thiếu, NCQH giống như bị người ta đánh một cái tát vào mặt, sắc mặt đen đến cực điểm. Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn Lê Quý Đôn. NCNL muốn tất cả mọi người chờ một mình hắn sao? Thật quá ngang ngược rồi!

Các đại thần nhìn sắc mặt hoàng đế trên cao cũng có phần hiểu rõ, an phận ngồi tại chỗ của mình không dám manh động.

“Ly vương đến, Mộ Dung cô nương đến...” Tiếng thái giám truyền vừa dứt, người đang bụng lỵ rượu dừng lại, người đang nói chuyện với nhau cũng im bật.

Những người trong đại hôn của Ly vương chưa gặp mặt MỘ DUNG TIỂU TIỂU thì giờ tỉnh tề quan sát, chuyện khiến người ta kinh hãi không thôi đó là lời thề, kiếp này chỉ yêu chỉ cưới mình nàng, để một vương gia lạnh lùng tàn nhẫn công bố khắp thiên hạ như vậy, không biết nàng có năng lực gì?

Dung nhan tinh xảo, đẹp giống như tinh linh không vướng chút bụi trần, đôi mắt thuần khiết, mi mục như vẽ, đôi môi hồng khê mỉm cười, da thịt tinh tế như bạch ngọc, dù không trang điểm nhưng gương mặt cũng rực rỡ như ánh sáng trên cao, theo bước đi của nữ tử, tà áo trắng lay động theo gió, khí chất cả người đều tinh khiết không gì sánh được. Truyện được đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn. Lại nhớ đến ngày đại hôn hôm ấy, nữ tử này từ trên trời bay xuống giống như tiên nữ giáng trần, nay gặp lại dung mạo này đúng là làm người ta hít thở không thông, mọi người không khỏi thở dài, tiên tử lạc xuống trần gian cũng không hơn gì cô nương này.

Ngư hoa viên nhất thời im lặng.

Trong lòng DẠ NGUYỆT LY lửa giận cuộn cuộn bốc lên, hồng mâu híp lại, ánh sáng lạnh bắn ra, cả người đều phát ra hàn khí, chỉ trong chớp mắt đem không khí xung quanh hạ xuống vài độ, những tên khốn kiếp này, lại dám nhìn chằm chằm nữ nhân của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Yến hội hoàng cung (cuối)

Mọi người rốt cuộc hoàn hồn sau khi bị ánh mắt lạnh lẽo của Ly vương liếc qua, các phi tần thì lại cảm thấy vô cùng may mắn vì người này là của Ly vương, nếu không xuất hiện ở yến hội ngày hôm nay không phải sẽ đoạt đi toàn bộ đàn ông nơi này sao! Dù sao, đã là nam nhân sao lại không thích mỹ nữ?

Trong yến hội cũng có không ít thiên kim về mặt sai mộ, si mê nhìn Dạ Nguyệt Ly. Đêm nay hắn mặc một thân trường bào đen như mực, ngũ quan tuấn lãng vô cùng, ngay cả đôi hồng mâu cũng làm cho người ta sợ hãi, nhưng khi nhìn tất cả lại toát ra mỉa mai hoặc làm cho người ta vô cùng rung động.

Lúc này hia tay của Triệu Thi Nhân ẩn trong tay áo đã trắng bệch, nàng ta hận Mộ Dung Tiểu Tiểu kia, thấy nàng vừa đi ra mọi người đã bị mỹ mạo của nàng làm sợ hãi than, Triệu Thi Nhân về mặt ác độc! Mộ Dung Tiểu Tiểu kia chắc chắn nghĩ mình đã thỏa hiệp, vậy đêm nay nàng ta nhất định làm nàng mất hết thể diện!

Những ánh mắt hoặc thương thức, hoặc ghen tỵ, hoặc chất chứa thù hận cũng không chút ảnh hưởng nào đến Mộ Dung tiểu Tiểu. Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn. Nàng bị ôm trong vòng tay người nào đó, cảm thấy người nào đó đang tức giận, bàn tay đều nổi gân gân giật giật, nàng khẽ cười nói, “Đi thôi, đều bị người ta coi là con khỉ để nhìn rồi.”

Lãnh khí chợt thu lại, Dạ Nguyệt ly trêu ghẹo nói, “Vậy tiểu nha đầu là hầu tử sao?”

Người này còn biết trêu ghẹo nàng, xem ra không có việc gì rồi.

Dạ Nguyệt Ly nắm tay Mộ Dung Tiểu Tiểu đi về chỗ trong tiếng cúi chào của mọi người, khi hắn ngồi xuống, cũng không để nàng ngồi bên cạnh, mà trực tiếp ôm nàng ngồi lên chân mình.

Đối với việc Ly vương không hành lễ với thánh thượng mọi người cũng không chút kinh ngạc, hoàng thượng đã sớm chuẩn cho hắn, nhưng còn cô nương kia cũng không hành lễ? Nhưng mà, điều làm bọn họ tò mò hơn là làm sao nàng kia làm Ly vương có thể sùng ái mình đến vậy?

Nam Cung Quân Hạo thiếu chút nữa cắn vỡ hàm răng, gân xanh trên thái dương nổi lên cuộn cuộn. Hai người kia lại không nhìn lên hắn, dám không hành lễ, hắn vỗ án đứng lên, nhưng phần nộ lại cố nén vào trong đôi mắt, sóng gió quay cuồng, hắn âm trầm nói, “Khai yến!”

Trong khi đó, người ngồi chiếc ghế bên phải cạnh chủ vị mặc cẩm bào màu xanh vẫn không hề rời mắt khỏi người Mộ Dung Tiểu Tiểu từ khi nàng bước vào... Khuôn mặt hắn có chút suy tư, thì thầm nói, “Mộ Dung... Mộ Dung Tiểu Tiểu.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 107: Anh hùng cứu mỹ nhân

editor: Vân Phiêu

Từ khi bước vào ngự hoa viên, Mộ Dung Tiểu Tiểu vẫn luôn cảm nhận một tầm mắt vẫn luôn theo dõi mình, người không có ác ý nàng cũng không để ý tới, nhưng nếu cứ nhìn mãi như vậy, chắc chắn không ai có thể cứ thờ ơ được, huống chi, nàng thật sự không thích bị người ta xem là đồ vật để ngắm nhìn.

Ngẩng đầu từ trong lòng sư huynh ngó ra, nàng nhú mày nhìn chủ nhân của ánh mắt kia.

Một nam nhân rất đẹp, chỉ có một chiếc trâm ngọc đơn giản cài lên mái tóc đen dài, dây lục ngọc rủ nhẹ bên hông, cầm bảo xanh lam, càng làm tôn lên khuôn mặt ôn hòa như ngọc của nam nhân này. Lại thấy đôi mắt kia, ôn nhu như gió tháng năm, mát mẻ thoải mái vô cùng.

Chỉ là, trong đôi mắt ôn hòa đó lại có vẻ nhẹ hàn quang, lơ đãng xét qua nguy hiểm, vì vậy cũng làm cho Mộ Dung Tiểu Tiểu hiểu được, nam nhân này, đẹp thì đẹp thật, nhưng cũng không thể trêu chọc!

Nam Dục quốc lấy chức vị làm chủ, lúc này ngồi ở vị trí đầu tiên bên phải, vậy chắc chắn là Bân vương gia, Nam Cung Nguyệt Bân.

Nhưng mà, nàng lại rất ghét những người như vậy, chỉ bởi vì, những người như vậy suy nghĩ rất khó đoán, luôn toan tính chuyện xấu trong lòng, ám tiến rất khó phòng.

“Ngoan, há mồm nào.” Thanh âm Dạ Nguyệt Ly trầm thấp dễ nghe giống như dụ dỗ, đôi mắt hân thâm túy tập trung nhìn nàng, khóe miệng mang ý cười tà mị ôn nhu.

Xung quanh một người đều ngạc nhiên nín thở....

Khi hai người bước vào ngự hoa viên, không thể nghi ngờ đã trở thành tiêu điểm cho mọi người, tuấn nam mỹ nữ tất cả đều vô cùng xinh đẹp, thêm chuyện mấy ngày trước Ly vương vừa từ hôn tiểu thư Triệu gia, nên hai người càng thu hút nhiều ánh nhìn hơn.

Vừa nãy, Ly vương rõ ràng không thèm để ý đến nơi đây còn có người, thoải mái đem mỹ nhân ôm ngồi lên đùi, điều này đã nói lên Ly vương có bao nhiêu sủng ái với cô nương này, không nghĩ tới, tiếp theo hắn còn tự mình lấy thức ăn dứt cho nàng, đúng là thiếu chút nữa làm bọn họ rớt cả mắt ra ngoài!

Những thiên kim nhà quan gia đều bị ghen tị tới đỏ cả mắt, hối hận cũng không kịp, ngày xưa chỉ biết Ly vương thị huyết tàn bạo, không ngờ hắn cũng biết ôn nhu như vậy! Sớm biết thế, cho dù bị cặp hồng mâu kia dọa sợ, các nàng cũng phải thử một lần. Chỉ tiếc, Ly vương lại sấm tuyên bố toàn thiên hạ, kiếp này chỉ cưới một mình người kia....

Mộ Dung Tiểu Tiểu căn bản không biết mình đang bị mọi người soi mói, hâm mộ, nàng thu hồi tầm mắt, bình tĩnh nhìn đôi mắt đối diện đang sâu kín chớp động, cũng không để ý hắn cho àng ăn cái gì, theo bản năng nàng há miệng... ăn.

Một miếng thịt thỏ nướng đưa vào miệng, Mộ Dung Tiểu Tiểu mới giật mình nhớ tới câu nói hôm qua “Chỉ cho liếc mắt nhìn một cái!”. Khóe miệng nàng khẽ giật, bây giờ mới chợt nhận ra ý đồ của mõ nam nhân nào đó, sư huynh, hắn là đang ghen đấy?

Trong lòng nàng mềm xuống, mà Nam Cung Nguyệt Bân ngồi đối diện đã bị nàng vút ra sau đầu từ lâu...

Ý cười bên môi Dạ Nguyệt Ly lan càng rộng, vẻ lo lắng trong mắt tan đi không còn chút nào, thừa dịp tiểu nha đầu còn đang ngốc, tay ôm chặt nàng lại, đôi mắt lạnh lùng liếc sang Nam Cung Nguyệt Bân mang theo cảnh cáo!

Ánh mắt Nam Cung Nguyệt Bân khẽ nhú, cũng không bắt mắt với ánh mắt uy hiếp của Dạ Nguyệt Ly, mà là đang thất vọng vô cùng, hắn nhìn bàn tay nhỏ nhắn của Mộ Dung Tiểu Tiểu đang cầm thịt nướng ăn cười tự giễu, đúng là không phải nàng? Đúng là chỉ có chút khí chất giống nhau thôi, trên đời này cũng không thiếu người giống nhau.

(VP: Khổ thân Bân ca... đau lòng a~~ ai còn nhớ Việt Bân trong cô nhi viện với Tiểu Tiểu khi còn ở hiện đại không??? Người liều chết vì tỷ ấy đó... T.T p/s chương 1 nhá)

Tối hôm qua, vô tình nghe được cung nhân thảo luận chuyện hôn lễ của Ly vương, cái tên Mộ Dung Tiểu Tiểu kia nổi vang trong lòng hắn, hắn mừng rỡ như điên, hận không thể lập tức đến trước mặt nàng chứng minh suy đoán trong lòng hắn!

Sau đó, hắn cường chế mình bình tĩnh lại, mà bình tĩnh rồi lại vô cùng sợ hãi, nếu thật là nàng, nếu biết là hắn nàng có nghĩ trước kia hắn chết rồi, như vậy nàng sẽ không thừa nhận? diện^%*&*q^%&%&uydonn... Cho nên mới lựa chọn theo người khác? Nghĩ như vậy hắn lại không khỏi mừng thầm, nếu thật thế, biết hắn còn sống, nàng có thể tiếp tục ở cùng hắn hay không? Đi hết cả thế giới này cùng hắn? Hắn lại càng căm giận chính mình ích kỷ, sao có thể nghĩ như vậy? Chẳng lẽ nàng sống hoàn hảo ở thế giới kia không tốt, hắn còn muốn nàng chết đi mà đến thế giới này?

Đôi mắt mắt hồn cũng dần bình tĩnh lại, nếu nàng một mình ở lại cái tổ chức băng lãnh kia, mới thật là đáng buồn bã! Bằng không tám năm trước khi hắn xuyên qua đến, tới thi thể của Nam Cung Nguyệt bản mới chết đi này, cũng lựa chọn chu du các nước, chứ không muốn tranh đoạt hoàng quyền. Hắn đi mang theo đau khổ kiếp trước, cũng mang theo một chút hy vọng xa vời, có lẽ nàng cũng đến thế giới này! Nay lại nghe thấy tên “Mộ Dung Tiểu Tiểu”, hắn lại càng khẳng định, nàng có lẽ thật sự ở đây!

Hắn vừa kích động lại vừa sợ hãi, hắn sợ hy vọng càng lớn thì thất vọng lại càng nhiều! Vì vậy, hắn không thể sốt ruột, đêm mai nàng sẽ xuất hiện, hắn sẽ từ từ nghiên cứu nàng có phải người kia không!

Một ngày một đêm không ngủ, khi trời vừa tối, hắn đã sớm đến dạ yến, chờ người kia xuất hiện, cho hắn một kỳ tích trên thế giới này!

Khi nàng xuất hiện, thời gian quanh hắn như động lại trái tim kịch liệt nhảy lên, hô hấp cũng đình trệ, khuôn mặt nàng không giống, nhưng khí chất kia thì hoàn toàn trùng lặp, nhưng đến khi nàng đưa miếng thịt thỏ kia vào miệng ăn, chớp mắt toàn bộ hy vọng của hắn đều bị đánh vỡ! Từ thiên đường xuống địa ngục, chính là cảm giác này!

Tiểu Tiểu của hắn, chưa bao giờ cùng không bao giờ ăn thịt thỏ! Chỉ vì khi nàng ở cô nhi viện, thú cưng của nàng chính là một chú thỏ trắng, mà nàng lại rất yêu nó, nhưng đến khi vào tổ chức, lại bị đám người kia đánh chết! đừng nói ăn, chỉ nghĩ đến nàng cũng cực kỳ chán ghét!

Thất vọng tràn đầy trái tim, Nam Cung Nguyệt Bản cười tự giễu, thôi thôi, cuối cùng cũng chỉ là hy vọng xa vời.

Nội tâm Dạ Nguyệt Ly cười lạnh, nữ nhân của hắn mà dám tùy tiện nghĩ đến? Đúng là không biết lượng sức!

Rồi sau đó, hắn cúi đầu xuống trước mặt bao nhiêu người, khề hôn bên môi nàng, về mặt thỏa mãn nói, “Vị ngon nha...” Thịt thỏ ngon, nha đầu cũng ngon. ...! Truyện được edit tại diễn đàn lê quý đồn...

Nhất thời xung quanh lại ang lên tiếng hít khí, mọi người hỗn động trong gió, Ly vương này đúng là không chút nào cố kỵ, hoàng thượng còn đang ngồi trên kia đấy!

Mộ Dung Tiểu Tiểu liếc cái xem thường, “Chú ý hình tượng!” Sư huynh có phải muốn bị người ta nhìn tới mức đục mấy cái lỗ trên người?

“Phanh...” vài vóc bị xé rách phát ra tiếng vang, nhất thời hấp dẫn lực chú ý của mọi người, mọi ánh mắt đều đổ dồn về một chỗ, thấy Triệu thi Nhân hai mắt đỏ bừng, hốc mắt chứa đầy nước, nhất thời mọi người thốn thức không thôi.

“Tam hoàng đệ cùng Mộ Dung cô nương tình cảm thật tốt, nhưng mà, cũng không thể không để ý đến cảm nhận của người khác thế chứ?” Lời nói chọc ngoáy lúc này, rõ ràng có ý đồ thêm dầu vào lửa.

Mộ Dung Tiểu tiểu nhú mày nhìn người phía đối diện đang cười tà, đây là con lớn của Nam Cung Quân Hạo, Nam Cung Nguyệt Hiền.

Cầm bảo xanh đen cắt may đan xen, làm cho Nam Cung Nguyệt Hiền trông có thêm cao lớn, khuôn mặt góc cạnh cứng rắn, ánh mắt sắc lạnh, so sánh với hai người con khác, nàng cảm thấy hắn giống Nam Cung Quân Hạo nhất.

Lúc này Nam Cung Nguyệt Hiền bùng ly rượu, tựa tiểu phi tiểu nhìn Dạ Nguyệt Ly, hắn chính là kiểu chỉ sợ thiên hạ không loạn, lão già kia lại nghĩ đem ngôi vị truyền cho tam đệ này? Nằm mơ! Hắn muốn tên kia cùng Triệu gia thủy hỏa bất dung!

“Bốn vương cùng nữ nhân của mình vui vẻ còn muốn nhìn mặt người khác? Cho dù người khác e ngại, bốn vương cũng cần gì để ý?” Dạ Nguyệt Ly bật cười lạnh lùng, về mặt khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Động Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108: Chương 70.2

Nam Cung Quân Hạo ngồi phía trên đã sớm tức giận ngập trời, Nam Cung Nguyệt Ly nói không chút cố kỵ, thái độ như vậy đã là sớm không để hắn vào mắt, hắn trầm giọng nói, “Ly nhi, dù sao ngươi cũng là một vương gia, hôm nay là tiệc đón gió tẩy trần của nhị ca ngươi, ngươi phải chú ý một chút.”

Ngoài mặt Nam Cung Quân Hạo là bất đắc dĩ khuyên bảo, nhưng ánh mắt nhìn sang lại mang âm trầm cảnh cáo! Dứt lời, trông mắt của hắn lạnh lẽo liếc qua Mộ Dung Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu ngươi cũng đừng có hồ nháo cùng Ly nhi.” Nội tâm lại thầm mắng, đúng là hồng nhan họa thủy!

“Phụ hoàng, ngài yên tâm, nhị hoàng huynh sẽ không để ý, đúng không nhị hoàng huynh?” Dạ Nguyệt Ly tựa tiểu phi tiểu đẩy vấn đề sang cho Nam Cung Nguyệt Bản, hồng mâu của hắn híp lại, trong mắt nhìn không ra cảm xúc gì.

“Phụ hoàng, không sao cả đâu.” Nam Cung Nguyệt Bản ôn hòa cười nói, chỉ là tầm mắt vẫn như có như không rơi vào người Mộ Dung Tiểu Tiểu, lúc này đã cho rằng nàng không phải Tiểu Tiểu, nhưng cái kiểu vân đạm phong khinh không chút để ý mọi chuyện kia thật quá giống!

“Bân nhi, người...” Nam Cung Quân Hạo uất nghẹn.

Nam Cung Nguyệt Hiền không bỏ qua ánh nhìn phẫn hận trong mắt Triệu Thi Nhân, lại bỏ thêm chút lửa, “Tốt xấu gì người ta cũng từng thiếu chút nữa thành Ly vương phi, vậy mà hoàng đế thật sự nhẫn tâm? Nay lại thấy hoàng đế ôn nhu với giai nhân bên cạnh, thật không giống tác phong của người chút nào, chẳng lẽ hoàng đế thiên vị mỹ nhân? Bạn đang đọc truyện tại diễn đàn lê quý đôn. Nhưng Triệu tiểu thư cũng đã từng là đệ nhất mỹ nhân Nam Dục chúng ta nga, nhưng nếu bây giờ mà so sánh hai người, nếu sau này đệ phát hiện giai nhân bên cạnh đệ không bằng người ta thì sao đây, lại bỏ r lầy người khác sao?” Dứt lời ánh mắt nhìn về Mộ Dung Tiểu Tiểu mang theo chút cảm thương, trong lòng lại nghĩ đến kết cục thê thảm của nàng. (VP: ta phi... tên này nói năng uốn éo làm ta edit cũng đỡ mồ hôi!!!)

Lời này của Nam Cung Nguyệt Hiền không chỉ khơi lên mâu thuẫn của Dạ Nguyệt Ly và Triệu gia, mà còn đồng thời chỉ trích Dạ Nguyệt Ly chỉ chú trọng dung mạo, vứt bỏ người khác, lại châm chọc Mộ Dung Tiểu Tiểu lấy dung mạo đi quyến rũ người, làm Dạ Nguyệt Ly có biết bao nhiêu sùng ái, lại còn tuyên cáo thiên hạ khiến bao nhiêu người ghen tỵ, lời nói của hắn thành công châm ngòi ly gián.

Triệu Tại Nghị trong lòng mặc dù rất bất mãn, nhưng cũng nghe được Nam Cung Nguyệt Hiền cũng không phải nhắm vào Triệu gia bọn họ, các hoàng tử tranh đấu, hắn ta cũng không đại gì mà nhúng tay. Hắn ta đau lòng nhìn nữ nhi nhà mình, nhẹ nhàng thở dài, bây giờ dù Thi Nhân có không cam lòng thì Ly vương cũng không bao giờ là của nàng ta được nữa.

Chỉ là, Dạ Nguyệt Ly không chút để ý đến cảm nhận của nữ nhi mình, làm cho lòng hắn cảm thấy vô cùng không thoải mái, những ấn tượng tốt về Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng biến mất không còn chút nào.

Ứng mâu của Nam Cung Quân Hạo khẽ nhú, hắn đang cảm thấy may mắn vì Nam Cung Nguyệt Ly không lấy Triệu Thi Nhân, bằng không từ năng lực của Nam Cung Nguyệt Ly sẽ làm hắn ta đau đầu đến mức nào, nói không chừng ngôi vị này dù hắn không muốn nhưng cũng sẽ đấu đến cuối cùng. Đối với Nam Cung Nguyệt Ly này, hắn chỉ không thể sớm giết chết, chỉ là tạm thời không thể đánh rần động cỏ. Bạn đang đọc truyện tại diễn đàn lê quý đôn. Nam Cung Quân Hạo khinh thường nhìn Dạ Nguyệt Ly và Mộ Dung Tiểu Tiểu, bên này có thể bỏ, nhưng quan hệ của hắn ta với Triệu Tại Nghị không thể đoạn! Chưa nói đến binh phù trên tay hắn, hắn ta còn chưa đoạt lại, nếu Triệu Tại Nghị này cũng sinh dị tâm, Nam Dục có thể tràn ngập nguy cơ, hắn ta cũng không muốn mình bị người ta áp chế!

(Bởi vì NC Quân Hạo này coi Dạ ca là con trai hắn nên gọi dạ ca là Nam Cung Nguyệt Ly, còn với mọi người bình thường vẫn gọi anh là Dạ Nguyệt Ly nhá ^^)

Cho nên hắn ta lớn tiếng quát, “Hiên nhi, không được làm càn!”

Chúng thần trước trận tranh đấu hoàng thất này đã sớm im lặng không dám lên tiếng, người có chút nhất gan trực tiếp đem mình chui xuống gầm bàn, yên hội vốn đang tốt đẹp sao lại bỗng nhiên thành sóng ngầm mãnh liệt, phong ba bão táp thế này! Chỉ khổ bọn họ làm thần tử ở đâu, đi không được mà ở cũng không xong!

Khuôn mặt tuấn lãng của Dạ Nguyệt Ly lập tức kết thành băng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về Nam Cung Nguyệt Hiền, “Hiên vương hình như rất bất mãn với bản vương? Nếu Hiên vương đau lòng mỹ nhân vậy thì xin phụ hoàng tử hôn đi.”

Hắn không ngại người ta chỉ trích hắn, nhưng mà hắn không thể để tiểu nha đầu cũng bị chỉ trích, thật không thể tha thứ!

Cảm giác được hàn ý nhẹ nhàng xuyên qua quần áo tiếu tới da nàng, Mộ Dung Tiểu Tiểu bị sư huynh ôm ngồi trên chân khẽ vòng tay vuốt lưng hắn, đôi môi nhẹ nhàng cười.

Dạ Nguyệt Ly gạt mình, hơi thở lạnh lẽo cũng tản đi, sợ nàng hiểu lầm, vội vàng thu hai tay ôm chặt, rồi lại vội vàng giải thích. “Nha đầu, đừng nghe hắn nói bậy.”

Nàng tất nhiên biết sư huynh sẽ không để mình thành một Triệu Thi Nhân thứ hai, nàng căn bản là không để ý, hiện tại nhìn bộ dạng vô cùng lo lắng của hắn, đôi mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu tràn ngập ý cười nói, “Ta biết.”

“Biết cái gì?” Hắn khàn khàn hỏi.

“Biết người sẽ không.” Nàng lắc đầu khẽ cười, sư huynh ngốc nghếch này.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...” Hắn nỉ non cảm thấy mình may mắn vô cùng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ nhún mày, xem ra Hiên vương này muốn nhắm vào nàng và sư huynh, đúng là không phải ngồi không, cũng đúng, vương gia của một nước sao có thể đơn giản?

Hai ngón tay Nam Cung Nguyệt Hiền khẽ bóp ly rượu, dù không dùng nội lực cái chén cũng phát ra tiếng vang ‘răng rắc’, trong hoàn cảnh im lặng dị thường này lại càng rõ ràng, hắn lại như không để ý uống hết ly rượu rồi cười ra tiếng. “Triệu tiểu thư chỉ là muốn gả cho ai kia thôi chắc chắn không để ý đến người khác đâu, bỏ vương chẳng qua là bất bình thay, lại không để ý mà nói ra suy nghĩ của mình, hoàng đế không để ý đến cảm nhận của nàng như vậy, không phải cũng hơi quá đáng đi.”

Hắn thật ra cũng muốn cưới Triệu Thi Nhân, nhưng việc này cũng phải có sự đồng ý của nàng ta! Cho dù hắn có nhà ngoại mẫu phi chống lưng, nhưng lão già chết tiệt này lại chỉ nghĩ đến Dạ Nguyệt Ly kia! Làm hắn tức giận vô cùng!

“Ai muốn gả cho hần!” Triệu thị nhân cuối cùng cũng hết nhẫn nại, khuôn mặt xinh đẹp lúc trước nay bị oán khí vẩn vọ xấu xí vô cùng. Nàng ta nhìn Nam Cung Nguyệt Hiền ghét bỏ, lạnh lùng cười, hần ta tưởng ở trước mặt mọi người chỉ trích Ly vương, lại nói đỡ nàng ta mấy câu, nàng ta sẽ cảm kích hần sao? Nằm mơ!

Nam Cung Quân Hạo ngồi phía trên đã sớm tức giận ngập trời, Nam Cung Nguyệt Ly nói không chút cố kỵ, thái độ như vậy đã là sớm không để hần vào mắt, hần trầm giọng nói, “Ly nhi, dù sao ngươi cũng là một vương gia, hôm nay là tiệc đón gió tẩy trần của nhị ca ngươi, ngươi phải chú ý một chút.”

Ngoài mặt Nam Cung Quân Hạo là bất đắc dĩ khuyên bảo, nhưng ánh mắt nhìn sang lại mang âm trầm cảnh cáo! Dứt lời, trông mặt của hần lạnh lẽo liếc qua Mộ Dung Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu ngươi cũng đừng có hồ nháo cùng Ly nhi.” Nội tâm lại thầm mắng, đúng là hồng nhan họa thủy!

“Phụ hoàng, ngài yên tâm, nhị hoàng huynh sẽ không để ý, đúng không nhị hoàng huynh?” Dạ Nguyệt Ly tựa tiểu phi tiểu đẩy vấn đề sang cho Nam Cung Nguyệt Bản, hồng mâu của hần híp lại, trong mắt nhìn không ra cảm xúc gì.

“Phụ hoàng, không sao cả đâu.” Nam Cung Nguyệt Bản ôn hòa cười nói, chỉ là tầm mắt vẫn như có như không rơi vào người Mộ Dung Tiểu Tiểu, lúc này đã cho rằng nàng không phải Tiểu Tiểu, nhưng cái kiểu vãn đạm phong khinh không chút để ý mọi chuyện kia thật quá giống!

“Bản nhi, ngươi...” Nam Cung Quân Hạo uất nghẹn.

Nam Cung Nguyệt Hiền không bỏ qua ánh nhìn phẫn hận trong mắt Triệu Thị Nhân, lại bỏ thêm chút lửa, “Tốt xấu gì người ta cũng từng thiếu chút nữa thành Ly vương phi, vậy mà hoàng đệ thật sự nhẫn tâm? Nay lại thấy hoàng đệ ôn nhu với giai nhân bên cạnh, thật không giống tác phong của ngươi chút nào, chẳng lẽ hoàng đệ thiên vị mỹ nhân? Bạn đang đọc truyện tại diễn đàn Lê Quý Đôn. Nhưng Triệu tiểu thư cũng đã từng là đệ nhất mỹ nhân Nam Dục chúng ta nga, nhưng nếu bây giờ mà so sánh hai người, nếu sau này đệ phát hiện giai nhân bên cạnh đệ không bằng người ta thì sao đây, lại bỏ r lấy người khác sao?” Dứt lời ánh mắt nhìn về Mộ Dung Tiểu Tiểu mang theo chút cảm thương, trong lòng lại nghĩ đến kết cục thê thảm của nàng. (VP: ta phi... tên này nói năng uốn éo làm ta edit cũng dở mồ hôi!!)

Lời này của Nam Cung Nguyệt Hiền không chỉ khơi lên mâu thuẫn của Dạ Nguyệt Ly và Triệu gia, mà còn đồng thời chỉ trích Dạ Nguyệt Ly chỉ chú trọng dung mạo, vứt bỏ người khác, lại châm chọc Mộ Dung Tiểu Tiểu lấy dung mạo đi quyến rũ người, làm Dạ Nguyệt Ly có biết bao nhiêu sùng ái, lại còn tuyên cáo thiên hạ khiến bao nhiêu người ghen tỵ, lời nói của hần thành công châm ngòi ly gián.

Triệu Tại Nghị trong lòng mặc dù rất bất mãn, nhưng cũng nghe được Nam Cung Nguyệt Hiền cũng không phải nhắm vào Triệu gia bọn họ, các hoàng tử tranh đấu, hần ta cũng không đại gì mà nhúng tay. Hần ta đau lòng nhìn nữ nhi nhà mình, nhẹ nhàng thở dài, bây giờ dù Thị Nhân có không cam lòng thì Ly vương cũng không bao giờ là của nàng ta được nữa.

Chỉ là, Dạ Nguyệt Ly không chút để ý đến cảm nhận của nữ nhi mình, làm cho lòng hần cảm thấy vô cùng không thoải mái, những ấn tượng tốt về Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng biến mất không còn chút nào.

Ứng mẫu của Nam Cung Quân Hạo khẽ nhíu, hần đang cảm thấy may mắn vì Nam Cung Nguyệt Ly không lấy Triệu Thị Nhân, bằng không từ năng lực của Nam Cung Nguyệt Ly sẽ làm hần ta đau đầu đến mức nào, nói không chừng ngôi vị này dù hần không muốn nhưng cũng sẽ đấu đến cuối cùng. Đối với Nam Cung Nguyệt Ly này, hần ta hận chi không thể sớm giết chết, chỉ là tạm thời không thể đánh rần động cỏ. Bạn đang đọc truyện tại diễn đàn Lê Quý Đôn. Nam Cung Quân Hạo khinh thường nhìn Dạ Nguyệt Ly và Mộ Dung Tiểu Tiểu, bên này có thể bỏ, nhưng quan hệ của hần ta với Triệu Tại Nghị không thể đoạn! Chưa nói đến binh phù trên tay hần, hần ta còn chưa đoạt lại, nếu Triệu Tại Nghị này cũng sinh dị tâm, Nam Dục có thể tràn ngập nguy cơ, hần ta cũng không muốn mình bị người ta áp chế!

(Bởi vì NC Quân Hạo này coi Dạ ca là con trai hần nên gọi dạ ca là Nam Cung Nguyệt Ly, còn với mọi người bình thường vẫn gọi ảnh là Dạ Nguyệt Ly nhá ^ ^)

Cho nên hần ta lớn tiếng quát, “Hiên nhi, không được làm càn!”

Chúng thần trước trận tranh đấu hoàng thất này đã sớm im lặng không dám lên tiếng, người có chút nhát gan trực tiếp đem mình chui xuống gầm bàn, yên hội vốn đang tốt đẹp sao lại bỗng nhiên thành sóng ngầm mãnh liệt, phong ba bão táp thế này! Chỉ khổ bọn họ làm thần từ ở đâu, đi không được mà ở cũng không xong!

Khuôn mặt tuấn lãng của Dạ Nguyệt Ly lập tức kết thành băng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về Nam Cung Nguyệt Hiền, “Hiên vương hình như rất bất mãn với bốn vương? Nếu Hiên vương đau lòng mỹ nhân vậy thì xin phụ hoàng tử hôn đi.”

Hần không ngại người ta chỉ trích hần, nhưng mà hần không thể để tiểu nha đầu cũng bị chỉ trích, thật không thể tha thứ!

Cảm giác được hần ý nhẹ nhàng xuyên qua quần áo tiếu tới da nàng, Mộ Dung Tiểu Tiểu bị sư huynh ôm ngồi trên chân khẽ vòng tay vuốt lưng hần, đôi môi nhẹ nhàng cười.

Dạ Nguyệt Ly gạt mình, hơi thở lạnh lẽo cũng tản đi, sợ nàng hiểu lầm, vội vàng thu hai tay ôm chặt, rồi lại vội vàng giải thích. “Nha đầu, đừng nghe hần nói bậy.”

Nàng tất nhiên biết sư huynh sẽ không để mình thành một Triệu Thị Nhân thứ hai, nàng căn bản là không để ý, hiện tại nhìn bộ dạng vô cùng lo lắng của hần, đôi mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu tràn ngập ý cười nói, “Ta biết.”

“Biết cái gì?” Hần khẩn trương hỏi.

“Biết người sẽ không.” Nàng lắc đầu khẽ cười, sư huynh ngốc nghếch này.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...” Hắn nỉ non cảm thấy mình may mắn vô cùng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ nhủ thầm, xem ra Hiên vương này muốn nhắm vào nàng và sư huynh, đúng là không phải ngồi không, cũng đúng, vương gia của một nước sao có thể đơn giản?

Hai ngón tay Nam Cung Nguyệt Hiên khẽ bóp ly rượu, dù không dùng nội lực cái chén cũng phát ra tiếng vang ‘răng rắc’, trong hoàn cảnh im lặng dị thường này lại càng rõ ràng, hắn lại như không để ý uống hết ly rượu rồi cười ra tiếng, “Triệu tiểu thư chỉ là muốn gả cho ai kia thôi chắc chắn không để ý đến người khác đâu, bỏ vương chẳng qua là bất bình thay, lại không để ý mà nói ra suy nghĩ của mình, hoàng đế không để ý đến cảm nhận của nàng như vậy, không phải cũng hơi quá đáng đi.”

Hắn thật ra cũng muốn cưới Triệu Thi Nhân, nhưng việc này cũng phải có sự đồng ý của nàng ta! Cho dù hắn có nhà ngoại mẫu phi chống lưng, nhưng lão già chết tiệt này lại chỉ nghĩ đến Dạ Nguyệt Ly kia! Làm hắn tức giận vô cùng!

“Ai muốn gả cho hắn!” Triệu thi nhân cuối cùng cũng hết nhẫn nại, khuôn mặt xinh đẹp lúc trước nay bị oán khí vẩn vò xấu xí vô cùng. Nàng ta nhìn Nam Cung Nguyệt Hiên ghét bỏ, lạnh lùng cười, hắn ta tưởng ở trước mặt mọi người chỉ trích Ly vương, lại nói đỡ nàng ta mấy câu, nàng ta sẽ cảm kích hắn sao? Nằm mơ!

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Động Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Hắn là của ta

Editor: Vân Phiêu

Mọi người đều tò mò nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, đoán xem nàng sẽ ra điều kiện gì.

Mộ Dung Tiểu Tiểu tựa tiểu phi tiểu nói, “Triệu tiểu thư vốn là do sự lựa chọn của sư huynh làm khó chịu trong lòng, vậy nếu hôm nay Triệu tiểu thư thua, từ nay về sau cũng không nên mơ tưởng đến sư huynh nhà ta nữa nha. Nếu không làm được trận này không cần đánh nữa.”

Hai tay nàng khoanh lại, bộ dạng nếu Triệu Thi Nhân không đồng ý thì cũng không đánh.

“Bốn tiểu thư mơ tưởng đến Ly vương?” Con người Triệu Thi Nhân trừng lớn, ngón tay chỉ thẳng mũi mình, thiếu chút nữa tức giận đến giờ chân! “Mộ Dung Tiểu Tiểu ngươi nên rõ ràng, ta vốn do hoàng thượng khâm điểm làm Ly vương phi, nếu không phải do người giữa chừng nhảy ra, hôn lễ của ta sao phải hủy bỏ?” Còn hại nàng ta bị toàn bộ người dân Nam Dục chê cười.

Tất cả những điều này đều do tiện nhân trước mặt mà ra, nàng còn mặt mũi nói nàng ta mơ tưởng Ly vương, trên đời này còn có nữ nhân nào không biết xấu hổ như vậy? Thật là tức chết nàng ta mà!

“Người sai rồi, Triệu tiểu thư.”

Khuôn mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu lộ vẻ bí hiểm, nàng nhẹ nhàng giơ ngón trỏ lắc lắc, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, “Ta và sư huynh là thanh mai trúc mã, đã sớm đính ước, theo đạo lý mà nói, là Triệu tiểu thư giữa đường nhảy ra, không phải ta nha.”

“Hừ! Nói cho ai nghe, ai biết các người có phải sư huynh muội hay không, từ sáu năm trước khi Ly vương trở về, người cũng không xuất hiện lần nào!”

“Người đang hoài nghi ý chỉ của trẫm?” Nam Cung Quân Hạo đột nhiên lên tiếng, tiếng nói uy nghiêm hùng hậu, cũng mang theo nhẹ nhàng tức giận, hắn còn tưởng Triệu Thi Nhân có năng lực gì, cuối cùng cũng chẳng ra sao!

“Hoàng thượng thứ tội, nữ nhi của lão thần chỉ là quá chung tình với Ly vương, cho nên mới nhất thời hồ đồ, nói năng lỗ mãng, xin hoàng thượng tha mạng!” Triệu Tại Nghi vèo quỳ xuống, sắc mặt hắn nghiêm túc quất, “Nghịch nữ, quỳ xuống!” Đáy lòng hắn ta vô lực ai oán, Thi Nhân sao có thể hồ đồ như thế, trước mặt mọi người nghi ngờ vua của một nước, đó chính là tội mất đầu!

Triệu Thi Nhân bừng tỉnh nhớ ra mình đã nói gì, nhất thời khuôn mặt trắng bệch, đột nhiên quỳ xuống, “Hoàng thượng tha mạng, thần nữ không dám nghi ngờ hoàng thượng, chỉ là nhất thời lỗ mãng nên mới...”

Nàng ta oán độc trừng mắt nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, đều do tiện nhân chết tiệt này, nàng ta khẳng định nàng cố ý! Chính là làm cho nàng ta giận quá mà nói bừa! Tốt, kể hay! Lại dám tính kế nàng ta nhìn thì là một bộ dáng thuần khiết vô tội, nội tâm lại vô cùng ác độc, nàng ta nhất định phải vạch trần bộ mặt thật của tiện nhân này, cho Ly vương thấy rõ ràng! Miễn cho một ngày lại bị tiện nhân này tính kế!

“Hừ, niệm tình phụ thân người có công với nước, trẫm bỏ qua cho người lần này, đứng lên đi!”

Lần này xem như hấn cho Triệu Tà Nghị một nhân tình, sau này sẽ tìm cơ hội lấy binh quyền về! Triệu Tà Nghị tuy tận trung nhưng khó đảm bảo sau này hấn sẽ vì nữ nhi mà sinh dị tâm, nếu cứ phải lúc nào cũng đi đề phòng, vậy chẳng thà thu hồi binh quyền về trong tay!

“Tạ hoàng thượng!” Hai cha con Triệu Tà Nghị vội vàng tạ ơn.

Triệu Tà Nghị cảm thấy may mắn vô cùng, phải biết rằng tội chết có thể miễn, nhưng khó nói sẽ bị phạt cái gì, uy nghiêm vua của một nước đâu có dễ bị xúc phạm như vậy, khó đảm bảo hoàng thượng sẽ không trừng trị, đến lúc đó Thi Nhân chắc chắn sẽ vô cùng khổ sở! Xem ra hoàng thượng vẫn rất coi trọng hấn rồi!

Nguy hiểm đã qua, Triệu Thi Nhân lại hướng về phía Mộ Dung Tiểu Tiểu nói, “Ta đáp ứng yêu cầu của ngươi, còn nếu ngươi thua?”

“Cho dù ta không mơ tưởng đến sự huynh nhà ta, nhưng thánh chỉ đã hạ, Triệu Tiểu thư cũng không thể tái giá, đã như vậy, nếu ta thua, Triệu Tiểu thư tùy ý quyết định đi.”

Mọi người mang vẻ mặt khó hiểu với câu nói dứt khoát của Mộ Dung Tiểu Tiểu, người có đầu óc đều biết Triệu Thi Nhân là bất mãn với hôn lễ của nàng và Ly vương nên mới khiêu chiến, nếu thắng sẽ giáo huấn nàng để giải hận, mà nữ tử này lại nói rõ ràng như thế, không sợ Triệu tiểu thư sẽ tra tấn nàng đến chết sao? Cho dù là sự muội ly vương, nữ tử có chút võ công sao có thể bằng tiểu thư con nhà tướng?

“Tốt, đây chính là ngươi nói ra, tất cả mọi người làm chứng! Mộ Dung cô nương, chúng ta bắt đầu đi!”

Triệu Thi Nhân cười ngạo nghễ, vẻ mặt tự tin, nàng ta nhất định sẽ đánh bại tiện nhân này, sau đó đem nàng xử trí, lúc đó kể cả là Ly vương cũng sẽ không nói được cái gì!

“Mời...” Hai bàn tay trắng nõn của Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ mở, nụ cười ôn nhu của mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, làm tất cả mọi người đều si mê trong đó, đáng tiếc, tiểu mỹ nhân rất nhanh sẽ bị đánh đến mặt mũi bầm dập mất thôi, Triệu tiểu thư chắc chắn sẽ hạ thủ tàn nhẫn. Tất cả mọi người trong này đều nhìn Triệu Thi Nhân với ánh mắt thăm oán hận!

Mi tâm Triệu Thi Nhân khẽ nhăn, ánh mắt mọi người xung quanh vô cùng kỳ quái làm nàng ta không hiểu ra sao. Nhưng mà, nàng ta cũng không thêm quan, chỉ cần nàng ta thắng tiện nhân kia, rồi đem nàng nhục nhã trước mọi người, như vậy mọi chuyện trước đây đều có thể vẫn hồi rồi!

Cảm giác được sự huynh từ đầu đến cuối đều thờ ơ, Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút nghi hoặc, nàng nâng mắt nhìn đôi hồng mâu đang sáng bừng như ngọc, đôi mắt tràn đầy thâm tình khiến nàng xao động, mà khóe môi hấn là ý cười ôn nhu vô cùng làm nàng cũng ngốc lảng, cảm giác được cánh tay dài bên hông bỗng nhiên xiết chặt!

Dạ Nguyệt Ly ôm trọn tiểu nha đầu vào trong lòng, rồi sau đó khẽ hôn lên trán nàng nói, “Nha đầu, bốn lần...”

Mộ Dung Tiểu Tiểu mờ mịt nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, đầu óc trống rỗng ni non, “Cái gì...”

Dạ Nguyệt Ly khẽ cười, vui vẻ sáp lại gần mặt nàng, ý cười bên môi vẫn ấm áp, hấn hảo tâm nhắc nàng nhớ lại, “Sự huynh nhà ta...”

Đúng vậy, nha đầu của hấn nói “Sự huynh nhà ta...” bốn lần, đây chính là cái hấn khó lắm mới phát hiện, hóa ra nha đầu muốn nhanh chóng biến hấn thành của nàng rồi? Nhưng mà, hấn còn muốn chờ một chút!

Hoàn hồn lại, Mộ Dung Tiểu Tiểu tựa tiểu phi tiểu nhìn người đang lảng lảng trước mặt, rồi thấy hấn đột nhiên phì cười, nàng lạnh nhạt nói, “Còn cười, có cái gì buồn cười?”

Nàng tức giận xem thường, nghĩ nàng ăn no rửng mỡ đi tranh giành nam nhân với nữ nhân khác sao? Nếu không phải sự huynh chọc hoa đào, sao lại có phiền toái như vậy? Nàng còn đang muốn về nhà ngủ đây! Truyện được edit và đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Dạ Nguyệt Ly nhìn bộ dạng then quá hóa giận của nàng, thiếu chút nữa không nhận được hôn nàng! Khuôn mặt hấn tràn đầy sung sướng, khóe môi lại héch lên một chút cười tà, “Nha đầu ghen tị...haha...”

Đây là lần đầu tiên nha đầu ghen vì hấn nha, bộ dạng phụng phịu như vậy, hấn yêu chết mất! (Vp: Dạ ca cuồng ngược!!! Thiên a~~~~)

“Tránh ra, ta muốn luận võ, hừ!”

Nam nhân này bộ dạng khó coi, suýt mà làm nàng chướng mắt, dám đi trêu hoa ghẹo nguyệt, nàng không vui chút nào khi có nữ nhân khác lúc nào cũng nhìn chăm chăm nam nhân của nàng!

Trở về nàng phải cảnh cáo mỗi nam nhân nào đó, đừng có suốt ngày chọc ruồi bọ rồi lại bắt nàng phải đuổi đi, như thế chẳng phải bắt nàng phiền chết sao? Trước kia là nàng chưa xác định tình cảm, hiện tại đã xác định sự huynh là vật sở hữu của mình, tự nhiên sẽ không chấp nhận được bị người khác nhòm ngó!

Hai người vừa rồi nhìn nhau đấm đuối làm cả toàn trường đều ngây người, lại không dám tự tiện phá đám. Sáu năm nay, Ly vương gia cường thế và là bộ dạng lãnh lẽo như hàn băng, đều làm cho bọn họ không dám đắc tội. Chỉ là, thái độ của Ly vương với nàng kia cũng làm bọn họ lú lờ không thôi, nếu như bình thường đối mặt với họ là mùa đông khắc nghiệt, thì đối diện với nữ nhân trước mặt này lại là mùa xuân tháng ba, vẻ mặt đầy ý cười ôn nhu kia, một lần nữa lại làm bọn họ hoài nghi đây có đúng là Ly vương thật sự không, phải biết là, sáu năm qua không một ai kể cả người hầu trong phủ thấy Ly vương cười một lần!

Bạn đang đọc truyện *Tùng Sùng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 110: Chương 72: Nhân tiểu quỷ đại

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Cát Tường tràn đầy vẻ không hiểu, vì sao chủ tử lại hỏi hắn vấn đề kỳ quái này? Hắn gãi đầu, nghiêng đầu đáp: “Chủ tử, nô tài không hiểu, thói quen đã hai mươi mấy năm, vì sao phải thay đổi?”

Nam Cung Nguyệt Bân ngẩng mặt lên, bóng đêm ngày càng dày đặc, chỉ còn rải rác vài ngôi sao tô điểm bầu trời đêm, mùa thu sương lạnh, hắn thở ra một hơi, loại bỏ những suy nghĩ hỗn loạn kia, nhẹ giọng nói: “Đi thôi, trở về vương phủ.”

Cát Tường vẫn không hiểu, nhưng cũng không lên tiếng nữa.

Dạ Nguyệt Ly ôm người một đường bay thẳng ra cửa cung, vừa vào xe ngựa, liền không nhìn được trần ra ngọt ngào, cúi đầu bắt được môi một người..

Mộ Dung Tiểu Tiểu bị nụ hôn nóng bỏng bất thành linh ập đến làm cho tay chân có chút luống cuống, bị động thừa nhận nhiệt tình của hắn, cả người như nhũn ra, bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, đáy mắt hiện lên một vẻ cười tà, bàn tay mềm mại không xương không một tiếng động mở ra vạt áo bên hông Dạ Nguyệt Ly...

Chưa bao giờ thấy may mắn vì quần áo nam nhân cổ đại đều dễ dàng cởi ra như lúc này, chỉ cần cong nhẹ ngón tay một cái! Tay ngọc trắng nõn của Mộ Dung Tiểu Tiểu liền chui vào trong áo lót người nào đó, xoa đến lồng ngực tròn bóng...

Bắt đầu đốt lửa!

Hiện tại nàng cũng không sợ sư huynh sẽ kích động mà ăn mình, bằng hiểu biết của nàng đối với sư huynh, chỉ cần nàng hô ngừng, sư huynh tuyệt đối sẽ dừng lại! Chẳng qua, chuyện tối nay đừng nghĩ nàng cứ cho qua như vậy!

Trước kia tạm thời không tính, hiện tại hắn là của nàng, lại còn quyến rũ ong bướm đến? Không thể tha thứ!

Mắng chửi, không thích hợp, đánh đập, nàng không nỡ, vết thương lần trước đoán chừng còn chưa hồi phục. Cho nên, hôm nay loại vừa hành hạ người, vừa không thương tổn đến thân thể này là phương pháp tốt nhất. Chưa ăn qua thịt heo, nhưng cũng không phải chưa từng thấy heo chạy, khoi lên dục hòa của nam nhân, còn không phải dễ như trở bàn tay?

Nội tâm Mộ Dung Tiểu Tiểu cười đến tà ác, người còn lại toàn thân vừa khó chịu lại vừa thoải mái!

Nha đầu nguyện ý trao bản thân cho hắn sao? Nhưng bây giờ còn đang trên xe ngựa, mặc dù hắn muốn nàng đã lâu, bắt quá, hắn cũng không hy vọng lần đầu tiên của hai người lại ở nơi không lãng mạn này! Hắn còn muốn chờ nàng đến tuổi cập kê, hoặc là khi hắn cưới nàng trong đêm động phòng hoa chúc.

“Sư huynh...” khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Mộ Dung Tiểu Tiểu nở nụ cười mỉa hoặc, thanh âm phảng phất như mang theo loại ma lực nào đó, Dạ Nguyệt Ly bị âm thanh này khẽ gọi khiến cả người tê dại, trái tim đập loạn nhịp!

“Nha đầu, sư huynh thật thích ngươi!” ngay cả khi dục vọng mãnh liệt, Dạ Nguyệt Ly vẫn cố gắng khắc chế thân thể đang kêu gào, trên mặt biểu lộ thâm tình.

Mộ Dung Tiểu Tiểu giống như không nghe thấy, bàn tay trắng nõn chống đỡ trên lồng ngực, nhẹ nhàng đẩy, Dạ Nguyệt Ly thuận thế ngã xuống trong xe ngựa, nàng ngồi trên người hắn, giống như một nữ vương cười ngạo nghễ, lại mang theo sức quyến rũ trí mạng mê hoặc lòng người, nàng chậm rãi cúi đầu, phun khí lên khuôn mặt tuấn tú động tình của hắn.

“Sư huynh của ta, nói xem huynh sai ở đâu? Há?” Mộ Dung Tiểu Tiểu cắn lên môi mỏng của Dạ Nguyệt Ly, mỉm cười nói, tay nhỏ bé cũng không ngừng dao động trên lồng ngực hắn, thầm nghĩ, thật trơn, cảm xúc thật tốt!

Ngay cả lúc cảm thấy mặt đã nóng bừng, tim đập dữ dội, Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng không nghĩ sẽ dừng lại nửa chừng, vì sao nàng đột nhiên cảm thấy vô cùng thú vị? Rất có cảm giác đạt được thành tựu! Quả nhiên, trong tiềm thức, nàng đích thực to gan!

Lúc đầu sau khi Dạ Nguyệt Ly thấy nàng chủ động có chút ngoài ý muốn, nhưng sau một khắc liền thấy rõ trên cột trong mắt nàng, liền biết nàng thay đổi biện pháp để trừng phạt hắn chuyện tối nay! Hắn cười khổ, khẽ giọng nói, “Nha đầu, có thể đứng lên rồi nói chuyện không?”

Hắn chỉ cảm thấy cả người muốn cháy rồi! Nơi đó sưng đau khó chịu! Tiếp tục như vậy nữa, hắn thật sự nhịn không nổi muốn nàng ở chỗ này! d.d.l.q.d

“Dạ Nguyệt Ly! Nếu huynh dám lộn xộn, sau này đừng mơ tưởng gặp mặt ta nữa!” dường như biết hắn suy nghĩ cái gì, Mộ Dung Tiểu Tiểu lập tức tàn

nhân cảnh cáo.

Mỗi lần gọi hân “Dạ Nguyệt Ly”, chính là nàng đang tức giận, Dạ Nguyệt Ly biết vậy.

Hắn nhẹ giọng dụ dỗ, “Được, ta không động, ta không động, nha đầu, đứng lên nói chuyện được không?” như vậy thật quá hành hạ người!

“Không được, huynh phải nói mình sai ở đâu!” tối nay Triệu Thi Nhân là muốn hủy dung nàng! Ruồi nhặng lần sau tìm đến, có phải muốn mạng nàng hay không?

Dạ Nguyệt Ly ần ần, trên thái dương cũng xuất hiện gân xanh, biết nàng muốn nói cái gì, về mặt hân vô tội nói: “Nha đầu, sư huynh không có trêu chọc nàng ta, trước hôm nay ta cũng chưa từng nhìn nàng ta một cái!”

“Dạ Nguyệt Ly! Huynh còn chớ! Mau khai ra!” Mộ Dung Tiểu Tiểu phát hỏa, tiếp theo tay liền dùng sức!

“Ừm...” Dạ Nguyệt Ly vừa thoải mái vừa thống khổ rên lên, trên trán từng giọt mồ hôi lớn chảy xuống. Hắn đã muốn phát điên rồi! Nha đầu muốn hành hạ chết hân sao?

“Lỗi của ta lỗi của ta, ta bảo đảm sau này sẽ không nhìn nữ nhân khác một cái, không, cho dù liếc nhìn cũng không!” Ly vương điện hạ lãnh khốc trước toàn dân Nam Dục quốc lúc này lại bỏ xuống tất cả đáng vẻ, hết sức ôn nhu lấy lòng nữ tử trước mặt.

Dạ Nguyệt Ly ngoài mặt đau khổ, nội tâm lại cười đến thoải mái, nha đầu còn không biết bộ dạng ghen tuông này của mình đáng yêu tới cỡ nào, tới hôm nay hân mới biết thì ra ham muốn giữ lấy hân của nha đầu lại mạnh đến như vậy, hân yêu nha đầu này chết mất.

“Được rồi, hôm nay không so đo với huynh, lần sau còn như vậy nữa đừng nghĩ ta sẽ tha thứ cho huynh!” nhìn bộ đáng ần ần khó chịu của sư huynh, Mộ Dung Tiểu Tiểu suy tính dừng tay, kiếp trước nàng nghe người ta nói qua, nếu ham muốn của nam nhân không được giải tỏa, chỗ đó sẽ có chuyện!

Thật ra trong lòng nàng cũng hiểu chuyện này không trách sư huynh được, nhưng trong lòng nàng không thoải mái, nam nhân thuộc về nàng, sao lại để nữ nhân khác nhúng chàm? Không giết Triệu Thi Nhân, tạm thời chỉ có thể trút giận lên 'người đầu sỏ gây chuyện này'.

Từ từ bò xuống khỏi eo hân, lúc trước vì ngồi trên bụng sư huynh nên lần này xuống, Mộ Dung Tiểu Tiểu đương nhiên là đụng phải nơi nào đó, cả người ngẩn ra, liền giống như bị điện giật, muốn nhanh chóng đi xuống!

“A...”

Trời đất đảo lộn, hai người liền thay đổi tư thế! Lần này đến lượt Dạ Nguyệt Ly làm chủ! Hân cười tà, híp mắt lại trêu tức nhìn nàng!

“Sư huynh, huynh nói sẽ không so đo!” Mộ Dung Tiểu Tiểu mặt ửng đỏ, cất tiếng lên án! Bàn tay trắng nõn của nàng chống lại lồng ngực hân, dưới bàn tay là da thịt đã nóng lên, mà vật kia đang chọc vào bụng nhỏ của nàng!

Gương mặt lạnh lùng của Dạ Nguyệt Ly lúc này tràn đầy ham muốn không kiềm chế được, thân thể hai người chặt chẽ dán chung một chỗ, Mộ Dung Tiểu Tiểu gần như cũng có thể cảm giác được nhiệt khí đang xuyên thấu qua y phục hai người, chạm đến da thịt nàng!

“Nha đầu yên tâm... Sư huynh sẽ không muốn muội lúc này...” giọng nói khàn khàn trầm thấp, hơi thở nặng nề bên tai, vành tai bị Dạ Nguyệt Ly ngậm lấy, Mộ Dung Tiểu Tiểu đã không thể suy nghĩ điều gì!

Quả nhiên vành tai là điểm mẫn cảm nhất của nha đầu, ha ha, đáy mắt Dạ Nguyệt Ly hiện lên một ý cười.

Cảm giác được lời nói của sư huynh ở trên cổ mình, hai mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu đầy sương mù, thảm thán, xong rồi, dấu vết lần này phải mất mấy ngày mới có thể biến mất?

Chỉ đáng thương cho Toái Nguyệt đang đánh xe ngựa bên ngoài, mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt...

Mới vừa vào cửa lớn biệt viện, trong nháy mắt, Mộ Dung Tiểu Tiểu đang bị Dạ Nguyệt Ly ôm như công chúa cảm thấy trong không khí có điều gì đó không đúng. Biệt viện tối nay an tĩnh dị thường! Vào tiền sảnh, liền thấy Tức Mặc Tuyết Dương, Di Tinh khom người cúi đầu đứng một bên, sau khi thấy chủ tử trở về, Tức Mặc Tuyết Dương lập tức báo cáo, “Chủ tử, đúng như ngài dự đoán, Huyết Thiên đã tới rồi!”

Nhìn thấy thuộc hạ, về mặt ôn nhu của Dạ Nguyệt Ly lập tức trở lại lãnh khốc, hân đi thẳng về phía chủ tọa, người trong ngực bị hân ôm ngồi ở chân, cầm lấy chén trà trên bàn bên cạnh, dùng tay thử nhiệt độ chén trà một chút rồi cẩn thận cho Mộ Dung Tiểu Tiểu uống.

Hân nhíu mày, lúc này mới nói: “Vậy sao? Hân lấy thứ đó đi rồi?”

“Dạ đúng!”

Di Tinh nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu sau khi đi vào, liền thấy vết đỏ mập mờ trên cổ nàng, nhìn nàng cười đến thú vị.

Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, cố gắng duy trì sắc mặt tự nhiên, khuôn mặt héch lên, cũng chỉ có thể làm như vậy! Bất quá Huyết Thiên đến? Còn lấy đi cái đó? Là cái gì?

“Kết quả theo dõi của Ảnh Phong như thế nào?” Dạ Nguyệt Ly hí hóp, trầm giọng hỏi.

“Chủ tử, hần đến Hiên Vương phủ.” Khuôn mặt tuấn tú của Túc Mặc Tuyết Dương lúc này tràn đầy vẻ khó hiểu, hần nói: “Chủ tử, người cho rằng hần muốn làm gì?”

“Ảnh Phong là ai?” Mộ Dung Tiểu Tiểu tò mò hỏi, vậy là có chuyện nàng không biết sao?

Thấy chủ tử nhà mình liếc mắt đến, Túc Mặc Tuyết Dương nhận lệnh giải đáp, “Chính là ong mật, chúng ta gọi hần là Ảnh Phong vì trên giang hồ hần nổi tiếng huấn luyện côn trùng. Người này không có hứng thú với bất cứ chuyện gì, chỉ có hứng thú với mấy tiểu động vật buồn nôn kia, Ảnh Phong này là tâm đắc nhất của hần, dùng để theo dõi cao thủ, vừa bí mật, vừa an toàn.”

“Cũng là thủ hạ ở Tiểu Dao sơn trang?” thủ hạ của sư huynh nhiều người tài như vậy à.

“Hần từng bị người ta đuổi giết, được chủ tử đi ngang qua cứu mạng, hần một là vì báo ân, hai là dựa vào bóng đại thụ tất có lợi.”

“Được rồi, lui xuống đi, còn chuyện gì ngày mai bàn tiếp.” Dạ Nguyệt Ly lên tiếng, Túc Mặc Tuyết Dương tuy đầy nghi ngờ nhưng cũng không lên tiếng nữa, mang theo Di Tinh ra khỏi phòng khách.

“Sư huynh, binh phù bị trộm?” nàng nhớ rằng sư huynh đã nói Huyết Thiên là người của Nam Cung Quân Hạo, lúc này tới trộm đồ chắc chắn là vì binh phù mà mấy ngày trước nhắc đến.

“Hừ, thứ hần cầm chỉ là đồ giả!” thanh âm Dạ Nguyệt Ly vô cùng u ám, nhưng ngay sau đó hần khẽ cười nói, “Được rồi, nhanh rửa mặt rồi đi ngủ đi.” nha đầu trong cung đã mệt mỏi, giờ cũng không còn sớm nữa. d.d.l.q.d

Tắm rửa xong, hai người ôm nhau nằm dài trên giường, Mộ Dung Tiểu Tiểu có thói quen dựa vào trên người sư huynh, thân thể mềm mại hòa cùng hơi thở của hần, lúc này nàng cảm thấy vô cùng an tâm.

“Sư huynh, có phải Huyết Thiên có thâm thù đại hận gì với huynh không?” gương mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu bình tĩnh, nàng không cho rằng Huyết Thiên nguyện ý khuất phục triều đình mà là người cam tâm tình nguyện làm việc vì triều đình, nếu không, vì sao hần trộm binh phù lại không trực tiếp giao cho Nam Cung Quân Hạo mà lại giao cho Nam Cung Nguyệt Hiên? Chuyện này tuyệt đối có gian trá!

Dạ Nguyệt Ly rất hưởng thụ thân thể mềm mại trên lồng ngực, trong đầu còn đang nghĩ về động tác lớn mật trong xe ngựa, nhất thời dục hỏa phát tác.

Cảm giác được dị vật nổi lên, mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu nháy mắt đen lại, đôi mi thanh tú khẽ chau, liền xoay người xuống giường, động tác Dạ Nguyệt Ly nhanh hơn suy nghĩ, nhanh chóng khóa chặt hai tay, bản thân cũng đỏ khấc đỏ cười, “Đừng cứ để nguyên như này là được.”

Cảm giác được khát khao từ trong giọng nói trầm thấp của sư huynh, nàng nói: “Sư huynh, huynh phải kiềm chế, huynh rất dễ xúc động.”

Về mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu vô cùng đau đớn, dường như Dạ Nguyệt Ly làm ra chuyện thiên lý bất dung. Nàng không thể giải thích được nàng chỉ nằm sấp như vậy, không có trêu chọc đến sư huynh. Vì sao lại dễ xúc động như vậy...

Sư huynh có đánh mông nàng hay không, nha đầu ngốc này!

Phải biết rằng mỗi nam nhân đều là dã thú, nữ nhân yêu mến nằm bên cạnh, hần không hóa thân thành sói đã không tệ rồi, lại không cho phép hần thỏa mãn một chút? Nha đầu thật vô tình!

Hần vô lực than nhẹ, trả lời vấn đề lúc trước của nàng, “Sư huynh không biết là có thâm cừu đại hận hay không nhưng đúng là Huyết Thiên nhắm vào ta, không cần nóng này, sau này sẽ biết.”

“Nha...”

Ngày tiếp theo, có khách tới biệt viện. Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc, mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu đầy hoài niệm, mỉm cười.

“Tiểu Tiểu, thật là muội, ô ô, muội không có chuyện gì thật tốt quá! Mạc Du Ly nói với tỷ, tỷ còn không tin, tỷ nhất định phải tới đây xem, hần còn không chịu, có phải hần quá đáng quá không, ta chỉ là mang thai thôi, không có gì đáng ngạc nhiên.”

Đường Tuyên Tuyên vừa nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu liền chạy đến ôm nàng, dọa Mạc Du Ly thiếu chút nữa buông hải tử đang ôm trong tay! Thấy nàng yên ổn đến bên cạnh Mộ Dung Tiểu Tiểu, lúc này mới yên tâm. Mà tiểu hải tử trong tay hần dường như phát giận với phụ thân của mình, tức giận lên tiếng, “Phụ thân xấu xa, phụ thân xấu xa, lại muốn vứt bỏ Bảo Nhi!”

Mộ Dung Tiểu Tiểu còn chưa kịp nói câu chào gặp mặt, Đường Tuyên Tuyên liền hung dữ quay đầu lại, “Mạc Du Ly! Ngươi chán sống! Bảo Nhi! Đến đây với mẫu thân, mẫu thân giới thiệu con với a di, ngoan, gọi a di!”

Khóe miệng Mộ Dung Tiểu Tiểu co quắp, nghĩ thầm sau này biệt viện muốn không náo nhiệt cũng không được.

“Tiểu Tiểu, mấy năm không gặp càng ngày càng xinh đẹp, thật tốt, muội còn sống thật tốt, ô ô.” Đường Tuyên Tuyên lại bắt đầu nước mắt tràn lan thiếu chút nữa khiến Mạc Du Ly đau lòng muốn chết!

Hắn an ủi, “Tuyền Tuyền, nằng đừng khóc, nằng đang mang thai, khóc đối với con không tốt.” Mạc Du Ly vừa nói vừa nháy mắt với Mộ Dung Tiểu Tiểu, hy vọng nằng có thể nói vài lời làm Đường Tuyền Tuyền không khóc nữa.

Sáu năm không gặp, Mạc Du Ly vẫn anh tuấn như năm đó, nhưng cũng không phóng khoáng như trước, thoát nhìn chừng chặc hơn rất nhiều, quả nhiên là người đã có gia đình có hài tử.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nở nụ cười ôn nhu, nằng nhìn đến bụng đã nhô rõ lên của Đường Tuyền Tuyền, tim bỗng nổi lên một chút hâm mộ, nằng vươn bàn tay trắng ra giúp nằng lau đi nước mắt, khẽ cười nói, “Muội không sao, Tuyền Tuyền, tỷ đừng khóc, đang mang thai cần phải chú ý, tỷ không còn là tiểu hài tử nữa.”

Nằng nghiêng mắt nhìn đến tiểu hài tử đáng yêu đang bước từng bước nhỏ tới, nhẹ nhàng kên tiếng, “Bảo Nhi đúng không, mau đến đây giúp mẫu thân con ngừng khóc.”

“Chào a di, mẫu thân, a di thật xinh đẹp, sau này Bảo Nhi trưởng thành cưới người làm nương tử có được không?” giọng trẻ con non nớt mềm mại, khuôn mặt nhỏ nhắn lại mang vẻ nghiêm túc, kéo tay áo Đường Tuyền Tuyền, chỉ vào Mộ Dung Tiểu Tiểu, biểu thị đây là ý nguyện vĩ đại nhất từ lúc sinh ra đến giờ!

Cho nên sau sáu năm mới gặp lại, Mạc Du Ly vừa gặp huynh đệ tốt Dạ Nguyệt Ly xong, nháy mắt lại đắc tội hắn! Là con của hắn đắc tội với người khác!

Mạc Du Ly giờ phút này chỉ muốn ngửa mặt lên trời thở dài, ông trời, ta còn muốn sống thêm hai ngày nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Chương 73: Âm mưu từ từ nổi lên

“Mạc Du Ly!”

Đôi mắt sắp bốc lửa, tràn ngập tức giận, gắt gao nhìn Mạc Du Ly, Dạ Nguyệt Ly không thể không cắn răng nghiêng lợi. Tự nhiên lại xuất hiện một tiểu hài tử xấu xa miệng còn hôi sữa, ngay cả nữ nhân của hắn cũng dám nghĩ đến! Cẩn thận hắn đánh móng tiểu tử này nở hoa!

Mạc Du Ly lắc mình, vội vàng ôm lấy Bảo nhi, cười hắc hắc nói: “Hiểu lầm, hiểu lầm, lời nói của tiểu hài tử sao có thể coi là thật được, người nói đúng không.”

Gương mặt méo xệch, Mạc Du Ly biết vậy đã không làm, sao hắn lại đem tiểu ác ma này đến, hắn nên ném Bảo nhi cho phụ mẫu! Hắn lại quên mất tiểu tử này thấy mỹ nhân liền bỏ nhào đến, mặc dù rất có phong độ của hắn năm đó, nhưng cũng không nên bày ra lúc này, đây không phải nó muốn gài bẫy Mạc Du Ly sao?

“Phụ thân, Bảo nhi nói thật, ngoài mẫu thân thì đây là a di xinh đẹp nhất mà Bảo nhi gặp!”

Chẳng biết từ lúc nào, tay nhỏ bé của Mạc Bảo kéo tóc Mạc Du Ly, trông mắt đen chột lóe, mặt vô cùng nghiêm túc giải thích sai lầm của phụ thân nhà mình.

Mạc Du Ly bị túm tóc đau nhói, nghe răng trợn mắt, nếu như không phải đang bị Mạc Bảo nắm tóc, hắn thề, hắn nhất định sẽ ném thằng nhóc này xuống! Nhất định!

Mạc Bảo năm tuổi, vì thân thể nhỏ bé nên bị Mạc Du Ly một tay ôm bên người, đôi mắt với sự lạnh lùng của Dạ Nguyệt Ly tạm thời không sợ hãi, khó khăn ngăn gương mặt nhỏ nhắn mềm mại mồm mỉm lên bầu môi, nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu cười xấu hổ, kiên quyết không để cho nằng phát hiện ra hắn thiếu mất hai chiếc răng cửa, sửa đổi lại, ngọt ngào nói, “Tỷ tỷ, người có thể chờ Bảo nhi vài năm được không, chờ Bảo nhi trưởng thành, gả cho Bảo nhi được không!”

Về mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu rơi xuống ba vạch hắc tuyến, khóe mắt co rút, chờ hắn vài năm nữa cưới nằng? Nằng đột nhiên phát hiện, nằng đã vô lực chống đỡ, tiểu tử này đúng là cực phẩm.

Mất thấy gương mặt tuấn tú âm trầm của sư huynh, Mộ Dung Tiểu Tiểu cảm thấy buồn cười, không phải ngay cả dấm chua của tiểu hài tử sư huynh cũng sẽ ăn chứ?

Đường Tuyền Tuyền ngờ ngác đóng cầm lại, mặc dù Tiểu Tiểu làm vợ cũng không tệ, nhưng nằng đã có người yêu, phi phi phi, nằng đang nghĩ lộn xộn cái gì! Liếc mắt nhìn người yêu của Mộ Dung Tiểu Tiểu! Sắc mặt tối sầm như sắp nhỏ xuống nước đen, ánh mắt nhìn chằm chằm tiểu hài tử của nằng như muốn ăn thịt nó! Trong nháy mắt, Đường Tuyền Tuyền làm ra quyết định sáng suốt nhất, nằng nói: “Bảo nhi, chờ con lớn lên, a di đã sớm lập gia đình, cho nên Bảo nhi không thể cưới a di.”

Mạc Bảo hít mũi, nhất thời thất vọng, khuôn mặt nhỏ nhắn rũ xuống.

Đường Tuyền Tuyền bỗng nhiên mềm lòng, đầu nàng chợt lóe linh quang, đề nghị: “Bất quá đợi a đi cùng thúc thúc thành thân, rồi a đi của con hạ sinh muội muội, con có thể cưới nàng về nhà!” nàng chỉ vào Dạ Nguyệt Ly bày kể cho Mạc Bảo.

Đào mắt liền thấy sắc mặt Bảo nhi khê thay đổi, trong nháy mắt Đường Tuyền Tuyền vì mình thông minh tuyệt đỉnh mà tự đắc không dứt.

Nghe được hai câu phía trước, sắc mặt Dạ Nguyệt Ly tốt lên một chút, nhưng nghe được câu cuối cùng, hấn nổi giận!

“Người đâu!” tiếng Dạ Nguyệt Ly vừa dứt, trong viện đột nhiên xuất hiện một loạt hắc y nhân, mọi người bày trận sẵn sàng chờ địch, như lang như hổ nhìn chăm chăm một nhà Mạc Du Ly!

Chết tiệt! Không chỉ nữ nhân của hấn mà ngay cả nữ nhi của hấn cũng dám nghĩ đến, Mạc Du Ly muốn chết phải không! Hấn không ngần ngại đích thân tiến lên này xuống địa ngục!

Nội tâm Mạc Du Ly kêu rên không dứt, được rồi, hoàn toàn đắc tội với hấn...

Mắt thấy không khí căng thẳng, Mộ Dung Tiểu Tiểu khê ho, Dạ Nguyệt Ly mắt không vẫn rời người, lắc mình một cái, ôm lấy eo mềm của nàng, lo lắng hỏi: “Có chuyện gì? Nha đầu có chỗ nào không thoải mái?” dứt lời nhắc tay đặt lên cổ tay Mộ Dung Tiểu Tiểu, vẫn không quên giận dữ hét: “Tiền khách!”

Mạc Du Ly không đợi hắc y nhân xuất thủ, tay trái ôm người lớn, tay phải ôm đứa nhỏ, hướng cửa lớn biệt viện chạy trời chết!

Lúc này không trốn còn đợi lúc nào?

Mộ Dung Tiểu Tiểu vỗ trán, dở khóc dở cười, “Sư huynh, ta không sao, khó được khi Tuyền Tuyền mang thai lại không ngại ngàn dặm xa xôi đến thăm ta, sư huynh lại đuổi người đi, thật là không phù hợp.”

“Sư huynh không quan tâm! Tiểu hài tử kia không những nghĩ đến nha đầu còn dám nghĩ đến nữ nhi bảo bối của chúng ta!” con nít không biết gì, Dạ Nguyệt Ly thở phào nhẹ nhõm, nhưng mặt vẫn rất khó coi.

Hấn không chặt người thành vài khúc đã không tề rồi, Mạc Du Ly lại còn vọng tưởng hấn chiều dài thật tốt? Nằm mơ! Xuống địa ngục đi!

Sắc mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu khê thay đổi trở nên mất tự nhiên, ánh mắt nàng né tránh, một vết ửng đỏ thoáng hiện lên, sau đó thẹn quá hóa giận: “Ai muốn cùng huynh sinh nữ nhi?” Nữ nhi bảo bối? Chữ bất còn chưa có chồng lên đâu, nghe sư huynh nói như tất cả đã xong hết rồi vậy.

Nhìn bộ dạng thẹn thùng của tiểu cô nương này, Dạ Nguyệt Ly rất động lòng, hấn giương cằm tỉnh xảo, vẻ mặt như chợt hiểu ra: “Thì ra nha đầu không thích nữ nhi! Không sao, nữ tử cũng tốt, dù sao chỉ cần là nha đầu sinh, là nam hay nữ sư huynh đều thích!”

Sắc mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu đỏ bừng, muốn thoát ra khỏi ngực hấn, hai tay Dạ Nguyệt Ly lại ôm chặt, vui vẻ cười lớn.

Ở Nam Dục Mạc Du Ly cũng có sản nghiệp của riêng mình, lúc này vừa về đến phủ viện mới thả một lớn một nhỏ xuống một cách ổn thỏa, Mạc Bảo buồn bực lên tiếng: “Phụ thân, sao người lại chạy, con còn chưa xác định được nương tử tương lai!”

“Con còn nói!” Mạc Du Ly nổi giận đột ngột đánh vào đầu Mạc Bảo một cái, hấn dạy dỗ: “Ta cho con biết, Mạc Bảo, người mình muốn, phải tự mình tranh thủ, đừng khiến phụ thân ta vướng vào phiền toái!” tránh cho đến lúc đó Dạ Nguyệt Ly tìm hấn khai đao!

“Mạc Du Ly, người thật vô pháp vô thiên! Bảo nhi, nhanh bồi thuốc, ta giúp con giáo dục tốt cha con!” Đường Tuyền Tuyền kéo vạt áo Mộ Du Ly một đường đi đến hậu viện.

Xen lẫn trong tiếng nói hùng hùng hổ hổ là tiếng cầu xin tha thứ không ngừng, Mạc Bảo khoanh tay: “Được rồi, lại một đêm không ra khỏi cửa, vì sao mẹ luôn học khôn ra được vậy?”

Mạc Bảo chấp tay nhỏ bé tròn trịa toàn là thịt phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh nhăn lại, có chút bất đắc dĩ nói: “Xem ra ngày mai mình phải đi hỏi chuyện “nương tử tương lai” rồi, dựa vào cha mẹ không được rồi” dứt lời, thân thể nhỏ bé đột nhiên ngồi xổm xuống, mặt đầy thống khổ che đầu “Ôi, đau đầu quá! Cha ra tay thật độc ác!”

...

Bóng đêm yên tĩnh, sương lạnh.

Dân chúng bình thường phần lớn đã đi ngủ từ sớm, từ trên cao quan sát, ngoại trừ hoàng cung, trong thành chỉ còn lại vài điểm sáng đèn.

Trong Hiên Vương phủ, lúc này Nam Cung Nguyệt Hiên vẫn chưa nghỉ ngơi, hấn như có điều suy nghĩ, ngồi thẳng phía sau bàn sách, cẩn thận nhìn vật trong tay, không nhìn ra nó được làm từ chất liệu gì, xung quanh thân viền vàng, sờ vào lạnh như băng, mặt ngoài có khắc chữ “Quân” cứng cáp, có lực.

Hấn so sánh với trang giấy có trong tay, hình dạng vật vẽ trên đó đúng là thứ hấn đang cầm trong tay, tất cả phác thảo đều tương tự, hấn đã từng thấy vật này ở thư phòng, ngoại trừ chữ nhỏ phía sau thể hiện đội quân khác, đây chính là một trong những binh phù của Nam Dục Quốc.

Hắn vẫn buồn phiền vì không có hậu thuẫn, lúc này lại có người đưa đến binh phù mà hắn hằng mong muốn. Lúc ấy hắn vui mừng không ngớt! Phải biết rằng trước lúc Nam Cung Nguyệt Ly và Nam Cung Nguyệt Bản còn chưa trở về Nam Dục, hoàng cung chỉ có hai hoàng tử là hắn cùng Tam hoàng đệ (Nam Cung Nguyệt Phàm đã chết, thật ra thì hắn là Tứ hoàng tử). Lúc đó tuy lão gia vẫn coi trọng hắn, nhưng ngôi vị hoàng đế chỉ có một. Để ngôi lên vị trí kia, hắn phải ra tay độc ác!

Cho nên sau khi hắn âm thầm diệt trừ Nam Cung Nguyệt Phàm, mặc dù lão gia có nghi ngờ nhưng lại không có chứng cứ cho thấy là hắn gây ra, song thái độ của lão gia đối với hắn cũng không còn như trước, nhưng hắn cũng không lo lắng, ở Nam Dục trừ Nam Cung Nguyệt Bản còn đang ở ngoài không biết khi nào sẽ trở về thì chỉ còn lại một hoàng tử là hắn, chờ hắn im hơi lặng tiếng diệt Nam Cung Nguyệt Bản, lão gia dù không muốn cũng chỉ có thể truyền ngôi vị hoàng đế lại cho hắn!

Chẳng qua là không nghĩ tới lão gia kia lại từ đâu tìm về “Tam hoàng tử” lưu lạc bên ngoài Nam Cung Nguyệt Ly, tuy Nam Cung Nguyệt Ly không có hậu thuẫn gì giống hắn nhưng lại khiến cho hắn cảm thấy uy hiếp trước nay chưa từng có, không chỉ vì Nam Cung Nguyệt Ly làm việc quái dị, tính cách quái đản khiến hắn đoán không được, vừa tới Nam Dục liền lập nhiều công lao, lão gia đối với Nam Cung Nguyệt Ly lại càng thêm tín nhiệm, bất kỳ chuyện gì cũng thuận theo Nam Cung Nguyệt Ly hắn, thậm chí còn muốn truyền ngôi vị hoàng đế cho hắn!

Như vậy cũng chưa nói, ít nhất trước mắt Nam Cung Nguyệt Ly không biểu lộ ước muốn đối với ngôi vị hoàng đế, nếu không vị trí Thái tử này đã sớm thuộc về hắn. Thật không nghĩ đến Nam Cung Nguyệt Bản đã biến mất tám năm lại có thể trở lại.

Nam Cung Nguyệt Hiền không thể không tức giận, buồn phiền không dứt!

Tám năm trước, hắn trừ bỏ Nam Cung Nguyệt Bản thất bại, không nghĩ tới hắn lại còn sống, cho dù Nam Cung Nguyệt Bản chu du bên ngoài nhưng hắn cũng chưa bao giờ phớt lờ. Chẳng qua là Nam Cung Nguyệt Bản vô cùng giao hoạt, vừa ra khỏi kinh thành liền không tra được tung tích của hắn, qua tám năm lại trở về Nam Dục!

Vốn cho rằng hắn cùng Nam Cung Nguyệt Bản, Nam Cung Nguyệt Ly đứng cùng hàng, nhưng hiện tại có binh phù, ngôi vị hoàng đế còn không phải là vật trong túi hắn sao? Thật là trời giúp hắn!

Nhưng sau khi tỉnh táo lại liền cảm thấy chuyện này không đơn giản, chưa nói vì sao Huyết Thiên lại có binh phù bộ Binh, mà vì sao lại đưa binh phù cho hắn? Lão gia có biết binh phù đã mất hay không? Hắn nên nộp lại binh phù, hay giữ trong tay yên lặng theo dõi diễn biến?

“Chẳng lẽ Hiền Vương còn đang hoài nghi bản tọa?” tiếng nói đột ngột vang lên, một trận gió thổi qua, thư phòng bỗng nhiên xuất hiện thêm một người.

Nam Cung Nguyệt Hiền giật mình, nhưng rất nhanh hắn nhận ra người mới đến là ai, bất động thanh sắc giấu binh phù vào trong tay áo, trầm giọng hỏi: “Huyết môn chủ tối nay lại đến gặp mặt, phải chăng có chuyện muốn bàn?”

Sắc mặt Nam Cung Nguyệt Hiền trầm xuống, môi khẽ nhếch, chính người này tự xưng là môn chủ Huyết môn, tối qua lúc mới trở về từ hoàng cung, đã sớm ẩn nấp trong thư phòng, giao cho hắn đạo binh phù này, chỉ nói mong hắn sớm ngày đoạt được ngôi vị hoàng đế rồi lặng lẽ rời đi.

Trước đây hắn chưa từng gặp người này, nghe hắn nói mới chợt nhớ ra trong giang hồ thật sự có Huyết môn, là tà phái đứng đầu, mà bộ mặt thật của môn chủ lại rất ít người được biết, chỉ vì Huyết Thiên ít lộ diện trước mặt mọi người, lại thêm lúc nào cũng che mặt, căn bản không ai biết đến gương mặt thật sự của hắn.

“Thình Hiền Vương tin tưởng thành ý này của bản tọa, đây là binh phù đem qua bản tọa trộm lấy từ Ly vương phủ. Thực không dám giấu, trước đây bản tọa làm việc cho Hoàng đế Nam Cung Quân Hạo cha ngài, cũng chính ông ta yêu cầu bản tọa đoạt lại binh phù. Chẳng qua là so với Hoàng đế, bản tọa nguyện ý cùng Hiền Vương hợp tác hơn, vì bản tọa và Hiền Vương có cùng kẻ thù.”

Lời nói Huyết Thiên bình tĩnh, lại như sét đánh ngang tai, trong nháy mắt nói ra sự thật khiến Nam Cung Nguyệt Hiền vô cùng kinh hãi trợn to mắt, hắn tức giận nói: “Huyết môn chủ muốn hãm hại bản vương?”

Chết tiệt! Hắn còn không rõ nội tình này, chưa nói vì sao Nam Cung Nguyệt Ly lại có binh phù trong tay, mà rõ ràng Huyết Thiên vốn bán mạng làm việc cho lão gia, vì sao lại muốn đoạt lại binh phù giao cho hắn? Chẳng lẽ muốn làm cho lão gia hiểu lầm hắn có lòng oán hận? Mặc dù hắn rất muốn kéo lão gia xuống, nhưng hắn sẽ không dại dột làm bại lộ chính mình quá sớm, đối với hắn lúc này, binh phù chính là một củ khoai lang nóng bỏng tay!

“Đem qua ta giao binh phù cho Hiền Vương, đến hiện tại Hiền Vương vẫn không hao tổn gì ngồi tại nơi này chẳng lẽ còn chưa đủ để chứng minh? Ta nghĩ Hiền Vương cũng rõ điều này.” Huyết Thiên âm hiểm nói.

Nội tâm Huyết Thiên cười lạnh, vật này cũng cầm một ngày, bây giờ mới lo lắng không phải đã quá muộn sao, nếu không phải đem qua Nam Cung Quân Hạo ở chỗ đó chờ hắn giao đồ, tối nay hắn cũng không phải đi thêm một chuyến rồi, chẳng qua đúng là cần phải báo tin cho Nam Cung Nguyệt Hiền.

Nam Cung Nguyệt Hiền ổn định lại tinh thần, hít một hơi đánh giá nam nhân trước mặt, dù Huyết Thiên toàn thân hắc y cùng âm khí tràn ngập quanh thân, còn có mùi tử thi thình thoảng xẹt qua mũi hắn, làm cho hắn ngoài cảm thấy ghê tởm càng cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Nam nhân nguy hiểm!

“Vì sao Huyết môn chủ phải giúp bản vương?” Nam Cung Nguyệt Hiền tạm thời giấu đi tâm trạng bất an, hắn sẽ không ngây thơ cho là miếng bánh tự nhiên từ trên trời rơi xuống, Huyết Thiên sẽ không vô duyên vô cớ giúp mình, hắn làm như vậy nhất định là có điều kiện.

“Bốn tọa muốn ngai khỏi lên nội chiến giữa Nam Cung Quân Hạo và Nam Cung Nguyệt Ly, càn tranh đấu gay gắt càng tốt, Nam Cung Nguyệt Ly đã sớm biết bốn tọa là người của Nam Cung Quân Hạo, tin rằng hắn đã đoán được việc bốn tọa trộm mất binh phù nhưng vẫn không lộ ra chuyện binh phù đã mất, mà Nam Cung Quân Hạo vẫn cho rằng binh phù còn đang trong tay Nam Cung Nguyệt Ly, Hiền Vương cho rằng liệu phụ tử hai người bọn họ còn có thể hòa hảo với nhau sao? Hiền Vương chỉ cần đề tâm đối phó Bản Vương, ngôi vị Hoàng đế kia còn không phải dễ như trở bàn tay?”

“Môn chủ cùng Nam Cung Quân Hạo, Nam Cung Nguyệt Ly có thù oán sao?” không thấy được sắc mặt Huyết Thiên dưới hắc sa, long mày Nam Cung Nguyệt Hiền nhíu lại, hắn mơ hồ cảm thấy Huyết Thiên vô cùng hận lão gia và Nam Cung Nguyệt Ly, nhưng vì sao hắn lại không trực tiếp tới cửa trả thù mà muốn dùng biện pháp vòng vo như vậy làm cho hai người tranh đấu?

“Chuyện này không cần Hiền Vương bận tâm, việc cần nói bốn tọa đã nói xong, mặt khác, Thanh Các các chủ Mạc Du Ly hôm nay đã tới kinh thành, hơn nữa hắn là bằng hữu tốt của Nam Cung Nguyệt Ly, Hiền Vương hành động cần chú ý một chút.”

Dứt lời, Huyết Thiên giống như bóng ma ẩn thân vào bóng đêm, bỏ lại một mình Nam Cung Nguyệt Hiền đang sững sờ...

Mạc Du Ly ngăn cản Mạc Bảo hai ngày không cho ra ngoài, rốt cuộc dưới sự uy hiếp của nương tử Đường Tuyên Tuyên, đồng ý cho nhi tử đi tìm a di xinh đẹp Mộ Dung Tiểu Tiểu, để quân gia đánh xe ngựa, tự mình dẫn Mạc Bảo đến biệt viện Ly Vương, Mạc Du Ly thầm mắng gia môn bất hạnh, sao lại có người cùi chỏ hướng ra ngoài, coi trọng nữ nhi còn chưa ra đời nhà Dạ Nguyệt Ly, đến lúc gặp khó khăn hẳn tuyệt đối sẽ không giúp đỡ Mạc Bảo! Mạc Du Ly nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Chương 74: Nàng là Tiểu Tiểu

Một ngày mới bắt đầu, bình minh đang lên, gió cũng ngừng thổi.

Dạ Nguyệt Ly tỉnh dậy thật sớm, đã nhiều ngày không lên triều, hắn tin rằng phía bên kia lúc này cũng rất mong đợi phản ứng của hắn, thầm nghĩ mình cũng nên ra mặt. Chẳng qua nghĩ đến việc nửa ngày không nhìn thấy nha đầu, Dạ Nguyệt Ly rất không thoải mái, nếu không phải biết nàng cũng không thích hoàng cung giống mình, hắn thật muốn ôm nàng đi cùng!

Mắt thấy đã đến giờ, Dạ Nguyệt Ly vẫn vô cùng không cam tâm đối với việc phải rời giường, hắn tham lam đưa mắt nhìn bộ dáng xoa tóc quăn rũ của người tóc đen nằm trong ngực, lông mày lá liễu, đôi mắt nhắm chặt, lông mi như đôi cánh bướm, nước da trắng như tuyết không có chút tỳ vết, mũi tinh xảo, đôi môi anh đào khẽ nhếch, màu hồng nhạt mềm mại, tản ra mùi vị mê người.

Tầm mắt dời xuống, là đường cong cổ duyên dáng, vạt áo khẽ mở, làn da trắng tuyết như ẩn như hiện, ánh mắt Dạ Nguyệt Ly càng thêm âm u, hô hấp không tự chủ tăng nhanh, hắn chặt vật dời tầm mắt dời sang hướng khác, hít thở vài lần mới đề ép được một chút hỗn loạn đang sôi trào.

Hắn nhẹ nhàng gỡ bàn tay trắng nõn của người nằm trong ngực từ bên hông xuống, chuẩn bị rời giường thì đôi tay nhỏ bé mềm mại kia nháy mắt ôm lấy thắt lưng hắn, Dạ Nguyệt Ly dừng lại động tác, nghiêng đầu nhìn kỹ, cũng may không đánh thức nàng, nhìn nàng khẽ mấp máy miệng nhỏ, mơ hồ nói: “Sư huynh...”

Dạ Nguyệt Ly bất đắc dĩ lắc đầu, nếu như có thể hắn thật muốn lại ngủ nướng cùng nàng, nhưng vẫn nên giải quyết chuyện cần giải quyết, nếu không sẽ có người không an phận quấy rầy tới những ngày an nhàn của bọn hắn.

Hắn nở nụ cười dịu dàng, cúi đầu khẽ hôn lên trán, nhẹ nói bên tai nàng: “Ngaoan, ngủ tiếp đi, sư huynh đi một lát sẽ trở lại.”

Giống như nghe hiểu lời hắn, Mộ Dung Tiểu Tiểu hừ hừ hai tiếng, tay nhỏ liền nói lỏng, Dạ Nguyệt Ly vội vàng rón rén xuống giường, giúp nàng đắp lại chăn, nhìn thật kỹ mấy lần mới không đành lòng rời đi.

Không biết qua bao lâu, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ mở mắt, nàng có chút lười nhác co rúc trong chăn, sờ thấy bên người đã lạnh, cũng không thấy buồn ngủ nữa, nàng quay ra ngoài khẽ gọi: “Dạ Nguyệt Ly... Nguyệt Ly...”

“Tiểu thư?” Tiểu Ngư nghe được trong phòng có tiếng động, lúc nghe tiếng gọi nàng đã sớm đợi bên ngoài, đêm qua Vương gia đã sai người tới dặn dò nàng sáng sớm nay tới đây hầu hạ Mộ Dung Tiểu Tiểu rửa mặt, cho nên mới vừa sáng nàng liền đến đợi ở bên ngoài.

Từ sau khi Mộ Dung Tiểu Tiểu gặp lại Dạ Nguyệt Ly, bên cạnh Mộ Dung Tiểu Tiểu liền không có chỗ cho nàng nữa, mặc dù trong nội tâm có chút mất mát nhưng thấy Dạ Nguyệt Ly rất quan tâm đến từng việc nhỏ nhặt của Mộ Dung Tiểu Tiểu, nàng cảm thấy vui mừng gấp bội, nàng chưa từng thấy qua nam nhân nào quan tâm tỉ mỉ như thế, trải qua mấy ngày quan sát, nàng cảm thấy Dạ Nguyệt Ly hoàn toàn xứng đôi với Mộ Dung Tiểu Tiểu.

“Vào đi.” Kim lại tâm trạng không thoải mái, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhàn nhạt đáp.

“Tiểu thư, người tính khi nào thành thân cùng Vương gia?” thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu hàng ngày cùng ăn cùng ở với Dạ Nguyệt Ly, Tiểu Ngư cũng không phải là người quá để ý lễ nghi, vừa vào trong phòng liền trêu ghẹo.

“Tốt, Tiểu Ngư cũng dám sắp đặt cho tiểu thư ta?” Mộ Dung Tiểu Tiểu ngược lại không cảm thấy Tiểu Ngư vô lễ, lúc nàng còn ở trong cốc cũng đều chung đụng như vậy với Tiểu Ngư, trong lòng nàng Tiểu Ngư vẫn còn là một tiểu hài tử, nàng chưa bao giờ lấy quan hệ chủ tớ trói buộc suy nghĩ của Tiểu Ngư, vì thế đối với chuyện Tiểu Ngư trêu ghẹo nàng cũng không tức giận.

“Tiểu Ngư không có sắp xếp cho tiểu thư, chẳng qua là Tiểu Ngư cảm thấy Vương gia Ngại cũng không tệ lắm, tiểu thư sớm một chút gả cho vương gia cũng tốt, chặt đứt hy vọng của ông bướm bên ngoài.” Tiểu Ngư mân mê miệng nhỏ nhắn, bưng chậu nước đi qua một bên. Dù nàng chưa gặp qua Triệu Thi Nhân kia, nhưng lại rất rõ ràng là nàng ta tới tranh đoạt Dạ Nguyệt Ly cùng Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Mộ Dung Tiểu Tiểu không trả lời, nàng đi thẳng tới bên cạnh bàn rửa mặt, trừ sư huynh, nàng không thích người khác làm giúp nàng những việc vặt này. Mà Tiểu Ngư vẫn nhớ được những thói quen này của Mộ Dung Tiểu Tiểu, cũng không tự tiện hầu hạ.

“Tốt lắm, đừng nghĩ chuyện linh tinh, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút, tìm một chỗ ăn sáng.” môi đỏ mọng của Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ cười, nghĩ tới sư huynh lên triều, nàng có thể dễ dàng ra ngoài một chút, thuận tiện nhìn một chút cảnh vật kinh thành, chờ lúc nàng trở lại sư huynh cũng có thể trở về.

Nội tâm nàng than nhẹ, Tiểu Ngư mới tách ra vài ngày nàng liền không quen, xem ra việc nàng lệ thuộc vào sư huynh, so với trong tưởng tượng còn nhiều hơn...

“Tiểu thư! Tiểu Ngư biết chỗ nào có đồ ăn ngon!” mặt Tiểu Ngư tràn đầy hưng phấn, trong nháy mắt tâm tư đã thay đổi, những ngày qua tiểu thư không cần nàng hầu hạ, nàng đã sớm đi dạo kinh thành một vòng, thuận tiện làm Tần Thương khuây khỏa, giúp hắn thông suốt.

Chẳng qua là tình cảm của Tần Thương đối với Mộ Dung Tiểu Tiểu không sâu, nếu không nàng cũng không biết làm thế nào cho phải.

Tức Mạc Tuyết Dương thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu đi ra ngoài cũng không ngăn cản, chủ tử nhà mình giao phó nếu là tiểu tử Mạc gia tìm tới cửa thì không được để hắn vào viện gặp được Mộ Dung Tiểu Tiểu, ngoài ra cũng không có yêu cầu gì khác. Tiểu nữ nhân này ra ngoài, đến lúc tiểu tử Mạc gia tới hắn cũng không cần ứng phó.

Mộ Dung Tiểu Tiểu mang theo Tiểu Ngư cùng Tần Thương, chính mình thì đeo một cái khăn che mặt, cảm giác được phía sau có vài hơi thở như có như không, nàng biết là ám vệ sư huynh sắp đặt, cũng không để ý đến, cứ như vậy thoải mái ra cửa.

Biệt viện Ly Vương ở thành Đông, cách đường phố cũng không bao xa, không thể coi là vắng vẻ giữa chốn sầm uất. Đoàn người Mộ Dung Tiểu Tiểu đi không bao lâu đã đến chợ, mặc dù Mộ Dung Tiểu Tiểu đeo khăn che mặt, nhưng khí chất không nhiễm bụi trần bất phàm của nàng vừa vào chợ liền thu hút vô số sự chú ý!

Tần Thương thường ôm trường kiếm trước ngực mà lúc này lại cầm trong tay, toàn thân đề phòng trong chợ có nguy hiểm đột nhiên xảy tới!

Thấy sắc mặt Tần Thương căng thẳng, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhẹ giọng nói: “Tần Thương, không cần lo lắng, chúng ta ăn xong liền sớm một chút trở về phủ.”

“Vâng!” Tần Thương căng thẳng lúc này mới dịu lại một chút, hắn lên nghiêng mặt đánh giá Mộ Dung Tiểu Tiểu, trong đầu lại nhớ tới vị Ly Vương gia rét lạnh như băng kia, đến nay, xứng đôi với tiểu thư cũng chỉ có người này, hắn hy vọng tiểu thư có thể mãi mãi hạnh phúc như vậy. Lúc này trong lòng hắn âm thầm thề, đời này, hắn nhất định sẽ chết trung thành với tiểu thư.

Tiểu Ngư không chút nào để ý đến xung quanh, bắt đầu thuyết minh cho Mộ Dung Tiểu Tiểu các món ăn ngon.

Tiểu Ngư đang thao thao bất tuyệt, một tiếng gọi lớn của trẻ con cách đó không xa truyền đến, “Tiểu Tiểu a di...” liền thấy từ trong xe ngựa cách đó không xa nhảy ra một bóng dáng nhỏ bé, chạy tới chỗ Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Đột nhiên! Từ trên mái nhà trong chợ chừng mười tên hắc y lướt đến, mang theo sát khí nặng nề, động tác cực kỳ nhanh nhẹn tiến về phía bóng dáng nhỏ bé kia.

“Bảo Nhi cẩn thận!” Mộ Dung Tiểu Tiểu hét lên một tiếng kinh hãi, nhưng vẫn không kịp phi thân lên cứu giúp, liền thấy hắc y nhân bao vây xung quanh, còn Mạc Bảo bị vây ở giữa!

Đường phố nhất thời vô cùng hỗn loạn, dân chúng xung quanh hét chói tai bỏ chạy, tiếng bước chân cùng tiếng hàng hóa đổ vỡ hỗn độn, trong nháy mắt, trên đường không còn bóng người.

“Buông tiểu gia ra!” Mạc Bảo không những không sợ, ngược lại bình tĩnh dị thường, chẳng qua là hắn giận vô công không bằng người khác, nếu không cũng sẽ không đến nỗi mất thể diện như vậy! Hắn miễn cưỡng hé ra nụ cười an ủi Mộ Dung Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu a di, Bảo Nhi không có chuyện gì.”

Không đợi Mộ Dung Tiểu Tiểu trả lời, tên hắc y điểm huyết Mạc Bảo rồi nhanh chóng rút lui! Hắn lưu lại vài người cản phía sau, mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu ảm đạm, nàng lạnh giọng ra lệnh, “Tần Thương, giải quyết mấy tên này!”

Quản gia thấy thiếu gia nhà mình bị bắt, biết chính mình không giúp gì được, lập tức lên xe ngựa trở về phủ viện báo tin! Hiện tại hắn mong nữ nhân kia có thể kéo dài thêm chút thời gian đợi Các chủ tới!

Mộ Dung Tiểu Tiểu vận dụng khinh công toàn thân, theo sát tên thủ lĩnh hắc y nhân, bóng dáng màu trắng nhẹ nhàng nhảy lên, xinh đẹp như tinh linh trong không trung, nhưng cả người lại mang theo đầy sát khí!

Tần Thương nhủ mảy, so với việc giết những tên này, hắn muốn đi theo bảo vệ an toàn cho Mộ Dung Tiểu Tiểu hơn, nhưng hắn chưa bao giờ cãi lệnh nàng, cho nên hắn rút trường kiếm ra, chiêu thức bén nhọn! Thảm nghĩ phải nhanh một chút để chạy tới bảo vệ nàng!

Mắt thấy một ngõ tối không người bên cạnh, Mộ Dung Tiểu Tiểu vận nội lực toàn thân, nhảy đến chặn đường đám hắc y nhân, nàng giật xuống mảnh lụa trắng trên mặt, lạnh lùng nhìn chăm chăm tên dẫn đầu, dần giọng nói, “Ta là Mộ Dung Tiểu Tiểu, là Ly Vương phi tương lai do Hoàng thượng chỉ định, bất kể các hạ là ai, có thể thả đứa bé kia không?”

Hiện tại nàng không biết đối phương là người nào, cũng không biết đối phương cùng Thanh Các có thù oán gì, trước khi hỏi rõ ràng mọi chuyện nàng không dám mạo muội ra tay, nàng sợ đến lúc đó đối phương liều mạng ngọc đá cùng vỡ, Mạc Bảo sẽ gặp nguy hiểm! Nàng phải bảo đảm an toàn cho Mạc Bảo, hy vọng đám người kia sau khi biết thân phận của mình có thể sẽ kiêng dè một chút!

Trong nháy mắt, cả đám hắc y nhân bị dung nhan tuyệt mỹ của Mộ Dung Tiểu Tiểu làm cho ngơ ngẩn, nhưng rất nhanh bọn họ liền khôi phục lại như cũ, sống trong cuộc sống đao kiếm đồ máu quá nhiều rồi, tất cả mọi người đều hiểu được nhất thời lơ là rất có thể chính là thời điểm tính mạng kết thúc!

Đối với vị Vương phi tương lai kia, mọi người trong Nam Dục quốc đã sớm biết, dung nhan kinh hãi thế tục danh chấn thiên hạ trong buổi cướp dâu kia của nàng hẳn là khiến cho đệ nhất mỹ nhân Triệu Thi Nhân tự thấy thẹn, hiện tại đối diện với nữ nhân này, đám hắc y nhân cũng không hoài nghi gì.

Tên thủ lĩnh không lên tiếng, mấy thuộc hạ bên cạnh cũng hai mặt nhìn nhau, sao lại không may mắn đụng phải Ly vương phi như vậy? Trong lòng thủ lĩnh hắc y nhân càng tức giận, sớm biết như vậy, hắn nên sớm động thủ bắt tiểu tử này! Không nên vì chọn chỗ cách xa phủ viện của Thanh Các Các chủ một chút, đến trong khu chợ chật chội mới động thủ. Xui xẻo hơn là vừa lúc lại gặp phải nữ nhân này. Chỉ là nhìn võ công của nàng hẳn không thua kém mình, liệu hôm nay có thể thuận lợi thoát được? Nhưng hắn cũng không lo lắng, tiểu tử này ở trong tay hắn, cho rằng nữ nhân này sẽ không dám dễ dàng động thủ!

“Cô nương tốt nhất đừng nhúng tay vào, nên biết điều một chút, làm như không nhìn thấy gì mới tốt!” Thủ lĩnh hắc y nhân trầm giọng nói, mặc dù biết nữ nhân đối diện không hề đơn giản, nhưng hắn không muốn cứ như vậy mà thả con tin vừa mới bắt được, nếu không khi trở về chủ tử chắc chắn sẽ trừng phạt hắn!”

“Ý của ngươi là không thả người?” Mộ Dung Tiểu Tiểu hí mắt lại, khóe môi khẽ nhếch nở nụ cười vô cùng lạnh lẽo.

“Hừ, có bản lĩnh liền tự mình đến đoạt lại!” Thủ lĩnh hắc y nhân khinh thường hừ lạnh, một nữ nhân cũng dám coi thường hắn, nếu không phải thấy nàng là Ly vương phi tương lai, hắn sẽ không có lòng tốt khuyên bảo, không nghĩ tới nàng không cho hắn mặt mũi!

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhủ mảy, nhìn Mạc Bảo mỉm cười, nhẹ giọng dỗ dành nói với hắn, “Bảo Nhi, ngoan, nhắm mắt đếm ngược từ 10.”

Mạc Bảo dù không biết Mộ Dung Tiểu Tiểu có dụng ý gì nhưng vẫn nghe lời nhắm mắt bắt đầu đếm ngược, “Mười, chín, tám...” hắn vô cùng yêu thích a di xing đẹp này.

Gió nổi lên, tay áo khẽ phất, thân thủ duyên dáng, giống như đang nhảy múa, lụa trắng linh động phiêu dật, khuôn mặt tuyệt sắc, nụ cười nhiếp hồn đoạt phách, giống như tiên nữ thuần khiết, lại cũng giống như thần chết đang thu lấy một mạng người!

Trong ngõ tối, mùi máu tanh xông vào mũi, mười tên hắc y nhân cũng không phát ra bất kỳ tiếng động nào, tất cả đều ngã xuống đất, trên mặt tất cả đều hiện lên vẻ hoảng sợ, chết không nhắm mắt, đều là động mạch chủ bị cắt đứt, một chiêu lấy mạng!

Mạc Bảo vừa đếm đến một liền bị bao vây trong một mùi hương mềm mại, hắn toét miệng nhỏ, lần này không để ý lộ ra hai chiếc răng cửa, ngọt ngào nói: “Tiểu Tiểu a di, con có thể mở mắt chưa?”

“Ừ, có thể mở mắt được rồi.” Mộ Dung Tiểu Tiểu ôm Mạc Bảo bay vút trên mái nhà, mặt đầy nhu hòa nhìn Mạc Bảo cực kỳ an tĩnh trong ngực, đáy mắt lại cất giấu lo lắng, Bảo Nhi sẽ sợ nàng sao?

Mạc Bảo ôm chặt cổ Mộ Dung Tiểu Tiểu, cười ha hả: “Hôm nay Tiểu Tiểu a di cứu Bảo Nhi, sau này Bảo Nhi chắc chắn sẽ mang theo sính lễ phong phú tới cưới muội muội, nhất định cả đời bảo vệ nàng thật tốt!”

Lông mi Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ rung, sau đó nàng nhẹ nhàng cười...

Trong ngõ tối cách đó không xa, Nam Cung Nguyệt Bán không dám tin che lồng ngực, đôi môi gần không được run rẩy, hai tròng mắt hắn mở to, sắc mặt mừng như điên không gì so sánh được, “Tiểu Tiểu... Đó là Tiểu Tiểu... Mộ Dung Tiểu Tiểu! Là nàng! Thật sự là nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Chương 75: Lần đầu tỷ thí

Nam Cung Nguyệt Bản hạ triều, đang trên đường cưỡi ngựa về phủ, đột nhiên thấy một đoàn hắc y nhân phóng qua, phía sau có một bạch y nữ tử đuổi theo, Nam Cung Nguyệt Bản nhận ra đó là Mộ Dung Tiểu Tiểu. Ở Nam Dục hấn chưa từng thấy nữ tử nào mặc y phục trắng lại có thể duyên dáng thanh tao như nàng vậy.

Nam Cung Nguyệt Bản không lên tiếng quấy nhiễu, nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu nhú chặt đôi mi thanh tú, nhất định là vô cùng để ý tiểu hài tử trong tay Hắc y nhân phía trước. Tuy hấn biết Mộ Dung Tiểu Tiểu võ công rất cao, nhưng vẫn đề khí đuổi theo. Hấn không quên quay đầu phân phó Cát Tường: “Cát Tường, người nhanh đến Biệt viện Ly Vương báo cáo tình hình của Mộ Dung cô nương.”

“Vâng” Lúc này Cát Tường không để ý địa vị, nhảy lên ngựa của chủ tử chạy đến Biệt viện Ly Vương.

Mặc dù chưa từng tiếp xúc với Nam Cung Nguyệt Ly, nhưng dù gì cũng là đệ đệ của thân thể này, cho dù Nam Cung Nguyệt Ly là hoàng tử một nước lại nguyên ý yêu một cô gái trọn đời trọn kiếp, không khỏi làm người tử hiện đại xuyên qua như Nam Cung Nguyệt Bản cảm thấy đáng quý, thêm nữa Mộ Dung Tiểu Tiểu lại giống như “nàng” vậy, Nam Cung Nguyệt Bản liền không yên lòng mà đi theo, nếu nàng thật sự gặp nguy hiểm, hấn cũng có thể giúp đỡ một chút.

Nhưng mà!

Khi hấn ẩn nấp trong bóng tối quan sát thân pháp vừa nhanh nhẹn vừa sắc bén kia của Mộ Dung Tiểu Tiểu, trái tim vốn luôn bình tĩnh trong suốt nhiều năm nhất thời cuộn trào mãnh liệt.

Giống như cận thân ám sát! Nếu như không phải đến từ thế kỷ hai mươi mốt, còn ai có thể biết được những chiêu thức này?

Mất thấy không đến mười giây nàng đã hoàn toàn đánh gục mười tên Hắc y nhân kia, đều là bị dao găm trong tay nàng khéo léo cắt đứt động mạch, nàng vẫn một thân áo trắng thuần khiết như trước, nhưng toàn thân đầy sát khí kinh người!

Cho dù trong ngõ tối mùi máu tanh nồng nặc đến buồn nôn, vẫn không che giấu được vẻ vui sướng trên mặt của Nam Cung Nguyệt Bản! Loại kích động này so với chuyện hấn sống lại còn mãnh liệt hơn.

Tiểu Tiểu, chính là nàng! Thật sự là nàng!

Phát hiện Mộ Dung Tiểu Tiểu muốn ôm tiểu hài tử dò đi, Nam Cung Nguyệt Bản muốn bước ra bỗng nhiên dừng lại, thu lại vui sướng, hấn nhớ tới tình cảnh lúc cung yến, nhớ đến khay thịt thỏ kia, còn có sự nhân từ nương tay không nên có lúc đó, vốn không phải là chuyện mà sát thủ Tiểu Tiểu ngày trước có thể làm ra.

Sau khi hoài nghi, Nam Cung Nguyệt Bản tự mình an ủi, đã nhiều năm trôi qua, thói quen cũng có thể thay đổi. Huống chi thân pháp tàn nhẫn kia, nếu không phải hấn cũng đến từ hiện đại thì sao có thể biết được?

Hấn đau lòng không dứt, nếu không phải nàng bỏ mạng, Tiểu Tiểu làm sao có thể ở nơi này? Mọi chuyện không cần nói cũng biết!

Nàng là báu vật mà kiếp trước hấn muốn làm mọi cách để che chở bảo vệ, không tiếc tay nhuộm máu tươi, không ngại chôn giấu tình cảm chân thật nhất của mình, cũng không muốn nàng có một chút gánh nặng nào mà tiếp tục sống, lại không nghĩ tới cuối cùng cũng không thoát được số mệnh!

Nam Cung Nguyệt Bản giấu đi suy nghĩ đang vô cùng phức tạp trong lòng, vận khí đuổi theo Mộ Dung Tiểu Tiểu, hấn muốn hỏi cho rõ, lần này, hấn không cần cố kỵ điều gì nữa, bởi vì hấn có thể nắm bắt được vận mệnh của mình. Nếu như nàng thật sự là “Tiểu Tiểu”, kiếp trước chịu nhiều đau khổ, hấn muốn kiếp này giúp nàng đền bù lại toàn bộ!

Bên này, Nam Cung Nguyệt Ly bị Nam Cung Quân Hạo lưu lại thật sự không có tâm tình diễn trò, lời kịch vốn chuẩn bị sẵn giờ phút này cũng không còn hứng thú, hấn nhủ lòng mảy, hơi phiền não nói: “Phụ hoàng, nhi thân đột nhiên cảm thấy thân thể có chút khó chịu, xin được hồi phủ.”

Hấn cũng không đợi Nam Cung Quân Hạo lên tiếng đã xoay người rời đi, nghĩ đến rất nhanh sẽ thấy nàng, Dạ Nguyệt Ly lại vui vẻ, tinh thần sáng khoái trái ngược với vẻ phiền muộn vừa rồi, đi về biệt viện.

Nam Cung Quân Hạo ngồi trên kim loan điện đang suy nghĩ hỏi chuyện như thế nào, liền thấy Dạ Nguyệt Ly nói thân thể khó chịu, thân thể trước mặt chợt lóe trong nháy mắt đã ra đến ngoài điện.

Cái gì mà thân thể khó chịu!

Nam Cung Quân Hạo giận đến nghiến răng, hung hăng đám một quyền lên tấu chương trước mặt! “Quả nhiên Huyết Thiên nói không sai. Binh phù đã bị hấn cất giấu thật kỹ.”

Hấn tin tưởng Huyết Thiên không dám lừa dối hấn, càng không nghĩ hấn sẽ chiếm lấy binh phù, nếu không sao Nam Cung Nguyệt Ly lại có dũng khí không cho hấn mặt mũi như vậy? Còn không phải là đang nắm binh phù trong tay!

Dạ Nguyệt Ly không nghĩ đến chỉ vì giờ phút này vô cùng muốn gặp nàng, lại làm lỡ chuyện hôm nay muốn hoàn thành. Hiện tại trong tâm trí hấn cũng chỉ có tiểu nữ tử nào đó, cũng không quản Nam Cung Quân Hạo nghĩ gì? Hấn nghĩ nàng có phải còn đang ngủ hay không? Hay đang ngồi trong viện ngân người nhớ đến hấn? Nghĩ đến đây, trong lòng ngọt ngào không dứt, Dạ Nguyệt Ly lại càng tăng tốc, hấn không thể trở lại biệt viện ngay lập tức, ôm nàng vào ngực.

Toái Nguyệt vội vàng đánh xe ngựa đuổi theo phía sau, khuôn mặt có chút thay đổi, khóe miệng co rút, bất quá đáy mắt là vui mừng khó có thể phát hiện, chủ tử sinh động như vậy mới là người bọn hắn muốn thấy.

“Tiểu Tiểu a di, người kia còn đi theo chúng ta.” Mạc Bảo bị Mộ Dung Tiểu Tiểu ôm, hất chỉ vào Nam Cung Nguyệt Bàn đã đi theo hai con đường, khuôn mặt bầu bĩnh tràn đầy vẻ khó hiểu.

“Không cần để ý đến hắn.” Mộ Dung Tiểu Tiểu cười nhạt, ngay từ đầu nàng đã biết Nam Cung Nguyệt Bàn ẩn thân phía sau, bất quá nàng mặc kệ, hắn vẫn theo dõi nàng như lần trước, không có một chút sát khí nào. Chuyện quan trọng trước mắt là đem Mạc Bảo về phủ, cảnh báo Mạc Du Ly, xem ra bọn họ vừa tới Nam Dục đã bị người theo dõi!

Nam Cung Nguyệt Bàn thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu phát hiện ra hắn lại không tính dừng bước, liền chính mình nghiêng người tiến lên, thanh âm có chút vội vàng nói: “Xin chờ một chút!”

Thấy Nam Cung Nguyệt Bàn, Mộ Dung Tiểu Tiểu lần nữa cảm thấy nam nhân này thật sự rất đẹp, hôm nay hắn mặc cẩm bào màu lam thanh nhã, khí chất quanh thân như mặt nước ôn hòa, trầm tĩnh, bờ môi nở nụ cười, nhu hòa phảng phất ấm áp, liếc mắt nhìn liền làm cho người ta đắm chìm trong đó. Chẳng qua lần này nàng không có phát hiện lạnh lẽo ẩn giấu trong mắt cùng tia nguy hiểm thỉnh thoảng lại xẹt qua kia.

Không chỉ có vậy, ánh mắt của Nam Cung Nguyệt Bàn nhìn nàng, hoài niệm? Ách, đó là kích động? Không phải nàng nhìn lầm chứ?

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhú đôi mi thanh tú, thân thể nhẹ nhàng đáp xuống, mũi chân chạm đất rồi sau mới để Mạc Bảo xuống, bất quá bàn tay trắng nõn vẫn nắm chặt lấy tay hắn. Nơi này cách phủ Mạc Du Ly cũng không xa, phu xe chắc đã đưa tin đến, đoán chừng Mạc Du Ly cũng nhanh chóng đến.

Khóe miệng nàng nở nụ cười xa cách, môi khẽ mở: “Bản Vương có gì chỉ giáo?”

Nàng cũng không cho là đám người vừa rồi của Nam Cung Nguyệt Bàn, cả quá trình tầm mắt hắn vẫn rơi trên người nàng, rõ ràng cho thấy hắn nhằm vào nàng mà đến.

Nam Cung Nguyệt Bàn nhanh chóng đáp xuống, hai tay nắm chặt trong tay áo, đốt ngón tay trắng bệch, hắn từng bước từng bước nhích tới gần Mộ Dung Tiểu Tiểu, “Tiểu. . . Tiểu Tiểu. . . Là nàng. . . Là nàng đúng không. . .” bờ môi hắn run rẩy vì khẩn trương nên có chút nói không rõ ràng, lại khó nén kích động cùng cao hứng trên mặt, “Nói cho ta biết, Tiểu Tiểu, là nàng phải không?”

Hắn kỳ vọng sớm nghe được đáp án trong lòng, nhưng cũng không khỏi sợ hãi, dừng lại cách nàng một thước, ẩn giấu nước mắt, giọng điệu cầu khẩn, “Trả lời ta, cô nhi viện, tổ chức, ta là Việt Bàn, Tiểu Tiểu, có phải nàng không?!”

‘Oanh----’

Tựa như sấm sét đột nhiên nổ vang trong đầu! Mộ Dung Tiểu Tiểu trừng lớn mắt, trái tim đột nhiên nhảy dựng!

Thì ra là vậy! Vì sao mới gặp mặt lại có cảm giác quen thuộc! Bây giờ nhìn lại cái vẻ ôn hòa ẩn giấu nguy hiểm kia rất giống Việt Bàn, chính vì Nguyệt Bàn chính là Việt Bàn! Vì sao nàng không sớm phát hiện ra?

“Việt Bàn? Huynh còn sống?” Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút cay mắt, nàng trừng mắt nhìn hắn, không để cho trước mắt trở nên mờ nhạt, âm thanh có chút nghẹn ngào, lại vẫn cố gắng nói rõ ràng!

Hồi tưởng lại những năm tháng kia, cuộc sống hai người nương tựa lẫn nhau như thước phim xẹt qua trước mắt nàng, hắn là thân nhân duy nhất của nàng, lại vì nàng mà chết, kết quả thịt nát xương tan, may mắn, may mắn hắn còn sống, ông Trời, cảm ơn Người, Người đối với Mộ Dung Tiểu Tiểu ta thật tốt!

Mạc Bảo mặt tràn đầy nghi ngờ, hắn nhìn Nam Cung Nguyệt Bàn một chút, lại nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu một chút, không hiểu hai người này làm sao?

“Tiểu Tiểu, nàng hận ta sao? Ta đã bỏ nàng lại. . .” Nam Cung Nguyệt Bàn không dám đưa tay ra chạm vào Mộ Dung Tiểu Tiểu, hắn sợ nàng không tha thứ cho hắn.

“Thật xin lỗi, ta làm cơ hội sinh tồn mà huynh quên mình đổi lấy dễ dàng chấm dứt. . . Huynh nhất định xem thường ta.” Mộ Dung Tiểu Tiểu nghiêng đầu về một bên, không dám nhìn trực diện Nam Cung Nguyệt Bàn.

Nam Cung Nguyệt Bàn lắc đầu, hắn ôn nhu nhẹ nhàng nói: “Hiện tại nàng đứng trước mặt ta, đây mới là chuyện đáng mừng nhất, những chuyện cũ kia hãy để cho nó theo gió bay đi. . .”

Hắn không hối hận vì nàng mà chết, thậm chí, đáy lòng âm thầm may mắn, nguyên nhân chính vì cách làm cực đoan của nàng, hắn mới không một mình tồn tại ở dị giới này, may mắn nàng đã xuất hiện. Kiếp này hắn sẽ không giấu diếm tình cảm của mình, tình yêu của hắn tuyệt đối sẽ không trở thành gánh nặng của nàng!

Nam Cung Nguyệt Bàn chậm rãi bước về phía trước, nhìn nàng, mặt mày ôn nhu đến mức muốn tan chảy. . .

Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ nhếch môi, mắt thấy Nam Cung Nguyệt Bàn muốn đi qua ôm nàng, tâm tình vô cùng phức tạp, nếu là trước kia, nàng không ghét cái ôm này, nhưng bây giờ nàng do dự.

Trước kia Nam Cung Nguyệt Bàn cũng dung loại ánh mắt này nhìn nàng, lúc đó không có tình cảm mãnh liệt như thế, khi đó nàng không hiểu tình yêu

nam nữ, chỉ nghĩ là nàng là thân nhân duy nhất không thể thay thế trong lòng Việt Bản, mà ánh mắt kia còn là nàng rất quan trọng đối với hắn.

Nhưng hiện tại, nàng gần như lúc nào cũng thấy sư huynh dung ánh mắt say đắm như thể ngắm nhìn nàng, nàng cho dù chậm hiểu đi nữa cũng rõ ràng tâm tư của Việt Bản với nàng! Bất quá nàng cùng Việt Bản là chuyện không thể!

Kiếp trước hai người là người thân, kiếp này bọn họ cũng giống như vậy, cũng chỉ có thể là người thân. Vì trong lòng nàng đã có sư huynh, chỉ có sư huynh!

Đang muốn tránh đi, Mộ Dung Tiểu Tiểu đột nhiên giật mình phía sau có người đến gần, còn không kịp xoay người đã bị người từ phía sau ôm ngang lưng thật mạnh, phải vội vàng buông tay Mạc Bảo ra, bóng dáng hai người lao nhanh về phía sau một chút, lúc này mới dừng lại.

Lòng ngực vững chãi và ấm áp kia là nơi nàng không muốn rời xa nhất, nàng giãy dụa quay người lại, trên môi nở nụ cười rạng rỡ, Mộ Dung Tiểu Tiểu cười đến híp mắt, đẩy mắt mang theo nỗi nhớ khó nói lên lời, hơi làm nũng nói: “Sư huynh, huynh đến rồi...”

Tải tìm Dạ Nguyệt Ly còn đang nhảy dựng lên, hắn kinh hãi không dứt, nếu buổi tối mới trở lại, có phải nha đầu sẽ tiến vào trong ngực người khác? Làm sao có thể? Nàng là nữ nhân của hắn!

Lời nói làm nũng từ người trong ngực trong nháy mắt xoa dịu trái tim bất an của Dạ Nguyệt Ly! Hắn nhìn thấy nỗi nhớ từ đáy mắt người trong ngực, tức giận mãnh liệt lúc trước nhất thời tan thành mây khói!

Quả nhiên nha đầu để ý hắn...

Dạ Nguyệt Ly cúi đầu áp môi mỏng xuống bên tai, khẽ nghiêng người, ở chỗ người không nhìn thấy khẽ cắn, khẽ thấp âm thanh dần giọng nói, “Hừ, nha đầu thật không ngoan, đợi lát nữa về nhà, sư huynh sẽ dạy dỗ muội thật tốt!”

Thân thể mềm mại của Mộ Dung Tiểu Tiểu không nhịn được run rẩy, lại bị Dạ Nguyệt Ly ôm càng chặt hơn!

“Bản Vương tìm Vương phi của bản vương có việc gì?” Dạ Nguyệt Ly lạnh lùng hỏi, hắn híp đôi mắt đỏ, ánh mắt lạnh lùng, vừa nói “Vương phi của bản vương” vừa ôm chặt Mộ Dung Tiểu Tiểu bên hông như thể hiện sự chiếm giữ.

Khi chân trước hắn vừa tới cửa viện, liền thấy thị vệ của Nam Cung Nguyệt Bản kích động chạy về phía hắn, báo với hắn chuyện trong phủ. Đến lúc hắn lòng như lửa đốt tìm được nha đầu, liền thấy một màn vô cùng muốn giết người! Tên chết tiệt! Lại muốn thừa dịp hắn không có ở đây muốn ôm nữ nhân của hắn! Hắn có thể một đao giết chết tên kia hay không?

Nam Cung Nguyệt Bản nhíu mày, giờ phút này hắn có chút ảo não, vì sao lại để Cát Tường báo tin cho Ly vương phủ? Thật sự là làm chuyện thừa! Lúc này thấy Dạ Nguyệt Ly hắn mới chợt nhớ ra Tiểu Tiểu là Ly vương phi tương lai! Thật đáng giận! Vì sao hắn không trở về Nam Dục sớm một chút? Không nhận ra nàng sớm một chút?

Nhưng mà hắn cũng không lo lắng. Nếu như hắn nhớ không nhầm, Tiểu Tiểu và Nam Cung Nguyệt Ly cũng là sau sáu năm mới gặp lại, tin rằng tình cảm giữa hai người sẽ không quá sâu, hắn vẫn có cơ hội! Chỉ bằng việc kiếp trước hắn và Tiểu Tiểu gần bó làm bạn với nhau hai mươi mấy năm, hắn không cho là Nam Cung Nguyệt Ly có thể so sánh được với hắn!

Hắn nhẹ nhàng giương môi, nụ cười ôn hòa, ánh mắt nhìn thẳng Dạ Nguyệt Ly không có chút lùi bước, đây là lần đầu tiên hắn cẩn thận đánh giá đệ đệ này, không thể không thừa nhận nam tử này là nhân trung chi long, một cái nhìn kia không phải là đơn giản! Ánh mắt đỏ kia lạnh thấu xương khiến người khiếp sợ, đáy mắt thỉnh thoảng tràn ra sát khí, xem ra hắn đối với người ca ca này đã động sát tâm, là vì vừa rồi mình muốn ôm Tiểu Tiểu?

Tròng mắt Dạ Nguyệt Ly híp lại, nhìn kỹ Nam Cung Nguyệt Bản, hắn có thể khẳng định Nam Cung Nguyệt Bản biết nha đầu, trừ ánh mắt ái mộ khiến hắn muốn giết người kia, trong mắt Nam Cung Nguyệt Bản nhìn nha đầu còn có hoài niệm, đó sẽ không phải là ánh mắt sẽ có giữa hai người mới quen biết, nhưng hắn khẳng định đây là lần thứ hai nha đầu nhìn thấy Nam Cung Nguyệt Bản.

Xem ra hắn cần phải đi điều tra thật kỹ vị Bản Vương biến mất tám năm này, so ra có điểm thông minh hơn Nam Cung Nguyệt Hiên, nhưng lại vọng tưởng có tâm tư với nữ nhân của hắn, đó chính là tự tìm đường chết! Hắn sẽ không ngại Nam Cung Nguyệt Bản là vương gia một nước, càng không để ý hắn là huynh trưởng của mình, tóm lại, nếu dám mơ ước nữ nhân của hắn, hắn không ngần ngại đích thân động thủ giết người!

Ánh mắt hai người giao nhau trên không trung, sát khí bốn phía, trong nháy mắt đều thấy đối phương kiên trì.

“Bản Vương cáo từ.” Nam Cung Nguyệt Bản không muốn ở lại chỗ này giành cao thấp, dục tốc bất đạt, những lời này hắn hiểu rõ, hắn cười với Mộ Dung Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu, ta sẽ còn tới tìm nàng.” Dứt lời, Nam Cung Nguyệt Bản phi thân rời đi.

Đợi bóng dáng Nam Cung Nguyệt Bản biến mất, Mạc Du Ly mới chậm chạp xuất hiện, không phải là hắn không muốn tới cứu Mạc Bảo sớm một chút, mà là trong lúc mấu chốt Dạ Nguyệt Ly cùng kẻ địch giao chiến, hắn đột nhiên xuất hiện quấy rầy người ta, tám chín phần mười Dạ Nguyệt Ly sẽ xử lý hắn, hắn nên thức thời xuất hiện muộn một chút.

Mạc Bảo vừa nhìn thấy bóng dáng cha mình hưng phấn hô lên, chỉ là không đợi hắn mở miệng, Mạc Du Ly nhanh tay ôm lấy hắn chạy trốn chết.

Không khí cực kỳ không ổn, rồi đi mới là thượng sách!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 114: Chương 76: Bày tỏ tình yêu

Mọi người đã đi hết, Mộ Dung Tiểu Tiểu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tinh xảo nhìn Dạ Nguyệt Ly mỉm cười. Có lẽ nàng không nhảy bén, nếu không sao lại đến lúc tám tuổi mới phát hiện tâm tư người này? Bất quá, đôi khi nàng cũng nhảy cảm, ít nhất hiện tại nàng có thể cảm giác được cảm xúc quanh thân sư huynh, đối với hành động suýt chút nữa ôm nàng của Việt Bản, sư huynh nhất định là ghen tị.

Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ chớp lông mi, đáy mắt hiện lên nụ cười, kiễng chân, giờ hai cánh tay tinh tế như ngọc ôm cổ Dạ Nguyệt Ly, chủ động đánh vỡ hoàn cảnh im lặng lúc này: “Sư huynh, chúng ta về nhà thôi.”

Sau đó, nàng vui khuôn mặt nhỏ nhắn sâu vào vạt áo hắn, chờ hắn ôm nàng về nhà.

Bỗng nhiên nàng chủ động làm Dạ Nguyệt Ly ngẩn ra, lông mày nhú chặt hơi giãn ra, buồn bực trong ngực giảm xuống một chút.

Trở lại biệt viện, Dạ Nguyệt Ly không ngừng bước chân, cũng không để Mộ Dung Tiểu Tiểu xuống, “Phanh” một cước đạp mở cửa phòng, rồi sau đó chân dài lại đạp một cước làm cửa nặng nề đóng lại.

Âm thanh to lớn, khuôn mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu tràn đầy khó hiểu, sư huynh nàng đang muốn làm gì?

Rất nhanh, nàng cũng biết hắn rốt cuộc muốn làm gì...

Di Tinh vừa lúc thấy một màn chủ tử từ nhà mình nôn nóng như vậy, trong nháy mắt lộ ra nụ cười gian xảo như tú bà, hắc hắc, chuyện tốt sắp đến, trong viện sắp có thêm tiểu chủ tử...

Dạ Nguyệt Ly không nặng không nhẹ ấn Mộ Dung Tiểu Tiểu trên giường, thân hình cao lớn thuận theo đè lên! Mặt nàng khẽ động không giải thích được, nàng khẽ động môi nhỏ tựa hồ như mời hắn cúi xuống nếm thử, nàng không biết trong lúc vô tình làm ra vẻ duyên dáng, khiến hắn khó có thể khắc chế nội tâm, khiến tâm hắn rối loạn dâng trào.

Dạ Nguyệt Ly dựa sát lại gần hung hăng hôn xuống! Nhuyễn ngọc ôn hương thuộc về hắn, còn có cánh môi mềm mại ngọt ngào kia, hắn cố gắng đè nén tình dục của mình, trấn trọc trở mình chà đạp môi lưỡi của nàng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu tiếp nhận nụ hôn điên cuồng của Dạ Nguyệt Ly, đầu óc trống rỗng, cho đến khi hắn không nhận được xé rách xiêm y của nàng, nàng mới đột nhiên hoàn hồn, nghĩ đến hắn, lại phát hiện thân thể mình bị hắn mạnh mẽ giữ lấy!

Nàng cảm giác được thân thể sư huynh khẽ run! Không sai, nàng cảm giác được! Nàng hy vọng nhìn vào mắt sư huynh có thể thấy rõ tâm tình của hắn, nhưng đôi mắt đỏ xinh đẹp kia lúc này nhắm thật chặt, ngay cả lông mi cũng đều khẽ run! Bộ dáng như vậy, chẳng lẽ sư huynh đang sợ?

“Tê” tiếng quần áo bị xé tan! Trong nháy mắt, áo lụa trắng trước ngực Mộ Dung Tiểu Tiểu nát thành từng mảnh nhỏ, chỉ còn lại cái yếm thật mỏng chống đỡ trước ngực!

Tại tiếng vang cuối cùng này, Dạ Nguyệt Ly đột nhiên mở mắt! Đồng tử hắn càng phát ra màu đỏ, thoát nhìn tà mị mê hoặc dị thường!

Hắn không khỏi tự hỏi: vì sao phải khắc chế?

Nàng là nữ nhân của hắn, là người của hắn!

Môi mỏng của hắn một đường xâm nhập xuống, nhanh chóng xuống đến trước ngực Mộ Dung Tiểu Tiểu, sẽ thoát đi mảnh vải mỏng vướng víu kia!

“Từ lúc còn nhỏ, có một cậu bé và một cô bé sống trong cô nhi viện, mặc dù không cha không mẹ, nhưng ở chỗ này có rất nhiều người cũng trong tình trạng cô nhi giống như bọn họ vậy. Cuộc sống của cô bé trôi qua rất hạnh phúc, vì có cậu bé kia che chở, có viện trưởng dễ gần, còn có rất nhiều bạn lớn nhỏ.”

Thanh âm Mộ Dung Tiểu Tiểu êm dịu mờ ảo phảng phất đến từ chân trời, khiến cho Dạ Nguyệt Ly đang muốn tiếp tục bỗng nhiên dừng lại, hắn vẫn không ngừng đầu nhìn nàng, chẳng qua là thân hình cao lớn phảng phất như bị điểm huyệt, toàn thân cứng lại.

Mộ Dung Tiểu Tiểu di chuyển đôi tay trắng nõn khẽ vuốt đỉnh đầu màu đen chui trước ngực nàng, không tiếng động an ủi thân hình khẽ run rẩy của hắn.

Nàng nói tiếp: “Có một ngày, có rất nhiều người tới cô nhi viện, bọn họ muốn nhận nuôi trẻ con, bọn trẻ tranh nhau thể hiện mặt tốt của mình trước bọn họ, bao gồm cả cô bé và cậu bé kia, bởi vì đi được người có tiền mang đi nghĩa là có thể cho bọn họ một gia đình ấm áp, là khát vọng tình thân từ nhỏ của bọn họ.”

“Rốt cuộc những người đó coi trọng cô bé và cậu bé, bọn chúng mừng rỡ như điên, cho là cuộc sống tốt đẹp sắp đến, bọn chúng còn may mắn hơn là

hai người vẫn có thể gắn bó cùng nhau, không cần tách ra.”

Dường như lại thấy vẻ tuyệt vọng khi đó, tay nhỏ Mộ Dung Tiểu Tiểu đang vỗ về Dạ Nguyệt Ly hơi chậm lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, nàng oán hận nói: “Bọn chúng đã bị lừa! Không, là tất cả mọi người bị lừa! Đó là một tổ chức sát thủ, bọn họ tới chọn những đứa trẻ ưu tú nhất, âm thầm huấn luyện bán mạng thay bọn họ! Cuộc sống đen tối đầy máu tanh kia, thân thể cô bé run rẩy, rồi cuộc đời bé trai vì những đứa trẻ cùng lứa lần lượt bị những vết thương trí mạng, dừng cảm đứng ra!”

“Cô bé còn nhớ rõ lần đầu tiên giết người, ánh mắt đứa trẻ trước mặt nhìn nàng đều là sợ hãi, nhưng nàng không nương tay, chúi thủ thẳng tắp đâm vào trái tim đứa bé kia! Cho đến khi hân ngừng thở, nằm trên mặt đất!”

“Bọn chúng rất muốn trốn đi, nhưng nhìn thấy quá nhiều kết quả của những người vọng tưởng trốn thoát, bọn họ khiếp sợ, bởi vì mỗi người bọn họ đều bị gắn chip trong thân thể, cho dù đi đến chỗ nào cũng sẽ bị tìm ra. Ở chỗ này trải qua vô số huấn luyện và nhiệm vụ, bé trai kia vì cứu cô bé, bị kẻ thù làm nổ tan xương nát thịt, cô bé vì mất đi thân nhân duy nhất, cuối cùng lựa chọn...”

“Nha đầu!”

Dạ Nguyệt Ly hung hăng ôm lấy Mộ Dung Tiểu Tiểu, để cho thân thể nàng dán chặt với hắn, hắn đau lòng cực điểm, như muốn đem ấm áp từ thân thể hắn truyền sang cho nàng, làm cho nàng an tĩnh lại! Đúng vậy, hắn có thể chân thật cảm giác được nàng còn đang bên cạnh hắn. Hắn đau lòng không dứt, thì ra là vậy! Vì sao thân pháp của nàng quý dị hiếm thấy, sát khí nàng lộ ra khi giết người, đó chỉ có thể là lẫn lộn trong sinh tử huấn luyện ra!

Mắt Dạ Nguyệt Ly đỏ rực, sát khí sôi trào, chết tiệt! Lại dám đối xử với nha đầu như vậy!

Khó trách lúc mới gặp nàng, hắn luôn cảm thấy nàng không u mê giống trẻ sơ sinh không biết gì, chỉ vì nàng trong vô thức lộ ra vẻ thành thực, không giống như trẻ mới sinh có thể có. Hắn từng hoài nghi nhưng chưa bao giờ nghĩ đến phương diện này, bất quá, hắn quan tâm những thứ này!

Hắn còn nhớ rõ lần đầu tiên khi hắn ôm lấy nàng là đứa bé sơ sinh, liền quyết định muốn che chở nàng cả đời! Trước lúc gặp nàng, mục tiêu cuộc sống của hắn ngoài báo thù cũng chỉ là báo thù, nhưng từ khi có nàng, vị trí của nàng dần dần bắt rễ trong lòng hắn, cân cân trong lòng dần nghiêng về nàng.

Nhân sinh, cũng không phải chỉ có cừu hận mới là toàn bộ sinh mạng, nàng mới là sinh mạng của hắn, là báu vật quý nhất của hắn!

Mộ Dung Tiểu Tiểu thuận thế đem bàn tay trắng nõn ôm lấy eo hắn, gờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt nhìn thẳng hắn, hơi lo lắng hỏi: “Sur huynh, linh hồn của nàng xuyên qua dị giới nhập vào trong đứa trẻ mới sinh, huynh tin tưởng chuyện như vậy sao? Có cảm thấy chuyện này quá kinh khủng không?”

Chuyện tình quý dị như vậy nếu để người khác biết, không đoán trước được có người tin hay không, nếu thật sự có người tin, đoán chừng là sẽ trời nàng lại thiếu cháy, mắng nàng là yêu nghiệt!

“Nha đầu, huynh yêu muội! Sur huynh không quan tâm muội là ai! Muội có biết không, từ lúc muội còn bé sur huynh đã bắt đầu yêu muội!” chẳng mấy chốc đã mười lăm năm! Dạ Nguyệt Ly đầy kích động nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Tiểu Tiểu lên, trong mắt là tình cảm sâu đậm, hắn cứ như vậy đem tình cảm của mình biểu lộ ra, khiến cho Mộ Dung Tiểu Tiểu sững sốt, gương mặt nóng như đốt lửa! Ánh mắt không ngừng né tránh.

Đây là lần đầu tiên sur huynh nói với nàng “Ta yêu muội”, Mộ Dung Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy tim đập thật nhanh, nàng cũng hoài nghi sur huynh có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình?

Dạ Nguyệt Ly không quên ánh mắt Nam Cung Nguyệt Bán nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, hắn vội hỏi: “Nha đầu! Muội có rời khỏi sur huynh không? Huynh biết người muội nói là Nam Cung Nguyệt Bán, hắn vì nha đầu mà chết, hôm nay nha đầu tìm được hắn có phải sẽ trở về bên cạnh hắn không?”

Lúc này Dạ Nguyệt Ly như đứng bên vách núi, nàng chính là cứu giúp duy nhất của hắn, nếu nàng buông tay, hắn sẽ rơi vào vực sâu vạn trượng! Nếu không có nàng, làm sao hắn có thể sống? Mặc dù từ góc độ nào đó, nhờ Nam Cung Nguyệt Bán mà kiếp này hắn mới gặp được nàng, nhưng hắn không nhận được nổi lên sát tâm, nha đầu là của hắn!

Dạ Nguyệt Ly u ám, hồng mâu chợt lóe rồi biến mất, Mộ Dung Tiểu Tiểu không động, nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi, đôi môi anh đào hôn lên đôi môi mỏng lạnh như băng kia, cái miệng nhỏ nhắn nói: “Người ta yêu chỉ có huynh.”

Sur huynh có thể nói yêu với nàng, nàng sao lại không thể? Yêu chính là yêu, không có sợ hãi hay rụt rè, nếu như ba chữ kia có thể làm yên trái tim bất an của hắn, nàng cũng không keo kiệt.

Một câu nói thành công làm xoa dịu trái tim Dạ Nguyệt Ly, cũng chính những lời này dễ dàng làm bất an cùng nóng nảy trong lòng hắn yên tĩnh trở lại, hai cánh tay hắn dùng sức ôm chặt eo mềm mại của nàng, tiếng nói trầm thấp mang theo vài phần bất đắc dĩ, hắn véo mũi nàng, nói: “Muội thật là giỏi hoạt, nha đầu!”

Nàng quả nhiên nắm bắt được hắn!

“Sur huynh, huynh đừng nghĩ linh tinh, ta cùng Việt Bán không phải phức tạp như huynh nghĩ.” Mộ Dung Tiểu Tiểu lắc đầu cười khê, nàng và Việt Bán là tình thân, hơn nữa nàng đối với hắn là cảm kích, vì kiếp trước hắn không tiếc tính mạng cứu giúp nàng.

Nếu như Việt Bán thật sự có tâm tư kia với nàng, hắn là khiến hắn phải thất vọng.

“Nha đầu không có gạt ta?”

Nhìn khuôn mặt không tin của sư huynh, Mộ Dung Tiểu Tiểu dờ khóc dờ cười, sao sư huynh lại không có cảm giác an toàn như thế? Nàng thật sự muốn mở đầu sư huynh nhìn thật kỹ xem rốt cuộc hắn đang suy nghĩ gì?

“Ta thoát nhìn không kiên định như vậy sao?” nếu yêu rồi, nàng sẽ không dễ dàng thay đổi.

Dứt lời, nàng liền nhớ lại bản thân mình còn chưa ăn sáng, đói chết mất.

Trong giây lát đứng đây, Mộ Dung Tiểu Tiểu nháy mắt giật mình sững sờ, tại sao? Nàng cảm giác trước ngực thật mát? Nàng chậm rãi cúi đầu, nhìn cái yếm trắng như tuyết bay bổng rơi xuống mặt đất...

Im lặng ngẩn ngui...

“Dạ - Nguyệt - Ly!”

Mộ Dung Tiểu Tiểu đột nhiên quát lên, nàng vội vàng kéo chăn gấm che kín trước ngực, nụ cười nàng biến mất, mắt nàng híp lại thành một đường nhỏ.

Đi hán không nổi!

Đi hán không mềm lòng!

Đi hán không giải thích!

Dạ Nguyệt Ly bị cảnh đẹp thoáng qua rồi biến mất kia kích thích làm mũi nóng lên! Thật là đẹp! Từ sau khi gặp lại, nha đầu không chịu tắm cùng hán nữa rồi, hán mỗi đêm đều ảo tưởng thân thể của nàng!

Không được, chết tiết! Hán muốn chảy máu mũi! Hán vừa ngước cổ lên, vừa oán giận nói: “Nha đầu không nên mỗi lần tức giận đều mang cả họ tên sư huynh ra gọi, nha đầu có thể gọi sư huynh là Nguyệt Ly, hoặc là Ly...”

Mộ Dung Tiểu Tiểu giận đến đỏ cả hai má, nàng nghiêng răng nghiêng lợi: “Dạ Nguyệt Ly, huynh là tên khốn khiếp!” Dám trong lòng toan tính nàng!

Sáng sớm ngày hôm sau.

“Chủ tử, đồ người cần.”

Tức Mặc Tuyết Dương vẫn cung kính cúi đầu, chờ chủ tử nhà mình phân phó. Hán đầy mặt cổ quái nhìn chăm chăm mũi chân, động tĩnh hôm qua thật sự quá lớn, bọn họ không muốn nghe thấy cũng khó, chủ tử ở trong phòng nháo một ngày, đến tối mới yên tĩnh trở lại. Bây giờ nhìn về mặt thần thanh khí爽 của chủ tử, chẳng lẽ ra sức thành công?

“Ừ.” Dạ Nguyệt Ly từ lúc nhận lấy tư liệu trong tay Tức Mặc Tuyết Dương, một chồng tài liệu thật dày đều là mọi sự tích lớn nhỏ của Nam Cung Nguyệt Bàn từ lúc mới ra đời đến giờ.

Hán cúi đầu lật xem trang giấy trong tay, từng chữ một xem rất cẩn thận, từ lúc Nam Cung Nguyệt Bàn ra đời đến tám năm trước đều không có gì đáng kể, chỉ là tám năm trước phát sinh sự kiện Nam Cung Nguyệt Bàn trúng độc, nhưng hán lại sống lại!

Quả nhiên, giống với nha đầu, đều từ dị giới xuyên qua mà đến?

Nam Cung Nguyệt Bàn sau khi tỉnh lại tính cách thay đổi, làm ra quyết định mà mọi người đều không giải thích được: chu du các nước. Mà theo tư liệu cho thấy, Dạ Nguyệt Ly khẳng định Nam Cung Nguyệt Bàn có tâm tư với nha đầu!

Tài liệu cho thấy trong lúc Nam Cung Nguyệt Bàn chu du các nước đều lén thăm hỏi quốc chủ, dựa vào thân phận Nam Cung Nguyệt Bàn, gặp quốc chủ một nước không phải chuyện kỳ lạ, chỉ là đồ mà hán giao cho quốc chủ kia...

Bởi vì gấp gáp, ám vệ không mang đồ vật kia đến, nhưng theo ám vệ hồi báo, đó là một bức họa vẽ một nữ tử, mà phía trên có ghi một vài ký tự kỳ quái.

Dạ Nguyệt Ly phỏng đoán, theo lời nha đầu đó là chữ thời hiện đại, mà bức họa kia có lẽ là bộ dáng kiếp trước của nàng.

“Đi, tăng cường phòng bị biệt viện. Mấy ngày tới bốn vương không tiếp khách, kẻ tự tiện xông vào biệt viện, giết không tha!” Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly lạnh lẽo dị thường, sắc đỏ trong mắt ngưng tụ sát khí.

Nam Cung Nguyệt Bàn, nữ nhân của Bốn vương người đừng mơ tưởng?

“Dạ, chủ tử!” Tức Mặc Tuyết Dương lắc mình rời đi.

Trong lòng hán thầm nghĩ, con ghen này thật là chua, còn ngăn không cho người ta vào. Bất quả cũng phải nói lại, bọn họ và chủ tử có chung mối thù, kiên quyết không để cho nữ nhân bị người khác đoạt mất!

Cứ vậy qua bốn năm ngày, Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng không vì không thấy Nam Cung Nguyệt Bản tới tìm nàng mà thấy kỳ lạ, dù sao cũng là Vương gia một nước, không thể ngày nào cũng rảnh rỗi.

Đĩ nhiên là ngoại trừ sư huynh nàng.

Hiên vương phủ.

“Vương gia, Bản Vương hôm nay vừa đến biệt viện Ly Vương.” Thị vệ khom người đứng trước thư án hồi báo.

Nam Cung Nguyệt Hiên tạm để cây bút lông trong tay xuống, khẽ tựa vào ghế sau, hần nhíu mày, hơi có hứng thú nói: “A, lại đến? Hôm nay đã là ngày thứ năm rồi?”

“Hồi bẩm chủ tử, đúng vậy.” Thị vệ đáp.

Nam Cung Nguyệt Hiên đứng dậy, thông thả bước đến trước cửa sổ, nhìn hoa cúc vàng bắt đầu tàn. Hôm đó ở trên phố không chỉ không bắt được nhĩ tử của Thanh Các các chủ mà còn làm cho hần tổn thất một nhóm nhân thủ, bắt quá cuối cùng cũng không phải là không có thu hoạch, ít nhất cho hần phát hiện được một chút thông tin.

Quả nhiên, nữ nhân càng xinh đẹp càng là vũ khí lợi hại, nếu biết phải tận dụng thật tốt, hần chẳng phải ngồi làm ngư ông đắc lợi?

Tin rằng hiện tại lão gia đã muốn giết Nam Cung Nguyệt Ly, cả hai người đều là kẻ địch chiếm binh phù của mình, sau lưng lại không đấu nhau đến ta sống người chết? Lần này nữ nhân của Nam Cung Nguyệt Ly lại bị Nam Cung Nguyệt Bản coi trọng, đoán chừng Nam Cung Nguyệt Ly sẽ bận rộn đến sút đầu mẻ trán, hy vọng Nam Cung Nguyệt Ly sẽ không khiến hần thất vọng, trò hay sẽ không kết thúc nhanh như vậy.

Đáy mắt hần tính toán càng sâu, khóe môi nở nụ cười sâu sắc, hần ngồi xem ba người tranh đấu, tốt nhất là đấu đến người chết ta sống!

Bạn đang đọc truyện *Tùng Sùng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Chương 77: Mùi vị không tẻ

Bản vương phủ.

“Chủ tử, đồ người muốn đều ở đây.” Cát Tường chỉ huy hạ nhân đem từng khay một để trước mặt Nam Cung Nguyệt Bản, rồi cung kính nói.

Nam Cung Nguyệt Bản đặt chén trà xuống, trông mắt híp lại, nghiêng đầu nhìn qua những gương mặt hạ nhân tràn đầy sợ hãi: “Để xuống đó, các người đều lui xuống cả đi.”

Hần chậm rãi đứng dậy, ngón trỏ thon dài trắng nõn từ từ xẹt qua mâm vật phẩm, khóe miệng không tự chủ cong lên, mặt tràn đầy nhu hòa, hần cầm lên một chiếc chuông gió làm từ một chuỗi vỏ sò màu tím, khẽ lắc, nhất thời trong thư phòng tràn ra tiếng chuông linh đình rung động, âm thanh trong trẻo, ánh mắt hần càng ôn nhu, nhẹ giọng nói: “Cát Tường, người nói nàng thấy những thứ này có thấy vui vẻ không?”

Cát Tường đương nhiên biết “Nàng” chính là chỉ Ly Vương phi Mộ Dung Tiểu Tiểu, hần mấp máy môi, nhìn về phía Nam Cung Nguyệt Bản, ánh mắt vẫn còn mang nghi ngờ, kể từ hôm trở về từ trong phố chủ tử đã như vậy, đầu tiên phân phó hần điều tra tư liệu về Mộ Dung Tiểu Tiểu trong những năm này, rồi sau đó liền mỗi ngày đến trước cửa biệt viện Ly Vương, nhưng lần nào cũng bị thủ vệ ngăn lại bên ngoài biệt viện, không phải chủ tử không phiên nào, nhưng ngày nào cũng đến. Vốn tưởng rằng hôm nay chủ tử cũng sẽ như những ngày trước, nhưng từ sáng sớm, chủ tử liền phân phó mang những báu vật mà mấy năm trước du ngoạn các quốc gia khác lấy hết ra, hiện tại chủ tử hỏi hần như vậy, đích thị là muốn đem những đồ này tặng cho Mộ Dung Tiểu Tiểu.

“Chủ tử, những đồ này đều là báu vật mà người thu thập mấy năm nay, không nói đến mỗi đồ đều tinh xảo, giá trị liền thành, mà những báu vật như vậy cực kỳ khó có được, Cát Tường tin rằng người nào nhận được chắc chắn vô cùng mừng rỡ.”

Nghe Cát Tường trả lời, Nam Cung Nguyệt Bản lại không nghĩ vậy, hần nhìn lướt qua vật trong mâm, tầm mắt lần nữa lại dời đến chiếc chuông gió vỏ sò trên tay lắc đầu nói: “Những thứ này đều là vật tầm thường, Tiểu Tiểu sẽ không để vào mắt, còn chiếc chuông gió này, hần là nàng sẽ thích.”

Dù thế nào Nam Cung Nguyệt Bản vẫn cảm thấy vật trong tay là hợp mắt hần nhất, hần vẫn không quên Mộ Dung Tiểu Tiểu thích chiếc chuông gió treo ở đầu giường, trong nội tâm tưởng tượng đến lúc nàng thấy vật này sẽ nở nụ cười, trong lòng không khỏi càng thêm nhu hòa.

Trong lòng Cát Tường càng thêm tò mò, hần cẩn thận quan sát vật phẩm trên bàn, là Huyết San Hồ được lấy từ dưới biển sâu, Trân châu vàng Nam Dương to bằng nắm tay trẻ sơ sinh, trang sức chế tạo từ ngọc thạch quý hiếm, lại nhìn cái ‘chuông gió’ không được xem là quý giá kia, không khỏi hoài nghi trong bụng, nàng sẽ thật sự thích vật này?

Từ ‘Chuông gió’ trong lời nói của Nam Cung Nguyệt Bản, trước kia Cát Tường chưa bao giờ được thấy thứ này, đây là đồ Nam Cung Nguyệt Bản đem

về từ một nước duyên hải nhỏ, theo tập tục người bản xứ, treo vật này trên cửa nhà, lúc gió biển thổi qua sẽ phát ra âm thanh trong trẻo.

“Thanh Phong đã trở về chưa?” Nam Cung Nguyệt Bản cẩn thận đem chuông gió để lại vào khay, nhìn Cát Tường hỏi.

“Thưa chủ tử đã trở về, trong thư Ninh công tử nói ngày mai sẽ tới kinh thành.”

“Bảo cho hần mai không cần đến gặp ta, đưa những quà tặng này đến biệt viện Ly vương, giao tận tay Mộ Dung cô nương, nếu Mộ Dung cô nương không thích vật này, để nàng tùy ý chọn thứ mình thích.” Nam Cung Nguyệt Bản mỉm cười nói, những đồ này đều do mấy năm nay hần chu du các nước tìm được, mặc dù khi đó hần không biết nàng có ở dị giới này hay không, lại vẫn không tự chủ được vì nàng mà tìm kiếm mới có thể tạm thời quên đi sự cô đơn ở dị giới này.

Không có nàng thật cô đơn...

Đội Cát Tường gọi người đem hết các vật phẩm xuống, Nam Cung Nguyệt Bản bưng lên chén trà đã sớm nguội lạnh, hần hít mắt lại, trong mắt hiện lên một tia mờ ám, khóe môi nở nụ cười xảo quyệt khó lường.

Hần hy vọng Nam Cung Nguyệt Ly sẽ lên động thủ với hần, như vậy hần có thể bắt được nhược điểm, tin rằng có thể lấy được tâm tư của Tiểu Tiểu, chắc chắn sẽ làm Nam Cung Nguyệt Ly thất vọng. Chẳng qua, cho là phải mấy thủ vệ có thể ngăn cản hần? Nực cười, chẳng qua hần không muốn làm khó Tiểu Tiểu, không thích cậy mạnh làm tới, thật vất vả mới tìm được nàng, hần sao có thể dễ dàng thỏa hiệp?

Tiểu Tiểu là của hần...

Ngày tiếp theo, trong biệt viện Ly vương.

“Ta nói Vương gia sư huynh, có người làm vương gia như huynh sao?” liên tiếp vài ngày liền Dạ Nguyệt Ly cũng không lên triều, Mộ Dung Tiểu Tiểu nói ra suy nghĩ thật sự của mình, nàng không nghĩ trước khi mình đến sư huynh cũng như vậy? “Ta hoài nghi những lão già cổ hủ trên triều kia muốn mắng ta là hồng nhan họa thủy.” Kể từ khi nàng xuất hiện thì gần như không thấy sư huynh lên triều, ngày ngày ở trong phủ cùng nàng.

“Hừ, vậy cũng phải xem bọn họ có mạng để nói hay không!” Dạ Nguyệt Ly hừ lạnh nói, hồng mâu hiện lên một tia tàn nhẫn, nếu ngại lưỡi của mình dài, hần không ngại ngại tự mình giúp bọn hần cắt rụng!

Ôm lấy người nhỏ ngồi trên chân, Dạ Nguyệt Ly cẩn thận bóc vỏ cam đưa tới miệng nàng, ánh mắt cực kì ôn nhu nhìn nàng, nhẹ giọng dụ dỗ, “Ngoan, há miệng.”

Trong nội tâm lại thầm nghĩ nha đầu thật không hiểu tình ý, vào triều có gì tốt, hần cùng nàng hưởng thụ cuộc sống thế giới hai người như vậy không phải tốt sao? Đờ phải ngày nào cũng suy nghĩ muốn người của hần. Lại nói Tức Mặc Tuyết Dương suốt ngày âm ỉ muốn cùng Di Tinh hưởng thụ thế giới hai người, sao lại không thấy nha đầu chủ động yêu cầu chuyện này?

Hần tin rằng thay vì để thời gian lãng phí vào tình địch hoặc những thứ vô nghĩa kia, chẳng thà khiến cho nàng để tâm vững chắc lên hần, khiến cho tên kia không tìm được chỗ trống, đây mới là cách làm sáng suốt nhất.

Cho là hần sẽ sai người đi đánh Nam Cung Nguyệt Bản cảnh cáo hần một trận? Hoặc là sai người giết hần? Sai! Hần sẽ không ngu xuẩn như vậy, đây chắc chắn là tự ôm đá đập vào chân mình. Đêm đó khi nghe nàng kể về ‘kiếp trước’, hần đột nhiên hiểu được Nam Cung Nguyệt Bản trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu chẳng qua là người thân, cũng không thay đổi được ân tình nhiều năm của Nam Cung Nguyệt Bản đối với nha đầu và chuyện cứu nha đầu là sự thật, cho nên hần vẫn không thể mạo muội động thủ, ít nhất là tạm thời không thể. Dĩ nhiên nếu Nam Cung Nguyệt Bản thức thời, hần sẽ không làm như vậy.

Nếu là ân tình kiếp trước, muốn Mộ Dung Tiểu Tiểu dung tình cảm bù đắp lại, hần coi thường Nam Cung Nguyệt Bản! Lúc đó, hần không cần nương tay!

Mộ Dung Tiểu Tiểu nghiêng người nhìn sang sư huynh, im lặng cắn miếng cam, bỗng nhiên ánh mắt sáng ngời, lơ mơ nói: “Thật ngọt, muốn nữa.”

Mặt Dạ Nguyệt Ly tràn đầy ý cười, nội tâm vô cùng ngọt ngào, vội vàng tách múi tiếp theo cho nàng, nhưng lần này chỉ cho Mộ Dung Tiểu Tiểu cắn non nửa, rồi nhanh tay đưa nửa múi còn lại vào miệng mình, thỏa mãn khen: “Mùi vị thật sự không tệ, thật ngọt!”

Mộ Dung Tiểu Tiểu thẹn đỏ mặt, nhanh chóng liếc nhìn bốn phía, không thấy có người nào xung quanh mới yên lòng lại, chỉ vào mâm đựng trái cây cách đó không xa, bất mãn nói: “Còn gì nữa không?” Tại sao lại ăn miếng nàng ăn dở, nếu bị Di Tinh nhìn thấy sẽ lại cười nàng.

“Ăn nha đầu ngon hơn, sư huynh muốn hôn người, làm sao bây giờ?” Dạ Nguyệt Ly nhìn chằm chằm vào cánh môi mềm mại thấm đẫm nước trái cây lấp lánh, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

“A?” Mộ Dung Tiểu Tiểu ngây ngốc nhìn gương mặt anh tuấn của Dạ Nguyệt Ly gần trong gang tấc, không nghĩ tới sư huynh lại đột nhiên nói ra yêu cầu lớn mật như thế, nàng không ghét việc hai người hôn nhau, chỉ là trong đình viện này nhiều người qua lại, sẽ bị người khác nhìn thấy nụ hôn nóng bỏng của hai người, dù sao cũng thấy xấu hổ.

Môi mỏng của Dạ Nguyệt Ly sắp chạm vào môi nàng, Mộ Dung Tiểu Tiểu đang chuẩn bị một chương đầy mặt hần ra...

“Khụ khụ...” Tức Mặc Tuyết Dương lại gần, mặt sắp biến thành trái mướp đắng rồi, trong nội tâm kêu rên không dứt, hần thề, thật sự không phải hần

có ý chạy đến phá đám...

“Ta thấy ngươi không cần nghi phép.” Sắc mặt Dạ Nguyệt Ly đen xuống, mắt đỏ híp lại, lời nói ra khỏi miệng chính là uy hiếp. Chết tiệt! Lại dám quấy rầy chuyện tốt của hân!

“Đừng như vậy, chủ tử, chuyện không liên quan đến ta, là Bản Vương phái người đem lễ vật đến tặng” Tức Mặc Tuyết Dương làm ra bộ mặt đau khổ, vội vàng xua tay, chủ tử thật là nghĩ oan cho hân.

Thấy Tức Mặc Tuyết Dương liếc ánh mắt ngưỡng mộ về phía Mộ Dung Tiểu Tiểu, Dạ Nguyệt Ly lập tức biết Nam Cung Nguyệt Bản đã ra chiêu rồi, hân gầm nhẹ, “Bôn vương nói những ngày gần đây không tiếp khách!”

Ý là đuổi người đi!

“Đợi đã!” Mộ Dung Tiểu Tiểu bắt được trọng điểm, Việt Bản phái người đem lễ vật tới?

Thấy Tức Mặc Tuyết Dương xoay người định dời đi, nàng không hiểu hỏi: “Tại sao? Trước tiên nói mọi chuyện cho rõ ràng.”

Tức Mặc Tuyết Dương liếc về phía chủ tử nhà mình, ánh mắt mang ý xin chỉ thị, hân cũng không dám tùy tiện mở miệng, nếu không năm nay hân đừng nghĩ xin nghi phép.

“Nha đầu, đừng động đến những thứ đó, đến đây, ăn cái gì.” Dạ Nguyệt Ly ý định dùng đồ ăn dò đi lực chú ý của nàng, nực cười, cho dù Nam Cung Nguyệt Bản không đến, chỉ cần là những chuyện dính đến Nam Cung Nguyệt Bản toàn bộ đều đuổi đi, đuổi đi thật xa!

Lần này Mộ Dung Tiểu Tiểu không há mồm nữa, nàng híp mắt lại hỏi lần nữa, “Tức Mặc Tuyết Dương, ngươi nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tức Mặc Tuyết Dương rồi rầm vuốt mặt, oán hận nhìn trời, chủ tử nhà mình chắc chắn muốn thỏa hiệp với nữ nhân trước mặt, hân dám cá lời nói của nàng có tác dụng, sau này muốn nghi phép trực tiếp tìm nàng là được.

Tức Mặc Tuyết Dương nhìn Dạ Nguyệt Ly nói sự việc, thật sự không phải là hân không đuổi người đi, nhưng lúc này người ta làm ra động tĩnh quá lớn, nếu hân trực tiếp đuổi người đi sẽ gây phiền toái cho chủ tử, lần này người ta cố ý, quyết tâm muốn vào biệt viện, nếu hân âm thầm động thủ, đoán chừng đối phương cũng sẽ còn chiêu khác nên hân mới tới xin chỉ thị của chủ tử, nếu không sẽ không gặp phải lúc hai người muốn hôn nhau, cố gắng không làm mất lòng hân.

“Đi xem một chút.” Mộ Dung Tiểu Tiểu chủ động đứng dậy, nàng đại khái đã hiểu nguyên nhân vì sao mấy ngày nay Việt Bản không đến tìm nàng, nàng cũng không biết giải thích với sư huynh như thế nào, thực sự cảm thấy bất lực, hai người yêu nhau quan trọng nhất là tin tưởng, cho dù Việt Bản gặp nàng, như vậy cũng không thay đổi được việc nàng là người yêu của sư huynh, sao sư huynh lại lo lắng như vậy?

Mất thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu sẽ rời đi, Dạ Nguyệt Ly đột nhiên đứng dậy vội vàng hỏi, “Nha đầu! Muội đang trách ta?” nàng đang trách hân nhỏ mọn sao? Nhưng hân sợ nha đầu sẽ bị Nam Cung Nguyệt Bản làm ảnh hưởng, hân không dám nghĩ đến hậu quả này, hân sẽ điên mất!

Mắt đỏ của hân ảm đạm rũ xuống, cũng không còn thấy ánh sáng Hồng ngọc chói mắt kia nữa, mặt đầy chua xót, vươn tay ra muốn kéo nàng lại, rồi lại vô lực buông xuống. Chỉ đành đứng nhìn nàng từ phía sau, đau khổ không ngừng, dường như muốn tạo một tấm lưới buộc chặt Mộ Dung Tiểu Tiểu trong đó, để nàng không bước đi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Chương 78: Qua ngày thơ rồi

Thân hình Mộ Dung Tiểu Tiểu khựng lại, nàng sững sờ giặt mình vài giây, rồi khẽ thở dài.

Mặc dù không cảm thấy mình làm sai điều gì, nhưng rõ ràng là nàng khiến cho hân không có cảm giác an toàn. Nàng phát hiện mình luôn dễ dàng mềm lòng với hân, chỉ cần liếc nhìn ánh mắt này cũng khiến nàng đau lòng khó chịu, sư huynh là người kiêu ngạo, không nên có những tâm tư như này!

Thôi, hai người yêu nhau tất sẽ để ý đến cảm nhận của đối phương, hân không có cảm giác an toàn vậy nàng liền cho hân.

Ai bảo nàng yêu hân chứ...

Mộ Dung Tiểu Tiểu không che dấu tình cảm trong ánh mắt, đôi môi anh đào khẽ cười, gió nhẹ thổi cuộn lên vài sợi tóc đen cuốn vào cùng dây buộc tóc màu tím, nắng ấm chiếu lên váy lụa trắng, nàng ôn nhu nhìn hân, bàn tay trắng nõn vươn về phía hân, khẽ cười nói: “Đi thôi, chúng ta cùng nhau đi xem.”

Nhất thời ánh mắt Dạ Nguyệt Ly sáng ngời, khóe miệng cười thật to, thân hình hân chợt lóe liền tiến đến trước mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu, không nói hai lời ôm thật chặt lấy nàng, mặt đầy vui vẻ thỏa mãn như tiểu hài tử lấy được kẹo ăn.

Hắn vòng tay ôm eo nàng, bấu môi oán trách, “Nha đầu, muội làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng muội không để ý đến ta nữa.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Tiểu Tiểu cúi xuống, “Được rồi, không được giả bộ đáng thương trước mặt ta, lần này bỏ qua cho huynh, lần sau không cho phép tự tiện hành động nữa.”

Bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt lấy tay hắn, vừa giáo giáo huấn vừa kéo hắn đi đến tiền sảnh.

Dạ Nguyệt Ly đi phía sau khoe miệng vẫn chưa từng khép lại, quả nhiên nha đầu thật sự để tâm đến hắn! Hừ, tuyệt đối không thể trúng gian kế của Nam Cung Nguyệt Bản, để hắn tìm ra sơ hở!

Đến tiền sảnh, Dạ Nguyệt Ly vung tay, hào khí vạn trượng nói, “Dẫn người vào.” Hừ, bất kể là ai, gặp chiêu phá chiêu, đừng nghĩ chiếm được tiện nghi của hắn.

Đột nhiên Tức Mặc Tuyết Dương có chút xem thường chủ tử nhà mình, sao vừa rồi không thấy ngài thoải mái như vậy? Quả nhiên là được ăn định tâm hoàn.

Theo sau Tức Mặc Tuyết Dương là một thiếu niên chừng mười lăm mười sáu tuổi, lần đầu nhìn thấy, Mộ Dung Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy người này thanh nhã như làn gió, đã thấy qua nhiều mỹ nam ở thế giới này, lúc vừa nhìn thấy mỹ nam trúc mật, nàng cũng không cảm thấy ngũ quan có gì xuất chúng, nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn lại liền thấy không giống lúc trước.

Đôi mắt hắn trong suốt không thấy đáy, đó là một loại ánh mắt hồn nhiên gần như trẻ con, đều nói ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, từ đôi mắt có thể thấy bản chất bên trong con người, căn bản không thể nhìn ra tâm tư của hắn. Hắn hồ hững bước theo vào phòng khách, mái tóc đen được buộc lên cao bằng một sợi dây màu xanh lá làm lộ ra trán cao bóng, hắn mặc áo màu xanh biếc đeo đai lưng, trong lúc đi lại vạt áo nhẹ nhàng bay lên, phiêu dật xuất thần, bước đi không tiếng động.

Bên hông đột nhiên truyền đến một lực đạo, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhú mày quay đầu.

“Hắn ta có gì đẹp mắt?” sắc mặt Dạ Nguyệt Ly tương đối xấu, mắt đỏ xen lẫn vài phần tức giận, nha đầu lại ngậy đại nhìn nam nhân khác.

Mộ Dung Tiểu Tiểu vỗ vỗ bàn tay bên hông, buồn cười nói: “Không đẹp bằng huynh.” Nàng chẳng qua chỉ là cảm thấy người này khí chất bất phàm, bàn về diện mạo căn bản là không bằng sư huynh.

Nhận được đáp án, Dạ Nguyệt Ly nhất thời vui vẻ, hắn ôm thật chặt eo người trong ngực, hợp tình hợp lý nói, “Nếu không đẹp bằng ta vậy thì đừng nhìn hắn nữa.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu dờ khóc dờ cười nhắc nhở, “Sư huynh, lo việc chính.” Hắn ở đây ăn dấm gì chứ, chẳng qua nàng chỉ thương thức hắn mà thôi.

“Tại hạ Thanh Phong, diện kiến Ly Vương. Vị này chắc là Mộ Dung cô nương, Thanh Phong phụng chỉ Bản Vương, đặc biệt đưa lễ vật đến tặng cô nương.” Hắn cười nhạt, như một luồng gió xuân thổi qua làm say lòng người.

Từ trước khi vào cửa Thanh Phong đã yên lặng đánh giá Mộ Dung Tiểu Tiểu, hành động vừa rồi của nàng và Dạ Nguyệt Ly đều được hắn thu hết vào mắt, người này thật xứng với danh xưng đệ nhất mỹ nhân Nam Dục quốc, nhưng hắn không tin Nam Cung Nguyệt Bản chỉ là để ý về bề ngoài của cô gái này, hắn tin chắc chắn cô gái này có điểm hơn người.

Tiếng nói hắn vừa dứt, liền có hạ nhân vén khăn đang phủ trên khay xuống, xếp thành một hàng trước mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Mộ Dung Tiểu Tiểu bất đắc dĩ cười nói: “Ninh công tử, người đem những đồ này về đi, nói cho Bản Vương là ta không dám nhận những vật này, cảm ơn ý tốt của người, hôm nào đó ta sẽ đích thân đến phủ thăm hỏi.”

Thanh Phong nhú mày, trước khi hắn đến cũng đã xem qua những khay đồ này, không thứ nào không phải là đồ quý giá, đổi lại là những cô gái khác chắc chắn sẽ nhào đến chọn lựa thật kỹ, không nghĩ đến cô gái này lại chỉ liếc mắt nhìn qua một cái, rồi không để ý nữa, quả thật có chút khác những người bình thường.

“Mộ Dung cô nương đừng vội từ chối, chủ tử nhà ta nói mời cô nương lựa chọn thật kỹ, nếu như có thể vừa mắt cô nương thì tốt, tại hạ trở về cũng có thể bẩm báo.”

Hắn sâu sa liếc mắt nhìn Dạ Nguyệt Ly bên cạnh Mộ Dung Tiểu Tiểu, lại nói: “Tại sao mấy ngày nay chủ tử nhà ta đến phủ hỏi thăm lại không thấy cô nương, xin cô nương có thể hiểu được một chút tâm ý của chủ tử nhà tại hạ.”

Dạ Nguyệt Ly cười như không cười nhìn Thanh Phong, hừ lạnh một tiếng, ý nói ‘Chính là ta làm, người có ý kiến gì sao?’

Mộ Dung Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn mõ sư huynh không có chút tự giác nào, khoe miệng khê co rút. Nàng nghe được ẩn ý trong lời nói của Thanh Phong, nhưng nàng sẽ không vì chuyện này mà tức giận với sư huynh, nàng chỉ nói: “Vậy ta liền xem kỹ lại.”

Ánh mắt Thanh Phong hứng thú, nhưng cũng không lên tiếng nữa, liếc mắt ra hiệu cho hạ nhân thay phiên nhau đến trước mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu để nàng lựa chọn.

Khi xem đến khay đặt chuông gió vô sò màu tím, ánh mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu sáng ngời, lập tức cảm lấy, cả mặt đều là hoài niệm, nàng khẽ thở dài, “Hắn thật rất có tâm, Ninh công tử, không cần chọn nữa, ta chỉ lấy cái này thôi.” Không nghĩ tới Việt Bản còn nhớ rõ nàng thích chuông gió, mặc dù chuyện kiếp trước nàng đã không nhớ đến nữa, nhưng lúc này nhìn thấy chuông gió, nàng nhớ lại một ít kỷ niệm đã chôn sâu trong đầu, chẳng qua đối với Việt Bản chỉ là biết ơn, nàng thật sự không có tình cảm khác.

Thanh Phong khẽ nháy mắt, hần khoát tay áo lệnh cho hạ nhân lui xuống, tầm mắt làm như vô ý quét qua Dạ Nguyệt Ly, thấy khuôn mặt vẫn không thay đổi, hần cười nhạt giải thích với Mộ Dung Tiểu Tiểu, “Năm đó Thanh Phong theo chủ tử chu du đến một nước duyên hải nhỏ, chủ tử liền nhìn trúng vật này, nhớ lại lúc đó chủ tử như nhặt được bảo vật, vẻ mặt vô cùng hoài niệm. Bây giờ nhớ lại, vẻ mặt khi đó của chủ tử và vẻ mặt lúc này của cô nương có chút tương tự. Thanh Phong từng nghe chủ tử nói vật này là “Chuông gió”, nhìn nét mặt cô nương lúc này, chắc hẳn là biết vật này.”

“Không sai, vật này gọi là chuông gió, thay ta cảm ơn Bản Vương, hôm khác ta sẽ đích thân tới cửa tạ ơn.” Mộ Dung Tiểu Tiểu gật đầu cười.

“Vật đã được đưa đến, Ninh công tử đã hoàn thành nhiệm vụ. Bản Vương muốn dùng cơm trưa, Ninh công tử có muốn lưu lại cùng dùng bữa với chúng ta không?”

Dạ Nguyệt Ly sâu kín mở miệng, thanh âm u ám, tên chết tiệt, đừng cho rằng hần không nghe ra thâm ý trong lời nói của hần, ‘chuông gió’ đúng không, có ý chọc giận hần không hiểu cái này? Đợi đấy, hần nhất định trộm được vật này từ nhà đầu, sẽ đập nát nó.

Sau này Nam Cung Nguyệt Bản đưa đến một cái hần liền hủy một cái!

Bàn tay trắng nõn của Mộ Dung Tiểu Tiểu định đem chuông gió thả lại vào trong hộp run lên, đôi mi thanh tú khẽ nhíu, sư huynh không phải muốn mời? Rõ ràng là muốn đuổi người!

“Đa tạ ý tốt của Ly Vương, tại hạ xin cáo từ.”

Thanh Phong cười đến thanh nhả như làn gió, bóng dáng hần vừa động liền tiêu sái rồi đi, nhưng một khắc hần vừa xoay người kia, nụ cười càng rộng. . .

Đội bóng dáng Thanh Phong biến mất, Mộ Dung Tiểu Tiểu thu lại mặt cười, lạnh lùng nói, “Theo ta trở về phòng!” hôm nay nàng muốn hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc sư huynh đã làm ra chuyện gì? Nếu vẫn chưa tin nàng, nàng thật là nhìn lầm sư huynh!

Dạ Nguyệt Ly giật mình, hần ngờ gác nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu rời khỏi ngực hần, cũng không để ý đến hần đi thẳng ra khỏi phòng khách, lần này nàng không nắm tay hần kéo đi.

Con người Dạ Nguyệt Ly co rút, bỗng nhiên trong nội tâm có chút bối rối, nha đầu tức giận? Chết tiệt! Chẳng lẽ đã trúng kế của Nam Cung Nguyệt Bản? Có ý phải Thanh Phong đến tặng lễ, mượn ‘chuông gió’ để kích động hần, chính là muốn hần và nha đầu cãi nhau, Nam Cung Nguyệt Bản chết tiệt, đừng buộc hần phải sát thủ đến!

Trở lại phòng, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm Dạ Nguyệt Ly trước mặt, lại phát hiện hần dường như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm hộp gấm trong tay mình, chính là hộp để chiếc chuông gió vô sò kia.

“Làm sao? Có hứng thú với chuông gió?”

“Nha đầu, muội cho sư huynh vật này đi, ta sẽ sai người làm một cái mới, nhất định đẹp hơn so với cái của Nam Cung Nguyệt Bản, muội tin tưởng sư huynh được không?” bộ mặt Dạ Nguyệt Ly lấy lòng thương lượng cùng Mộ Dung Tiểu Tiểu, ánh mắt mong đợi nhìn nàng, chờ nàng trả lời.

Đề nén trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu đột nhiên rõ ràng, xem ra sư huynh chẳng qua là ghen với lễ vật này, không phải là không tin tưởng nàng.

Nàng nhớ lại lời nói của Thanh Phong, mặc dù không biết có phải ý của Việt Bản hay không, nhưng nàng không cho phép bất luận kẻ nào đến phá hỏng tình cảm của nàng và sư huynh, bao gồm cả Việt Bản!

“Được, nếu sư huynh có thể làm ra một cái đẹp hơn cái này, ta liền cho huynh cái này.” Mộ Dung Tiểu Tiểu quơ quơ hộp gấm trong tay nói.

“Nha đầu nói thật?” Dạ Nguyệt Ly không dám tin Mộ Dung Tiểu Tiểu thoải mái đáp ứng như vậy.

Tim hần run rẩy, hần không có cách nào xen vào được ‘kiếp trước’ của nha đầu và Nam Cung Nguyệt Bản, cũng giống như ‘chuông gió’, hần không hiểu nhưng Nam Cung Nguyệt Bản hiểu, đây chính là điểm bất lực của hần.

Nhưng hần không dám nói ra những điều này, không muốn để nha đầu thấy là hần không tin tưởng nàng, thật ra là hần không tin tưởng chính mình.

Giờ phút này hần không phải là Ly Vương gia mà người cả Nam Dục quốc kính sợ, không phải là người đứng đầu một sơn trang trong giang hồ, chỉ là một người lo sợ vì yêu, một nam tử tầm thường lo được lo mất.

“Đương nhiên là thật”

Dạ Nguyệt Ly hưng phấn ôm lấy người xoay quanh tại chỗ, xoay được hai vòng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, liền trực tiếp ôm lấy người đi vào trong viện, hần lớn tiếng kêu, “Người đâu!”

Ngay sau đó, từ trên nóc nhà liền có ám vệ xuất hiện, không đợi ám vệ hành lễ, Dạ Nguyệt Ly khấn cấp phân phó, “Đi, đem theo vài người đến nước

duyên hải tìm những vỏ sò đẹp nhất mang về cho ta, càng nhanh càng tốt!”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh!”

Mộ Dung Tiểu Tiểu lập tức không thấy bóng dáng ám vệ đầu cùng với vẻ mặt vui sướng của mỗ sư huynh, khóe miệng co quắp, đột nhiên cảm thấy lúc này im lặng là tốt.

Cách đó không xa, một bóng dáng xanh biếc yên lặng rời đi...

Dạ Nguyệt Ly cũng không liếc mắt nhìn một chút, hoàn toàn không coi đó là chuyện đáng quan tâm, trong lòng hần cười lạnh, cho là hần sẽ ngu ngốc cãi nhau với nha đầu?

Quá ngây thơ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Chương 79: Tự mình giải quyết cho tốt

Lá rụng mùa thu, trăm hoa héo tàn, trời đất u ám, mưa thu rả rích.

Nam Cung Nguyệt Bản thối chén trà cầm trong tay, hương trà thơm nhàn nhạt tràn ngập khắp nơi, hơi nước mờ ảo, hần ngồi yên lặng trong đình, mắt nhìn xuyên thấu màn mưa, không rõ nhìn về nơi nào, bờ môi như có như không cười khẽ, “Đã trở lại.”

Thân ảnh Thanh Phong vừa vào trong đình bỗng ngẩn ra, nhớ lại những điều nghe được ở biệt viện Ly Vương, bỗng nhiên không biết mở miệng như thế nào, trong lòng có chút sợ hãi.

Hần nhìn nam tử ôn hòa mặc cẩm bào màu xanh lá, cho dù chỉ thấy bóng lưng cũng khiến trong lòng hần giật mình, sau khi do dự cuối cùng cũng đem mọi việc chân thực báo cáo ngắn gọn cho Nam Cung Nguyệt Bản.

Nam Cung Nguyệt Bản vẫn không xoay người, hần nhẹ nhấp một ngụm trà, tầm mắt càng trở nên mờ ảo, lẩm bẩm nói, “A, chỉ là mấy năm ngắn ngủi mà thôi...”

Tiểu Tiểu của hần đã thay đổi.

Bọn họ gần bó cùng nhau hai mươi mấy năm cũng không bằng người kia làm bạn với nàng tám năm ngắn ngủi. Nàng không chỉ thay đổi thói quen cũ, chẳng lẽ ngay cả trái tim nàng cũng trao cho hần?

Chuyện này không giống Tiểu Tiểu a...

Con người đen hồn nhiên của Thanh Phong lúc này bị lây nhiễm tâm tình của hần, không khỏi có chút phiền não, lông mày rậm nhãn lại, nghĩ thầm nhất định là do áo bào bị mưa phùn thấm ướt, dính vào thân thể mới cảm thấy không thoải mái thôi.

“Chú từ rất thích nàng ta?” Thanh Phong cuối cùng cũng hỏi ra nghi ngờ trong lòng, hần tạm ngừng, rồi lại hỏi, “Nhưng nàng ấy là Ly Vương phi tương lai.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Thanh Phong liền âm thầm ảo não, lập tức quỳ xuống đất, “Thuộc hạ đáng chết!”

Hần sao lại quên mất chuyện kiêng kỵ của chủ tử, tự tiện hỏi đến chuyện riêng của chủ tử, là hần đã vượt khuôn phép!

“Không sao, đứng dậy đi.” Nam Cung Nguyệt Bản nghiêng người, liếc mắt nhìn Thanh Phong đang quỳ trên mặt đất, khoát tay không có chuyện gì, “Đi đem tất cả tài liệu thu thập được về Ly Vương tới đây, ngày mai Bôn vương sẽ xem.”

“Dạ! Thuộc hạ cáo lui!” Thanh Phong lắc mình rời đi.

Ánh mắt Nam Cung Nguyệt Bản rũ xuống, ngón tay chậm rãi vuốt ve miệng chén trà, bờ môi nở nụ cười dạt dào hứng thú, nói “Đã như vậy, xem thử một chút người có bản lĩnh tranh giành cùng ta hay không, Nam Cung Nguyệt Ly...”

Rất nhanh, Thanh Phong đã phân phó mọi chuyện cho hạ nhân còn mình thì trở về phòng, thấy cửa sổ đều đã đóng kỹ, lúc này mới tính thay quần áo đã ướt.

Áo bào cởi xuống lộ ra bả vai yếu ớt, cơ bắp không rắn chắc mạnh mẽ như những nam tử bình thường khác mà phảng phất như da thịt non mềm của nữ nhân, nhưng nếu giờ phút này có người khác xuất hiện chắc chắn rất ngạc nhiên vì Thanh Phong đặc biệt như vậy, da mịn thịt mềm, sinh ra làm nam tử

thật đáng tiếc...

Thanh Phong nghiêng mắt nhìn xung quanh lần nữa, xác định cửa sổ đã được khóa kỹ, mới nhẹ cởi quần áo cùng áo lót, cả lồng ngực lồ lộ ra, nhưng đều bị quần chật bởi tầng vải trắng.

Động tác thuần thục nhanh nhẹn, vài động tác liền đem vải trắng tháo xuống, dường như đã làm vô số lần, lúc này trong ánh mắt Thanh Phong đã không còn sợ hãi, lại xuất hiện một nụ cười khờ, ánh mắt khê nhìn bộ ngực có chút trướng đau, nàng biết thân thể mình đã phát triển, hành động ngược đãi như vậy thật sự không ổn, nhưng nàng biết chắc nếu chủ tử biết mình là nữ, như vậy nàng không còn có cơ hội ở lại bên cạnh hắn nữa.

Đến giờ nàng vẫn không thể rời khỏi hắn...

Thanh Phong không chút do dự cầm một tấm vải trắng sạch sẽ khác, mạnh mẽ dùng sức quần chặt, trên trán nàng rỉ ra một tầng mồ hôi mỏng, đau đớn trước ngực khiến nàng chau mày nhưng tay cũng không buông lỏng, cho đến khi mặc lên ngoài bảo lần nữa, hai mắt nàng lại khôi phục trong suốt không chút tâm tư.

Dường như những chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra...

Kinh thành Nam Dục, Triệu phủ.

Dinh thự phủ tướng quân này là do đương kim thiên tử Nam Cung Quân Hạo ban cho Triệu Kỳ Nghị, diện tích rộng rãi, cảnh quan bài trí bên trong tinh xảo, có thể sánh với phủ đệ của Vương gia một nước.

Năm đó Nam Cung Quân Hạo niệm tình có công hộ quốc đã ban cho phủ đệ để thể hiện hoàng ân bao la, trong triều khi đó không ai là không hâm mộ và ghen tị. Triệu Kỳ Nghị hiểu mặt ngoài là coi trọng nhưng cũng là điều đẩy hắn đến đầu sóng ngọn gió, nếu hắn trung thành với hoàng thượng thì sẽ yên ổn nhưng nếu sinh ra một chút dị tâm, kết quả không thể chỉ dùng hai chữ “thê thảm” để hình dung.

Hoàng thượng không thu hồi binh quyền trong tay hắn là vì tin tưởng hắn hay dò xét hắn, hoặc là có cả hai ý đó.

Sau buổi cung yến, Triệu Kỳ Nghị giả ốm tẩu riêng với Nam Cung Quân Hạo, vì vậy đã nhiều ngày không lên triều, ngày ngày hắn đều chịu đựng sự trách cứ của thê tử và tự trách chính mình, lòng đau muốn rỉ máu!

Ánh mắt có chút mơ hồ, Triệu Kỳ Nghị khê chớp mắt, đầy yêu thương nhìn Triệu Thi Nhân đang vui vẻ ăn điểm tâm trước mặt, nhìn nụ cười ngây thơ đơn thuần như một đứa trẻ ba tuổi của nàng, hắn yêu thương cầm khăn nhẹ nhàng thay nữ nhi lau đi vụn bánh dính trên khóe miệng, trong lòng lại co rút đau đớn...

Nhưng vào lúc này, một tiếng hét kinh động từ ngoài hành lang truyền đến, nhất thời làm Triệu Kỳ Nghị có chút nhức đầu.

“Cha, người mau đến xem! Tỷ tỷ lại xé rách váy của con!”

Cô gái tám phần giống Triệu Thi Nhân, mặt đầy tức giận chạy đến trước mặt Triệu Kỳ Nghị, tay cầm quần áo đã bị tàn phá kinh khủng đưa cho hắn xem, đều là khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người nhưng lại không có khí khái hào hùng như Triệu Thi Nhân, cả khuôn mặt là bộ dáng tiểu nữ nhân vô cùng đáng yêu, thật là nữ nhân hiếm có.

“Mộng nhi, y phục bị hỏng có thể mua lại, tỷ tỷ của con cũng vậy, con cũng nên hiểu chuyện.” Triệu Kỳ Nghị ẩn ý sâu xa giáo huấn Triệu Thi Mộng, hẳn bất đắc dĩ than thở, bỗng nhiên trong đầu nhớ lại Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Triệu Kỳ Nghị có hai nữ nhi, đại nữ nhi Triệu Thi Nhân, tiểu nữ nhi Triệu Thi Mộng, cả hai người đều lớn hơn Mộ Dung Tiểu Tiểu nhưng vì sao không có được sự chừng chặc như nàng? Suốt ngày nào loạn!

“Cha, con không trách tỷ tỷ, thấy tỷ tỷ như vậy con cũng rất khó chịu, nhưng tỷ tỷ làm hỏng y phục của con, con cũng rất khó chịu.” Triệu Thi Mộng oan ức giải thích.

Nàng đau lòng nhìn Triệu Thi Nhân, tỷ tỷ cùng lớn lên từ nhỏ bị hại thành như vậy, nàng không thể không phẫn nộ, ân hận không thôi! Sớm biết như vậy, cung yến đêm đó cho dù không khỏe nàng cũng nhất định tham gia, nếu có nàng ở đó, tỷ tỷ chắc chắn sẽ không bị người ta hạ độc thủ như vậy.

Nghĩ đến việc này, tâm trạng ảo não vì y phục bị hủy của Triệu Thi Mộng nhất thời giảm bớt, nàng tức giận nói: “Cha, con biết là nữ nhân độc ác Mộ Dung Tiểu Tiểu kia ra tay tàn nhẫn! Con sẽ không bỏ qua cho nàng ta!”

“Câm miệng!” Triệu Kỳ Nghị đột nhiên quát lớn, ánh mắt vô cùng đau đớn nhìn Triệu Thi Mộng, đến Hoàng thượng cũng không truy cứu, nàng lại không hiểu chuyện mà không buông tha người ta?

“Mộng nhi, cha không muốn nghe những lời nói đại nghịch bất đạo như thế nữa..., nàng ta sau này chính là Ly Vương phi, con như vậy chính là bất kính với nàng, chính là bất kính với Vương gia, là bất kính với Hoàng gia!”

“Cha, sao người lại nói giúp người ngoài! Đây chính là kẻ thù của Triệu gia chúng ta!” Khuôn mặt Triệu Thi Mộng không dám tin, ngay cả y phục trong tay rơi xuống mặt đất cũng không nhận ra.

Nàng chợt hiểu ra nói: “Khó trách mẫu thân luôn trách cha không đến tố cáo với Hoàng thượng, thì ra là cha cố ý bỏ qua cho nàng ta! Cha, người làm

như vậy sẽ khiến tỷ tỷ thất vọng!”

“Thật không ra thể thống gì! Ân tình trong chuyện này một nữ nhi như con sao có thể hiểu, đừng xúc động mà phạm vào cấm kỵ!”

Nhìn thấy mình đột nhiên lớn tiếng khiến Triệu Thi Nhân bị làm cho sợ đến sững sốt, cái miệng nhỏ nhắn như muốn khóc lại không dám khóc, Triệu Kỳ Nghi vội vàng nhẹ giọng dỗ dành, “Thi Nhân ngoan, không khóc không khóc.”

Hắn quay đầu lại nhìn Triệu Thi Mộng đang bất bình tức giận, nhưc đầu khuyển nhủ, “Được rồi, Mộng nhi, chuyện này không cho phép nhắc lại nữa.”

Triệu Thi Mộng quay đầu muốn rời đi, cha thật làm cho nàng thất vọng.

Đột nhiên nàng nhớ tới chuyện cần tìm Triệu Kỳ Nghi, khuôn mặt bỗng nhiên nghiêm túc hỏi: “Phụ thân, nghe nói hôm nay Bản Vương tặng lễ vật cho nữ nhân kia? Chuyện này có thật không?”

Triệu Thi Mộng từ nhỏ đã ái mộ Nam Cung Nguyệt Bán, hai người không phải là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, nhưng năm đó Nam Cung Nguyệt Bán không nói tiếng nào rời khỏi kinh thành khiến nàng khóc lóc não loạn đến hơn nửa tháng, tám năm sau nghe tin Nam Cung Nguyệt Bán trở lại, Triệu Thi Mộng kích động muốn chạy vào cung gặp người trong lòng của mình.

Triệu Kỳ Nghi vô cùng vất vả mới ngăn được nàng lại, nói cho nàng biết hôm sau sẽ có yến tiệc tẩy trần, đến lúc đó sẽ gặp được nhau, lúc này Triệu Thi Mộng mới lui xuống nháy nhót vui vẻ không dứt, đợi đến cung yến.

Không ngờ đến là nàng bận rộn chuẩn bị y phục trang điểm cả đêm, hôm sau Triệu Thi Mộng vốn đang chờ vào cung bị nhiễm lạnh ngã bệnh, cuối cùng không tham dự cung yến...

Thật khó khăn mới khỏe lại, Triệu Thi Mộng liền đi dạo phố tìm cơ hội vô tình gặp Nam Cung Nguyệt Bán, người thì không thấy đâu lại nghe thấy chuyện mọi người đang bàn tán sôi nổi trong phố là Bản Vương trái lệnh vua sai người tặng lễ vật cho Ly Vương phi.

Mặc dù nàng chưa từng thấy nữ nhân kia, nhưng nghe người ta nói nữ nhân kia xinh đẹp hơn tỷ tỷ nhà mình, Triệu Thi Mộng không dám nghĩ liệu Nam Cung Nguyệt Bán có phải cũng bị Mộ Dung Tiểu Tiểu kia làm cho mê mẩn thần hồn điên đảo hay không?

Triệu Kỳ Nghi vừa nhìn bộ dáng đầy lo lắng của Triệu Thi Mộng liền biết đáy lòng nàng đang suy nghĩ cái gì, hắn bắt đầu dè dặt nói, “Cha không biết vì sao Bản Vương lại làm vậy, nhưng tình cảm của Ly Vương và Ly Vương phi tương lại vô cùng tốt, Mộng nhi, cha không thể quyết định hôn sự của con, chỉ có thể chờ hoàng thượng tự mình chỉ hôn cho con.”

Dứt lời, trong nháy mắt Triệu Kỳ Nghi cảm thấy vô lực, nghĩ cả đời hắn chinh chiến trên lưng ngựa, hết lòng vì Nam Dục, nhưng ngay cả hạnh phúc cả đời của nữ nhi ruột thịt của mình cũng không thể làm chủ, hắn trung thành như vậy rốt cuộc là đúng hay sai?

“Cha, con mặc kệ, nữ nhân kia hại tỷ tỷ, nếu còn muốn cản trở hạnh phúc của con, con sẽ không bỏ qua cho nàng!” Triệu Thi Mộng đầy tàn nhẫn nói, nàng đòi hỏi, “Cha giúp con nói với Hoàng thượng một chút, Hoàng thượng có thể sẽ đồng ý, cha cũng biết từ nhỏ con đã mong sau này sẽ được gả cho Bản Vương, nếu không cũng sẽ không thấy nam nhân khác không hợp mắt.”

Triệu Thi Mộng không cảm thấy có gì xấu, chính là tâm ý của mình đối với Bản Vương Triệu Kỳ Nghi đã sớm biết, dù sao thì nàng không phải Bản Vương thì không lấy chồng. Đợi nàng thành Bản Vương phi, đi lên địa vị cao cùng Nam Cung Nguyệt Bán, nàng chính là nữ nhân tôn quý nhất Nam Dục quốc, đến lúc đó, Mộ Dung Tiểu Tiểu còn không phải mặc cho nàng chà đạp sao?

Triệu Kỳ Nghi không thể làm gì, hắn ngoài việc thỉnh cầu Hoàng thượng còn có thể làm gì khác?

Một nữ nhi bình thường, không mong gả nàng vào Hoàng gia, nhưng tâm ý của nữ nhi đã quyết, hắn còn có thể làm gì?

Nếu không đồng ý, chắc chắn phu nhân sẽ hận hắn, tương lai là phúc hay họa đều phải do Mộng nhi tự mình chịu trách nhiệm, hắn không thể nào che chở cho nàng cả đời.

“Mộng nhi, cha có nói nhiều nữa con nghe cũng không vào, vậy con phải tự lo cho chính bản thân mình thôi.”

Triệu Kỳ Nghi phát vật áo, gọi hạ nhân đưa Triệu Thi Nhân trở về phòng rồi mới đứng dậy rời đi. Hắn vẫn cay đắng, bóng lưng không còn vẻ hăng hái năm đó, có chăng chỉ là sự thống khổ cô đơn...

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Chương 80: Đau nhói hắc mắt

Triệu Kỳ Nghi ngẩng đầu nhìn bầu trời vẫn có chút âm u như cũ, khẽ thở dài, xem ra, ngày mai phải vào triều sớm rồi.

Thật ra trong lòng hắn hiểu rõ, hiện tại Triệu Thi Nhân đã ngây ngốc, hắn chỉ còn duy nhất một nữ nhi bình thường là Triệu Thi Mộng, không còn lựa chọn nào khác sẽ là Trữ phi tương lai, chẳng vì cái gì khác, chỉ vì trong tay hắn có binh quyền.

Từ lần trước Hoàng thượng và Ly Vương trở mặt đến nay, trong lòng Hoàng thượng Ly Vương đã bị xóa tên một cách triệt để.

Không một vị Quân Vương nào cho phép một người không thể nắm chắc trong lòng bàn tay tồn tại bên cạnh mình, dù cho người đó có là con trai ruột của mình.

Làm Vương giả mặc dù cần quyết đoán nhưng lúc này Hoàng thượng còn đang tại vị, mà Ly Vương bộc lộ tài năng quá mức, luôn ở trước mặt Quân Vương khiêu khích uy quyền và mặt mũi của ngài, không có gì lạ khi Hoàng thượng sinh lòng căm ghét, thậm chí là nổi sát tâm.

Binh quyền Nam Dục quốc chia làm ba phần, tin chắc trong tay Ly Vương có một phần, từ lâu Hoàng thượng đã từ bỏ hi vọng, nếu không, vì sao mãi không đoạt lại? Mặc dù Ly Vương trộm được binh phù nhưng chỉ dùng để bảo vệ bản thân, nhưng nếu Hoàng thượng cứ khư khư cố chấp trừng trị Ly Vương, có lẽ hoặc là Ly Vương không làm còn đã làm là làm đến cùng, đến lúc đó, Nam Dục lại có nguy cơ lớn rồi.

Chuyện Dạ gia hơn hai mươi năm trước cũng không phải hắn không biết chút nào, vậy nên sao có thể qua mắt được sự thông minh của Ly Vương? Và lại sau một loạt biến cố đã khiến hắn hiểu rằng căn bản Ly Vương không để tâm đến ngôi vị Hoàng đế! Cho nên hành động, việc làm tiếp theo của Ly Vương người khác không cách nào lường trước được, nên mới khiến Hoàng thượng ăn không ngon ngủ không yên.

Dựa vào phần binh quyền trong tay Hoàng thượng có thể uy hiếp được Ly Vương không? Bảo đảm được bình an cho Nam Dục không?

Hắn tin tưởng lúc này Hoàng thượng cực kỳ cần binh quyền trong tay hắn, như thế mới có thể bảo đảm tránh được lo âu về sau! Đồng thời, tai mắt của Hoàng thượng nhất định đã sớm trải rộng Triệu phủ, nếu Triệu Kỳ Nghị hắn có một chút khác thường, e rằng Triệu gia không còn tồn tại được nữa rồi!

Gần vua như gần cọp, những lời này quả nhiên không sai. Coi như trong lòng mình không hề có tâm tư khác, Hoàng thượng cũng khó mà tin tưởng. Ngay cả khi đã từng được Hoàng thượng coi trọng nhất, Ly Vương ở vị trí cao nhất trong lòng Hoàng thượng cũng không ngoại lệ hướng chỉ một thân tử như hắn.

Năm đó Hoàng thượng giao binh phù cho hắn ngay trước mặt tất cả văn võ bá quan, nếu đột nhiên thu hồi, nhất định không tránh khỏi miệng lưỡi nhân gian, coi như hắn chủ động nộp lên cũng đồng nghĩa với việc này sinh những suy đoán. Vị trí Thái tử hiện giờ chỉ còn một trong hai người Hiến Vương hoặc Bản Vương, nhưng lòng Quân vương khó dò, nếu hắn vì Mộng nhi mà đột ngột xin ban hôn, trở thành cận thần của Hoàng thượng, chắc chắn sẽ bị Hoàng thượng cho là trong cuộc tranh giành ngôi vị Thái tử hắn đã đứng về một bên. Không chỉ mình Hoàng thượng hoài nghi hắn mà còn liên lụy đến việc Mộng nhi không thể gả cho Bản Vương như ý nguyện. Tuy nói chỉ đơn giản là xin ban hôn nhưng bên trong lại dính tới bao nhiêu mối quan hệ lợi hại.

Tâm tư Triệu Kỳ Nghị rối loạn, trong nháy mắt liền đưa ra quyết định.

Nếu như nói đại nữ nhi là kết quả của việc hắn chưa từng thay nàng cố gắng tranh thủ gây ra, vậy thì hôn sự của Mộng nhi hắn sẽ dùng toàn lực giúp nàng như nguyện, khi hắn còn sống nhất định sẽ bảo vệ nàng chu toàn!

Ngày tiếp theo, mưa thu dần dần tạnh, trong biệt viện Ly Vương.

Tranh thủ lúc Mộ Dung Tiểu Tiểu ngủ trưa, Dạ Nguyệt Ly tới đình viện nghe báo cáo, ngày xưa luôn là khuôn mặt lạnh lùng âm trầm, giờ phút này lại là vẻ mặt hứng khởi, khoe môi không che giấu được ý cười, hiển nhiên, tâm trạng của hắn cực tốt.

Hắn ngao ngễ nhử mày, hỏi Tức Mặc Tuyết Dương: “Vây hôn ước của hai người bọn họ định vào ngày nào rồi?”

Khỏe miệng Tức Mặc Tuyết Dương co giật không dứt, chủ tử của hắn hình như quá nóng vội rồi!

“Bẩm chủ tử, Hoàng thượng thu hồi binh quyền của Triệu Kỳ Nghị xong liền xuống thánh chỉ gả Triệu Thi Mộng cho Bản Vương, chỉ nói tùy ý thành hôn, không xác định rõ ngày.”

Đôi hồng mâu của Dạ Nguyệt Ly nheo lại, ẩn giấu ý cười, trong con mắt thoáng qua tia mắt kiên nhẫn, đáng chết, ý tứ này có khác nào nói Nam Cung Nguyệt Bản vẫn còn cơ hội tránh mối hôn sự này.

Như vậy sao được! Bản thân hắn còn đang vì suy nghĩ làm sao để giải quyết tình địch mà buồn rầu, lần này Nam Cung Quân Hạo lại giúp hắn một việc lớn.

Hắn tin rằng chỉ cần bên cạnh Nam Cung Nguyệt Bản có những nữ nhân khác, như vậy sẽ hoàn toàn vô duyên với nha đầu!

Nhất thời trong đầu Dạ Nguyệt Ly lướt qua vô số ý tưởng, nhưng cuối cùng vẫn hóa thành một cái than nhẹ.

“Lui xuống đi.” Dạ Nguyệt Ly phẩy phẩy tay áo, tự mình rời đi.

Thôi, mặc dù hắn muốn biến việc này thành kết quả không thể thay đổi, nhưng, nếu ngày nào đó nha đầu biết hắn âm thầm động tay chân, sợ rằng nha đầu sẽ cực kỳ thất vọng về hắn. Đến lúc đó chẳng phải lại có lợi cho Nam Cung Nguyệt Bản sao? Thôi, chỉ cần Nam Cung Nguyệt Bản ngoan ngoãn thành thân, lần này hắn sẽ không ra tay, nếu mà dám học theo hắn đào hôn, hừ, đến lúc đó đừng trách hắn ra tay độc ác!

Bên này mặc dù Dạ Nguyệt Ly tạm thời buông tha cho tình địch. Nhưng trong phủ Bản Vương, Nam Cung Nguyệt Bản gần như không nhận thánh chỉ, cũng khó duy trì được dáng vẻ ôn nhu như ngọc, bóng dáng chột lóe đã ra tới cửa phủ!

Cũng không để ý tới thái giám tuyên chỉ vẫn còn dáng vẻ ngu ngơ, Ninh Thanh Phong không nói hai lời theo sát sau lưng Nam Cung Nguyệt Bản, nàng biết, nhất định là chủ tử muốn đến phủ Ly Vương tìm nàng kia giải thích, chủ tử thật sự ưa thích Mộ Dung Tiểu Tiểu sao?

Nhưng mà, theo một chút tin tức nàng dò hỏi được từ Cát Tường, chủ tử chỉ gặp mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu đúng hai lần, lúc này nàng thực sự không tin người đang lòng như lửa đốt này là chủ tử nhà mình!

Nam Cung Nguyệt Bản không quan tâm đến việc cho người tra rõ sự việc như thế nào, giờ phút lòng hẩn như lửa đốt, chỉ muốn sớm đến bên cạnh Mộ Dung Tiểu Tiểu để giải thích rõ, hẩn tuyệt đối không thể để nàng hiểu lầm hẩn!

Hẩn biết nhất định Nam Cung Nguyệt Ly cũng biết được tin tức này, ngay cả khi hẩn và Nam Cung Nguyệt Ly cạnh tranh tình cảm hẩn vẫn hi vọng Nam Cung Nguyệt Ly có thể quang minh chính đại, không cần lên lút động tay động chân với hẩn khiến Tiểu Tiểu hiểu lầm hẩn càng sâu hơn, lần ban hôn này, hẩn tuyệt đối không đồng ý! Nhưng trước hết hẩn phải tự mình đi giải thích với Tiểu Tiểu.

Dạ Nguyệt Ly đang chuẩn bị trở về phòng ôm nha đầu ngủ trưa, đầu kia đã có ám vệ bẩm báo Bản Vương tới chơi.

Hẩn nhíu mày, chê cười ra tiếng: “À, tới cũng nhanh thật. Đi, dâng trà ngon.”

“Dạ!”

Trở về phòng, Dạ Nguyệt Ly rón rén lên giường, cánh tay dài xuyên qua lớp chăn ôm người nào đó dựa lưng vào hẩn ngủ, cái eo mềm mại kia khiến hẩn thỏa mãn than thở...

Một tay hẩn nâng trán, cười rất sâu xa, ai kêu Nam Cung Nguyệt Bản tới không đúng lúc, muốn quấy rầy nhà đầu ngủ? Mơ đi!

Rồi sau đó, hẩn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, không để ý đến chuyện bên ngoài.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngủ một giấc đến tận lúc hoàng hôn, khi tỉnh lại trời đã có chút tối, trong không trung lơ lửng chút lạnh lẽo, nghĩ thầm, lại chẳng mấy chốc lại bắt đầu mùa đông rồi.

Cảm thấy sau lưng là lồng ngực ấm áp, Mộ Dung Tiểu Tiểu không kìm được nở nụ cười nhẹ nơi đôi môi đỏ mọng.

“Tĩnh.” Giọng nói trầm thấp ấm áp của Dạ Nguyệt Ly thổi nhẹ bên tai Mộ Dung Tiểu Tiểu, mang đến cho người ta cảm giác nhẹ nhàng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cười khẽ xoay người lại, hai cánh tay mềm mại liền chui vào vạt áo người nào đó, ngửa gương mặt nhỏ nhắn đỏ hồng lên, cười có chút ngốc ngốc: “Sur huynh, ta đói rồi...”

Dạ Nguyệt Ly lập tức bắt được tay nhỏ bé đang làm loạn của nàng, hẩn vén chăn ra ngồi ở đầu giường ngay sau đó khẽ ôm tiểu thiên hạ vào trong ngực, ngón tay thon dài giúp nàng vuốt những sợi tóc vương trên trán, nhìn dạng vẻ vẫn lười biếng mệt mỏi như cũ của nàng, ánh mắt hẩn càng tỏa ra sự dịu dàng: “Vậy thì đi ăn.”

Dứt lời, Dạ Nguyệt Ly đi về phía áo bào của hẩn, cứ như vậy choàng kín người nào đó rồi đi về phía phòng ăn, bước ra đến cửa thì hẩn không khỏi liếc nhìn nơi nào đó, thầm nghĩ, có phải Nam Cung Nguyệt Bản đã đợi đến cực hạn rồi không, tốt nhất là hẩn ta giận bỏ đi trước, đừng tới quấy rầy hẩn và nha đầu.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngửi hương thơm thuộc về Sur huynh từ trong áo truyền đến, khuôn mặt nhỏ nhắn nằm trong lồng ngực ấm áp của hẩn, giọng nói mang theo mơ hồ vừa mới tỉnh ngủ hỏi: “Sur huynh, người đang nhìn cái gì thế?”

Dứt lời, nàng đưa cánh tay có chút lạnh lẽo vừa mới cảm thấy khi tỉnh ngủ vào trong tà áo Dạ Nguyệt Ly lần nữa...

Mặt Dạ Nguyệt Ly nhăn lại, nếu không phải đang ôm nàng trên đường tới nhà ăn dùng bữa, hẩn thật sự muốn giữ nàng trên giường trừng phạt một trận thật tốt, trông mắt hẩn nhìn hai bàn tay nhỏ bé thích làm loạn, đột nhiên nghiêm trang nói: “Nha đầu...Ta nghĩ muốn người...”

Hẩn nhìn gương mặt tinh tế nở nụ cười nhẹ của người nào đó, cùng với dáng vẻ vô thức núp trong lồng ngực hẩn, tình cờ tiết lộ sự lệ thuộc của nàng vào hẩn, giờ phút này nàng đẹp không chút nào che dấu như vậy, hẩn tỉ mỉ nhìn nàng, che chở nàng nhiều năm, giống như đóa hoa bình thương tùy ý nở rộ, mà hẩn, đã sớm đắm chìm trong đó.

Mộ Dung Tiểu Tiểu mờ mịt không biết làm sao, hai bàn tay nhỏ bé cũng quên thu hồi, lại ngây ngốc nhìn Dạ Nguyệt Ly, mắt hạnh trong nháy mắt thoáng qua chút u mê đáng yêu: “Người...Người.”

Người lại người không có đoạn sau.

Hồng mâu của Dạ Nguyệt Ly thâm trầm, trong lòng hẩn đột nhiên dâng lên một ý tưởng, muốn trở về gian phòng...

“Tiểu Tiểu!” Một tiếng gọi vang lên, rồi bóng dáng Nam Cung Nguyệt Bản như tia chớp lướt đến trước mặt hai người!

Về mặt Nam Cung Nguyệt Bản vội vàng, trong chớp mắt nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu, tâm trạng nôn nóng nửa ngày nay lập tức yên ổn.

Có điều, giây tiếp theo thấy rõ người nàng đang ở chỗ nào thì thân thể Nam Cung Nguyệt Bản đột nhiên chấn động, cả người cũng cứng ngắc!

Giờ phút này làn da dưới lớp thổ cẩm của nàng trắng như tuyết, hân chìm đắm thật sâu trong dung nhan khuynh thành của Mộ Dung Tiểu Tiểu, nhìn nàng không muốn rời xa, thậm chí gần như dính vào người nam nhân đang ôm nàng, bàn tay trắng nõn nghịch ngợm của nàng đặt trong vạt áo của nam tử kia, tóc đen xõa ra giống như thác nước chảy xuống, quấn quanh giữa ngực hai người bọn họ, trên cánh tay, nàng như vậy rất yên tĩnh, cực kỳ bình an.

Mà nam tử bên người nàng đứng yên bất động, hai cánh tay ôm nàng thật chặt, ánh mắt nhìn thẳng hân hết sức bá đạo cùng chiếm hữu, giống như yên lặng tuyên bố hân là người dư thừa...

Hân sống chung với Tiểu Tiểu hơn hai mươi năm nhưng chưa từng thấy qua dáng vẻ không chút phòng bị của nàng, Tiểu Tiểu, nàng thay đổi hoàn toàn rồi sao?

Trong ánh mắt Nam Cung Nguyệt Bản che dấu nội tâm đau khổ, nàng thật sự rất đẹp, đẹp đến mức khiến tim hân run rẩy, không có cách nào tự kiềm chế mà say mê trong đó.

Nhưng nàng cũng thật độc ác, một màn này đập vào mắt, hoàn hảo kiến hân gần như đứng không vững, liền muốn xoay người chạy trốn, rồi lại vô lực nâng hai chân lên, chỉ có thể mặc cho hình ảnh làm đau nhói con mắt, ngực nặng trĩu, hốc mắt nóng lên, hô hấp khó khăn...

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhận thấy hơi thở của Nam Cung Nguyệt Bản có gì đó không đúng, nàng nhẹ nhàng tránh thoát khỏi hai cánh tay của Dạ Nguyệt Ly, hai chân rơi xuống đất, còn không kịp dặn dò với Nam Cung Nguyệt Bản, ánh mắt Dạ Nguyệt Ly nhìn nàng cung chiêu, giúp nàng quán chặt cẩm bào, nhìn thân hình nhỏ nhắn của nàng ẩn trong lớp áo rộng rãi của hân giống như báu vật lung linh đáng yêu, khước môi Dạ Nguyệt Ly không khỏi nhếch lên.

Đôi với Nam Cung Nguyệt Bản hân làm như không thấy, lại khéo hiểu lòng người nhẹ giọng nói với Mộ Dung Tiểu Tiểu: “Nha đầu, sư huynh ở bên cạnh chờ, đừng nói quá lâu, đang đói bụng nên mau đi ăn cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119: Chương 81: Muội không phải nàng

Lúc sắp rời đi, ánh mắt Dạ Nguyệt Ly xẹt qua Nam Cung Nguyệt Bản, như có thâm ý khác, tựa như cảnh cáo, lại như nhắc nhở, rồi mới cười như không cười tiêu sái đi về phía hành lang cách đó không xa, tầm mắt cũng chưa từng rời khỏi Mộ Dung Tiểu Tiểu và Nam Cung Nguyệt Bản phía bên này.

Tức Mặc Tuyết Dương đứng đằng sau lau trán đầy mồ hôi lạnh, chỉ mong nhìn thấy bóng lưng chủ tử nhà mình, hân không kịp ngăn người lại, là hân không làm tròn nhiệm vụ, chỉ mong trừng phạt sẽ không quá nặng, ai.

Nam Cung Nguyệt Bản không để ý đến hàm ý trong mắt Dạ Nguyệt Ly, giờ phút này hân chỉ muốn cùng Mộ Dung Tiểu Tiểu nói chuyện một chút, vì sao lúc này tình cảnh giữa hai người bọn họ lại biến thành như vậy? Hân không muốn nàng ở trong ngực nam nhân khác, chuyện này là một sự giằng co đối với hân.

Hân vẫn có thể cho nàng che chở như kiếp trước, thậm chí có thể tốt hơn, nhiều hơn, rõ ràng là hai người bọn họ biết nhau trước, ở cạnh nhau cũng lâu hơn, vì sao hân mới chỉ tách ra một chút, nàng đã vào vòng tay người khác.

“Tiểu Tiểu...” thật khó khăn mới gặp được nàng, Nam Cung Nguyệt Bản lại không biết mở miệng như nào, trước khi đến trong lòng có rất nhiều chuyện muốn nói, nhìn đến tình huống chướng mắt kia, tất cả những gì muốn nói đột nhiên biến mất.

Hân thấp thỏm lo lắng, giải thích rõ ràng liệu có tác dụng? Hay chỉ là tình cảm đơn phương của hân? Căn bản là nàng không để ý?

Nam Cung Nguyệt Bản không dám nghĩ thêm nữa, chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng, ánh mắt ôn nhu như nước kia lúc này tràn ngập đau thương.

Đây là lần đầu tiên Thanh Phong nhìn thấy Nam Cung Nguyệt Bản như vậy, nàng ngoài lo lắng, trong tâm lại càng thấy phiền muộn hơn, nàng không biết mình bị làm sao, chỉ có thể im lặng đứng cạnh hân.

Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ chớp lông mi, im lặng đánh giá Nam Cung Nguyệt Bản, không còn vẻ trầm tĩnh, âm áp dịu dàng như lần đầu gặp gỡ ở kiếp này, lúc này đầu tóc hân hơi rối loạn, nếu nàng không đoán sai, là Việt Bản vội vã đến đây. Cẩm bào màu xanh thẫm làm nổi lên thân thể như ngọc của hân, khuôn mặt tuấn mỹ, mà đôi kia âm áp như ánh nắng tháng năm, đều là những chuyện phức tạp nàng không muốn chạm đến.

Nàng liếc mắt nhìn Dạ Nguyệt Ly ở hành lang, tuy là tùy tiện đứng yên ở đó nhưng ánh mắt rơi trên người nàng lại không chút nào buông lỏng, mặc dù không nghe thấy nàng cùng Việt Bản nói chuyện gì, nhưng nàng tin chắc rằng nếu Việt Bản manh động, Dạ Nguyệt Ly chắc chắn sẽ bộc phát, đầu tiên sẽ đến cạnh nàng.

Nàng như có điều suy nghĩ nhìn sang Tức Mặc Tuyết Dương đang ảo não, nhất thời hiểu ra.

“Muội còn muốn hôm nào đó sẽ tới phủ của huynh đáp lễ, không ngờ là huynh lại đích thân đến, lần trước cũng chưa kịp nói chuyện gì, Việt Bân, mấy năm nay huynh có khỏe không?” Mộ Dung Tiểu Tiểu dương khóe môi cười khê.

Đây từng là thân nhân duy nhất của nàng, là thân nhân chấp nhận dùng tính mạng của mình đổi lấy an toàn cho nàng, hôm nay, tại một thế giới khác bọn họ lại gặp nhau lần nữa, trải qua cuộc sống không có tự do của kiếp trước, nàng vốn không tin quý thần, lúc này lại rất cảm kích trời xanh đã ưu đãi với nàng như vậy.

Nam Cung Nguyệt Bân không khỏi có chút may mắn Mộ Dung Tiểu Tiểu còn chưa biết chuyện gì, hắn vẫn kịp tự mình đến giải thích.

Nhưng khi hắn nhìn vào ánh mắt trong suốt như lưu ly kia, ngoài sự quan tâm cùng hoài niệm còn có sự biết ơn mà hắn không muốn nhìn thấy, hắn chỉ cảm thấy vô lực, đau khổ lan đầy lồng ngực.

“Muội thích chiếc chuông gió đó không?” Nam Cung Nguyệt Bân đáp lại.

Hắn có tốt hay không không quan trọng, quan trọng là..., nàng đang đứng trước mặt hắn.

Tựa như chuyện bằng cách nào nàng đến được thế giới này không quan trọng, quan trọng là..., nàng đang đứng trước mặt hắn.

Lúc còn sống có thể để cho nàng biết hắn yêu nàng, yêu nàng đã nhiều năm...

Thân thể mềm mại của Mộ Dung Tiểu Tiểu liền giật mình, nhưng ngay sau đó khê cười nói: “Cảm ơn huynh đã tặng lễ vật.”

Quả nhiên!

Nam Cung Nguyệt Bân nở nụ cười khổ, hắn hít một hơi thật sâu bầu không khí ẩm ướt sau cơn mưa, từ từ nói: “Từ nhỏ muội đã theo sau ta, lúc đó muội cũng không chơi đùa cùng những đứa trẻ khác trong cô nhi viện, mà chỉ chấp nhận thân thiết với huynh.”

Trên mặt hắn có chút hoài niệm, lại có chút bất đắc dĩ, ánh mắt mang vẻ cung chiều thân thiết, rồi lại hơi chặt vật nói: “Năm muội năm tuổi, chúng ta vào tổ chức, sủng vật muội yêu quý nhất bị người trong tổ chức giết hại, muội đã lên khóc hai ngày, ta làm cách nào cũng không dỗ muội được, muội đã thề đời này sẽ không ăn thịt thỏ nữa...”

“Mặc dù muội không muốn tiếp nhận sự thật, nhưng cuối cùng lúc ta bị thương ngã xuống, muội lại chấp nhận vì ta cầm vũ khí lên, cùng nhau tồn tại. Tiểu Tiểu, ta nghĩ dù có chết cũng không thể quên được muội khi đó.”

“Mặc dù cấm hận cuộc sống không có tự do tay nhuộm máu tươi kia, nhưng muội cũng chưa từng bỏ qua bất kỳ mục tiêu cần giết nào và cả những người có sát tâm muốn giết muội.”

“Nhưng là!” hô hấp Nam Cung Nguyệt Bân đột nhiên nặng nề, hai bàn tay nắm chặt giấu trong tay áo, đầu ngón tay đã trắng bệch, ý muốn hỏi lại thôi, bỗng nhiên hắn nhắm hai mắt lại, lần nữa mở mắt ra đã khôi phục bình tĩnh.

“Tiểu Tiểu, muội đã thay đổi. Nếu không nhìn thấy việc muội ăn thịt thỏ tại cung yến lúc mới gặp, có lẽ huynh sẽ nhận ra muội ngay! Là huynh quá tự tin cho rằng muội sẽ không nhanh chóng thay đổi? Hay là trong những ngày tháng huynh không bên cạnh muội, muội đã sớm thay đổi những thói quen ngày trước? Muội buông tha Triệu Thi Nhân khiêu khích muội, làm cho ta hoàn toàn mất hy vọng! Đến lần thứ hai vô tình gặp muội trong phố, ta rút cuộc tin tưởng ông trời mang ta đến dĩ giới này cũng không để ta phải cô đơn cả đời, bởi vì ông trời đã đưa muội đến bên cạnh ta.”

Đã bao nhiêu năm, bao nhiêu lần mộng tưởng, mỗi lần nửa đêm tỉnh mộng đều không có cách nào ngủ trở lại, trong đầu đều là bóng dáng lạnh lùng kia, dường như cả lúc mở mắt cũng có thể thấy được bóng dáng nàng, lại càng làm cho tâm hắn càng khó có thể bình lặng.

Ngay cả biết là ý nghĩ điên cuồng, hắn cũng biết khả năng nàng cũng xuyên qua là vô cùng nhỏ. Nhưng hắn chưa từng nghĩ đến, người mà hắn nhớ thương lúc này thật sự đứng trước mặt hắn.

Nhưng nàng lại dựa vào lòng người đàn ông khác, tàn bạo như nàng cũng có thể dịu dàng như nước. Mặc dù nàng đang ở ngay trước mặt hắn nhưng lại không cần hắn quan tâm nữa, cho dù là hắn tình nguyện.

Chẳng qua sao nàng có thể hành hạ hắn như vậy? Hắn mới là người nên ở bên cạnh nàng! Giống như kiếp trước vậy!

Mùa đông sắp bắt đầu, cây cối trong biệt viện gần như chỉ còn cành khô, Mộ Dung Tiểu Tiểu gơ bàn tay trắng nõn lên, nhẹ nhàng kéo cành cây vuron vào hành lang, mưa thu vừa tạnh, đầu cành còn đọng lại giọt nước trong suốt, chỉ một chút đã dính vào tay nàng, trong nháy mắt thu lại về lạnh nhạt trong lòng.

Nàng yên lặng lắng nghe Nam Cung Nguyệt Bân, nhếch môi, im lặng trầm mặc, cũng không muốn nhìn thẳng vào ánh mắt phức tạp làm nàng khó đối mặt kia.

Nàng không phải lạnh nhạt, không phải vì lợi ích cá nhân, chỉ là nàng đã yêu Dạ Nguyệt Ly.

Việt Bân có ý nghĩ khác với nàng từ lúc nào nàng không biết, cũng không muốn biết, bởi vì nàng nhất định sẽ phụ hắn.

Nam Cung Nguyệt Bản ngắm nhìn đôi mắt trong trẻo lạnh lùng sắc sảo của Mộ Dung Tiểu Tiểu, đáng vẻ của nàng ngăn cách hẳn ở ngoài ngàn dặm, hồ hững lạnh nhạt, rõ ràng đang đứng trước mặt hẳn, lại xa cách đến mức không thể chạm tới.

Hắn bỗng cảm thấy khó có thể chấp nhận, từ lúc vào đình viện này, thân thể vẫn cố gắng chống đỡ không chịu được hơi run rẩy.

“Vì sao đối xử với ta như vậy? Tiểu Tiểu, ta yêu muội! Ta chờ muội nhiều năm như vậy, kiếp này khó khăn lắm mới gặp được nhau, vì sao không muốn gặp ta!”

Thân thể mềm mại của Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ chấn động, ngón tay nhỏ dùng sức liên bẻ gãy nhánh cây, nàng kinh ngạc nhìn cành khô trong tay, trong lòng giật mình!

Ánh mắt nàng chìm xuống, Việt Bản, huynh mang tâm tình này mà đến sao? Hay muốn ép ta đáp lại tình cảm của huynh?

Những lời như vậy trước đây Dạ Nguyệt Ly cũng từng nói với nàng, hẳn cũng đợi nàng nhiều năm, yêu nàng nhiều năm. . .

Chỉ khác ở chỗ những lời nói của Dạ Nguyệt Ly làm tim nàng đập thình thịch, đầu óc trống rỗng. Mà đối với Việt Bản, dù bên ngoài nàng không thể hiện điều gì, nhưng trong lòng lại vô cùng khó chịu.

Vì sao không thể giống như kiếp trước, nàng và Việt Bản tiếp tục giống như người thân hỗ trợ lẫn nhau.

Thì ra đây chính là sự khác biệt giữa yêu và không yêu. . .

Mộ Dung Tiểu Tiểu chậm rãi xoay người, nhìn vào đáy mắt đầy mong chờ kia, nàng khẽ nói: “Trên thế giới này có rất nhiều chuyện chúng ta không thể dự đoán trước được, chúng ta không thể kiểm soát được mọi việc, vì chúng ta không thể biết trước được tương lai, giống như chuyện chúng ta rõ ràng đã chết đi, lại tái sinh ở dị giới này, như kỳ tích chúng ta lại gặp nhau lần nữa.”

“Cho nên muội gặp hẳn, cũng yêu hẳn? Thậm chí vì hẳn mà chấp nhận thay đổi thói quen của mình?” Nam Cung Nguyệt Bản nói đúng trọng điểm, hẳn không muốn nghe được những lời chối tai kia từ Mộ Dung Tiểu Tiểu, thật là đáng châm chọc! Hẳn chỉ muốn cười, cất tiếng cười thật to, gập gờ? Nàng đang muốn nói cho hẳn tình yêu có thể làm thay đổi thói quen?

Như vậy hẳn còn muốn cảm ơn ông Trời? Đưa nàng đến dị giới để nàng gặp lại hẳn, rồi lại miễn cưỡng để nàng bên cạnh hẳn! Thật buồn cười, hẳn tình nguyện vĩnh viễn không gặp lại nàng, như vậy hẳn có thể giữ lại trí nhớ kiếp trước và một phần ảo tưởng của hẳn, nàng vẫn thuộc về hẳn! Tim hẳn sẽ không bị thực tế làm bị thương đâm máu như vậy.

“Việt Bản, chúng ta không biết mình có thể sống bao lâu, cho nên chúng ta nên quý trọng cuộc sống khó có được này, chuyện kiếp trước đã sớm theo gió trời đi, muội hy vọng huynh không nên lún sâu vào những chuyện đã qua nữa.”

Kiếp trước nàng không thể yêu hẳn, kiếp này sớm đã muốn làm bạn cả đời, mà chuyện nàng và Việt Bản sống nương tựa lẫn nhau từ kiếp trước đã một đi không trở lại, thời gian sẽ không quay lại, nàng càng không thể yêu hẳn. . .

Lòng ngực Nam Cung Nguyệt Bản như bị đánh một quyền nặng nề, đau đến không thể hô hấp, không chỉ bị xé rách bình thường, lòng ngực đau đớn vô cùng, cơ hồ như bị tê liệt. . .

“Tiểu Tiểu, muội thật độc, hơn hai mươi năm gần bó sinh tử, muội nói quên liền quên, muội có để ý đến cảm nhận của ta không? Ta một mình ở dị giới, trải qua biết bao ngày đêm, chính là nhờ nhớ lại những ký ức này mới có thể kiên cường sống sót, ôm hy vọng vô cùng nhỏ bé, đi khắp đại giang nam bắc, nghĩ rằng muội cũng có thể sống lại ở dị giới này, yên lặng chờ đợi kỳ tích xuất hiện, nhưng ta không ngờ gặp lại muội lại không phải là chuyện tốt đẹp mà chính là sự khởi đầu, cũng là từ Thiên đường rơi xuống thực tế Địa ngục! Muội đã yêu người khác! Muội đã sớm quên mất ta! Sao muội có thể đối xử với ta như vậy!”

Khóe mắt Nam Cung Nguyệt Bản như muốn nứt ra, một câu nhảm thẳng vào Mộ Dung Tiểu Tiểu lên án, sự tin tưởng từ kiếp trước và kiếp này phút chốc bị hủy, hẳn chỉ cảm thấy đau đến không sống nổi! Khí huyết cuộn cuộn sôi trào trong lòng ngực, lực phủ ngũ tạng khó chịu, sau đó trong cổ họng tràn ra vị ngai ngái, hẳn kìm nén mím chặt môi, không muốn lộ ra vẻ chật vật trước mặt nàng!

Hắn cứ đưa mắt chăm chú nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, ánh mắt bi thương lại tràn ngập thâm tình. . .

Đến lúc này hẳn liền phát hiện, thì ra hẳn sống hai kiếp, kiếp trước tràn đầy đau đớn, nhẩn nhẩn và không cam lòng, còn kiếp này, ngoài việc ngày đêm tưởng nhớ thì lại là đau lòng.

Bệnh cũ thỉnh thoảng tái phát, tình yêu không được đáp lại, so với tám năm trước càng đau khổ hơn, khó có thể tiếp nhận hơn! Bởi vì nàng không còn cần hẳn nữa! Mặc dù phần hận không cam lòng, nhưng hẳn yêu nàng!

Dạ Nguyệt Ly bị tiếng gào thét của Nam Cung Nguyệt Bản làm giật mình định lắc mình đi đến lại bị ánh mắt sắc bén của Mộ Dung Tiểu Tiểu ngăn lại, chỉ đành thẫn thẫn đứng tại chỗ, đôi mắt đỏ lạnh lẽo nhìn chằm chằm Nam Cung Nguyệt Bản, không bỏ qua chút biểu hiện nào của hẳn, Nam Cung Nguyệt Bản nếu dám dùng ân tình kiếp trước ép nha đầu, hẳn chắc chắn sẽ giết chết Nam Cung Nguyệt Bản!

Bên này Thanh Phong nhìn thấy khuôn mặt Nam Cung Nguyệt Bản từ từ chuyển đen đã sớm lo lắng không dứt, không để ý địa vị chủ tớ vội vàng đỡ Nam Cung Nguyệt Bản, tay phải nhanh chóng đặt lên bất mạch ở cổ tay Nam Cung Nguyệt Bản, nhất thời sắc mặt đại biến!

“Chủ tử, người không khỏe? Thanh Phong lập tức đưa người hỏi phủ. . .”

“Lui ra!” Nam Cung Nguyệt Bán trầm giọng khiển trách, đột nhiên đẩy Thanh Phong đang đứng che trước mặt ra, hai tròng mắt hắn híp lại mang ý cảnh cáo nhìn lướt qua Ninh Thanh Phong, sau đó không chút lưu tình nghiêm khắc ra lệnh: “Không có lệnh của bốn vương không được tự tiện hành động!”

Hiểu được thâm ý trong mắt Nam Cung Nguyệt Bán, đáy lòng Ninh Thanh Phong đột nhiên trầm xuống, trong lòng phảng phất một loại buồn phiền, chỉ cảm thấy bị đè nén! Hôm nay nàng rốt cuộc bị làm sao? Còn chủ tử nữa, nữ nhân trước mặt này ngoại trừ dung mạo có điểm xuất sắc, nàng thật sự không cảm thấy có điểm nào có thể làm cho chủ tử bị thương đến vậy?

Thanh Phong cúi đầu lui ra, trong lòng lại tự giễu cười một tiếng, từ lúc nào mà Thanh Phong nàng không lạnh nhạt như làn gió nữa, cũng không còn vẻ lạnh nhạt tiêu sái? Là vì nam tử trước mặt này?

Ngay từ lúc Nam Cung Nguyệt Bán tiến vào đình viện, Mộ Dung Tiểu Tiểu đã phát hiện hơi thở của hắn không ổn, hiện tại sau khi tâm tình kích động, nàng càng khẳng định thân thể Nam Cung Nguyệt Bán nhất định là có vấn đề, nàng nhíu chặt đôi mi thanh tú, lên tiếng hỏi: “Việt Bán, huynh làm sao vậy?”

Thân thể liên giật mình, thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu nhíu chặt mi tâm, bộ dáng vô cùng lo lắng, trong nháy mắt ánh mắt Nam Cung Nguyệt Bán ôn nhu như nước, ở tận sâu đáy mắt nơi nàng không nhìn thấy hiện lên một tia mừng rỡ, thật tốt, nàng vẫn quan tâm hắn.

Hắn lắc đầu, mạnh mẽ nuốt xuống ngum máu nơi cổ họng, khẽ cười an ủi: “Muội đừng lo lắng, ta không sao.”

Rõ ràng Mộ Dung Tiểu Tiểu không tin lời Nam Cung Nguyệt Bán, nàng tiến đến gần hắn, không để ý hắn cự tuyệt, mạnh mẽ cầm lấy cổ tay phải, bắt mạch cho hắn, nàng tin rằng sự việc chắc chắn không đơn giản như hắn nói!

Bàn tay nhỏ bé mềm mại kia vừa mới chạm đến cổ tay hắn, Nam Cung Nguyệt Bán dường như chấn kinh run lên, chỉ cảm thấy chỗ da thịt bị nàng tiếp xúc bỗng rất đến không chịu được, cả người hắn căng thẳng, không dám lộn xộn, hô hấp cũng cố ý nhẹ lại, hắn cứ ngu ngơ như vậy, chăm chú nhìn nàng.

Cho đến khi sắc mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu bỗng như đóng băng, sát khí tràn ra, Nam Cung Nguyệt Bán mới đột nhiên hoàn hồn, biết nhất định là nàng phát hiện hắn bị trúng độc gì, hắn mỉm cười nói: “Tiểu Tiểu, thật sự không có chuyện gì.” Hắn cũng biết nàng là đệ tử Thần Phong Cốc, hiểu biết ý thuật, không muốn bại lộ trước mặt nàng, không ngờ cuối cùng cũng không thể giấu được.

Từ nhỏ đến lớn hắn đều không kháng cự nàng vì không muốn nàng thất vọng, cho nên lần này hắn do dự. Hoặc là từ sâu trong tiềm thức hắn hy vọng Tiểu Tiểu phát hiện trong cơ thể hắn có độc, có thể nàng sẽ vì lo lắng mà ở bên cạnh hắn.

A, Nam Cung Nguyệt Bán, ngươi lại suy đồi đến mức này?

Dạ Nguyệt Ly tức giận đến hai tròng mắt phóng hỏa, hắn nhìn chăm chăm vào cánh tay Mộ Dung Tiểu Tiểu đang cầm kia, hận không thể xông lên phía trước một kiếm chặt xuống!

Chết tiệt! Hắn còn chưa được nha đầu bắt mạch, tại sao cái tên súc sinh Nam Cung Nguyệt Bán này lại được hưởng thụ trước?

Không được! Hắn sẽ nói rõ ràng với nha đầu, từ nay về sau chỉ được bắt mạch cho hắn.

Dạ Nguyệt Ly sớm đã quên Mộ Dung Tiểu Tiểu căn bản chỉ hiểu dùng độc, y thuật chỉ giới hạn ở châm cứu, trừ phi hắn mỗi ngày chấp nhận làm vật thí nghiệm của Mộ Dung Tiểu Tiểu, hoặc là nếm thử cảm giác bị châm cứu?

Tức Mặc Tuyết Dương nuốt một ngụm nước bọt, không chút tiếng động lùi về sau hai bước để tránh lát nữa làm bia đỡ đạn. Nếu như có thể, hắn muốn tránh đi, ô ô.

Ninh Thanh Phong lại mừng rỡ, chủ tử lần này có lẽ được cứu rồi, đệ tử của Thần Phong lão nhân, làm sao nàng có thể quên chuyện này?

“Là ai hạ độc?” sắc mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu lộ vẻ tàn nhẫn, nàng thu hồi bàn tay trắng nõn lạnh lùng hỏi.

Trong lòng Nam Cung Nguyệt Bán xuất hiện một trận mất mát, cảm xúc ảm áp kia còn chưa kịp hưởng thụ đã bị nàng thu hồi không chút lưu luyến, mặt hắn đầy khổ sở nói: “Là ai hạ độc thì đã sao? Tiểu Tiểu, ta biết muội không yêu ta, nhưng ta không cần muội thương hại, không cần trả ơn ta.”

Thật sự nhịn không nổi nữa!

Dạ Nguyệt Ly nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bộ dáng ‘vô cùng thân thiết’ của Mộ Dung Tiểu Tiểu và Nam Cung Nguyệt Bán, đầy oán hận!

Không đợi Mộ Dung Tiểu Tiểu cho phép hắn đã mặt đầy u ám tiến đến, hắn bá đạo ôm chặt lấy vòng eo Mộ Dung Tiểu Tiểu, hai cánh tay khóa chặt nàng trong ngực, mặt đỏ híp lại lạnh lùng nhìn Nam Cung Nguyệt Bán, u ám nói: “Nha đầu bắt mạch cho ngươi là vinh hạnh của ngươi, ngươi lại không biết điều!”

Nha đầu nhà hắn là người như vậy? Muốn nàng bỏ thí cho sự thương hại cũng phải hỏi xem hắn có đồng ý hay không! Độc chết cũng tốt, đỡ phải đến tranh giành nha đầu với hắn.

Mộ Dung Tiểu Tiểu liếc mắt, sư huynh thật là không tự chủ, dám nghe lén bọn họ nói chuyện.

Nàng dịu dàng ở trong ngực Dạ Nguyệt Ly như vậy đã khiến Nam Cung Nguyệt Bản kinh ngạc rồi, giờ phút này phát hiện một mặt xinh đẹp của nàng như vậy, trái tim Nam Cung Nguyệt Bản mất mát càng sâu.

Cố gắng giữ thẳng thân thể, không thể rơi xuống hạ phong trước mặt Dạ Nguyệt Ly, cười lạnh nói: “Tam hoàng đệ có ý kiến với hoàng huynh?”

Một tiếng “Tam hoàng đệ” nói ra khiến cho thân phận Dạ Nguyệt Ly thấp hơn Nam Cung Nguyệt Bản một bậc.

Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly đỏ tươi sâu kín nhìn hắn, nụ cười tàn khốc, lời nói sắc bén, “Ngươi không phải Hoàng huynh của ta.”

Trong nháy mắt không khí ngưng trệ, nhất thời không người nào nói thêm gì, chẳng biết từ lúc nào mưa phùn bắt đầu rơi, mưa cuối thu luôn lạnh giá.

Nam Cung Nguyệt Bản rũ mắt xuống, cười đến chua xót, “Muội không phải Tiểu Tiểu, muội không phải Tiểu Tiểu của ta, ha ha...”

Cho dù hắn không muốn tin tưởng, nhưng chuyện nàng từ dị giới đến cũng nói cho Dạ Nguyệt Ly đủ thấy tình cảm giữa hai bọn họ đã kiên định đến mức hắn không thể tưởng tượng nổi, nếu không người thường sao có thể chấp nhận chuyện như vậy?

Nam Cung Nguyệt Bản vẫn đang cười, cười đến tê lương cô đơn...

Đột nhiên! Hắn “Oa” một tiếng, bờ môi không thể khống chế phun ra một ngụm máu tươi, thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu đi đến, hắn đột nhiên cao giọng, “Không được tới đây, muội không phải là nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Chương 82: Sắp trở thành hiện thực.

Mộ Dung Tiểu Tiểu bước đi chậm chậm, ánh mắt thoáng qua sự lo lắng bất an, bàn tay nhỏ bé trắng nõn khẽ run lên, mấy lần muốn đưa ra đỡ lấy Nam Cung Nguyệt Bản nhưng cuối cùng lại bất lực buông xuống, không phải vì Nam Cung Nguyệt Bản trách mắng mà là vì cánh tay đang ôm eo nàng đột nhiên siết chặt.

Đúng vậy, hiện tại ngoài ra về mặt tâm ra thì nàng còn có thể làm gì khác nữa? Nếu bây giờ không nắm chặt đứt đoạn tình cảm này thì đây mới là điều tàn nhẫn nhất với Việt Bản!

Trong cơ thể Việt Bản có độc, nàng sẽ nghĩ cách, cho dù phải cầu xin sư phụ xuất cốc nàng cũng phải chữa khỏi cho hắn. Kiếp trước nàng đã trở mặt bất lực nhìn hắn chết trước mặt nàng, kiếp này nàng tuyệt đối không cho phép hắn lại chết trước mặt nàng.

Nam Cung Nguyệt Bản nghĩ là Dạ Nguyệt Ly cố ý, hắn biết nhất định Dạ Nguyệt Ly thấy rõ khát vọng mãnh liệt trong mắt hắn, một người cực kỳ sắc bén mà lại cương quyết cắt đứt khúc cầu của hắn.

Nếu như Tiểu Tiểu không để ý tới sự cực tuyệt của hắn ta mà dứt khoát tới quan tâm hắn thì có lẽ hắn còn có thể mơ tưởng hảo huyền, cảm thấy được hắn còn có vị trí riêng trong lòng nàng, nhưng nàng không tới. Chút ảo tưởng cuối cùng của hắn cũng bị phá hủy.

Nhất định Dạ Nguyệt Ly hiểu rõ đạo lý này, hắn ta cũng không dám đánh cược vận này, cho nên hắn ta cần nàng lại.

Nam Cung Nguyệt Bản nhanh chóng ôm ngực, khổ sở xoay người, cố gắng kìm nén đau đớn trong lòng ngực, nhưng vẫn đang cười: “A...ha...ha...”

Hắn vẫn không ngừng lầm bầm phủ định, giọng nói mang theo ghen ngào: “Nàng không phải, sao nàng có thể là...”

Hắn không muốn thừa nhận hắn thất bại, thất bại thảm hại, vận mệnh thật mỉa mai, thật nực cười...

Trong cổ họng Ninh Thanh Phong trào lên chua xót, trong lòng bị đè nén đến mức chỉ muốn tìm một nơi để hít thở!

Nàng bỏ qua cảm giác đau đớn như đâm vào tim, thừa dịp lúc Nam Cung Nguyệt Bản còn chìm đắm trong đau khổ, lách mình tiến lên, nàng nhanh như chớp đánh Nam Cung Nguyệt Bản hôn mê bất tỉnh, nàng ôm hắn tựa vào lòng, thân thể đột nhiên run lên mãnh liệt.

Nàng không dám tin mà cúi mắt nhìn xuống, một giọt nước óng ánh mang theo nhiệt độ nóng bỏng còn đọng trên mu bàn tay đang ôm eo hắn của nàng, nó nóng đến mức muốn làm bỏng làn da của nàng, đây là...

Nam nhân ngốc này!

Đáy mắt Ninh Thanh Phong thoáng hiện lên tia đau lòng rồi lập tức trở lại bình tĩnh nhìn về phía ánh mắt lo lắng của Mộ Dung Tiểu Tiểu trầm giọng nói: “

Mộ Dung cô nương, ta biết nhất định cô hiểu rõ độc trên người chủ tử ta như thế nào, Thanh Phong cũng biết một chút y thuật, hôm nay Thanh Phong mạo phép đưa chủ tử hồi phủ, ngày khác sẽ tới thỉnh giáo cô nương, mong cô nương vui lòng chỉ bảo.”

“Lúc nào Ninh công tử cũng có thể tới, nếu cần trợ giúp, cứ phái người trực tiếp đến phủ tìm ta.” Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút an tâm, không ngờ Ninh Thanh Phong biết y thuật, có hẳn bên người Việt Bản, tạm thời nàng có thể không bị phân tâm mà chuyên tâm nghiên cứu độc trong cơ thể Việt Bản.

Ninh Thanh Phong mang Nam Cung Nguyệt Bản rời khỏi hậu viện, Mộ Dung Tiểu Tiểu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, màn đêm sắp buông xuống, mưa thu cũng mỗi lúc một lớn dần, nàng tránh thoát vòng tay ôm ấp của Dạ Nguyệt Ly, khẽ nói: “Đi thôi, đi ăn cơm đã.”

Không đợi Dạ Nguyệt Ly đuổi kịp, nàng lạnh lùng gọi: “Tần Thương!”

Mấy ngày này thường xuyên không thấy bóng dáng Ngư Nhi, nàng biết Ngư Nhi ở trong ẩn cốc đã lâu, lần đầu bắt gặp thế giới phồn hoa không tránh khỏi nảy sinh tính tình trẻ con, huống chi nàng ấy đúng là đứa trẻ mười ba tuổi, nàng cũng không muốn cảm đoán nàng ấy, cứ kệ nàng ấy thôi.

Nhưng nàng biết Tần Thương luôn luôn bên cạnh nàng, cho nên, nàng vừa dứt lời bóng dáng Tần Thương đã xuất hiện trước mặt nàng trong nháy mắt.

Tần Thương lạnh lùng nghiêm mặt, quỳ một gối trước mặt nàng, cung kính đáp: “Tiểu thư có điều gì giao phó.”

“Chuyển thư cho bà ngoại, khiến bà ngoại nhất định phải mang theo sư phụ tới giúp ta chủ trì lễ cấp kê*.” Mộ Dung Tiểu Tiểu lạnh lùng ra lệnh rồi sau đó không ngừng bước chân đến nhà ăn.

*lễ cấp kê: lễ trưởng thành

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Thấy Dạ Nguyệt Ly đưa lưng về phía hắn phẩy phẩy tay, ánh mắt Tức Mặc Tuyết Dương chợt lóe lên, hắn biết hôm nay tránh được một kiếp. Hắn là nguyên nhân khiến chủ tử suýt nữa bị tình địch uy hiếp, còn là người dẫn tình địch kia đến mà được miễn phạt, rốt cuộc chuyện này là sao.

Hắn nhớ đến khuôn mặt không chút thay đổi của tiểu nha đầu đó khi rời đi liền nhanh chóng rời đi, trong lòng không phúc hậu mà vui sướng khi có người sắp gặp họa lớn, chủ tử, người tự lo thân mình cho tốt.

Nếu Tức Mặc Tuyết Dương biết chỉ vì một chút tâm tư nhỏ nhoi ngày hôm nay mà ngày sau bị Dạ Nguyệt Ly trả thù, chọn lúc hắn và Tinh Di vui vẻ bên nhau mà ban cho phiến toái lớn, thì có đánh chết hắn cũng không dám len lén cười thầm.

Nhưng mà trên đời này không có thuốc hồi hận.

Đáy mắt Dạ Nguyệt Ly âm u thâm thúy, vội vàng đuổi theo tiếng bước chân trong không gian của Mộ Dung Tiểu Tiểu, hắn biết tâm trạng của nàng đang khó chịu giống như loại khó chịu hít thở không thông của hắn lúc này, hắn nheo đôi mắt đỏ rực, cố gắng áp chế ý muốn tiến lên ôm nàng thật chặt, hôn lên đôi môi đỏ mọng đầy kích thích kia!

Nhưng hắn không muốn tạo áp lực cho nàng, nếu như hắn chỉ nghĩ đến việc trói nàng thật chặt bên cạnh mình thì tin rằng tác dụng sẽ hoàn toàn ngược lại, sẽ càng đẩy nàng ra xa hơn, chẳng bằng cho nàng thời gian suy nghĩ, hắn tin trong lòng nàng chỉ có mình hắn.

Cả người Dạ Nguyệt Ly bao trùm lạnh lẽo và u ám, mãi cho đến khi Mộ Dung Tiểu Tiểu ngồi xuống bên cạnh bàn ăn mới cảm giác thấy bớt đi một chút, mắt nàng khép hờ, giờ tay ra cầm lấy đôi đũa chuẩn bị ăn, bởi vì không biết nói gì cho nên chỉ có thể im lặng.

Dạ Nguyệt Ly cũng không nói gì, chỉ là lòng mảy mui chắt, trước giờ bữa cơm nào cũng là hắn ôm nàng ăn, lúc này một mình ngồi bên cạnh bàn lại khiến hắn cảm thấy vô vị, hắn thở dài một hơi không nặng không nhẹ, vừa đủ để Mộ Dung Tiểu Tiểu chú ý rồi nhìn nàng với ánh mắt tràn đầy ai oán, cũng không nói lời nào...

Hắn hồi hận rồi, hắn nên để nàng ăn uống xong xuôi rồi cho nàng thời gian suy nghĩ, giờ hắn đổi ý có được không?

Làm sao Mộ Dung Tiểu Tiểu nàng lại không nhìn ra chút tâm tư nhỏ nhoi của Dạ Nguyệt Ly, nàng nhìn thẳng không thèm để ý đến cặp mắt u oán của hắn, gấp một chút thức ăn mà ngày thường hắn thích ăn vào bát hắn, giọng nói có chút mệt mỏi: “Ăn nhanh đi, ăn xong ta còn có việc muốn hỏi huynh.”

Con mắt Dạ Nguyệt Ly dừng trong giây lát rồi ngo ngắc cúi xuống nhìn đồ ăn trong bát mình, rầu rĩ đáp: “Ừm...”

Vẫn là một trước một sau trở lại phòng, Mộ Dung Tiểu Tiểu chậm rãi quay người lại ngẩng đầu nhìn Dạ Nguyệt Ly, liền bắt gặp ánh mắt sâu xa của hắn dừng trên người nàng, vẫn có thể thấy được sự ôn nhu cùng cưng chiều, đôi môi mỏng vẫn mang theo ý cười nhợt nhạt, hắn nói: “Ta không muốn ép nàng nhưng nàng còn không để ý ta như vậy lần nữa, ta sẽ điên mất.” Câu cuối cùng, giọng nói cực kỳ chán nản.

Hàng lông mi dài của Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ rung động, nàng cố tình xem nhẹ sự hỗn loạn đeo bám trong lòng, chỉ thản nhiên hỏi: “Việt Bản đến lúc nào? Vì sao huynh phải ngăn huynh ấy lại?”

Sắc mặt Dạ Nguyệt Ly hơi trầm xuống, nụ cười trên mặt có chút không duy trì được, quả nhiên nàng vẫn quan tâm đến hắn ta.

Hắn khẽ hất cằm lộ ra đường cong duyên dáng, giọng điệu lạnh lùng có chút khinh thường đáp: “Nếu ta không muốn cho hắn ta gặp nàng, nàng nghĩ hắn ta có thể tiến vào cửa chính của biệt viện sao?”

Hắn không muốn thừa nhận cảm giác cực kỳ chua xót trong lòng, nha đầu nghi ngờ hắn? Trong mắt nàng, Dạ Nguyệt Ly hẳn là hạng người đê tiện như thế sao?

Hắn dừng một chút, nhìn thật sâu nơi đáy mắt trong veo của Mộ Dung Tiểu Tiểu, giọng nói hắn lạnh lùng trầm thấp: “Ta không biết hắn trúng độc, không muốn ngăn cản hắn, chỉ là không muốn hắn phá vỡ giấc ngủ của nàng! Nếu hắn có thể đợi được thì đợi, không đợi được thì có thể đi!”

Tâm Mộ Dung Tiểu Tiểu có cảm giác như bị ai đó nhéo đau, nàng rất không thích cảm giác như vậy, hắn đang giận nàng sao? Nàng ngược mắt nhìn hắn, bất giác đôi mắt đỏ rực lộ ra sự thất vọng cùng đau xót, nơi đáy mắt hiện lên sự ảm đạm cùng lạnh lẽo, nàng không thể không chế vờn đôi tay trắng nõn ôm lấy eo hắn, giọng nói mang chút run rẩy: “Đừng nhìn ta như vậy, cũng đừng dùng giọng điệu như thế nói chuyện với ta, ta không thích huynh như vậy với ta...”

Hắn như vậy khiến nàng sợ hãi, nàng không nghi ngờ hắn. Chẳng qua, nếu nàng gặp Việt Bản sớm một chút, có thể nhận ra sự khác biệt sớm một chút, như thế có thể độc trong người Việt Bản sẽ không phát tác. Đối với việc không thể đáp lại tình cảm của Việt Bản, trong lòng nàng có chút áy náy với hắn, cũng không muốn Việt Bản lại chết trước mặt nàng.

Thân hình Dạ Nguyệt Ly chấn động, nhìn người thom ngát trước ngực, nữ tử gần như khiến hắn mê say, cổ họng căng thẳng, đôi tay lập tức giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của người nào đó, tim hắn mềm nhũn, khẽ run rẩy trong lồng ngực.

Hắn khẽ nhếch khóe môi, trong đôi mắt màu đỏ rực lại ánh lên sự cung chiều, mạnh mẽ ôm lấy cơ thể nàng, như muốn dùng hết sức lực khảm nàng vào xương tủy, khiến nàng ngạt thở trong giây lát, nụ hôn nóng bỏng của hắn phủ lên trán nàng, rồi phủ lên giữa hàng mi, mắt, khóe môi.

Thân thể mềm mại của Mộ Dung Tiểu Tiểu cứng ngắc, mặc kệ đôi môi đang trần trọc triền miên của hắn, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tạm thời vứt hết những muộn phiền.

Sau khi vừa chạm vào thì Dạ Nguyệt Ly liền không thể ngăn cản được mà đoạt lấy, tay xuyên qua áo nàng, ép nàng vào chính mình, rồi sau đó thỏa mãn thở dài một tiếng, nhắc nhẹ một cái liền ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu đặt nhẹ lên giường.

Sau khi nụ hôn nóng hổi thâm tình tạm thời kết thúc, Mộ Dung Tiểu Tiểu mới có thời gian thở dốc, bàn tay trắng nõn của nàng nắm chặt vạt áo trước ngực của hắn, lông mi khẽ run rẩy, mới chậm rãi mở mắt, lại không biết vì sao cảm thấy toàn thân vô lực.

Chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú phóng to gần ngay trước mặt, Dạ Nguyệt Ly nhìn nàng đầy thâm tình, hắn nói: “Dù ta không ngừng nhắc nhở chính mình, Nam Cung Nguyệt Bản không thể cướp nàng đi, nhưng khi ánh mắt nàng dừng lại trên người hắn ta, nàng có biết khi đó trong lòng ta có biết bao nhiêu sợ hãi và tức giận không? Ta có ý muốn giết người! Nhưng ta lại không dám giết hắn ta vì sợ nàng thất vọng về ta.”

Nàng lại khiến hắn có cảm giác không an toàn sao? Mộ Dung Tiểu Tiểu cảm giác được nụ hôn nóng bỏng đang chuyển đến bên tai nàng, rồi xuống đến cổ, rồi trên xương quai xanh của nàng khẽ cắn nhẹ, khiến toàn thân nàng run rẩy, càng lúc càng vô lực như muốn hóa thành nước, thậm chí trong đầu nàng chợt hiện lên ý nghĩ, nếu hắn muốn, nàng cho hắn, chỉ cần hắn không sợ.

Thấy đáng về yêu kiều mặc cho số phận của nàng, Dạ Nguyệt Ly khẽ cười, ánh mắt nhìn nàng thâm thúy, nói: “Ta biết nàng muốn thỉnh sư phụ xuất cốc, ta sẽ không ngăn cản, chỉ là sau khi chữa khỏi cho Nam Cung Nguyệt Bản, nợ còn lại của nàng với hắn ta kiếp trước, ta sẽ thay nàng trả lại toàn bộ.”

Sau đó, nàng hoàn toàn thuộc về ta, không còn bất kỳ quan hệ nào với hắn...

Nàng khẽ như rồng mi, khó hiểu nhìn hắn. Hắn trả lại toàn bộ? Trả lại như thế nào?

“Nàng không cần xen vào những chuyện này, việc tiếp theo, sư huynh sẽ chuẩn bị giúp nàng, nha đầu, sư huynh chờ ngày nàng trưởng thành.”

Đó là hy vọng ngày đêm của hắn, ước nguyện từ bé, cuối cùng cũng sắp trở thành hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Chương 83: Địa bàn của hắn

Không đến một ngày, tin tức Bản Vương lâm trọng bệnh đã lan truyền khắp kinh thành, là sau khi có thánh chỉ ban hôn không lâu liền lâm bệnh, điều này không khỏi làm cho người ngoài nghi ngờ có phải nữ nhi Triệu gia và Hoàng gia có xung đột? Lúc trước đại nữ nhi Triệu gia gả vào Ly vương phủ, cuối cùng thất bại trong gang tấc, lần này là nhị nữ nhi Triệu gia vừa được chỉ định gả cho Bản Vương, Bản Vương liền bệnh liệt giường, thậm chí còn xin Hoàng Thượng nghỉ dưỡng bệnh, chưa biết khi nào sẽ trở lại triều đình?

Mặc dù mọi người đều không rõ, nhưng vẫn bí mật theo dõi chuyện này, triều thần cũng không biết Triệu Kỳ Nghị đã âm thầm nộp lên binh phù, trong mắt bọn hắn, nữ nhi Triệu gia là một đối tượng, Hoàng thượng gả nữ nhi Triệu gia cho Bản Vương, không phải là nói cho mọi người biết nên ủng hộ Bản Vương làm Thái tử? Chuyện này là muốn Triệu Kỳ Nghị nắm binh quyền ủng hộ Bản Vương, như vậy bọn họ cũng không sợ tương lai đứng sai phe.

Chỉ là không nghĩ đến nữ nhi Triệu gia không thuận lợi gả vào Vương phủ, trước là Ly vương đào hôn trong ngày thành thân, nay là Bản vương có thể cũng không chấp nhận thành thân.

Vì sao mọi người hoài nghi?

Trong hoàng gia này, Ly vương là người ngoại tộc, không đảm bảo Bản vương trong nội tâm cũng là kiêu ngạo như vậy, chỉ bằng việc mấy ngày nay Bản vương nhiều lần đến biệt viện Ly vương, rồi lại lặng lẽ tặng lễ vật, có phải vì mỹ nhân đệ nhất Nam Dục Mộ Dung Tiểu Tiểu kia không? Ban đầu là Ly vương vì Mộ Dung Tiểu Tiểu buông tha cho quyền quý trong tương lai, cũng tuyên bố rằng đời này chỉ cưới một mình nàng, đủ thấy nàng ta có năng lực, nói không chừng Bản vương cũng là coi trọng nữ nhân xinh đẹp như tiên kia.

Mọi người cũng không khỏi hiếu kỳ, Bản vương sớm không bệnh muộn không bệnh, lần này lại lâm bệnh trầm trọng đến mức không xuống giường được, thật sự bệnh đến như núi đổ hay là vì tránh né hôn sự, sự thật phải cẩn thận cân nhắc.

Chuyện cướp dâu kinh động kinh thành trước đó không lâu, ngăn ngủi một đêm, Mộ Dung Tiểu Tiểu liền trở thành nhân vật gây sóng gió tại kinh thành Nam Dục, đầu đường truyền nhau Bản Vương vì lấy lòng mỹ nhân nên im lặng kháng nghị chuyện Hoàng đế ban hôn lần này.

Mọi người có rất nhiều điểm thắc mắc trong lòng, những người chưa từng gặp qua Mộ Dung Tiểu Tiểu trước kia nghe người khác miêu tả lại, lại càng khát vọng may mắn được gặp mặt nàng, rốt cuộc có thật sự đẹp đến mức làm hai vị Đại vương gia Nam Dục này ái mộ không? Nhanh chóng từ chối nữ nhi tướng quân?

Tin tức Bản vương bị bệnh truyền đến Triệu phủ, cả người Triệu Thi Mộng run rẩy, tức giận lật đồ bàn, đập vỡ bình hoa, não loạn trong sân làm người ngà ngựa đổ, Triệu phu nhân khuyên bảo nhiều lần đều không được, chỉ có thể tức giận tìm Triệu Kỳ Nghị.

Triệu Thi Mộng bị Triệu Kỳ Nghị tức giận mắng một trận mới tạm khôi phục bình thường.

Lúc đó hai cánh tay tinh tế như ngọc của Triệu Thi Mộng đang ôm lấy bình hoa sứ men xanh cao khoảng nửa người, sứ men xanh làm nổi bật da thịt trên cổ tay trắng nõn nà, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại đầy căm hận, cả khuôn mặt đỏ bừng tức giận đến cực điểm, hoàn toàn đã quên duy trì bộ dáng của mỹ nhân nhỏ yếu mềm mại.

“Mộng nhi! Con xem bộ dáng mình lúc này giống cái gì? Người đàn bà chanh chua cũng không bằng con!”

Triệu Kỳ Nghị đột nhiên quát lên, hần nhủ chặt mi tâm, không nghĩ đến tiểu nữ nhi bình thường ôn nhu nhã nhặn lịch sự lúc này lại có một mặt cuồng loạn như thế, hần thấy nha hoàn nô tài sợ hãi rút rề núp ở một góc, các đồ sứ ngọc bị tàn phá trải khắp khuê phòng, ngay cả chỗ để hần đặt chân cũng không có, không thể làm gì khác hơn là đứng ngoài cửa.

Bị Triệu Kỳ Nghị đột nhiên quát tỉnh, Triệu Thi Mộng mới kinh ngạc đặt bình hoa sứ men xanh lại chỗ cũ, ánh mắt khê đại ra, phụ thân tới lúc nào vậy? Ánh mắt nàng né tránh, có chút chột dạ, không để ý đến uy khuất trong lòng, vội vàng thu lại vẻ ngang ngược can rờ trên người, lúc này mới nhẹ nhàng nói: “Cha...”

Muốn bước đến, lại phát hiện khắp nơi đều là mảnh vỡ, e sợ bàn chân mềm mại của mình sẽ bị cắt đứt, vì thế nàng đứng yên tại chỗ, nàng tức giận trừng mắt nhìn nô tài xung quanh, cha tới cũng không có người báo cho nàng biết! Cùng lúc nàng nhìn thấy Triệu phu nhân mặt đầy lo lắng đứng một bên, Triệu Thi Mộng lập tức rõ ràng là người nào đến báo cho Triệu Kỳ Nghị, ánh mắt phiền chán quét qua Triệu phu nhân.

“Nhìn đồng hồ hỗn độn con làm ra này, ta thà đem những đồ này toàn bộ đưa cho binh lính tướng sĩ còn tốt hơn bị con đập vỡ vụn như này.”

Triệu Kỳ Nghị không hổ là một người trung quân ái quốc, thấy đồ vật tinh phẩm bị ném vỡ đầy mặt đất, đầu tiên là nghĩ đến những binh lính tướng sĩ cực khổ ở biên cương, thay vì những đồ vật quý giá này bị nữ nhi ném hỏng trong lúc giận dữ, chẳng thà đem những đồ vật đó cho những binh lính tướng sĩ đã cùng hần kẻ vai chiến đấu còn có ý nghĩa hơn.

“Cha! Người có biết hiện tại bên ngoài đang ồn ào lên Mộ Dung Tiểu Tiểu hại tỷ tỷ thành bộ dáng như vậy, giờ lại muốn đến chiếm đoạt hạnh phúc của con, ngài không những không để ý lại còn nghĩ đến những người ngoài kia!”

Còn có Bản Vương, hần muốn học Ly vương đào hôn nên cố ý bị bệnh liệt giường? Triệu Thi Mộng cũng không ngu ngốc nói ra những lời này, chỉ dám tức giận bất bình ở trong lòng, nhưng trong lòng lại vô cùng căm hận Mộ Dung Tiểu Tiểu chưa từng gặp mặt!

“Con!” Triệu Kỳ Nghị không để ý đến chất vấn của Triệu Thi Mộng mà trực tiếp gọi thị vệ ngoài viện nói: “Canh chừng tiểu thư cho kỹ, để nó dọn dẹp sạch sẽ căn phòng, nếu ai dám giúp đỡ, lập tức đánh chết!” tàn nhẫn không chút lưu tình nói, không chỉ có Triệu phu nhân và Triệu Thi Mộng, một đám nô tài xung quanh bị hù dọa cả người run rẩy.

Mặc dù Triệu Kỳ Nghị đã lâu không ra chiến trường nhưng về uy nghiêm chốn xa trường còn lưu lại trong xương cốt, trong nháy mắt đã làm mọi người trong viện khiếp sợ.

Hần hừ lạnh một tiếng, phất tay áo chấp tay phía sau, trầm mặt rời đi.

Lại qua vài ngày, trời ngày càng lạnh, mùa đông lạnh giá đang đến gần.

Bên trong biệt viện Ly vương, bất kể là thủ vệ chỗ sáng hay chỗ tối lúc này đều như chim sợ dây cung, mọi người đầy mặt mong chờ nhìn về phía một

người cô đơn đứng trong viện, mong chờ có người đến giải cứu bọn họ khỏi tình trạng này, để bọn họ tránh bị tai bay vạ gió.

Bên trong được phòng biệt viện, đây là chỗ mới đây Mộ Dung Tiểu Tiểu mở ra, để nàng tạm thời nghiên cứu độc trong người Nam Cung Nguyệt Bán, bên cạnh nàng chính là Thanh Phong sáng sớm đã đến biệt viện, lúc này Thanh Phong mặt đầy nghiêm túc đứng cạnh nàng, vô cùng chăm chú nhìn từng động tác của nàng, nhẹ nhàng bước đi.

Cả người Dạ Nguyệt Ly tỏa ra khí lạnh, ánh mắt phát lạnh đến mức có thể kết thành băng, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía cửa phòng thuốc, ánh mắt sắc bén như muốn xuyên qua vách tường đến trên người Mộ Dung Tiểu Tiểu, chết tiệt, hắn ghen tị với tên súc sinh đang đứng cạnh nha đầu, hắn muốn vào giúp nha đầu mà hết lần này đến lần khác nha đầu đều đuổi hắn ra.

Đây là địa bàn của hắn! Hơn nữa bên cạnh nàng còn có một tên nam nhân! Tại sao hắn lại không thể đi vào? Nếu Thanh Phong sàm sỡ nàng mà hắn không nhìn thấy thì làm sao bây giờ?

Dạ Nguyệt Ly càng nghĩ càng không yên lòng, hồng quang khẽ động về kỳ quái, trầm giọng gọi: “Di Tinh!”

“Chủ tử có chuyện gì phân phó.” Di Tinh cúi đầu cung kính đáp, ở chỗ Dạ Nguyệt Ly không nhìn thấy nàng khẽ nhếch miệng cười, hiển nhiên nàng biết chủ tử muốn phân phó nàng làm chuyện gì.

“Đi, xem một chút xem tiểu thư có cần giúp đỡ gì không, đến cạnh nàng giúp đỡ.” Dạ Nguyệt Ly mặt không chút thay đổi nhìn bầu trời bao la, trầm giọng lạnh lùng nói, hắn tuyệt đối không thừa nhận mình phát người đi canh chừng bọn họ.

Vì sao phải phái Di Tinh đi?

Nói nhảm, làm sao hắn lại để một nam nhân tiến vào? Hắn không có ngu như vậy, cho dù là thuộc hạ của mình cũng không được.

“Dạ, thuộc hạ đi ngay.” Nàng biết là như vậy, chẳng qua là việc giám sát tình địch của chủ tử Di Tinh nàng tuyệt đối không chậm trễ, những chuyện này thuộc hạ bọn họ tuyệt đối đứng cùng trận tuyến với chủ tử, đối địch với người ngoài.

Di Tinh không tiếng động tiến vào được phòng, liền thấy cảnh Thanh Phong mặt đầy mong chờ nắm được tay Mộ Dung Tiểu Tiểu, hai tròng mắt Di Tinh mở to!

Cái tên này!

Di Tinh lắc mình một cái đập vào tay Thanh Phong. Mặt đầy cảnh giác nhìn chăm chăm Thanh Phong: “Ninh công tử, xin tự trọng.”

Chủ tử quả nhiên đoán trước được! Xem ra việc phái nàng đi giám sát là vô cùng cần thiết. Nàng vì đáy lòng mình mới vừa rồi còn chê cười chủ tử nhen ghen tuông mà sàm hời, ánh mắt nàng quá nóng cạn! Nhìn người quả nhiên không thể nhìn bề ngoài! Thanh Phong cũng là bộ dáng thanh tú, không nghĩ đến hành động lại can rờ như thế.

Di Tinh đề phòng nhìn bộ dáng Thanh Phong vô cùng lúng túng, nàng nói xin lỗi: “Mộ Dung cô nương, xin lỗi, là Thanh Phong quá kích động rồi, không nghĩ đến nhanh như vậy đã có tiền triều, thật sự rất cảm tạ cô nương.”

Nàng chẳng qua là ôm một chút mong chờ mang một ít máu của chủ tử đến đây, không nghĩ tới thật sự có chỗ dùng đến.

Mộ Dung Tiểu Tiểu không so đo với chuyện Di Tinh mạo muội xông vào, nàng biết chắc chắn là người khác ra lệnh, người kia lại không yên tâm? Nàng đối với nữ nhân có thể làm ra chuyện gì?

Nàng không khỏi tà ác cười trong lòng một tiếng, nếu nàng đột nhiên nói ra thân phận thật sự của Thanh Phong, về mặt sư huynh sẽ như thế nào? Nàng đột nhiên có chút mong đợi. . .

Mộ Dung Tiểu Tiểu cười nhạt một tiếng, “Đừng cao hứng quá, ta phớt ra cái này chỉ tạm thời bảo đảm chủ tử của ngươi lúc tái phát sẽ không quá thống khổ. Ninh công tử, người yên tâm, mặc dù ta không hiểu y thuật lắm, nhưng rất nhanh sư phụ của ta sẽ tới kinh thành, tin rằng lão nhân gia người chắc chắn có biện pháp.”

“Không, Thanh Phong muốn tạ ơn cô nương, xin nhận của Thanh Phong một lạy.” Thanh Phong cơ hồ vui mừng quá mà khóc, dường như nhìn thấy hy vọng làm tay chân luống cuống.

Thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu phải tiến lên đỡ Thanh Phong, Di Tinh nhanh chóng đi đến trước mặt nàng đỡ Thanh Phong đứng dậy, vừa chạm đến tay Thanh Phong, trong nháy mắt Di Tinh giật mình sửng sốt, nàng không lập tức thu tay lại mà tò mò véo nhẹ, giống như phát hiện ra đại lục mới kinh ngạc nói: “Hắc hắc, tay của ngươi mềm mại quá, làm sao giống như...” giống như nữ nhân. . .

Di Tinh hận không tự tát chính mình một cái, lời này cũng có thể nói ra? Một đại nam nhân bị nói thành giống như nữ nhân có bao nhiêu đả kích a.

“Được rồi, Ninh công tử trước trở về đi, lúc nào sư phụ của ta tới, ta sẽ báo cho ngươi đầu tiên.” Mộ Dung Tiểu Tiểu dờ khóc dờ cười, nàng còn tưởng Di Tinh phát hiện ra điều gì, không nghĩ đến Di Tinh cũng không nhạy bén.

Sau khi Thanh Phong rời đi, Mộ Dung Tiểu Tiểu còn đứng tại chỗ như có điều gì suy nghĩ, bỗng nhiên một đôi tay dài có lực từ phía sau ôm hông nàng, đem nàng ôm thật chặt, tiếng nói trầm thấp dễ nghe vang ở bên tai: “Đang suy nghĩ điều gì?”

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhẹ nhàng đương khoe môi, nàng an tâm dựa vào lồng ngực, lẩm bẩm hỏi: “Sur huynh, huynh nói rốt cuộc ta có nên cảm tạ Nam Cung Nguyệt Hiên không?”

Nếu không có Nam Cung Nguyệt Hiên hạ độc, Việt Bản làm sao có thể mỗi thánh chịu đựng vài lần thống khổ do độc phát tác?

Ngay cả nàng cũng không nhìn ra là loại độc nào, chỉ có thể thận trọng phối chút dược tính độc không quá mạnh, lấy độc trị độc tạm thời khắc chế, không để cho lúc phát tác Việt Bản quá thống khổ.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sùng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Chương 84: Đây là phạm tội

Dạ Nguyệt Ly không biết Mộ Dung Tiểu Tiểu có nên cảm ơn Nam Cung Nguyệt Hiên hay không, nhưng hần luôn biết mình rất muốn giết Nam Cung Nguyệt Hiên. Tên đầu sỏ chết tiết làm ra chuyện này không phải là Nam Cung Nguyệt Hiên sao? Ai bảo hần không nhẫn nhịn chờ đợi đã vội vàng muốn làm trừ vị*? Nếu không vì hần làm điều thừa, thì cái tên Việt Bản gì đó đâu có “xuyên không” đến nhập vào Nam Cung Nguyệt Bản. Tự nhiên khiến hần có thêm một tình địch.

*trừ vị: vị trí vua tương lại

Chỉ là Dạ Nguyệt Ly không biểu lộ những ý nghĩ này trên mặt, có trời mới biết trong lòng hần có nhiều lo lắng bất an, ngay cả khi biết Mộ Dung Tiểu Tiểu sẽ không thay lòng đổi dạ, nhưng Nam Cung Nguyệt Bản là một tình địch mạnh, lần trước tra được vài tư liệu tuyệt mật đủ để chứng minh Nam Cung Nguyệt Bản không phải là người đơn giản, tên tình địch này còn mạnh hơn tất cả những tên trong quá khứ, khiến hần không thể không cẩn thận đối mặt, xử lý.

“Ngoan, đừng nghĩ những chuyện kia nữa, sư huynh nói rõ sự thật cho ngươi không phải để ngươi quan tâm những thứ này đến mức cơm cũng không ăn.” Dạ Nguyệt Ly nhẹ nhàng xoay thân thể mềm mại trong ngực quay về phía mình, nhẹ nhàng nâng gương mặt của nàng lên, cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mềm mại. Bây giờ mới bé ngang Mộ Dung Tiểu Tiểu lên đi về phía phòng ăn. Chớp mắt đã hết nửa ngày, hần vẫn chờ nha đầu dùng cơm trưa với hần.

“Không ngờ lưu lại độc tính mạnh như vậy...” Thật không biết mấy năm nay Nam Cung Nguyệt Bản chịu đựng như thế nào mà có thể trụ được đến giờ.

Mộ Dung Tiểu Tiểu vẫn không hề nhận ra thân thể nàng lúc nàng đang trong ngực người khác, đang bị thị vệ ngoài sáng trong tối dùng ánh mắt cảm kích ghê ghét. Mọi người rời rít thở phào một cái, cuối cùng, họ không cần chịu đựng khí lạnh của chủ tử độc chết rồi, lại nói khí lạnh bao quanh cả người chủ tử khiến bọn họ thực sự chịu không nổi.

Thấy người trong ngực không yên lòng, Dạ Nguyệt Ly cúi đầu, hần khẽ cắn một miếng lên gương mặt trắng nõn của Mộ Dung Tiểu Tiểu như để trừng phạt, rồi sau đó híp mắt cảnh cáo nói: “Còn nghĩ đến hần, giờ ta liền muốn ngươi!”

Mộ Dung Tiểu Tiểu nín chặt môi, ngoác nhìn Dạ Nguyệt Ly, rõ ràng gương mặt tuần tú của hần bao phủ ai oán, nhưng khoe môi lại mỉm cười khiến nàng nhìn thế nào cũng thành tả ác, nàng đột nhiên cảm thấy những lời nói này sao mà quen tai thế.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, đúng rồi, mấy ngày trước có nói rồi!

“Sư huynh! Hiện tại ta là vị thành niên! Ngươi làm vậy là tội phạm đó!” Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng chẳng quan tâm còn bị Dạ Nguyệt Ly ôm vào trong ngực, đột nhiên chuẩn bị nhảy xuống, nàng phải dạy sư huynh một khóa học thật tốt, ý tưởng như vậy của sư huynh là không đúng!

Theo thế kỷ hai mươi mốt, nhìn từ góc độ gen con người mà nói, chuyện phòng the quá sớm sẽ không tốt đối với việc sinh con trong tương lai, hơn nữa nàng vừa mới đến mười lăm tuổi.

“Nha đầu, dù sao ngươi cũng không chạy thoát được đâu, ngoan ngoãn chấp nhận đi.” Hai cánh tay Dạ Nguyệt Ly giam cầm chắc chắn, trưởng thành? Không phải thánh sau sao? Hần biết nắm chắc cơ hội, lại không nắm chắc thời gian ăn luôn người nào đó, hần sẽ điên mất!

Ngày ngày ôm ôn hương nhuyễn ngọc, lại mỗi đêm đều khổ sở chịu đựng dục vọng sôi trào, cuộc sống như vậy đã quá lâu quá lâu rồi, thật vất vả mới chờ được đến hôm nay nàng sắp cập kê, nàng cho là hần sẽ bỏ qua cơ hội dụng ngã thật tốt này sao?

Hần là quân tử, nhưng không phải là Liễu Hạ Huệ, cuộc sống hàng đêm phải tắm nước lạnh phải biến mất mãi mãi!

Nghĩ đến đây Dạ Nguyệt Ly nhìn người trong ngực, ánh mắt tràn đầy lửa nóng, tràn đầy bất lực.

Cũng không phải tư tưởng Mộ Dung Tiểu Tiểu bảo thủ, chỉ là trong lòng có chút khó có thể tiếp nhận. Giờ phút này, nàng hoàn toàn quên mất mấy ngày trước suýt chút nữa mềm lòng mà dâng hiến chính mình cho người ta...

Nhìn ánh mắt nóng bỏng kia, sắc mặt nàng thay đổi, vội vàng dùng tay che đôi mắt của người kia: “Không cho phép nhìn ta như vậy!”

“Nha đầu, sư huynh không nhìn thấy gì, mau bỏ tay xuống!” Hai tay ôm người, rõ ràng Dạ Nguyệt Ly không buông tay, vội vàng hoảng hốt kêu lên.

Mộ Dung Tiểu Tiểu giật mình, đột ngột thu bàn tay trắng nõn về, cũng trong một giây đó thấy nơi đáy mắt đẹp như Hồng Bảo Thạch lóng lánh tràn đầy dục vọng thì giật mình biết mình bị lừa, không phải hấn không nhìn thấy mà là hấn còn đang suy nghĩ những thứ lung tung nào đó!

Mũi chân rơi xuống đất, trong mũi tràn đầy mùi thơm của thức ăn, lúc này Mộ Dung Tiểu Tiểu mới bất giác đến phòng ăn mà bọn hạ nhân đã sớm ở phòng ăn chờ, nhìn thấy Dạ Nguyệt Ly ôm người đi vào thì đồng loạt nổi đuôi nhau lui ra ngoài.

Dáng vẻ bước đi thờ phi phi của Mộ Dung Tiểu Tiểu khiến Dạ Nguyệt Ly cúi đầu cười ra tiếng. Sau đó hấn cầm cái tay nhỏ bé muốn che mắt hấn kia kéo đến bên môi mình, hôn, trong ánh mắt hàm chứa dục vọng cùng kiên định, gần như khiến Mộ Dung Tiểu Tiểu không có chỗ để trốn.

“Đừng, đừng nhìn ta như vậy...” Mộ Dung Tiểu Tiểu quay khuôn mặt nhỏ nhắn sang một bên, chỉ cảm thấy cả thân thể nhẹ nhàng run rẩy, ánh mắt bao hàm ý nghĩ thâm ý trần trụi gần như khiến nàng không chống đỡ được, nàng thật sự có chút lo lắng, sợ hấn cứ kích thích như vậy mà muốn nàng, nhưng nàng còn chưa chuẩn bị xong.

Dạ Nguyệt Ly yên lặng không nói, từng ngón tay đan chặt vào tay nàng, đặt bàn tay ấm áp của nàng lên ngực trái của hấn rồi cũng làm tương tự đưa tay mình đặt lên ngực trái của nàng, hấn nhắm hai mắt lại, dường như muốn cảm nhận nhịp tim của nhau...

Mộ Dung Tiểu Tiểu giật mình, không đợi nàng giãy ra, hơi thở của hấn và hô hấp của nàng như quyện vào nhau, gần trong gang tấc, nàng bị hấn mạnh mẽ kéo vào trong lồng ngực, theo đó thấy được dung nhan vô cùng anh tuấn, lúc này đôi mắt đỏ rực chậm rãi mở ra, đôi môi hấn nở nụ cười như có như không, dung nhan tuấn mỹ mê hoặc lòng người, giọng nói trầm thấp cực kỳ dễ nghe, hấn nói: “Cảm nhận được không? Nha đầu, chúng ta đều cần nhau!”

Hấn thu bàn tay về, ngón trỏ tre đùa chiếc cảm tình xảo xinh xắn, chậm rãi bao phủ, đầu lưỡi nóng rực trần trọc xâm nhập...

Khi nụ hôn sâu tưởng như hít thở không thông tạm thời kết thúc, Mộ Dung Tiểu Tiểu mới nhìn rõ trông mắt đỏ rực chứa đầy kiên định và thâm tình...

Dạ Nguyệt Ly dịu dàng dùng ngón tay vuốt ve cánh môi bị hấn hôn tới sưng đỏ, cười êm ái một tiếng: “Nha đầu, người thuộc về ta, ta không chỉ yêu người, ta còn muốn người gả cho ta, còn phải vì ta sinh con đẻ cái, đời này, người nhất định là của ta.”

Hấn cắn lấy bên tai nàng ní non nói nhỏ câu cuối cùng, bá đạo lại dịu dàng, lời nói giống như tuyên thệ lại giống như thổ lộ khiến nàng đỏ mặt, tim đập loạn, cảm thấy nghe cảm động muốn chết, trong nháy mắt đã khiến nàng chết đuối trong đó, không thể tự thoát ra...

“Nha đầu, yêu ta không...” Giọng nói trầm thấp vang lên lần nữa hướng dẫn từng bước, mang theo mục đích rõ ràng.

Trông mắt trong suốt như lưu ly của Mộ Dung Tiểu Tiểu đã sớm mất đi tiêu cự, chỉ có thể áp ứng đáp lại: “Yêu...”

Hô hấp Dạ Nguyệt Ly nóng bỏng và nặng nề, đôi mắt đỏ rực càng lúc càng sâu thẳm, có cái gì đó đang mãnh liệt dâng trào, hấn nhỏ giọng, giọng nói giống như kim nér: “Thật biết nghe lời...”

Còn chưa đầy một tháng nữa, hấn đang mong đợi nàng trưởng thành...

Ninh Thanh Phong ôm được Mộ Dung Tiểu Tiểu chế tạm thời trong lòng chạy gần như trời chết, có một lần như vậy thật sự khiến nàng cho rằng nàng bị nàng ấy nhìn ra manh mối, thật may, từ về mặt hơi ảo não đến xem của nàng ấy, hình như chỉ là vì đường đột đến nàng lại còn cảm giác có lỗi.

Mà vị Ly Vương gia lạnh lùng như băng đó, nếu không phải vì lúc trước đã biết hấn có ham muốn giữ lấy mãnh liệt với Mộ Dung Tiểu Tiểu thì nàng đúng là bị con mắt lạnh lẽo bén nhọn, kiên quyết vô tình kia dọa sợ, cho rằng hấn là người không có nhân tính.

Mấy lần Ly Vương muốn vào phòng được mà không được, cuối cùng phải phải thuộc hạ đến coi chừng, là sợ nàng làm ra cử chỉ kích động nào đó?

Ai., xem ra Ly Vương yêu Mộ Dung Tiểu Tiểu còn hơn cả trong tưởng tượng của nàng, một Vương Gia của một nước chịu đồng ý hứa trọn đời chỉ cưới một người, phải quý trọng bao nhiêu...

Con người không sợ hãi của Ninh Thanh Phong thoáng qua tia lo lắng, vậy mà chủ tử của nàng còn muốn tranh đoạt? Cũng chỉ càng thêm đau xót thôi...

Nhưng nghĩ tới Thần Phong lão nhân cũng muốn tới kinh thành Nam Dục, nhất thời Ninh Thanh Phong mừng rỡ vô cùng, nàng muốn nhanh chóng bẩm báo tin tức tốt này cho Nam Cung Nguyệt Bán!

Mà khi nàng trở về Vương phủ thì lại giật mình khi Nam Cung Quân Hạo đến!

Nhìn Bà Vương phủ vẫn như bình thường, xem ra Đế Vương lên lút giá lắm.

Vì sao hấn chưa từng gặp Đế Vương lại có thể khẳng định như vậy? Trong đại sảnh, Nam Cung Quân Hạo một thân hơi thở nghiêm nghị ngồi trên vị trí chính giữa, mà Nam Cung Nguyệt Bán ngồi đằng hoàng bên cạnh.

Lông mi Nam Cung Quân Hạo nhú chặt, ánh mắt sắc bén như ưng, giống như cực kỳ không hài lòng với việc Ninh Thanh Phong đột nhiên xuất hiện,

Nam Cung Nguyệt Bản cũng không nói gì, chỉ nghiêng mặt nhìn thoáng qua rồi bụng tách trà trên bàn bên cạnh đưa lên khoe môi.

Ánh mắt Ninh Thanh Phong khẽ động, thu lại tất cả cảm xúc trong mắt, không kiêu ngạo, không tự ti, khom mình hành lễ: “Ninh Thanh Phong bái kiến Hoàng Thượng.”

“To gan, thấy Hoàng Thượng lại không quỳ xuống!” Thái giám sau lưng Nam Cung Quân Hạo thấy mảy kiếm chủ tử nhíu chặt, lập tức lên giọng.

Trong cặp mắt vô cầu không gọi sóng của Ninh Thanh Phong nhất thời xẹt qua tia chán ghét khó có thể phát hiện, Ninh Thanh Phong hần chỉ lay trờ quỳ xuống đất quỳ chủ tử hần, dù là Đương kim Hoàng Thượng thì thế nào, cũng chỉ là người xa lạ không chút liên hệ nào với hần mà thôi.

Nam Cung Nguyệt Bản biết nhất định là trong lòng Ninh Thanh Phong không muốn, nhìn gương mặt hơi gầy gò của Ninh Thanh Phong, lòng mi khẽ chớp, chợt ngược mắt lên nhìn bầu trời mờ mịt, hoảng hốt nói: “Lui xuống nghỉ ngơi đi, bệnh của Bốn Vương trị từ từ, không cần bồn ba khắp nơi.”

Những lời này tuy là vì giải vây cho Ninh Thanh Phong nhưng cũng hiểu rõ hôm nay hần đi nơi nào, Ninh Thanh Phong nghe không ra thâm ý trong lời nói, là thật tâm Nam Cung Nguyệt Bản cảm thấy không cần cho rằng bệnh của hần quá mức khẩn cấp, hay là đang ám chỉ việc đi biệt viện Ly Vương là làm điều thừa?

Ánh mắt Ninh Thanh Phong khẽ lóe lên, thấy Nam Cung Quân Hạo vẫn chuyên chú đến tách trà trong tay, biết là ông không có ý định so đo với hần việc bất kính, liền cúi đầu lui ra: “Đa tạ chủ tử thương cảm, thuộc hạ xin lui.”

Ninh Thanh Phong lui ra sau, lúc này Nam Cung Quân Hạo mới thả tách trà trong tay xuống, hần không yên lòng hỏi lần nữa: “Bản, đây chính là du y* người tìm thấy ở bên ngoài? Còn tốt hơn so với ngự y trong cung lắm phải không?”

*du y: thầy thuốc đi khắp nơi chữa bệnh

“Bẩm Phụ hoàng, ba năm nay đều là hần vì nhi thần chưa bệnh, nhi thần cho là không có ai có thể quen thuộc bệnh tình của nhi thần hơn hần.” Nam Cung Nguyệt Bản ôn nhã trả lời, nhưng trong lòng cười châm chọc, ngự y trong cung? Bọn họ có thể nhìn ra độc trong người hần hay không mới là vấn đề.

Nam Cung Quân Hạo gật đầu đồng ý, hần khẽ neoh mảy kiếm, chợt nhớ tới tám năm trước lúc Nam Cung Nguyệt Bản chợt có ý yêu cầu chu du các nước thì hai người đã từng đối thoại:

“Vì sao khẳng khái muốn rời khỏi Nam Dục.”

“Là tạm thời rời đi. Phụ hoàng, nhi thần không muốn mất công tốn sức điều tra chuyện trúng độc, nhi thần chỉ muốn thừa dịp còn trẻ ngao du thăm thú cảnh đẹp thế gian một lần, đợi nhi thần trở về chắc chắn sẽ gánh vác trách nhiệm thuộc về mình lần nữa.”

.....

Khi đó hần chỉ có ba Hoàng tử, trong lòng hần có lẽ hiểu rõ việc Nam Cung Nguyệt Bản trúng độc có chút kỳ lạ nhưng hần lại cố tình lơ lửng điều tra, chỉ vì từ lâu trong Hoàng thất việc tranh đoạt vị vốn kịch liệt khác thường, nếu sinh mạng Nam Cung Nguyệt Bản không đáng lo ngại, nếu có thể đảm bảo huyết mạch không bị hủy, tất nhiên hần sẽ cân nhắc một lần, cho nên, hần lựa chọn mặc kệ...

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Chương 85: Chỉ thuộc về nàng

Trong hoàng cung này, để vương tử trước đến nay có người nào không phải là đạp lên người khác hoặc tay nhuộm máu người thân mà đi lên? Không đánh mà thắng liền muốn đạt được tất cả? Đàm rỗng hang hồ! Cho nên hần đứng giữa tùy ý bọn chúng tranh đấu, chỉ cần không tổn hại đến huyết mạch hoàng thất, hần có thể mất nhắm mắt mở cho qua. Hần sẽ ở thời khắc cuối cùng mà xác định người ưu tú nhất!

Dĩ nhiên, hần thấy còn chưa đến thời điểm mấu chốt kia, những đứa con này của hần hiển nhiên còn chưa đủ trưởng thành, hần có đủ kiên nhẫn chờ một chút.

Hần đồng ý cho Nam Cung Nguyệt Bản chu du các nước, đồng thời cũng là mở mang kiến thức, cũng là khảo nghiệm khả năng và ý chí của hần, lúc ấy Nam Cung Nguyệt Bản sẽ có đủ kiến thức và trí tuệ để bên cạnh hần. Hần không cho là Nam Cung Nguyệt Bản không muốn ngồi lên ngôi vị của hần, chẳng qua là Nam Cung Nguyệt Bản hiểu được không nên nóng vội, trước khi tranh giành quyền lực với người khác, lựa chọn kiên nhẫn nhường bộ là cách làm sáng suốt nhất, duy nhất không nghĩ ra là tại sao Nam Cung Nguyệt Bản lại chọn cách rời khỏi hoàng cung.

Nếu như hần đoán không sai, sau khi trúng độc, sức khỏe Nam Cung Nguyệt Bản không được như trước, đối với nguy hiểm trước mắt này nên hần quyết định ra ngoài một mình, hần không sợ sẽ bỏ mạng ở ngoài sao? Chẳng qua hơn cả mong đợi, Nam Cung Nguyệt Bản có thể thoát khỏi nguy hiểm.

Giống như đóa hoa sinh trường trong nhà kính ấm áp sẽ chết trong thời tiết lạnh giá, nếu không biết lượng sức mình thì nên để cho hần chịu đau khổ một

lần, hắn theo dõi Nam Cung Nguyệt Bản một mình sinh tồn bên ngoài, nhìn hắn chấp nhận nghịch cảnh mà chết đi hay sẽ đối chọi để sinh tồn?

Nếu không khiến hắn thất vọng, hắn tin tưởng sau khi Nam Cung Nguyệt Bản trải nghiệm bên ngoài trở về sẽ là một diện mạo mới. Mấy năm này hắn tập trung theo dõi Nam Cung Nguyệt Bản liệu mạng sinh tồn bên ngoài?

Những năm đó, hắn vẫn lên quan sát Nam Cung Nguyệt Ly trưởng thành, ngay cả hắn cũng không ưa đứa con nhỏ nhất này, nhưng trừ nhĩ tử hắn không ưa này thì thật đúng là không tìm được ai thích hợp hơn Nam Cung Nguyệt Ly để ngồi lên vị trí của hắn. Về phần Nam Cung Nguyệt Hiền? Tương lai Nam Dục không cần người năng lực tầm thường!

Vì thế hắn không ngại sai người đào thi thể mẫu phi Nam Cung Nguyệt Ly lên, uy hiếp Nam Cung Nguyệt Ly trở về Nam Dục. Đứa con trai này, năng lực của hắn lúc trưởng thành cũng làm hắn hơi kiêng kỵ, nhưng đây chính là điều hắn muốn. Đã là con người thì luôn có nhược điểm, nắm được nhược điểm của Nam Cung Nguyệt Ly có thể ép hắn đi vào khuôn khổ một chút.

Mọi chuyện đều phát triển theo kế hoạch của hắn, biểu hiện của Nam Cung Nguyệt Ly rất tốt, rất nghe lời hắn, mới về Nam Dục liền lập nhiều công trạng, gần như tất cả ưu điểm của một quân vương đều có thể thấy trên người hắn, hoàn mỹ! Hắn chỉ có thể nói đứa con này trời sinh thích hợp ngồi trên địa vị cao, hắn tin tưởng thành tựu của Nam Cung Nguyệt Ly trong tương lai chắc chắn không thua kém hắn.

Nhưng mọi chuyện tốt đẹp chỉ là ảo tưởng, tất cả hoàn toàn bị hủy diệt vào cái ngày Nam Cung Nguyệt Ly đào hôn kia! Hắn không nghĩ đến người luôn trong tầm mắt mình sáu năm lại dám qua mặt hắn, địa điểm kia hắn chỉ đi đến một lần cũng bị Nam Cung Nguyệt Ly tìm được, trộm đi thi thể Dạ Tâm Nghiên (Mẫu phi Nam chủ) lại còn trộm mất binh phù của hắn! Con người tính tình không ổn định này khiến hắn nổi lên sát tâm!

Nhưng điều hắn không nghĩ đến là tại thời khắc này, đứa con thứ hai Nam Cung Nguyệt Bản tám năm trước ra khỏi kinh thành mất dấu nay lại trở lại! Điều này khiến hắn thấy được hy vọng, có thể một mình sống sót bên ngoài có thể chứng minh được năng lực của Nam Cung Nguyệt Bản!

Hắn thấy may mắn khi Nam Cung Nguyệt Ly rút cuộc để lộ bộ mặt thật của hắn, dù mất đi một người thừa kế sáng giá nhưng việc Nam Cung Nguyệt Bản còn sống trở về đủ để chứng minh năng lực của hắn đã sớm ngoài dự đoán?

Nghĩ đến đây, Nam Cung Quân Hạo nhanh chóng thu lại tất cả suy nghĩ trong mắt, hôm nay hắn tới đây cũng không phải để thăm hỏi sức khỏe Nam Cung Nguyệt Bản ra sao, hắn muốn biết có phải Nam Cung Nguyệt Bản ở bên ngoài đã lâu nên giờ cũng muốn đối đầu với hắn như Nam Cung Nguyệt Ly?

Nam Cung Quân Hạo thâm ý liếc nhìn thái giám Lâm Lộc đứng phía sau hắn, Lâm Lộc liền vung phát trần đứng gác ngoài cửa đề phòng có người khác tùy tiện xông vào như Thanh Phong vừa rồi.

“Bản nhi, năm sau Trẫm sẽ để ngươi và Triệu tiểu thư thành hôn, mấy ngày nay ngươi cứ nên ở trong phủ an tâm ở trong phủ dưỡng bệnh đi, không nên chạy loạn khắp nơi.” Câu nói cuối cùng Nam Cung Quân Hạo có ý nói người khác không hiểu vì sao Nam Cung Nguyệt Bản bị bệnh, chẳng lẽ hắn còn không biết? Nữ nhân kia quả là hồng nhan họa thủy, nếu không phải kiêng kỵ binh quyền trong tay Nam Cung Nguyệt Ly, trong quá khứ nữ nhân mê hoặc người như vậy hắn đã sớm trực tiếp xóa bỏ!

Nam Cung Nguyệt Bản không biết Nam Cung Quân Hạo nghĩ cái gì, sát khí cùng phần hận trong mắt lại không thể che dấu. Đối với việc Nam Cung Quân Hạo phái người theo dõi, hắn vô tình phát hiện, dù sao hắn ở ngoài nhiều năm, muốn một đế vương lòng đầy nghi ngờ lập tức tin tưởng hắn là chuyện không thể. Chẳng qua đối với lời cảnh cáo giống như nhắc nhở kia của Nam Cung Quân Hạo thì hắn không thêm để ý chút nào, chưa nói đến hắn không phải Nam Cung Nguyệt Bản thật sự, cho dù thật sự là Nam Cung Nguyệt Bản, hắn chắc chắn sẽ không để người khác làm chủ hôn nhân của mình!

Hắn cười tao nhã: “Phụ hoàng thứ cho nhĩ thần bất hiếu, sợ rằng nhĩ thần không thể thành hôn cùng Triệu tiểu thư.”

Nam Cung Quân Hạo giật mình, hắn còn chưa kịp phản ứng với cảm hận của Nam Cung Nguyệt Ly lại đến lượt Nam Cung Nguyệt Bản từ chối thẳng thừng, “Ngươi có biết mình đang nói gì không?”

Hắn có lòng coi Nam Cung Nguyệt Bản là thái tử tương lai để bồi dưỡng, tất cả mọi người đều nhìn ra, Nam Cung Nguyệt Bản lại không hiểu?

Cho dù hắn lên thu hồi binh quyền của Triệu Kỳ Nghi, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến quyết định trong tương lai của hắn, mà Nam Cung Nguyệt Bản cũng không trở thành đối tượng cho mọi người chỉ trích, chưa nói đến hiện tại Nam Cung Nguyệt Hiền chưa có hành động gì với Nam Cung Nguyệt Bản, cho dù Nam Cung Nguyệt Hiền muốn có hành động hắn cũng không cho phép!

Suy nghĩ của hắn hôm nay đã không còn như trước nữa, hắn sẽ không để mặc mấy nhĩ tử đấu với nhau. Thế sự khó lường, nếu người thích hợp nhất cho vị trí của hắn là Nam Cung Nguyệt Bản gặp chuyện không may, tương lai Nam Dục thật sự có thể sụp đổ, hoặc là nói điều hắn sợ chính là cuối cùng bị Nam Cung Nguyệt Ly chiếm được ưu thế.

“Nhĩ thần hiểu rõ mình đang nói gì, phụ hoàng, người chắc là đến hỏi ý kiến của nhĩ thần chứ không phải đến ban thánh chỉ theo ý mình, xin thứ cho nhĩ thần khó có thể tuân mệnh.”

Nam Cung Nguyệt Bản thu lại nụ cười, đứng lên trong thính đường, trong cơ thể thẳng tắp kia ẩn chứa sự quật cường vô hạn, cho dù lúc này hắn cung kính cúi đầu nhưng không có nửa phần nhượng bộ.

“Phản, phản rồi, tất cả phản rồi! Một đám các người làm phản cả rồi!” Nam Cung Quân Hạo không kiềm chế được tức giận, đập mạnh xuống bàn, trợn mắt nhìn Nam Cung Nguyệt Bản, bọn chúng không biết phân biệt phải trái, một đám lại dám chống lại hắn!

“Phụ hoàng bớt giận.” đối với sự tức giận của Nam Cung Quân Hạo, Nam Cung Nguyệt Bản không có động thái gì, cho rằng hắn dễ dàng thỏa hiệp với hoàng quyền ở nơi này? Không thể nào!

“Hoàng thượng bớt giận, Long thể quan trọng hơn!” khuôn mặt già nua thoa nhiều son phấn của Lâm Lộc đã sớm bị dọa đến trắng bệch khó coi, hắn cảm phát trần run lên vội vàng tiến đến khuyên nhủ.

“Lâm Lộc!” Nam Cung Quân Hạo chột quát.

“Có... Có nô tài.” Cả người Lâm Lộc run lên.

“Bao vây Bản vương phủ cho trẫm! Kể từ hôm nay, không được trẫm tuyên triệu, không cho phép Bản vương xuất phủ!” Nam Cung Quân Hạo hận không thể tiến lên giết chết Nam Cung Nguyệt Bản!

Lúc trước khi Nam Cung Nguyệt Ly phản bội hắn cũng không khiến hắn tức giận như lúc này, hắn vốn biết Nam Cung Nguyệt Ly là con ngựa bất kham rất khó thuần phục, nhưng hắn không nghĩ đến Nam Cung Nguyệt Bản cũng lại hồ đồ như thế, quyền thế bao người muốn mà không có được, hắn lại chẳng thêm ngó đến? Thật không biết suy nghĩ! Hay là ra ngoài ngây ngốc vài năm, giống Nam Cung Nguyệt Ly, lòng đã buông xuống?

“Nam Cung Nguyệt Bản, trẫm cảnh cáo ngươi, không muốn mẫu phi của ngươi có chuyện, ngươi tốt nhất nên an phận một chút cho trẫm, đừng nghĩ rằng trẫm chỉ có một đứa con trai!” Cả một đám đều không biết suy xét, bắt hắn phải dùng mẫu thân uy hiếp như Nam Cung Nguyệt Ly mới bằng lòng đi vào khuôn khổ?

Dứt lời, Nam Cung Quân Hạo phát tay áo, tức giận rời đi.

Nam Cung Nguyệt Bản cười lạnh, cho là như vậy có thể vây khốn hắn? Dạ Nguyệt Ly có thể vì Tiểu Tiểu mà buông tha những thứ này, chẳng nhẽ hắn lại không thể? Chẳng qua chỉ là địa vị một Vương gia mà thôi, hắn không lạ gì!

Nhưng là, có “Mẫu phi” có duyên gặp mặt

“Chủ tử...” vì lo lắng cho thân thể Nam Cung Nguyệt Bản, muốn đưa thuốc lấy được hôm nay cho chủ tử dùng thử một chút, cho nên Thanh Phong căn bản là chưa rời đi xa, không nghĩ đến chủ tử cùng hoàng đế lại gây ra chuyện lớn như vậy, thậm chí bị hoàng đế giam lỏng.

“Tiểu Tiểu không sao?” Nam Cung Nguyệt Bản chậm rãi nở nụ cười phẳng phất như gió xuân, vẫn làm ấm áp lòng người. Dường như chỉ cần nghĩ đến nàng, trong lòng lập tức dịu dàng, cảm thấy có chuyện gì xảy ra cũng không sao cả.

Tháng sau Tiểu Tiểu sẽ đến tuổi trưởng thành, hắn nhất định phải tham gia, cho dù nàng không yêu hắn, nhưng trái tim của hắn chỉ thuộc về nàng...

“Dạ, Mộ Dung cô nương rất khỏe, đây là thuốc hôm nay cô nương điều chế cho người, mặc dù không thể giải độc nhưng tạm thời khó thể áp chế được đau đớn của chủ tử lúc độc phát tác, cô nương có nói Thần Phong lão nhân sắp đến kinh thành, đến lúc đó nàng sẽ xin Thần Phong lão nhân giải độc cho chủ tử, vậy nên chủ tử nên ở trong phủ dưỡng bệnh cho tốt.”

Thanh Phong bẩm báo chi tiết, trái tim lại tràn đầy chua xót, hắn cầm chai thuốc bạch ngọc từ tay Thanh Phong, thẳng tắp xoay người trở về phòng, để lại một mình Thanh Phong cười khổ...

Trong Hiên vương phủ.

Nam Cung Nguyệt Hiên mở vạt áo nằm trên giường, lồng ngực mới vừa sau cuộc mây mưa khê pháp phòng, mà nằm gọn trong lồng ngực hắn là một cô gái trẻ xinh đẹp, màn che được một nửa, mùi dâm mỹ nhẹ nhàng từ đó bay ra,

Ám vệ cúi thấp đầu, đem tin tức hồi báo xong.

“Ha ha ha, tốt!” Nam Cung Nguyệt Hiên cười hả hê, hắn hơi kích động ôm chầm lấy mỹ nhân bên cạnh, bàn tay trước ngực kia đột nhiên nắm bắt một bên khiến nữ nhân nằm trong ngực thờ gập.

Khuôn mặt vui mừng, là trời giúp hắn!

Sau đó hắn vung tay, “Lui xuống đi!”

Quả nhiên hắn đoán không ra, nữ nhân càng xinh đẹp càng lợi hại, không chỉ có Nam Cung Nguyệt Ly từ ngày đó không lên triều, nay thậm chí cả Nam Cung Nguyệt Bản cũng bị bệnh liệt giường, mặc dù không phải bệnh chết đi cũng khiến hắn cảm thấy hết sức đáng tiếc. Nhưng hôm nay lại có tin tốt, lão gia này trong lúc nóng giận đã giam lỏng hắn! Rất tốt, tất cả hy vọng đều hướng về hắn.

Vốn là hắn đang lo lắng Nam Cung Nguyệt Bản sau khi cưới Triệu Thi Mộng sẽ trở thành kinh địch của hắn, đến lúc đó một phần binh quyền nắm trong tay lại trở về lúc ban đầu, nhưng lão gia này ngoài mặt dường như ủng hộ Nam Cung Nguyệt Bản, cái lão gia hòa này, mười mấy năm lại nhất bên trọng nhất bên khinh.

Chuyện làm hắn vui mừng chính là Nam Cung Nguyệt Bản xem ra cũng giống Nam Cung Nguyệt Ly, là loại người không cần giang sơn chỉ cần mỹ nhân, điều này hợp với ý hắn, xem ra không cần hắn thêm dầu vào lửa, hai người này sẽ tự đấu đến người chết ta sống! Còn hắn thì không cần làm chuyện gì,

ngồi hưởng thụ ngư ông đắc lợi. Nhưng để đề phòng phát sinh chuyện ngoài ý muốn, Triệu Thi Mộng này...

“Vương gia, chuyện gì khiến người vui vẻ vậy, nói ra cho thiếp thân biết để có thể vui vẻ cùng ngài.” Lời nói nũng nịu của mỹ nhân tạm thời cắt đứt tâm tư của Nam Cung Nguyệt Hiền.

Hắn cười như không cười nhìn mỹ nhân miết ngón tay phác thảo nên các vòng tròn trên lồng ngực hắn, thân thể lửa lò lớn mật ma sát thân thể hắn, mặt Nam Cung Nguyệt Hiền khẽ động, xoay người đề lên, “Làm sao? Mỹ nhân còn chưa thỏa mãn?”

“Vương gia, người ta còn muốn...” mỹ nhân to gan nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo Nam Cung Nguyệt Hiền.

Nam Cung Nguyệt Hiền cười mãnh liệt, kéo eo nhỏ nhắn của mỹ nhân, thân thể đột nhiên trầm xuống, động tác tàn nhẫn...

“A – a – không nên!” âm thanh rên rỉ thay bằng giọng thống khổ, nữ nhân nằm dưới Nam Cung Nguyệt Hiền mở to hai tròng mắt, nàng không dám tin nhìn nam nhân đang nằm trên người nàng, hai tay lại thắt chặt cổ họng, một loại cảm giác sợ hãi đối mặt với cái chết chạy lên đại não, mà nàng chỉ có thể bất lực kêu lên!

Rốt cuộc tại thời điểm Nam Cung Nguyệt Hiền buông tay, nữ nhân kia cũng tắt thở, chết không nhắm mắt!

Nam Cung Nguyệt Hiền sáng khoái bước xuống giường, ra lệnh “Người đâu! Đem đi!” nghe được nhiều chuyện của hắn như vậy còn muốn yên ổn sống trên đời?

Nữ nhân xinh đẹp thường chỉ có 2 chỗ dùng đến, một loại là để nam nhân phát tiết dục vọng, mà loại này thường xuyên bị vứt bỏ; còn một loại khác là làm cho nam nhân tranh đấu đến chết mới thôi, đây mới thực sự có ích.

Trận tuyết đầu tiên tại Nam Dục yên lặng rơi xuống, trong không khí thổi từng luồng gió lạnh, tất cả đều là hàn khí mùa đông, trận tuyết này rơi đến sáng mới thấy nhỏ dần.

Lúc này cách ngày cập kê Mộ Dung Tiểu Tiểu còn ba ngày.

Cho dù là ở Thần Phong Cốc hay là đang ở Ân Cốc, một năm bốn mùa đều như mùa xuân, mùa đông ở Nam Dục so ra còn kém cả mùa đông ở Bắc Địch, nhưng Mộ Dung Tiểu Tiểu vẫn không thích mùa đông như cũ, nàng hận không thể cả ngày đều cuộn trong chăn.

Mặt trời ấm áp lên cao, ánh mặt trời chiếu vào tuyết trắng khúc xạ lên nhiều tia sáng chói mắt.

Dạ Nguyệt Ly thấy gió tuyết đã ngừng, lập tức muốn ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu ra ngoài phơi nắng, nhưng Mộ Dung Tiểu Tiểu cuộn bản thân mình như cái kén không chịu chui ra ngoài.

Bất đắc dĩ, Dạ Nguyệt Ly chỉ có thể ôm cả người cả chân ra ngoài, cây cối chỉ còn lại cành khô, hoa mai nở ra mấy đóa, tỏa hương thơm phảng phất xung quanh như có như không, Mộ Dung Tiểu Tiểu nghĩ chắc lạnh thêm chút nữa những đóa hoa này mới có thể nở hoàn toàn.

Nụ hoa kia đã chớm nở, vì tuyết rơi cả đêm mà phủ một lớp bông tuyết lạnh giá, trên cành cây nghèo nghèo cũng đóng một lớp băng trong suốt.

Cả người Mộ Dung Tiểu Tiểu chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng lười biếng nói: “Sư huynh, huynh nói xem làm sao sư phụ còn chưa tới?”

Nhìn thấy cái mũi của nàng bị khí lạnh làm cho đỏ bừng, nhất thời Dạ Nguyệt Ly thực đau lòng, hắn ôm thật chặt người trong lòng, trả lời không liên quan, “Hay là trở về phòng, đợi thời tiết ấm lên rồi mới ra ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 124: Chương 86

“Á, vào làm gì? Vừa mới ra ngoài, ở lại một lúc đã.” Thấy Dạ Nguyệt Ly ôm nàng đi về phía phòng trong, Mộ Dung Tiểu Tiểu chớp chớp mắt, lên tiếng yêu cầu.

Dạ Nguyệt Ly cúi mắt, ấn đường khẽ chau lại, trong con mắt đỏ sẫm thoáng qua chút do dự, rồi sau đó lại khôi phục trầm tĩnh, thỏa hiệp nói: “Được rồi, không thể ở lại quá lâu.”

Bên ngoài quá lạnh rồi, muốn đóng băng người lại rồi, vẫn là hắn đau lòng.

Khóe miệng Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ giật, làm ơn, là ai muốn ôm nàng ra nói muốn phơi nắng?

“Sư huynh, người nói xem sao lâu như vậy rồi mà sư phụ và bà ngoại chưa tới?” Bị Dạ Nguyệt Ly phân tán, Mộ Dung Tiểu Tiểu vẫn nhớ mình muốn hỏi

gi.

Trong lòng Dạ Nguyệt Ly trào ra nước chua, lạnh lùng nói: “Nàng cứ yên tâm 100%, Nam Cung Nguyệt Bản không dễ chết như vậy.”

Hừ, nha đầu không có lương tâm này! Chỉ nhớ đến người ngoài!

“Sur huynh, người lại ăn dấm chua à?” Mộ Dung Tiểu Tiểu dờ khóc, nàng liếc mắt, giải thích: “Ta mong sư phụ tới không phải chỉ vì giúp Việt Bản giải độc, mấy ngày nữa là ta cập kê* rồi, phải có người chủ trì.”

*cập kê: lễ trưởng thành của nữ nhi cổ đại.

Ở hiện đại, 18 tuổi mới tính là trưởng thành. Mà ở Nam Dục hoặc Bắc Địch, cô gái 15 tuổi đã coi là trưởng thành, lúc này trong các gia tộc đức cao vọng trọng trưởng bối sẽ làm lễ cập kê, cũng sẽ có khách mời, quá trình hơi phức tạp, chỉ là Mộ Dung Tiểu Tiểu không có ý định làm toàn bộ lễ nghi theo cổ đại, đại khái làm qua loa là được. Mặc dù kiếp này nàng không có người thân, nhưng sư phụ và bà ngoại cũng coi là trưởng bối của nàng, cho nên họ tới chủ trì là điều dễ hiểu.

Vừa nghe đến “cập kê”, mây phủ quanh Dạ Nguyệt Ly lập tức tan, môi mông cũng không kiềm hãm được mà nhẹ nhàng nâng lên, cười tà mị khác thường, đợi nhiều năm như vậy không phải là vì đợi thời khắc này sao, biến nàng hoàn toàn thành của mình?

Giờ Nam Cung Nguyệt Bản vẫn còn bị cấm túc, nếu hấn dám tự mình tới đây, Nam Cung Quân Hạo sẽ dễ dàng tha cho hấn ta sao?

Trong mắt Dạ Nguyệt Ly, Nam Cung Quân Hạo là người không cho phép bất kỳ kẻ nào khiêu chiến quyền uy Đế Vương, một khi bị khiêu khích thì chắc chắn Nam Cung Quân Hạo sẽ nổi sát tâm, cho dù là con trai ruột của hấn cũng không ngoại lệ, không phải hấn là một ví dụ tốt nhất sao?

Chỉ là, từ xưa đến nay Đế Vương luôn như thế.

Có lẽ, đối với bất đồng giữa Nam Cung Nguyệt Bản sẽ chỉ coi như Nam Cung Nguyệt Bản không thể thay đổi được gì, còn về Dạ Nguyệt Ly hấn, ai cũng đừng hòng!

Quan sát sắc mặt Dạ Nguyệt Ly không còn thú như vừa rồi, Mộ Dung Tiểu Tiểu nghiêng đầu nhỏ cười nói: “Ta còn nhớ người nào đó nói muốn tặng ta một món quà thật lớn, hừ hừ, ta vẫn chờ đó.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu cười hài lòng, lại bỏ sót đôi mắt đỏ rực âm trầm bí ẩn của Dạ Nguyệt Ly, giọng nói của hấn êm ái ấm áp như mặt trời sau tuyết rơi, nhẹ nhàng chiếu vào trong lòng nàng: “Ừ, đã sớm chuẩn bị tốt rồi...”

Có thể nói, hấn đã chuẩn bị xong...

Toái Nguyệt tới, hơn tháng nay không thấy Toái Nguyệt, vẫn giữ mặt đầu gối tiêu chuẩn, bóng dáng hấn chột lóe, quỳ một chân trên đất cung kính nói: “Chủ tử, tiểu thư.”

“Làm xong chuyện chưa?” Dạ Nguyệt Ly khôi phục giọng nói lạnh nhạt.

“Bẩm chủ tử, đã làm xong.”

“Rất tốt...”

Mộ Dung Tiểu Tiểu không hiểu ra sao, sư huynh đã sai Toái Nguyệt đi chỗ nào rồi?

Dạ Nguyệt Ly chưa kịp cho Toái Nguyệt lui ra, đột nhiên, một giọng nói có lực xuyên thấu vô cùng lớn truyền đến, nghe giọng nói này, người tới đúng là rất kích động.

“Ha ha! Nha đầu! Lão nhân ta tới rồi...”

Không cần đoán, người tới chính là Thần Phong lão nhân Mục Trạch Dương!

Không đi qua cánh cửa hình vòm trong đình viện mà trực tiếp từ trên bầu trời biệt viện xẹt qua, Mục Trạch Dương không nói hai lời dang đôi tay đánh úp tới Mộ Dung Tiểu Tiểu trong ngực Dạ Nguyệt Ly.

Mục đích cướp người!

Dạ Nguyệt Ly ôm thân thể mềm mại trong ngực, tay không được rảnh, trong giây lát, hai chân đã đánh với Mục Trạch Dương không dưới 20 chiêu!

Cao thủ với cao thủ tỷ thí, thường thì tốc độ và lực cực lớn, dù là Dạ Nguyệt Ly cũng không dám lơ là một chút nào, hướng chỉ là tới cướp người với hấn đấy!

Mộ Dung Tiểu Tiểu dút khoát nằm im, nàng im lặng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ cảm thấy cảnh sắc lúc ẩn lúc hiện...

“Ha ha, tiểu tử, mấy năm không gặp, lại tiến bộ không ít.” Hai mắt Mục Trạch Dương tỏa ánh sáng, mặc dù mấy lần giành không được lại không thấy nổi

giận, dù Dạ Nguyệt Ly chỉ có thể dùng hai chân độ sức, hấn cũng chưa từng khiêm nhường chút nào, một chiêu thành công hả hê cười ha ha.

Nói theo cách nói của Mộ Dung Tiểu Tiểu, Mục Trạch Dương trước kia tuyệt đối không hơn không kém Lão Ngoan Đồng, mà bây giờ, chẳng có chút đáng về trung niên đại thúc tuần tú, bộ dạng nào loạn kia, chỉ có tăng không có giảm, nếu để người trong giang hồ vốn vô cùng kính nể Thần Phong lão nhân nhìn thấy lão không đứng đắn như vậy, vô liêm sỉ đánh lên đồ nhi, chắc mồm rớt đầy đất.

Dạ Nguyệt Ly híp con mắt, ánh sáng lạnh bắn tán loạn, từng trận cuồng phong lạnh lẽo bao phủ quanh người tỏa ra!

Xú lão đầu vô xi này!

Toái Nguyệt định lên giúp một tay lại bị ánh mắt phát ra sát khí bốn phương của Dạ Nguyệt Ly trừng trở về, cuối cùng lại không dám tự tiện chủ trương.

Đầu Mộ Dung Tiểu Tiểu tràn đầy khó hiểu, ai tới nói cho nàng biết, đây là tình huống gì?

Sư huynh trong cảm nhận của nàng, dù Mục Trạch Dương nuôi dưỡng hấn nhiều năm cũng không thấy sư huynh gần gũi chút nào, nàng biết những năm nay nàng biến mất, căn bản sư huynh chưa từng quay lại Phong cốc, càng không lên núi trở về nhìn Mục Trạch Dương một chút, mà cách làm hiện tại của Mục Trạch Dương không thể nói là một kiểu khác của “thân thiết”...

“Sư huynh! Người đang làm gì thế, đừng dọa bọn nhỏ chứ!”

Dung nhan mỹ lệ của Y Na giống Mộ Dung Tiểu Tiểu đến 50%, giờ phút này lông mày khẽ chau lại. Nàng còn ở cửa chính của biệt viện Ly Vương chuẩn bị bảo hộ vệ đi thông báo thì đã thấy Mục Trạch Dương nhún người nhảy qua tường cao, đập lên nóc nhà rồi lao về phía hậu viện.

Thấy hộ vệ biệt viện cũng không cản nàng, chắc là lúc trước Tiểu Tiểu đã sớm chỉ thị, liền khẩn trương cho người dẫn đường, nhưng nàng không ngờ tới mới vừa bước vào đình viện đã thấy cảnh tượng này, khiến nàng sửng sốt một lúc lâu, nếu như nàng không đoán sai, nam tử ôm Tiểu Tiểu không phải là đồ đệ của sư huynh sao?

Lời của Y Na vừa vang lên, trong nháy mắt Mục Trạch Dương dừng tay, lập tức đứng ngay ngắn, bắn khoan bắt an như bị nắm bắt điểm yếu, hấn cười ngượng ngùng: “Ha ha, sư muội, ta đùa giỡn chơi với hỗn tiểu tử này, không phải như ngươi nghĩ đâu.”

Bộ mặt hấn u oán nhìn qua Mộ Dung Tiểu Tiểu rồi sau đó mạnh mẽ trừng mắt với Dạ Nguyệt Ly, lúc này mới phẫn nộ đi đến bên cạnh Y Na.

Dẫn Y Na đến chính là Tức Mặc Tuyết Dương và Di Tinh, mà nhận được tin tức Giáo chủ tiền nhiệm đến, Tần Thương và Ngư Nhi cũng đi theo phía sau.

Tần Thương không tồi, sắc mặt lạnh nhạt che dấu cực kỳ khó mà phát hiện được nét vui mừng thoáng qua, phụ mẫu hấn từng là bộ hạ cũ của Y Na, theo dạy bảo của phụ mẫu từ nhỏ, ít nhiều gì còn để lại trong lòng hấn kính ngưỡng đối với Y Na, chỉ là, hiện tại hấn chỉ trung thành với Mộ Dung Tiểu Tiểu! Ngư Nhi cũng giống thế, nhiều năm sống chung với Mộ Dung Tiểu Tiểu khiến lòng cảm kích ban đầu đối với Y Na hoàn toàn chuyển biến thành lòng trung thành tuyệt đối với Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Nét mặt Tức Mặc Tuyết Dương và Di Tinh lại khác một trời một vực, cho đến khi Y Na quát Mục Trạch Dương hai người mới nhặt lại được cảm của mình, bọn họ phát hiện thì ra sư phụ của chủ tử lại cực phẩm như vậy...

“Người là sư phụ, người nhìn xem người giống chỗ nào.” Y Na bắt đầu đi lắc đầu, sư huynh này của nàng, từ lúc tuổi còn trẻ đã bắt cần đòi, có vẻ vô cùng không đáng tin, nếu không phải là như thế, có lẽ năm đó nàng thật sự sẽ nghe theo sư phụ phản phó mà gả cho sư huynh.

Khụ khụ, nghĩ xa rồi...

“Sư muội, người nhìn tiểu tử kia xem, bao nhiêu năm không gặp, cũng không chào hỏi ta một câu, còn sống chết chiếm lấy nha đầu, ôm cũng không cho ta ôm” Mục Trạch Dương có chút uất ức đối với trách cứ của Y Na, ngay sau đó vừa hận vừa trừng mắt Dạ Nguyệt Ly, cái tên tiểu tử chết tiệt này, thật không đáng yêu!

Nghe Mục Trạch Dương nói như thế, Y Na không khỏi dời tầm mắt nhìn về phía Dạ Nguyệt Ly, coi thường khí lạnh bao quanh người ngược lại rất có khí chất, khuôn mặt trắng nõn lộ ra góc cạnh rõ ràng lãnh tuấn, đôi mắt đỏ sẫm tĩnh lặng như ẩn như hiện ánh sáng bén nhọn, mà khi nhìn về cô gái trong ngực hấn thì trong đôi mắt ấy lại khó nén được sự dịu dàng và cưng chiều.

Hạ tầm mắt, cả người Mộ Dung Tiểu Tiểu bị quấn trong chăn, bị Dạ Nguyệt Ly ôm thật chặt trước ngực, đáng vẻ cực kỳ cẩn thận giống như ôm một trân bảo hiếm thấy trong ngực.

“Bà ngoại, sư phụ.” Thấy Y Na quan sát mình, sắc mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ biến, cười lúng túng, nàng biết bộ dạng nàng lúc này, nếu bị người ngoài nhìn thấy nhất định mắng nàng không thuần phong mỹ tục.

“Được rồi, bà ngoại đi xuống nghỉ ngơi, không quấy rầy vợ chồng son các người.” Nàng không phải là người cứng nhắc, nàng cũng từng yêu cho nên nàng hiểu.

Y Na trêu ghẹo khiến Mộ Dung Tiểu Tiểu giật mình, ngay sau đó môi nàng bắt gặp nhếch lên, đây chính là cảm giác người thân, có sự tán thành của Y Na, nàng phát hiện, nàng tràn đầy lòng tin với sư huynh, nàng tin tưởng, có người thân chúc phúc, nàng và sư huynh nhất định sẽ hạnh phúc...

Thấy Y Na vừa đi, Mục Trạch Dương cũng mất hứng chơi đùa, hần bữu môi, nhìn trời đầy thương cảm, rất có cảm xúc nói: “Ai, lòng người dễ thay đổi...”

Mộ Dung Tiểu Tiểu dở khóc dở cười: “Sur phụ, đợi lát nữa Tiểu Tiểu đến phòng tìm ngài.”

Vấn đề của Việt Bản cần nhanh chóng giải quyết.

Ánh mắt Mục Trạch Dương sáng lên, vui vẻ cười nói: “Được! Lão nhân ta năm đó không thu nhằm nha đầu người làm đồ đệ, chỉ là, không cho phép tay không mà đến!”

Không đợi ánh mắt rét lạnh của Dạ Nguyệt Ly quét tới, Mục Trạch Dương vội vàng chuồn mất, chỉ là để con dâu làm cho hần chút điểm tâm, chỉ thế thôi.

Chẳng lẽ, cái này gọi là có nương tử quên sư phụ?

Kịch hay tàn cuộc, những người khác rõ ràng chưa thỏa mãn, lại nói, cũng ít khi nhìn thấy chủ tử bị đùa giỡn.

“Rất hay sao?”

Rõ ràng lời nói rất nhẹ nhàng nhưng vào đến tai Tức Mặc Tuyết Dương và Di Tinh lại như khối băng lớn nện vào tim, tuyệt đối xuyên tim!

“Cút!”

Mọi người bỏ trốn mất dạng...

“Ha ha...” Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ cười, nàng đột nhiên cảm thấy mặt lạnh của sư huynh chính là dùng để dọa người, sao nàng lại cảm thấy thế này lại đáng yêu.

Đôi con mắt đỏ rực của Dạ Nguyệt Ly nheo lại, rõ ràng tức giận trong đó cuộn cuộn không ngừng, nhưng khi cặp mắt ấy nhìn tới người đang cười xinh đẹp trong ngực thì thoáng chốc biến mất hầu như không còn, tiếng cười như chuông bạc vang dội ở đình viện, Dạ Nguyệt Ly cảm thấy vừa rồi tim bị đè nén rất lâu, bây giờ lại cực kỳ trong sáng, mặt cũng không tự giác hiện lên nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Chương 87: Sư muội dịu dàng

Dạ Nguyệt Ly biết lát nữa Mộ Dung Tiểu Tiểu muốn đích thân xuống bếp chuẩn bị đồ ăn cho Mục Trạch Dương, để lão giải độc cho Nam Cung Nguyệt Bán, hần giận đến tái mặt nhưng lại bị nụ cười của nàng cảm hóa, không kim lòng nổi mà bật ra nụ cười.

Thôi, chỉ cần nàng vui vẻ là được.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cười đến chói lọi như hoa lê, ngo ngoáy vươn tay ra từ trong chăn ôm cổ Dạ Nguyệt Ly...

Phát hiện ý đồ người trong ngực, Dạ Nguyệt Ly cúi đầu ấn xuống môi nàng một nụ hôn, “Ngoan, đừng lộn xộn, cẩn thận bị lạnh.”

Dạ Nguyệt Ly đã sớm sai người đặt thêm mấy chậu than đặt ở góc phòng, lúc này vừa tiến vào phòng không khí ấm áp bao quanh, nội tâm Mộ Dung Tiểu Tiểu không nhịn nổi trở nên nhu hòa, ai nói nam nhân này lạnh như băng không quản tình thân, nhưng đối với nàng hần hết sức tỉ mỉ và cưng chiều.

Dạ Nguyệt Ly ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu trở lại giường, Mộ Dung Tiểu Tiểu đột nhiên trở mình, ‘Chụt’ một tiếng, hôn thật mạnh lên khuôn mặt tuấn mỹ của Dạ Nguyệt Ly, cười đến ngây ngốc, “Sư huynh, muội thật thích huynh...”

Đây còn không phải số mệnh của nàng sao?

Nhưng nàng rất thích hần ghen vì nàng, thích hần bá đạo với nàng như vậy, thích chỉ có hần ở bên cạnh nàng...

Thân thể Dạ Nguyệt Ly chấn động, trong chớp mắt mọi động tác đột nhiên dừng lại, nàng vừa nói cái gì?

Say mê nhìn gương mặt tuấn tú hoàn mỹ của Dạ Nguyệt Ly, Mộ Dung Tiểu Tiểu xúc động, hai ba động tác đơn giản đã mở ra áo ngủ bằng gấm, hai cánh tay trắng như ngọc ôm lấy cổ hần, đôi môi anh đào hôn lên đôi môi mỏng lạnh như băng kia...

Đầu lưỡi ướt át ngọt ngào vừa mới thử dò xét tiến vào, Dạ Nguyệt Ly đột nhiên thức tỉnh, cười mãnh liệt, “Nha đầu muốn sư huynh ăn muội ngay bây giờ?”

Mộ Dung Tiểu Tiểu sững sốt, vội vàng ngoan ngoãn rút tay về, co rúc ở góc giường giống như con tôm, nàng và sư huynh đã hiểu rõ tâm ý của nhau, nhưng nàng thật sự không thể đem chính mình giao cho hắn sớm như vậy.

Nhìn dọc vọng thoáng hiện lên trong mắt hắn, Mộ Dung Tiểu Tiểu bỗng nhiên nhớ đến mỗi đêm bọn họ đều ngủ chung một chỗ, mỗi đêm đều khó khăn kiểm chế, sẽ ‘lau súng cướp cò’ sư huynh kiểm chế như thế nào? Như vậy sau này sức khỏe sư huynh có thể có chuyện không?

“Sư huynh, nếu không sau này chúng ta tách ra ngủ?” Mộ Dung Tiểu Tiểu đề nghị, như vậy sư huynh sẽ không thấy khó chịu nữa, chỉ là nàng không có thói quen tách ra ngủ, giống như lúc còn trong Ân Cốc, nàng bị mất ngủ, luôn nghĩ đến vòng tay ấm áp của hắn.

“Muội thử nói xem?” Dạ Nguyệt Ly nhún mày, không đáp mà hỏi ngược lại. Hắn rất có kiên nhẫn, đã đợi nhiều năm như vậy còn không chờ nổi ba ngày sao?

Cho nên buổi trưa lúc Mộ Dung Tiểu Tiểu tự mình xuống bếp làm mấy món ăn thơm phức bung đến phòng Mục Trạch Dương, bên cạnh còn có Dạ Nguyệt Ly.

Súp nấm hương đậu hũ cá trích, canh gà nấu măng, trứng tráng cà chua, cuối cùng là một đĩa đậu xào.

Mục Trạch Dương cũng không hỏi Mộ Dung Tiểu Tiểu tìm mình có chuyện gì, lập tức cầm đũa lên ăn ngấu nghiến, vừa ăn cơm vừa nháy mắt khiêu khích Dạ Nguyệt Ly.

Hắc hắc, còn không phải làm cho hắn ăn sao? Tay nghề nha đầu thật sự tốt, đáng tiếc sáu năm qua không được ăn qua mỹ vị này, hôm nay được ăn lần nữa, Mục Trạch Dương chỉ cảm thấy hạnh phúc muốn khóc.

Dạ Nguyệt Ly yên lặng không nói, cũng không để ý khiêu khích của Mục Trạch Dương. Nhưng tận đáy lòng thật là khó chịu, cho dù những món ăn này Mộ Dung Tiểu Tiểu đã để cho hắn nếm trước khi đến rồi, nhưng hắn vẫn rất tức giận, nếu không phải trước khi đến nàng dặn dò cẩn thận, hắn thật hận không ném lảo đầu này ra khỏi biệt viện.

Thấy bộ dáng khoa trương như vậy, Mộ Dung Tiểu Tiểu buồn cười, chỉ là mấy món ăn đơn giản mà thôi, biểu hiện sư phụ có cần khoa trương như vậy không?

“Sư phụ, người ăn từ từ, sau này người muốn ăn con sẽ làm thêm cho người.” Nàng thật sự lo lắng Mục Trạch Dương sẽ bị nghẹn, ăn nhanh như cho dù là ăn cá cũng có thể bị hóc xương a.

“Vẫn là nha đầu có lương tâm...”

Không lâu sau, thức ăn được dọn quét sạch sẽ, Mục Trạch Dương uống xong ngụm canh cuối cùng, sờ sờ bụng có chút no căng, gõ nhẹ một cái, cười hỏi, “Nha đầu, con mời sư phụ xuất cốc là có chuyện gì?” theo việc Mộ Dung Tiểu Tiểu mấy năm không trở về cốc xem xét tình hình, đến lễ trưởng thành của nàng lại gọi hắn đến nhất định là có chuyện muốn hắn hỗ trợ.

“Sư phụ, lần này con gặp phải một vấn đề khó khăn. Bệnh nhân trúng độc gì con không nhìn ra được, trúng độc quá lâu, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng người trúng độc dường như phải chịu đựng mỗi tháng một lần độc phát tác, mà thời điểm độc phát kỳ nhất lúc tâm tư không ổn định, nếu không sẽ học máu còn chưa nhắc đến, người trúng độc sẽ đau đớn khó chịu được, con mới điều chế thuốc này tạm thời khắc chế đau đớn trước mắt nhưng cũng không phải kế sách lâu dài.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu vừa dứt lời liền lấy ra bình ngọc trắng trong tay áo, chính là lọ thuốc hôm trước điều chế cho Thanh Phong.

Sau khi Mục Trạch Dương nhận lấy, mở ra đặt dưới mũi ngửi, cũng không có gì đáng ngại, chẳng qua hắn có thể giải độc hay không, trước tiên cần tự mình gặp bệnh nhân.

Hắn cười thâm ý “Hử? Nha đầu muốn ta xem bệnh cho ai, là nam hay nữ?”

Thấy sắc mặt Dạ Nguyệt Ly thay đổi, Mục Trạch Dương biết rõ còn có tình hỏi, “Hả? Nam nhân, là ai hả nha đầu

“Sư phụ, những chuyện này người đừng quản nhiều, người ở lại tối nay con sẽ bảo Tàn Thương đến phủ người đó, con sẽ không đi.” Nàng tin rằng lúc này Nam Cung Quân Hạo tức giận nàng đến nghiêng răng nghiêng lợi, tuyệt đối không muốn nàng và Nam Cung Nguyệt Bán có dính dáng gì đến nhau nữa, không phải nàng sợ, chỉ là không muốn lúc này lại có thêm chuyện phiền toái.

“Mỗi ngày ta đều muốn ăn đồ ăn nha đầu làm”

Mặc dù có chút tiếc nuối vì chiếm riêng Mộ Dung Tiểu Tiểu, nhưng Mục Trạch Dương vẫn nắm lấy cơ hội để đòi hỏi yêu cầu.

Lão đầu này được voi đòi tiên! Dạ Nguyệt Ly bực mình.

“Biết rồi, sư phụ.” Mộ Dung Tiểu Tiểu vô lực vỗ trán.

Thật mất thể diện, nếu như có ngày sư phụ bị người nào đó dùng một bữa cơm gạt đi, nàng cũng không ngạc nhiên.

Dạ mỡ ngồi cuối bàn ôm người nhỏ trở về phòng, hiển nhiên là sau khi trừng phạt lại thiếu chút nữa không kiềm chế nổi.

Hắn nhần!

Đêm trước ngày Mộ Dung Tiểu Tiểu cập kê.

Vì dễ dàng ăn được mỹ vị, Mục Trạch Dương đến gặp Nam Cung Nguyệt Bán chẩn bệnh, phần lớn thời gian vẫn sống ở biệt viện.

Cho đến khi có chút phát hiện mới mới có thể lập tức chạy đến Bán vương phủ tìm Nam Cung Nguyệt Bán thử thuốc.

Tâm địa thật độc ác, loại độc như vậy giang hồ đã thất truyền nhiều năm, không trách được nha đầu không biết, ngay cả hắn cũng chỉ mới gặp qua lúc còn trẻ, tuy tên gọi là ‘thực tâm’ nhưng không phải thực sự ăn mòn trái tim, chẳng qua là sẽ làm cho tim của người trúng độc tê dại dùng đập trong chốc lát, đến lúc không thể hô hấp một thời gian sẽ chết đi, tiếp xúc với máu sẽ chết, vì vậy người chết do trúng độc này rất khó phát hiện nguyên nhân.

Đây mới là điểm đặc biệt của loại độc này, vừa là độc vừa không phải là độc.

Nhưng điều khiến hắn nghi ngờ là người trúng loại độc này bất kể nhiều hay ít, đừng nói đến chuyện có thể cứu sống hay không mà chết tại chỗ là kết quả tất yếu, nhưng hắn không nghĩ đến Nam Cung Nguyệt Bán này lại còn sống như một kì tích.

Là mạng hắn lớn? Chi là hắn không thấy được thôi?

Tò mò bói một quẻ mới biết được điểm quý dị, Mục Trạch Dương thầm nghĩ, xem ra thế gian này thật sự đang thay đổi.

Độc còn sót lại trong cơ thể Nam Cung Nguyệt Bán hiện giờ nhất thời rất khó giải trừ, chỉ có thể dựa vào sau này không ngừng loại bỏ từng chút một mới có thể hoàn toàn loại bỏ, như vậy hắn điều chế thuốc tắm là biện pháp ổn định nhất.

Bóng đêm nặng trĩu, gió lạnh gào thét, từng bông tuyết rơi xuống, trong kinh thành Nam Dục lại nổi lên trận tuyết thứ hai.

Bán vương phủ.

Nam Cung Nguyệt Bán cả người trần trỗng ngâm trong thùng thuốc, được thủy đèn nhánh khó ngửi, sắc mặt hắn tái nhợt, trên trán mồ hôi to như hạt đậu thoát nhìn rất dọa người, thứ duy nhất không thay đổi chính là đáy mắt hắn vẫn tràn đầy ôn nhu.

Mới một chút khổ sở như vậy, hắn phải chịu được, đây là việc Tiểu Tiểu làm cho hắn,

Chẳng qua là khi hắn hoàn toàn khỏe mạnh năng sẽ trở lại bên cạnh hắn sao? Hồi tưởng lại tình cảnh lúc nàng trong ngực người khác, Nam Cung Nguyệt Bán đột nhiên cảm thấy trái tim đau nhói như bị đâm một nhát.

“Tiểu tử, ngươi nghĩ tiếp nữa cẩn thận bị đau chết.” Mục Trạch Dương vừa quan sát màu sắc thuốc trong thùng vừa bắt đầu dĩ cảnh cáo.

Hai ngày ở chỗ này, hắn hiểu tâm tư này của Nam Cung Nguyệt Bán.

Lòng dạ này thật độc ác, di chứng chính là tâm tư không thể xao động quá lớn, nhất là dễ dàng động lòng vào chuyện khác là cực kỳ kiêng kỵ vào thời khắc này, bình thường không có gì đáng ngại nhưng lúc này Nam Cung Nguyệt Bán đang ngâm trong thuốc để bức độc ra, nếu lúc này cố ý nghĩ đến những điều này, chỉ sợ hắn chưa kịp trị lành cho hắn, hắn đã bị đau đớn mà chết.

“Mục tiên bối, chủ tử làm sao vậy?”

Thấy Nam Cung Nguyệt Bán đau đến hai bên thái dương nổi gân xanh, cắn chặt răng kìm lại cũng không chịu rên một tiếng bộ dáng vô cùng thống khổ, Thanh Phong đau đớn như đầu tim bị rút ra, ngậm bực chính mình vô dụng, không giúp được gì, chỉ có thể trông nhìn chủ tử chịu khổ.

“Ngươi hỏi hắn đi, nghĩ đến chuyện không nên nghĩ, ngươi đi khuyên hắn, hắn mà đau đến chết sẽ đập vỡ biển hiệu của lão đầu ta.” Dứt lời, Mục Trạch Dương đem những vị thuốc cuối cùng bỏ vào trong thùng, phui tay nói tiếp, “Tốt lắm, lão đầu ta phải đi về rồi, ngâm khoảng nửa canh giờ nữa thì tự mình đi ra, nhớ kỹ, nếu không muốn chết thì ít nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ.”

Chẳng qua nhớ đến Mộ Dung Tiểu Tiểu để dành thức ăn cho mình, Mục Trạch Dương mới không yên lòng nhắc nhở, bóng dáng chuẩn bị đi ra ngoài.

“Tiên bối, chủ tử nhà chúng ta thật sự không có chuyện gì sao?” Thanh Phong thấy sắc mặt Nam Cung Nguyệt Bán dù không thống khổ như vừa rồi nhưng vẫn là đau đến hô hấp cũng khó.

Mục Trạch Dương cũng không quay đầu lại, chỉ khoát tay áo về phía sau: “Yên tâm, không chết được.” mạng chưa đến đường cùng sao có thể dễ dàng chết như vậy.

Hôm sau.

Từ sớm Mộ Dung Tiểu Tiểu đã bị Dạ Nguyệt Ly lôi ra khỏi chốn, nàng bày ra khuôn mặt đáng thương cầu khẩn nói, “Sur huynh, không nên a, lạnh quá lạnh quá a.”

Mời vừa rời giường, Mộ Dung Tiểu Tiểu còn mơ màng, nhắm mắt chui vào trong ngực Dạ Nguyệt Ly, bộ dáng đáng thương kia lập tức khiến Dạ Nguyệt Ly mềm lòng, muốn đem nàng thả lại trong chăn.

Cần răng, Dạ Nguyệt Ly lại lôi người từ trong ngực ra, không để ý nàng lên án, hai ba động tác đã mặc xong xiêm y cho nàng, vội vàng cầm áo choàng lông chồn đã chuẩn bị cho nàng từ trước mặc vào.

Áo choàng lông chồn ánh vàng mềm mại, chiếu rọi dung nhan xinh đẹp của nàng, thoát nhìn người trong ngực hần lúc này thật xinh xắn lạnh lợi.

Cũng chỉ là thời gian ngắn ngủi một chút, xung quanh liền ảm áp trở lại, Mộ Dung Tiểu Tiểu thoải mái hừ nhẹ, tiếp tục chui vào ngực Dạ Nguyệt Ly mơ màng ngủ tiếp.

Dạ Nguyệt Ly sùng nịnh cười khê, cũng lười đánh thức Mộ Dung Tiểu Tiểu, ôm nàng đi.

Hần ôm nàng đi đến phòng khách, nơi đó đã sớm chuẩn bị ổn thỏa, chỉ chờ đến lễ cập kê của nha đầu.

Nhưng là chuẩn bị tỉ mỉ tất cả cũng đều bị Dạ Nguyệt Ly không chút nhượng bộ gạt đi, Mục Trạch Dương và Y Na thật không còn lời nào để nói, những lễ nghi cần thiết trong lễ cập kê đều bị đơn giản đến mức chỉ cần kính trà là xong.

Lý do, Mộ Dung Tiểu Tiểu buồn ngủ.

May là không có khách đến tham dự, nếu không sẽ là trò cười cho thiên hạ.

Đi ngang qua sân, Dạ Nguyệt Ly ôm người trở về phòng, chỉ chờ đến buổi trưa ăn cơm sinh nhật.

Đề lại Y Na và Mục Trạch Dương sững sờ đứng nguyên tại chỗ trong thính đường (phòng khách) người nhìn ta, ta nhìn người, hai người không nói được lời nào.

Trong Bản vương phủ.

Đang nặng nề suy nghĩ trốn thoát hộ vệ để tham gia lễ cập kê của Mộ Dung Tiểu Tiểu, đột nhiên Nam Cung Nguyệt Bản nhận được tin tức trong cung truyền đến, Liễu phi (mẫu phi Nam Cung Nguyệt Bản) bệnh nặng!

Nam Cung Quân Hạo! Hần cố ý!

Xem ra hần đã đánh giá thấp độ tàn nhẫn của Nam Cung Quân Hạo, cũng đúng, để vương tử trước đến nay vốn tuyệt tình, bất quá chỉ là cung phi trong cung đồng nhất mà thôi.

Nhưng hần vẫn không thể liều mạng được, ít nhất hiện tại không thể, tóm lại là hần chiếm lấy thân thể này, không thể thấy chết mà không cứu.

Ngồi kiệu chạy nhanh đến hoàng cung, Nam Cung Nguyệt Bản ngăn không được lo lắng, hoặc là nói hần đang sợ hãi, lễ cập kê ở cổ đại có ý nghĩa gì, hần hiểu!

Tiểu Tiểu, nàng...

Chỉ mong là hần suy nghĩ quá nhiều thôi.

Nhưng!

“Thanh Phong, người lên vào biệt viện Ly vương, ta muốn sau khi trở về nghe được tất cả mọi chuyện xảy ra.”

“Dạ, chủ tử.”

Thanh Phong khom người đáp, đưa mắt nhìn cổ kiệu đi xa, lập tức xoay người thi hành mệnh lệnh. Hần là chủ tử của nàng, lời của hần nàng chưa bao giờ chống lại, mặc dù trong nội tâm nàng đang bị đè nén đến cực điểm.

Bên trong biệt viện Ly vương.

Sau khi biết lễ cập kê vô lý lúc sáng sớm, Mộ Dung Tiểu Tiểu muốn đâm ngực hần.

Thật vất vả ôm người đến, rồi lại kết thúc qua loa như vậy, thật là quá kỳ cục!

Thật tốt là Mục Trạch Dương và Y Na không nói gì nàng, để báo đáp, Mộ Dung Tiểu Tiểu liền tự mình xuống bếp làm một bàn thức ăn cho Mục Trạch Dương và Y Na, ngoài mặt là hàn huyên thực tế là muốn xin lỗi bọn họ.

Sau khi ăn trưa xong, Dạ Nguyệt Ly khẽ hôn lên trán nàng, mặt đầy trịnh trọng nói, “Nha đầu, không phải muội muốn có lễ vật sao? Chờ sư huynh đi lấy lễ vật cho muội, đừng có chạy lung tung biết không?”

Mộ Dung Tiểu Tiểu mắt nhỏ sáng ngời, sư huynh thật sự chuẩn bị lễ vật cho nàng?

Nhưng sư huynh hàng ngày đều ở bên cạnh nàng, làm sao có thời gian đi chuẩn bị lễ vật?

“Biết điều một chút ở lại đây chờ ta trở lại.” Không yên lòng dặn dò lại lần nữa, bóng dáng Dạ Nguyệt Ly lướt ra khỏi gian phòng như một trận gió.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nằm lại trên giường, mở to con ngươi trong suốt nhìn nóc giường máu tím, thầm nghĩ sư huynh sẽ chuẩn bị lễ vật gì cho mình? Không biết sao nàng thật mong đợi a.

Dạ Nguyệt Ly đi đến thư phòng, cầm lấy hộp gắm trên giá sách, nhưng không lao vội trở về phòng mà đi đến một chỗ khác.

“PHANH” tiếng đập cửa vang lên.

Mục Trạch Dương đang ăn trộm run lên, cho là bị bắt tại trận nhất thời bị làm cho sợ đến mức nhất thời kêu to: “Đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm, ta chỉ là không muốn thành quả lao động của nha đầu bị đồ võ, rất đáng tiếc...”

Đợi sau khi thấy rõ người đến là ai, nhất thời nét mặt già nua của Mục Trạch Dương suy sụp, tức giận nói: “Tiểu tử! Không biết dọa người có thể hù chết người sao? Người là đồ nhi bất hiếu!”

“Thứ đồ kia.” Mặt Dạ Nguyệt Ly không chút thay đổi.

“Cái gì?” Mục Trạch Dương cắn một miếng đùi gà, mặt không hiểu, đồ gì?

“Thuốc, người cũng biết.” Dạ Nguyệt Ly vờn tay ra.

“Rốt cuộc là thuốc gì a, tiểu tử người có thể nói rõ một chút hay không?” Mục Trạch Dương cố gắng duy trì bộ mặt nghi ngờ, nụ cười khóe môi nhìn thà nào cũng thấy vẻ gian trá.

Rõ ràng biết còn có hỏi.

“Con chắc chắn có biện pháp làm cho người không thể ăn được thức ăn nha đầu làm, nếu người không đưa thứ đồ đó cho con.” Dạ Nguyệt Ly đánh thẳng vào điểm yếu của Mục Trạch Dương.

Tiểu tử chết tiệt này, thật không đáng yêu chút nào! Thật không đáng yêu! Bị hấn trêu chọc?

Mục Trạch Dương mất hứng gặm đùi gà trong tay, một tay khác đưa vào trước ngực lục tìm, một lúc sau lấy ra một hộp nhỏ ném cho Dạ Nguyệt Ly oán hận nói, “Này, cầm đi.” Dừng lại một chút, hấn nói: “Nha đầu nói cho ta biết sáu năm trước người gần mạch đứt đoạn bị trọng thương, nhờ kỹ năng chóng tìm đến ta ngâm thuốc, không nên kéo dài nữa.”

Tiểu tử chết tiệt, bị thương cũng không thấy hấn nói gì, nếu không phải nha đầu nói cho hấn, hấn căn bản là không biết.

Dạ Nguyệt Ly híp mắt lại, không đáp lại, bóng dáng chợt lóe liền đi khỏi nhà bếp.

Tiếng mở cửa phòng nhẹ vang lên, Mộ Dung Tiểu Tiểu lập tức ngồi dậy mừng rỡ kêu, “Sư huynh!”

Dạ Nguyệt Ly bước mấy bước đã đến trước giường, hai tay ôm nàng để lên đùi mình, chống đỡ trán của nàng, nhẹ nhàng liếm hôn đôi môi anh đào của nàng, “Nha đầu, muội nhất định sẽ thích lễ vật mà huynh chuẩn bị.”

Hấn đưa hộp gắm lấy từ thư phòng giao vào tay nhỏ của Mộ Dung Tiểu Tiểu, dùng ánh mắt ý bảo nàng mở ra xem một chút.

Mộ Dung Tiểu Tiểu loay hoay mở hộp gắm trong tay, so với bàn tay nàng thì hơi lớn hơn một chút, phía trên bao phủ một lớp ánh sáng màu tím trong suốt bóng lánh, là màu nàng yêu thích, bề ngoài vô cùng tinh xảo đẹp đẽ, nàng không khỏi tò mò trong hộp rốt cuộc là vật gì?

Chậm rãi mở nắp hộp, trong nháy mắt thấy được lễ vật trong hộp, nàng vô cùng kinh ngạc, trong ngực tràn đầy vui sướng và hạnh phúc, nhìn bộ dáng ôn nhu của Dạ Nguyệt Ly, tâm tình kích động trong ngực làm nàng có chút không tiếp nhận nổi. Những điều tốt đẹp và hạnh phúc này trước đây nàng không dám mong ước xa vời, hôm nay nam tử trước mặt này toàn bộ làm hết cho nàng, ngực nàng tràn đầy cảm giác không ngôn từ nào tả được.

Bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, Mộ Dung Tiểu Tiểu đặt hộp gắm xuống một bên, nóng lòng bắt được tay Dạ Nguyệt Ly, cẩn thận quan sát.

Quả nhiên!

“Sư huynh, sao người lại ngốc như vậy?” Mộ Dung Tiểu Tiểu rất muốn cười, hé miệng nhưng làm cách nào cũng không cười nổi, hốc mắt có chút nóng lên, thanh âm nghẹn ngào.

Vật trong hộp là thứ mà kiếp trước nàng thích nhất, Chuông gió.

Khác với Chuông gió của Việt Bản là chuỗi tinh xảo hơn, mà phái trên đều là màu tím vô sò, viên nào viên nấy đều xinh xắn, là dùng mấy chục viên không lớn hơn ngón cái là bao xâu qua vô sò tím.

Nàng biết chuỗi Chuông gió vô sò vô cùng tinh tế, lực ít kim không xuyên qua được, lực mạnh vô sò sẽ vỡ vụn, bây giờ nhìn đến tay trái Dạ Nguyệt Ly có nhiều lỗ kim nhỏ, Mộ Dung Tiểu Tiểu đã hiểu hết.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay Dạ Nguyệt Ly, dường như làm như vậy hấn sẽ không đau nữa.

Cẩn thận quan sát từng về mặt thay đổi của người trong ngực, Dạ Nguyệt Ly vừa mừng rỡ vừa có chút đau lòng, hấn đưa nàng lễ vật này cũng không muốn nhìn thấy nàng đau lòng.

Yên lặng cầm tay, Dạ Nguyệt Ly nở nụ cười vẻ không có chuyện gì, “Nha đầu ngốc, cầm kim là việc của nữ nhi, sư huynh chưa quen nên mới như vậy.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu lại nắm tay Dạ Nguyệt Ly đặt ở môi khẽ hôn, rồi sau đó áp vào lồng ngực hấn ẩn giấu nước mắt sắp tràn ra, rầu rĩ đáp: “Ừ.”

“Nha đầu, còn lễ vật.” khoe môi Dạ Nguyệt Ly chậm rãi vùng lên, cười đến ma mị.

“Cái gì?” Mộ Dung Tiểu Tiểu không hiểu, vuốt vuốt chuông gió trong tay, không ngẩng đầu lên hỏi.

Dạ Nguyệt Ly cắn cánh mộ Mộ Dung Tiểu Tiểu một chút, lấy chuông gió trong tay nàng đặt sang bên cạnh, rồi sau đó hạ xuống màn che ở giữa khẽ cười nói: “Nha đầu rất nhanh sẽ biết...”

Một động tác nghiêng người, Dạ Nguyệt Ly áp Mộ Dung Tiểu Tiểu dưới thân, ánh đỏ trong mắt toàn là dục vọng, “Nha đầu, huynh muốn muội! Ngay bây giờ!”

Lời nói bá đạo này luôn có thể khiến nàng không tự chủ mà run rẩy, bàn tay trắng nõn của nàng khẽ chống đỡ lồng ngực hấn, nàng nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn về một bên, “Sư huynh, không được, muội còn chưa trưởng thành...”

“Lý do quá cũ, bác bỏ.”

“Huynh đây là phạm tội!”

“Đây là Nam Dục quốc, muội hôm nay đã trưởng thành.”

“Muội chưa tắm.”

“Huynh không ngại.”

“Huynh, huynh đã sớm tính trước âm mưu.”

“Dù sao muội cũng chạy không thoát được đâu, nha đầu, biết điều một chút trở thành nữ nhân của huynh đi.”

“Hiện tại là ban ngày!”

“Yên tâm, sẽ không có ai xông vào.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu muốn kháng cự, Dạ Nguyệt Ly lại nhanh hơn một bước bắt được tay nàng đặt lên đỉnh đầu, hai chân đè nặng hai chân nàng, không để cho nàng nhúc nhích nửa phần.

Chuyện cho tới bây giờ đã không chịu được nàng phản kháng, hấn muốn nàng. Đây là tình thế bất buộc.

Trong mắt Dạ Nguyệt Ly hiện lên một luồng thâm ý, ngay cả dục vọng cũng cháy lan ra cả đồng cỏ, thái độ khác thường lại rất kiên nhẫn, hấn mút lấy đôi môi non mềm của Mộ Dung Tiểu Tiểu, bá đạo cuốn lấy lưỡi nàng, một tay khác động tác thật nhanh.

Mộ Dung Tiểu Tiểu bị Dạ Nguyệt Ly hôn đến thần trí mơ hồ, tuy biết hấn cời y phục của nàng nhưng lại vô lực ngăn cản.

“Nha đầu, đừng cự tuyệt huynh, huynh yêu muội.” thanh âm trầm thấp khàn khàn rừ rừ bên tai, Mộ Dung Tiểu Tiểu bị hấn ngậm vành tai, trong mắt cũng không còn tiêu cự, tràn ngập bên tai, trong lòng cũng tràn đầy là hấn...

Bên môi Dạ Nguyệt Ly nhợt nhạt nở nụ cười, đây là điểm mẫn cảm của nha đầu, hấn còn nhớ.

Cảm giác được lời nói của nam nhân đã sớm nặng nề thờ đốc, ý thức Mộ Dung Tiểu Tiểu dần dần bị phủ sương mờ, hạnh mầu dày, hai gò má đỏ hồng, Dạ Nguyệt Ly hôn nàng một lát, rồi sau đó hôn ở cổ nàng, gặm cắn da thịt mềm mại của nàng, dường như khẽ cắn một chút, thân thể mềm mại phía dưới sẽ nhẹ nhàng run rẩy, mà những nơi hấn đi qua sẽ lưu lại những vết màu hồng...

“Không, không nếu như vậy...” Mộ Dung Tiểu Tiểu hai mắt đầy sương mù, bất lực thừa nhận tất cả, hàm răng khẽ cắn môi dưới, ẩn nhẫn tràn qua bờ môi, nàng chỉ cảm thấy thật khó chịu, da thịt bị hấn hôn qua nóng bỏng đến không chịu được, bên trong cơ thể cũng có cái gì đó rục rịch, cảm giác xa lạ này làm nàng mong đợi, rốt cuộc là cái gì?

Mềm mại cầu khẩn, thay vì kháng cự, càng giống làm nũng hơn, có thể khơi lên dục vọng dã thú đã chôn dấu trong lồng ngực Dạ Nguyệt Ly nhiều năm. Mà hấn vẫn luôn khắc chế ngọn lửa sắp xông tới, cũng thiêu đốt ký trí, dường như không có kiên nhẫn nhẹ nhàng cời xiêm y của nàng.

Hắn nghĩ có thể làm cho người nhỏ bé có khó chịu hay không, nhưng một tiếng nói mềm mại này, nụ hôn nhẹ nhàng đột nhiên thay đổi, nóng bỏng và kịch liệt, giống như muốn đem nàng ăn hết sạch sẽ, khát vọng tích lũy nhiều năm lộ rõ ở thời khắc này, cuồng dã mà mãnh liệt, đỉnh nhọn kia mạnh mẽ ở giữa hai chân Mộ Dung Tiểu Tiểu, vận sức chờ phát động!

“Nha đầu, muội biết huynh chờ đợi ngày này đã bao nhiêu năm không? Sur huynh vẫn luôn chờ đến ngày muội trưởng thành, để muội hoàn toàn chỉ thuộc về huynh...”

Môi mông Dạ Nguyệt Ly vẫn chưa hề rời đi, coi như là nói chuyện, cũng là dán chặt lấy đôi môi anh đào, lần này hắn vừa triển miên hôn, vừa vận nội lực ở tay khác...

“Tê--”

Chỉ cảm thấy toàn thân chợt lạnh, trong nháy mắt xiêm y của Mộ Dung Tiểu Tiểu nát thành từng mảnh nhỏ, còn nàng cả người đã không còn mảnh vải nào.

Cũng tại lúc này, mảnh tím hoàn toàn buông xuống, chặn lại cảnh tượng tốt đẹp kia. Dạ Nguyệt Ly nặng nề thở dốc, còi ra trời buộc trên người, ánh mắt hắn sâu thẳm, dường như mê hoặc hơn bình thường!

“Không được nhìn muội như vậy, không được!” Mộ Dung Tiểu Tiểu tay chân còn bị giữ, chỉ có thể thẹn quá hóa giận khẽ kêu lên, đột nhiên lạnh lẽo làm nàng nhất thời khôi phục tiếng nói.

Cũng không biết là quá lạnh hay là xấu hổ, hô hấp của Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút dồn dập, tới trong tai Dạ Nguyệt Ly lại là một loại hấp dẫn, hắn động tình liếm mát trước ngực nàng, liên tiếp làm Mộ Dung Tiểu Tiểu hừ nhẹ, hắn đưa tay xuống bụng, thậm chí còn tà ác phủ xuống địa phương kín đáo của nàng, cảm giác được mật dịch chậm rãi chảy ra, Dạ Nguyệt Ly cười đến ma mị, “Ngoan, để Sur huynh yêu muội...”

Sắc mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu hồng ửng dỗi, mặc dù biết hôm nay không thể tránh được, nhưng rõ ràng như vậy...

Nàng thật khó có thể tiếp nhận.

“Nha đầu, nhớ kỹ là huynh yêu muội, dùng tính mạng yêu muội!”

Khi hắn nói xong câu đó, Mộ Dung Tiểu Tiểu đột nhiên phát hiện một lực mạnh xông đến, nhất thời xé rách toàn thân, nàng đau đến thân thể phát run, nước mắt trong suốt không nhịn được nữa rơi xuống.

Mộ Dung Tiểu Tiểu khóc nức nở, “Đau! Đi ra ngoài! Huynh đi ra ngoài cho muội!”

Đau quá! Còn đau hơn bị súng bắn!

Trên trán Dạ Nguyệt Ly xuất hiện những giọt mồ hôi lớn rơi xuống trước ngực Mộ Dung Tiểu Tiểu, hắn cắn chặt răng, nặng nề thở hổn hển, lồng ngực phập phồng không ngừng, nơi nào đó lại không dám cử động.

Nga! Chết tiệt! Nơi đó quá chặt!

Nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu đau đến rơi nước mắt, Dạ Nguyệt Ly thương tâm không dứt, ngay cả dục vọng khó có thể khống chế nhưng hắn vẫn sợ làm nàng bị thương.

Thôi, không thể vì mình nhất thời ham muốn mà làm bị thương nàng.

Dạ Nguyệt Ly ôn nhu hôn xuống khóe mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu, cau mày khó chịu hỏi: “Đau lắm hả? Thật xin lỗi, huynh lập tức ra ngay.” Hắn không nghĩ đến lại đau như vậy!

“Không cho phép nhúc nhích, huynh không được nhúc nhích!” Mộ Dung Tiểu Tiểu tràn đầy nước mắt, nàng một mực tránh thoát gông cùm Dạ Nguyệt Ly, mười ngón tay mạnh mẽ bám vào bờ vai của hắn, móng tay cắm thật sâu vào trong da thịt, trong chớp mắt liền thấy trên bả vai Dạ Nguyệt Ly tràn ra vài tia máu tươi.

Sắc mặt Dạ Nguyệt Ly cũng không thay đổi, chẳng qua là đau lòng nhìn nàng, nếu như bám vào hắn có thể khiến nàng bớt khó chịu, hắn nguyện ý cho nàng phát tiết.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Dạ Nguyệt Ly chân tay luống cuống, hắn cảm giác nơi nào đó của mình sẽ nổ tung, cũng không dám lộn xộn chút nào, chỉ một mực nói xin lỗi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu kinh ngạc thu hồi bàn tay trắng nõn, nhìn bả vai đầy vết thương kia, bỗng nhiên tự trách không dứt, chuyện cho đến bây giờ nàng lại lùi bước cái gì, đau cũng chỉ đau một chút.

Nam nhân trước mặt này muốn cho nàng tất cả, nàng còn có cái gì không thể giao cho hắn?

Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, ôm lấy gương mặt tuần tú đầy đau lòng của hắn, an ủi, “Chờ muội, một lát sẽ tốt thôi.”

Mà những lời yêu thương kia, nàng cũng không keo kiệt nữa.

“Ly, muội yêu huynh, rất yêu rất yêu huynh.” Đây là lần đầu tiên nàng biểu lộ thật sự, cũng là trong tình huống mình thanh tỉnh mà thổ lộ với hắn...

“Nha đầu...” Dạ Nguyệt Ly không dám tin trọn to hai tròng mắt, nàng gọi hắn là gì? Nàng vừa nói cái gì?

“Lặp lại lần nữa!”

“Ly, muội yêu huynh.” Mộ Dung Tiểu Tiểu chỉ có thể nhắm lại hai mắt, vì nàng hiểu được cả đời này cũng không còn người nào có thể đi vào lòng nàng nữa.

Thanh âm trúc trắc, tay theo bản năng vòng lên bả vai hắn, tư thái hoàn toàn tin nhiệm, để cho Dạ Nguyệt Ly không cách nào nhịn được dục vọng mãnh liệt...

Chẳng biết từ lúc nào tuyết trắng tung bay bên trong biệt viện, gió lạnh gào thét, mà tình nhân trong phòng lại thỏa mãn, phong tình kiều diễm, chuông gió màu tím dập dờn theo màn trướng, linh đình rung động, cùng bên trong giường thỉnh thoảng truyền ra tiếng trầm thấp, tấu ra một khúc nhạc êm tai động lòng người hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Động Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Chương 88: Đói bụng ăn nàng.

Bóng đêm lặng lẽ không tiếng động buông xuống, ánh trăng bạc bao phủ toàn bộ biệt viện, tuyết trắng bao la phủ xuống mọi nơi, một mảnh tĩnh lặng.

Trong phòng chính, chiếc giường được che giấu kỹ càng, quần áo tan nát hỗn loạn rơi bên cạnh, trong không khí mờ hồ vương vấn mùi vị hoan ái yêu mị còn chưa tan hết.

Dạ Nguyệt Ly còn chưa phục hồi tinh thần sau một hồi trầm luân vừa rồi liền phát hiện trời đã hơi tối, mà lúc này đã sớm lỡ mất bữa tối.

Trách hắn khi đó vừa thấy đôi mắt xinh đẹp mờ mịt sương, ôm lấy thân thể mềm mại không xương của nàng liền quên giới hạn, thậm chí biết rõ nàng không chịu nổi quá nhiều kịch liệt nhưng vẫn quên hết tất cả, chỉ biết liều mạng đòi hỏi...

Nhìn gương mặt mệt mỏi trong ngực, Dạ Nguyệt Ly cảm thấy lòng mình đang run rẩy, hạnh phúc ùn ùn kéo đến lấp đầy trong lồng ngực, hắn chậm rãi cúi đầu khẽ hôn lên trán mịn màng vẫn còn mồ hôi của người trong ngực, nếu không phải lúc này đang ôm nàng chân chân thật thật, trong mũi hít vào mùi hương của nàng thì hắn thậm chí còn nghi ngờ mình đang mơ.

Mà khi cần cổ và bờ vai trắng như tuyết kia thoáng lộ ra, phơi bày những dấu vết chẳng chịt chỉ chít do hắn tạo ra, dấu vết thuộc về hắn.

Mặc dù trong lòng tự trách không dứt nhưng hắn vẫn không nhịn được nhẹ nhàng nhếch khóe môi, rốt cuộc, hắn có được rồi.

Dạ Nguyệt Ly không khỏi vui mừng siết chặt hai cánh tay, ôm chặt thân thể trắng nõn mềm mại như tơ, con người này là trân bảo của cả cuộc đời hắn!

Lông mi vừa dài vừa dày của Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ chớp chớp, rồi sau đó chậm rãi mở mắt ra, cảm giác bị người nào đó ôm chặt trong ngực có chút khó có thể hô hấp, chợt tỉnh táo, nàng nhớ lại từng cảnh tượng lúc trước, sắc mặt nhất thời đỏ như tôm luộc, nàng mím chặt bờ môi, bàn tay trắng liền muốn đẩy Dạ Nguyệt Ly đang gắn sát vào người nàng ra.

Cảm giác người trong ngực tỉnh lại, Dạ Nguyệt Ly khẽ cười đùa nghịch những sợi tóc vương trên trán Mộ Dung Tiểu Tiểu, vuốt ve gương mặt của nàng, động tác cực kỳ dịu dàng giống như đang nâng niu một món bảo bối, mà nay, con mắt đỏ rực luôn chìm trong âm u thâm thúy lại sáng chói lợi long lanh trước nay chưa từng có.

Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút hoang mang, kinh ngạc nhìn Dạ Nguyệt Ly, muốn nhìn cho rõ, trong con mắt đỏ rực xinh đẹp kia có thứ gì đó như ẩn như hiện.

Loại ánh mắt này, nàng hiểu, bởi vì vừa mới trải qua...

“Nha đầu...” Nhận ra người trong ngực muốn đẩy hắn ra, Dạ Nguyệt Ly càng siết chặt hai cánh tay, giọng nói trầm thấp lộ ra sự đói khát khó giải thích: “Ta còn muốn nữa, cho ta thêm một lần nữa.” Dứt lời, dưới lớp chăn gấm, thân thể trần của Dạ Nguyệt Ly có ý ma sát lên thân thể không mảnh vải che thân của Mộ Dung Tiểu Tiểu, đôi mắt đỏ rực càng lúc càng sâu thẳm.

“Huynh...Huynh...” Rất nhanh, nàng liền cảm thấy như có cái gì đó cố ý chống khe vào giữa đùi nàng, màn đêm đã sớm buông xuống, cả một buổi chiều, chẳng lẽ người đàn ông này còn chưa thấy đủ?

“Huỳnh đói rồi, nha đầu.” Dạ Nguyệt Ly cắn lấy bờ môi Mộ Dung Tiểu Tiểu, nhẹ giọng nói nhỏ.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cắn chặt môi dưới muốn kim nén bản thân không bật thốt ra tiếng rên khẽ, thân thể cũng không tự chủ mà khẽ run lên, nàng cố gắng gạt cái đầu nhỏ, nhanh chóng phụ họa nói: “Được, chúng ta nhanh chóng dùng bữa tối.”

Đã rất lâu nàng và sư huynh không ra khỏi cửa phòng, tin chắc rằng sư phụ và bà ngoại cũng đã sớm đoán được bọn họ xảy ra chuyện gì, nghĩ đến những thứ này, Mộ Dung Tiểu Tiểu đỏ mặt đến mức có thể nhỏ ra máu.

“Nhưng huynh không muốn ăn cơm.” Dạ Nguyệt Ly lộ ra vẻ mặt vô tội.

“Hả?” Đói bụng không ăn cơm vậy muốn ăn cái gì?

Rất nhanh, Dạ Nguyệt Ly đã vì giải thích những nghi ngờ khó hiểu của nàng...

Thân thể hai người đều trần như nhộng, Dạ Nguyệt Ly cười đến tà mị, theo đường cũ mà thuận lợi cùng nàng kết hợp với nhau.

“Ừm!” Thân thể hai người đều run lên, Dạ Nguyệt Ly không khỏi hừ nhẹ ra tiếng, hân yêu đến chết cái cảm giác thân mật khẳng khái như thế với nàng!

Dạ Nguyệt Ly nhỏ giọng nói: “Nha đầu... Đói bụng ăn muối...”

Mỗi lần va chạm so với lần trước càng khiến cho Mộ Dung Tiểu Tiểu không kiềm chế được mà hừ nhẹ ra tiếng, hai cánh tay trong suốt sáng bóng như ngọc bắt lực ôm lấy cổ của hắn, dưới sự hướng dẫn của hắn, theo hắn cùng nhau leo lên đỉnh tình ái triền miên đến tận cùng...

“Không... không được rồi...!”

Không biết đã qua bao lâu, giọng nói mềm mại có chút khàn khàn của Mộ Dung Tiểu Tiểu vang lên, nàng mềm nhũn xui lơ bên dưới hắn, đôi mắt đắm lệ mông lung nhìn Dạ Nguyệt Ly.

“Nha đầu...” Dạ Nguyệt Ly mạnh mẽ ôm nàng, không ngừng hít thở thật sâu để dục vọng cuồng loại thét gào trong cơ thể từ từ tan đi, hắn chưa bao giờ biết, hóa ra tình yêu giữa nam và nữ lại ăn vào xương tủy đến vậy, hôm nay mới được nếm thử hương vị ngọt ngào của nàng, khiến hắn biết được mùi vị muốn ngừng mà không được!

“Ly...” Mộ Dung Tiểu Tiểu bị Dạ Nguyệt Ly ôm trong ngực, trong giọng nói khàn khàn mang theo tiếng khóc nùng đậm, nàng mệt quá, toàn thân chỗ nào cũng đau nhức không thôi giống như bị nghiền nát, đây là lần đầu tiên nàng nếm thử loại khổ sở mà có cảm giác cực kỳ thoải mái này, khó mà diễn tả bằng ngôn ngữ được, trên cả tuyệt vời, nhưng giờ phút này nàng vừa mệt vừa đói, thật sự rất muốn nghỉ ngơi.

Nàng mạnh mẽ mở hai mắt, đau lòng nhìn bả vai dài rộng của Dạ Nguyệt Ly, nơi đó còn lưu lại thương tích nàng phát tiết trong lúc đau đớn, ngón tay nhỏ bé của nàng nhen nhàng lau nhẹ, nhẹ giọng hỏi: “Đau không?”

Dạ Nguyệt Ly sững sờ, cảm nhận được sự cẩn thận dưới lòng ngón tay nàng, hắn chống khẽ trán mình lên trán nàng, phủ nhận nói: “Không đau.” Nha đầu đúng là chuyện bé xé chuyện to, mấy dấu vết này của hắn đâu bằng được sự đau đớn của nàng.

Hắn nhẹ nhàng đặt nàng xuống, nhẹ nhàng phi thân một cái liền xuống giường rót cho Mộ Dung Tiểu Tiểu một chén nước, rồi sau đó lại chui vào trong chăn lần nữa, ôm nàng ngồi ở trên đùi, nói: “Ngọa, uống nước.”

Dựa sát vào tay Dạ Nguyệt Ly, Mộ Dung Tiểu Tiểu không cầu nhàu mà uống xong cốc nước lớn, lúc này mới cảm thấy cổ họng dễ chịu hơn một chút.

Mất thấy người trong lòng có vẻ buồn ngủ, Dạ Nguyệt Ly không khỏi thầm trách mình không biết tiết chế, còn nhiều thời gian, bọn họ còn nhiều thời gian.

Sau đó, hắn truyền âm cho ám vệ, cũng không lâu sau, thức ăn và nước nóng đã được đưa vào trong phòng, cho đến khi cửa phòng khép lại, Dạ Nguyệt Ly mới ôm người từ trong màn che đi ra. “Tắm trước đã, ăn chút gì đó rồi ngủ tiếp.”

Da thịt trắng nõn như ngọc cứ như vậy lộ ra ngoài, khắc sâu vào đáy mắt hắn là những vết đỏ khắp người Mộ Dung Tiểu Tiểu, lồng ngực hắn kịch liệt đập phồng, dục vọng vừa mới áp chế lại bắt đầu rục rịch, hắn vội vàng dời tầm mắt đến nơi khác.

“Ừ.” Mộ Dung Tiểu Tiểu mặt đến mức mắt gần như không mở ra được, nàng mơ mơ màng màng đáp.

Bồn tắm to như vậy chứa đầy nước ấm, sương mù mờ ảo, Dạ Nguyệt Ly ôm thân thể mềm mại trong ngực đi vào bồn tắm, Mộ Dung Tiểu Tiểu vừa tiếp xúc với nước, cả người càng thêm xui lơ không dứt, một tay Dạ Nguyệt Ly ôm lấy người, một tay giúp nàng tắm rửa.

Dạ Nguyệt Ly càng không ngừng cảnh cáo mình, mặc dù không thể khiến lòng mình không có chút tạp niệm nhưng tóm lại cả quá trình cũng không làm loạn chút nào.

Mặc lại quần áo cho Mộ Dung Tiểu Tiểu lần nữa, Dạ Nguyệt Ly lại ôm nàng đến cạnh bàn dùng bữa, nhìn một chút người vì mệt mỏi mà ngủ từ lúc đang tắm, Dạ Nguyệt Ly bất đắc dĩ thở dài, chỉ có thể nâng chén cháo gà lên, uống từng ngụm từng ngụm cháo gà vào trong miệng rồi dùng miệng đưa cháo vào trong miệng Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Cho đến khi ăn xong chén cháo gà, Dạ Nguyệt Ly mới hải lòng ôm người ngủ thật say.

Sáng sớm ngày hôm sau Nam Cung Nguyệt Bản mới về vương phủ mà Ninh Thanh Phong đã chờ ở cửa vương phủ từ sớm.

“Như thế nào?” Trong giọng nói Nam Cung Nguyệt Bản rõ ràng có chút nóng nảy.

“Chủ tử...” Lần đầu tiên Ninh Thanh Phong có ý nghĩ muốn làm trái lệnh Nam Cung Nguyệt Bản, hiện tại Nam Cung Nguyệt Bản đang trong giai đoạn trị liệu máu chốt, nàng không muốn chủ tử có chút sơ xuất nào.

Hơn nữa, nàng thực sự không hiểu vì sao Nam Cung Nguyệt Bản lại quan tâm Mộ Dung Tiểu Tiểu như thế, nàng biết rất rõ bọn họ gặp nhau mấy lần, nếu nói yêu đến mức không cách nào từ bỏ được thì nàng thật sự khó có thể hình dung ra.

“Nói!” Nam Cung Nguyệt Bản quét ánh mắt vẫn còn mang sát khí về phía Ninh Thanh Phong, cũng không có chút dịu dàng nào.

Ninh Thanh Phong gắt gao nhíu chặt lông mày, trong lòng ngũ vị tạp chất hỗn loạn, Nam Cung Nguyệt Bản lại vì nàng ấy mà động sát tâm với nàng? Mặc dù cái mạng này thuộc về hắn nhưng nàng cũng không muốn phải chết như vậy!

Nàng hít một hơi thật sâu, quyết tâm gạt hết tất cả những suy nghĩ phiền muộn sang một bên, thấp giọng bẩm báo, nội dung ngắn gọn từ sau bữa ăn trưa đến giờ Dạ Nguyệt Ly và Mộ Dung Tiểu Tiểu đều không ra khỏi phòng, chỉ dặn dò ra ngoài.

Cho tới giờ phút này, nàng đã hoàn toàn hiểu rõ vì sao hôm qua chủ tử đột nhiên quyết định ra lệnh cho nàng giám thị biệt viện Ly Vương, điều chủ tử lo lắng đã thành sự thật.

“Tại sao ngươi không ngăn bọn họ lại?” Con mắt Nam Cung Nguyệt Bản như muốn nứt ra, tiếng rống giận buồn bã vang lên, thân thể hắn chợt lóe, một bàn tay lạnh lẽo nắm giữ chiếc cổ nhỏ yếu của Ninh Thanh Phong, năm ngón tay từ từ dùng sức.

Vì sao phải như thế?

Đáy lòng Nam Cung Nguyệt Bản không ngừng cất lên câu hỏi, vì sao không phải người vào cung thông báo cho hắn? Có lẽ hắn còn có thể cứu vãn trở lại.

Mặc dù trong lòng hắn hiểu rõ Nam Cung Quân Hạo quyết tâm muốn vây khốn hắn trong cung, không cho hắn có cơ hội có thể trốn thoát, nhưng mà giờ phút này, hắn chỉ có thể cho rằng Ninh Thanh Phong cố ý làm như vậy mới có thể không khiến nội tâm đau đớn kịch liệt!

Tiểu Tiểu, cuối cùng nàng cũng thuộc về người khác. Chúng ta, cứ như vậy khó có thể trở lại như lúc ban đầu.

Mộ Dung Tiểu Tiểu, nàng thật nhẫn tâm!

“Khó có thể... đến gần...” Giọng nói Ninh Thanh Phong khàn khàn không ngừng, ngay cả khi sức mạnh trên cổ khiến nàng khổ sở không chịu nổi, nàng lại không phản kháng chút nào.

Sẽ phải chết như thế sao? Trong lòng Ninh Thanh Phong than nhẹ, định mệnh thật thích trêu đùa, không ngờ có một ngày nàng lại chết trên tay của chủ tử...

Hồi tưởng lại xung quanh biệt viện Ly vương đầy rẫy tai mắt, từ lúc bọn họ tiến vào biệt viện đã sớm bị theo dõi, chỉ là, đối với lần đột nhập này của họ, âm vệ không ngăn cản lại, nhưng từ tận đáy lòng nàng hiểu, nếu các nàng có chút động tĩnh khác thường, kết quả chắc chắn sẽ là giết ngay tức khắc!

“Phụt...”

Cuối cùng Nam Cung Nguyệt Bản không áp chế được khí huyết sôi trào trong ngực, một ngụm máu tươi trào ra. Bàn tay nắm chặt cổ Ninh Thanh Phong bỗng chốc vô lực rũ xuống.

Sao lại thế này!

Nam Cung Nguyệt Bản oán hận che ngực, hôm nay, ngay cả nghĩ đến nàng cũng là xa xỉ với hắn.

Nam Cung Nguyệt Bản cười đến cực kỳ đau khổ, cũng đúng, Tiểu Tiểu không chọn hắn là sáng suốt, thân thể hắn tan hoang như vậy, sao có thể cho nàng một tương lai tươi sáng đây.

Ninh Thanh Phong giữ lại được tính mạng, còn chưa kịp lấy hơi, chỉ thấy trong chớp mắt sắc mặt Nam Cung Nguyệt Bản hoàn toàn thay đổi, hơn nữa bước chân lao đảo một mình đi vào trong viện.

“Chủ tử, không cần suy nghĩ nữa, thân thể là quan trọng nhất.” Ninh Thanh Phong liền vội vàng tiến lên vịn thân thể không ngừng lay động của Nam Cung Nguyệt Bản, cố nén kích động muốn kho khan, khàn giọng khuyên nhủ.

Nàng vẫn nhớ như in dẫn dò của Mục Trạch Dương, nếu Nam Cung Nguyệt Bản không thể khống chế tâm trạng bất ổn, đừng nói đến việc bệnh tình sẽ nặng thêm, thậm chí còn có thể mất mạng!

“Cút ngay!” Nam Cung Nguyệt Bản đột nhiên hất cánh tay Ninh Thanh Phong ra, híp hai mắt, lớn tiếng cảnh cáo, nói: “Ngươi được chạm vào người của Bồn vương sao?”

Hắn Nam Cung Nguyệt Bản không yếu ớt như vậy!

“Ồi, sao lại thế này? Lão nhân ta mới một đêm không thấy ngươi, sao ngươi lại biến mình thành đáng vè nửa sống nửa chết thế này?”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Chương 89: Cho hắn ăn no

Mục Trạch Dương rất không thoải mái, nha đầu còn chưa làm bữa tối cho hắn thì thôi, ngay cả sáng nay cũng không thấy bóng người đâu! Điều do tên tiểu tử thúi Dạ Nguyệt Ly, thật sự đáng ghét! Dám cướp mất phúc lợi ăn cơm của hắn.

Không có cách nào, Mục Trạch Dương nghĩ đến cảnh phải ngồi chờ không bằng đến xem một chút bệnh tình của Nam Cung Nguyệt Bản, có thể sẽ nhanh chữa khỏi bệnh cho hắn, nha đầu có thể sẽ có phần thưởng cho hắn?

Thật không nghĩ đến là hắn vừa mới tới liền thấy Nam Cung Nguyệt Bản khí huyết công tâm, coi như là mạng chưa đến lúc chấm dứt, cũng không cần làm bận như vậy?

“Ta nói này Nam Cung Nguyệt Bản, ngươi thật sợ muốn đập vỡ bảng hiệu của lão đầu ta?” nét mặt già nua của Mục Trạch Dương nhăn lại, trực tiếp lướt tới cạnh Nam Cung Nguyệt Bản, nắm lấy cổ tay của hắn bắt mạch, vẫn ổn, chỉ là khí tức có chút hỗn loạn!

Nam Cung Nguyệt Bản im lặng không nói, tùy ý để khí huyết cuộn cuộn trong cơ thể, ánh mắt lạnh lùng nhìn Ninh Thanh Phong, im lặng cảnh cáo nàng không được tùy tiện hành động.

Bị ánh mắt lạnh lẽo của Nam Cung Nguyệt Bản nhìn đến, Ninh Thanh Phong vừa khẽ mở miệng lại nhanh chóng mím chặt môi, cho dù nàng không nói, Mục Trạch Dương cũng biết rõ từ lâu, chủ tử như vậy chỉ là tự dối mình dối người thôi.

Lúc này Mục Trạch Dương mới chú ý đến Ninh Thanh Phong đứng một bên, sắc mặt mất đi vẻ tự nhiên, còn có vết bầm trên cổ còn chưa kịp biến mất cho hắn thấy chủ tử bọn họ vừa xảy ra tranh cãi, nói không chừng lại cũng vì tiểu nha đầu nhà hắn.

“Ngươi, đi chuẩn bị những thứ này, chuẩn bị cho chủ nhân nhà ngươi ngâm mình hôm nay.” Mục Trạch Dương vẫy tay để Ninh Thanh Phong lui ra, tạm thời phá vỡ không khí có chút quỷ dị này.

Ninh Thanh Phong cảm kích nhìn Mục Trạch Dương, nhẹ giọng nói: “Thanh Phong đi ngay, xin tiền bồi tội một chút.”

Thấy Nam Cung Nguyệt Bản lo lắng đến bất động, Mục Trạch Dương khẽ kéo nhẹ hắn, nhướn mày nói: “Đi thôi, ngươi lo lắng cái gì, ngại bệnh tình chưa đủ nặng sao?”

“Tiền bồi, Tiểu Tiểu nàng...” Nam Cung Nguyệt Bản ấp úng, mặc dù rất muốn hỏi một chút tình huống của Mộ Dung Tiểu Tiểu, nhưng khó có thể mở miệng.

“Tiểu tử, lão đầu ta chỉ muốn nói, vật là của ngươi tất sẽ là của ngươi, vật không phải của ngươi, dù cưỡng cầu cũng không được, nếu ngươi có tình muốn vậy, lão đầu ta sẽ không ngăn cản nhưng hậu quả thế nào cũng chỉ một mình ngươi gánh chịu.”

Mục Trạch Dương cũng không cho rằng chỉ nói mấy câu đã khiến Nam Cung Nguyệt Bản thức tỉnh, nhưng là chuyện hắn nên nói, số mệnh Nam Cung Nguyệt Bản là ở Nam Dục, hắn và Tiểu Tiểu không có kiên quan, hắn nghe vào tai là tốt nhất, cho dù hắn không nghe vào, cho tiểu tử thúi Dạ Nguyệt Ly kia một chút áp lực cũng tốt, ai bảo hắn không tôn kính người già?

Nam Cung Nguyệt Bản vô lực cười, nụ cười đau khổ vô cùng.

Hắn hiểu được, nếu như hắn thật sự làm điều gì đó, hắn thật sự không thể chấp nhận được sự oán hận và chán ghét của Tiểu Tiểu, nhưng nếu là như thế hắn sẽ phải buông tay?

Trong biệt viện Ly vương.

Mộ Dung Tiểu Tiểu còn đang chần chui vào hướng nguồn nhiệt, thỏa mãn hừ nhẹ một tiếng, thầm nghĩ mùa đông ngủ như này là thoải mái nhất, dĩ nhiên nếu bụng không kêu đói.

Đột nhiên, Mộ Dung Tiểu Tiểu mở mắt!

Về mặt anh tuần gần trong gang tấc, cặp mắt thâm tình kia rạng rỡ nhìn nàng. Thậm chí Mộ Dung Tiểu Tiểu còn thấy sáng chói trong chốc lát, nhưng ngay sau đó nàng liền khôi phục, chuẩn bị rời giường.

“A—”

Cả người đau nhức khiến cho Mộ Dung Tiểu Tiểu hiểu được người nam nhân trước mặt hôm qua mãnh liệt như thế nào, làm cho nàng hôm nay không rời giường được.

Cảm giác được nụ cười của Mộ Dung Tiểu Tiểu mất tự nhiên, trong nháy mắt Dạ Nguyệt Ly bối rối, hai cánh tay đặt bên hông nàng nâng lên, coi Mộ Dung Tiểu Tiểu như một loại trân bảo ôm trở về trong ngực, khẩu khí mang theo vẻ tự trách và khẩn trương: “Làm sao, còn đau chỗ nào?”

Nhất thời Mộ Dung Tiểu Tiểu đen mặt, người này, đúng thật là tự vạch áo cho người xem lưng!

Nhận thấy sắc mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu cực kém, đột nhiên Dạ Nguyệt Ly ôm nàng thật chặt, thân thể lại khẽ run rẩy, lời nói mang theo vẻ bất an: “Nha đầu, muội hồi hận?” hồi hận giao bản thân mình cho hắn?

Mộ Dung Tiểu Tiểu vừa định không để ý đến hắn nhất thời động tác cứng đờ, nàng có chút buồn cười, nam nhân này sau khi hai người kết hợp tối qua, không thể non hèn biến như những lăng tử bạc tình trong thiên hạ, cũng không cố ý nói những lời ngon tiếng ngọt, hoặc giống như những người vô tình coi nàng như người lạ, mà là lo sợ nàng đổi ý, những chuyện như này hẳn người nên lo lắng là nữ nhân mới phải.

Nàng trừng mắt, nhìn mình bị hai tay hắn khóa chặt trước ngực, bỗng nhiên nhớ đến lúc mình vừa mới từ kiếp trước đến, tứ chi bị đông cứng lạnh như băng thì gặp được nam nhân này, cũng chưa từng cảm nhận được. Mặc dù đây là lần đầu tiên hai người bọn họ cùng nhau trải qua mùa đông ở bên ngoài, dù trời rét lạnh nhưng tâm vẫn ấm áp.

Hoài niệm, ánh mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ động, nụ cười từ từ nở bung, nàng xấu hổ vùi mặt sâu vào ngực Dạ Nguyệt Ly, lời nói của nàng tức giận lại ẩn chứa hạnh phúc khó phát hiện: “Người cũng đã là của huynh rồi, sao có thể hồi hận đây?”

Nếu hồi hận, hôm qua nàng sẽ cự tuyệt hắn, nhất định sẽ không để hắn đặt được mục đích, cả trình tiết đáng quý nhất của nữ tử cổ đại nàng cũng giao cho hắn, hắn chẳng lẽ còn hoài nghi?

Lời nói này của Mộ Dung Tiểu Tiểu chính là khẳng định tình cảm của mình, Dạ Nguyệt Ly nghe thấy lại khẩn trương, cho rằng Mộ Dung Tiểu Tiểu đã giao bản thân mình cho hắn vì thế không thể hồi hận.

Dạ Nguyệt Ly ôm chặt eo nàng, như muốn đem nàng nhập vào thân thể hắn, bá đạo nói lớn: “Mộ Dung Tiểu Tiểu! Muội không được hồi hận! Huynh nói cho muội biết, đừng nói đời này, sau này đời đời kiếp kiếp muội cũng thuộc về huynh! Muội không muốn cũng được, hồi hận cũng được, cũng không thể thay đổi huynh chắc chắn là nam nhân của muội, huynh nhất định không để muội rời khỏi huynh!”

Lần hẹn ước này khiến Mộ Dung Tiểu Tiểu sùng sốt, cả khuôn mặt nàng đỏ bừng cười, hỏi: “Ly, muội nói hồi hận khi nào?”

Nhìn đến dung nhan tinh tế dỏm của nàng, đầu tiên Dạ Nguyệt Ly ngẩn ra, sau đó đôi mắt dao động mãnh liệt, mà khóe miệng của hắn dường như rộng đến mang tai, hắn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, triền miên hôn, làm cho nàng đắm chìm thật sâu.

Một hồi lâu.

“Huynh nghĩ muốn...”

Bị hôn đến chóng mặt, Mộ Dung Tiểu Tiểu mới vừa thanh tỉnh trở lại một chút, lại nghe người khác lớn mật đòi hỏi.

“A, nhưng chúng ta đã làm nhiều lần...” Mộ Dung Tiểu Tiểu yếu ớt lên án.

Bỗng nhiên nàng nhớ đến kiếp trước có nghe qua một câu nói: nam nhân sau khi được nếm thử thức ăn mặn sẽ thành con sói.

Hôm nay nàng có thể nghiệm chứng làm sao có thể thỏa mãn con sói bên cạnh nàng đây?

“Hôm nay còn chưa có...” Dạ Nguyệt Ly mặt đầy vẻ nghiêm túc.

Mộ Dung Tiểu Tiểu im lặng.

Cho nên nàng lại trầm luân lần nữa.

Nhưng là.

Làm được một lần sẽ có lần thứ hai, lại không có tiết chế làm đến lần thứ ba, rốt cuộc Mộ Dung Tiểu Tiểu bùng nổ!

“Dạ Nguyệt Ly, huynh có dừng lại không? Muội chết đói rồi!”

“Tại sao huynh lại không thấy đói?” gương mặt anh tuấn Dạ Nguyệt Ly đầy nghi ngờ.

“Muội làm sao biết!” Mộ Dung Tiểu Tiểu phẫn nộ.

“Huynh cho rằng đã cho muội ăn rất no rồi, xem ra vẫn chưa đủ.” Dạ Nguyệt Ly tự cho mình đã tìm ra điểm mấu chốt.

Mộ Dung Tiểu Tiểu vô cùng im lặng, đây không phải là cho nàng ăn no, đây là muốn ép khô nàng, là cho chính hấn ăn no thôi?

“Đến, ngoan, há miệng.” Không biết Dạ Nguyệt Ly móc từ đâu ra cái hộp nhỏ, lấy ra từ bên trong một viên thuốc trắng như tuyết đưa đến miệng Mộ Dung Tiểu Tiểu, nhẹ giọng dụ dỗ.

Trong nháy mắt mùi hương truyền đến mũi làm Mộ Dung Tiểu Tiểu thanh tỉnh, nàng vui mừng hỏi: “Cái này không phải là...”

“Ừ, nhanh ăn đi.” Dạ Nguyệt Ly sùng ái sờ sờ đỉnh đầu nàng, khẽ cười đáp.

Mộ Dung Tiểu Tiểu một ngụm nuốt viên băng liên hoàn xuống bụng, chép miệng vài cái rồi hỏi: “Sur phụ cho?”

“Ừ”

Dạ Nguyệt Ly nhẹ nhàng đứng dậy, rồi sau đó ôm lấy người nhỏ, chăm rãi đi vào phòng trong tắm rửa.

Nàng còn nói mình là vị thành niên? Lo rằng thân cận quá sớm sẽ ảnh hưởng đến cơ thể? Thật ra thì ở Nam Dục, nữ nhân mười bốn tuổi là được thành thân, những cô gái giống như nàng cũng đã sớm sinh con nối dõi, nên mười lăm tuổi cũng không có gì không ổn.

Chẳng qua là theo lời nha đầu nói thì không an toàn, hấn cũng không muốn tương lai sẽ xảy ra chuyện thống khổ, mà băng liên hoàn có thể giúp nha đầu tăng cường thể lực, ngoài bách độc bất xâm còn có thể tăng cường nội lực, như vậy hấn cũng yên tâm

Nhưng hấn cũng không hối hận chút nào vì muốn nàng lúc này, với hấn mà nói thì chuyện nàng hoàn toàn trở thành người của hấn là quyết định sáng suốt nhất, cũng làm hấn thỏa mãn một chuyện, hấn yêu nàng, không cho phép bất cứ kẻ nào mơ ước nàng, mà trước đây nàng chính là được hấn nhận định là của mình...

Trong Hiên Vương phủ.

Rõ ràng mặt trời đã nhô cao, băng tuyết đã tan ra nhưng trong Hiên vương phủ lại u ám, gió lạnh từng trận.

Lúc này Nam Cung Nguyệt Bán cũng không còn vẻ tự tin như vài ngày trước đó, xem ra Nam Cung Quân Hạo kiên quyết yên lặng, tức giận lan tràn, nó bộc nom nớp lo sợ, thấp thỏm bất an, chỉ sợ không cẩn thận sẽ chết thật thê thảm như tên nô tài kia, chốc lát mạng sống đã không còn.

Nhanh chóng đi xuyên qua chỗ hành lang gấp khúc, Nam Cung Nguyệt Hiên đi đến thư phòng, một cước đá mở cửa phòng.

“Huyết Thiên lại đến kinh thành?” Nam Cung Nguyệt Hiên trầm giọng hỏi.

“Hồi bẩm Vương gia, vẫn chưa.” Đi theo phía sau là tâm phúc của Nam Cung Nguyệt Hiên, hấn khom người đứng cạnh thư án, cau mày lại nói: “Vương gia, thứ tội thuộc hạ nhiều lời, thuộc hạ cho là không thể quá tin tưởng Huyết Thiên. Không nói đến việc Huyết Thiên vô cùng thần bí trong giang hồ, hấn tu luyện ma công, là tà môn võ công tàn nhẫn, Huyết Thiên không hành tẩu giang hồ lại ẩn thân ở kinh thành theo dõi động tĩnh triều đình, không thể không hoài nghi hấn có mục đích không thể cho ai biết.”

Nam Cung Nguyệt Hiên phát tay áo, hai mắt híp lại, nói: “Trước mắt không cần quản chuyện của hấn, Bỏ vương và hấn cũng không tính là quan hệ hợp tác.” Hấn không tiết lộ chuyện Huyết Thiên cho hấn bình phù cho bất kể kẻ nào, theo hấn càng ít người biết chuyện này càng tốt.

“Dạ”

“Rốt cuộc là Bân vương phủ xảy ra chuyện gì? Sắc mặt Nam Cung Nguyệt Hiên vừa chìm xuống, hấn vốn định ngồi xem hai người Nam Cung Nguyệt Bán và Nam Cung Nguyệt Ly tranh đấu, mà lúc này hai người lại không đấu, Nam Cung Nguyệt Ly còn phái người đến chữa bệnh cho Nam Cung Nguyệt Bán? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Hồi bẩm vương gia, thuộc hạ đã tra rõ, người kia chính là Thần Phong lão nhân Mục Trạch Dương.”

“Cái gì?” Nam Cung Nguyệt Hiên thẳng người, hấn kinh ngạc hỏi, “Làm sao Nam Cung Nguyệt Ly mời người đến được?”

“Hai người Ly vương gia và cô gái họ Mộ Dung kia chính là đồ đệ của Thần Phong lão nhân.”

“Lại còn có chuyện như vậy, khó trách vì sao Nam Cung Nguyệt Ly còn sống, hóa ra là có cao nhân giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Chương 90: Gả cho hắc đi.

Nam Cung Nguyệt Hiền không thể không cẩn thận nghiền lại, không ngờ Nam Cung Nguyệt Ly lại may mắn như thế, có thể trở thành đệ tử của Thần Phong lão nhân! Có ai không biết Thần Phong cốc đây? Bao nhiêu cao thủ võ lâm vất óc suy nghĩ tìm cách đến đó bá sự, không ngờ Nam Cung Nguyệt Ly lại từ đó mà ra!

Về phần Mộ Dung Tiểu Tiểu, xem ra hắc còn quá xem thường nữ nhân này rồi, cho là nàng chỉ có tướng mạo xinh đẹp, khó trách hoàng yến lần trước có thể dễ dàng thắng Triệu Thi Nhân như vậy, thì ra là kẻ thừa Thần Phong cốc giống Nam Cung Nguyệt Ly, xem ra lão già đã biết từ sớm!

Nam Cung Nguyệt Hiền hí hai mắt, ánh mắt âm hiểm độc ác: “Có tra ra thân thế Nam Cung Nguyệt Bàn có gì đáng ngại hay không?”

“Đối với bên ngoài Bàn Vương chỉ nói là ngẫu nhiên bị cảm phong hàn, chỉ là theo như thám tử hồi báo, ngày nào Thần Phong lão nhân cũng đến Bàn Vương phủ và lại thời gian ở lại chơi cũng không ít.”

“Hả? Nếu là ốm đau bình thường thì càng không cần phải mới đến Thần Phong lão nhân.” Nam Cung Nguyệt Hiền khẽ cong khóe môi, ngón trỏ vuốt cằm, giọng nói sâu xa.

“Thuộc hạ cũng cho là như thế, chỉ là thuộc hạ không thể đến gần quá mức sợ bị người của Bàn Vương phát hiện.” Về mặt Hà Khôn nghiêm túc.

“Ngươi làm đúng lắm, trước không cần bắt dây động rừng quá sớm.”

Nam Cung Nguyệt Hiền khẽ tựa vào sau ghế, trong lòng suy nghĩ quay cuồng, nghĩ tới rốt cuộc thân thế Nam Cung Nguyệt Bàn là như thế nào, cũng không biết lão già có biết hay không.

Năm đó hắc hạ phệ tâm độc Nam Cung Nguyệt Bàn nhưng hắc ta vẫn có thể sống sót, hiển nhiên có thể thấy rõ năng lực của Nam Cung Nguyệt Bàn.

Có điều, việc quan trọng nhất hiện tại là làm sáng tỏ rốt cuộc Nam Cung Nguyệt Ly muốn làm cái gì, bây giờ không phải là lúc đối chọi gay gắt như nước với lửa với Nam Cung Nguyệt Bàn.

Nam Cung Nguyệt Bàn bị bệnh không phải là cực kỳ có lợi cho Nam Cung Nguyệt Ly hay sao? Chẳng lẽ hắc quên Nam Cung Quân Hạo cố tình lập Nam Cung Nguyệt Bàn làm Thái tử? Nếu Nam Cung Nguyệt Bàn thật sự lên ngôi vị Hoàng Đế, Nam Cung Nguyệt Ly không sợ một ngày nào đó Nam Cung Nguyệt Bàn cướp mất Mộ Dung Tiểu Tiểu sao?

Hắc không tin Nam Cung Nguyệt Ly lại có lòng tốt như vậy, rốt cuộc là hai người này âm thầm chơi âm mưu quỷ kế gì, hắc vẫn nên nhẫn nhịn suy nghĩ không nên động thủ trước.

“Biệt viện Ly Vương hôm nay như thế nào?”

Hà Khôn biết chủ tử muốn hỏi gì, lập tức đáp: “Thuộc hạ bắt tài, biệt viện Ly Vương vẫn như cũ, khó có thể tiếp cận được.”

Bởi vì bọn họ lỗ mãng, lần trước một nhóm nhỏ bí mật lên vào biệt viện Ly Vương liền bị giết chết, Hà Khôn nuốt một ngụm nước bọt, tình cảnh lúc ấy vẫn còn hiện ra trước mắt, cảnh tượng lúc đó quả thật chính là một màn đuổi giết, mà người của bọn họ không chịu nổi một kích, cả quá trình căn bản không thấy Ly Vương xuất hiện lần nào.

Nếu không phải thoát được nhanh thì lúc này hắc căn bản không có khả năng đứng ở nơi này, tình cảnh hắc nhìn thấy ở biệt viện Ly Vương lúc đó có lẽ cũng chỉ là một góc tăng băng chìm mà thôi, thậm chí hắc còn hoài nghi lần đó có lẽ đối phương cố tình thả hắc trốn thoát. Hà Khôn không dám nói những chuyện này cho Nam Cung Nguyệt Hiền, bởi vì đó chỉ là suy đoán trong lòng hắc, nếu đúng như thế, Ly Vương cũng quá kinh khủng rồi. Mặc dù chuyện đã xảy ra cách đây mấy tháng nhưng mỗi lần hắc nhớ lại thì tim lập tức không ngừng đập nhanh.

“Xem ra phải tìm cách thăm dò tình hình thực tế.” Nam Cung Nguyệt Hiền rừ mí mắt, tay trái vuốt ve chiếc nhẫn ngọc lục bích trên ngón tay cái, khuôn mặt có vẻ đắm chìm suy nghĩ.

Nam Cung Nguyệt Bàn thì không thể bắt dây động rừng, Nam Cung Nguyệt Ly thì không lên vào được, không có cách nào thăm dò tình hình thực tế, muốn tới nói vài lời khách sáo thì càng không thể, muốn để hắc nói chuyện bình thường từ từ với Nam Cung Nguyệt Ly thật sự có chút khó. Đã như vậy, hắc chỉ còn cách chủ động xuất kích xem xem rốt cuộc hai người này đang đùa trò quỷ gì!

“Không biết Vương gia có tính toán gì không?”

“Không phải sắp đến sinh nhật của Tinh trắc phi sao? Đi phát thiệp mời, nói Bôn vương nên vì ái phi duy nhất chuẩn bị tiệc thọ, mời bọn họ nhất định phải tham gia.” Nam Cung Nguyệt Hiền lạnh lùng cong khóe môi, nữ nhân muốn có chỗ dùng phải xem nam nhân sử dụng như thế nào.

Cũng giống như Mộ Dung Tiểu Tiểu kia, rốt cuộc Nam Cung Nguyệt Bàn và Nam Cung Nguyệt Ly có quan hệ như thế nào, phải nhìn mới biết được, nếu như thật sự là hai nam tranh một nữ, hắc sẽ khiến tuồng vui càng trở nên đặc sắc.

“Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh.”

“Lui xuống đi.”

Chờ Hà Khôn rui ra ngoài, hai ngón tay Nam Cung Nguyệt Hiền kéo tay cầm mã não dưới ngăn kéo thư án, nhẹ nhàng chuyển động, ngay sau đó một trận tiếng động vang lên, chỉ thấy phía dưới án thư lộ ra một không gian nhỏ to bằng lòng bàn tay, vật nằm bên trong lúc này đích thực là bình phù màu thiên thanh. Nam Cung Nguyệt Hiền lấy đồ từ trong đó ra, để trong lòng bàn tay thường thức, ánh mắt hần đột nhiên sắc bén, bàn tay nắm chặt bình phù, đốt ngón tay trắng bệch, trong lòng hần thăm nghĩ, cái vị trí kia, ngoài hần ra còn ai?

Lại mấy ngày nữa qua đi, nắng ấm chiếu xuống làm băng tuyết tan ra, thời tiết càng lúc càng lạnh.

Khi thiệp mời sinh nhật đưa đến biệt viện Ly Vương thì Dạ Nguyệt Ly đang cầu hôn, kết quả khỏi nghĩ cũng biết, đồ vật bị hần vỗ một chưởng đánh bay!

Mấy ngày qua hần cố ý hỏi Mộ Dung Tiểu Tiểu tập tục kết hôn kiếp trước, mà khi nàng nói đến cầu hôn thì sắc mặt hừng khởi, cho đến bây giờ hần vẫn nhớ.

Theo lời nàng nói thì cái đó được gọi là lãng mạn.

Cầu hôn trước thành thân sau, đây là điều không thể thiếu chính vì vậy mới có một màn cầu hôn trước mắt này:

Tay Dạ Nguyệt Ly nâng hoa mai kiều diễm út ất, tiên lên nắm một bàn tay Mộ Dung Tiểu Tiểu, dưới vô số ánh nhìn soi mói, hùng hực nóng bỏng, hần ưu nhã quỳ một chân trên đất, giờ phút này khuôn mặt tuần tú lạnh lùng tràn đầy nghiêm túc, hần chân thành cầu xin: “Nha đầu, gả cho ta nhé.”

Xung quang, tiếng thét chói tai, tiếng huýt sáo vang lên, thậm chí giờ phút này ngay cả ám vệ cả ngày ẩn mình trong bóng tối cũng không ngăn được mình, nhao nhao lộ ra cả thân hoặc lộ ra cả cái đầu, rất có cảm giác xem rất hứng thú, mấy ngày nay, bọn họ đã sớm nhận ra trang chủ đại nhân lạnh lùng thật ra là người rất si tình.

“Á...” Mộ Dung Tiểu Tiểu sững sờ nhìn Dạ Nguyệt Ly cầm trong tay một bó mai đồ lớn quỳ một đầu gối xuống trước mặt mình, ban đầu không nói hoa hồng bởi vì nàng phát hiện cơ bản ở Nam Dục quốc không ai biết hoa hồng là vật gì, có lẽ cũng có phát triển ở thế giới này nhưng ít ra mùa này tuyệt đối không có, cho nên khi tay Dạ Nguyệt Ly nâng một bó mai đồ lớn thì Mộ Dung Tiểu Tiểu cảm thấy hạnh phúc, không phải bởi vì được cầu hôn mà hạnh phúc, mà là..., khóe môi bất giác cong lên.

Về mặt Mục Trạch Dương tuyệt đối là khoa trương nhất, hần giận đến mức giậm chân, nếu không phải vì Y Na ở một bên lôi kéo chắc hần muốn tiến lên đạp Dạ Nguyệt Ly một cước, tiên hôn tiểu tử này, hần muốn bắt cóc nha đầu để nha đầu thành người nấu cơm của riêng hần sao! (tác giả: thật ra chính người cũng có ý nghĩ này đi~)

Hần phẫn nộ, oa oa kêu to: “Cái tên tiểu tử thói này, tại sao ngươi lại cầu hôn, lão tử ta không đồng ý! Nha đầu, ta là sư phụ, ta quyết định! Nghe ta sẽ không sai, tiểu tử này không nhờ vả được!”

Giờ phút này Mục Trạch Dương hoàn toàn quên mất ban đầu là ai lúc nhặt Mộ Dung Tiểu Tiểu về đã hạ quyết tâm gả nàng làm vợ Dạ Nguyệt Ly, nếu không vì sao lúc đầu lừa Dạ Nguyệt Ly mang theo Mộ Dung Tiểu Tiểu cùng ăn cùng ngủ?

Được rồi, Mục Trạch Dương thừa nhận lúc trước mình lười biếng nên mới giao người cho Dạ Nguyệt Ly, nhưng hần thề, hần tuyệt đối không muốn bán người cho Dạ Nguyệt Ly, dĩ nhiên, ý tưởng này nảy sinh sau khi biết Mộ Dung Tiểu Tiểu nấu ăn rất ngon...

Y Na dờ khóc dờ cười, sao sư huynh đã cao tuổi rồi mà hành động như đứa trẻ thế này? Bộ mặt nàng bắt đầu dờ: “Sư huynh, ngươi đừng càn quấy, cũng không nhìn một chút xem tình hình thế nào, vợ chồng son người ta to tiếng với nhau, người xen vào làm cái gì?”

“Sư muội, nhưng Tiểu Tiểu nàng...” Khuôn mặt Mục Trạch Dương uất ức.

“Khôn phải còn có ta ở trong cốc sao, ta làm cho ngươi ăn được không?” Y Na rất nhân nhượng.

“Thật sao?”

“Thật.”

“Vậy thì tốt quá!”

Ở nơi này Mục Trạch Dương chỉ là một tiết mục nhỏ, mà đôi tình nhân Tức Mặc Tuyết Dương và Di Tinh này theo trình độ tăng dần mà nói thì cũng là dạng bi ối.

Hai người cười đến sảng sặc, cùi trỏ của Di Tinh chọc vào bụng Tức Mặc Tuyết Dương, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt cằm, gật đầu nói: “Chiều lên xe trước mới mua vé bỏ sung sau của chủ tử áp dụng thật tốt, quá lợi hại, quá đẹp trai, quá xuất sắc rồi.”

Tức Mặc Tuyết Dương nghĩ tới điều gì đó, hai mắt đột nhiên sáng lên, hưng phấn hỏi: “Tinh Nhi, ngươi cảm thấy Tiểu Tiểu có đồng ý không?”

Di Tinh cũng không quay đầu lại, bộ mặt cảm động: “Có thể không đồng ý sao...”

Ha ha! Trong lòng Tức Mặc Tuyết Dương nhất thời cười điên cuồng, nói như thế, hần cũng có thể cầu hôn rồi? Mà nàng cũng sẽ đồng ý? Ừm, có thể

thử xem, lát ở lại tìm chủ tử thỉnh giáo một chút.

Ngược lại Toái Nguyệt vẫn là mặt cộc gỗ tiêu chuẩn.

Ngư Nhi nín chặt lấy ống tay áo của Tần Thương, vui vẻ đến rồi tỉnh rồi ngủ, cuối cùng tiểu thư cũng thành thân với Ly Vương gia rồi, thật tốt quá!

Tần Thương liếc nhìn ánh lệ chợt hiện lên trên mắt Ngư Nhi rồi sau đó nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu thật lâu, hẳn cũng hi vọng tiểu thư của hắn có thể hạnh phúc mãi mãi về sau.

Tất cả mọi thứ xung quanh đều bị Dạ Nguyệt Ly tự động bỏ qua, hắn chỉ thâm tình ngắm nhìn người trước mắt, mong đợi nàng cho hắn câu trả lời khẳng định.

“Nha đầu, ta yêu ngươi, gả cho ta đi.” Dạ Nguyệt Ly trầm giọng nói mê hoặc lòng người, nhưng lại êm tai dễ nghe như vậy.

Mà chút tiếng huyền não cũng không truyền vào được thế giới của Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Ở nơi cổ đại này, cấp bậc cực kỳ nghiêm ngặt, tôn ti rõ ràng, ngay cả nam tử trong nhà bình thường cũng có địa vị tôn quý hơn nữ tử, huống chi hắn là Vương gia Nam Dục, nhưng hắn lại quỳ xuống cầu hôn nàng trước mặt nhiều người, mặc dù không hao tâm tốn sức nhưng ít ra giờ phút này nàng thật sự bị hắn làm cho cảm động.

Hạnh phúc ở ngay trước mắt, tại sao nàng không thể đưa tay ra bắt lấy đây.

Nàng chậm rãi nở nụ cười, lên tiếng dứt khoát: “Được.”

Mọi người rối rít ồn ào, xung quanh nhất thời nháo loạn hết cả lên.

Dạ Nguyệt Ly cũng không nhìn được cảm giác ngọt ngào như cô đại lan tràn, một tay ôm ngang người mang trở về phòng, khẽ đặt nàng ở trên giường, giây tiếp theo trực tiếp cúi đầu bắt lấy môi của nàng. ...

Mộ Dung Tiểu Tiểu có thể cảm nhận được hết tất cả sự nhiệt tình, tình yêu của hắn qua nụ hôn, cho đến khi Dạ Nguyệt Ly không nhẫn nhịn được mà xé rách y phục của nàng, rốt cuộc nàng cũng lấy lại được tỉnh táo sau khi đắm chìm trong nụ hôn kia.

“Ly, sao huynh lại muốn rồi?”

“Muội có nguyện ý gả cho ta không? Nha đầu.” Dạ Nguyệt Ly nặng nề cười khê, cũng không vội vàng ép nàng, nhưng lại buông màn che xuống, hẳn cũng nằm xuống giường giống nàng.

“Tôi hôm qua chúng ta làm nhiều như vậy, sao huynh...” Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút lo lắng, cứ thường xuyên làm như vậy, nàng sợ chẳng mấy chốc nàng trắng cấp làm mẹ mất.

Mặc dù rất mong đợi có đứa bé của riêng bọn họ nhưng tóm lại vẫn không thể hình dung được tình cảnh lúc đó.

“Cũng đã mấy ngày rồi, chỗ của nàng cũng nên thích ứng với ta.” Gương mặt tuấn tú của Dạ Nguyệt Ly cực kỳ tà mị, ánh mắt nóng rực như lửa liếc về phía nơi nào đó của nàng.

“Huỳnh...huỳnh...” Người nam nhân này, sao nói không có chút...thể này...

Dạ Nguyệt Ly nâng trán của nàng lên, hôn triền miên lên đôi môi mềm mại của nàng, đề nghị: “Đợi chúng ta làm một lần lúc đó cũng không sai biệt lắm đến giờ ăn trưa rồi.”

Tin hắn mới là lạ, mỗi lần đều nói như vậy, kết quả chắc chắn là 100% phải sang ngày tiếp theo mới xuống được giường, Mộ Dung Tiểu Tiểu im lặng bĩu môi.

“Huỳnh cam đoan.” Dạ Nguyệt Ly híp con mắt đỏ rực, động tác trên tay trở lên nhanh chóng, vài giây sau đã lột sạch người nào đó.

Vì vậy, Mộ Dung Tiểu Tiểu lại trầm luân theo hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Chương 91: Đây là dị ứng

Trong biệt viện Ly vương.

Hôm đó, Mộ Dung Tiểu Tiểu ăn trưa rồi đi nghỉ đến gần hoàng hôn mới thức dậy, chỉ thấy Tiểu Ngư khỏe môi tươi cười đi đến hầu hạ, Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút không hiểu, hỏi: “Có chuyện gì mà vui mừng như vậy?”

Tiểu Ngư cười hi hi, “Tiểu Ngư cũng không biết có chuyện gì, hôm nay Ly vương gia tâm tình rất tốt, đã ban thưởng cho toàn bộ người trong biệt viện.”

Khỏe môi Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ co rút, đột nhiên hiểu Dạ Nguyệt Ly vui mừng như vậy là vì chuyện kia.

“A, Tiểu thư, người làm sao vậy!” tay Tiểu Ngư chỉ vào cổ Mộ Dung Tiểu Tiểu, mặt đầy kinh ngạc nhìn những vết đỏ dày đặc trên đó.

Mộ Dung Tiểu Tiểu giật mình, sau khi nghe Tiểu Ngư nói thì luống cuống kéo cổ áo cao lên che đi, nàng khẽ ho, nghiêm túc nói: “Không có việc gì, ăn nhầm đồ linh tinh nên bị dị ứng thôi.” Ánh mắt nàng không ngừng né tránh, lý do khiến cường như vậy cũng chỉ có thể lừa gạt người đơn thuần như Tiểu Ngư.

Nhớ đến lúc trước Dạ Nguyệt Ly muốn ngủ trưa cùng nàng, thừa tế là muốn có cơ hội lại ăn nàng sạch sẽ. Để ngăn Tiểu Ngư nhìn ra manh mối gì, nàng bước xuống giường mặc thêm y phục.

“A? Thì ra là như vậy.” Tiểu Ngư giật mình hiểu ra.

Dị ứng là cái gì thì Tiểu Ngư biết, trước kia lúc còn trong Ân Cốc nàng bị dị ứng phấn hoa, tuy khi đó trong cốc có đại phu nhưng lại không tìm ra nguyên nhân, cho nên từ nhỏ nàng đã không dám đến quá gần hoa tươi, nếu không không chỉ mũi khó chịu mà còn bị nổi mẩn đỏ. Sau này khi tiểu thư đến Ân cốc mới nói cho nàng biết đây là dị ứng, còn giúp nàng trị hết căn bệnh lâu năm này.

“Không sao.” Mộ Dung Tiểu Tiểu cười gượng gạo, sắc mặt rõ ràng là làm việc trái với lòng, sợ Tiểu Ngư lại hỏi tiếp, Mộ Dung Tiểu Tiểu hậm hực đi ra khỏi phòng.

“Tiểu thư, bên ngoài trời lạnh, người choàng áo khoác lông chồn rồi hãy đi.” Tiểu Ngư ở phía sau la lên, sao tiểu thư lại đi nhanh như không nghe thấy nàng nói vậy.

Tại chỗ hành lang gấp khúc, “PHANH” một tiếng, Mộ Dung Tiểu Tiểu đụng phải lồng ngực ấm áp, vừa ngửi thấy mùi quen thuộc, nàng liền biết người này là ai.

“Đau!” Mộ Dung Tiểu Tiểu vuốt cái mũi nhỏ, hai mắt ngấn lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn ứa nước mắt.

Một cánh tay Dạ Nguyệt Ly ôm chặt nàng, kéo nàng vào trong áo khoác, một tay khác nhanh chóng xoa bóp mũi Mộ Dung Tiểu Tiểu, gương mặt tuấn tú lộ ra vẻ lo lắng. “Có sao không, rất đau sao? Dị Tinh! Dị Tinh đâu!” Thấy tiểu nữ nhân trong ngực hai mắt ngấn lệ, không đợi Mộ Dung Tiểu Tiểu trả lời Dạ Nguyệt Ly đã cao giọng la lên.

“Ly, muội không sao.” Mộ Dung Tiểu Tiểu hít mũi một cái, nội tâm khẽ thở dài, trách nàng có tật giật mình, đi cũng không nhìn đường.

Dạ Nguyệt Ly nhú chặt lông mày, đau lòng vô cùng, thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu giả vờ muốn thoát khỏi lồng ngực hấn ra ngoài thì hấn nhẹ giọng dụ dỗ nói: “Là huynh không tốt, ngoan, đừng lộn xộn, trở về phòng huynh giúp muội thoa thuốc.”

Nhìn chớp mũi đỏ bừng, Dạ Nguyệt Ly tự trách không dứt, bực mình sao lại không chú ý làm nàng bị thương.

“Ly, huynh làm quá rồi, muội sao lại yếu ớt như vậy.” Mộ Dung Tiểu Tiểu không giả vờ nữa, hai tay ôm lấy eo Dạ Nguyệt Ly, cười đến chói lọi.

“Thật không?” Dạ Nguyệt Ly khẽ nhếch môi, hồng mâu ẩn chứa một chút hoài nghi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu mỉm cười dán lên lồng ngực Dạ Nguyệt Ly, lắng tai nghe nhịp tim đập của hắn, nội tâm tràn ngập ngọt ngào, toét cái miệng nhỏ nhắn cười nói: “Vậy huynh xoa bóp giúp ta.”

Tay Dạ Nguyệt Ly vẫn chưa rời khỏi chớp mũi nàng, nghe nàng nói như vậy, nhất thời bàn tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế kia, cúi đầu khẽ hôn lên chớp mũi nàng...

Ánh mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu chậm lại, nàng nói là xoa, không phải là hôn có được không?

“Tiểu thư, người chậm—” Tiểu Ngư ôm áo lông chồn lúc này mới đuổi theo đến nơi, nhìn thấy hình ảnh làm cho người khác mặt đỏ tim đập kia nhất thời bước chân dừng tại chỗ, ách, xem ra nàng tới không đúng lúc.

Đang chuẩn bị xoay người rời đi, Dạ Nguyệt Ly lạnh lùng nói: “Mang áo khoác đến đây.”

Tiểu Ngư mừng rỡ vì Dạ Nguyệt Ly quan tâm với Mộ Dung Tiểu Tiểu, vội vàng tiến lên đưa áo lông chồn cho hắn, nàng tiến đến oán trách vị cô gia tương lai này, “Vương gia, tiểu thư bị dị ứng rồi, người nhớ lần sau không được để tiểu thư ăn đồ linh tinh nữa, Tiểu Ngư lui xuống trước.”

“Dị ứng?” động tác Dạ Nguyệt Ly ôn nhu mặc áo lông chồn cho người trong ngực, gương mặt tuấn tú đầy nghi ngờ, sao lại bị dị ứng?

“Hừ!” Mộ Dung Tiểu Tiểu nhếch mặt lên, hắn lại còn dám hỏi nàng? Còn không phải kiệt tác của hắn sao? Làm hại nàng xấu hổ trước mặt Tiểu Ngư.

Cẩn thận giúp nàng kéo chặt vạt áo, lúc này Dạ Nguyệt Ly mới nhẹ nhàng nở nụ cười, sự nghi ngờ trong ánh mắt đỏ càng sâu: “Nha đầu đồ bệnh?” dứt lời hấn nắm lấy cổ tay trắng nõn tinh tế của nàng, hai ngón tay đặt lên bắt mạch cho nàng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu vùng bàn tay trắng nõn, tức giận nói: “Không cho phép hỏi nữa, muội đói bụng, bây giờ muốn ăn cơm!”

Tay Dạ Nguyệt Ly đột nhiên trống rỗng, hơi thở toàn thân nhất thời thay đổi, “Ngoan, rốt cuộc có chuyện gì.” Hấn ôm lấy nàng, khẽ hôn lên trán nàng, nhưng mỗi lần chỉ cần tiếp xúc với hương thơm mềm mại từ nàng hấn đều không thể khống chế được, cho nên một đường hôn xuống dưới, đến vành tai trắng mịn của nàng, sau đó khàn giọng hỏi.

Không đợi nàng trả lời, hồng mâu Dạ Nguyệt Ly híp lại, ánh mắt trầm xuống, lời nói mang theo vẻ không chính đáng, “Hiện tại không muốn nói cũng được, trước tiên cho ta ăn no, rồi sẽ từ từ hỏi.” dứt lời, nơi nào đó trên thân thể hấn sùng lên có ý chạm vào nàng. . .

Mộ Dung Tiểu Tiểu bị hấn hôn đến thất thần, hơi thở Dạ Nguyệt Ly bao trùm quanh nàng, làm nàng không còn chỗ nào để trốn, cảm giác được dị vật nổi lên chạm vào người mình, nháy mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu mặt đỏ dừ dội, nàng mới không cần cho hấn ăn, người này luôn thay đổi biện pháp muốn ăn nàng!

“Ừ, hay là nha đầu không muốn nói?” Dạ Nguyệt Ly buồn bực cắn lên vành tai nàng lần nữa, Mộ Dung Tiểu Tiểu bị đau muốn chạy trốn, nhưng Dạ Nguyệt Ly lại bá đạo giữ nàng lại, hôn lên môi nàng, kịch liệt và thâm tình.

Mộ Dung Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn chăm chăm Dạ Nguyệt Ly, lại cũng thấy Dạ Nguyệt Ly đang nhìn chăm chăm mình, hấn thuận theo buông nàng ra, hơi thở hỗn loạn nói: “Nha đầu, muội thật không ngoan, nếu muội thật sự có bệnh mà ta không biết, muốn ta phải lo lắng sao?”

Hấn tuyệt đối không cho phép nàng xảy ra bất kỳ chuyện gì!

Nhìn ánh mắt đỏ xinh đẹp kia không che dấu chút nào vẻ lo lắng và đau lòng kia, tìm Mộ Dung Tiểu Tiểu run lên, lúc trước không kiên nhẫn nên thất bại, thậm chí nàng cảm thấy được, một chút chuyện nhỏ này có cần khiến hấn tức giận? Lại khiến hấn không có cảm giác an toàn, việc thân mật giữa tình nhân là chuyện bình thường, nàng là người đến từ hiện đại, sao sau khi đến cổ đại lại để ý những chuyện nhỏ nhặt này? Đây thật không giống nàng chút nào!

Cảm giác bất an như đã làm sai chuyện gì, Mộ Dung Tiểu Tiểu buông lỏng khuôn mặt, sắc mặt đỏ lên, “Lúc vừa rời giường bị Tiểu Ngư nhìn thấy dấu vết trên cổ, cái kia, muội lừa nàng là mình bị dị ứng, chuyện chỉ có vậy, huynh không nên hỏi nữa.”

Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly sáng ngời, trong nháy mắt sáng tỏ mọi việc, hấn thở phào một cái, ngay sau đó tà mị cười ra tiếng, “Không lâu nữa sẽ kết hôn, sao có thể dễ dàng xấu hổ như vậy được, những chuyện như vậy sau này còn nhiều.”

Tâm tình Dạ Nguyệt Ly vô cùng tốt, kể từ sau khi cầu hôn thành công, hấn đã bắt đầu bố trí hôn sự rồi, mặc dù Mộ Dung Tiểu Tiểu không muốn sống cố định tại nơi có mùa đông khắc nghiệt này, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến hôn sự của hấn, hấn vô cùng mong chờ nàng gia nhập vào dòng họ Dạ gia nhà hấn.

“Muội đói bụng, đi ăn thôi.” Mộ Dung Tiểu Tiểu không muốn tiếp tục đề tài này, khuôn mặt nhỏ nhắn rầu rĩ chông trước ngực hấn.

Dạ Nguyệt Ly cười không nói gì, một tay ôm lấy nàng bước từng bước dài đến bàn ăn.

Dùng bữa, Tứ Mặc Tuyết Dương đến, cầm trong tay thiệp mời bị Dạ Nguyệt Ly một chương đánh bay mấy ngày trước, kiên trì hỏi: “Chủ tử, ngày mai Hiền Vương mời ngài và tiểu thư tham gia tiệc chiêu đãi mừng sinh nhật Tịnh trắc phi.”

Mấy ngày nay bọn họ chịu đựng sự lạnh lùng của trang chủ đại nhân, mặc dù vẫn thường xuyên tươi cười, vì chủ tử cẩn thận chuẩn bị hôn sự, Hiền Vương lại đến phá hoại không khí, tổ chức cái yến hội gì đó. Chủ tử nhà hấn, hấn hiểu rất rõ, chỉ là người không có hứng thú với ngôi vị hoàng đế kia, lần này Hiền Vương muốn tổ chức yến hội này, chắc chắn là có mục đích, nhưng mắt thấy mai chính là ngày tổ chức tiệc sinh nhật rồi, dường như chủ tử nhà mình căn bản là không để tâm chuyện này, rốt cuộc là có đi hay không hấn vẫn nên hỏi lại chủ tử.

“Không đi.” Dạ Nguyệt Ly ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu lại gần đặt ngồi lên đùi mình, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, lấy trán mình đặt trên chán nàng, cẩn thận chọn thịt cá tỉ mỉ rồi mút cho Mộ Dung Tiểu Tiểu ăn, thấy tiểu nữ nhân híp mắt, ăn hết một miếng, mặt Dạ Nguyệt Ly mới không thay đổi trả lời.

Mộ Dung Tiểu Tiểu dựa trong ngực Dạ Nguyệt Ly, nuốt xuống một miếng thịt cá tròn nhãn, ánh mắt nàng chột chột, tiệc sinh nhật? Nam Cung Nguyệt Hiền muốn mời bọn họ tham gia? Nàng tò mò hỏi, “A? Mời những người nào?”

Tứ Mặc Tuyết Dương đang muốn lui ra lại nghe thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu lên tiếng, hấn đáp: “Nghe nói quan nhị phẩm trở lên đều nhận được thiệp mời.”

“Nghĩa là mời cả bản Vương? Nhưng hấn không phải đang bị Nam Cung Quân Hạo cấm túc ... Ai nha!” bên hông đột nhiên truyền đến lực mạnh, khiến thân thể mềm mại của Mộ Dung Tiểu Tiểu run lên, không kịp đề phòng kinh sợ kêu lên.

“Lui xuống!” ánh mắt Dạ Nguyệt Ly lạnh lùng quét qua Tứ Mặc Tuyết Dương, thâm ý trong đó Tứ Mặc Tuyết Dương hiểu được.

Tứ Mặc Tuyết Dương cảm giác như tự lấy đá đập vào chân mình, biết vậy đã không làm, Toái Nguyệt chết tiệt không biết đã chạy đi đâu, nếu không hấn cũng không phải làm chuyện phạm thượng này, chủ tử bất công, lại muốn động đến những ngày nghỉ của hấn và Di Tinh, sao hấn lại xui xẻo như vậy?

Mắt thấy Tức Mặc Tuyết Dương phải lui ra, Mộ Dung Tiểu Tiểu lại không nghe được câu trả lời mình muốn, môi anh đào khẽ nhếch, không để ý đến miếng thức ăn Dạ Nguyệt Ly dứt tới miệng, ánh mắt nàng nhìn chằm chằm Dạ Nguyệt Ly, nằng lên án: “Huynh lại ăn dấm lung tung!”

Dạ Nguyệt Ly hừ lạnh một tiếng, trực tiếp chấp nhận, “Ai bảo Nam Cung Nguyệt Bán muốn tranh giành nàng với huynh, muội không yên lòng về hấn, huynh sẽ phái người đi xem xét thay muội.”

Hấn cũng không tức giận, nhẹ giọng dụ dỗ: “Ngoan, há miệng, ăn một miếng nữa.”

Hồng mâu híp lại, đáy mắt hiện lên một tia u ám. Nam Cung Nguyệt Bán chết tiệt, cảm xúc còn chưa đủ lại như âm hồn bất tán?

Dạ Nguyệt Ly nhất thời có chút hồi hận, sớm biết như vậy sáng nay hấn không nên đáp ứng nàng để hôn lễ lùi lại đến mùa xuân năm sau, lại khiến cho kẻ khác có cơ hội.

Mộ Dung Tiểu Tiểu mặt đầy hắc tuyến, người này sao lại ghen lung tung nữa rồi?

Bạn đang đọc truyện *Tung Sùng Động Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Người lưu manh

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn xuống món ngon đang gấp đến miệng, không để ý tới sự dụ dỗ dịu dàng nhẹ nhàng của Dạ Nguyệt Ly, kiên quyết quay mặt đi: “Muội đã ăn no rồi.”

Mặc dù còn muốn ăn nhưng bởi vì Dạ Nguyệt Ly gấp cho nàng món măng giòn nàng yêu thích nhất nên nàng lại cảm thấy mất hứng không muốn ăn.

Nàng không khỏi chau đôi mày thanh tú, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên, không thể nuông chiều nam nhân! Giống như Dạ Nguyệt Ly, đối tốt với hấn, hấn liền được voi đòi tiên, cái gì cũng muốn quản, cả người nàng đều là của hấn, hấn còn không yên lòng cái gì? Luôn ăn dấm chua như vậy khiến nàng cực kỳ khó chịu.

Dạ Nguyệt Ly chăm chú nhìn dung nhan tinh xảo của người bên cạnh, híp cặp mắt đỏ rực thâm thúy tới tấp, hấn nói sâu xa: “Nếu như nha đầu không có khẩu vị, huynh không ngại ngay bây giờ ôm muội trở về phòng, giúp muội ‘thực sự’ cho ăn no...”

Tay Dạ Nguyệt Ly cầm đũa vẫn không bỏ xuống, giờ mập mờ nói nhỏ kèm hơi thở ấm áp phả vào vành tai Mộ Dung Tiểu Tiểu, trực tiếp khiến cơ thể mềm mại của nàng khẽ run, gương mặt nóng lên không cách nào khống chế được sắc đỏ từ mặt lan ra đến cổ, nàng tức giận quay đầu tròn trĩnh mắt nhìn Dạ Nguyệt Ly, môi anh đào mấp máy, lại thấy Dạ Nguyệt Ly cười như không cười ngắm nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm mà tà mị, nàng cắn răng nghiến lợi thét lên: “Muội không ăn!”

Hình như còn chê mặt nàng không đủ đỏ, đầu lưỡi tròn tròn của hấn càn rỡ liếm lên vành tai mềm mại của nàng, bắt đắc dĩ nói: “Xem ra, vẫn phải trở về phòng dứt...”

Con mắt mờ sương của Mộ Dung Tiểu Tiểu càng lúc càng mờ hồ, gò má bắt đầu càng lúc càng nóng lên, giọng nàng run rẩy: “Huynh... huynh tên lưu manh...”

Giọng nàng run run lên án vào tai Dạ Nguyệt Ly lại thành nũng nịu, hết sức dễ nghe, con mắt đỏ rực của hấn thoáng hiện lên nụ cười nhỏ đến mức khó có thể nhận ra, lời nói lạnh lùng nghiêm nghị không cho phép từ chối: “Ăn thêm một chút nữa nếu không huynh sẽ nghĩ là muội không yêu huynh nữa, thậm chí huynh gấp món ăn cũng không ăn.”

Thấy hàm răng nàng cắn môi dưới, thân thể mềm mại cũng không ức chế nổi mà xui xẻo trong lồng ngực hấn, hấn cười nhẹ, nâng chiếc cảm tình xảo của nàng lên, giọng nói khàn khàn, buồn rầu nói: “Lưu manh? Ừm, huynh thích, giờ huynh liền muốn lưu manh với muội, làm thế nào đây? Dĩ nhiên, nếu muội còn nói lại một lần nữa huynh lập tức biến danh hiệu này thành thật.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu nghe xong sợ hết hồn hết vía, bởi vì cảm nhận nhận được đỉnh nhọn của dị vật chọc vào người nàng nên liền há miệng ra theo bản năng, chỉ sợ Dạ Nguyệt Ly muốn nhắm nhắm nàng ngay trong phòng ăn.

Tiếng cười trầm thấp vang lên, Dạ Nguyệt Ly hôn nhẹ lên trán tròn bóng như bạch ngọc của Mộ Dung Tiểu Tiểu, sau đó khẽ thở dài, giọng nói bị đè nén cơ hồ rung lên: “Như vậy mới ngoan, muội gây như vậy không ăn nhiều chút sao được.”

Dứt lời, hấn bỏ miếng măng giòn đã lạnh từ lâu xuống, gấp một miếng măng giòn khác đưa lên miệng nàng, ánh mắt giống như vô tình lướt qua bụng dưới của người nào đó, sau này, nơi này sẽ chứa đựng kết tinh của hai người bọn họ, không nuôi nàng cho tốt thì nào có được.

Mỗi một tác da tác thịt của Mộ Dung Tiểu Tiểu như bị thiêu đốt, nàng vừa hôn vừa giận nhìn chằm chằm tên đầu sỏ gây nên chuyện, trọng miệng lại như nhai sáp nền, ăn thì không ngon.

Đề xuống tiếng thở dài nặng trĩu, Dạ Nguyệt Ly không nhìn được thỏa hiệp nói: “Được rồi, đừng nhìn huynh như vậy, ngày mai chúng ta tham gia tiệc, chỉ là sau khi thăm Nam Cung Nguyệt Bản không cho phép muội còn nghĩ đến hấn ta nữa.”

Thôi, nàng khó chịu, hấn cũng khó chịu theo, tại sao hạnh phúc của hai người bọn họ lại bị kẻ không quen biết ảnh hưởng?

Thân thể cứng ngắc của Mộ Dung Tiểu Tiểu giật mình, hàng lông mi dài kích động, ánh mắt vẫn còn mang theo nghi ngờ nhìn Dạ Nguyệt Ly, chuyện gì đã xảy ra với người này? Đầu tiên là không cho nàng đi sao giờ lại thay đổi ý kiến rồi?

Đôi môi đỏ mọng chợt đau nhói, lại thấy Dạ Nguyệt Ly đang giầy xéo nàng, sắc mặt hấn cực kỳ khó coi, gấp gáp yêu cầu: “Đồng ý với huynh đi!”

“Được.” Mộ Dung Tiểu Tiểu sững sờ mở miệng.

Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly khẽ dao động, bàn tay vuốt ve gương mặt trắng nõn của nàng, vội vàng nói: “Nha đầu, cả đời huynh không muốn gì khác, trừ muội ra! Không cho phép nghĩ về hấn mãi nữa, người muội yêu là huynh!”

Coi như hấn cố gắng hết sức che dấu nỗi sợ hãi nhưng Mộ Dung Tiểu Tiểu vẫn nhận ra sâu nơi đáy mắt hấn là sự đau đớn và lo lắng, nàng nuốt thức ăn trong miệng, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, giải thích: “Ly, muội chỉ muốn xác nhận thân thể Việt Bản không còn gì đáng ngại, nếu không mặc dù muội hạnh phúc nhưng lương tâm muội lo lắng.”

“Nha đầu, huynh nói rồi, muội nợ hấn, huynh sẽ trả.” Dạ Nguyệt Ly nghiêm túc nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, lời nói lúc trước của hấn không phải nói xuông mà là thật sự làm như thế.

Bàn tay trắng nõn của Mộ Dung Tiểu Tiểu ôm chặt lấy cổ của hấn, mỉm cười bất đắc dĩ, còn có thể nói cái gì nữa đây? Cũng không thể bởi vì khoản nợ của nàng mà khiến hấn không thoải mái theo.

Nàng không phản đối, nụ cười lại hiện lên trên gương mặt tuấn tú của Dạ Nguyệt Ly, ai nói nhượng bộ không phải là chuyện tốt? Buông tay đúng lúc, nàng sẽ tự mình tiến lại gần hơn....

Bị Dạ Nguyệt Ly giầy vò đến qua nửa đêm, Mộ Dung Tiểu Tiểu gần như ngủ thẳng đến trưa ngày hôm sau mới tỉnh, nghĩ đến việc dù sao cũng sẽ tới trễ nên nàng cũng mặc cho Dạ Nguyệt Ly không nhanh không chậm ôm nàng rửa mặt.

“Chu từ, tất cả đã chuẩn bị xong.”

Lúc Toái Nguyệt đi vào tay đang cầm hộp quà, Dạ Nguyệt Ly vừa dụ dỗ Mộ Dung Tiểu Tiểu uống xong bát canh, vì để thân thể nàng càng trở nên tốt hơn, trong thời gian này, hấn luôn tìm cách bồi bổ cho Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Mục đích là gì, không cần nói cũng biết.

“Ừ, đi thôi.” Dạ Nguyệt Ly bế ngang Mộ Dung Tiểu Tiểu đi ra khỏi phòng.

“Chuẩn bị tặng quà gì?” Vui ở trong ngực Dạ Nguyệt Ly, Mộ Dung Tiểu Tiểu quay đầu nhỏ nhìn về phía Toái Nguyệt.

“Thưa tiểu thư, một bình ngọc phật mà thôi.” Vẫn giữ khuôn mặt gỗ tuấn tú, Toái Nguyệt trầm giọng đáp.

“Sao lại tặng đồ tốt như vậy?” Hai mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm vào hộp quà, gương mặt đau lòng.

Ngọc phật mà thôi? Nàng không nhìn được khỏe mắt giật giật, không nên trách nàng hẹp hòi, thật sự nàng không có chút ấn tượng tốt đẹp nào đối với Nam Cung Nguyệt Hiến, cung yên lần trước công khai cười nàng cũng thôi đi, lại còn phải tặng quà cho Hiến Vương phủ, thật sự là nàng không cam tâm tình nguyện mà.

“Nha đầu không cần lo lắng, những thứ đồ này trong phủ còn nhiều mà.”

Cho là nha đầu lo lắng đến vấn đề tài lực của hấn, Dạ Nguyệt Ly vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của nàng, cười nói không sao cả.

Tiêu Diêu son trang của hấn căn bản không thiếu tiền tài!

Dĩ nhiên nàng biết hấn có tiền!

Mộ Dung Tiểu Tiểu im lặng bĩu môi, Tiêu Diêu son trang là thương nhân bán lương thực, hôm nay lại có Vương gia của một nước, thiếu tiền mới là lạ.

Bất giác sắc mặt của người nào đó vẫn còn đang khó chịu, Dạ Nguyệt Ly ôm người nhảy lên xe ngựa, khóa chặt nàng ở trong ngực của mình, lúc này mới cười tà nói: “Nha đầu sốt tiền cho huynh sao?”

“Hừ!” Mộ Dung Tiểu Tiểu lạnh lùng hừ một tiếng.

Mặt mày Dạ Nguyệt Ly cười tươi như hoa, gỡ nhẹ xuống cánh môi nàng, hấn cười tà nói: “Ngoan, không sao, của huynh chính là của muội.”

Bao gồm mạng của huynh.

Một câu cuối cùng, Dạ Nguyệt Ly thầm nói với lòng mình...

Đôi mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu lóe sáng, hai tay níu chặt vạt áo của Dạ Nguyệt Ly, hỏi xác nhận lại: “Huynh nói sao?”

Ở cái thế giới này, chỉ có đũa ngọc mới có thể ngai tiền nhiều hơn, huống chi, vốn nàng chính là người phạm, tiền, đương nhiên càng nhiều càng tốt, cộng thêm tiền chính nàng kiếm ra được, không phải là nàng cũng được xứng danh tiểu phú bà rồi sao?

Nhất thời, Mộ Dung Tiểu Tiểu cười đến mức mở cò trông bụng.

Nhìn nàng vẫn còn đang há hê, ánh mắt Dạ Nguyệt Ly càng trở nên dịu dàng, chợt nghĩ lại đến cái gì đó, Dạ Nguyệt Ly liếc mắt lạnh đến chỗ cạnh hộp quả, mập mờ nói nhỏ: “Nha đầu, nếu chúng ta thành thân sớm một chút, đến lúc đó tiền mừng thu về còn quý giá hơn gấp nhiều lần thứ này.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhường nhường đôi mày thanh tú, cười sáng tỏ: “Ly, đừng nghĩ muội dễ lừa như vậy.”

Gương mặt tuấn tú của Dạ Nguyệt Ly liền ngơ ngác, rồi sau đó uể oải nói: “Nha đầu, muội không thể mơ mơ màng màng một lần được à?”

Xe ngựa từ từ đánh về phía Hiên Vương phủ, Mộ Dung Tiểu Tiểu vui trong ngực Dạ Nguyệt Ly nên không có tí cảm giác lắc lư nào, nàng cười tươi rói rồi thương lượng: “Lần tới muội sẽ xem xét một chút...”

Không ngăn cản được ngọt ngào lan tràn trong lòng, Mộ Dung Tiểu Tiểu thầm than, thật ra thì nàng đã đủ mơ mơ màng màng rồi, so với kiếp trước, kiếp này từ nhỏ đến lớn, chỉ cần Dạ Nguyệt Ly ở bên người nàng thì cũng không cần nàng quan tâm đến cái gì cả, tất cả những gì liên quan đến nàng, dù lớn dù nhỏ, nam nhân này sẽ hết mực quan tâm, cần bản đời này thực sự chưa từng trải qua chuyện nguy hiểm, tranh giành đấu đá, cuộc sống nhàn hạ kiếp này của nàng khác xa một trời một vực với kiếp trước, giờ nàng chỉ cảm thấy kiếp trước giống như một giấc mộng xa xôi.

Mà tất cả chỉ vì hắn.

“Ly. . .” Mộ Dung Tiểu Tiểu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, si ngốc nhìn đáy mắt của Dạ Nguyệt Ly, đôi mắt đỏ rực lạnh lẽo này, chỉ cần tầm mắt vừa chạm đến nàng, giờ nào khắc nào cũng làm nàng đắm chìm trong dịu dàng cùng cung chiều, đặc biệt là hắn chỉ dành riêng cho nàng.

“Nha đầu...” Dạ Nguyệt Ly khép hờ hai mắt, thâm tình ngắm nhìn nàng, hắn rất thích nàng gọi hắn là “Ly”, mỗi lần gọi là lại khiến tâm hắn cảm thấy mềm nhũn.

“Ly, muội muốn hôn huynh.” Nàng mê muội nhìn vào hắn.

“Có gì thông thể?” Hắn cười đến cuồng dã hấp dẫn, nhất thời liền cúi đầu xuống hôn rất sâu lên gương mặt hồng hào...

Ngoài đường gió thổi mãnh liệt, nhưng ở trong không gian nhỏ nhỏ này lại tỏa ra ôn tình nồng đậm. . .

Ngay đêm đó Dạ Nguyệt Ly ôm ấp Mộ Dung Tiểu Tiểu cùng nhau xuất hiện tại Hiên Vương phủ, khi đó cả đại sảnh to bồng chốc trở nên yên tĩnh, vẻ mặt cả đám thay đổi khác nhau.

Dạ Nguyệt Ly vẫn mặc một thân cẩm bào đen như mực, hắn bề ngẩng nhìn mọi người, toàn thân tự tỏa ra lạnh lẽo khiến người ngoài càng cảm thấy tôn quý không thể xâm phạm, ngũ quan vô cùng lãnh tuấn, sắc bén lạnh lẽo cộng thêm cặp mắt đỏ rực khát máu, coi như hắn chỉ đứng xa xa ở đó, không nói một lời cũng sẽ làm người ta không kim nén được sợ hãi liền cúi đầu.

Mà khi hắn thu hồi ánh mắt nhìn về phía nữ nhân trong ngực thì trong chớp mắt hai mắt muốn đóng băng đột nhiên trở nên dịu dàng như muốn chảy ra nước, mọi người lại không thể không kinh ngạc thầm than, quả nhiên như lời bên ngoài đồn, Ly Vương cung chiều Vương phi tương lai như bảo bối.

Quả không hổ với danh xưng Đệ Nhất Mỹ Nhân của nước Nam Dục Quốc, lấy hết những từ ngữ tốt đẹp cũng không đủ để miêu tả nữ tử này, dưới áo lông trắng tinh thuần của tuyết hồ là dung nhan khuyên thành, chỉ cần nhìn một cái cũng đã nhớ như in không thể nào quên được, nàng đứng đó chỉ cười nhạt, coi như bị Ly Vương ôm kín trong ngực cũng không kiêu ngạo, phần cư xử lạnh nhạt này mấy người có thể học được?

Mọi người không khỏi sợ hãi than, Ly Vương và vị Vương phi tương lai này quả thật xứng đôi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu trực tiếp bỏ qua những ánh mắt thương thức hoặc ghen tỵ hoặc kỳ thị kia, nàng nhún mày, nhẹ giọng nói: “Xem ra chúng ta tới không tính là quá trễ.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu vừa lên tiếng, lúc này Nam Cung Nguyệt Hiên mới phục hồi lại tinh thần, phá vỡ không khí quý dị này, hắn kinh ngạc mở miệng: “Ha ha, Tam Hoàng đệ, Mộ Dung cô nương, Hoàng huynh ta còn tưởng là các người không tới, may mắn Hoàng huynh còn đặt biệt giữ lại vị trí cho các người, mau tới ngồi đi.”

Đáy mắt Nam Cung Nguyệt Hiên thoáng qua tia thâm ý, trong lòng khẽ thở phào một cái, cuối cùng cũng đến rồi!

Nếu không, không biết kịch vui hôm nay còn có thể diễn không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 131: Tất cả đều có hần

Khuôn mặt lạnh nhạt của Nam Cung Nguyệt Hiên trong nháy mắt tràn đầy nụ cười, vẻ mặt vui vẻ kia có thể đánh lừa một đám quan lại, cho là hần và Dạ Nguyệt Ly có nhiều huynh đệ, chỉ có Nam Cung Nguyệt Hiên tự biết hôm nay hần không thể bỏ qua cơ hội thật tốt này để dò xét một lần.

Mọi người đối với Nam Cung Nguyệt Hiên hơi kinh ngạc một chút rồi lập tức hoàn hồn, rồi rít hành lễ: “Tham kiến Ly Vương.”

Dạ Nguyệt Ly nhủ thầm, hần phát tay áo, chán ghét nói: “Đứng dậy đi.”

Gương mặt tuần tú của hần giận dữ, những tên này không biết nhìn người, trong buổi cung yến bình thường lần trước, mấy lão già này đã nhìn chằm chằm nữ nhân của hần, làm hần hận không xông lên móc mắt chó của đám người kia ra!

Mọi người chậm rãi đứng dậy, vừa thấy sắc mặt đen thui của Ly vương lập tức hoảng sợ, nghi ngờ không dứt, người nhìn ta rồi ta nhìn người, không rõ gương mặt tuần tú như mùa xuân tháng ba của Ly vương vừa rồi sao lại trở nên u ám?

Mộ Dung Tiểu Tiểu bị Dạ Nguyệt Ly ôm chặt chẽ trong ngực, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt ngoài tấm áo khoác lông chồn, mặc dù nàng không giải thích được vì sao tâm tình hần đột biến, nhưng bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng từ trong áo khoác lông chồn đưa ra, cảm nhẹ tay hần an ủi, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên cười với hần.

“Nhờ Vương gia nhà ta ưu ái, riêng thần thiếp được tổ chức tiệc sinh nhật, tại đây thần thiếp xin đa tạ Ly vương và Ly vương phi tương lai đã đến, bên ngoài gió lớn, kính mời Ly vương mau vào trong ngồi, Mộ Dung cô nương cũng vậy, cẩn thận đừng để bị lạnh.”

Âu Dương Tĩnh đứng dậy từ chỗ ngồi, bước đến trước mặt Dạ Nguyệt Ly và Mộ Dung Tiểu Tiểu, dịu dàng cúi đầu, tiếng nói như chim vàng anh thanh thúy dễ nghe, lòng mây thanh thoát, ánh mắt như nước mùa xuân, môi tô son kiêu diễm ướt át, khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm nhẹ, da nhẵn mịn tinh tế như ngọc, nàng đang mặc y phục màu đỏ nhưng cũng không có vẻ nịnh hót chút nào, đai thắt gọn gàng, càng nhìn kỹ thì phát hiện ra cô gái này có một vẻ khác rất thú vị.

Dạ Nguyệt Ly cực kỳ hưởng thụ một tiếng ‘vương phi tương lai’ này, sắc mặt cũng dịu lại một chút, hần khẽ nhếch môi, vòng tay qua bên hông Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ nắm chặt, động tác đoạt lấy, đồng thời cũng là tuyên cáo với mọi người: Mộ Dung Tiểu Tiểu thuộc về hần!

Mộ Dung Tiểu Tiểu căn bản không chú ý đến động tác trẻ con như vậy, nàng tinh tế đánh giá Âu Dương Tĩnh, người này là nữ chủ nhân duy nhất trong biệt viện Hiên Vương phủ, dù chỉ là trắc phi nhưng bản lĩnh thật không tầm thường.

Ba năm trước nàng được gả vào Hiên Vương phủ, mặc dù không có điểm nào nổi trội, nhưng có thể khiến cho Nam Cung Nguyệt Hiên không hạ nàng xuống, còn để nàng ngồi lên vị trí nữ chủ nhân của Hiên Vương phủ, nếu nói nàng dựa vào bối cảnh, Mộ Dung Tiểu Tiểu không cho là như vậy, chỉ bằng ánh sáng thỉnh thoảng xẹt qua trong đáy mắt nàng ta, Mộ Dung Tiểu Tiểu biết đây là một nữ nhân thông minh.

Âu Dương Tĩnh cũng không trông chờ Dạ Nguyệt Ly trả lời câu hỏi của mình, Ly vương lạnh lùng mọi người đã sớm biết, có thể khiến hần đối đãi đặc biệt chỉ sợ cũng chỉ có nữ nhân đang bên cạnh hần kia, chẳng qua là nàng không cần quan tâm đến những chuyện này, nàng chỉ cần hoàn thành chuyện mà Nam Cung Nguyệt Hiên giao phó, chuyện kể tiếp căn bản không tốn nhiều sức đối với nàng.

Nàng nhẹ nhàng bước tiếp, nãy nhận lịch sự cười, nói với Mộ Dung Tiểu Tiểu, “Mộ Dung cô nương nhanh chóng đến ngồi cùng với nữ quyến bên này, để cho các vị vương gia bàn chuyện.”

Lúc này Mộ Dung Tiểu Tiểu mới phát hiện, trong phòng lớn được đặt nhiều bàn tiệc, tất cả khách mời đều đã sớm ngồi yên ổn, quan lại cũng không ngồi cùng thần thiếp mà là nam nữ ngồi riêng, ở giữa chỉ dùng một loại sợi tơ tằm màu xanh trong suốt để phân tách, nhìn ra được sự phân biệt rõ ràng.

Đối với Bắc Địch quốc, Nam Dục quốc dù bảo thủ hơn nhưng Mộ Dung Tiểu Tiểu cho là như thế này thật là khoa trương, nàng khẽ nhíu đôi mi thanh tú, rõ ràng là không tình nguyện, thay vì ngồi chung với một đám nữ nhân kia nàng chẳng thà ngồi chung với Dạ Nguyệt Ly.

Sắc mặt Âu Dương Tĩnh thay đổi, không vì chuyện gì khác, chỉ vì Dạ Nguyệt Ly sẽ ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu đến ngồi bên phía nam nhân, như vậy làm sao được!

“Mộ Dung cô nương, các vị vương gia ngồi cùng nhau để đàm luận chuyện triều chính, nữ nhân chúng ta đừng nghe không hiểu, chẳng bằng cùng ngồi với nhau, như vậy có thể cùng nhau tâm sự một chút, Mộ Dung cô nương thấy thế nào?”

Mộ Dung Tiểu Tiểu tạm ngừng bước chân, nàng rũ mắt xuống, bàn tay trắng nõn chống cằm, bộ dáng như vậy khiến người khác cho là nàng đang suy nghĩ, mà ở một góc độ người khác không nhìn thấy, đáy mắt nàng nhanh chóng hiện lên một tia giao hoạt.

Có biến!

Cũng tốt, cuộc sống thỉnh thoảng có chút gia vị như vậy nàng cũng không thấy chán ghét.

“Như vậy cũng tốt.” Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ ngược mắt cười nói.

Mi tâm Dạ Nguyệt Ly nhú chặt, ánh mắt hân lạnh lùng quét qua Âu Dương Tĩnh, đối với chuyện nàng tự tiện quyết định hân vô cùng bất mãn, phải biết rằng hân rất không muốn tách ra khỏi Mộ Dung Tiểu Tiểu, định lên tiếng phản đối, Mộ Dung Tiểu Tiểu lại lên tiếng lần nữa.

“Ly, ăn cơm xong là được rồi.”

Trong ống tay áo lồng chồn rỗng rãi, Mộ Dung Tiểu Tiểu nắm lấy bàn tay Dạ Nguyệt Ly, mắt hạnh cười hiện lên vẻ thích thú, Dạ Nguyệt Ly nhất thời sáng tỏ tâm tư nhỏ của nàng.

Mi tâm giãn ra, Dạ Nguyệt Ly bắt đầu di thân nhẹ, hân khẽ nghiêng người giúp nàng sửa sang lại áo khoác lồng chồn, khép vạt áo lại thật chặt rồi cúi người xuống bên tai Mộ Dung Tiểu Tiểu, nhẹ giọng nói: “Nếu có người ức hiếp muội, lập tức gọi ta, nếu muội không muốn gọi cũng có thể tự mình trả đũa lại, không cần để ý chuyện gì khác, mọi chuyện đều có huyên.”

Dứt lời, hân xoay người, tại góc độ mọi người không nhìn thấy, đưa lưng về phía bữa tiệc, khẽ cắn vành tai nàng, rồi sau đó còn cố liếm vài cái, nhìn vành tai trắng nõn kia mập mờ dính nước, ngay sau đó từ từ ửng hồng, Dạ Nguyệt Ly hải lòng liếm môi, ánh mắt khó chịu giảm xuống một chút.

“Ừ...” Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng không hiểu tiếng này là trả lời Dạ Nguyệt Ly hay là bởi vì không chịu nổi hân tùy ý liếm láp, vì không kiềm chế được mà hừ nhẹ, gò má nàng nóng lên, thân thể mềm mại không nhịn được run rẩy, sợ bị người khác nhìn ra sơ hở, nhanh chóng chui vào trong lồng ngực hân.

Dạ Nguyệt Ly cười khẽ một tiếng, đợi nàng khôi phục bình thường mới ôn nhu nói, “Được rồi, ta đi bên này, nhớ lời ta nói,”

Mộ Dung Tiểu Tiểu nín môi không nói, suy nghĩ một chút, cũng không biết bị lồng chồn trên áo khoác dính vào, mới bị Dạ Nguyệt Ly cắn một chút, nàng cảm thấy vành tai có chút ngứa, cũng không dám đưa tay lên vuốt, chỉ đành vui khuôn mặt nhỏ nhắn vào áo khoác lồng chồn, chỉ lộ đôi mắt ra bên ngoài, rầu rĩ đi theo Âu Dương Tĩnh về phía nữ quyền bên kia.

Hành động của Dạ Nguyệt Ly và Mộ Dung Tiểu Tiểu đều bị mọi người nhìn thấy, cũng không ai dám có bất kỳ ý kiến gì, đương kim Ly vương gia trời sinh tính lạnh lùng tàn ác, ngay từ sáu năm trước lúc mới đến Nam Dục được chứng kiến, bọn họ còn không dám có ý kiến gì với vị vương gia lạnh lùng này, mà những người ở đây đa số đều tham gia buổi cung yến đêm đó, vị Ly vương phi tương lai này của Ly vương thi thố tài năng trong bữa tiệc không tốn chút sức lực nào đã biến Triệu Thi Nhân thành phế nhâ, cho tới bây giờ trong lòng bọn họ vẫn còn sợ hãi, có người nhát gan nhớ đến một màn kia, dạ dày dường như cuộn trào lên.

Trấy Dạ Nguyệt Ly xoay người đến bên này, Nam Cung Nguyệt Hiền tán thưởng nhìn Âu Dương Tĩnh, quả nhiên hân vẫn yêu thích nữ nhân thông minh, nếu chỉ xinh đẹp, cũng chỉ xứng để hân phát tiết trên giường.

Nụ cười Âu Dương Tĩnh mềm mại, hôm nay nàng tuyệt đối không để Nam Cung Nguyệt Hiền thấy vọng đối với nàng!

Trong nội tâm nàng cũng đang suy tính, quả nhiên Ly vương cung chiều cô gái này như châu như ngọc, cũng không uổng công nàng tính toán ra tay từ cô gái này, nếu muốn thuyết phục Ly vương tách ra ngồi, không chừng nàng sẽ không được chú ý đến, mà Nam Cung Nguyệt Hiền cũng đã báo trước cho nàng tình cảnh trước đó của Mộ Dung Tiểu Tiểu, có thể nắm chặt được tâm tư Ly vương, có thể thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu không tầm thường, nàng tuyệt không thể coi thường, làm xong chuyện lúc này, không chừng địa vị nàng trong lòng Nam Cung Nguyệt Hiền sẽ tăng lên.

Sau khi Dạ Nguyệt Ly xoay người liền thu lại nụ cười, ánh mắt quét đến người đang ngồi bên tay phải Nam Cung Nguyệt Hiền là Nam Cung Nguyệt Bản, hân nghiêm mặt, làm cho người khác không thấy rõ tâm tình.

Mắt Dạ Nguyệt Ly híp lại, hân vốn định để Mộ Dung Tiểu Tiểu ngồi cùng hân một chỗ, làm Nam Cung Nguyệt Bản nhìn rõ hoàn cảnh, không ôm ảo tưởng nữa, xem ra việc hôm nay để nàng ngồi cùng đám nữ quyền bên kia vẫn có thể xem là một việc sáng suốt, chỉ là mặc dù hân có thể nhất thời làm Mộ Dung Tiểu Tiểu không chú ý đến Nam Cung Nguyệt Bản, nhưng lại không thể bảo đảm nàng sẽ không phát hiện Nam Cung Nguyệt Bản.

Nhưng nàng thuộc về hân, hân sẽ không buông tay!

Coi như Nam Cung Nguyệt Bản đã cứu Mộ Dung Tiểu Tiểu một mạng, biện pháp xấu nhất chính là giết Nam Cung Nguyệt Bản...

“Ly vương đối xử thật tốt với Mộ Dung cô nương, hai người nhìn thật khăng khít, thật là ao ước của chúng ta.” Âu Dương Tĩnh dẫn Mộ Dung Tiểu Tiểu ngồi bên phải chính mình, phân phó hạ nhân đem bát đĩa lên, nàng che miệng trừu ghẹo nói.

Cùng ngồi tại chỗ này đa số đều là Cáo Mệnh phu nhân trong triều, lần này dẫn khuê nữ nhà mình đến, rồi rít phụ họa Âu Dương Tĩnh:

“Đúng vậy, Ly vương lại tuyên bố chỉ lấy một mình Mộ Dung cô nương, chuyện này ở Nam Dục là lần đầu tiên xảy ra.”

“Đúng vậy, đúng vậy, Mộ Dung cô nương thật là thiên tư quốc sắc...”

“Ta thấy là cực kỳ xứng đôi với Ly vương...”

Không chỉ có Âu Dương Tĩnh cố ý làm ra vẻ có giao tình tốt với Mộ Dung Tiểu Tiểu, cùng chỉ vì Mộ Dung Tiểu Tiểu là Ly vương phi tương lai, lúc này nịnh nọt nàng sẽ làm cho nàng lưu lại ấn tượng tốt, tóm lại sẽ không sai.

Nghe xung quanh không ngừng tán thưởng, Mộ Dung Tiểu Tiểu cố gắng duy trì cười nhạt, cho nên mới nói nàng cũng không tình nguyện đến ngồi bên này, chỉ mong trò hay không bắt nàng phải đợi quá lâu.

Bởi vì Mộ Dung Tiểu Tiểu thường xuyên sống tại biệt viện, cực ít ra ngoài, khiến bên ngoài đồn đại nàng như thần, những người không đến cung yến cực kỳ mong đợi được nhìn thấy hình dáng Mộ Dung Tiểu Tiểu, chẳng hạn như Triệu Thi Mộng, còn có Triệu phu nhân.

Triệu Thi Mộng đầy mặt ghen ghét không che dấu, hai tay nắm chặt dưới khăn trải bàn, móng tay dài đâm vào lòng bàn tay nàng cũng không có cảm giác, nàng không muốn Mộ Dung Tiểu Tiểu có diện mạo xinh đẹp kinh người như thế, không trách được Ly vương gia lại vứt bỏ tỷ tỷ mà cưới nữ nhân này, không trách được mọi người muốn lấy danh hiệu của tỷ tỷ cho nữ nhân này, không trách được phu quân tương lai Bản vương của nàng bị nữ nhân này hấp dẫn!

Chỉ vì nữ nhân này có một vẻ mặt dụ dỗ nam tử!

Triệu thị hận thù Mộ Dung Tiểu Tiểu, ánh mắt tràn đầy ác độc, nàng gắt gao nắm chặt đôi đũa, thân hình phát run, nếu không phải đang trong yến tiệc, nàng thật muốn tiến lên một đao đâm chết nữ nhân đáng chết này!

Chính là nàng! Làm hại Thi Nhân ngây ngốc như một đứa trẻ ba tuổi! Sao nàng còn mặt mũi ra đây ngồi dự tiệc? Không sợ gặp báo ứng sao?

Hai mẹ con Triệu thị không che dấu chút nào thù hận, mọi người ngồi quanh bàn cũng phát hiện, nhất thời đều dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Là không nguyện ý

Có thể ngồi vào chỗ nữ quyền của bữa tiệc đều là chính thê và dòng chính nữ của triều thần, và lại cũng đều tham gia cung yến đêm đó, nhóm người bọn họ bất giác nhớ tới ân oán giữa Triệu gia và vị Ly Vương phi tương lai này, vội vàng im lặng.

Một là Bản Vương phi tương lai, một là Ly Vương phi tương lai, họ đều không muốn đắc tội với một trong hai người.

Hôm nay, Bản Vương có tiếng nói nhất, nếu các nàng nịnh nọt Mộ Dung Tiểu Tiểu mà đắc tội với Triệu Thi Mộng, tương lai Bản Vương trèo lên ngôi vị Hoàng đế thì bọn họ liền chịu không nổi rồi.

Không chỉ vì các loại ân oán giữa Mộ Dung Tiểu Tiểu và Triệu gia lúc trước, gần đây bên ngoài nổi lên tin đồn Bản Vương chung tình với Mộ Dung Tiểu Tiểu, tin đồn này không thể nghi ngờ giống như một cái bạt tai tát một cái vang dội lên mặt Triệu Thi Mộng vị Bản Vương phi tương lai này, trước đoạt vị trí của tỷ tỷ, hôm nay lại mập mờ không rõ với phu quân tương lai của Triệu Thi Mộng, có thể hiểu hiện tại Triệu Thi Mộng có bao nhiêu oán hận với Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Mặc dù Bản Vương có hi vọng kế thừa ngôi vị Hoàng đế, nhưng bây giờ vẫn chưa lập Thái tử, ý Vua khó dò, vị Vương gia nào cũng là nhân trung chi long*, kết cục như thế nào cũng không thể biết được. Mà họ, mặc dù chỉ ở nơi nhà cao cửa rộng nhưng cũng không có nghĩa là không biết gì cả, hôm nay không thiên về bên nào mới là cách làm sáng suốt nhất, tạm thời xem kịch vui thôi.

*nhân trung chi long: người tài giỏi hơn hẳn người bình thường

Chỉ có một người không cho là như thế, đó chính là Âu Dương Tĩnh.

Trông mặt nàng cười yếu ớt, thế này mới đúng như mong muốn của nàng, Nam Cung Nguyệt Hiên giao phó cho nàng phải vô thanh vô tức khai lên mâu thuẫn tranh chấp giữa Triệu gia, Bản Vương và Ly Vương, giờ nàng còn chưa mở miệng thì mẫu tử Triệu gia đã không nhận được rồi, quả nhiên là kẻ thù gặp nhau tức giận oán hận đến đỏ mắt, nếu Mộ Dung Tiểu Tiểu được Ly Vương sủng ái bị uất ức thì ân oán giữa Triệu gia và Ly Vương càng lấn sâu hơn, và lại Bản Vương cũng sẽ đau lòng nữ nhân thôi, Triệu gia nên tự xử lý như thế nào đây?

Mặc dù không muốn Nam Cung Nguyệt Hiên lấy bữa tiệc của nàng làm việc riêng của hắn nhưng nàng lại không thể tỏ ra một chút không vui nào, nàng gả cho Nam Cung Nguyệt Hiên nên phải có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu với hắn, chỉ có Nam Cung Nguyệt Hiên tốt lên nàng mới có tương lai sáng lạng, mới có cơ hội mang thai con nối dòng, mới có thể bò được lên cao hơn. Coi như hắn muốn lợi dụng nàng lấy được thứ gì đó, nàng cũng chỉ có thể chấp nhận hỗ trợ, đây chính là nỗi sợ xa của nữ nhân.

Chỉ là, nàng Âu Dương Tĩnh, cũng không phải là người ngu xuẩn, tương lai ra sao phải xem nàng ra tay như thế nào.

Không khí trên bàn khẽ dừng lại, Âu Dương Tĩnh làm như không nhận ra điều gì, bàn tay trắng nõn của nàng bưng ly trà thị nữ vừa mới rót lên, đôi môi chậm rãi nhấp một ngụm nhỏ, rồi sau đó lấy khăn gấm chấm môi nói nhỏ: “Các vị phu nhân tiểu thư sao lại thất thần thế, nhanh nếm thử các món ăn, khó có được cơ hội các phu nhân tiểu thư hội tụ cùng một bàn như thế này, ta phải cảm ơn Vương gia nhà ta thật tốt mới được.” Âu Dương Tĩnh cười đến thẹn thùng, trên mặt cũng lập tức đỏ ửng lên.

Không khí tạm thời dịu lại, các nữ quyền rồi rít cầm đũa gấp đồ, tuy Âu Dương Tĩnh là trắc phi nhưng bằng việc ba năm nay Vương gia không nạp thêm người mới đã chứng tỏ bản lĩnh của nàng. Chỉ là, họ không quá mức hâm mộ, từ xưa đến nay, trong phủ các quan không phải chỉ nghe người mới cười, không thấy người cũ khóc sao? Nữ nhi xinh đẹp như hoa của các nàng cũng có cơ hội gả vào Hoàng thất, không phải là có ba Vương gia sao, họ cũng không tin các nam nhân vĩnh viễn thủy chung.

Mộ Dung Tiểu Tiểu chỉ uống trà không nói gì, trước khi đến bị Dạ Nguyệt Ly dụ dỗ uống bát canh nên nàng cũng không cảm thấy đói.

Âu Dương Tĩnh này nàng có nghe qua, tuy phụ thân chỉ là Học sĩ Ngự lâm viện trong triều nhưng lại là môn sinh đặc ý của Thái phó đương triều, mặc dù dưới gối Thái phó không có con thừa tự nhưng môn sinh trải rộng triều đình, đối xử với phụ thân Âu Dương Tĩnh càng thân thiết như con, mà Nam Cung Nguyệt Hiền lấy Âu Dương Tĩnh là có mục đích, hẳn muốn chờ sự ủng hộ của Thái phó dldq-turdi. Chỉ là nghe nói từ xưa đến nay Thái phó luôn chính trực, cuối cùng Nam Cung Nguyệt Hiền có đạt được mong ước không, bây giờ còn khó đưa ra kết luận.

“Tĩnh trắc phi nói quá rồi, muốn gặp mặt được như thế này cũng không dễ dàng, nhìn Vương gia thương Tĩnh trắc phi như thế, chắc muốn gì được nấy.”

Người lên tiếng là Triệu Thị, lời nói này ý vị khó hiểu, nàng buồn rười rượi quét mắt qua chỗ Mộ Dung Tiểu Tiểu đang ngồi, từ xưa đến nay Nam Dục quốc lấy bên phải vi tôn, nàng ta và Mộ Dung Nhi đều là chính phi Vương gia tương lai, tại sao một trắc phi nhỏ nhỏ lại xếp cho Mộ Dung Nhi bên trái? Họ Triệu gia còn nổi danh là công thần của Nam Dục, mà Mộ Dung Tiểu Tiểu chỉ là nữ nhi giang hồ, cách xếp như thế này của Tĩnh trắc phi là xem thường bọn họ?

Hận ý của Triệu Thị với Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng không chờ người không liên quan như Âu Dương Tĩnh khơi mào.

Đáy mắt Âu Dương Tĩnh thoáng qua tia lạnh lẽo, chỉ thoáng qua thôi rồi biến mất, nhấn mạnh nàng trắc phi đây không phải là đang nhắc nhở địa vị của nàng kém hơn con cái nàng ta Triệu Thị Mộ Dung sao? Nay còn chưa lên làm Bản Vương phi đã như thế, nếu làm thật, chẳng phải là sẽ dẫm nàng dưới lòng bàn chân sao?

Có điều, mục đích hôm nay không phải là để Triệu Thị với mình xảy ra bất hòa, tuy nàng là thọ tinh* nhưng cũng không phải là nhân vật chính hôm nay.

*thọ tinh: người có sinh nhật

Nghe lời nói châm chích của Triệu Thị, khóe môi Âu Dương Tĩnh lại khẽ nhếch, nàng giống như khổ não than nhẹ: “Vương gia yêu thương ta...ta đương nhiên là cảm kích, bụng ta đây lại không có tiền đồ, ba năm nay Vương gia không nạp người mới, Vương gia chung tình là tốt nhưng ta lại sợ Vương gia làm theo cách làm của Ly Vương, đến lúc đó ta lại thành tội nhân.”

Một chiêu lấy lùi làm tiến rất hay! Vậy là đã quả bóng sang cho nàng. ...

Mộ Dung Tiểu Tiểu rũ mắt suy nghĩ, rốt cuộc mục đích hôm nay của Âu Dương Tĩnh là gì, có ý sắp xếp cho nàng ngồi chung với mẫu tử Triệu gia, chỉ đơn giản là muốn nhìn mâu thuẫn giữa bọn họ tăng lên thôi sao? Vẫn là có mưu đồ khác.

Làm như không nghe thấy gì, nàng nhẹ nhàng thổi lá rã đang trôi nổi trong ly trà, không nói bất kỳ câu nào.

Lời nói thẳng của Âu Dương Tĩnh khiến chúng nữ quyền ngoài ghen hờn trên trời còn làm hai mắt sáng lên, trong này có không ít người âm thầm ái mộ Nam Cung Nguyệt Hiền, mà những người khác đã sớm muốn đưa nữ nhi mình vào Vương phủ đồng loạt vui mừng khác thường, họ còn từng tưởng rằng Âu Dương Tĩnh không cho phép người mới, mà xem câu trả lời của nàng ta, là nói cho các nàng biết các nàng có cơ hội.

Nhất thời liền có người phụ họa: “Tĩnh trắc phi nói sai rồi, cả Vương phủ lớn như thế chỉ có mình nữ nhân là ngài, đủ để thấy được ngài có bao nhiêu sủng ái từ Vương gia, về phần con cháu, đây còn không phải là nước chảy thành sông* sao?”

*nước chảy thành sông: điều đương nhiên sẽ xảy ra.

“Đúng vậy... Đúng vậy...” Mọi người rồi rít phụ họa.

Lúc này, ánh mắt chúng nữ quyền nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu ý tứ không rõ, hận nàng không tới cùng tò thái độ.

Đối với việc mình nàng độc chiếm Ly Vương trong lòng bọn họ sớm đã có oán hận, vì Ly Vương đã sớm tuyên thệ nên nếu Ly Vương tái giá đó chính là phản bội, nhưng Mộ Dung Tiểu Tiểu thì khác, nếu nàng chấp thuận, người khác chỉ biết tán thưởng nàng là cô gái rộng lượng. Đương kim Hoàng thượng vốn ít con cháu, các Vương gia đều là hàng bán chạy, lại để mình nàng độc chiếm một người, nay Âu Dương Tĩnh đã nói thẳng đồng ý, bọn họ càng nhìn chăm chăm Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Triệu Thị bót đi chút tức giận, mặc dù chưa châm chọc xong Âu Dương Tĩnh nhưng có thể để Mộ Dung Tiểu Tiểu không dễ chịu, nàng cũng vui vẻ coi như việc đã thành, sao lại chỉ lấy một người, quả thực là chuyện cười, nàng chiếm được Ly Vương nhất thời, chẳng lẽ còn chiếm được cả đời? Qua một thời gian, một ngày nào đó sẽ có người khác cướp mất. Đây chính là nhân quả báo ứng.

Sắc mặt Triệu Thị Mộ Dung cực kỳ khó coi, lúc xanh lúc trắng, hận không được cho Âu Dương Tĩnh một cái tát, nàng đột nhiên quay đầu lại trừng mắt với Triệu Thị, Triệu Thị không nghe ra ý ngoài lời của Âu Dương Tĩnh, nàng lại nghe rõ ràng, đây là ám chỉ trào phúng Triệu Thị Mộ Dung nàng, cười nhạo nàng gả cho Bản Vương mà không bằng Hiền Vương, Ly Vương chung tình.

Đáng chết! Hiện tại ở Nam Dục quốc có ai không biết Bản Vương mập mờ không rõ với Mộ Dung Tiểu Tiểu, nàng còn chưa gả cho Bản Vương, Bản Vương lại có ý định lên người nữ nhân khác, lại vẫn còn so sánh nàng không bằng một lão bà ba năm không sinh được con.

Có điều đáng hận nhất là đầu sỏ Mộ Dung Tiểu Tiểu kia, nếu không phải vì nàng ta tham lam ăn trong chén nhìn trong nôi, sao Triệu Thi Mộng nàng có thể để một trác phi nhỏ nhỏ chằm chọc trào phúng đây.

Âu Dương Tĩnh lười phải để ý đến Triệu Thi Mộng, nàng ta muốn nghĩ như thế nào thì tùy, nàng chỉ cần dẫn mâu thuẫn lên người Mộ Dung Tiểu Tiểu, có được kết quả như mong muốn của nàng là được.

Mộ Dung Tiểu Tiểu yên lặng không nói làm không khí trên bàn nhất thời có chút xấu hổ, ngay cả nàng thờ ơ, mọi người cũng không thể ép buộc nàng, dù sao thân phận khác biệt, ai cũng biết Ly Vương cung chiều nàng, họ còn không muốn đắc tội với Ly Vương lạnh lùng tàn khốc đâu, nếu mà đắc tội thì không thể nghĩ ngờ gì chỉ có tìm chết.

Triệu Thi Mộng giận quá thành cười, nàng ưỡn ngực, mở miệng liền không khách khí nói chuyện với Mộ Dung Tiểu Tiểu: “Ta thấy Mộ Dung cô nương thật sự không muốn, cực khổ lắm mới lấy được tâm của Ly Vương, sao có thể dễ dàng chấp tay nhường cho người khác. Có điều, điều này cũng dễ hiểu dđlqđ-tuổi, nữ tử mà, dĩ nhiên ai cũng muốn muốn phu quân chỉ cung chiều mình, chỉ là, nếu không biết trân trọng, vẫn còn vọng tưởng muốn đồ của người khác, cẩn thận không được còn mất tất!”

Căn bản Mộ Dung Tiểu Tiểu không biết bên ngoài đồn thổi chuyện của nàng với Nam Cung Nguyệt Bản, lúc này thấy rõ Triệu Thi Mộng ăn dấm chua nàng có chút không hiểu, đây là cái gì với cái gì?

Không nghĩ ra chuyện gì nên Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng không phí thêm nhiều tâm tư, nàng liền đành hoàng đáp: “Ừ, là không cẩn thận.”

Trong nháy mắt mọi người trở nên si ngốc, nàng, chẳng lẽ nàng không biết cách che giấu sao? Đây cũng quá thành thật rồi.

“Được rồi, ta biết Mộ Dung cô nương có chút hiểu lầm với Triệu cô nương, dù sao bảo sao nghe vậy. Hôm nay là sinh nhật của ta, hay làm mọi người tạm thời bỏ qua ân oán, coi như là nể mặt ta, có được hay không?”

Âu Dương Tĩnh cười xoa dịu không khí, chỉ là Mộ Dung Tiểu Tiểu cảm thấy nàng ta cũng chẳng tốt bụng như thế, mặc dù nghe không hiểu họ nói có ý gì nhưng nàng lại lười phải đặt câu hỏi, chỉ cảm thấy tiệc hôm nay cực kỳ không thú vị, chẳng bằng về nhà ôm Ly, thế giới chỉ có hai người.

Ừm, làm thế nào bây giờ, mới tách ra có một lúc mà nàng đã nhớ đến hán rồi.

Triệu Thi Mộng lạnh lùng hừ nhẹ, chờ, thù này chưa báo được, nàng vẫn còn cơ hội khiến Mộ Dung Tiểu Tiểu xấu mặt, tàn nhẫn với tỷ tỷ cũng đành thôi, còn muốn dính lấy nam nhân của nàng. Nàng sẽ cho nữ nhân giang hồ lỗ mãng này thấy sự lợi hại của nàng.

Nữ quyền bên này chằm chọc chế giễu, không khí bên nam cũng có chút quỷ dị, ai nói ba người đàn bà thành cái chợ? Hôm nay, ba nam nhân cũng có thể dựng thành cái sân khấu, dĩ nhiên, nếu như Dạ Nguyệt Ly chịu phối hợp.

Dạ Nguyệt Ly và Nam Cung Nguyệt Bản chia ra ngồi bên trái và bên phải Nam Cung Nguyệt Hiền, Triệu Kỳ Nghi ngồi phía bên phải Nam Cung Nguyệt Bản, còn lại đều là quan viên Nhất phẩm đương triều.

Cả mặt Dạ Nguyệt Ly không chút thay đổi, cộng thêm thính thoảng tỏa ra lãnh khí khiến quan viên cả bàn thấp thỏm lo âu, sắc mặt rất không tự nhiên, Nam Cung Nguyệt Hiền cũng không thể làm gì khác hơn là xuống tay với Nam Cung Nguyệt Bản trước.

Hắn nặng nề vỗ bả vai Nam Cung Nguyệt Bản, cười sáng lạng nói: “Nhị Hoàng đệ, Hoàng huynh ta thật vất vả mới xin được Phụ hoàng cho ngời tạm thời xuất phủ, có phải ngời nên từ từ bồi Hoàng huynh ta thật tốt không, từ biệt tám năm, khiến Hoàng huynh ta thật sự rất nhớ ngời.”

Nam Cung Nguyệt Bản chỉ cảm thấy bả vai bị đau, dòng khí trong cơ thể nhất thời có chút không ổn, ngay sau đó, khuôn mặt đẹp trai lại có chút tái nhợt, căng lộ ra vẻ ôn nhu, nhưng không giống như ánh sáng tỏa ra hôm cung yến, vốn mất đi chút sinh khí nhưng lại tăng thêm mấy phần tiên khí giống hệt phong cách tiêu điều tự tại.

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133: Huynh cũng nhớ muội

Từ lúc Nam Cung Nguyệt Bản xuất hiện tại bữa tiệc sinh nhật đã thu hút ánh nhìn của nhóm người nữ quyền, thậm chí có vài người lớn mặt liếc mắt đưa tình với hắn, nhưng Bản vương gia vui vẻ ôn nhu như gió xuân từ đầu đến cuối lại thờ ơ, tựa như nữ nhân xinh đẹp trong mắt hắn không có ý nghĩa gì.

Thật ra hắn đối với người nào cũng ôn hòa, kỳ thực chính là rất vô tình.

Âm thầm ổn định lại khí huyết, Nam Cung Nguyệt Bản cười nhạt làm như không có chuyện gì xảy ra, “Đương nhiên đệ sẽ uống cùng Hoàng huynh vài chén.”

Mặc dù không biết Nam Cung Nguyệt Hiền làm cách nào thuyết phục được Nam Cung Quân Hạo, nhưng hắn cũng không quan tâm, cho dù không có Nam Cung Nguyệt Hiền cầu xin hắn cũng nhất định sẽ đến gặp Tiểu Tiểu, chuyện cảm xúc nhỏ nhặt này không làm khó được hắn.

“Không được.” Nam Cung Nguyệt Hiền không đồng ý khoát tay, mặt hắn nghiêm túc: “Xem sắc mặt nhị đệ không tốt, nhất định còn chưa khỏi bệnh, hiện tại không thể uống nhiều. Bốn vương nghe nói Tam hoàng đệ đã mời sư phụ Thần Phong lão nhân đến trị bệnh cho đệ, không biết đệ đã khỏe hơn chút nào chưa?”

“Đã khiến hoàng huynh phải lo lắng, đệ đã khỏe hơn nhiều rồi.” Nam Cung Nguyệt Bàn ôn hòa cười yếu ớt, Thần Phong lão nhân mỗi ngày đều đến phủ của hắn, Nam Cung Nguyệt Hiền thăm dò được cũng là chuyện bình thường, mà hắn cũng chưa từng nghĩ muốn giấu diếm chuyện này.

Quả thật mỗi ngày bài độc đã có chuyển biến tốt, chẳng qua nhìn thấy Dạ Nguyệt Ly thân thiết ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu đi vào, trái tim không không chế được đột nhiên đau nhói. Cho dù Mục Trạch Dương đã nhiều lần nhắc nhở hắn phải tỉnh tâm, nếu không sẽ vô cùng bất lợi đối với bệnh tình của hắn, ngay cả đau đớn của thân thể cũng không thể ngăn được tâm tư không yên ổn của hắn. Dường như không phân biệt được đau đớn là do độc phát tác hay là đau đớn chưa xót vì trong mắt nàng không có hắn.

Ánh mắt quét qua Dạ Nguyệt Ly, hắn đã sớm biết nam nhân này vô cùng bá đạo, cũng không nghĩ đến từ đầu đến cuối hắn đều cố ý khiến Mộ Dung Tiểu Tiểu không nhận thấy sự có mặt của mình.

“Vậy thì tốt, đến lúc hoàng đệ khỏi bệnh, huynh sẽ tâu với phụ hoàng Tam đệ chính là công thần.” Hắn cười nói với Dạ Nguyệt Ly.

Dạ Nguyệt Ly ngẩng đầu một hơi uống cạn ly rượu, cũng không nhìn hai người Nam Cung Nguyệt Hiền và Nam Cung Nguyệt Bàn lạnh lùng đáp: “Không cần.”

Hắn không có nhân rồi mời lão đầu trị bệnh cho tình địch, Nam Cung Nguyệt Bàn sống hay chết thì liên quan gì đến hắn?

Ánh mắt Nam Cung Nguyệt Hiền khóa chặt Dạ Nguyệt Ly, không bỏ sót bất cứ biểu hiện nào trên khuôn mặt hắn, vừa nghe hắn trả lời như vậy, nụ cười Nam Cung Nguyệt Hiền có chút gượng gạo, nhưng trong lòng này sinh nhiều nghi ngờ? Không phải hắn tự mình mời người đến trị bệnh sao? Sắc mặt khó chịu này là có ý gì?

Ngón tay trắng thon dài mân mê ly rượu, Dạ Nguyệt Ly cười lạnh, Nam Cung Nguyệt Hiền muốn giờ trò gì hắn đều hiểu rõ, nhưng chuyện này cũng không đồng nghĩa hắn có tâm tư phối hợp, đối với hắn mà nói thay vì ngồi cùng đám người nhảm chán này, không bằng ôm nha đầu tâm tình. Nghĩ vậy, Dạ Nguyệt Ly quyết định hay là sớm cho Mộ Dung Tiểu Tiểu thấy Nam Cung Nguyệt Bàn, chỉ cần biết hắn bình an vô sự, bọn họ có thể nhanh chóng trở về phủ.

Tầm mắt Dạ Nguyệt Ly thỉnh thoảng rơi vào tấm bình phong bằng lụa mỏng màu lam kia, dường như muốn xuyên thấu qua nó đến trên người người ngồi bên kia, Nam Cung Nguyệt Hiền nhìn chăm chú Dạ Nguyệt Ly tự nhiên cũng không bỏ qua ánh mắt đầy ý tứ này, đáy mắt hắn hiện lên một tia sáng, nhất thời trong lòng hiểu rõ!

Thì ra là như vậy!

Hắn đã nghĩ sao Dạ Nguyệt Ly có thể rộng lượng như vậy, thì ra Thần Phong lão nhân là do người khác mời đến chữa bệnh.

Xem ra Mộ Dung Tiểu Tiểu và Nam Cung Nguyệt Bàn thật sự mập mờ không rõ ràng, Dạ Nguyệt Ly thật là vô dụng, ngay cả nữ nhân của mình cũng không quản được, thật mất thể diện. Đối là là hắn, loại nữ nhân này đã sớm bị hắn loại bỏ, tránh nàng bôi nhọ đến mình? Chẳng qua những chuyện này không cần hắn quan tâm, hắn chỉ cần xác định chuyện hắn muốn biết là đủ.

Trên yến tiệc, sóng ngầm bắt đầu nổi lên, các quan viên chỉ lo cúi đầu uống rượu, không nói bất cứ lời nào.

Còn Triệu Kỳ Nghị kia hai mắt híp lại, tại thời điểm mấu chốt sẽ trợ giúp Nam Cung Nguyệt Bàn, hiện tại hắn càng thêm chắc chắn Ly vương không có tâm tư đối với ngôi vị hoàng đế. Cho dù là để thành toàn tâm nguyện của nữ nhi, hay là bản thân hắn rất hài lòng Nam Cung Nguyệt Bàn, hắn không còn bài xích hoàng gia như lúc trước, Bàn vương có lẽ sẽ trở thành phụ quân của Mộ Dung nhi, về phần lời đồn giữa Bàn vương và Mộ Dung Tiểu Tiểu, hắn cho rằng đây là lời đồn đại vô căn cứ, tình ý giữa nàng và Ly vương không giống như giả bộ, nếu như Bàn vương thật sự có lòng riêng, chắc chắn Ly vương sẽ không nhượng bộ, Hoàng thượng cũng không đồng ý, Triệu gia hắn đã bị từ hôn một lần, hôm nay hắn nộp lên binh phù, chắc chắn sẽ không thể từ hôn lần nào nữa!

Nhưng cần thiết phải mời đến Thần Phong lão nhân, rốt cuộc Bàn Vương bị bệnh gì? Có thể khỏi hoàn toàn hay không? Những điều này hắn muốn biết rõ ràng.

Nam Cung Nguyệt Hiền tự mình cầm bầu rượu lên, rót rượu vào chén trống không của Dạ Nguyệt Ly, dường như nhớ ra điều gì, lên tiếng đánh vỡ không khí trầm lắng. “Tam hoàng đệ người cũng không vừa, đã sớm bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, có phải đã định ngày thành thân rồi không? Lại không báo cho Hoàng huynh và Nhị đệ, hôm nay chúng ta phải bắt Tam đệ chịu phạt vài chén.”

Con người Nam Cung Nguyệt Bàn chợt co rút, nhưng rất nhanh hắn rũ mắt xuống, ánh mắt trầm xuống, nắm chặt ly rượu trong tay, có chút không khống chế được mà run rẩy, hắn ổn định tâm tình, giống như không có chuyện gì khẽ nhấp miệng, lại cảm thấy chất lỏng đi qua miệng lưỡi khó khăn nuốt xuống, nhói đau trong lồng ngực đã sớm khiến hắn đau đến chết lặng, ánh mắt cũng chưa từng nhìn lên, nhẹ giọng nói: “Không biết Tam hoàng đệ định ngày thành thân là ngày nào?”

Tiểu Tiểu cố ý muốn gạt hắn? Không nghĩ đến tin tức này là hắn nghe được từ người ngoài khiến hắn không kịp ứng phó. Vì sao kiếp trước dùng cả tính

mạng bảo vệ nàng đòi lại kiếp này lại là nội tâm đau đớn tột cùng, Mộ Dung Tiểu Tiểu, sao nàng đối xử với hần bất công như vậy!

Hần nên hận Dạ Nguyệt Ly đoạt mất người yêu của hần? Hay là nên oán nàng vì đã quên chuyện cũ, tiến vào trong ngực nam nhân khác?

Ánh mắt Nam Cung Nguyệt Hiên mờ mịt khó lường, dù Nam Cung Nguyệt Bán chưa lộ ra sơ hở, nhưng chắc chắn không phải là không có phản ứng. Khóe môi hần khẽ cười, chuyện hôm nay hần muốn làm đã làm được, tiếp theo là làm thế nào để đẩy mâu thuẫn này lên cao.

Hồng mâu Dạ Nguyệt Ly híp lại, lạnh lùng liếc nhìn Nam Cung Nguyệt Hiên, ánh mắt lại phát hiện sắc mặt Nam Cung Nguyệt Bán dường như có chút tái nhợt, trong lòng càng mất kiên nhẫn, Nam Cung Nguyệt Hiên muốn nhắm vào Nam Cung Nguyệt Bán hần không quản, nhưng hôm nay lại muốn lợi dụng hần kích thích Nam Cung Nguyệt Bán, hần cực kỳ khó chịu, phải biết là bệnh tình Nam Cung Nguyệt Bán mà nặng thêm, nha đầu chắc chắn sẽ lo lắng, nàng lo lắng sẽ khiến hần khó chịu, đây là một vòng tuần hoàn tệ hại, hần tuyệt đối không cho phép!

Đột nhiên đứng dậy, hần cầm ly rượu lên uống cạn, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén nhìn đến Nam Cung Nguyệt Hiên, cười như không cười nói: “Đến lúc đó không phải huynh sẽ biết sao?”

Ngay sau đó, đang lúc mọi người ngạc nhiên, Dạ Nguyệt Ly ném ly rượu lên bàn, lạnh lùng xoay người rời đi.

Bữa tiệc kết thúc trong không khí không vui vẻ.

Bên này Mộ Dung Tiểu Tiểu đang ngồi đến nhàm chán kéo tay áo khoác lông chồn, bên tai bỗng vang lên tiếng nói trầm thấp quen thuộc, nàng thu hồi ánh mắt, cười đến chói lọi như hoa lê, vui vẻ nói: “Ly?”

Mỹ nhân quay đầu cười một cái không khỏi thu hút ánh nhìn của mọi người, giống tia nắng mặt trời làm tan chảy băng tuyết trên đỉnh núi tuyết, cho dù thế gian nhiễm cát bụi, lại làm tan chảy băng, trong chốc lát liền nghe thấy tiếng chuông linh đình rung động, như mùa xuân ấm áp quay lại thay thế cho mùa đông lạnh giá, trăm hoa đua nở, xung quanh tràn đầy hương thơm ngấm vào lòng người, nhất thời lặn át mọi người.

Bất kể là nữ quyến may mắn thấy được cảnh này hay là nam nhân nhìn thấy, đều không kiềm chế được bản thân mà đắm chìm trong nụ cười quyến rũ động lòng người đó.

Dạ Nguyệt Ly nhủ chặt mi tâm, ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu vào trong ngực, trong nháy mắt áo khoác lông chồn che kín dung nhan của nàng, chỉ còn lộ ra đôi mắt đẹp xao động khiến hần nhớ nhung và vui vẻ, trên khuôn mặt hiện đầy ý cười, “Nhớ huynh không?” ôm được nàng trong lòng hần mới cảm thấy trống trải trong lòng được lấp đầy.

Mộ Dung Tiểu Tiểu không chút do dự gạt đầu, cảm nhận được vòng tay ấm áp kia, bàn tay trắng nõn đặt lên eo hần, chỉ nghe tiếng nàng trong vạt đáp: “Nhớ.”

Dạ Nguyệt Ly cúi đầu, không để ý mọi người đang ngồi đó, trước mặt nhiều người hôn lên khuôn mặt làm hần mê muội này, sùng nịnh nói: “Huynh cũng nhớ muội.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu cười tươi như trăng rằm, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, làm sao bây giờ? Nàng càng ngày càng không thể rời xa hần, lần này mới tách ra không bao lâu, nàng đã rất nhớ hần.

Nhưng có người luôn luôn giết chết phong cảnh:

“Tam Hoàng đệ và Mộ Dung cô nương ân ái như vậy, không khỏi khiến mọi người ao ước?” giọng nói Nam Cung Nguyệt Hiên đột nhiên vang lên, kéo suy nghĩ viên vông của một đám quan lại trở về.

Âu Dương Tịnh phục hồi tinh thần đầu tiên, nàng còn sững sốt vì hành động lớn mật của hai người này trước mặt mọi người, nàng bước đến cạnh Nam Cung Nguyệt Hiên, che miệng cười khê: “Vương gia, thiếp thân nên cẩn thận chọn quà mừng, xem ra chuyện tốt của Ly vương và Ly vương phi tương lại cũng sắp đến.”

“Tịnh trắc phi nói rất có lý.” Nam Cung Nguyệt Hiên tán thành.

Dạ Nguyệt Ly trừng mắt, lạnh lùng quét mắt qua Nam Cung Nguyệt Hiên đang nói chuyện cùng khách mời, nhìn chằm chằm đám người nữ quyến kia, môi mỏng dương lên cười lạnh nói: “Vậy trước tiên ta phải cảm tạ tâm ý của Hiên vương rồi.”

“Tam hoàng đệ không cần cảm tạ, đây là chuyện hoàng huynh nên làm, Nhị hoàng đệ, đệ nói xem?” Nam Cung Nguyệt Hiên nhủ mảy, lập tức nói, chuyển chủ đề sang cho Nam Cung Nguyệt Bán.

Lúc này Mộ Dung Tiểu Tiểu mới chú ý đến Nam Cung Nguyệt Bán, lông mi khẽ chớp, nàng bỗng nhiên im lặng, sao nàng lại quên mục đích của mình khi đến đây? Quả nhiên nàng bị làm cho mơ hồ, hồn dôi trùng mắt nhìn Dạ Nguyệt Ly, muốn trách thì trách hần, hại nàng vừa vào phòng tiệc đã mặt đỏ tím đập vì động tác lớn mật của hần.

Dạ Nguyệt Ly nhẹ nói bên tai nàng, “Trò về tùy ý muội xử phạt.” dứt lời hần thổi khí nóng lên vành tai nàng, làm nàng vui mặt vào lồng ngực hần.

Nam Cung Nguyệt Bán buông mắt xuống, không phải hần không muốn nhìn thẳng nàng, hần sợ vừa ngẩng đầu lên sẽ tiết lộ hoàn toàn cảm xúc đang quay cuồng trong mắt, hần yêu nàng, nhưng hần không muốn làm khó nàng trước mặt mọi người.

hỏi, lại càng có lợi với hắn. Lão già cũng tốt, Triệu Kỳ Nghị cũng tốt, đầu tiên là nhìn trúng Nam Cung Nguyệt Ly, hôm nay vừa chuẩn bị nâng Nam Cung Nguyệt Bản thượng vị, đáng tiếc, người ta lại không cảm kích, vì nữ nhân lại muốn học theo Dạ Nguyệt Ly kháng chỉ, hôm nay màn này lại tái diễn, xem lão già và Triệu Kỳ Nghị xử lý như thế nào?

Nghĩ đến đây hắn chuẩn bị thêm chút lửa liền khiển trách: “Nhị Hoàng đệ, sao người có thể hồ đồ như vậy, ý chỉ Phụ hoàng hạ xuống sao có thể cho phép người tùy ý thay đổi?” Dừng một chút, hắn lại nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ thật sự như tin đồn bên ngoài, người chung tình với Mộ Dung cô nương?”

Câu hỏi thứ hai của Nam Cung Nguyệt Hiền vừa cất lên, sắc mặt tất cả khách mời trong yến tiệc ở đại sảnh đều biến sắc, lời đồn như vậy họ chỉ dám lén lút bàn tán, lại không ngờ tới Hiền Vương lại trực tiếp nói thẳng, ánh mắt mọi người mấy lần chuyển qua chuyển lại giữa các Vương gia, Vương phi tương lai và Triệu Kỳ Nghị, liền nhận ra có gì đó bất thường, bọn họ còn chưa muốn tham gia vào cuộc đấu tranh vị của Hoàng thất sớm như vậy, vì vậy mím môi không nói, trong lòng đều thấp thỏm.

“Bốn Vương thật sự không muốn liên lụy người khác, cũng không phải nhằm vào Triệu Tướng quân.” Nam Cung Nguyệt Bản cười nhạt nói nhỏ, sau đó ánh mắt ôn hòa như nước đột nhiên lạnh lùng nhìn Nam Cung Nguyệt Hiền, lạnh lùng trào phúng nói: “Lời đồn đại bên ngoài Hiền Vương đừng lấy ra để nói ở nơi này, tránh mạo phạm đến người khác, giảm uy phong của Hiền Vương.”

Sắc mặt Nam Cung Nguyệt Hiền lúc xanh đen lúc thì trắng bạch không rõ, lửa giận trong lòng càng thêm sôi trào, sao hắn có thể không nghe ra được sự châm chọc trong lời nói của Nam Cung Nguyệt Bản, hắn giận quá hóa cười: “Hà? Vậy có phải Nhị Hoàng đệ nên giải thích một chút hay không, hôm nay bộ phận triều thần đều ở đây đều nghe rõ lời nói kháng chỉ của Nhị Hoàng đệ, không tôn trọng Phụ hoàng, có phải nên có lời giải thích rõ ràng khiến Phụ hoàng vừa lòng hay không, tội trạng này xem ra đã định rồi.”

Lông mày Mộ Dung Tiểu Tiểu nàng nhíu chặt, xem ra, lúc nàng sống quá nhàn nhã trong viện ngày này qua ngày khác thì bên ngoài đã xảy ra rất nhiều chuyện nàng không biết, nhưng mà lúc này trong lòng nàng đã hiểu rõ.

Về phần Triệu Thi Mộng, mặc dù nàng không ghét nhưng cũng không phải thích, Việt Bản muốn cự tuyệt hôn sự nàng hiểu, căn bản Triệu Thi Mộng không hợp với hắn, và lại nàng và Việt Bản đều là hai người có tư tưởng hiện đại, sao có thể đồng ý cuộc ép hôn của cổ đại. Chỉ là, sau khi Việt Bản cự tuyệt hôn sự sẽ phải đối mặt với một loạt phiền toái, còn có rõ ràng lúc này lòng dạ Nam Cung Nguyệt Hiền khó lường...

Triệu Kỳ Nghị quét mắt nhìn vẻ mặt lo lắng đến nóng nảy của Triệu phu nhân, rồi sau đó nhìn sang nét mặt vừa hận vừa ghen tỵ của Triệu Thi Mộng, nhỏ giọng cảnh cáo: “Mộng Nhi, không được kích động.” Hắn liếc mắt nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu cách đó không xa, mặc dù nữ tử này làm Thi Nhân trở nên ngây dại khiến hắn cực kỳ không thích nhưng hắn không thể không bội phục nàng, dù nàng ở hoàn cảnh nào cũng luôn bình tĩnh tự nhiên.

Bề ngoài Triệu Thi Mộng xinh đẹp nhu nhược nhưng tính tình nàng thực sự quyết liệt, sao nàng có thể lắng nghe khuyên can của Triệu Kỳ Nghị, sao có thể cho phép mất đi hạnh phúc lớn nhất cuộc đời đây? Vì vậy, nàng đột nhiên hất cánh tay của Triệu Kỳ Nghị ra, hai tay nhấc chiếc váy lụa lấy bông bênh như mây, chạy mấy bước liền tới trước mặt Nam Cung Nguyệt Bản, lần đầu tiên nhìn thẳng mặt sau tám năm, nghiêm túc quan sát nam tử nàng yêu từ nhỏ, nước mắt rung rung, giọng nói vẫn còn oán trách: “Việt Bản ca ca, người quên đã từng đồng ý với ta, nói tương lai sẽ lấy ta sao?”

(Hình như tác giả nhầm lẫn ở đây rồi, Việt Bản rõ ràng là tên của Bản ca ở hiện đại mà :v sao Triệu Thi Mộng biết hay vậy :))

“Mộng Nhi, không được làm loạn!” Triệu Kỳ Nghị không ngờ bình thường Triệu Thi Mộng nhu nhược điềm đạm nho nhã giờ phút này lại làm náo loạn như vậy, sắc mặt lập tức tái xanh, chuyện này tự nhiên có Hoàng thượng làm chủ, căn bản không cần nàng tới chất vấn, quân thần khác biệt, nếu mạo phạm, không làm sai cũng trở thành có rồi.

Triệu Thi Mộng lớn mật khiến tất cả nữ quyền trong yến tiệc ghen hòng nhìn trần trối, trong đó có không ít người yêu thầm Nam Cung Nguyệt Bản, sắc mặt các nàng nhất thời cũng có chút không thích, có điều cũng không dám tùy ý lên tiếng. Mặc dù Bản Vương có ý từ hôn, chỉ là lần này vẫn không thể kết luận bừa, tránh việc đắc tội với người khác.

Đối mặt với tình cảm sâu nặng của Triệu Thi Mộng, đôi mắt đắm lệ nhạt nhòa, Nam Cung Nguyệt Bản không nhúc nhích chút nào, hắn không biết “Nam Cung Nguyệt Bản” có cam kết như thế với Triệu Thi Mộng không, thế nhưng không có nghĩa đó là quyết định của hắn, từ đầu đến cuối trong lòng hắn chỉ có một người, cho dù là ai cũng đều không thể thay thế được.

“Thực không dám dấu diếm, tám năm trước Bốn Vương trúng phải kỳ độc, đến nay vẫn chưa giải được hoàn toàn, còn có thể giữ lại thân thể tàn này sống đến nay, cũng chỉ nhờ vào việc làm phiến thân ý giúp đỡ, có thể sống bao lâu, chính bản thân Bốn Vương cũng khó có thể đoán trước được.” Nói đến “tám năm trước” Nam Cung Nguyệt Bản cười như không cười nhìn sang Nam Cung Nguyệt Hiền.

Cái nhìn kia bao hàm thâm ý mà chỉ có Nam Cung Nguyệt Hiền hiểu rõ ràng, lòng hắn liền kinh hãi, Nam Cung Nguyệt Bản, phát hiện ra rồi?

Tám năm trước, phê tâm độc.

Nam Cung Nguyệt Bản nói lời sâu xa, rõ ràng giọng nói nhẹ nhàng lại như sấm sét đánh vào lòng người khác, đầu tiên là kinh ngạc, nhưng sau đó, đại sảnh yến tiệc liền bùng nổ.

“Thì ra là vậy, tám năm trước Bản Vương muốn đi đó đây chu du các nước, hóa ra là đi đường bệnh...”

“Đừng là, khó trách sắc mặt Bản Vương cực kém như vậy, nhưng mà, sao Bản Vương lại vô duyên vô cớ trúng độc...?”

“Đúng vậy, khó trách được vì sao Bản Vương muốn từ hôn...”

Khóe môi Mộ Dung Tiểu Tiểu ẩn trong áo lông cáo khề cong lên, Việt Bản thật đúng là...

Vì từ hôn mà thủ đoạn nào cũng dùng, nàng thấy, nếu Nam Cung Quân Hạo không đồng ý, không phải hắn sẽ lại chuẩn bị học theo Dạ Nguyệt Ly đào hôn sao?

Nam Cung Nguyệt Bản không bỏ qua nụ cười thoáng qua rồi biến mất trong mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu, hắn biết nhất định nàng đã đoán ra được suy nghĩ của hắn, ban đầu vì độc tái phát mà không kịp giải thích với nàng, nhưng mà bây giờ cũng không muộn.

Chỉ cần nàng tin rằng cho tới bây giờ trong tim của hắn chỉ có nàng.

Sắc mặt Triệu Kỳ Nghị trở nên nghiêm túc, ánh mắt sâu thẳm tĩnh mịch, hắn nói: “Không biết Hoàng thượng có biết Bản Vương trúng kỳ độc hay không?”

“Không biết, có điều Bản Vương cũng không có ý định giấu diếm, tin rằng sau khi biết tin Phụ hoàng sẽ nhanh chóng cử ngự ý đến chẩn bệnh.” Nam Cung Nguyệt Bản nở nụ cười nhẹ, trên mặt không thấy chút bi thương nào.”

Vậy không phải là Bản Vương xem thường sống chết sao?

Triệu Kỳ Nghị gật đầu, không phải vì từ hôn mà Nam Cung Nguyệt Bản cố ý giả tạo cái gọi là “chân tướng”, nếu như Hoàng thượng biết Bản Vương trúng kỳ độc chắc sẽ không đưa Bản Vương vào trong phạm vi căn nhắc làm Thái tử, quốc gia không chỉ muốn lớn mạnh mà còn càng cần dài lâu, hôm nay Bản Vương sống được bao lâu cũng không chắc, việc hôn sự này....

Hắn nháy mắt cho Triệu phu nhân, giúp Triệu Thi Mộng còn đang sững sờ kéo trở về lúc này hắn mới thấy ánh mắt Triệu Thi Mộng trống rỗng ngốc nặng, chỉ không ngừng lâm bâm “Thế này là thế nào, sao lại như vậy...”

Âu Dương Tĩnh vốn còn nghĩ sau yến tiệc dẫn khách mời đi thưởng mai, tiếp tục tiến hành nhiệm vụ, lại không ngờ một tiệc sinh nhật tốt đẹp lại rơi vào tình trạng bất ngờ này, tan rã trong không vui.

Trên đường trở về biệt viện, trong xe ngựa.

Thân hình cao lớn của Dạ Nguyệt Ly đè Mộ Dung Tiểu Tiểu dưới thân, để nàng muốn tránh cũng không được, cặp mắt đỏ híp lại, cúi đầu không nặng không nhẹ cắn vào cặp môi đỏ mọng mềm mại của nàng, u oán nói: “Nha đầu thật đúng là quan tâm Nam Cung Nguyệt Bản mà.”

Trước khi đi còn sai Toái Nguyệt truyền lời cho Nam Cung Nguyệt Bản, nói cái gì mà đợi nàng tự mình qua thăm hắn, còn cái gì mà nếu cần giúp đỡ cứ tìm nàng, hừ, cũng không chết được, còn lo lắng cái gì? Nam Cung Nguyệt Bản sức sinh lại lấy được đồng tình!”

Mộ Dung Tiểu Tiểu cố gắng hít hít mũi, mặt nghiêm túc: “Ly, huynh có ngửi thấy mùi vị chua chua không?”

Gương mặt tuần tú của Dạ Nguyệt Ly sững sờ, nhất thời không kịp phản ứng theo không hiểu lời Mộ Dung Tiểu Tiểu là có ý gì.

“Hi hi.” Một tiếng, ngay sau đó, Mộ Dung Tiểu Tiểu cười ha ha, nàng cười đến mức run hết cả người, nàng vùng vẫy muốn ôm bụng nhỏ: “Ôi ôi, không được rồi, đau bụng quá...”

“Có gì buồn cười?” Vẫn chưa hiểu ý của nàng, Dạ Nguyệt Ly nhíu mày hỏi lại. Vừa nghe nàng nói đau bụng, lập tức đau lòng giúp nàng cởi áo lông cáo ra, bàn tay dán vào bụng của nàng, nhẹ nhàng giúp nàng xoa.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Chỉ lưu manh với muội

Xoa được một lúc, nàng cảm thấy da thịt dưới tay có chút nóng lên, không, không phải là nàng.

Đáy mắt màu đỏ kia lóe lên dục vọng, còn có bàn tay đang luồn vào trong váy áo nàng, phủ lên ôm trọn bộ ngực nàng vuốt ve nhẹ nhàng...

“Còn đang trên xe ngựa.” Mộ Dung Tiểu Tiểu giận tái mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ừ, huynh biết.” Dạ Nguyệt Ly ngấm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ của Mộ Dung Tiểu Tiểu, theo bản năng liếm vành tai nàng.

“Dạ Nguyệt Ly!” bàn tay trắng nõn của Mộ Dung Tiểu Tiểu đẩy gương mặt tuần tú của hắn sang một bên, khóe môi co quắp: “Đừng làm loạn, ít nhất cũng phải nhịn đến khi về đến nhà cho muội.” Toái Nguyệt còn ở bên ngoài, nàng không muốn hắn nghe được.

Dạ Nguyệt Ly nhẹ giọng than thở, thân thể tránh sang bên cạnh, ôm chặt người nhỏ vào trong ngực, gương mặt tuần tú của hắn vùi vào cổ Mộ Dung Tiểu

Tiểu, hít lấy hương thơm của nàng, khăn khăn nói: “Nhưng huynh muốn...”

Bàn tay trắng nõn của Mộ Dung Tiểu Tiểu nhẹ vỗ về hắn, thay hắn chỉnh lại những lọn tóc bị gió thổi tung, khoe môi nở nụ cười ôn nhu, những lời này khiến nàng cảm thấy hắn giống như tiểu hài tử đang đòi kẹo, thật là đáng yêu.

Nhưng nàng nói với hắn: “Ly, huynh không thể lúc nào cũng nghĩ đến chuyện kia.” Nói xong, sắc mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu từ từ chuyển hồng, cho dù đã uống thuốc của Mục Trạch Dương, nhưng nàng mới mười lăm tuổi, còn đang là vị thành niên.

“Huynh nghĩ rất khó.” Dạ Nguyệt Ly thành thật nói.

“Huynh phải kiểm chế.” Mộ Dung Tiểu Tiểu quay mặt qua một bên.

“Xấu hổ?”

“... Không có.”

“Vậy tại sao không đáp ứng?”

“Lúc này không được.”

Một lúc sau.

“Huynh nghĩ muốn...”

“Muội nói lúc này không được!”

“...”

Không khí có chút kỳ dị, cảm giác được xe ngựa dừng lại, Mộ Dung Tiểu Tiểu nghiêng mặt nhìn, thấy Dạ Nguyệt Ly cười tà mị, nàng ngớ ngàng nói: “Đã về đến nhà?”

Dạ Nguyệt Ly chỉ cười không nói, sau khi xuống xe ngựa lập tức một tay ôm lấy Mộ Dung Tiểu Tiểu từ chỗ ngồi ra ngoài, không nói lời nào đi thẳng đến phòng ngủ trong biệt viện, cúi đầu nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu hơi căng thẳng, hắn cười đến tà tứ: “Ừ, đã về đến nơi.”

“Muội cảm thấy có chút choáng váng, muội thấy hay là nghỉ ngơi trước đã.” Liệu nàng già bộ bệnh thì có thể tránh được không?

“Nha đầu có thể nằm bất động, huynh đảm bảo sẽ không khiến cho muội mệt mỏi.” Dạ Nguyệt Ly một tay mở cửa, cảm thấy có chút buồn cười đối với việc Mộ Dung Tiểu Tiểu tìm lý do tạm thời trốn tránh.

“Huynh là tên lưu manh!” cái gì gọi là nàng chỉ cần nằm bất động? Mộ Dung Tiểu Tiểu vừa đỏ mặt vừa tức giận.

“Ừ, huynh chỉ lưu manh với muội.” Dạ Nguyệt Ly rộng lượng thừa nhận.

“Huynh...” da mặt dày

Mộ Dung Tiểu Tiểu giờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, gương mặt ửng đỏ đột nhiên cười đến vô cùng phóng túng, cắn răng nói: “Muội đang nghĩ trước khi thành thân chúng ta có nên tách ra ngủ hay không...”

Dạ Nguyệt Ly nhẹ nhàng thả Mộ Dung Tiểu Tiểu xuống giường, cởi bỏ toàn bộ y phục của mình, toàn thân trần trụi nhảy lên giường, ánh mắt màu đỏ chứa đầy dục vọng mê hoặc, nhếch hôn đoạt phách, hắn đã từng thử qua, mảnh che màu tím nhẹ nhàng buông xuống, kèm theo âm thanh thanh thúy của chuông gió vỗ sò màu tím, hắn cười đến mê hoặc: “Bảo bối, lát nữa huynh sẽ thảo luận vấn đề này cùng muội...”

Chống lại cặp mắt long lanh như thủy tinh kia, trong đôi mắt lưu ly tràn ngập hờn dỗi, đầy hơi nước như phủ sương mù, làm cho ánh mắt nàng lại càng như hồ nước mùa xuân, Dạ Nguyệt Ly phản ứng theo bản năng, một tay giữ lấy bàn tay trắng nõn của Mộ Dung Tiểu Tiểu đặt lên đỉnh đầu nàng, cánh tay còn lại chậm rãi cởi ra sợi đai bên hông nàng...

Toàn bộ thân thể cường tráng của Dạ Nguyệt Ly hiện ra trong mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu, theo tầm mắt dọc theo bả vai của hắn đi xuống là cơ bụng sáu múi cứng rắn, nàng không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, thật không thể tưởng tượng nổi, bình thường nàng đều nhắm mắt không dám nhìn, đây là lần đầu tiên quan sát tỉ mỉ.

Ánh mắt dời xuống chút nữa, là vùng tam giác hoàn mỹ, bắp đùi rắn chắc, tầm mắt chệch đi một chút là...

‘Oanh—’

Đầu óc Mộ Dung Tiểu Tiểu ầm một tiếng, rõ ràng rất muốn dời tầm mắt đi chỗ khác, nhưng lại cảm thấy ánh mắt bị giữ chặt lại, nàng chỉ đành trừng lớn hai mắt, đầu óc trống rỗng, rồi lại giống như pháo hoa nổ vang trong bầu trời đêm, trong nháy mắt thấy ngay cả hô hấp cũng dừng lại, cả người không khống chế được nóng lên...

Khóe môi Dạ Nguyệt Ly nhếch lên, hai mắt tràn đầy ý cười, toàn bộ tâm tình biến hóa của nàng trong khoảnh khắc kia hẳn đều nhìn rõ, hẳn buông tay Mộ Dung Tiểu Tiểu ra, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng dẫn đến nơi tầm mắt nàng đang nhìn đến, khi hai người tiếp xúc, Dạ Nguyệt Ly dường như không khống chế được rên thành tiếng, mắt đỏ càng trầm xuống, thanh âm mờ ám nói: “Bảo bối, thích không?”

Mộ Dung Tiểu Tiểu đầu tiên là sững sờ, sau đó mặt đỏ dừ dội đến mức như nhuộm máu, nàng gất gao nhắm chặt hai mắt, cũng không dám liếc nhìn nữa, trong lúc giây dựa muốn lấy tay ra lại chạm vào chỗ kia của hắn, nóng đến bỏng tay.

Người nam nhân này thật sự có bản lĩnh khiến nàng im lặng.

Từ đầu đến cuối trên môi Dạ Nguyệt Ly vẫn tràn đầy nụ cười, hai mắt thâm tình nhìn người làm hắn say đắm, làn da nàng trắng như tuyết, khiến hắn muốn ngừng mà không được, hô hấp đột nhiên dừng lại, mỗi một tế bào đều như bị mê hoặc, bên tai là tiếng tim đập dồn dập của hai người, cho dù hắn đã có được nàng, nhưng lúc này thân thể vẫn run rẩy kích động, trong lồng ngực hắn tràn đầy hạnh phúc, giống như có được toàn bộ thế giới.

Không sai, nàng chính là toàn bộ thế giới của hắn.

“Nha đầu, huynh yêu muội...”

Dứt lời, Dạ Nguyệt Ly giữ đầu Mộ Dung Tiểu Tiểu, môi đè lên, nóng bỏng và vội vàng hôn nàng thật sâu, trong nháy mắt hơi thở của hắn đã bao trùm cả người nhỏ phía dưới, ép nàng đến đầu vàng mắt hoa...

Thân thể Mộ Dung Tiểu Tiểu mềm mại, vô lực trong lồng ngực nóng bỏng của hắn, bị hắn giam trong lồng ngực, nàng chỉ có thể bất lực thờ đốc, môi anh đào cũng không thể không chế phát ra tiếng rên khẽ...

Nghe được âm thanh dễ nghe kia, Dạ Nguyệt Ly cảm nhận được mỗi tế bào đều điên cuồng kêu gào, nơi nào đó càng trở nên đau hơn, dường như khó có thể khống chế, hắn gầm lên một tiếng lập tức thô lỗ xé rách toàn bộ xiêm y của Mộ Dung Tiểu Tiểu, áo khoác lông chồn trân quý bị quăng như đồ bỏ đi, lụa mỏng trắng như tuyết bị xé vụn thành từng mảnh nhỏ, rải đầy khắp giường.

Làn da trắng mịn như tuyết, đây là đường cong duyên dáng thanh nhã của nàng.

Bàn tay hắn đan vào tóc nàng, Mộ Dung Tiểu Tiểu ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, lông mi hơi run rẩy, dung nhan xinh đẹp tinh tế của nàng đỏ ửng nằm trọn trong lòng bàn tay hắn, môi khẽ nhếch, đôi môi anh đào kiều diễm ướt át, tựa như bông hoa nhỏ mở ra trong lòng bàn tay hắn, chỉ chờ hắn đến ngắt lấy.

Lúc này hai người thẳng thắn đối diện với nhau, bên trong phòng đủ lò than, cộng thêm hơi ấm tỏa ra từ thân thể hai người, lại hôn một lần nữa mút lấy cánh môi mềm mại của nàng, cẩn thận như đang đối đãi với trân bảo.

Tim Mộ Dung Tiểu Tiểu đập càng lúc càng nhanh, lông mi lay động, cảm giác được hắn yêu thương khẽ hôn, nàng thử mở hai mắt ra một chút, nhưng trong nháy mắt đã đắm chìm vào hồng mầu sâu thẳm của hắn, hắn dùng ánh mắt giăng lưới, đem nàng bao vây thật chặt bên trong, không nhúc nhích được nửa phần.

“Ly...” nàng nhu tình gọi, khóe mắt nhất thời chảy xuống vài giọt nước mắt trong suốt, đáng thương nói: “Thật khó chịu...”

Bàn tay hắn dao động trên người nàng, dọc theo hông nàng, nhẹ nhàng di chuyển lên trên dùng ngón tay vẽ vài vòng lên bụng nàng, làm cho mỗi tấc da thịt của Mộ Dung Tiểu Tiểu đều như có dòng điện chạy qua, khiến nàng vừa thoải mái lại vừa khó chịu.

“Ngoan, chờ một chút nữa sẽ tốt.” Dạ Nguyệt Ly khàn khàn nói nhỏ, hắn cũng khó chịu không chịu được, nhưng còn chưa đủ, lúc này nàng còn chưa chuẩn bị xong, hắn phải kiên nhẫn một chút.

Cảm giác được nàng run rẩy, Dạ Nguyệt Ly mới kết thúc nụ hôn làm hai người thờ đốc không ngừng, ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nước mắt mông lung nhìn lại, tim đập như trống, toàn thân như bốc hỏa, nóng đến khó có thể chịu được.

Dạ Nguyệt Ly ôn nhu cười nói: “Nha đầu, muội đẹp quá...”

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngưng mắt nhìn ngũ quan vô cùng tuấn mỹ của Dạ Nguyệt Ly, đôi mắt đỏ xinh đẹp như một viên Hồng Bảo Thạch thượng hạng, phát ra ánh sáng chói mắt, hiện lên rõ ràng khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của nàng, chỉ cảm thấy lỗ chân lông toàn thân cao thấp sẽ bị nổ tung khi hắn nhìn chăm chú thâm tình như vậy,

Khó có thể chịu được nữa, bàn tay trắng nõn của Mộ Dung Tiểu Tiểu bắt đầu làm loạn trước ngực Dạ Nguyệt Ly, nàng muốn nhanh chóng kết thúc khoảng thời gian giây phút này.

Đây rõ ràng là hành động đốt lửa, khiến Dạ Nguyệt Ly rên lên hai tiếng, hai tròng mắt đỏ thâm thụy cúi đầu nhìn nàng đang ở trước ngực, nhẹ gặm cắn xương quai xanh của nàng, đồng thời dùng lưỡi miêu tả vẻ đẹp của nàng, hắn lưu luyến từng tấc da thịt của nàng, lần lượt phủ lên những vết mập mờ màu tím.

Bàn tay trắng nõn của Mộ Dung Tiểu Tiểu níu chặt lấy áo ngủ bằng gấm, chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, lập tức làm cho nàng rên khẽ, toàn thân không khống chế được run rẩy.

Phản ứng của nàng làm cho ánh mắt Dạ Nguyệt Ly trầm xuống, huyết mạch cả người hắn sôi trào dưới bàn tay mềm mại, âm thanh động tình kia làm hắn càng thêm vuốt ve an ủi nàng, môi mỏng đưa đến vành tai nàng liếm láp khẽ cắn, dừng lại một lúc, khó có thể nhịn được thở dốc lên tiếng: “Nha đầu...”

Mộ Dung Tiểu Tiểu đã sớm mềm nhũn như nước, ánh mắt mông lung dưới người hắn nức nở: “Ly...”

Thanh âm vô cùng cầu khẩn, loại cảm giác tuyệt đẹp này khiến cho toàn thân Dạ Nguyệt Ly run rẩy, hắn trầm thấp cười ra tiếng, nhẹ giọng đáp: “Ngoan, huynh đến đây.”

Cảm giác được một cổ lực đột nhiên đánh tới, Mộ Dung Tiểu Tiểu cắn chặt môi dưới, thân thể cũng không khống chế được khẽ cong lên, nàng vẫn có chút chưa thích ứng được.

Đầu lưỡi Dạ Nguyệt Ly khẽ liếm lấy nước mắt nơi khóe mắt nàng, đợi thân thể nàng thả lỏng một chút mới bắt đầu động...

Cố gắng ôm chặt lấy bờ vai hắn, tâm Mộ Dung Tiểu Tiểu lơ lửng, vẻ quyến rũ trong mắt nàng khiến Dạ Nguyệt Ly không thể dè nén dục vọng của mình được nữa...

Bên trong hoàng thành tuyết đã rơi, không biết từ lúc nào bông tuyết đã bay là tả trong không trung, không tiếng động rơi xuống mặt đất, vắng vẻ nhưng đẹp đẽ.

Tức Mặc Tuyết Dương hừ khẽ đi đến biệt viện, muốn nắm bắt tin tức mới nhất lại nghe thấy tiếng nữ nhân rên khẽ cùng tiếng thở dốc của nam nhân, hắn ngần ngừ, biết được chuyện gì đang xảy ra, hắn sờ sờ lỗ mũi, lập tức hậm hực rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Có mục đích gì.

“Sao quay lại nhanh vậy?” Di Tinh bụng đĩa điểm tâm phi thúy, đứng ở hành lang chờ Tức Mặc Tuyết Dương, lại thấy hắn cười mờ ám chạy tới, nàng cầm miếng điểm tâm lên, miệng nhỏ cắn một miếng, nghi ngờ hỏi.

“Chủ tử đang bận, không rảnh nghe ta báo cáo, dù sao cũng không phải tin tức khẩn cấp, ta sẽ không đến làm phiền.” Tức Mặc Tuyết Dương cười ha ha đáp, lấy nửa miếng bánh còn lại trên tay Di Tinh nhanh chóng cho vào trong miệng ăn.

“Không tự mình lấy được à?” Di Tinh nhếch môi lên, trợn trừng mắt.

“Ngươi đang ăn dở nên ăn càng ngon.” Tức Mặc Tuyết Dương nhanh chóng nuốt miếng điểm tâm, hai mắt mỉm cười nhìn Di Tinh.

“Miệng lưỡi trơn tru*.” Di Tinh hờn dỗi mắng.

*miệng lưỡi trơn tru: khéo ăn nói. Trong trường hợp này là khéo nịnh.

“Tĩnh Nhi.” Bộ mặt Tức Mặc Tuyết Dương đột nhiên nghiêm túc.

“Hà?” Nàng lên tiếng.

“Chúng ta thành thân đi.” Vẻ mặt hắn mong đợi.

“Được.” Nàng dứt khoát đáp.

“Á...” Hắn ngạc nhiên, Di Tinh lại dễ dàng đồng ý như vậy?

“Sao thế? Không phải ngươi nói muốn thành thân sao, làm gì mà ngu người ra thế?” Nàng nhún mày khinh bỉ nói.

“Không có, không ngờ ngươi lại thực sự đồng ý...” Hắn nháy nháy mắt, thật sự có chút khó tin.

“Hừ, chủ tử cũng muốn thành thân rồi, chúng ta cũng không thể rút lại phía sau không phải sao, lại nói, nếu ta lại không gả sẽ thành gái lơ thì. Tức Mặc Tuyết Dương, ta chờ sinh lễ của ngươi, nếu để cho lão nương không hài lòng, cẩn thận lão nương mất hứng sẽ không gả cho ngươi nữa, hừ hừ.” Di Tinh hừ hừ uy hiếp, bụng điểm tâm nghênh ngang rời đi.

“Được... Được...” Để lại Tức Mặc Tuyết Dương vẫn còn đứng nguyên tại chỗ cười khúc khích.

Nếu lúc này Tức Mặc Tuyết Dương biết được không lâu về sau “đột nhiên có tai họa bất ngờ đến”, đoán chừng lúc này thể nào hắn cũng không thể cười ra tiếng...

Triệu phủ, trong khuê phòng nhị tiểu thư Triệu gia.

“Thôi, đừng khóc nữa, Mộng Nhi, mẩu thân đau lòng.” Về mặt Triệu phu nhân buồn bã thê lương, đau lòng lau đi vệt nước mắt trên mặt Triệu Thi Mộng, buồn bã than thở, lên tiếng khuyên nhủ.

Chỉ thấy ban ngày Triệu Thi Mộng còn rực rỡ chói mắt, dịu dàng xinh đẹp, giờ phút này lại đang ngồi trước gương đồng nhìn gương ngần ngừ, bóng dáng phản xạ vào trong gương, chỉ thấy mặt nàng tràn đầy nước mắt, sắc mặt chán nản, hai vai nàng khẽ lay động, nàng đang khóc, khóc thút thít, bỗng nàng đứng lên lấy tay hất hết đồ đạc trên bàn trang điểm xuống đất, nàng giống như phát điên nín chặt lấy hai tay của Triệu phu nhân, quát: “Mẫu thân! Nhất định là Bản Vương nói dối, chắc chắn là vậy. Nhất định là bởi vì nữ nhân kia nên hẳn mới không muốn thành thân với con, cho nên mới nói dối để từ hôn!”

“Mộng Nhi! Sao con lại đề cao chí khí của người khác mà dập tắt uy phong của mình!” Đột nhiên Triệu phu nhân quát lớn, đôi tay gắt gao bóp chặt cổ tay thon thon như ngọc của Triệu Thi Mộng, ánh mắt âm trầm độc ác, gương mặt phủ đầy lớp son phấn hiện rõ sự hung dữ cực kỳ đáng sợ, thoáng làm cho người ta kinh sợ hãi.

“Mẫu thân?” Triệu Thi Mộng vẫn còn trong cơn cuồng loạn bị kinh sợ mà giật mình, lo lắng gọi Triệu phu nhân, nàng chưa từng thấy vẻ mặt kinh khủng như thế của mẫu thân, gương mặt khiến lòng nàng phát lạnh, ngay cả đầu ngón trên cổ tay cũng không chú ý đến.

“Mộng Nhi! Ngươi muốn rơi vào tình cảnh giống tỷ tỷ sao?”

Nàng không quên đại nữ nhi số khổ của nàng bị chính Mộ Dung Tiểu Tiểu tàn nhẫn độc ác hãm hại, nàng đã sớm muốn báo thù cho nữ nhi nhưng lại không có cơ hội xuống tay, và lại Triệu Kỳ Nghị cũng cấm nàng, không đồng ý cho nàng hành động thiếu suy nghĩ, nếu không sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng ta! Nhưng làm sao nàng nuốt trôi được cơn tức giận này? Hôm nay, nàng chỉ có thể gửi hi vọng lên người Mộng Nhi, nếu Mộng Nhi sợ hãi không phải trúng gian kế của nữ nhân kia rồi sao?

Trong giây lát, mặt nàng lại đầm chiêu ử dột: “Mộng Nhi, mẩu thân không thể trông cậy vào phụ thân con được rồi, mẫu thân hi vọng con có thể báo thù cho tỷ tỷ, có thân phận Vương phi con mới ngồi ngang hàng với nữ nhân kia, nếu không nàng vẫn làm mưa làm gió trên đầu chúng ta.”

Triệu Thi Mộng đột nhiên hất hai tay đang nắm thật chặt của Triệu phu nhân ra, mắt thấy mẫu thân lão đạo té ngã trên mặt đất nhưng nàng lại thờ ơ lạnh nhạt, nàng cười đến châm chọc: “Mẫu thân muốn hy sinh con để báo thù cho tỷ tỷ sao?”

Mặc dù nàng nghi ngờ Nam Cung Nguyệt Bản nói dối, nhưng cẩn thận nghĩ lại, Bản Vương không phải loại người ngu xuẩn, sẽ chủ động mắc tội lớn khi quân sao, huống chi lấy nàng chính là được phần binh quyền trong tay phụ thân nàng ủng hộ, muốn thiên hạ ổn định, cưới nàng ắt không thể thiếu! Hôm nay hẳn cự tuyệt nàng, có thể vì hẳn không chắc có thể sống được bao lâu nên không muốn liên lụy đến nàng.

“Mộng Nhi, sao con lại nói chuyện như thế với mẫu thân! Mẫu thân cũng vì muốn tốt cho con, nếu như con lùi bước, nữ nhân kia cũng không thấy thế mà dễ dàng bỏ qua cho con, tỷ tỷ của con không phải là ví dụ tốt nhất hay sao?” Triệu phu nhân chặt vật nằm trên mặt đất, giọng nói nghiêm túc.

Ra vẻ trang nghiêm! Đáy lòng Triệu Thi Mộng chửi trơ trẽn.

“Từ nhỏ mẫu thân chỉ yêu thương tỷ tỷ! Tỷ tỷ ngu dại, mẫu thân vẫn như thế! Không ngờ bây giờ còn muốn lợi dụng Mộng Nhi!”

Nàng hung hăng nhìn chăm chăm Triệu phu nhân, giọng nói chất vấn: “Chẳng lẽ mẫu thân đã quên Bản Vương sắp chết sao? Hay là mẫu thân muốn nhìn thấy nữ nhi tuổi còn trẻ mà phải thủ tiết?”

“Hỗn xược!” Đột nhiên cả viện vang lên tiếng gầm giận dữ khiến hai người còn đang đắm chìm trong phần hận của chính mình khiếp sợ đến hoảng hốt luống cuống, đột nhiên xoay người, nhìn thấy Triệu Kỳ Nghị uy nghiêm khiếp người thì thân thể đều khẽ run rẩy.

“Lão gia. . .”

“Phụ thân. . .”

“Thật là đại nghịch bất đạo! Các ngươi có biết là nếu những lời kia bị người ngoài nghe được thì các ngươi sao có thể có kết quả tốt?” Triệu Kỳ Nghị vô cùng đau lòng khi nhìn thấy một màn trước mắt kia, trong đáy lòng bỗng dâng lên cảm giác bất lực, không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung được.

Triệu phu nhân, Triệu Thi Mộng chỉ đành phải cúi thấp đầu, bởi vì Triệu Thi Mộng nhớ tới giọng điệu nguyên rủa của mình vừa rồi, sợ rằng tội chém đầu cũng không quá đáng.

“Triệu Thi, vì lời nói và việc đã làm, cảm tức ba tháng, lui xuống đi.” Triệu Kỳ Nghị lạnh lùng quét mắt nhìn Triệu Thi, trầm giọng khoát tay, trong lòng than nhẹ, nữ nhân ngu dốt.

“Mộng Nhi, phụ thân sẽ nghĩ cách xác định thân thể Bản Vương có đáng ngại hay không, và lại Hoàng thượng cũng sẽ có hành động, tiếp đó, tự bản thân suy nghĩ thật tốt ddqd-tudi, rốt cuộc có muốn gả hay không, sau đó phụ thân sẽ hỏi con.”

Dứt lời, Triệu Kỳ nghị chấp tay rời đi. Bây giờ hẳn không biết rõ việc mình làm là tốt hay xấu cho nữ nhi. Giờ phút này, lần đầu tiên trong đời hẳn sâu sắc cảm nhận được mình đã già rồi, cuối cùng cũng không còn dùng được nữa.

Hiên vương phủ.

Từ lúc tiệc sinh nhật của Âu Dương Tĩnh giải tán, Nam Cung Nguyệt Hiền trở về thư phòng cho đến tận đêm cũng không ra ngoài, Âu Dương Tĩnh muốn lấy lý do đưa bữa tối cũng không thể gặp.

Bên trong thư phòng chỉ đốt một chiếc nến, có chút âm đạm, chỉ nghe tiếng nến cháy thỉnh thoảng “tanh tách” vang vọng, trong đêm đầy tuyết, nổi bật lên trong phòng yên tĩnh dị thường.

Nam Cung Nguyệt Hiền cúi thấp đầu, ẩn thân ở sau án thư, ánh nến hắt lên một bên mặt hán, một nửa kia chìm trong âm u khó lường.

Hán nhú chặt lông mi lại, trong tay vuốt vuốt “bình phù” lấy từ trong ngực ra, lúc này mới cảm thấy thoáng bình phục chút bất an.

Nghĩa là Nam Cung Nguyệt Bản không có chứng cứ, nếu không ngay từ tám năm trước đã tố giác hán rồi.

Phệ tâm độc.

Mặc dù không độc chết hán, nhưng nghe lời nói của Nam Cung Nguyệt Bản lúc ban ngày, có lẽ mấy năm nay hán cũng không chịu nổi.

Hiện giờ chỉ là hoài nghi hán, như thế, hán không cần lo lắng, hưởng chi, trong tay của hán còn nắm giữ binh phù, năm đó không có cách nào bắt được hán, tám năm sau hán cũng không dễ dàng bị quật ngã.

Còn có, để xem Triệu Kỳ Nghị còn có ý muốn gả Triệu Thi Mộng cho Nam Cung Nguyệt Bản nữa hay không, nếu như Triệu Kỳ Nghị vẫn không biết tiến lui, hán không ngại âm thầm động chút tay chân.

Về phần Dạ Nguyệt Ly, hôm nay vẫn không có động tĩnh gì, từ đêm cung yến hôm đó vô duyên vô cớ nhảy ra vô số hắc y nhân đến xem, người này sâu không lường được, hán không cho là vì yêu thương Dạ Nguyệt Ly mà lão già không truy cứu, xem ra, cũng vì không làm gì được hán ta.

“Hà Khôn.” Nam Cung Nguyệt Hiền thả bình phù lại chỗ cũ, lạnh giọng kêu.

“Có thuộc hạ.” Hà Khôn khom mình hành lễ.

“Đi thông báo với Huyết Thiên, Bôn vương có chuyện quan trọng cần thương lượng, bảo hán hẹn một địa điểm.” Hán híp con mắt lại, gương mặt dưới bóng tối càng làm cho người ta không thể đoán được tâm tình của hán lúc này.

“Vâng...” Hà Khôn có chút chần chừ, có điều vẫn lĩnh mệnh rồi đi.

Nam Cung Nguyệt Bản trúng kịch độc, không lâu sau tin tức này đã lan truyền một cách nhanh chóng, dĩ nhiên Nam Cung Quân Hạo trong hoàng cung cũng nghe được, cực kỳ ngạc nhiên và nghi ngờ, không đợi lâm triều, lập tức phái mấy vị ngự y y thuật cao minh đến Bản Vương phủ, mà khi các vị ngự y trở lại, hán liền hỏi: “Là thật?”

Câu hỏi đầu tiên không phải hỏi thân thể có gì đáng ngại hay không mà là hỏi xác nhận thật giả...

Các ngự y hai mắt nhìn nhau, cuối cùng do một vị lão ngự y có thâm niên nhất tiến lên một bước bẩm báo, sắc mặt hán nặng nề đáp: “Hỏi bẩm Hoàng thượng, quả thật là Vương gia bị trúng kịch độc, mặc dù ngoài mắt không có gì đáng ngại nhưng bên trong đã sớm không thể chống đỡ nổi, kể cả là trái tim. Thứ cho cựu thần kiến thức nông cạn, khó có thể nhận ra loại độc, nhưng theo Thần Phong lão nhân nói, loại độc này có tên là phệ tâm độc, cựu thần cho là thân y không giống như đang nói dối, hơn nữa, hơn nữa...”

Ngự y có chút ấp úng, không biết có nên nói rõ tình hình thực tế hay không, không biết Đế vương ngồi ngay ngắn sau án thư kia có dưới con nóng giận mà hạ lệnh giết bọn họ không?

Trong cặp mắt như chim ưng của Nam Cung Quân Hạo xẹt qua một tia sắc bén, nói: “Nói.”

Các ngự y đồng loạt rớt rít nặng nề dập trán xuống đất, lão ngự y thấp thòm lo âu nói: “Bản Vương... Trúng độc này được... được tám năm rồi...”

Dứt lời, tất cả các ngự y đều liên tục dập đầu, cầu khẩn nói: “Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng...”

Ở đây có người đã từng được phái đến chẩn bệnh cho Bản Vương lúc còn trẻ, không ngờ mãi đến lúc này mới phát hiện ra chuyện lớn như vậy ddldt- trudi, rất sợ Đế vương trong cơn giận dữ chém đầu bọn họ.

Một loạt tiếng cầu xin tha thứ xen lẫn với tiếng dập đầu “thùng thùng”, Nam Cung Quân Hạo càng cảm thấy bức bối nóng nảy, sắc mặt hán tức giận: “Cầm miệng cho Trẫm!”

Nhất thời, trong thư phòng yên tĩnh trở lại.

“Có phải thời gian của Bản Vương không còn nhiều đúng không?” Cặp mắt như chim ưng của Nam Cung Quân Hạo híp lại, lạnh lùng hỏi.

“Hỏi bẩm Hoàng thượng, chỉ...e rằng...là thật...” Mồ hôi lạnh của ngự y chảy ròng ròng, nói chuyện cũng có chút run run.

“Có thể tin Thần Phong lão nhân hay không?” Trước đó Nam Cung Quân Hạo coi như chỉ biết được Dạ Nguyệt Ly kế thừa Thần Phong cốc, nên vừa nghe ngữ ý nhắc tới Thần Phong lão nhân liền hoài nghi Dạ Nguyệt Ly, hẳn có rắp tâm gì?

“Hoàng thượng, cừu thần tự mình đi xem Thần Phong lão nhân chế thuốc cho Bản Vương, quả thật y thuật cao hơn bọn thần, mặc dù không thể trị hoàn toàn tận gốc độc cho Bản Vương, nhưng lại không thể không nói có tác dụng áp chế độc, không chế Bản Vương phát bệnh, và lại, và lại có thể tạm thời kéo dài tuổi thọ...”

Nam Cung Quân Hạo không nói gì, chỉ cụp con mắt xuống, nhìn tấu chương vừa mới mở ra trên bàn, nơi đó, đại thần đề nghị som lập Thái tử, ổn định triều chính...

Một tay hắn vuốt trán, trên mặt không có bất kỳ biểu tình gì, chậm rãi nhắm mắt, giống như đi ngủ...

Thấy Nam Cung Quân Hạo không có lời nói động tác gì, Lâm Lộc thái giám bên cạnh hắn quyết định để các ngữ ý rồi rút lui ra.

.....

Một lúc sau.

“Lâm Lộc, bây giờ còn có ai có thể đảm nhận xây dựng giang sơn Nam Dục?” Nam Cung Quân Hạo không mở mắt, lời nói không có lên xuống, bình thường giống như đang hỏi “thời tiết hôm nay như thế nào”.

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Như muội nghĩ

Từ nhỏ Lâm Lộc đã hầu hạ bên người Nam Cung Quân Hạo, là người được Nam Cung Quân Hạo tín nhiệm nhất, cũng coi như là người hiểu tâm tư đế vương nhất.

Nhưng hắn lại trả lời: “Suy nghĩ trong lòng Hoàng thượng chính là câu trả lời của nô tài.”

Mắt ung của Nam Cung Quân Hạo đột nhiên mở ra, ánh mắt nhìn thẳng đến chỗ Lâm Lộc, sâu kín nói: “Hừm?”

Trong lòng Lâm Lộc đột nhiên run lên, môi trắng bệch mở ra muốn nói điều gì đó, lại thấy thần sắc Nam Cung Quân Hạo trở lại bình thường, ánh mắt thâm trầm nhìn chòng tấu chương, dường như chìm vào một suy nghĩ nào đó.

Ổn định lại tâm trạng, hắn nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng, đã giữa trưa rồi, người nên dùng bữa thôi.”

Nam Cung Quân Hạo giật mình, ánh mắt liếc nhìn về phía ngoài cửa sổ, ánh mắt lần này lại hết sức sâu sắc, hắn thu lại tấu chương, nói: “Ừ.”

...

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngủ thẳng đến trưa, trong không khí trời vừa trở lạnh, tất cả đều là khí lạnh mùa đông.

Khi nàng tỉnh lại, cả người đều nép trong ngực Dạ Nguyệt Ly, bị hơi thở nồng đậm nam tính của hắn bao phủ, thật là ấm áp.

Ngây ngốc nhìn Dạ Nguyệt Ly thấy hắn đã sớm tỉnh lại, Mộ Dung Tiểu Tiểu mơ màng muốn bò dậy, toàn thân đau nhức khiến nàng tỉnh táo.

Mặt say mê nghiêng đầu, nhìn đến gương mặt tuấn tú nở nụ cười ôn nhu, nhìn trong mắt nàng đầy thâm tình, theo bản năng cười một tiếng.

“Còn chưa chịu tỉnh?” thần trí bị nụ cười của Mộ Dung Tiểu Tiểu mê hoặc, ngón tay Dạ Nguyệt Ly phác theo cảm tình xảo của Mộ Dung Tiểu Tiểu, nghiêng người ấn một nụ hôn lên đôi môi vốn đã sưng đỏ của nàng, sau đó cảm thấy không muốn rời đi.

Nụ hôn sâu thêm, đây là một loại say mê lưu luyến không muốn rời đôi môi đỏ mọng kia, cánh tay dài ôm eo nàng sát lại, để thân thể trần tụy của hai người càng thêm dán chặt vào nhau.

“Đau...” cánh môi mềm mại không chịu nổi, Mộ Dung Tiểu Tiểu hừ nhẹ một tiếng.

Bàn tay Dạ Nguyệt Ly đang vuốt ve hơi chậm lại, khẽ nhíu lông mày, đau lòng nhìn đôi môi bị hắn giày xéo đến sưng đỏ kia, cùng với dấu hôn ngân hắc để lại trên khắp thân thể mềm mại, hắn hít sâu một hơi, cố gắng nhẫn nhịn dục vọng đang kêu gào, chậm rãi buông tay, thân thể khẽ lui lại phía sau, thanh âm buồn bức nói: “Hôm nay bỏ qua cho nha đầu, lần tới sẽ tiếp tục.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu tròn to mắt, người này có thể vô si hơn nữa được không?

“Muội đôi bụng!” hai mắt nàng đẩy lên lửa giận, người này sao không biết tiết chế tí nào.

Tâm thần ngẩn ra, Dạ Nguyệt Ly nhếch lông mi, ngưng mắt nhìn nàng tí mỉ, không nhịn được cúi người khề hôn xuống, sau đó dựa vào trán nàng, không dám nhìn nàng tâm tình bất định, thanh âm hân nhẹ nhàng pha chút lo lắng: “Nha đầu, huynh muốn có hài tử, muội nguyện ý sinh hài tử cho huynh không?”

Nàng không biết, khi nàng tức giận hay khi nàng cười, chỉ một ánh mắt của nàng cũng làm suy nghĩ của hắn quay cuồng, một câu nói, một động tác của nàng cũng khiến hắn hoặc là vui mừng phấn khởi, hoặc là tinh thần hoảng hốt, hắn đã sớm biết nữ nhân này là kiếp số cả đời của hắn, chạy không thoát, mà hắn cũng không muốn trốn.

Mộ Dung Tiểu Tiểu giật mình sửng sốt, trông mắt nàng liếc nhìn bụng bằng phẳng của chính mình, trong đầu vang vọng lại câu nói vừa rồi của Dạ Nguyệt Ly, trong ngực xuất hiện cảm giác khác thường, hắn lại lo lắng hỏi nàng có nguyện ý sinh hài tử cho hắn không, thật ra từ ngay lúc mới gặp lại nàng đã muốn như vậy, nếu hắn chấp nhận nàng, nàng liền quyết định giao cả đời mình cho hắn.

Sắc mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu khề đỏ, ánh mắt chột lóe, nàng đáp: “Loại chuyện này để tùy duyên đi...”

Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly trầm xuống, đáy mắt sâu thẳm sáng lên, “Nha đầu đồng ý?”

Mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu đã có chút nóng lên, bị ánh mắt nóng bỏng đầy kỳ vọng của hắn nhìn thẳng, nghĩ muốn quay mặt đi lại bị Dạ Nguyệt Ly dùng hai tay ôm lấy gương mặt nàng, làm nàng muốn tránh cũng không được, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận đáp: “Ừ...”

Hai trông mắt Dạ Nguyệt Ly lóe sáng, ngay sau đó trong lòng vô cùng vui sướng, nàng không cự tuyệt!

Giờ phút này nàng thẹn thùng như vậy, cùng với lời nói mềm mại kia làm hắn điên cuồng kích động, vô cùng vui sướng có chút không chịu nổi, thì ra là một ngày nào đó, một thời khắc nào đó, thế giới của hắn có thể hoàn hảo đến mức hắn không thể tưởng tượng nổi như này.

Hắn ngắm nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu thật sâu, một lần nữa gương mặt tuần tú tràn ngập nụ cười, hắn cẩn thận ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu vào trong ngực, ôm thật chặt, thỏa mãn hạnh phúc đến mức muốn điên cuồng hét lên.

Hồng mâu híp lại, cười đến tà mị, “Nha đầu, muội nói sai rồi, loại chuyện này không phụ thuộc vào ông trời, mà phụ thuộc vào sự cố gắng của hai chúng ta.”

Đi nhiên mẫu chốt là hắn cần thêm chút sức lực.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nghiêng tai nghe ra ý trong lời nói của hắn, chẳng qua là không nói lời nào, sợ rằng đáp lại sẽ làm Dạ Nguyệt Ly nói ra những lời khiến nàng đỏ mặt tim đập, nàng im lặng liếc mắt nhìn, sắc mặt đã đỏ như tôm luộc chín.

Rồi sau đó như nhớ ra chuyện gì, Dạ Nguyệt Ly vội vàng đứng dậy, xiêm y hôm qua đã bị hắn xé nát tan tành, chắc chắn phải thay bộ mới, trở lại giường nghiêng người ôm cả người nhỏ và áo ngủ bằng gấm lên đi đến bồn tắm, nước nóng đã chuẩn bị tốt, hắn lấy tay thử nước ấm rồi mới bỏ chăn nhẹ nhàng thả nàng xuống, nụ cười ôn nhu đọng trên khóe môi, nhẹ nhàng nói: “Tắm xong chúng ta đi dùng bữa.”

Sinh con là chuyện lớn, nhưng cũng không thể lớn hơn bảo bối của hắn, tuyệt đối không thể để cho nàng đôi bụng.

Cả người Mộ Dung Tiểu Tiểu vừa chìm trong nước ấm liền cảm thấy toàn thân thư thái, nàng tựa vào bên bồn, thoải mái nhắm mắt, mũi hờ nhẹ, bỗng nhiên có chút đáng tiếc nói: “Ly, nếu chỗ chúng ta ở có ôn tuyền (Suối nước nóng) thật là tốt, mùa đông sẽ rất thoải mái.”

Dạ Nguyệt Ly xuống bồn tắm, xoay người ôm nàng ngồi lại trên đùi hắn, nhìn thấy nàng lười biếng giống con mèo nhỏ, trái tim hắn không khỏi trở nên mềm mại, mỉm cười đồng ý: “Ừ” đồng thời trong lòng âm thầm quyết định.

Hầu hạ nàng tắm xong, Dạ Nguyệt Ly ôm lấy thân thể dường như không có chút sức nặng nào của Mộ Dung Tiểu Tiểu, cảm y phục cẩn thận mặc vào từng cái cho nàng, Mộ Dung Tiểu Tiểu đã có thói quen được Dạ Nguyệt Ly hầu hạ, khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào cổ hắn cười khúc khích, khề chạm vào gương mặt tuần tú cung chiều của hắn, tay chân xụi lơ trước ngực hắn, để mặc hắn loay hoay, đầy tín nhiệm bày ra dáng vẻ mệt mỏi, dường như muốn Dạ Nguyệt Ly không kiềm chế được sẽ lại làm dục vọng bộc phát.

Nhanh chóng dùng một chiếc áo lông chồn màu vàng kim bao kín nàng đến tận mắt cá chân, ôm lấy Mộ Dung Tiểu Tiểu đi đến phòng ăn, vừa lúc đi qua mặt Mục Trạch Dương và y Na đang dùng bữa.

Mục Trạch Dương phản nỡ, vẫn luôn để bụng việc Dạ Nguyệt Ly bắt cóc Mộ Dung Tiểu Tiểu, nếu không phải ngại Y Na đang ngồi bên cạnh, hắn chắc chắn sẽ tiến lên đánh cho Dạ Nguyệt Ly một trận.

Mặt Y Na đầy vẻ yêu thương khề cười lại khiến cho khuôn mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu nóng lên, lúng túng không thôi, không khỏi thắm nháy mắt để Dạ Nguyệt Ly thả nàng xuống, nhưng hắn lại lặng thinh làm như không hiểu, bắt đầu dìu Mộ Dung Tiểu Tiểu mập mạp mới: “Bà ngoại, sư phụ.”

Dạ Nguyệt Ly gật đầu với hai người coi như là chào hỏi, ôm người nhõng nhẽo trên chân hắn, múc một chén cháo gà cẩn thận đút cho Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Trên bàn ăn, Mộ Dung Tiểu Tiểu hỏi Mục Trạch Dương về tình hình của Nam Cung Nguyệt Băng, xác định đã không còn đáng ngại và chắc chắn ngự y không nhìn ra manh mối, đồng thời đồng ý sau khi tham dự hôn lễ của nàng và Dạ Nguyệt Ly xong mới trở về cốc, lúc này nàng mới hoàn toàn yên lòng.

Lại thêm nửa tháng trôi qua, những đóa hoa đỏ trong sân đã nở rộ, những giọt sương đọng lại trên cánh hoa đỏ tươi, nhị hoa màu vàng, một trận gió thổi qua liền dao động rơi xuống mặt tuyết long lánh, mùa đông tiêu điều đều bị ánh bạc che giấu, cả trời đất đều một màu trắng như tuyết.

Ngày hôm đó, Dạ Nguyệt Ly ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu từ trong chăn ra ngoài thật sớm, nhanh chóng đem nàng bao phủ như kén tằm, khép lại vạt áo của nàng, không để chút gió rét nào có thể thổi đến, ôm lên xe ngựa.

Toái Nguyệt đánh xe ngựa, tuyết đọng lại trên đường đã được quét dọn, xe ngựa thẳng hướng Bắc thành mà đi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu chăm rằm tỉnh lại từ trong rung lắc của xe ngựa, còn chưa rõ ràng sự việc xung quanh đã thấy Dạ Nguyệt Ly không biết bê đến từ đâu một chén cháo tổ yến nóng hổi, múc một thìa đưa đến miệng nàng.

Sững sờ hít một hơi, không đợi nàng đặt câu hỏi, Dạ Nguyệt Ly ôn nhu cười khẽ: “Dẫn muội đi gặp một người.”

Nuốt xuống ngụm cháo, Mộ Dung Tiểu Tiểu ngây ngốc hỏi: “Là người nào.”

Đút một thìa cháo nữa, hần sủng ninh nói: “Ngoan, đợi lát nữa đến sẽ biết.”

Ngoan ngoan há mồm, nàng lại hỏi: “Là người rất quan trọng đối với huynh sao?”

“Ừ, rất quan trọng.” hần trịnh trọng gật đầu.

“Là nam hay nữ?” nàng cau mày nhẹ hỏi.

“Là nữ.” hần cười đáp

“...A?” nàng nhướn mày, trong lòng có chút khó chịu.

“Đừng vội, đợi lát nữa đến nói.” tiếp tục bón cháo cho nàng, đáy mắt hiện lên nụ cười khó đoán.

“...”

Kinh đô bắc thành nổi tiếng là khu nhà giàu. Một thời nơi này từng là nơi buôn bán sầm uất nhất, trà lâu nổi tiếng, ở chỗ này song bạc và thanh lâu chiếm cứ một phố, từng là nơi các thiếu gia nhà giàu bậc nhất tiêu tiền. Ở chỗ này đích thực là thiên hạ của thương nhân và người giàu. Dĩ nhiên đây là tình cảnh dưới sự lãnh đạo của Dạ gia, mà sau khi Dạ gia bị tiêu diệt, cảnh tượng đó đã sớm không còn.

Đường phố vẫn náo nhiệt phồn hoa, xe cộ đi lại như nước, người đi lại như mắc cửi, tuy là sáng sớm nhưng những người bán hàng rong đã sớm mở hàng, âm thanh ngày mới bắt đầu, các mùi thơm mê người lan tỏa trong không khí, len lỏi qua khe màn đi vào, nếu không phải Mộ Dung Tiểu Tiểu vừa uống hết một bát cháo tổ yến, chắc chắn nàng sẽ nhảy xuống xe ném thừ.

Thời gian trôi qua, xe ngựa vẫn chưa dừng lại, âm thanh bên ngoài đã yên ắng, Mộ Dung Tiểu Tiểu cho rằng Dạ Nguyệt Ly đưa nàng đến tửu quán uống trà để gặp người quan trọng kia, đến khi không nghe thấy âm thanh nào bên ngoài ngoại trừ tiếng xe ngựa, từng phủ đệ cao quý đã bị bỏ lại phía sau, Mộ Dung Tiểu Tiểu không hiểu hần muốn dẫn nàng đi đâu, muốn nàng gặp ai.

“Ly?”

“Như muội nghĩ.”

“Bà ấy sẽ thích muội sao?”

“Nhất định.”

“...”

...

Không bao lâu xe ngựa dừng lại, sau khi Dạ Nguyệt Ly xuống xe, không giống ngày thường dù đi đến đâu cũng ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu vào trong ngực, lần này là dắt tay nàng, khẽ ôm eo nhỏ của nàng, tầm mắt thâm thúy.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngược mắt lên, hiện lên trước mặt chính là cảnh đồ nát thê lương bị tuyết trắng bao trùm, công và sân đồ nát không chịu nổi, son trên cửa lớn đã sớm bị bong tróc, gió rét thổi mạnh liên lung lay, phát ra tiếng ‘Chi nha’ lộ rõ vẻ tiêu điều.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Điều đã qua đi.

Coi như không thấy cánh cửa, coi như chưa từng đặt chân tới nơi này, Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng có thể đoán ra được đây là đâu, từ sâu trong suy nghĩ đã biết được Dạ Nguyệt Ly muốn dẫn nàng đi gặp người nào.

Gió lạnh thấu xương như dao cắt qua gương mặt, đầm đìa đau buốt, Mộ Dung Tiểu Tiểu chôn sâu gương mặt nhỏ nhắn vào áo lông cáo, lẳng lặng dựa vào bên người Dạ Nguyệt Ly, cùng hắn chậm rãi bước lên bậc thang phủ thật dày tuyết đọng

Toái Nguyệt yên lặng theo sau.

Nơi này, là Dạ phủ. Hai mươi năm trước ở Nam Dục thậm chí còn là gia tộc giàu có nhất Thiên Long đại lục.

Theo như tư liệu Mộ Dung Tiểu Tiểu tra được trước khi gặp lại Dạ Nguyệt Ly thì vị gia chủ cuối cùng của Dạ Thị là Dạ Thành Lâm, bởi vì tiền nhiệm mất sớm nên con cháu duy nhất là Dạ Thành Lâm mau chóng tiếp quản gia tộc. Trước đó, nhiều thế hệ Dạ thị buôn bán, mặc dù xưng bá một phương nhưng chưa bao giờ giao thiệp với kinh thành, mà gốc rễ Dạ Thị ở Giang Nam.

Sau khi Dạ Thành Lâm tiếp quản, rất có đầu óc buôn bán nên chính hắn cũng như cá gặp nước ở thương trường, khó gặp địch thủ, gia tộc nhanh chóng lớn mạnh, không giống với nhiều gia chủ bảo thủ không chịu thay đổi đảm nhiệm trước đó chỉ chiếm đóng một phương. Dạ Thành Lâm bắt đầu chú ý thành tựu ở góc Giang Nam, hắn hướng mắt đến nơi rộng hơn, xa hơn, mới có về sau di cư đến kinh thành, trải sản nghiệp rộng khắp Nam Dục, thậm chí còn coi như toàn bộ đại lục.

Dạ Thành Lâm chung tình với buôn bán, tới trung niên mới cưới một thê, nhắc tới cũng kỳ, từ khi Dạ Thành Lâm lấy thê không còn để tâm đến thương trường như trước, cả ngày ở cùng với kiều thê ái nữ, dù thê hắn mấy năm nay chỉ sinh một nữ nhi, không còn sinh nữa, hắn cũng chưa từng tái giá, cho nên, nhân khẩu Dạ Thị mỏng manh.

Và cuối cùng, giống như tất cả lịch sử cổ đại, như Thẩm Vạn Tam* triều Minh, Dạ Thị thành tâm bệnh của Đế vương.

*Thẩm Vạn Tam: trong truyền thuyết dân gian, Thẩm Vạn Tam là thương nhân thời Minh, Thẩm Vạn Tam giàu có vì nhờ có “tụ bảo bồn”, chiếc chậu này rất đặc biệt, bỏ bất kỳ thứ gì vào đều có thể biến thành trân bảo.

Không thể quang minh chính đại trừ bỏ nên muốn dùng phương pháp xoi tái từ xa. Thế nên, mặc dù Dạ Thành Lâm không việc gì không làm được ở thương thành, cũng nghĩ tâm tư Đế vương quá mức đơn giản, hắn lùi bước cũng không đòi lại được tin tưởng của Đế vương, thậm chí vì đề toàn tộc yên ổn mà không thể không tuân theo thánh chỉ gả con gái duy nhất Dạ Tâm Nghiên vào Hoàng gia, đến chết cũng không ngờ làm mọi thứ mà cuối cùng Đế vương vẫn đuổi tận giết tuyệt!

Hơn một trăm mạng người, một buổi sáng không còn.

Chẳng biết từ lúc nào, nắng ấm nhô lên cao, ánh mặt trời nhỏ bé chiếu vào tuyết trắng phau phau, phản lại ánh sáng chói mắt, Mộ Dung Tiểu Tiểu không nhìn được quay mặt ngoảnh lại Dạ Nguyệt Ly, tay áo đen tuyền của hắn tung bay trong gió rét, đọng sâu trong đôi mắt đỏ rực là tia lạnh lẽo, gương mặt tuấn tú giờ phút này càng trở nên lạnh lùng.

Những điều này nàng đều biết, có điều, nàng lại chưa bao giờ hỏi.

Giống như cảm thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu đang quan sát mình, Dạ Nguyệt Ly quay mặt lại, khẽ nâng khóe môi, thoáng hiện ra dung nhan cực kỳ tuấn tú vào nụ cười trong trẻo, ôm nàng sát chặt lại, nhẹ giọng nói: “Đi vào thôi.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu không nhìn thấy sự bi thương trong hắn, ngoại trừ ý lạnh trong mắt Dạ Nguyệt Ly.

Nàng không khỏi đưa bàn tay trắng nõn ấm áp trong tay áo ra nắm thật chặt bàn tay phải to hơi lạnh lẽo của hắn, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, mỉm cười nói: “Ly, muội sẽ ở bên huynh.”

Không phải an ủi mà là cam kết.

Dạ Nguyệt Ly liền gạt mình, cảm giác nguồn nhiệt từ trong lòng bàn tay đang từ từ chui vào da thịt, từ lòng bàn tay trực tiếp đến ngực, lạnh lẽo sưởi ấm toàn thân lạnh lẽo của hắn, hắn nâng một bàn tay khác lên, ngón cái khẽ vuốt lên gương mặt mềm mại của nàng, cứng chiều cười nói: “Được.”

Hắn đẩy cửa chính xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ đổ nát ra, lạnh lùng quét mắt nhìn tuyết đọng thật dày, neho neho lông mi rồi sau đó không nói lời nào ôm ngang Mộ Dung Tiểu Tiểu lên, hắn không nỡ để băng tuyết làm tổn thương chân nàng do giá lạnh, người kia, sẽ hiểu hắn.

Cúi đầu vượt qua lớp tuyết, Dạ Nguyệt Ly làm như không thấy tất cả tiêu điều và đổ nát quanh mình, hoặc nói, hắn không muốn nhìn thấy.

Đất đai Dạ phủ cực kỳ rộng lớn, dựa vào dãy núi phía bắc thành xây lên, ở nơi kinh thành Nam Dục này giàu có nhất nhì một vùng, từng là ông trùm ngày đó, ở dưới nhìn lên không cách nào với tới. Mộ Dung Tiểu Tiểu có thể tưởng tượng nơi đây từng có thời kỳ huy hoàng hưng thịnh, nhưng, giống như pháo hoa đẹp rực rỡ nở rộ, chỉ rực rỡ trong ngắn ngủi, cuối cùng lưu lại thương cảm.

Đi thẳng về hướng bắc, xuyên qua tầng tầng lớp lớp sân nhanh chóng đến chân núi thì Dạ Nguyệt Ly ôm người vận khí nhún chân nhảy qua ngọn cây, nhảy về phía đỉnh núi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn từ trước ngực Dạ Nguyệt Ly lên, vượt qua bả vai dài rộng của hắn, tầm mắt nhìn về phương xa, trong không gian là tuyết trắng mênh mông bát ngát che phủ vạn vật, càng đi lên cao, cảnh tượng kinh đô Nam Dục trắng như tuyết thu hết vào tầm mắt, bên môi nàng hé mở, thở ra hơi trắng nhanh chóng tiêu tan không thấy dđlqd-turdi, mà Toái Nguyệt phía sau nhảy liên tục không thấy thờ hỏn hỏn, vẫn là bản lĩnh vững vàng, không thể không nói, công phu cũng thật tốt.

Khi đang cảm thấy rớt xuống thì Dạ Nguyệt Ly lên tiếng: “Đến rồi.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu thấy đáy mắt thâm thúy cùng môi mím chặt của Dạ Nguyệt Ly thì tâm đột nhiên có chút buồn bực, theo nàng thấy, dáng vẻ giờ phút này giống như đang cất lực đè nén cái gì đó, trên trán bắt đầu điểm một chút đau thương và lạnh lẽo.

Mũi chân nàng rơi xuống đất, lông mi dài rung động, không biết biểu đạt hơi hỏn loại trong lòng như thế nào, chỉ trực tiếp nắm bàn tay Dạ Nguyệt Ly lần nữa, nắm thật chặt, nhẹ giọng kêu: “Ly...”

Dạ Nguyệt Ly khẽ thở dài một tiếng, sau đó bao chặt chẽ bàn tay trắng nõn của Mộ Dung Tiểu Tiểu trong lòng bàn tay, trên mặt lại khôi phục nụ cười dịu dàng lúc trước, hắn khẽ xoa nhẹ đỉnh đầu nàng, nhẹ giọng nói: “Ta không sao.”

Toái Nguyệt cất bước tiến lên, cung kính kêu: “Chủ tử?”

“Ừ, mở ra đi.” Giọng nói Dạ Nguyệt Ly lại lạnh lùng trầm thấp lần nữa.

Lúc này Mộ Dung Tiểu Tiểu mới nghiêm túc ngắm nhìn xung quanh, quanh nàng đều là những cây đại thụ cao chót vót phủ đầy tuyết, trong núi cực kỳ yên tĩnh, thỉnh thoảng có thể nghe thấy cành cây không chịu nổi gánh nặng mà rớt tuyết đọng xuống, Toái Nguyệt cảnh giác quét mắt nhìn xung quanh, thấy không có dị trạng gì, lúc này mới tiến lên vài bước, không có hình tượng bình tĩnh ngồi chồm hổm xuống gốc cây khác với những gốc cây khác, nắm ngón tay phui tuyết, phui sạch sẽ trên mặt đất, ở đó lộ ra khối thép lớn chừa bàn tay, dùng sức xoay chuyển.

Tiếng “ken két” vang lên, Mộ Dung Tiểu Tiểu giật mình, phía dưới có cơ quan.

Thầm nghĩ, Ly làm như vậy, ngược lại lại cẩn thận. Ai mà nghĩ rằng, Dạ Tâm Nghiên năm đó mất ở hậu cung hôm nay lại mai táng ở nơi này? Nếu không phải tận mắt nhìn thấy cơ quan ở chỗ nào, ai có thể tìm được? Và lại chuyện hai mươi năm trước rốt cuộc cất giấu bao nhiêu ẩn tình?

Nàng không hỏi là vì không muốn hắn đau khổ, nàng chờ một ngày hắn nguyện ý kể cho nàng, mà bây giờ, hiển nhiên hắn đã chuẩn bị tốt rồi.

Chỉ thấy mặt đất lộ ra cái cửa nhỏ, có bậc thang thật dài thông xuống phía dưới.

Dạ Nguyệt Ly thận trọng dắt Mộ Dung Tiểu Tiểu, dọc theo hành lang dài đi về phòng ngầm dưới đất.

Cả người Toái Nguyệt lạnh lùng nghiêm trang, đứng sừng sững ở chỗ cao cảnh giác.

Hai người có thể song song đi cùng nhau qua lối đi, một bước một bước bước xuống phía dưới, cách mỗi mấy bước, tường hai bên đều có khám dạ minh châu to bằng nắm tay trẻ con có thể cung cấp ánh sáng.

Tiếng bước chân lạch cạch không ngừng vang vọng trong lối nhỏ trong hầm.

Mộ Dung Tiểu Tiểu đưa tay chạm dọc theo vách tường, bóng loáng, thấm lạnh, sạch sẽ.

“Sao nha đầu không hỏi huynh về chuyện này?” Dạ Nguyệt Ly dịu dàng hỏi, hắn vuốt vuốt ngón tay nhỏ nhắn của Mộ Dung Tiểu Tiểu, ánh mắt nhìn thẳng phía trước.

“Huynh cũng định nói rồi mà, không phải sao?” Mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu sáng trong, là hỏi cũng là khẳng định. Nàng ngắm nhìn gò má của hắn, từ từ cùng hắn nắm chặt mười ngón tay, không tiếng động truyền đạt tâm ý của nàng.

“Hai mươi năm trước, Dạ Thị bị vu hãm thông đồng với địch quốc, cả nhà bị diệt.” Mối mong Dạ Nguyệt Ly khẽ mở, lời nói nhàn nhạt vang lên ở lối đi: “Mẫu thân ruột của huynh có con nối dòng nên tránh được tử kiếp, bị cầm tù trong hậu cung. Khi đó huynh ba tuổi, mặc dù đối với chết u mê ngu ngốc, trong lòng lại mơ hồ hiểu, nơi đó huynh còn thường xuyên cảm thấy âm áp vui vẻ hơn Hoàng cung, có lẽ rốt cuộc cũng không còn tồn tại, mà những người đó cũng không ngày gặp lại.”

“Sau khi mẫu thân bị cầm tù, chỉ thỉnh thoảng huynh mới được đồng ý nhìn mỗi mặt, huynh rất khổ sở, mẫu thân ở nơi đó không nhìn thấy huynh đã lên lên khóc thút thít, lúc đối mặt với huynh rồi lại gượng cười. Mà chính nam nhân kia Phụ hoàng huynh cho tới sau này cũng chưa từng xuất hiện, hình như không thích mẫu thân và huynh như trước.”

“Không bao lâu, cuối cùng mẫu thân bị bệnh, lại bởi vì cung nhân chậm trễ, bệnh tình nặng thêm, chờ huynh đến thăm thì mẫu thân gần như không xuống được giường. Đêm hôm đó, huynh vội vàng tìm ngự y lại bị nói mẫu thân là người chờ bị xử tội, không có Hoàng lệnh không được tự mình xem bệnh cho mẫu thân, bắt đặc dĩ, huynh chỉ có thể đi cầu xin nam nhân kia, mà hắn, lại thờ ơ.”

Bất kể hắn ở trước điện kêu gào thế nào, dù là khàn cả giọng, vẫn không cách nào rung chuyển một chút tuyệt tình của ông ta, hắn gần như tuyệt vọng, lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy được hận vì gì, nhưng chính hắn nhỏ yếu vô năng, cũng không có lực thay đổi được cái gì.

“Chờ huynh trở lại cung điện thì trong điện lại nổi lên hỏa hoạn...”

Nghe thế, bước chân Mộ Dung Tiểu Tiểu hơi chậm lại, nàng gắt gao nắm chặt tay hắn, trái tim cũng không cảm được cuồng loạn, tình cảnh kế tiếp là như thế nào, nàng đoán ra được. Chính hắn mới ba tuổi, cho tới bây giờ đều là do tình thương ảm áp của mẫu thân hắn, nhìn mẫu thân cứ như vậy chết ở trước mặt, khi đó hắn hoảng sợ cỡ nào, bàng hoàng bất lực.

Dạ Nguyệt Ly dứt khoát dừng bước lại, khẽ thở dài, xoay người bên cạnh lại, nhẹ nhàng kéo người đó vào trong ngực, khẽ chống cằm lên trán bóng loáng của nàng, nhẹ giọng nói: “Nha đầu, không cần nhìn huynh như vậy, tất cả điều đã là quá khứ.”

Đúng, tất cả điều đã là quá khứ.

Có điều, trí nhớ xa xôi nàng và ngọn lửa đang cháy đêm đó khứa qua ngực của hắn, mang đến một cảnh máu thịt mơ hồ, qua nhiều năm nhớ lại, vẫn còn nhói đau...

Hắn vẫn nhớ đêm đó sợ hãi lo lắng, kêu khóc rung rung thân thể của mẫu thân, muốn để mẫu thân tỉnh lại, càng thêm vọng tưởng dùng thân thể trẻ con yếu ớt của mình mang mẫu thân thoát khỏi lửa thiêu người, cho đến khi máu của mẫu thân nhuộm đỏ mắt hắn dldqđ-turdi, gương mặt, ngực, hắn mới sợ hãi tỉnh lại, mẫu thân, cũng muốn rời hắn mà đi.

Bốn phía tràn đầy tiếng huyền ảo vô cùng khở sở, tiếng reo hò mà mẫu thân lại an tĩnh, chỉ mỉm cười vuốt ve mặt hắn, từ ái y hệt như thường ngày: “Ly Nhi, không nên oán mẫu thân, cũng đừng để thù hận che mắt con, lòng của con, thế giới này có rất nhiều sự vật tốt đẹp, đi thôi, mẫu thân sẽ ở trên trời nhìn con hạnh phúc...”

Hắn bị ám vệ Dạ gia lưu lại mang đi, cuối cùng chính mắt hắn nhìn thấy toàn bộ biến mất trong biển lửa, trong mắt chỉ còn lại một mảng như máu...

Những năm đó, hắn chỉ có hận, chỉ có thù, không kịp chờ đợi mà ép mình lớn lên, xây dựng tất cả thế lực có thể chống lại, chờ đợi thời khắc để thù hận có thể thoát ra.

Suy nghĩ quay lại, Dạ Nguyệt Ly cúi đầu khẽ hôn cái trán tròn bóng của Mộ Dung Tiểu Tiểu, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng lần nữa, theo bậc thang mà xuống, hắn chậm rãi kể: “Khi đó huynh không hiểu lời nói của mẫu thân lúc lâm chung, tất cả chỉ nhớ tới cặp mắt dịu dàng kia, con mắt rung rung không thôi, nửa đêm thường bị giấc mơ máu đỏ đầy trời thức tỉnh, vẫn cảm thấy đau y hệt ngọn lửa thiêu đốt xé rách da thịt. Chỉ là, nha đầu, cho tới bây giờ huynh không phải là người ngu xuẩn, trong cuộc đời thù hận, vật tốt đẹp còn rất nhiều, mà huynh biết cũng không muộn. Mà hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời huynh đã bị huynh ôm trong ngực, huynh rất thỏa mãn, tất cả cái này, chỉ có muội mới có thể cho huynh.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu dựa vào trong lồng ngực ảm áp của Dạ Nguyệt Ly, nghiêm túc nghe hắn bày tỏ bên tai nàng, nói xong lời cuối cùng, hô hấp nặng nề của nàng bỗng nhiên dừng lại, rồi sau đó, nàng đè nén tim mình gần như muốn phun trào tình cảm.

Nàng nhìn thật sâu vào cặp mắt đỏ rực tĩnh mịch của hắn, sau đó, nhàn nhạt cười, trong hai mắt giống như ẩn vũng nước mênh mông dạt dào, trừ đau lòng đều là tình ý thiên nhiên. Nàng đưa bàn tay trắng nõn từ trong áo lông cáo ra, vòng chắc cổ của hắn, tay nhỏ bé trắng nõn lộ ra ngoài không khí có chút lạnh, dạ minh châu tỏa ra ánh sáng dịu dịu, bao phủ đôi tay nàng trong đó, như ngọc tinh xảo hoàn mỹ.

Lông mày Dạ Nguyệt Ly khẽ nhăn lại, lối đi dù không có gió nhưng lòng đất vẫn cực lạnh, hướng chỉ tồn tại vật kia. Hắn sợ nàng lạnh nên muốn để nàng xuống, nhét bàn tay trắng nõn vào trong áo lông cáo, nàng lại ôm chặt không tha, cười nhu hòa nói: “Ly, muội thật sự cảm tạ ông trời để muội gặp gỡ huynh ngay từ đầu.”

Dứt lời, nàng cũng không quan tâm đến cái khác, môi đỏ mọng đặt lên môi mòng hơi lạnh của Dạ Nguyệt Ly, cứ như vậy hôn xuống thật sâu.

Đáy lòng Dạ Nguyệt Ly phát ra tiếng than thở, hắn cảm nhận sự mềm mại trong ngực, vô cùng may mắn, may mắn mình gặp từ đầu, cũng yêu, cũng có, nếu không hôm nay hắn sẽ không quyến luyến cái gì, sẽ càng không mong đợi với tương lai.

Hơi thở của hắn, trong nháy mắt bị hương thơm sự ảm áp của Mộ Dung Tiểu Tiểu bao phủ, sự ảm áp trên môi làm ngọn lửa trong lòng hắn nhanh chóng bùng cháy đốt hết lý trí không thể vẫn hồi, tay vòng chắc eo nhỏ của nàng càng ngày càng gấp.

Á. . .

Mộ Dung Tiểu Tiểu đang cảm gương mặt tuần tú của Dạ Nguyệt Ly, khó khăn lắm mới dời được cánh môi, nàng sững sờ theo dõi hắn, cặp mắt đỏ xinh đẹp này có cái gì đó sáng kinh người, cũng nghe thấy hô hấp hai người đều thờ hỏn hỏn.

Con người Dạ Nguyệt Ly thu nhỏ lại, ý thức được người đang ở chỗ nào, hít thở thật sâu, từ từ tiêu tan dục vọng, rồi sau đó nặng nề hôn một cái lên cái trán người nào đó, ôm nàng tiếp tục xuống cầu thang.

“Vi sao càng ngày càng lạnh?” Xem nhẹ hành động hơi có lau súng cướp cò vừa rồi, Mộ Dung Tiểu Tiểu liền nói ra nghi ngờ vừa xuất hiện trong lòng. Đang ở trong lòng đất, lạnh là bình thường, nhưng nhiệt độ không thể biến hóa nhanh chóng như vậy, bọn họ càng đi xuống, thân thể càng thấy lạnh lẽo.

Lông mày Dạ Nguyệt Ly nhíu chặt, cặp mắt đỏ rực thoáng qua tia lo lắng, hắn nói: “Ừ, phía dưới đều là hàn băng ngọc, ngoan, sắp đến rồi.” Dứt lời, hắn tăng nhanh bước dưới chân.

“Ly, muội không lạnh.” Nàng chỉ thấy kỳ lạ, vì sao lại táng Dạ Tâm Nghiễn ở nơi này.

Dạ Nguyệt Ly vẫn giữ tốc độ không giảm, hân ôm chặt nàng, làm hai người càng dán chặt vào nhau, nói: “Chỉ nơi này có hàn băng ngọc, hơn nữa, mẫu thân rất nguyện ý ở nơi này” Nơi này cách Dạ gia gần nhất, hơn nữa, hân muốn giữ thi thể mẫu, không muốn để mẫu thân hoà quyện trong đất.”

“Đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Tiểu Tiểu nghi ngờ

Hàn Băng ngọc, tên như vật, ngọc Hàn Băng chỉ tồn tại ở nơi vô cùng lạnh, không ngờ tại Nam Dục cũng có thể tìm được.

Bản thân nội lực của Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng rất tốt, mà ngày đột phá linh quyết cũng sắp đến. Huống chi có nguồn nhiệt không ngừng vận chuyển từ lòng bàn tay Dạ Nguyệt Ly, giá lạnh mà người thường không thể chịu được căn bản là không chạm đến nàng.

Không biết bằng cách nào Dạ Nguyệt Ly có thể tìm được chỗ này, tốn bao nhiêu tiền mới xây dựng xong chỗ này, nhưng nàng biết rằng trước lúc đoạt lại thi thể Dạ Tâm Nghiên, Ly chắc chắn đã sớm bắt đầu thực hiện.

Tính từ lúc bọn họ bước xuống bậc thang, đây hẳn là chân núi, sở dĩ không làm cửa ở chân núi là để giữ bí mật. Theo thông tin Lam Y giáo điều tra được, khi còn sống Dạ Thanh Lâm và phu nhân vợ chồng hòa hợp, lại vô cùng sủng ái nữ nhi duy nhất là Dạ Tâm Nghiên, Ly chôn cất nàng tại nơi này cho thấy Dạ Tâm Nghiên vô cùng lưu luyến Dạ gia.

Nghe được tiếng của hân, Mộ Dung Tiểu Tiểu mới ngược mắt nhìn lên phía trước thấy một cánh cửa tinh tế vô cùng dày và nặng, lúc này ánh sáng trong lối đi trở nên mờ nhạt hơn, ngọc Minh Châu bị hơi lạnh bao bọc, tản ra ánh sáng yếu ớt, nếu không phải có nhiều ngọc Minh Châu thì ở nơi dưới lòng đất này, nhiệt độ vô cùng lạnh, cho dù là Dạ Minh Châu to bằng nắm tay trẻ con cũng bị băng giá bao phủ làm mất đi ánh sáng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu lẳng lặng nhìn Dạ Nguyệt Ly, ánh sáng yếu ớt chiếu rọi gương mặt lạnh lùng của hân, vẻ mặt tuấn tú lạnh lùng, từng đường cong trên khuôn mặt đều được miêu tả hết sức rõ ràng, hân ngẩng đầu lên, trên mái tóc đen và lông mày đều phủ một tầng băng mỏng, nơi phát sáng rạn rở kia, hồng mâu nóng rực nhìn nàng, không biết là do ánh sáng quá yếu hay là nhiệt độ quá thấp làm mất đi ánh sáng bình thường của ngọc mà trở nên hơi âm đạm.

“Mẹ, Tiểu Tiểu đã đến.” Mộ Dung Tiểu Tiểu đột nhiên thốt ra những lời này, sau khi nói xong mím chặt môi, sắc mặt không đổi cũng không nhìn Dạ Nguyệt Ly, chẳng qua đáy lòng dường như âm ỉ đau.

Thân thể Dạ Nguyệt Ly căng cứng, hân ngắm nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu thật sâu, nắm chặt bàn tay nhỏ bé, đưa lên miệng khẽ hôn, khóe môi cong lên, khẽ cười nói: “Ừ, dẫn con dâu đến ra mắt người.”

Mặc dù tận đáy lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu tự nói với mình không nên cãi lại, chuyện tới bây giờ ... còn xấu hổ cũng không giống nàng, nhưng trên mặt vẫn có chút ửng đỏ, nàng giả bộ không có chuyện gì, cố gắng tập trung ánh mắt nhìn cửa sắt trước mặt.

Hồng mâu Dạ Nguyệt Ly xẹt qua nụ cười, cũng không vạch trần nàng, quay đầu nhìn cửa sắt như trước.

Đường nét hoa văn cổ xưa được khắc trên cửa, mạnh mẽ mà khoa trương, mặc dù Mộ Dung Tiểu Tiểu cảm thấy có chút không thích hợp nhưng nàng tin rằng Dạ Nguyệt Ly chắc chắn sẽ không làm chuyện vô ích, những họa tiết này chắc chắn có bí mật.

Quả nhiên Dạ Nguyệt Ly giơ ngón trỏ lên, chỉ vào một họa tiết khó có thể thấy được vận khí ẩn một cái, tiếng xiềng xích vang lên, cửa sắt dày cộp nặng nề chậm rãi kéo lên, khí lạnh thấu xương thổi đến, hân kịp thời ôm trọn người Mộ Dung Tiểu Tiểu vào trong lòng ngực.

Cái nhìn đầu tiên, Mộ Dung Tiểu Tiểu cảm thấy giống truyện công chúa ngủ trong rừng, chỉ khác là xung quanh giường ngọc tràn ngập khí lạnh, còn nàng mặc một thân quần áo trắng nõn thanh lịch, trên người nổi lên một lớp băng tuyết, hai tay nàng xếp đặt trên bụng, nhìn qua lớp băng có thể thấy được vẻ mặt an tĩnh của nàng, nếu không phải bị băng tuyết bao phủ, sẽ có người cho rằng nàng chỉ đang ngủ thiếp đi.

Đây chính là Dạ Tâm Nghiên, nếu không có nửa mặt bên trái bị bóng thì rất giống với gương mặt Dạ Nguyệt Ly, khiến cho nàng cảm thấy người đời nói đến thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thật ra chính là nàng.

“Có phải tò mò tại sao đến hôm nay huynh mới đưa muội đến đây không?” Dạ Nguyệt Ly chậm rãi ngồi xuống, bàn tay vuốt ve lên tầng băng phủ trên gương mặt Dạ Tâm Nghiên, khẽ cười nói, cũng không đợi Mộ Dung Tiểu Tiểu trả lời hân lại nói: “Thật ra thì hôm nay là sinh nhật mẹ huynh.”

Trong mắt Dạ Nguyệt Ly tràn đầy hoài niệm, thấy vậy Mộ Dung Tiểu Tiểu đứng bên cạnh hân, khẽ đặt bàn tay trắng nõn của mình lên tay hân, nhìn Dạ Tâm Nghiên mỉm cười nói: “Mẹ, sinh nhật vui vẻ.”

Bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, Mộ Dung Tiểu Tiểu thu lại nụ cười, “Vì sao đã qua nhiều năm mà thi thể mẹ huynh vẫn giữ được hoàn hảo như vậy?”

Hồng mâu Dạ Nguyệt Ly hít lại, cảm hẳn trong mắt chợt lóe rồi biến mất vẫn bị Mộ Dung Tiểu Tiểu bắt được.

Hắn cười lạnh nói: “Hắn sẽ không có lòng tốt như vậy, nếu không phải năm đó mọi chuyện do hắn giật dây, những người kia tự cho là gặp được đúng người dám cả gan làm loạn một mũi tên trúng hai đích trừ bỏ cả huynh và mẹ. Còn là ai giữ được thi thể mẹ hoàn hảo như vậy, đến giờ huynh vẫn chưa tra được, nếu huynh đoán không nhầm, trong thân thể mẹ hẳn là có định nham châu.”

Hắn từ nhỏ đã biết trong hoàng cung là nơi tụ họp của những kẻ bỉ ổi, chuyện người lừa ta gạt trong cung sẽ không vì hắn chỉ là một đứa trẻ mà tránh được, Dạ gia tài lực hùng hậu, dung nhan mẫu thân khuynh thành, cộng thêm hắn từ nhỏ đã thông minh lạ thường, sớm đã thành cái đinh trong mắt người khác, dẫm vào thịt, có được cơ hội lại không nắm lấy nhất lao vĩnh dật?

(Nhất lao vĩnh dật: vất vả một lần nhân nhã cả đời)

Đoán chừng Nam Cung Quân Hạo không ngờ năm đó hắn sẽ bị bắt đi, nhưng phụ hoàng kia từ nhỏ đã không thích hắn, nếu không phải sau này nhìn trúng năng lực của hắn thì Nam Cung Quân Hạo cũng sẽ không có những hành động sau này.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhủ mảy, nàng từng xem qua được thư của Mục Trạch Dương, người ăn vào định nham châu không chỉ có dung nhan không thay đổi trẻ mãi không già mà là thân thể người chết cũng được bảo toàn, tránh được xà trùng (rắn + côn trùng) gặm nhấm, thi thể không thối rữa, nhưng cụ thể hiệu quả duy trì được bao lâu thì trong sách không ghi, không nghĩ rằng Ly dùng trên người Dạ Tâm Nghiên, nhưng hiệu lực của định nham châu cũng sắp hết.

“Ly, huynh muốn khi nào báo thù?” nàng không hỏi có báo thù hay không mà hỏi khi nào báo thù. Cho dù nhiều năm đã trôi qua, mặc dù Nam Cung Quân Hạo mạnh khỏe nhưng nàng biết trong lòng Ly vẫn có thù hận.

Dạ Nguyệt Ly thu tay lại, dưới tay lại bắt đầu vận khí, truyền nhiệt vào bàn tay trắng nõn có chút trở lạnh của Mộ Dung Tiểu Tiểu, đỡ nàng dậy, lại kéo nàng vào ngực, ánh mắt thâm thúy nhìn, hỏi một đằng trả lời một nẻo, hắn đáp: “Hiện tại huynh có chuyện khác quan trọng hơn.”

Kẻ đầu sỏ gây chuyện là ai, hắn từ sớm đã biết, có lẽ trước kia trong lòng hắn chỉ có thù hận, nhưng hiện tại, hắn lại ... có một tâm tình khác. Sờ dĩ chậm chạp chưa động thủ không chỉ vì mẹ đã dặn dò hắn không cần thù hận, mà còn là vì...

Mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu tràn đầy khó hiểu, Ly còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện báo thù?

“Ngoan, trước trở về, huynh sẽ từ từ nói cho muội biết.” trong mắt Dạ Nguyệt Ly hiện lên ý cười, nụ cười bí hiểm, hắn ôm lấy Mộ Dung Tiểu Tiểu sai bước ra ngoài, cửa sắt phía sau chậm rãi hạ xuống...

Toái Nguyệt đang chờ bên ngoài thấy chủ tử nhà mình ra đến nơi, lúc này mới đóng cơ quan lại để người khác không nhìn ra chỗ khác thường.

Mặt trời lên cao, đã là giữa trưa, Mộ Dung Tiểu Tiểu nghĩ không biết mấy ngày này tuyết có rơi nữa không, hít thở thật sâu mùi vị tuyết trong không khí, đột nhiên lại ngửi thấy mùi vị khác thường, có chút mùi thuốc, nhiều hơn là mùi mực rữa, nàng nhíu lông mày, nghĩ là thi thể động vật bị bỏ lại khi đã thú trong rừng săn mồi, bị ánh mặt trời chiếu đến làm bốc lên mùi khác thường, nhưng nàng càng ngửi càng thấy khó chịu, khiến nàng bịt mũi.

Hơn nữa nàng cảm thấy dạ dày có chút khó chịu nôn nao, muốn ói ra!

Dạ Nguyệt Ly nhận thấy người trong ngực khác thường, hắn nhăn trán lo lắng hỏi: “Nha đầu làm sao vậy?”

Mộ Dung Tiểu Tiểu lắc đầu, định nói với hắn không có gì đáng ngại, nơi cổ họng lại nhẹn không được, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên quay đi, ‘Nôn—’ ngay sau đó, không ngăn được buồn nôn, đồ ăn trên xe ngựa cũng bị phun ra hết!

“Nha đầu!” Dạ Nguyệt Ly hồng mâu mở to, không rõ vì sao người mới vừa rồi còn khỏe mạnh mà bây giờ lại nôn ói kịch liệt như vậy, vội vàng bắt mạch cho nàng nhưng không tìm ra nguyên nhân, Dạ Nguyệt Ly sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, lần nữa thăm hỏi vì sao không học chút y thuật, lúc này cảm thấy mình thật vô dụng!

“Muội... Muội không sao... Nôn...” Mộ Dung Tiểu Tiểu ói đến mặt vàng cũng phun ra rồi, dạ dày vô cùng khó chịu, nàng núm chặt tay Dạ Nguyệt Ly, ói đến trào nước mắt.

“Toái Nguyệt!” Dạ Nguyệt Ly đột nhiên quay đầu quát to.

“Dạ, chủ tử,” Toái Nguyệt cũng bị chuyện đột nhiên xảy ra với Mộ Dung Tiểu Tiểu làm cho mơ hồ, bị ánh mắt rét lạnh của Dạ Nguyệt Ly quét đến làm cho sợ đến mức phục hồi tinh thần, hắn lập tức đốt khói.

Lúc này Mộ Dung Tiểu Tiểu cảm thấy cả người vô lực, đứng cũng không vững, Dạ Nguyệt Ly ôm chặt nàng, cho dù nàng ói trên người hắn hắn cũng làm như không thấy.

“Ly... Xuống núi...” sắc mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu tái nhợt, không có sức, sau khi nàng ngửi thấy mùi kia mới bị như vậy, có lẽ xuống núi sẽ không có chuyện gì.

“Được, chúng ta xuống núi!” mặc dù Dạ Nguyệt Ly không biết vì sao Mộ Dung Tiểu Tiểu yêu cầu như vậy nhưng vẫn nghe theo nàng, ôm nàng nhanh chóng lao xuống núi.

Dạ Nguyệt Ly lo lắng vạn phần, cũng không để ý xung quanh, Toái Nguyệt vì chủ tử đột nhiên nổi nóng khiến cho tâm tình hoảng sợ, những năm gần đây cho dù chủ tử tức giận hơn nữa cũng chỉ khiến hắn cảm thấy rét lạnh, nổi giận giống lần này hắn đã nhiều năm không thấy?

Cứ như vậy, mấy người đều bỏ lỡ phát hiện máu chốt...

Không khí trở lại trong lành, Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng cảm thấy dễ chịu hơn, trong lòng vẫn có chút khó chịu, bàn tay trắng nõn đặt trên ngực, mắt nhắm lại, mềm nhũn dựa vào trước ngực Dạ Nguyệt Ly, đầu có chút choáng váng.

Chẳng nhẽ bị nhiễm phong hàn? Mộ Dung Tiểu Tiểu rất rõ cơ thể của mình, nàng tập võ từ nhỏ, không có khả năng dễ dàng bị cảm như vậy, lần này không thoải mái như vậy chẳng lẽ là vì ở trong lòng đất quá lâu? Nhưng từ đầu đến cuối nàng đều không thấy lạnh, thật là kỳ lạ.

Nhưng nhắm mắt lại, Mộ Dung Tiểu Tiểu cảm thấy vô cùng mệt mỏi, dường như bị ảnh hưởng liên ngủ thiếp đi.

Di Tinh nửa đường gặp được chủ tử nhà mình ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu sắc mặt tái nhợt, mà vẻ mặt chủ tử âm trầm, sắc mặt đen lại, Di Tinh cũng sợ đến hồn phi phách tán, ôi, chủ tử của nàng, đừng có dùng ánh mắt ăn thịt người kia nhìn nàng, nàng đã dùng tốc độ nhanh nhất để đến mà?

Trong ánh trăng mờ, Mộ Dung Tiểu Tiểu thấy thân thể mình nằm trong đệm êm, cảm giác như bay trên mây, trước mặt có bóng người lúc ẩn lúc hiện, tựa hồ nghe có người gọi nàng, âm thanh rất quen thuộc và ấm áp, nhưng hai mắt朦朧 lung mờ ra chỉ thấy vài bóng lưng bận rộn qua lại, sau đó nàng lại mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt, mệt mỏi thiếp đi lần nữa.

Dạ Nguyệt Ly ngồi trước giường nhắm chán, môi mím thành một đường, Di Tinh phía sau hắn tiến lên bắt mạch, nhưng thấy bộ dạng nghiêm túc lạnh lùng này của chủ tử nhà mình, vẻ mặt khóc không ra nước mắt, nàng yếu ớt liếc nhìn Tức Mặc Tuyết Dương bên cạnh, ánh mắt im lặng hỏi rốt cuộc nàng có nên tiến lên hay không.

Tức Mặc Tuyết Dương nhìn bộ dạng đáng thương của người yêu cũng đau lòng, hắn tiến lên một bước trầm giọng nói: “Chủ tử, hay là để Di Tinh bắt mạch một chút.”

Dạ Nguyệt Ly nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu ngủ thiếp đi, lúc này bình tĩnh lại, bắt đầu bối rối. Hắn nghĩ có phải gần đây chính mình làm cho nàng quá mệt mỏi, lúc này tự trách không dứt, tự mình nắm lấy tay nhỏ bé ấm áp từ trong chăn ra, dùng ánh mắt bảo Di Tinh đến bắt mạch, chợt nhớ đến điều gì lại lấy ra khăn gấm từ trong ngực, phủ lên cổ tay tuyết trắng, chính mình vẫn không hề đứng dậy.

Di Tinh liếc mắt nhìn, khoe môi không nhịn được nhếch lên, chủ tử thật là hẹp hòi, chạm một chút cũng không được, ngón tay nàng nhẹ đặt lên, bắt đầu ngưng thần bắt mạch.

Tức Mặc Tuyết Dương đứng một bên hậm hực sờ mũi, ánh mắt nghiêng đi nhìn ra phía ngoài, trong nội tâm thầm nghĩ đây là chủ tử đang đề phòng hắn.

Bên này vẻ mặt Di Tinh vui mừng, quý dị cười ra tiếng, nghe làm sao cũng có vẻ cười gian.

Dạ Nguyệt Ly thấy phản ứng của nàng, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, “Nói!”

Âm thanh của hắn hết sức lạnh lẽo, giống như tảng băng trực tiếp đánh đến Di Tinh, vui mừng vừa được đẩy lên phút chốc bị dập tắt.

“Hắc hắc, hắc hắc, chủ tử, là chuyện tốt a...” vẻ mặt Di Tinh cười xấu xa như tú bà.

Đáy mắt Dạ Nguyệt Ly càng lạnh hơn, hàn mâu lướt qua Tức Mặc Tuyết Dương, im lặng mang ý cảnh cáo.

Cả người Tức Mặc Tuyết Dương cứng đờ, vội vàng nhảy đến bên cạnh Di Tinh giả bộ tức giận, “Di Tinh, nhanh nói rõ cho chủ tử, rốt cuộc là tiểu thư xảy ra chuyện gì!”

“Đúng vậy, đúng vậy, rốt cuộc tiểu thư bị làm sao?” Tiểu Ngư đã sớm đứng một bên lo lắng xuống, nhìn không được kéo ống tay áo của Di Tinh.

Tần Thương và Toái Nguyệt cũng lo lắng giống nhau, nhưng hai người này chỉ đứng ngoài cửa nhìn mà không đi vào.

“Ai nha, nhỏ tiếng một chút, tiểu thư đang nghỉ ngơi, đừng làm phiền nàng, thai phụ cần nghỉ ngơi nhiều.” Di Tinh hung ác trừng mắt nhìn Tức Mặc Tuyết Dương, chẳng qua lập tức cười tươi như hoa, nàng đoán trong biệt viện sẽ sớm có thêm tiểu chủ tử, xem ra nàng đã đoán trúng rồi.

Trong nháy mắt trên mặt Dạ Nguyệt Ly hiện lên rất nhiều cảm xúc vô cùng phức tạp, dường như khiếp sợ, dường như ngạc nhiên, dường như mừng như điên, lại cũng có vẻ khản trương, tim trong lồng ngực hắn đập loạn không ngừng, dường như có chút hỗn loạn tê dại, sau đó hắn cứng nhắc nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu đang ngủ thiếp đi, lúc này đôi mi thanh tú nhẹ nhàng nhắm lại, tựa hồ vô cùng bất mãn có người ồn ào quấy rối giấc ngủ.

“Lui xuống.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Thi thể bị trộm.

Giọng nói của Dạ Nguyệt Ly cực kỳ trầm thấp có lực, lại thể nào cũng không sao che giấu được vui sướng.

Di Tinh ra hiệu, liền dẫn đầu ra khỏi phòng, đi vài bước, phát hiện Tức Mặc Tuyết Dương không theo kịp, nang nhúu mày, nhìn hần khó hiểu.

Tức Mặc Tuyết Dương chưa xót đầy bụng không cách nào nói nên lời, lúc này thật cảm thấy uất ức, liếc mắt hăm mộ chủ tử nhà mình lần nữa, mang theo vẻ mặt u oán theo sau lưng Di Tinh ra khỏi phòng.

Ngư Nhi đã sớm mừng rỡ đi báo tin cho Tần Thương, nàng đã quyết định rồi, thời gian này không thể lại xuất môn chơi đùa vớ vẩn nữa, sẽ lập tức có tiểu chủ tử, nàng phải mau chóng tìm mấy thứ hoa văn đẹp mắt, làm cho chủ tử tương lai mấy bộ quần áo, hết cách rồi, ai kêu tiểu tỷ nàng không biết nữ công gia chánh. À, cũng không biết tiểu thư hoài thai nam hài hay nữ hài, nếu không, nam nữ cùng làm.

“Ngươi làm sao vậy?” Ra khỏi cửa, Di Tinh nhìn không được đặt câu hỏi, bộ dạng Tức Mặc Tuyết Dương như oán phụ, giống như thể nàng từ bỏ hần vậy.

“Tinh Nhi, ngươi quá tàn nhẫn.” Về mặt Tức Mặc Tuyết Dương đau khổ tố cáo nói, hần mới là người nở hoa trước có được không?

Mạc Du Ly, chủ tử cũng thế, người nào cũng làm phụ thân trước hần, quá bất công!

“Ta tàn nhẫn với ngươi thế nào?” Nàng dờ khóc dờ cười.

“Tinh nhi, ngươi biết ta nói cái gì mà.” Mặt hần nghiêm túc.

“Xin lỗi, thật sự là ta không biết cái ngươi nói là cái gì.” Nàng nhún vai một cái, hai tay hơi chữa ra.

Trong nháy mắt, Tức Mặc Tuyết Dương vô lực cúi đầu, đặt hai quả đấm bên người, nắm tay lại, khớp xương vang lên răng rắc, hần hít thở một hơi thật sâu, rồi sao đó đột nhiên ngẩng đầu lên: “Tinh Nhi, ta quyết định rồi.”

Lông mi Di Tinh khẽ rung động, nhìn Tức Mặc Tuyết Dương cực kỳ quỷ dị, người này, thật là khiến người khác khó hiểu, chẳng lẽ là uống nhầm thuốc? Có điều lúc này nàng không dám xia đến hần: “Được rồi, ta không có thời gian nào với ngươi, ta phải đi chuẩn bị thuốc dưỡng thai cho tiểu thư.”

“Tinh nhi!”

“Có gì nói!”

“Ta muốn làm phụ thân!”

“.....”

Di Tinh vừa mới xoay người không kịp phản ứng đã nghe được câu Tức Mặc Tuyết Dương gào lên, dưới chân lão đảo một cái, khỏe mắt nàng giật giật, đỏ cả mặt, tầm mắt khẩn trương không ngừng quét một vòng xung quanh, thẹn quá hóa giận nói: “Ngươi gào thét cái gì? Không ngại mặt mặt sao?”

Tức Mặc Tuyết Dương lập tức ôm lấy Di Tinh, cười vô si nói: “Tinh Nhi, ngươi cũng không thể trơ mắt nhìn nam nhân của mình bị đám nhóc kia chê cười, hoài nghi sức quyến rũ nam nhân của ta.”

“Có ý gì?” Đây cái gì với cái gì, chỉ là nàng còn chưa chuẩn bị xong làm nẫu thân mà thôi.

“Tinh Nhi, chúng ta cũng đến lúc sinh em bé rồi.” Hần cũng đã sớm mong chờ làm phụ thân.

“.....”

Mộ Dung Tiểu Tiểu tỉnh dậy, nhưng cả người còn lờ lững, mơ mơ màng màng nhìn về phía Dạ Nguyệt Ly, khi tầm mắt đã rõ ràng hơn một chút, đưa hai cánh tay mảnh khảnh như ngọc về phía hần đang ngồi ở đầu giường, ngây thơ kêu: “Ly, ôm ôm.” Nàng biết nàng đột nhiên nôn mửa nhất định là làm hần sợ, khiến hần lo lắng.

Dạ Nguyệt Ly kìm nén mừng như điên, gần như muốn phun trào ra, cảm xúc trong ngực kích động gần như muốn thừa nhận không ngừng, hần thật không ngờ, khi những thứ tốt đẹp cùng hạnh phúc thật sự đến lại khiến tay chân hần luống cuống, vui không kiềm chế được. Đã vô số lần tưởng tượng vô số lần phác họa nhưng không thật sự hoàn hảo như giờ phút này, khiến ngực hần đầy cảm xúc khó có thể dùng ngôn ngữ để cảm nhận.

Hần chậm rãi chuyển thân thể qua người nàng, đặt hai cánh tay như ngọc đang trên không của nàng vào trong chăn, rồi sau đó mới thận trọng khẽ ôm nàng, coi như cách tăng tăng chăn cũng không dám dùng sức quá mức.

Nhìn thật lâu con mắt như ngọc lưu ly của nàng, cúi đầu đặt một nụ hôn xuống mi tâm của nàng, sau đó vùi mặt vào cổ của nàng, giọng nói đột nhiên lại khàn khàn: “Nha đầu, huynh yêu muội.” Cũng yêu bảo bối của chúng ta.

Hô hấp nóng rực của hần phả lên cổ nàng, khiến cho nàng có chút ngứa ngáy, nàng không khỏi uốn éo người chui vào trong ngực hần, buồn cười nói:

“Sao đột nhiên nói lời tâm tình thế hả?”

Dạ Nguyệt Ly sững sờ, hần khe khẽ thở dài, sau đó ôm nàng ngồi dậy, trong cặp mắt đỏ rực tràn đầy bất đắc dĩ cùng cung chiều, thậm chí bản thân thân thể mình cũng không chú ý, hần có nên nói nàng mơ hồ không? Bàn tay khẽ vuốt tóc dài như thác nước của nàng, khoe môi hần khẽ nâng, nhíu mày nói: “Thế nào, hết buồn nôn rồi? Rồi giường thôi, muội nên ăn chút gì đó.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu vừa muốn vén chăn lên, ánh mắt Dạ Nguyệt Ly liếc về phía cái bụng vẫn bằng phẳng như cũ của nàng, tìm trào lên cảm xúc khác thường, hần lập tức phủ thêm áo lông cáo cho nàng, giọng điệu ra vẻ lạnh nhạt: “Trời lạnh như thế, đừng mạo hiểm như vậy, nếu mà bị lạnh, huynh không tha cho muội đâu.”

Mặc hần mặc áo lông cáo cho nàng, sửa sang váy xong, lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu tràn đầy vui thích ngẩng đầu cười nói: “Cảm lạnh liền cảm lạnh thôi, dù sao Ly sẽ chăm sóc cho muội, muội tuyệt đối không lo lắng.”

Nghe nàng tùy hứng, lại ý lại, lời nói cực kỳ mềm mại ôn nhu, cả người Dạ Nguyệt Ly run lên, hần làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, khéo léo giúp nàng đi giày nhỏ rất độc đáo bằng lông dê, nhìn con mắt nàng vừa mới tỉnh ngủ mờ mịt, giọng nói giả bộ lạnh nhạt: “Vậy cũng không được.”

Dứt lời, hần đứng dậy ôm lấy nàng, sai bước đi về phía phòng ăn, nha đầu của hần, hần phải chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ hơn trước kia.

“Tại sao?” Mộ Dung Tiểu Tiểu nghiêng đầu nhỏ, không hiểu lúc này Dạ Nguyệt Ly luôn luôn yêu thương cung chiều nàng lại có thể phản bác nàng.

Thời gian ăn trưa đã qua, cách bữa tối lại còn nhiều thời gian, tuy thức ăn tạm thời gấp gấp chế biến xong, nhưng trong cả biệt viện Ly Vương trừ bản thân Mộ Dung Tiểu Tiểu, tất cả mọi người đều biết nàng mang thai. Nên khi Dạ Nguyệt Ly nhìn thấy đầy bàn thức ăn nhẹ nhưng không mất dinh dưỡng thì cặp mắt đỏ rực thoáng qua tia tán thưởng.

“Ngao, đợi ăn xong rồi, dẫn muội đi nhìn đồ, muội nhất định sẽ thích.” Dạ Nguyệt Ly không chịu trả lời, chẳng qua là nâng đĩa ngọc, chọn mấy món bổ thân thể gấp vào trong chén nàng, lại múc cho nàng chén cháo huyết yến, tỉ mỉ dứt.

Hường thụ người khác phục vụ, Mộ Dung Tiểu Tiểu rất nhanh quăng mắt nghi ngờ trong lòng, mắt hạnh lóe lên hứng thú rõ ràng: “Thứ gì?”

“Ngao, đợi lát nữa sẽ biết.” Một tay Dạ Nguyệt Ly ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của nàng, ôm ngồi ở trên đầu gối của hần, tươi cười dụ dỗ nói.

Mộ Dung Tiểu Tiểu còn muốn hỏi nữa thì bên ngoài có người gõ cửa. Di Tinh bụng chén đen thùi lùi, khí nóng bốc lên, nghe có vẻ như thuốc rất đáng, sau khi nàng ấy đặt ở trên bàn liền cung kính xin phép: “Chủ tử, vẫn là tranh thủ thuốc còn nóng cho tiểu thư uống.”

“Cho ta uống sao? Là thuốc gì?” Mộ Dung Tiểu Tiểu vội vàng nuốt miếng cháo, mơ hồ không rõ mà hỏi.

“Đương nhiên là...” Di Tinh vừa bật thốt lên.

“Đi xuống.” Dạ Nguyệt Ly lạnh lùng nói.

Di Tinh không dám tin trọn to con người, không phải chủ tử còn chưa nói chuyện này với tiểu thư chứ? Chẳng lẽ tiểu thư giống nàng, khờ muốn làm mẫu thân sớm, nên chủ tử mới gạt? Nhưng loại chuyện này có thể gạt được bao lâu?

Di Tinh lui ra sau, Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng mất ý định húp cháo, nàng ngưng mắt quan sát Dạ Nguyệt Ly, hôm nay hần rất khác. Nàng hỏi vấn đề, hần lần tránh mấy lần không đáp. Còn có sau khi nàng tỉnh lại, hần cũng không hỏi nàng vì sao nôn mửa, hiện tại Di Tinh cũng mang thuốc lên rồi, hần lại không cho Di Tinh nói rõ tình hình, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Lúc chợt nhớ tới cái gì, nàng hỏi: “Lúc ta ngủ giống như thấy có người ở đó, là đã xảy ra chuyện gì sao?”

Chẳng lẽ là nàng bị bệnh gì?

Dạ Nguyệt Ly lại đưa muỗng cháo đến bên miệng nàng, cau mày nói: “Giữa trưa cũng không dùng thiền*, lại ăn nhiều một chút, sẽ gầy.”

*dùng thiền: ăn cơm

Thân thể nàng hiện tại, một người ăn hai người, hần nhìn cổ tay tuyết trắng mảnh khảnh lộ ra khỏi áo lông cáo, nhớ lại khi thừa dịp nàng ngủ, hần lật xem mấy chi tiết cần chú ý mà Di Tinh sắp xếp đưa cho, khổ não khi nàng sắp chịu khổ cực, trong lòng hần không khỏi dâng lên lo lắng, hần mừng như điên không dứt, khi nhìn đến gương mặt vẫn có chút tái nhợt của nàng, hần đột nhiên không thể nào mở miệng được, bởi vui mừng qua đi chính là các loại sầu lo.

Thật sự Mộ Dung Tiểu Tiểu rất đói, trong dạ dày cũng trống không, nhưng nhìn đến ít thứ này, nàng lại hoàn toàn không có khẩu vị, hình như từ sau khi nàng ói, nàng liền mơ mơ hồ hồ cảm thấy thân thể có cái gì đó không đúng, nàng nhíu đôi mày thanh tú, ngược mắt lên muốn nói ăn no, nhưng nhìn thấy đôi mắt đỏ rực tràn đầy lo lắng của Dạ Nguyệt Ly, cuối cùng không thể nói ra khỏi miệng, ngậm cái muỗng hần dứt tới bờ môi.

Lông mày Dạ Nguyệt Ly dần ra, nâng đĩa gấp món măng giòn yêu thích của nàng, giọng điệu cũng càng lúc càng nhẹ nhàng: “Không phải tò mò lát nữa huynh đưa muội xem cái gì, ôn tuyên mà muội muốn đã xong, uống xong chén cháo này, chúng ta đi qua đó.”

Hai mắt sáng lên, Mộ Dung Tiểu Tiểu hưởng thụ nhai măng giòn, món ăn này bình thường nàng thích nhất, giờ phút này ăn lại không cảm thấy mỹ vị, vị giống như nàng nhai sấp, tâm tình đột nhiên dâng lên chút cảm động không kiềm chế được, con mắt liền chớp chớp, cứ sững sờ nhìn hần như vậy, chỉ nói

qua có một lần, hẳn liền nhớ, thậm chí còn ở thời điểm nàng không biết đã lặng lẽ vì nàng xây xong.

Nàng vuốt ve gương mặt tuần lành của Dạ Nguyệt Ly, từ từ thở dài nói: “Ly, huynh nói đòi trước tay muội nhiễm đầy máu tươi như vậy, đời này tuy không có báo ứng nhưng hạnh phúc như thế, tóm lại lại khiến muội thoả cảm thấy giống như mộng cảnh, Ly, huynh là thật chẳng?”

Thật sự là huynh? Huynh thật sự sẽ vĩnh viễn yêu thương muội như thế sao?

Con mắt Dạ Nguyệt Ly ôn tình mênh mông như nước, ngưng mắt nhìn dung nhan có vẻ hơi tái của nàng, thân mật dùng khuôn mặt cọ xát bàn tay trắng nõn của nàng, nhíu mày, bật cười khảnh khảnh: “Tại sao lại mơ hồ, chuyện cho tới bây giờ mới hoài nghi, không cảm thấy quá muộn sao?”

Bàn tay trắng nõn của Mộ Dung Tiểu Tiểu tóm lấy vạt áo Dạ Nguyệt Ly, chợt tươi cười rạng rỡ, chói lọi như hoa lê, nàng vô cùng lưu luyến dựa vào trong lồng ngực hắn, bên tai là nhịp tim nặng nề có lực của hắn, thỏa mãn gần như tràn ra đây trái tim, nàng cười “khảnh khảnh” nói: “Đúng vậy, muộn rồi.”

Nhiều năm về sau, khi nàng nhớ đến lúc thần thái phấn khởi của hắn, hàm chứa thâm tình chắc chắn buồn cười, vẫn nụ cười ngưng tụ ảm áp ở khóe môi như cũ, ánh mắt hạnh phúc chưa bao giờ có một phút giảm bớt, chính hắn bên người nàng, dắt nàng sóng vai ngao du xem thiên hạ giang sơn.

Trong cuộc sống, tình cảm tuyệt vời nhất có lẽ nàng đã sớm nắm trong tay.

Hốc mắt nàng ảm áp, cũng không cần Dạ Nguyệt Ly dứt, bàn tay trắng nõn bùng cháy trắng lên, liền ừng ực uống sạch, nhìn thuốc nâu vẫn còn ảm, không chút chần chờ nào bùng lên uống cạn, cuối cùng nàng lau khóe môi, mặt kiên định: “Ly, bất kể kết quả như thế nào, muội cũng có thể chịu đựng.”

Có hắn ở bên người làm bạn, cả thế giới này, còn có cái gì mà nàng không thể bước qua?

Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly thâm thúy, cảm xúc khó phân biệt, lông mày lại đột nhiên nhíu lại, hắn nghi ngờ hỏi: “Nha đầu đang nói cái gì?”

Mộ Dung Tiểu Tiểu đưa ngón tay như ngọc, nhẹ nhàng vuốt lên mi tâm níu chặt của Dạ Nguyệt Ly, nhẹ nhàng cười nói: “Ly, huynh nói thẳng ra đi, Di Tinh vô duyên vô cớ đưa thuốc cho muội, nhất định là thân thể muội có vấn đề, chỉ là Ly cũng không cần lo lắng, không phải sự phụ vẫn còn trong phủ sao? Chuyện còn chưa tới mức hồngбет, chúng ta nên lạc quan, đúng không?”

Gương mặt tuần tú của Dạ Nguyệt Ly co quắp, thấy nàng đã ăn xong, hắn liền ôm ngang Mộ Dung Tiểu Tiểu lên, vận khinh công liền lao ra bên ngoài, hắn khẩn trương muốn ra ngoài hít thở, nếu không hắn sợ chính mình không nhịn được, mấy lần muốn nâng bàn tay lên hung hăng vỗ vào mông của nha đầu ngốc suy nghĩ lung tung này, bảo nàng nói thẳng nói bày!

“Rầm” một tiếng, Dạ Nguyệt Ly nặng nề đá vào cửa một gian phòng, rồi sau đó chân nhấc lên, cửa đóng lại lần nữa.

Mộ Dung Tiểu Tiểu như hòa thượng mười thước*, không hiểu sao gương mặt tuần tú của Dạ Nguyệt Ly trong nháy mắt ảm trầm khó dò rồi, nàng thận trọng hỏi: “Ly, chẳng lẽ, bệnh của muội thật rất nghiêm trọng?”

*hòa thượng mười thước: vì nghĩ chuyện của người khác mà chính chuyện của mình lại không biết.

Nàng còn dám nói!

Dưới chân Dạ Nguyệt Ly bước hụt một cái, bóng lưng cao lớn có chút khó có thể duy trì, sắc mặt hắn lại trầm xuống, liền bước mấy bước về phía ngọc trì xây dựng tinh mỹ bên cạnh, mở ra bên cạnh ao một chỗ chạm ngọc, xung quanh có khí nóng mờ mờ tràn ra, không bao lâu liền đổ đầy hồ tắm.

Mang theo từng chút từng chút hương vị, trong phòng trong nháy mắt sương mù mờ mờ, Mộ Dung Tiểu Tiểu không biết nước nóng từ đâu đưa đến, nơi này cách phòng của bọn họ không xa, nếu không phải Dạ Nguyệt Ly đưa nàng đến, nàng sợ rằng vẫn không thể biết.

Dạ Nguyệt Ly lột từng lớp từng lớp quần áo liền cởi sạch Mộ Dung Tiểu Tiểu. Cũng cởi quần áo của mình ra, ôm nàng vào hồ tắm, lúc này hắn mới thở dài, nhéo nhéo mặt cười dần đỏ lên của nàng, vẻ mặt thành thật nói: “Muội mang thai, một tháng.”

Đắm chìm trong nước ấm, nghe được câu này Mộ Dung Tiểu Tiểu đang thoải mái không dứt không kịp phản ứng, không thể nghi ngờ giống như sét đánh vang dội bên tai, nàng mờ mờ xoay mặt: “Á?”

“Nha đầu, huynh sắp làm phụ thân, muội cũng sắp làm mẫu thân rồi, vui hay không vui?” Dạ Nguyệt Ly tạm thời vứt những rắc rối sầu lo, bàn tay đưa về phía bụng phẳng lì của nàng, trong lồng ngực lại kích động vui sướng tột đỉnh lần nữa, coi như khí nóng bốc hơi cũng không che đi được con mắt đỏ rực phát sáng rạng rỡ như bảo thạch của hắn.

Nàng sắp làm mẫu thân rồi, mẫu thân mười lăm tuổi?

Một đêm cực kỳ ngắn, Mộ Dung Tiểu Tiểu còn chưa hồi hồn từ khi biết được tin tức mình mang thai, ngày rất nhanh sáng. Thỉnh thoảng nàng khẽ cười rạng rỡ, thỉnh thoảng khẽ nhíu lông mày, khiến Dạ Nguyệt Ly cũng không nhìn thấu ý định chân chính của nàng, tâm cũng bất an theo.

Cả đêm lại rất dài, có người ở trong đêm tối này từ từ chờ đợi, lúc ẩn lúc hiện trong đêm, khi chạm tới lớp băng trong suốt mới sáng tỏ, bao năm dài chờ đợi, cuối cùng mất đi trong đêm này, một đi không trở lại....

Trời mới tờ mờ sáng, tuyết đêm rơi ở kinh đô, yên lặng không chút âm thanh, trong biệt viện Ly Vương lại có một âm vị bị thương toàn thân máu me be

bét bỏ vào mà phá vỡ yên tĩnh.

Toái Nguyệt vội vàng chạy vào chủ viện, cũng không gõ cửa, liền vội vàng quỳ rạp xuống bên ngoài, giọng nói trầm thấp nóng này thông báo: “Chủ tử, thi thể lão phu nhân bị trộm!”

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Làm sao bỏ được

Một lát sau, Dạ Nguyệt Ly cả người lạnh lùng bước ra khỏi sương phòng, vẻ mặt hẩn âm hiểm, thanh âm nặng nề: “Là ai?”

Toái Nguyệt nặng nề đáp: “Hồi bẩm chủ tử, theo tin ám vệ báo về chỉ kịp nói thi thể lão phu nhân bị trộm thì lập tức tắt thở, thuộc hạ đã phái người đi tra xét, chủ tử có muốn lập tức xuất phát?”

“Ừ, bảo Di Tinh đi cùng.” Hồng mâu Dạ Nguyệt Ly híp lại, đáy lòng tức giận, phát ra một luồng khí lạnh đáng sợ bao phủ toàn thân, cái nay so với mùa đông còn lạnh hơn.

Trở lại trong phòng, vừa lúc thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu khoác lên áo khoác lông chồn, ánh mắt trong suốt như lưu ly bình tĩnh nhìn hẩn, trong mắt nàng lóe lên vẻ kiên định, khiến Dạ Nguyệt Ly vừa muốn mở miệng lại bị nghẹn tại cổ họng.

“Đề muội đi cùng.” Không phải thương lượng mà là yêu cầu.

“Ngoan, huynh sẽ nhanh chóng trở lại.” Dạ Nguyệt Ly nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ hôn lên cánh môi mềm mại của nàng, rồi mềm mỏng dụ dỗ.

“Đề muội đi cùng.” Mộ Dung Tiểu Tiểu bướng bỉnh lặp lại lần nữa.

“Không được.” Dạ Nguyệt Ly khẽ nhăn trán, hẩn thật sự không biết làm thế nào với tình cảnh nàng mang thai lại mang nàng mạo hiểm cùng hẩn, hậu quả hẩn thật không thể chấp nhận được.

“Ly, chúng ta là người một nhà.” Giọng nói của Mộ Dung Tiểu Tiểu không mang tính cưỡng ép nữa, nàng nhẹ nhàng nắm tay Dạ Nguyệt Ly đặt lên bụng mình, mỉm cười nói: “Đề chúng ta cùng nhau đối mặt.”

“Nha đầu, muội...?” Ánh mắt Dạ Nguyệt Ly chợt lóe, không hiểu nàng đêm qua còn sợ hãi ngủ không yên, sao sáng nay lại bình tĩnh như thế.?

“Ly, có lẽ muội vẫn đang lo lắng không biết đảm nhiệm vai trò mẫu thân như nào, nhưng phải tin tưởng muội sẽ cùng tiến cùng lùi, cả đời làm bạn cùng huynh không bao giờ thay đổi.” giọng nói nhỏ lại, vẻ mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu giao hoạt, “Cho dù huynh ngăn cản, muội cũng sẽ đi theo phía sau.”

Dạ Nguyệt Ly ảm áp bật cười yếu ớt, thôi thôi, nếu ngay cả nàng mà hẩn cũng không bảo vệ được thì sao xứng có được nàng, ngay cả bảo bối chưa ra đời cũng sẽ cười hẩn?

Toái Nguyệt và Di Tinh đã đợi ngoài cửa viện chờ lệnh, thấy chủ tử nhà mình vẫn ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu, Di Tinh đột nhiên lắc mình đi chuẩn bị xe ngựa. Tiểu Ngu đêm trước đã chuyển vào chủ viện, chuẩn bị theo hầu bên người nàng, cẩn thận bụng thuốc dưỡng thai đến, còn đưa một phần đồ ăn điểm tâm còn nóng đến, không yên lòng nói: “Tiểu thư, hay là người cho muội đi cùng? Muội có thể chăm sóc tiểu thư thật chu đáo.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu bật cười, hiện tại nàng đang mang thai nên tất cả mọi người đều vây quanh nàng, sự phụ cũng vậy, bà ngoại cũng vậy, ngay cả Tiểu Ngu cũng thu lại tính trẻ con, muốn làm bảo mẫu cho nàng? Trong ngực ảm áp, cười nhạt lắc đầu: “Muội ngốc ở trong phủ đi, ta đi rồi sẽ trở lại.”

Bên trong xe ngựa.

“Ly, huynh có nghi ngờ kẻ nào không?” Mộ Dung Tiểu Tiểu ngậm miếng bánh điểm tâm Dạ Nguyệt Ly đút cho, vẫn không thấy có vị gì.

“Còn thể xác định.” Dạ Nguyệt Ly trầm thấp lên tiếng, không giấu nổi hàn ý.

Xem ra bọn họ đã sớm bị theo dõi, đối phương lưu lại một người báo tin cho hẩn, xem ra hẩn vô cùng có lòng tin đối với thực lực của bản thân, đây rõ ràng là đang khiêu khích hẩn? Người có năng lực như vậy tại Nam Dục thật sự cũng không nhiều lắm, tin rằng ở hiện trường có thể lưu lại một chút dấu vết, hẩn cũng có thể đoán được một chút manh mối.

“Ly, có phải Nam Cung Quân Hạo làm không?” người kia ban đầu chính là dùng thi thể mẫu thân uy hiếp Dạ Nguyệt Ly, hiện tại cũng không loại trừ khả năng lặp lại kẻ cũ.

“Không phải hẩn, hẩn không có khả năng tìm được chỗ này, cũng không có khả năng làm được chuyện này chỉ trong một đêm.” Không phải là hẩn coi thường Nam Cung Quân Hạo, nếu thật sự bị Nam Cung Quân Hạo trộm đi, chắc chắn hẩn đã đến biệt viện ra uy rồi, ở trong mắt hẩn, đến giờ Nam

Cung Quân Hạo vẫn luôn là người tự cho mình là đúng.

“Vậy có thể là người nào?” Mộ Dung Tiểu Tiểu cố gắng nuốt xuống khối bánh điểm tâm, len lén gói lại chỗ điểm tâm đó, thật sự nằng ăm không vào.

“Còn nhớ định nhan châu không? Ta nghĩ là do cùng một người gây ra.” Dạ Nguyệt Ly sẵn sóc lau đi vụn bánh trên mép nàng, vừa bực mình vừa buồn cười vì hành động mờ ám vừa rồi của nàng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cong lên cái miệng nhỏ nhắn, dưới con mắt không thể kháng cự của Dạ Nguyệt Ly lại cảm miếng điểm tâm lên, “Muội chính là không hiểu vì sao người đó ban đầu không mang đi mà phải đợi hai mươi năm sau mới động thủ?”

Nhìn bộ dáng nằng ăm cùng khó chịu vẫn cố gắng chịu đựng không nói với hấn, tâm Dạ Nguyệt Ly như bị thất lại, mới tháng đầu mang thai đã khó chịu như vậy, vậy mấy tháng sau sẽ như thế nào? Trong lòng hấn lại nổi lên lo lắng, cánh tay dài của hấn vươn đến bàn, cầm chén trà đưa đến bên miệng nàng, hấn cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, chậm rãi nói: “Năm ấy huynh ba tuổi, sau khi chạy ra khỏi cung cũng chỉ một mực nghĩ đến chuyện báo thù, tình huống lúc đó như thế nào huynh cũng không được biết. Đến khi bị Nam Cung Quân Hạo uy hiếp huynh trở về, huynh mới biết hấn không hủy đi thì thể mẫu thân. Sáu năm đó huynh không ngừng tìm kiếm, nhưng dường như Nam Cung Quân Hạo quyết tâm giữ kín điều duy nhất có thể không chế được huynh, huynh phải điều tra rất lâu mới đoạt về được thi thể mẫu thân. Nghĩ lại, đề kè kia có thể trộm được, đây là sơ suất của huynh, chỉ lo đề phòng Nam Cung Quân Hạo mà không đề phòng người khác, để lộ sơ hở cho hấn hành động.”

Những năm gần đây, hấn xây dựng thế lực của mình, bày mưu tính kế, hết thảy đều nắm rõ trong lòng bàn tay, lại không nghĩ đến sẽ có ngày bị người khác tính kế, hấn thật có lỗi với mẫu thân.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhảy bén cảm giác được sự thay đổi của Dạ Nguyệt Ly, nhưng hấn thu lại ánh mắt, dường như chỉ là vô ý đánh giá chén trà trong tay, lời nói cũng bình ôn, khó có thể thấy được tâm tư lúc này của hấn, nhưng nàng biết hấn đang nhẫn nhịn!

Hai cánh tay nhỏ bé của nàng ôm lấy eo hấn, cả khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào cổ hấn, giọng nói an ủi truyền vào tai hấn, trong nháy mắt xoa dịu trái tim đang điên cuồng hỗn loạn của hấn, “Ly, không nên tự trách mình như vậy, muội sẽ đau lòng, cả bảo bối cũng sẽ đau lòng.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên ngắm nhìn Dạ Nguyệt Ly thật sâu, khẽ xoa lông mày hấn, mềm mại xẹt qua hai mắt xinh đẹp như bảo thạch, lướt theo mặt hấn, đến chóp mũi, rồi khẽ cúi đầu, khi hơi thở lạnh như băng của hấn chạm đến môi mỏng nhẹ nhàng hôn xuống.

Bỗng dưng Dạ Nguyệt Ly nhắm mắt lại, dịu dàng, ôm nàng nhẹ nhàng cẩn thận như sợ làm đau bảo bối trong lòng, làm nụ hôn càng sâu hơn, khi hấn mở mắt ra, vẻ lo lắng trong mắt đã biến mất.

Lần thứ hai đến lối vào nơi đóng băng Dạ Tâm Nghiên, bất luận nói thế nào Dạ Nguyệt Ly cũng không đồng ý Mộ Dung Tiểu Tiểu đi xuống cùng hấn, Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng không nói nhiều, đáp ứng chờ hấn ở bên ngoài.

Trước mặt mọi người, Dạ Nguyệt Ly ấn xuống một nụ hôn trên trán nàng, rồi cũng không quay đầu lại, dẫn theo Di Tinh và toàn bộ thuộc hạ bước xuống bậc thang.

Di Tinh dẫn đầu, nàng là một trong số hộ pháp của Tiêu Dao sơn trang, không chỉ biết y thuật và độc thuật, nàng còn nghiên cứu về cơ quan thuật. Tay nàng vận khí, bàn tay chậm rãi xoa vách tường bên trong lối đi, ngay sau đó, những tảng băng mỏng che trên vách đều bị tan ra, trước mắt hiện ra một lỗ nhỏ kích thước bằng ngón tay cái.

Năm ngón tay nàng đặt vào từng vị trí xác định trên cửa động, vận khí xoay, tiếng ‘ken két’ vang lên, bên trong hiện ra một cái cửa nhỏ hình tròn, Di Tinh xem xét cẩn thận tỉ mỉ xong mới nói: “Chủ tử, xem ra bọn họ không tìm được chỗ này.”

Nhìn lối đi sạch sẽ băng như vậy, lông mày Di Tinh nhíu chặt, trong lòng càng thấy nghi ngờ hơn.

Chỗ cơ quan đóng mở lối đi chỉ có trang chủ và mấy người hộ pháp bọn họ biết, nàng không tin đối phương có thể tìm được, trong lối đi khắp nơi đều là các cửa động giống nhau như đúc, nếu không tìm đúng cửa động, chỉ sai một chút thôi cũng thành vô dụng, mà cho dù đối phương có tìm được, cách mở cửa động đặc biệt kia chỉ có trang chủ và mấy người hộ pháp bọn hấn biết được, người khác vốn dĩ không thể nào biết được, chỉ sợ đối phương ra tay phá hỏng cơ quan, nhưng cũng không thể ngăn cản phát động cơ quan.

Như vậy làm sao đối phương có thể không đổ máu xông vào chỗ này, lại còn đánh cắp thi thể lão phu nhân?

Hồng mâu Dạ Nguyệt Ly nhìn chăm chú, năm ngón tay hấn nắm lại, khẽ động lấy ra một khối băng trong lòng bàn tay rồi ném xuống lối đi phía trước.

Khối băng xoay tròn trên thềm đá lăn xuống, mỗi lúc âm thanh ‘lạch cạch’ dừng lại, trong lối đi lại càng thấy im ắng hơn.

Dạ Nguyệt Ly cười lạnh: “Quả nhiên.”

Di Tinh luôn khôn khéo lúc này lại có chút hoang mang, nàng quét mắt nhìn lối đi không có chút động tĩnh nào, trong mắt là vẻ không dám tin, “Chủ tử, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Hiện tượng bất thường như vậy nên giải thích như thế nào?

Không trách được về ngạc nhiên lúc này của Di Tinh. Kết quả này cho nàng biết kẻ đêm qua đến trộm xác đã vượt qua hàng vạn mũi tên độc bắn ra từ khắp nơi trong động, trực tiếp xông vào, hơn nữa tất cả mũi tên trong các cơ quan đều bắn hết! Cho dù một mũi tên cũng không sót lại! Vậy mà kẻ kia

không bị thương chút nào?

“Đi thôi, xuống xem một chút.” Dạ Nguyệt Ly dẫn đầu đi xuống, hẳn còn phải xem qua hiện trường, có lẽ có thể xác định được.

Cửa mật thất mở ra...

Mộ Dung Tiểu Tiểu không muốn ở trong rừng chờ đợi..., liền dẫn Toái Nguyệt đi xem xét xung quanh, hy vọng có thể tìm ra manh mối, nhưng đi một vòng cũng không phát hiện được điều gì, nhất thời nàng cảm thấy có chút thất vọng.

“Tiểu thư, hay là trở về trước, chủ tử ra ngoài không thấy người sẽ lo lắng.” Toái Nguyệt đề nghị.

“Toái Nguyệt, đây hình như là lần đầu tiên ngươi nói chuyện với ta?” Mộ Dung Tiểu Tiểu cười hỏi, dứt lời nàng xoay người đi về, nàng không phải người bốc đồng, Toái Nguyệt là vì lo lắng cho nàng, cũng là lòng trung thành của hẳn đối với Ly, không muốn nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Toái Nguyệt không biết” mặt Toái Nguyệt vẫn không có chút thay đổi.

“Toái Nguyệt, ngươi đi theo Ly được bao lâu rồi?” Mộ Dung Tiểu Tiểu cẩn thận bước đi, mà ngay cả nàng cũng không nhận ra tay của mình theo bản năng che trước bụng.

“Từ lúc chủ tử tám tuổi thuộc hạ đã đi theo người.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu không nghĩ là Toái Nguyệt sẽ trả lời, nàng không biết là nếu lúc này nàng ở cùng Dạ Nguyệt Ly, thì bất kỳ ai, cho dù là Tức Mặc Tuyệt Dương hay Di Tinh cũng không dám mở miệng.

“Mười sáu năm rồi, Toái Nguyệt, làm sao ngươi gặp Ly?”

“Chủ tử đến Ác ma đảo, Toái Nguyệt đang bị kẻ thù đuổi giết vừa lúc gặp chủ tử đi ngang qua cứu được một mạng.”

Chuyện rất cũ, ngôn từ đơn giản, nhưng Mộ Dung Tiểu Tiểu nhận thấy trong đó mang ý hàm ơn, nàng cũng không tiếp tục hỏi, quá khứ trước khi nàng gặp Ly, nàng không cần nghĩ cũng biết hẳn gian khổ như thế nào, may mắn là lúc nàng và hẳn gặp nhau cũng không tính là quá muộn.

Lúc Mộ Dung Tiểu Tiểu không có ý định hỏi tiếp, Toái Nguyệt lại lên tiếng: “Tiểu thư, Toái Nguyệt có chuyện muốn nhờ người.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu dừng lại bước chân, mặc dù trong lòng kinh ngạc, nhưng vẫn cười nhẹ nói: “Nói đi, nếu có thể làm được ta nhất định đáp ứng.”

“Tiểu thư có thể làm được, cũng chỉ có tiểu thư mới có thể làm được.” về mặt Toái Nguyệt chắc chắn, không mặt luôn luôn không thay đổi lúc này hiện lên vẻ kiên định.

Bờ môi Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ cong lên, nàng ngẩng đầu nhìn trời, ánh mặt trời mùa đông ấm áp, không khí sau khi tuyết rơi vẫn có chút lạnh, nàng thở nhẹ ra một luồng hơi trắng, nhìn nó lan tỏa trong không khí rồi biến mất không dấu vết, nàng rũ mắt nhìn xuống bụng, dường như muốn xuyên thấu qua y phục nhìn vào trong, nơi kết tinh tình yêu của nàng và người mình yêu.

Nàng thu lại ánh mắt, khẽ nói: “Ta biết ngươi muốn nói gì, chuyện ngươi lo lắng sẽ không xảy ra, chuyện sáu năm trước là ngoài ý muốn, huống chi giờ ta đã có hài tử của Ly, làm sao có thể rời đi khỏi huynh ấy?” kiếp này trừ khi nàng chết, nếu không chắc chắn sẽ không rời đi.

Toái Nguyệt khẽ động khóe miệng cứng ngắc, làm sao cũng không thể cười giống như người bình thường, dường như hẳn đã quên cách mỉm cười như thế nào, nhưng hẳn tin tưởng nữ nhân thông minh lanh lợi này có thể cảm nhận được lòng biết ơn của hẳn.

“Toái Nguyệt, ngươi phải học cách cười nhiều hơn, không phải là ta đã kích ngươi, nhưng ngươi cười thật quá khó nhìn, thật đáng tiếc cho gương mặt tuấn tú của ngươi.” Mộ Dung Tiểu Tiểu trêu ghẹo nói.

Cũng không để ý ánh mắt né tránh của Toái Nguyệt, Mộ Dung Tiểu Tiểu phát tay cười nói: “Đi thôi, mau trở về, đến lúc ngủi thấy mùi gì đó, ta lại muốn ới...” Ly sẽ lo lắng.

Trong đầu chợt lóe linh quang, trong nháy mắt như nắm bắt được cái gì đó, có lẽ nàng cũng không phải là không tìm ra manh mối gì?

Đến cửa mật thất, Dạ Nguyệt Ly không chút do dự bước vào, tình cảnh trước mắt khiến cho suy đoán trong lòng hẳn càng chắc chắn hơn, khóe môi hẳn chậm rãi cong lên.

Trên giường Hàn Ngọc rõ ràng có chỗ trũng, đó chính là chỗ Dạ Tâm Nghiên nằm lúc trước.

Nếu như không phải người có nội lực hùng hậu, sao có thể không làm tổn hại thi thể mà vẫn làm tan được giường Hàn Ngọc mấy trăm năm này?

Huyết Thiên.

Rốt cuộc ngươi có mục đích gì?

Dạ Nguyệt Ly chưa bao giờ cho là Huyết Thiên cam tâm tình nguyện bán mạng làm việc cho Nam Cung Quân Hạo, mà Nam Cung Quân Hạo cũng

không có cách nào thao túng được nam nhân âm trầm đáng sợ kia, sợ rằng hiện tại Nam Cung Quân Hạo cũng chưa thấy được sự đáng sợ của Huyết Thiên thôi?

“Đi thôi, không cần tra xét nữa.” Dạ Nguyệt Ly không chút lưu luyến xoay người.

Di Tinh dẫn mọi người ra khỏi mật thất, trong lòng nàng hiểu rõ chủ tử đã xác định được là kẻ nào.

Mộ Dung Tiểu Tiểu trở về vừa lúc Dạ Nguyệt Ly từ thông đạo đi ra, vừa nhìn thấy nàng, không nói lời nào liền tiến đến ôm ngang Mộ Dung Tiểu Tiểu phi thân lên.

Từ đỉnh núi đi xuống, trên cây cối và các ngôi nhà phủ một tầng băng tuyết thật dày, mùa đông mặt trời lên cao, cả Đô thành được bao phủ một mảnh trắng xóa, lóe lên ánh bạc. Từng trận gió rét gào thét bên tai Mộ Dung Tiểu Tiểu, lại không thể chạm đến nàng, nhớ lại chuyện Toái Nguyệt muốn nhờ, khóe môi đỏ mọng của nàng cong lên, vui mặt trong lồng ngực của hân cười đến vui thích, nam nhân như vậy sao nàng có thể rời đi được?

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Ra cửa gặp xui xẻo.

Khi Mộ Dung Tiểu Tiểu nói cho Dạ Nguyệt Ly biết vì sao đột nhiên hôm qua nàng nôn mửa thì Dạ Nguyệt Ly trừ lo lắng cho thân thể nàng cũng không quá ngạc nhiên, chỉ nói thì thể Dạ Tâm Nghiên bị trộm, hân đã xác định do Huyết Thiên làm, nên không muốn nói thêm nữa. Hân hiểu nàng, nói nhiều khó đảm bảo nàng sẽ không đến thờ chân vào, Huyết Thiên không giống người khác, tất nhiên hân không muốn nha đầu dính vào một chút nguy hiểm.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhếch cái miệng nhỏ lên, nhưng trong lòng thầm nghĩ, hân không nói nàng không thể đi hỏi người khác sao?

Dạ Nguyệt Ly giống như nhìn thấy ý nghĩ của nàng, chỉ bắt đầu cười khế, trong mắt dao động dịu dàng sùng ái gần như có thể nhấn chìm người khác trong đó, hân sẽ không cho nàng biết, năm đó Huyết Thiên dùng nàng làm uy hiếp, buộc hân trở về Nam Dục, hân đã từng trong cơn tức giận sai Tiêu Diêu sơn trang phá mấy chỗ trọng điểm của Huyết Môn, sợ đi có thể chắc 100% do Huyết Thiên gây nên là bởi vì hân đã từng nhìn thấy mấy cái được gọi là “ché tác vụng về”, vì sao trong thông đạo không thấy mũi tên? Không thấy máu? Hiển nhiên tác phẩm của Huyết Thiên đã hoàn toàn làm xong, cũng mang theo bia đỡ kia.

Mà rốt cuộc Huyết Thiên có âm mưu gì, hân tin rằng không lâu sau cũng nên sáng tỏ, hân cũng không thích cảm giác bị người khác tính kế.

Ngày hôm sau.

Khi Mộ Dung Tiểu Tiểu tỉnh lại, Dạ Nguyệt Ly đã sớm không còn ở đó, nhưng hơi thở ấm áp còn lưu lại bên người cho nàng biết, hân rời đi không lâu, có lẽ một khắc* trước.

*một khắc: 15 phút

Vừa mới tỉnh ngủ, Mộ Dung Tiểu Tiểu vẫn cảm thấy có chút ít mệt mỏi, cả người đều lười biếng, nàng có chút lười biếng vui vào trong chăn, cõ tay mảnh khảnh trắng như tuyết đưa ra vuốt vuốt khóe mắt lim dim, nhưng vẫn miễn cưỡng không muốn đứng dậy.

Trong sương phòng, từ xa truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, chốc lát sau, hơi thở Dạ Nguyệt Ly đã ở bên cạnh, nàng mở mắt xoay mặt, dung nhan tuấn tú phóng đại khắc sâu vào tầm mắt, gần trong gang tấc, hô hấp cũng nghe thấy.

“Đã tỉnh rồi hả?” Thừa dịp nàng còn mơ hồ, Dạ Nguyệt Ly hôn trộm một cái rồi sau đó ngồi ở đầu giường, dịu dàng dụ dỗ nói: “Dùng bữa thôi.”

Nếu là bình thường, thỉnh thoảng hân còn theo tính tình của nàng để nàng đồ thừa ngủ nướng mà bỏ bữa sáng, nhưng bây giờ, hiển nhiên không thể bởi vì nàng tham ngủ mà không để ý đến bảo bảo trong bụng nàng, yêu chiều nàng vô điều kiện, nếu không, chính là hại nàng. Hân nhìn nàng không nặng mảy, thầm nghĩ chờ chuyện này qua đi, ba bữa cơm của nàng sẽ tự mình lo liệu thỏa đáng.

“Ly muốn đi ra ngoài sao?” Bàn tay trắng nõn của Mộ Dung Tiểu Tiểu đưa từ trong chăn ra muốn Dạ Nguyệt Ly ôm nàng, nàng khẽ buồn bực, bình thường Ly sẽ không gọi nàng dậy đi ăn sáng sớm như vậy, mặc dù là tự nàng tỉnh lại.

Dạ Nguyệt Ly lập tức cầm lấy, lòng bàn tay ấm áp khiến Mộ Dung Tiểu Tiểu không cảm thấy lạnh chút nào, hân nhẹ nhàng ôm nàng ngồi trên đầu gối mình, giúp nàng mặc áo lông cáo kỹ càng, gấp đầu nói: “Ừ, đợi lát nữa Đường Tuyên Tuyên đến, nha đầu ở nhà có thể tìm nàng ấy hỏi về việc mang thai, huynh sẽ mau chóng trở lại.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu nằm trong ngực ấm áp của Dạ Nguyệt Ly, giọng nói mang theo lười biếng vừa mới tỉnh ngủ: “Vậy bọn muội có thể đi chơi không?”

Dứt lời, nàng lại muốn đưa bàn tay trắng nõn ra, Dạ Nguyệt Ly nhấn mặt lại, gương mặt tuấn tú trở nên nghiêm túc, mau chóng bắt được bàn tay bé nhỏ làm loạn, nắm thật chặt trong bàn tay, trầm giọng nói: “Chớ lộn xộn, coi chừng lạnh.” Nàng bây giờ không thể có chút ngoài ý muốn nào, hân liền nói:

“Nếu muốn ra ngoài, phải chờ huynh trở lại, ra ngoài một mình cẩn thận huynh dùng gia pháp phục vụ”

Nghe lời nói của Dạ Nguyệt Ly, bàn tay Mộ Dung Tiểu Tiểu thoát ra, sau đó vòng lên cổ hắn, về mặt cột nhà với hắn: “Ly sẽ không dám, cẩn thận bảo bảo tương lai chỉ hôn muội, không gần gũi với huynh, he he.”

Dạ Nguyệt Ly không kịp đứng dậy đề phòng, bàn tay không nặng không nhẹ néo móng nhỏ của nàng, cổ ý trầm mặt xuống quát: “Không cho phép nghịch ngợm với huynh.”

Dùng xong đồ ăn sáng, Mạc Du Ly dẫn một nhà lớn nhỏ đến biệt viện, sau khi để Đường Tuyên Tuyên và Đường Bảo Bảo xuống, chào hỏi Mộ Dung Tiểu Tiểu xong liền theo Dạ Nguyệt Ly, bộ mặt Toái Nguyệt và Di Tình thận trọng ra khỏi cửa viện.

Trước khi rời khỏi cửa, gương mặt tuần tú của Dạ Nguyệt Ly liếc nhìn Mạc Bảo Bảo đầy kỳ quái, sau đó phân phó Tức Mặc Tuyết Dương cái gì đó, lúc này lông mày mới dần ra chút. Mộ Dung Tiểu Tiểu ngắm nhìn bóng lưng cười tuần mã cao lớn của Dạ Nguyệt Ly biến mất ở góc đường, lúc này chợt cảm thấy trong lòng có chút vắng vẻ, cho đến khi tiếng nói mềm dẻo vui vẻ trẻ con của Mạc Bảo Bảo vang lên, sắc mặt của nàng mới hơi thay đổi.

“Tiểu Tiểu a di! Nương tử thân ái của con có tốt không? Nàng ấy có nói muốn con hay không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn béo múp míp của Mạc Bảo Bảo hiện rõ tâm trạng phấn khởi, hắn hoàn thành trách nhiệm đất bụng bầu Đường Tuyên Tuyên, con người nhỏ đen lóe sáng, hình như vô cùng muốn sờ sờ bụng Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Khóe mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu giật giật, giờ nàng đã hiểu vì sao lúc từ biệt Dạ Nguyệt Ly lại có thâm ý khác rồi.

Không thể không nói giọng điệu Mạc Bảo Bảo khiến người khác kinh ngạc, nàng dờ khóc dờ cười, sao hắn có thể xác định nàng hoài thai nữ nhi?

Trong lòng Tức Mặc Tuyết Dương giật mình, khó trách vì sao lúc đi chủ tử sai hắn nhìn chăm chăm tiểu tử thúi này nhiều một chút, không ngờ âm hiểm như vậy, lúc này tiểu tử này có tâm cơ và thủ đoạn, không đơn giản không đơn giản.

Đường Tuyên Tuyên đỡ eo đi tới bên cạnh, ánh mắt mỉm cười, gương mặt mầu tía* chói lọi: “Tiểu Tiểu, đừng để ý đến hắn, là hắn bị dả kích.”

*mầu tía: bản năng người mẹ

Sờ sờ đỉnh đầu Mạc Bảo Bảo, Mộ Dung Tiểu Tiểu không hiểu cười hỏi: “Hắn sao thế?”

“Còn không phải bởi vì bà đỡ nói thai của ta nhất định là nam hài, Bảo Nhi một lòng mong đợi muội muội, sợ rằng khiến hắn thất vọng.”

Vừa nghe nhắc tới những thứ này, Mạc Bảo Bảo liền muốn nỗ lực liên tục, lệ rơi đầy mặt, từ nhỏ hắn đã khát vọng có một muội muội có thể để hắn bảo vệ, ước mơ thành anh hùng của hắn, cho dù là lần trước bị bắt giữa đường, sau khi được Mộ Dung Tiểu Tiểu cứu, hi vọng càng lớn hơn trước kia.

Nhưng hôm nay, chào ôi, một lời khó nói hết.

Ngay sau đó, Mạc Bảo Bảo vừa nóng vừa giận, hắn phồng má nói: “Mẫu thân, con không muốn muội muội! Con muốn nương tử thân ái!”

Bộ mặt Tức Mặc Tuyết Dương như du côn đi đến trước mặt Mạc Bảo Bảo, bóng dáng cao lớn trong nháy mắt bao phủ bánh pudding Mạc Bảo Bảo, hắn dùng sức xoa đỉnh đầu chải chỉnh tề của Mạc Bảo Bảo, cười đến nhe răng nhếch mép: “Tiểu tử, ai nói với người a di này hoài thai nữ nhi?”

Đôi tay Mạc Bảo Bảo che đầu, từ lúc ma chảo của Tức Mặc Tuyết Dương tung ra cố gắng giải cứu đầu, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, trợn mắt nhìn lại Tức Mặc Tuyết Dương, cả giận nói: “Đương nhiên là ta biết, hơn nữa tương lai tiểu gia còn phải cưới nàng về nhà làm nương tử, thế nào, người có ý kiến?”

“Đương nhiên ta có ý kiến!” Không, hắn phát biểu ý kiến thay chủ tử, hắn muốn nói không có ý kiến, lúc về chủ tử lại có ý kiến với hắn.

Mạc Bảo Bảo quan sát Tức Mặc Tuyết Dương từ trên xuống dưới, mặt ghét bỏ: “Người có ý kiến cũng phí công, nhìn đáng vẻ đáng khinh của người đi, từng này tuổi còn tranh giành với tiểu gia, người tranh được hơn tiểu gia ta sao?”

“Ta?” Tức Mặc Tuyết Dương ngạc nhiên chỉ chớp mũi mình: “Tranh với người?” Lại chỉ vào tiểu bắt điểm* Mạc Bảo Bảo, mặt khó có thể tin.

*tiểu bắt điểm: trong trường hợp này có thể hiểu là đứa nhỏ

Hai tay Mạc Bảo Bảo chống nạnh, chân nhỏ đạp một cái, ngón cái lau chớp mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn hừ lạnh nói: “Tiểu gia nói cho người biết, nằm mơ đi, tiểu gia sớm đã tính rồi, người, đứng sang một bên.”

“Tiểu tử, người không muốn sống rồi hả?” Đỉnh đầu Tức Mặc Tuyết Dương bốc khói, tiểu tử này, phách lối!”

“Thế nào? Muốn đánh nhau với tiểu gia? Người nghĩ kỹ rồi?” Mạc Bảo Bảo càng thêm khinh bỉ nhìn.

“.....”

Mộ Dung Tiểu Tiểu bắt lực vỗ trán, buồn cười mà cười không nổi, trước khi đi Ly giao phó Tức Mặc Tuyết Dương đúng là cái này rồi, hai đại nam nhân này không ngại thơ chứ? Đánh nhau với hài tử.

Ngư Nhi sau lưng nàng cũng trợn mắt nhìn thẳng, sau khi nhìn qua liền chuyển lực chú ý lên trên người Mộ Dung Tiểu Tiểu, nàng quan tâm nói: “Tiểu thư, bên ngoài lạnh, chúng ta về phòng cho ấm đi.”

“Chờ tí, Tiểu Tiểu, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi, ở trong phủ rất chán.” Không biết người hầu nhà Đường Tuyên Tuyên kiếm từ đâu ra băng ghế để nàng ngồi, nhiệt tình ăn điểm tâm xem diễn trò, hiếm khi nhí từ nhà nàng làm chút việc vui, vừa nghe thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu phải về phòng lập tức không xem nữa.

“Tuyên Tuyên, bên ngoài đông người nhiều, người đã mang thai tám tháng rồi, thật sự không nên đi ra ngoài.” Mộ Dung Tiểu Tiểu lập tức không đồng ý, nàng thật sự rất muốn đi ra ngoài, cũng muốn làm chuyện của mình, nhưng sẽ không bóc đồng liên lụy đến Đường Tuyên Tuyên.

“Không sao, mang theo nhiều người là được rồi.” Đường Tuyên Tuyên cười nói không sao cả: “Lần trước người cấp kê ta cũng không tham gia, đi, ta dẫn người đi chọn quả, cũng cảm ơn lần trước người cứu Bảo Nhi nhà ta.” Từ lần trước khi Mạc Bảo Bảo vô cớ bị bắt, kể cả nàng cũng không qua cửa phủ nữa, và lại mang thai nên Mạc Du Ly cái này không đồng ý, cái kia cũng không đồng ý, thật hẹp hòi, cả ngày buồn bực trong phủ, nàng cực kỳ bất mãn.

“Chuyện này...” Mộ Dung Tiểu Tiểu nhú đôi mày thanh tú, trong lòng do dự.

Nàng nghĩ tới nếu ra ngoài mà có thể làm ít chuyện, đến lúc đó để Đường Tuyên Tuyên ở trong cửa hàng của Lan Y giáo, lưu lại ám vệ bảo vệ Đường Tuyên Tuyên, nên không lo, và lại nàng không cần rời đi quá lâu đã có thể trở về.

“Đi thôi đi thôi, đã mang thai nên đi qua đi lại nhiều một chút...” Đường Tuyên Tuyên vừa đi vừa giảng giải cho Mộ Dung Tiểu Tiểu những việc cần chú ý của nữ nhân khi mang thai, Ngư Nhi và Tần Thương theo sát phía sau hai người, ám vệ biệt viện Ly Vương cũng rời đi một ít, trong đó có một nhóm bay về phía nào đó.

Bên này Tức Mặc Tuyết Dương phục hồi lại tinh thần thì Mộ Dung Tiểu Tiểu và Đường Tuyên Tuyên đã rời khỏi cửa viện, ngồi lên xe ngựa của Đường Tuyên Tuyên lúc tới, hần đột nhiên vỗ trán một cái, vẻ mặt như đưa đám đuổi theo, thậm chí nói mình chết chắc chết chắc, nhất định chủ tử trở về sẽ lột da hần.

Mạc Bảo Bảo cũng đuổi theo.

Tức Mặc Tuyết Dương đang muốn tiến lên khuyên chủ tử thì Mộ Dung Tiểu Tiểu thò đầu ra, thần nhiên nói: “Người cũng đi cùng đi, ta sẽ không nán lại bên ngoài quá lâu, hơn nữa ta có khả năng tự vệ, người chỉ cần chú ý tình huống xung quanh nhiều chút.” Để ý nhiều đến nhóm Đường Tuyên Tuyên.

Câu cuối cùng nàng chưa nói nhưng nàng biết Tức Mặc Tuyết Dương hiểu được, người bắt Mạc Bảo Bảo lần trước, tin rằng bằng thể lực của Ly, Tức Mặc Tuyết Dương bọn họ đã sớm tra rõ, cộng thêm ám vệ đi theo phía sau, tính toán toán sẽ không có gì đáng ngại.

Tức Mặc Tuyết Dương không biết nói gì liền im lặng đành hoàng đi theo phía sau.

Ra cửa gặp xui xẻo.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn Âu Dương Tĩnh ưu nhã cười yếu ớt và bộ mặt chán ghét của Triệu Thi Mộng cùng đứng song song trước mặt, lông mày khẽ nhíu lại.

Từ khi nào quan hệ của hai người này tốt như vậy, còn cùng nhau đi dạo phố rồi?

“Đây là người nào vậy, Tiểu Tiểu.” Đường Tuyên Tuyên được Ngư Nhi đỡ xuống xe ngựa, tiện liếc mắt một cái nhìn thấy diện mạo xinh đẹp có ý vị của Âu Dương Tĩnh, thấy mặt nàng ôn nhu cười nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, cho là người quen.

“Tĩnh trác phi, Triệu nhị tiểu thư.” Lời nói Mộ Dung Tiểu Tiểu bình tĩnh, là vì Đường Tuyên Tuyên mà giới thiệu, cũng là cho hai người chào hỏi, hôm nay nàng không muốn gây chuyện, mặc dù Triệu Thi Mộng rõ ràng có địch ý với nàng khiến nàng cực kỳ khó chịu.

Đường Tuyên Tuyên không phải là người ngu xuẩn, vừa nghe lời nói lạnh nhạt không thanh điệu của Mộ Dung Tiểu Tiểu liền biết được hai người trước mặt là kẻ không tốt tới, nàng nhẹ nhàng nâng khóe môi, gật đầu lễ phép với hai người một cái, rồi sau đó mới giả bộ đã hiểu rõ nói: “Xem ra hai vị có việc bận, Tiểu Tiểu, chúng ta cũng đừng đứng lý ở đây làm trễ nãi người ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Không thể nào lui

Mộ Dung Tiểu Tiểu xoay người muốn dời đi, Âu Dương Tĩnh lập tức tiến lên ngăn cản.

“Mộ Dung tiểu thư chớ vội đi, khó có cơ hội gặp người, mọi người cùng nhau ngồi xuống trò chuyện một lát.” Âu Dương Tĩnh tha thiết cười, chỉ nhìn qua

đánh giá Đường Tuyền Tuyền một chút cũng không để ý nhiều.

“Xin lỗi, hôm nay chúng ta còn có chuyện quan trọng, không tiện ở lại lâu, mong hai vị lượng thứ.” Mộ Dung Tiểu Tiểu nhã nhặn từ chối.

Không phải hôm nay có chuyện gì, nàng có thể ngồi ‘tán gẫu’ cùng Âu Dương Tĩnh và Triệu Thi Mộng, nhưng lúc này chắc chắn không phải thời điểm thích hợp. Huống chi Đường Tuyền Tuyền đã mang thai đến tháng sinh, bên ngoài nhiều người, Huyết Thiên lại đã bắt đầu có hành động, thật sự không nên ở lâu trong phố.

Tần Thương, Tiểu Ngư bày ra bộ dáng sẵn sàng đối phó, người của Hiến Vương phủ cũng không huân lệnh gì, cộng thêm việc Mộ Dung Tiểu Tiểu và Triệu gia có chút ân oán, bọn họ không thể sơ suất.

Tức Mặc Tuyết Dương có chút nhứt đầu, hai nữ nhân trước mặt cũng không phải vô dụng. Mặc dù có chút bất đắc dĩ với việc Mộ Dung Tiểu Tiểu đi ra ngoài, nhưng người cũng đã đi rồi, hẳn chỉ có thể coi chừng cẩn thận, nếu Mộ Dung Tiểu Tiểu và Đường Tuyền Tuyền thật sự xảy ra chuyện gì, chủ tử nhà mình và Mặc Du Ly lại không làm thịt hẳn? Hẳn có thể thấy trước được tình cảnh thê thảm của hẳn khi chủ tử trở lại.

“Mẫu thân, Tiểu Tiểu a di, chúng ta đi thôi, chỗ này không có gì hay cả.” Mặc Bảo thấy phía trước có người cản đường, lập tức cong lên cái miệng nhỏ nhắn, hẳn không thích hai nữ nhân trước mặt này.

“Nhìn xem, Tĩnh trắc phi, người ta căn bản là không muốn gặp người của Hiến Vương phủ.” Triệu Thi Mộng chê cười, nàng vừa thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu lên tức giận, lập tức ngăn Âu Dương Tĩnh đang dạo phố lại soi mói, khuôn mặt đầy căm hận, khiến cho khuôn mặt được trang điểm tinh tế của nàng bị biến đổi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu và Triệu gia sớm đã kết thù oán, nàng cũng không trông cậy Triệu Thi Mộng sẽ có sắc mặt tốt với nàng, chỉ là trong lòng khó chịu không thôi.

Mà Đường Tuyền Tuyền nghe thấy từ ‘Hiến Vương phủ’ thì sắc mặt khẽ biến, trong mắt hiện lên một tia kỳ quái.

“Triệu tiểu thư nói quá rồi, Mộ Dung tiểu thư là Ly vương phi tương lai, nói vậy bản phi và Mộ Dung tiểu thư sau này chính là trực lý (chị em dâu), một chút chuyện như vậy không có gì đáng trách, Mộ Dung tiểu thư cảm thấy thế nào?”

Tầm mắt Âu Dương Tĩnh chuyển hướng nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, ngoài cười nhưng trong không cười. Chuyện tốt chính là do rèn luyện hàng ngày khiến nàng tự biết không nên so đo với người không xứng đáng, huống chi Vương gia lại đang theo dõi, chuyện hẳn giao chon nàng, nàng không thể làm hỏng, còn về Triệu Thi Mộng nàng không để trong mắt.

Vừa nghe đến hai chữ ‘trực lý’ Triệu Thi Mộng như bị tát cho một cái thật mạnh, giận đến tím mặt, nếu Bản vương nhất quyết từ hôn, trực lý hoàng gia này sợ sẽ không có phần của nàng.

Triệu Thi Mộng ghen ghét không chịu nổi: “Tĩnh trắc phi cũng đừng vội, đừng quên nàng còn chưa phải là Ly vương phi.”

Nàng khinh thường nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, vẫn thấy bộ dáng nhẹ nhàng nhã nhặn của nàng, trong lòng vô cùng căm hận, nếu nàng bị từ hôn, nữ nhân này chắc chắn sẽ rất đắc ý đi? Trong lòng sẽ ngậm cười hả hê?

Âu Dương Tĩnh che miệng cười khẽ: “Thánh chỉ đã ban, huống chi Ly vương coi Mộ Dung tiểu thư như trân bảo, chúng ta đều đã được chứng kiến, thật khiến người khác vô cùng ao ước, bản phi thấy chuyện tốt đã đến gần.”

Triệu Thi Mộng bị đá kích lần nữa, chuyện Ly vương quan tâm đến Mộ Dung Tiểu Tiểu khiến nàng kiên nhẫn đến thái độ của Bản vương đối với nàng. Mặc dù nàng tin chuyện Bản vương từ hôn là vì nhớ để tình cảm giữa nàng và hẳn thuở nhỏ, không muốn liên lụy nên mới nhẫn tâm cự tuyệt nàng, nhưng chuyện Bản vương có ý tranh giành Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng là sự thật, nếu không tại sao sau khi trở về Bản vương chỉ để ý đến Mộ Dung Tiểu Tiểu, lại chưa từng liếc mắt nhìn đến thanh mai trúc mã là nàng? Lại vừa mới gặp đã muốn từ hôn?

Triệu Thi Mộng che giấu suy nghĩ, trong lòng vô cùng không cam lòng, khó có thể chấp nhận chuyện nàng và tỷ tỷ cũng bại trong tay nữ nhân này?

“Ta còn có chuyện quan trọng, nếu Tĩnh trắc phi không có chuyện gì khác, thứ cho ta không đi cùng.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu liếc mắt dịu dàng cười với Âu Dương Tĩnh, sau đó nghiêng mắt nhìn qua Triệu Thi Mộng không che dấu chút nào hận ý, nàng nhún chặt lông mày, rốt cuộc Âu Dương Tĩnh có mục đích gì nàng không có tâm tư tìm hiểu.

“Bản phi vốn là muốn cùng các vị đến Hạc Vân lâu uống trà, xem ra thật sự Mộ Dung tiểu thư có chuyện cần làm, như vậy bản phi cũng không làm chậm trễ việc của Mộ Dung tiểu thư nữa.” Âu Dương Tĩnh nói có chút đáng tiếc.

“Chúng ta đi trước, hai vị từ từ nói chuyện.” Mộ Dung Tiểu Tiểu nắm tay Đường Tuyền Tuyền chuẩn bị rời đi.

“Hừ, còn chưa phải là Ly vương phi đã không nể mặt người khác, ngay cả Tĩnh trắc phi của Hiến vương cũng không để vào mắt, thật là vô lễ, rốt cuộc cũng chỉ là nữ nhân giang hồ lỗ mãng, cho dù gả vào hoàng gia cũng không thay đổi được thân phận thấp kém kia, cũng khó trách a, nếu xuất thân cao quý một chút thì sao có thể làm ra chuyện đại náo hôn lễ như thế, lại đi đoạt phu quân của người khác? Về nhà giữ chặt vị trí Vương phi của nàng, tránh cho người khác đoạt mất, đến lúc đó bị đá sang một bên sẽ khiến cho mọi người chê cười.”

Triệu Thi Mộng cố ý cao giọng, thành công thu hút sự chú ý của đông đảo mọi người trên đường cái, đoàn người Mộ Dung Tiểu Tiểu vốn là nam anh

tuần nữ xinh đẹp đã thu hút ánh nhìn của mọi người, chỉ là nhìn mọi người ăn mặc sang trọng cao quý mới không dám nhiều chuyện đánh giá, tiếng giễu cợt của Triệu Thi Mộng vừa vang lên, mọi người trên đường lập tức dừng lại quan sát, vừa nghe đến là ‘Mộ Dung Tiểu Tiểu’ nổi tiếng nhất kinh thành dạo gần đây, người dân lại càng thêm tò mò.

Bình thường Mộ Dung Tiểu Tiểu rất ít khi ra ngoài, những người kia đã sớm hình dung hình dáng của nàng, lần này có cơ hội được gặp Mộ Dung Tiểu Tiểu tại đây, hẳn là phải mở to mắt đánh giá.

“Khó trách, không trách được Ly vương lại đào hôn, cô gái này quả nhiên là đệ nhất mỹ nhân...”

“Cũng chỉ là xinh đẹp, thân phận Ly vương cao quý, so ra thì Ly vương và nữ nhi Triệu gia môn đăng hộ đối hơn...”

“Người muốn chết sao? Người ta là Ly vương phi tương lai, thánh chỉ đã ban, người muốn mất đầu sao...”

“...”

Đường phố chật kín, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhất thời khó có thể rời đi, lại không dám kéo theo Đường Tuyên Tuyên cố gắng chen đi.”

Người xung quanh bàn luận xôn xao, có tán dương cũng có châm biếm.

Trừ Mộ Dung Tiểu Tiểu coi như không nghe thấy gì, Tức Mặc Tuyết Dương, Tần Thương, Tiểu Ngư, Đường Tuyên Tuyên và Mạc Bảo đều tức giận không chịu nổi, hận không thể tiến lên dạy dỗ Triệu Thi Mộng một trận thật tốt, lại khiến Mộ Dung Tiểu Tiểu bị bàn luận như vậy, thật đáng ghét.

“Tần Thương, Tức Mặc Tuyết Dương, mở đường.” Mộ Dung Tiểu Tiểu không muốn quản chuyện mọi người bàn tán ra sao, cũng không có thời gian phân cao thấp với Triệu Thi Mộng, chỉ là đắc tội với nàng đừng mong bình yên vô sự.

Tần Thương nghe Mộ Dung Tiểu Tiểu ra lệnh, Tức Mặc Tuyết Dương cũng cho rằng ở trong phố lúc này là không ổn, hai người lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ, Tức Mặc Tuyết Dương giờ ra lệnh bài Ly vương.

Hướng đến căn cứ của Lam Y giáo cách đó không xa, từ trong tay áo Mộ Dung Tiểu Tiểu và Đường Tuyên Tuyên bay ra một cái gì đó, bụi phấn mắt thường khó thấy thổi về hướng hai người Âu Dương Tĩnh và Triệu Thi Mộng...

Nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu sợ mà chạy mất, Triệu Thi Mộng vênh vào tự đắc, nữ nhân không biết xấu hổ! Cứ chờ xem, cho là nàng dễ dàng thỏa hiệp lùi bước như này, hoàn toàn sai!

“Tĩnh trắc phi, người từ từ uống trà đi, bốn tiểu thư cũng không đi cùng người được.”

Triệu Thi Mộng cũng không quản vì sao Âu Dương Tĩnh lại ngăn nàng, mời nàng uống trà, nàng tự thấy quan hệ giữa nàng và Âu Dương Tĩnh không tốt như vậy, nàng không có tâm trạng theo nàng ta làm bộ làm tịch, từ tiệc sinh nhật lần trước, nàng đã vô cùng không thích nữ nhân này.

“Triệu tiểu thư sao phải vội vã, mọi người gặp mặt cũng chỉ là nói chuyện một chút, biết Triệu tiểu thư vốn vì chuyện Bản vương từ hôn mà trong lòng không thoải mái, lâu nay buồn bực trong phủ, không tốt cho thân thể.”

“Âu Dương Tĩnh, người đừng nói như người rất hiểu ta, ta không cần biết người có âm mưu gì, ta có thể chắc chắn nói cho người biết, cuộc hôn nhân lần này, Triệu gia ta chắc chắn không từ bỏ!”

Âu Dương Tĩnh thấy vẻ mặt quyết tâm của Triệu Thi Mộng, lông mày chau lại, ánh mắt nàng quét đến nơi nào đó, trong lòng lo lắng.

Phút chốc, nàng thu lại nụ cười, đến gần Triệu Thi Mộng, hạ giọng nói: “Triệu tiểu thư, bốn phi nó thắng với người, đừng nói hiện tại Bản vương không còn nhiều thời gian, cho dù hẳn không từ hôn với người, người cho rằng chỉ bằng cái gọi là thanh mai trúc mã mà cũng tranh giành được với Mộ Dung Tiểu Tiểu? Đừng quên tỷ tỷ của người cũng thua trong tay nàng! Cần gì phải đi vào ngõ cụt, tương lai gả cho Bản vương sẽ như thế nào, bốn phi không tin Triệu tiểu thư không nghĩ đến, Triệu tiểu thư vốn thông minh xinh đẹp, chẳng lẽ không hiểu chim khôn biết chọn cây mà đậu?”

“Người có ý gì?” Triệu Thi Mộng sững sờ đứng yên tại chỗ, ngạc nhiên nghe Âu Dương Tĩnh nói đầy ẩn ý.

“Như người suy nghĩ. Trong tiệc sinh nhật lần trước Ly vương to ga như nào, tin tưởng Triệu tiểu thư dù không đi cũng có nghe qua, tình huống Bản vương hiện nay thì càng không cần bốn phi nhiều lời, Triệu tiểu thư, vị trí chính phi Hiến vương hiện nay đang để trống...” câu nói sau cùng là Âu Dương Tĩnh ghé sát vào tai Triệu Thi Mộng nói xong, nhìn Triệu Thi Mộng không dám tin tròn to mắt, nàng khẽ cong khóe môi, ánh mắt giấu vẻ sâu xa khó lường.

“Ta không hiểu người đang nói cái gì, ta muốn trở về phủ!”

Âu Dương Tĩnh dùng vị trí chính phi Hiến vương dụ dỗ nàng, nghĩ xa hơn có lẽ chính là nhất quốc chi mẫu (hoàng hậu), nhưng Triệu Thi Mộng cảm thấy nhất định là Âu Dương Tĩnh điên rồi, không chỉ hào phóng nhường lại nam nhân của mình, lại còn vọng tưởng khiến nàng lao vào lòng ngực Hiến vương.

Không biết có phải do tức giận hay không, cả người Triệu Thi Mộng nóng lên, nàng không tự chủ liếm môi, miệng có chút khô nóng.

Thị nữ đứng một bên nhìn động tác lớn mật của Triệu Thi Mộng bị làm cho sợ hãi vội vàng đuổi theo nắm lấy tay nàng, khẽ nói: “Tiểu thư, hiện tại đang ở ngoài, người không được quên lễ nghi!”

Triệu Thi Mộng ngẩng đầu nhìn trời âm u, không giải thích được vì sao rõ ràng đang là trời đông giá rét, nàng lại cảm thấy vô cùng nóng bức, không thể giải thích được, nếu không phải đang ở ngoài, nàng chắc chắn đã cởi bớt y phục để cho mình được mát mẻ một chút.

“Đi, mang trà đến, ta có chút khát!” Triệu Thi Mộng phân phó, nàng càng ngày càng cảm thấy môi đau nhói, ngay cả nói chuyện cũng không thoải mái.

Âu Dương Tĩnh cố gắng duy trì trấn tĩnh, trong nháy mắt trong lòng xẹt qua vô số ý nghĩ, cuối cùng biến thành một tiếng cười khẽ: “Triệu tiểu thư, ta đã sớm chuẩn bị tốt chỗ ở Hạc Vân lâu, đi vài bước là đến, vừa lúc ta cũng có chút khát, chúng ta cùng qua uống chén trà rồi trở về phủ.”

Tâm tư Triệu Thi Mộng đơn thuần hơn rất nhiều so với Âu Dương Tĩnh, thấy đối diện trước mặt chính là Hạc Vân lâu, nàng cũng không suy nghĩ nói: “Đi thôi, bốn tiểu thư chết khát rồi, cũng không biết tại sao lại cảm thấy nóng như này.”

Âu Dương Tĩnh cười không nói, cẩn thận quan sát sắc mặt Triệu Thi Mộng, phát hiện có chút ửng đỏ bất thường...

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Nên để nam nhân làm.

Cứ điểm Lan Y giáo ở kinh đô chính là tiệm bán đồ cổ, cửa hàng trang hoàng cực nhiều đồ cổ, nhưng kích thước cũng không lớn.

Ý Mộ Dung Tiểu Tiểu bảo Ngư Nhi đi đỡ Đường Tuyên Tuyên, ở trước bậc thang, Đường Tuyên Tuyên không nhịn được khinh bỉ nói: “Ta còn tưởng thiên kim quan gia đều mềm mại dịu dàng, không ngờ tới đã mạn không hiểu chuyện như thế.”

“Không cần để ý tới.” Mộ Dung Tiểu Tiểu chẳng hề để ý cười nói.

Thật ra Ngư Nhi muốn đi đỡ tiểu thư nhà mình, cũng mang thai như nhau, nàng càng muốn chăm sóc Mộ Dung Tiểu Tiểu thật tốt, nhưng chủ tử ra lệnh nàng còn không dám bất tuân. Nhớ tới Triệu Thi Mộng đẩy lòng nàng liên tục giận bất bình, khua cái miệng nhỏ nhắn nói: “Cũng không phải tiểu thư muốn gây chuyện, nhưng người ta cực kỳ kiêu căng ngạo mạn.”

Đường Tuyên Tuyên gật đầu tán thành một cái.

“Chớ cần ngại một cái, ngại còn phải cần lại sao?” Mộ Dung Tiểu Tiểu nhún mày, cười đến lạnh nhạt, nếu Triệu Thi Mộng nghĩ rằng những lời nói kia có thể chọc giận nàng khiến nàng luống cuống giữa đường, bị người chỉ trích. Quá ngây thơ rồi.

Ngư Nhi tức cười.

“Bình thường không thể so đo với người ta ngoài sáng, sau lưng vẫn có thể làm một chút mờ ám, nếu không chẳng phải tự ủy khuất mình sao?” Mộ Dung Tiểu Tiểu cười đến giảo hoạt.

Ánh mắt Ngư Nhi sáng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng cái không còn vẻ không vui như lúc trước, vui vẻ nói: “Tiểu thư làm cái gì?”

Môi đỏ mọng của Mộ Dung Tiểu Tiểu mỉm cười: “Miệng người ta thú vị quá, tránh nàng gây ô nhiễm không khí, ta liền làm chuyện tốt.”

Dứt lời, nàng mở bàn tay trắng nõn ra, mặt vô tội.

Nghe lời giải thích đằng hoàng này, mắt Tức Mặc Tuyết Dương gần như có chút giật giật, mới vừa rồi hẳn còn buồn bức sao Mộ Dung Tiểu Tiểu dễ nói chuyện như vậy, không ngờ để mặc cho Triệu Thi Mộng vô lý với nàng, nào ngờ người ta thần không biết quỷ không hay đã báo thù ngay lúc đó.

Tần Thương và Ngư Nhi làm ra dáng vẻ đương nhiên, bọn họ đã sớm biết năng lực hạ độc của Mộ Dung Tiểu Tiểu không kém cỏi hơn võ công của nàng chút nào, lại nói, Triệu Thi Mộng vô lý với chủ nhà mình, giáo huấn cũng là phải làm, nếu không còn tưởng rằng bọn họ dễ bị bắt nạt rồi.

Đường Tuyên Tuyên không để ý tới gương mặt tò mò của Mạc Bảo Bảo, ánh mắt phát sáng nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, kinh ngạc nói: “Không ngờ chúng ta ăn ý như vậy, vị Trắc vương phi kia, ta cũng tạm thu chút ‘lãi’ trên người nàng ta, ha ha.”

Dứt lời, nàng cười gian gở gõ móng tay, thâm ý trong đó, Mộ Dung Tiểu Tiểu vừa thấy liền hiểu.

“Lãi cái gì?” Mộ Dung Tiểu Tiểu vừa muốn bước vào cửa tiệm cầm đồ thì bước chân hơi chậm lại.

Đường Tuyên Tuyên lại dùng một loạt ánh mắt quái dị nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, không hiểu vì sao nàng ấy biết rõ còn hỏi, chỉ là nàng lập tức cười bí hiểm, thấy Tức Mặc Tuyết Dương bọn họ nhìn nàng tò mò, nàng kéo Mộ Dung Tiểu Tiểu qua, đi xa một chút, ghé vào bên tai nàng ấy, nói lời kinh người: “Nam Cung Nguyệt Hiền chỉ có nữ nhân này sao, nên rất thương Trắc phi này đi, ta cho nàng ta chút xuân tình tán, sẽ khiến cho Nam Cung Nguyệt Hiền ‘lực bất tòng tâm’, ai kêu hẳn phải người bắt Bảo Nhi, hôm nay coi như vận khí hẳn tốt không có ở đây, lần tới gặp hẳn, lão nương trực

tiếp độc hần.”

Nói xong lời cuối cùng, Đường Tuyên Tuyên cười âm trầm, cắn răng nghiêng lợi, nàng mặc kệ hần là Vương gia hay Trắc phi, dù sao đều không phải là người lương thiện, chạm vào chỗ hiểm của nàng, nghĩ là nàng sẽ không chút động lòng sao? Mạc Du Ly không cho phép nàng lên kút báo thù thì thế nào, hôm nay nàng tùy tiện ra ngoài dạo chơi, đã thu được chút “lãi” rồi.

Xuân tình tán, nghe giống như xuân dược, thật ra không phải thế, chính là khiến người ta lửa nóng tiêu tan, nữ nhân lạnh nhạt, nam nhân không có năng lực, dĩ nhiên, đây chỉ là tạm thời.

Đến tận lúc này Mộ Dung Tiểu Tiểu mới biết bắt người giữa đường hôm đó là Nam Cung Nguyệt Hiền gây nên, lúc này nàng chợt cảm thấy bất lực, Dạ Nguyệt Ly không nói chuyện này cho nàng biết, có phải không muốn cho nàng nhúng tay vào, giống như sự kiện Huyết Môn lần này. Xem ra, nàng cần phải cho hần một bài học.

Ngay sau đó, nàng cổ quái liếc nhìn Đường Tuyên Tuyên, không hiểu vì sao nàng ấy mang theo “xuân tình tán” tùy thân.

Giống như bị nhìn thấu, sắc mặt Đường Tuyên Tuyên mất tự nhiên đỏ một chút, nhưng lập tức lại giả bộ làm như thường đi về phía trong tiệm bán đồ cổ. Nàng tuyệt đối sẽ không nói cho Mộ Dung Tiểu Tiểu, nàng mang theo vật này là vì phòng ngừa bất kỳ lúc nào Mạc Du Ly hóa thân làm sói

“Không xong!” Mộ Dung Tiểu Tiểu đột nhiên hô lên làm cả đám rối rít nhìn về phía nàng khó hiểu.

“Tiểu thư, cái gì không xong?” Ngư Nhi hỏi.

Lông mi Mộ Dung Tiểu Tiểu rũ xuống, tròng mắt đang nhìn chính mình trong móng tay trong suốt, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại giống như đang suy nghĩ điều gì đó, chợt nàng lạnh giọng gọi: “Tần Thương, Ngư Nhi.”

Thấy sắc mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu thay đổi, hai người Tần Thương và Ngư Nhi cũng phản ứng cực nhanh: “Tiểu thư có chuyện gì phân phó.”

“Tần Thương đi phân phó ta muốn làm chút chuyện, Ngư Nhi ở lại đây với Tuyên Tuyên và Bảo Nhi.”

Che giấu cảm xúc trên mặt, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn về phía Đường Tuyên Tuyên hơi xin lỗi: “Các người đi dạo trước, ta còn có chút việc phải xử lý, đợi lát nữa sẽ trở lại.”

Tầm mắt quét qua Tức Mặc Tuyết Dương: “Người đi theo ta.”

Ánh mắt Tức Mặc Tuyết Dương khẽ dao động, trong đáy lòng suy đoán chuyện gì đã xảy ra, mặt hần không đổi nghiêng mặt nhìn qua mẫu tử Đường Tuyên Tuyên ở một bên, liền quyết định ra ngoài hỏi lại, nếu mà vượt quá mức bình thường, hần nhất định phải ngăn Mộ Dung Tiểu Tiểu lại.

Mộ Dung Tiểu Tiểu không dừng lại, ra khỏi tiệm bán đồ cổ, cũng không để tâm đến việc có thể dẫn tới đường phố xôn xao, thân thể nhẹ nhàng đi về phía góc đường ít người.

“Rốt cuộc là thế nào?” Sắc mặt Tức Mặc Tuyết Dương căng thẳng hết sức đi theo sau, nhìn ra được Mộ Dung Tiểu Tiểu rất gấp, hần không yên tâm hỏi.

Dừng lại tại góc đường không bóng người, Mộ Dung Tiểu Tiểu đột nhiên trầm giọng quát lên: “Ra ngoài.”

Chốc lát, sau khi chứng kiến ám vệ biệt viện lác mình xuất hiện, nghi ngờ trong lòng Tức Mặc Tuyết Dương càng sâu, tuy nói hần cũng biết ám vệ đi theo, nhưng lúc này gọi người xuất hiện, rốt cuộc nàng muốn làm gì?

Nàng đã sớm biết có người ở trong bóng tối bảo vệ nàng, nhìn hai ám vệ áo đen quỳ một chân trên đất, Mộ Dung Tiểu Tiểu không có thời gian cảm động sự săn sóc của Dạ Nguyệt Ly với nàng, trực tiếp hỏi: “Triệu Thi Mộng đi đâu?”

Theo như tình hình Dạ Nguyệt Ly, coi như bản thân hần không có ở đây, bọn ám vệ này ngược lại nhất định cũng muốn bảo chi tiết việc Triệu Thi Mộng đã từng chọc phải nàng, bọn họ cũng có thể chú ý chút ít đến Triệu Thi Mộng, đừng hỏi tại sao nàng có thể khẳng định chắc như thế.

Quả nhiên.

“Hồi tiểu thư, Tĩnh Trắc phi dẫn Triệu gia tiểu thư đi Hạc Vân lâu.” Một ám vệ trong đó cung kính đáp

Mộ Dung Tiểu Tiểu là bảo bối của Dạ Nguyệt Ly, mọi người trong biệt viện Ly Vương quá rõ ràng, nàng là đương gia chủ mẫu Tiêu Diêu son trang tương lai, cũng có mang con cháu Dạ Nguyệt Ly, bất kể từ góc độ nào, bọn ám vệ này cũng cực kỳ tôn kính Mộ Dung Tiểu Tiểu, lúc này đương nhiên là có hỏi cần phải đáp.

Tức Mặc Tuyết Dương đã sớm không nhẫn lại được lòng hiếu kỳ, vừa thấy sắc mặt nặng nề của Mộ Dung Tiểu Tiểu, hần tiến nhanh đến, lớn tiếng hỏi: “Có phải đã xảy ra chuyện gì đúng không?”

Mộ Dung Tiểu Tiểu liền muốn phi thân rời đi, nàng không có thời gian giải thích với Tức Mặc Tuyết Dương, cứu người như cứu hỏa, tuy nói miệng Triệu Thi Mộng có chút đáng ghét, nhưng cũng không đến mức vì thế mất đi trình tiết quý giá của nữ nhân, việc này vì nàng mà ra, phải do nàng giải quyết.

Bóng dáng Tức Mặc Tuyết Dương lóe lên liền ngăn ở phía trước Mộ Dung Tiểu Tiểu, dờ khóc dờ cười nói: “Ta nói này cô nài nài, người nói thật ra là chuyện gì đi, người đừng quên người còn có thai, chớ lạnh chanh lâu tấu.”

Hắn đề Mộ Dung Tiểu Tiểu ra khỏi biệt viện cũng đã vi phạm lệnh của chủ tử ra, nếu mà Mộ Dung Tiểu Tiểu thiếu một sợi lông, chủ tử không thể không lột sống hắn, không được, muốn đi làm cái gì, hắn nhất định phải hỏi rõ ràng.

Đã làm chậm trễ chút thời gian, Mộ Dung Tiểu Tiểu không muốn dài dòng với Tức Mặc Tuyết Dương, trong được nàng vẫy vào Triệu Thi Mộng có chứa một vị thảo dược khác biệt, kỳ thật thì loại này như một dạng độc dược, không dùng thảo dược hiếm có, nhưng từ trước đến nay độc dược của nàng sửa cũ thành mới, không giống với người khác, năm đó Mục Trạch Dương cũng từng khen ngợi nàng, khen nàng quả thật rất có thiên phú với độc dược, thuốc này bình thường không có gì lý kỳ, nhưng vấn đề nằm ở chỗ vị thảo dược khác biệt kia, bởi vì có thể kêu gọi xuân tình tán Đường Tuyên Tuyên vẫy lên Âu Dương Tĩnh kết hợp với nhau, hai người ở cùng chung một chỗ sẽ thành xuân dược chân chính!

Nhất định là làm cho người ta sinh ra tình dục, nhưng thảo dược này được tính không yên, hòa quyền với xuân tình tán có thể có phản ứng khác hay không, nàng cũng không thể biết được, lý do an toàn, nàng phải lập tức chạy tới Hạc Vân lâu, để tránh xuất hiện việc ngoài ý muốn khó có thể vấn hồi.

Quan trọng nhất là, có lẽ Nam Cung Nguyệt Hiên cũng ở Hạc Vân lâu!

Ánh mắt Âu Dương Tĩnh thỉnh thoảng lướt về phía Hạc Vân Lâu khiến nàng hoài nghi nhất định Nam Cung Nguyệt Hiên cũng ở đây, Âu Dương Tĩnh trúng xuân dược không sao, nàng ta có thể tìm Nam Cung Nguyệt Hiên, nhưng Triệu Thi Mộng cũng theo nàng ta đi Hạc Vân lâu.

Giá trị của Triệu Thi Mộng ai không biết? Nam Cung Nguyệt Hiên đã tâm bưng bưng, sao có thể bỏ qua cho cơ hội thật tốt này?

Chỉ mong Triệu Thi Mộng chó thể biết kiên trì chờ nàng.

“Đi theo ta là được.” Ánh mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu chột sắc bén, giống như cánh cáo liếc nhìn Tức Mặc Tuyết Dương.

Hơi thở Mộ Dung Tiểu Tiểu bén nhọn, Tức Mặc Tuyết Dương định giơ cánh tay ngăn nàng lại, nhất thời không có cốt khi rút một cái, bộ mặt hắn tiêu điều lạnh lẽo, Mộ Dung Tiểu Tiểu có sơ xuất thôi là hắn phải chết, đặc tội Mộ Dung Tiểu Tiểu, lấy trình độ sủng ái Mộ Dung Tiểu Tiểu như bảo bối của chủ tử hắn, hắn cũng đều không có đường sống. Hắn thấy hắn vẫn nên lấy lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu trước, nếu nàng vui vẻ, có lẽ sẽ giúp hắn nói tốt vài câu trước mặt chủ tử, mà có thể ít chịu phạt chút.

Không thể trách hắn nghĩ như vậy, chủ tử ở trước mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút uy nghiêm sao?

Lại nói, hắn ở trước mặt Di Tinh cũng giống như thế.

“Ta nói, đợi lát nữa nếu thật có chuyện gì, người cũng đừng làm loạn.” Tức Mặc Tuyết Dương thu tay lại nhắc nhở.

Bộ dạng Mộ Dung Tiểu Tiểu kiểu còn cần người phải nói, im lặng liếc mắt, muốn tung người nhảy lên, chỉ nghe một tràng tiếng cười truyền đến.

Vốn là trời đông giá rét, nghe qua giọng nói này nữa, chỉ cảm thấy không khí quanh người chột giảm xuống, không giống với ngày đông trời lạnh, mà giống với cái lạnh từ địa ngục.

Con người Mộ Dung Tiểu Tiểu chột co rút nhanh, đột nhiên xoay người...

Cùng lúc đó, Hạc Vân lâu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Thi Mộng càng ngày càng đỏ bừng, cả người cũng giống như bắt lửa nóng bỏng, nàng hung hăng nín lấy cổ áo mình, không để cho mình dưới kích động làm ra cử chỉ khó coi, khó khăn dời tầm mắt từ trên người Nam Cung Nguyệt Hiên đi, nàng hung hăng nhìn chăm chăm sắc mặt đỏ bừng giống mình của Âu Dương Tĩnh, thờ dốt nói: “Phái người... đưa ra trở về phủ...”

Nàng không biết tại sao mình lại như vậy, lúc đầu chỉ cảm thấy nóng, nghĩ khát nước muốn được uống nước, liền theo Âu Dương Tĩnh đến Hạc Vân lâu, sau khi tới thấy Hiên Vương cũng ở đây, nàng chột cảm thấy không ổn.

Vì sao Âu Dương Tĩnh không nói cho nàng biết Hiên Vương cũng ở đây? Nhớ tới những lời nói lúc trước của Âu Dương Tĩnh, mặc dù còn chưa biết rõ rốt cuộc nàng ta có ý gì, nhưng đáy lòng Triệu Thi Mộng mơ hồ dâng lên lo lắng.

Bất kể như thế nào, Âu Dương Tĩnh lừa nàng là thật, nàng không thể ở lại nơi này, nàng là Bân Vương phi tương lai lại ở cùng Hiên Vương, truyền ra ngoài không tránh khỏi bị người ngoài chỉ trích.

Nhưng khi nàng uống nước trà xong phải đi thì Âu Dương Tĩnh lại đóng cửa phòng lại, một gã nam tử mặt lạnh tương tự thị vệ bảo vệ ở một bên, nhất thời nàng liền luống cuống, trái tim cũng sợ lên, rốt cuộc những người này có mục đích gì? Chẳng lẽ, thật sự như Âu Dương Tĩnh nói, muốn buộc nàng đi theo Hiên Vương?

Móng tay sơn đỏ thắm của Âu Dương Tĩnh đâm sâu vào lòng bàn tay, nàng gần như tập trung tất cả tinh thần mới khó khăn nghe rõ lời của Triệu Thi Mộng.

Ngay từ khi trên đường nàng đã phát hiện mình trúng xuân dược, nàng cho rằng là Mộ Dung Tiểu Tiểu âm độc âm thâm động tay động chân, ai chẳng biết nàng là y độc song tuyệt, đệ tử Thần Phong lão nhân. Không ngờ mặt không đổi sắc hạ xuân dược nàng và Tiểu Thi Mộng, thật hèn hạ!

Nàng chỉ nói suy đoán này cho Nam Cung Nguyệt Hiên, chỉ nói là cơ hội lúc này có thể lợi dụng thật tốt, mặc dù không cam tâm tự tay đưa nam nhân của chính mình ra ngoài, và lại tương lại vị trí của Triệu Thi Mộng cao hơn mình, nhưng, giờ phút này nàng không còn lựa chọn nào khác, coi như nàng không nhắc nhở Nam Cung Nguyệt Hiên như thế, tin rằng hắn cũng không dễ dàng bỏ qua cho thời cơ tốt này.

Giờ phút này trong đầu nàng tràn đầy hình bóng của Nam Cung Nguyệt Hiên, không kiềm chế được tưởng tượng thấy thân hình cường tráng của hắn, không kịp chờ đợi đã muốn nằm ở dưới người hắn để hắn giúp nàng qua gian nan khổ sở này, nếu không phải hết sức duy trì một tia tỉnh táo, chắc chắn nàng sẽ bỏ nhào về phía trước, như nàng đã sớm hương qua loại tình nữ nhân nên càng khó có thể ngăn cản được tính.

Nàng không để ý tới Triệu Thi Mộng, chỉ vô dụng khóc sụt sùi nhắm mắt nhìn Nam Cung Nguyệt Hiên: “Vương gia, thần thiếp, thần thiếp...”

Lý trí Âu Dương Tĩnh muốn hồng rồi, nàng khó chịu kéo vạt áo, trước ngực lộ ra một mảng lớn cảnh tượng tốt đẹp, trong mắt mê man quyến rũ, bờ môi thốt ra thanh âm mềm mại, cùng cơ thể đẹp để phấn hồng, nếu có nam nhân khác nhìn thấy, chắc chắn nhiệt huyết sôi trào, không chút do dự ấn nàng ở trên giường, thỏa mãn dục vọng.

Hà Khôn đã sớm đứng ở ngoài cửa, nơi này là lầu ba Hạc Vân lâu, chứa các phòng đơn và sương phòng, tầng này sớm bị Nam Cung Nguyệt Hiên bao trọn, và lại toàn bộ người của bọn họ ẩn trong bóng tối, kế hoạch có biến, hắn tuyệt đối không để người khác quấy rầy chủ tử.

Chuyện cho tới bây giờ, thấy Âu Dương Tĩnh có phản ứng giống mình, nàng coi như chậm chạp hơn nữa cũng có thể hiểu chuyện gì xảy ra, nàng trừng lớn hai mắt, giận dữ không kiềm chế được chỉ ngón tay vào Nam Cung Nguyệt Hiên và Âu Dương Tĩnh: “Là các người... Các người thật độc ác...”

Chén nước đó! Âu Dương Tĩnh thật là ác độc, không ngờ tự mình làm mọi như, dụ nàng cắn câu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Thi Mộng bởi vì tức giận mà càng thêm đỏ lên, nàng đột nhiên đảo qua nước trà trên bàn, cắn răng nghiêng lợi cả giận nói: “Đừng mơ tưởng... Ta sẽ nghỉ ngơi...”

Bàn tay trắng nõn của nàng chống mép bàn, khó chịu cong thân thể mềm mại xuống, cả người đỏ mề hôi lấm tấm, mồ hôi hột óng ánh trong suốt, từ trán tròn bóng của nàng nhỏ xuống, theo gương mặt của nàng lướt qua cổ thon dài trắng nõn, lại chảy vào cổ áo hơi hỗn loạn của nàng, nàng khó chịu thở gấp, thân thể giống như hàng vạn con kiến cắn nuốt, từng đợt từng đợt sóng nhiệt xâm nhập vào từng tác từng tác da thịt nàng, không cách nào nói rõ khổ sở, nước mắt và mồ hôi hòa lẫn trên gương mặt đẹp, vừa gấp đã thương.

Cảnh quan hấp dẫn này rơi vào trong mắt Nam Cung Nguyệt Hiên ở một bên giống như xem kịch vui, không khỏi làm hắn có cảm giác cực kỳ hứng thú nhũn mỳ: “À, không nghe lệnh? Người khẳng định người ở đây sẽ không bỏ đến chỗ Bôn vương, xin Bôn vương muốn người?”

Triệu Thi Mộng hung dữ trừng mắt về phía Nam Cung Nguyệt Hiên, cũng không được bao lâu, nàng phát hiện mình vô cùng muốn dựa vào gần hắn, mặc dù biết mình tuyệt đối không thể đến gần, nhưng tay chân nhất định không nghe lời, khát vọng hơi thở nam nhân đối diện kia.

Nàng thật khó chịu, thật khó chịu.

Âu Dương Tĩnh gần như phải nhịn đến cực hạn, nàng khóc cầu xin: “Vương gia... Cứu cứu thần thiếp...”

Nàng quỳ gối dưới chân của Nam Cung Nguyệt Hiên, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn khát vọng hắn, thân thể càng không thể kiềm chế ma sát với hắn, nhưng mà chỉ giới hạn ở đây, nàng không dám vọng tưởng làm chủ cầu hoan, Nam Cung Nguyệt Hiên không thích cô gái phóng đảng lăng ló, cho dù có cần, cũng chỉ có thể là hắn tìm đến nàng, hắn cực kỳ ghét nữ nhân quá mức chủ động, nếu không những năm gần đây, hiện tại trong Hiên Vương phủ sẽ không chỉ có một nữ nhân là nàng.

Mà những nữ nhân coi như thành công leo lên giường hắn, cuối cùng cũng chỉ có một kết quả, chết.

Dù dục vọng cuộn trào mãnh liệt như nước thủy triều trước mặt, Âu Dương Tĩnh vẫn giữ lý trí gần như là bản năng, đó là e ngại từ đáy lòng đối với Nam Cung Nguyệt Hiên.

Lông mày Nam Cung Nguyệt Hiên khẽ nhíu lại, coi như lúc Âu Dương Tĩnh dụ sắc có thể ăn, phong cảnh tốt đẹp, nhưng hắn cũng chỉ hơi quét qua một cái liếc nhìn tầm mắt về phía Triệu Thi Mộng, thất nàng ta đã không nhịn được đi tới bên cạnh hắn, khóe môi hắn không khỏi nhẹ nhàng nâng lên.

Nữ nhân, có thể có nhiều trinh liệt*?

*trinh liệt: giữ gìn trinh tiết.

Đột nhiên, Nam Cung Nguyệt Hiên khom người ôm Âu Dương Tĩnh lên, cười đến tà khí.

Ánh mắt Âu Dương Tĩnh sáng lên, nhất thời hiểu ra Nam Cung Nguyệt Hiên đồng ý nàng, nàng không ức chế mình nữa, sốt ruột khó nén nổi dấn vào người Nam Cung Nguyệt Hiên, quần áo trên người sớm bị nàng cởi hết toàn bộ, thân thể mềm mại trần truồng của nàng giống như cây dây leo quấn quanh thân hình cao lớn của Nam Cung Nguyệt Hiên, cả người gần như giắt trên người hắn, đôi môi càng thêm vội vàng tìm đường tới môi hắn.

Vừa tiếp xúc với Nam Cung Nguyệt Hiên, Âu Dương Tĩnh lại càng cảm thấy dễ chịu hơn chút, nhưng dục vọng đã trào ra không thể ngăn cản, tiếp theo càng muốn nhiều hơn.

Vì vậy, nàng bắt đầu xé rách quần áo của Nam Cung Nguyệt Hiên, lúng túng không có trật tự, chỉ thuần túy dựa vào cậy mạnh lôi kéo.

Tình cảnh trước mặt, cộng với hơi thở gấp thoải mái của Âu Dương Tĩnh không khỏi kích thích lý trí gần như tan chảy của Triệu Thi Mộng, nàng không kiềm chế được đưa bàn tay trắng nõn ra muốn chạm vào Nam Cung Nguyệt Hiền, mà Nam Cung Nguyệt Hiền lại híp mắt cười lạnh, nhất thời ôm Âu Dương Tĩnh vượt qua Triệu Thi Mộng đi tới trước bàn.

Hắn đặt ngời thân thể trần trụi đã sớm không còn vật gì của Âu Dương Tĩnh lên bàn tròn, quay mặt nhìn về phía Triệu Thi Mộng, cất giọng nói: “Muốn liền tự mình bò qua đây.”

Cái áo lót cuối cùng cũng bị Âu Dương Tĩnh cởi ra, bàn tay Nam Cung Nguyệt Hiền vạch đùi thon dài trắng nõn của Âu Dương Tĩnh ra, thân thể đột nhiên đi về phía trước.

“A...” Âu Dương Tĩnh đột nhiên hét chói tai ra tiếng, một giây tiếp theo, thanh âm của nàng liền bị Nam Cung Nguyệt Hiền nuốt toàn bộ vào trong bụng.

Hơi sức của Triệu Thi Mộng gần như đã dùng hết, trên khuôn mặt nhỏ nhắn giữa nước mắt, nàng vô dụng nức nở, thuận theo bản năng bò lại bên cạnh bàn.

Nhưng trong lòng lại đang hô hoán, vì sao không có người nào tới cứu nàng? Vì sao? Phụ thân, mẫu thân, bọn họ ở đâu? Nàng thật khó chịu!

“Tự mình cởi.”

Nam Cung Nguyệt Hiền bề ngễ nhìn Triệu Thi Mộng dưới chân hắn, giống như đối xử với con kiến hôi, lạnh lùng ra lệnh

Thần trí Triệu Thi Mộng đã mơ hồ, quần áo cũng tan tác, thân thể trần truồng mềm mại ôm Nam Cung Nguyệt Hiền từ phía sau, cả người nóng bỏng giống như gặp được dòng nước nhẹ nhàng khoan khoái, một tia tỉnh táo cuối cùng trong đầu biến mất hầu như không còn.

Nam Cung Nguyệt Hiền rút từ người Âu Dương Tĩnh ra, thấy Âu Dương Tĩnh vẫn còn dán chặt, hắn cau mày đẩy nàng ta ra, rồi sau đó xoay người nhẹ nhàng ôm lấy Triệu Thi Mộng, bàn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của nàng, khẽ cười nói: “Nhìn người đi, nói thẳng không được sao, nhất định hành hạ mình.”

Thấy bàn tay trắng nõn của Triệu Thi Mộng không thể chờ đợi đưa về phía nơi nào đó trên cơ thể hắn, hắn nhanh chóng bắt được, giống như trấn an nói: “Đừng nóng vội, Bồn vương không thích nữ nhân quá chủ động, chuyện như vậy, nên để nam nhân làm.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Chương 107.1: Hay là yêu nàng

Âu Dương Tĩnh không ngờ khi dục vọng của nàng chưa được giải tỏa thì Nam Cung Nguyệt Hiền lại không lưu luyến chút nào tách ra, nếu là khkoong vừa lòng vì hành vi phóng đảng của nàng do trúng xuân dược thì nàng cũng hiểu được, dù sao nàng cũng được gả vào phủ ba năm, đã biết rõ tính của hắn.

Bị hắn vô tình từ chối, trong chớp mắt khiến nàng mờ mịt tạm thời quên mất dục vọng, sững sờ nhìn hắn bỏ qua nàng xoay người ôm lấy nữ nhân khác, điều làm cho nàng không thể tin chính là kẻ không biết thương hương tiếc ngọc như hắn lại dịu dàng vỗ về chơi đùa với người lần đầu lên giường là Triệu Thi Mộng!

Nàng cũng có lần đầu tiên, nhưng lần đầu tiên Nam Cung Nguyệt Hiền cũng không dịu dàng đối với nàng như thế!

Trong lòng biết nếu không phải Triệu Thi Mộng bị dục vọng thúc đẩy, sao có thể lao vào như vậy? Đợi đến khi tỉnh lại không chừng sẽ tức giận chỉ trích nàng, chẳng lẽ vì giá trị của Triệu Thi Mộng so ra hơn nàng nên nàng phải chịu sự lăng nhục như vậy?

Âu Dương Tĩnh cười trào phúng, không phân biệt được nước mắt rơi xuống là vì Nam Cung Nguyệt Hiền đối xử với nàng tuyệt tình hay là vì cơ thể bị dục vọng hành hạ khó chịu.

Trống rỗng không được lấp đầy, dục tính vẫn còn. Nổi nhục ngày hôm nay cũng in sâu trong lòng. Âu Dương Tĩnh âm độc híp mắt, móng tay dài lưu lại một vết khắc sâu trên mặt bàn bóng loáng, dùng sức quá mức đến mức móng tay gãy lìa nhưng nàng dường như vẫn chưa tỉnh, trong lòng âm thầm thì, cuối cùng sẽ có một ngày Triệu Thi Mộng sẽ phải vì ngày hôm nay trả lại tất cả, bao gồm cả Mộ Dung Tiểu Tiểu, tất cả nàng sẽ không bỏ qua.

Trong nháy mắt đột nhiên Nam Cung Nguyệt Hiền đánh tới, Triệu Thi Mộng đau đớn kêu thành tiếng, nàng nuốt từng ngụm khí lạnh, đầu óc cũng vì vậy mà thanh tỉnh một chút.

Căn bản Nam Cung Nguyệt Hiền không cho Triệu Thi Mộng thời gian thích ứng, hắn chính là muốn làm nàng đau.

“Đau không? Đau là được rồi, nhớ kỹ thời khắc này, nhìn rõ nam nhân trên người ngươi là người nào, đây là thống khổ Mộ Dung Tiểu Tiểu gây cho ngươi, là năng hạ độc ngươi, cũng khiến ngươi không còn đường lui.”

Hắn muốn năng nhớ thật kỹ giờ khắc đau đớn này là kẻ nào ban tặng.

Hường thụ neho mắt lại, mâu quang hấn thâm sâu khó dò, khoe miệng lại khê cười, tiếng nói trầm thấp quanh quẩn bên tai Triệu Thi Mộng, nhưng Triệu Thi Mộng không thể chấp nhận sự thật tàn khốc này, đây chính là đây năng xuống địa ngục.

“Đừng lo lắng, Bôn vương sẽ sớm đến gặp phụ thân ngươi cầu hôn, từ nay về sau, ngươi hãy chấp nhận số phận gả vào Hiến vương phủ đi, Bôn vương cũng sẽ không bạc đãi ngươi, địa vị chính phi là của ngươi. Còn về Nam Cung Nguyệt Bản, ngươi đừng mơ tưởng nữa, nếu không Bôn vương cũng không thiếu cách khiến cho ngươi sống không bằng chết.”

Những lời nói lạnh lùng tàn nhẫn ầm ầm nổ vang bên tai Triệu Thi Mộng, cảm xúc khó khăn lắm mới tỉnh táo lại như muốn rơi vào vô thức lần nữa, nhưng đau đớn trên người nói cho năng biết, năng đã hết rồi...

Trình tiết không còn nữa, cho dù Bản vương không từ hôn thì chuyện giữa năng và hấn cũng không có khả năng nữa.

Tròng mắt đột nhiên phát ra cảm hận mãnh liệt, Mộ Dung Tiểu Tiểu!

Chỉ có Âu Dương Tĩnh có mưu mô, đã quên chuyện năng đã sớm thấy khó chịu từ lúc còn trên phố, nữ nhân độc ác này sau khi làm thương tổn tỷ tỷ, lần này lại hạ độc thủ với năng, ép năng đến đường cùng!

Thù thất thân, nếu không báo năng thì không làm người!

Vì tỷ tỷ đại đột kia của năng, vì năng đánh mất cơ hội ngồi vào vị trí vương phi, hôm nay năng mới phải chịu sự sỉ nhục như vậy! Năng nhất định phải báo thù! Khiến cho Mộ Dung Tiểu Tiểu phải xuống mười tám tầng địa ngục, cả đời không thoát được!

Nhưng “Nam Cung Nguyệt Hiến, ngươi cũng không bằng cảm thú!” Triệu Thi Mộng oán hận nhìn Nam Cung Nguyệt Hiến, cảm hận mắ

Âu Dương Tĩnh có thể ngăn chặn tất cả, nhưng năng ta lại lừa gạt năng đến chỗ này, Nam Cung Nguyệt Hiến có thể tìm đến Bản vương giải độc cho năng, hoặc là đưa năng đến Bản vương phủ, nhưng bọn họ không làm!

Nam Cung Nguyệt Hiến nhướng mày lên, cười nghiền ngẫm: “Xem ra là Bôn vương tự mình đa tình, ngươi không cần Bôn vương hỗ trợ.”

Dứt lời, hấn không hề do dự đứng dậy, từ trước đến giờ hấn không để quá nhiều tâm tư lên nữ nhân.

“Tĩnh nhi, đến đây, Bôn vương thương năng.” Thân thể Nam Cung Nguyệt Hiến trần trụi đứng ở mép giường, khê cười nhìn đến Âu Dương Tĩnh đang thống khổ co rúc ngoắc ngoắc ngón tay.

Âu Dương Tĩnh vẫn co rúc tại chỗ, đau đớn im lặng khóc nức nở, tóc tai vô cùng lộn xộn, da thịt có chút ửng hồng không bình thường, vì vẫn ngồi trên mặt đất mà khuôn mặt nhỏ nhắn của năng bị nước mắt thấm đẫm lây dính một ít tro bụi, đáng vẻ kiên nhẫn cắn chặt môi, thoát nhìn đáng thương vô cùng.

Nam Cung Nguyệt Hiến lập tức nhăn trán, trong Hiến vương phủ, Âu Dương Tĩnh có thể coi là nữ nhân tương đối được lòng hấn, lại càng ít động chạm đến hấn, không có sự cho phép của hấn, năng có chịu đựng bị được tính không chế không đến quấy rầy hấn.

Nghĩ vậy, Nam Cung Nguyệt Hiến khó có được dịu dàng đối xử với Âu Dương Tĩnh.

Nhưng không bao lâu, Triệu Thi Mộng lại bò đến bên cạnh hấn, lần này Nam Cung Nguyệt Hiến chỉ lạnh lùng cười một tiếng, không để ý đến năng.

Triệu Thi Mộng tuyệt vọng rơi nước mắt, từng giọt lướt qua khuôn mặt rơi xuống sàn nhà, từng giọt trong suốt mang theo rất nhiều phần hận, khua nhục và không cam lòng, năng cợ xát thân thể cường tráng của Nam Cung Nguyệt Hiến, ghen ngào nói: “Cứu ta... Cứu ta...”

“Vậy thì phải biết chờ một chút.” Nam Cung Nguyệt Hiến lạnh lùng liếc nhìn năng một cái, nếu không phải sau này năng có giá trị lợi dụng đối với hấn, năng dám có thái độ đối với hấn, hấn đã trực tiếp giết chết.

Triệu Thi Mộng đã sớm khóc không thành tiếng, dù không biết xấu hổ không thể không chế dính sát vào Nam Cung Nguyệt Hiến...

Tại một góc đường không có người trong kinh thành.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ở thế tấn công như vũ bão lách mình tránh thoát chương phong đến từ phía sau, bàn tay năng trắng nõn không biến sắc dời xuống bụng, đôi mày nhíu chặt lại, vì chiêu thức Huyết Thiên vừa đánh ra mà tim vẫn đập nhanh không dứt, quả nhiên là võ công cao thâm! Nhưng đây là hấn muốn đối phó chính mình?

Không đợi năng có động tác, Tức Mặc Tuyết Dương và hai người ám vệ lập tức bảo vệ Mộ Dung Tiểu Tiểu ở giữa, Tức Mặc Tuyết Dương thu lại vẻ toé toét ngày thường, cảnh giác nhìn đến Huyết Thiên đứng trên đồng đồ nát, đáy mắt hiện lên một tia ngoài ý muốn, không nghĩ đến Huyết Thiên không những trộm đi thi thể lão phu nhân lại còn dám công khai đến trước mặt bọn họ, thật là vô cùng to gan.

Nhưng người đến không tốt, người tốt không đến.

Hắn không có tự tin cho rằng mấy người bọn họ có thể đối phó với Huyết Thiên, nam nhân trước mặt này toàn thân tỏa ra hơi thở âm lãnh (âm u lạnh lẽo), chỉ có chủ tử mới có thể chống lại hắn.

Nâng mắt nhìn Huyết Thiên, Tức Mặc Tuyết Dương mặt mày lạnh lùng cười nhạo nói: “Đường đường là môn chủ lại làm chuyện đánh lén này, thật không hợp với thân phận của môn chủ Huyết môn?”

Về chuyện Huyết Thiên trộm đi thi thể lão phu nhân, hắn cũng không lên tiếng chất vấn, cho dù Huyết Thiên có mục đích gì thì hiện tại cũng không phải là thờ cơ tốt để hỏi tội.

Vừa nói, tay phải Tức Mặc Tuyết Dương đã ẩn vào trong tay áo muốn đốt pháo hiệu khẩn cấp, dùng cái này báo tin cho Dạ Nguyệt Ly, không nghĩ đến vừa mới động đã bị một chuông của Huyết Thiên đánh đến làm pháo hiệu bay ra xa.

“Hừ, có thể được môn chủ đích thân đến mời Mộ Dung cô nương đến nhà làm khách là vinh dự, thật không biết phân biệt tốt xấu, Tức Mặc hộ pháp.”

Một tiếng hừ lạnh của nữ nhân vang lên, lập tức thấy trên tường nhảy ra thêm vài tên áo đen, trong lúc đó nàng một thân đỏ tươi xông ra, vẻ mặt đầy khinh thường nói, cười như không cười nhìn về Tức Mặc Tuyết Dương, “Đã lâu không gặp, hộ pháp đại nhân.”

Chân mày Tức Mặc Tuyết Dương nhíu chặt lại, ra ám hiệu với ám vệ bên cạnh tìm cơ hội tốt đưa Mộ Dung Tiểu Tiểu đi, ánh mắt quét qua pháo hiệu ở phía xa, thậm chí chỉ có thể tùy cơ hành sự.

Nhìn hồng y nữ tử quần áo lộ liễu trước mặt, trên gương mặt tuấn tú của Tức Mặc Tuyết Dương hiện chút nghi ngờ: “Bỏ hộ pháp biết người?”

“Người...!” Hồng y nữ tử nhất thời tức giận, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Tức Mặc Tuyết Dương, giống như nhìn kẻ thù, ánh mắt tràn đầy phẫn hận.

Thấy Tức Mặc Tuyết Dương vẫn không hiểu, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhỏ giọng nói: “Là Trì Hàm Yên.”

Là một thân đỏ rực kia vừa xuất hiện khiến Mộ Dung Tiểu Tiểu nhớ lại trong đầu, thần nghĩ nhiều năm không thấy, Trì Hàm Yên vẫn xinh đẹp quyến rũ như vậy, ngực lộ ra một nửa lúc này vì tức giận mà phập phồng càng tăng thêm vẻ phong tình hấp dẫn.

Còn Tức Mặc Tuyết Dương vẫn ngơ ngẩn nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, trên mặt rõ ràng viết ‘Vậy là ai?’

Khó trách hắn không hiểu phong tình, đối với nữ nhân, ngoại trừ Di Tinh và Mộ Dung Tiểu Tiểu, Tức Mặc Tuyết Dương tuyệt đối sẽ không coi nữ nhân nào khác là nữ nhân, hoặc là căn bản không để nữ nhân nào vào mắt.

“Trì nhớ Tức Mặc hộ pháp thật không tốt, sáu năm trước tại đại hội võ lâm chúng ta đã giao thù.”

Trì Hàm Yên thiếu chút nữa bị chọc giận đến hộc máu, nếu không phải mấy năm nay môn chủ không cho phép mọi người trong môn tùy ý đi lại trên giang hồ, nàng đã sớm dẫn người băm thây vạn đoạn Tức Mặc Tuyết Dương rồi, nhưng đến bây giờ báo thù cũng không muộn, đại sự của môn chủ thành công, nàng sẽ nhanh chóng có cơ hội rửa sạch sỉ nhục lúc trước.

Nàng đã sớm biết trong đại hội võ lâm sáu năm trước ‘Tiêu Dao trang chủ’ xuất hiện chính là hộ pháp Tức Mặc Tuyết Dương giả trang, còn Ly vương mới thật sự là trang chủ. Năm đó tỷ võ trên lời đài, nàng bị trọng thương thua trong tay Tức Mặc Tuyết Dương, sau lại bị nam nhân chết tiệt này đánh lén khiến nàng càng bị trọng thương, đúng lúc đó nàng bị Hắc Báo thừa dịp cường bạo, mặc dù sau này nàng đã giết chết Hắc Báo, nhưng đầu mối gây họa là Tiêu Dao son trang, cho dù là Tức Mặc Tuyết Dương, không giết hắn sao có thể giải tỏa mối hận mấy năm trong lòng nàng?

Một hồi lâu, Tức Mặc Tuyết Dương mới nhớ lại nhũn nhũn, trong ấn tượng hình như là có nữ nhân như vậy, năm đó hắn nhận lệnh chủ tử để hai người Huyết môn trốn thoát, chính mình lại đuổi theo sau, nữ nhân này lại giết đồng môn, hắn làm như vô tình liếc qua chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay Trì Hàm Yên, không có hứng thú hỏi: “Vậy thì sao?”

Trì Hàm Yên tức giận: “Vậy thì sao?” Khóe mắt nàng nảy lên, đôi môi đỏ mọng quyến rũ cười, ngón trỏ quần lấy một lọn tóc đen rủ xuống, ha ha cười nói: “Đương nhiên là có oán báo oán, có thù báo thù, lấy mạng chó của người.”

“Đừng nói quá, người không cam lòng chuyện năm đó Bỏ hộ pháp đánh bại người trên lời đài, ta không có gì để nói, nhưng muốn giết Bỏ hộ pháp, trình độ của người còn kém một chút.” Không phải hắn xem thường Trì Hàm Yên, nhưng cho là danh hộ pháp này của hắn là hữu danh vô thực?

Tức Mặc Tuyết Dương đã sớm quên năm đó Huyết môn dẫn người ban đêm đến đánh lén Tiêu Dao son trang, hắn ở sau lưng một cước đạp ngược ta, nên Trì Hàm Yên vốn đang bị thương lại càng bị nặng hơn. Lúc này trong lòng hắn chỉ nghĩ không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu như không thể lấy lại được pháo hiệu kia hoặc đưa Mộ Dung Tiểu Tiểu đi, thật sự chỉ có thể trông cậy vào ám vệ lúc trước đi báo tin, chỉ mong chủ tử nhận được tin Mộ Dung Tiểu Tiểu ra ngoài, có thể nhanh chóng chạy về, mà hiện tại chỉ có thể tìm cách kéo dài thời gian mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Chương 107.2: Hay là yêu nàng.

Trời không chiều lòng người.

“Đủ rồi! Trì Hàm Yên, môn chủ mang người theo, cũng không phải là để cho người ôn chuyện.”

Một tiếng quát nằng truyền đến, từ sau lưng Huyết Thiên xuất hiện một nam tử mắt như chim ưng, ánh mắt hung ác nham hiểm quét qua Trì Hàm Yên như cánh cáo một cái rồi sau đó mới khom người chờ lệnh: “Môn chủ, hay là để cho thuộc hạ ra tay.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu vẫn không biến sắc quan sát Huyết Thiên, sau mấy năm gặp lại, trên người Huyết Thiên vẫn còn bao phủ một luồng lạnh khí âm trầm, kèm theo chút mùi đặc biệt, giống như từ trong đồng xác chết bò ra ngoài làm cho người ta rợn cả tóc gáy, làm người ta cả người không thoải mái.

Hiện tại nàng cũng khẳng định vì sao Dạ Nguyệt Ly cho là Huyết Thiên trộm thi thể của Dạ Tâm Nghiên rồi, mùi trên người Huyết Thiên, thật là giống mùi ngày đó nàng ngửi thấy trong rừng, mặc dù rất nhạt, lại vẫn lưu lại một chút mùi thoải rữa thoải qua mùi nàng.

Đầu che lụa đen, hắc y che phủ toàn thân đến gió thổi không lọt, đến đôi tay cũng mang bao tay màu đen, khó có thể nhìn thấy chút nào mặt mũi của hắn, nhưng Mộ Dung Tiểu Tiểu có thể khẳng định, cặp mắt sau tấm lụa đen kia đang nhìn thẳng vào nàng!

Huyết Thiên lên tiếng, mang theo giọng nói âm lãnh: “Người không phải là đối thủ của nàng.”

Tầm mắt Hắc Ung chuyển sang Mộ Dung Tiểu Tiểu, cẩn thận chu đáo đánh giá, không hiểu vì sao chủ tử lại cho rằng võ công của nữ nhân này cao hơn hắn?

Nghe nói như thế, Tức Mặc Tuyết Dương cũng biến sắc, hắn lập tức đứng ở phía trước Mộ Dung Tiểu Tiểu, giọng nói âm trầm lạnh lẽo: “Rất cuộc Huyết môn chủ có ý gì?”

Chẳng lẽ Huyết Thiên muốn giao thủ* với Mộ Dung Tiểu Tiểu?

*giao thủ: đánh nhau, vật lộn. (Di: tại ta thấy từ giao thủ ngẫu nhiên hơn nên ta để nguyên đừng oán ta.)

“Người không cần biết.” Huyết Thiên cười lạnh nói, tay phải vừa nhấc, nói: “Động thủ.”

Vừa dứt lời, Trì Hàm Yên lập tức tung chưởng về phía Tức Mặc Tuyết Dương!

Vì sao nàng nóng lòng sốt ruột như vậy? Hắc Ung là huynh đệ ruột của Hắc Báo đã chết, năm đó nàng lừa Hắc Ung là Hắc Báo bỏ mình do Tiêu Diêu son trang đuôi giết, sự thật lại không phải, Tiêu Diêu son trang chẳng làm cái gì cả, nếu như bị Tức Mặc Tuyết Dương nói lộ ra, người Hắc Ung muốn giết nhất chính là nàng!

Tình trạng hiện tại của nàng với Huyết môn càng ngày càng tệ, chắc Hắc Ung sẽ động thủ với nàng, chủ tử cũng sẽ không ra tay ngăn cản, huống chi, chủ tử cũng biết là nàng giết Hắc Báo.

Trì Hàm Yên vừa ra tay liền không ngừng, đề phòng thất thủ, nàng vận ma công trong thân thể, tốc độ móng tay dài ra mắt thường có thể thấy được, trong mắt cũng hiện ra tia máu, tốc độ tung bay, hồng y phấp phới, thoáng qua đẹp đẽ lạ thường.

Né qua một bên, Tức Mặc Tuyết Dương đỡ một chưởng của Trì Hàm Yên, nhú lông mày nói phía sau lưng Mộ Dung Tiểu Tiểu: “Tìm cơ hội chạy trốn.”

Chạy trốn?

Trong ánh mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu chứa đựng ánh sáng lạnh lẽo, cười lạnh, điều kiện kiên quyết là đối thủ có cho nàng cơ hội hay không.

Hắc Ung nhú lông mày, mặc dù cũng muốn tự tay giết Tức Mặc Tuyết Dương vì Hắc Báo báo thù, nhưng thấy Trì Hàm Yên giành trước liền dẫn người đối mặt với ba người âm vệ kia.

Mộ Dung Tiểu Tiểu im lặng không lên tiếng, Huyết Thiên không hề cử động, nàng cũng bất động.

“Là đi theo bốn tọa hầy là để bốn tọa động thủ mời đi.”

“Xin lỗi, ta không quen môn chủ.” Ngu ý, miễn đi.

“Hừ, đừng để rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.”

“Môn chủ vừa mới là đạo tặc xong, hôm nay lại muốn cướp người giữa đường sao?”

Không khí trong nháy mắt ngừng trệ, rồi sau đó, khí tức quanh người Huyết Thiên biến đổi, bước chân hắn khẽ nâng.

Đột nhiên, mặt hạnh của Mộ Dung Tiểu Tiểu nhú lại, thân hình nhất thời chột lùi mấy bước!

Mà Huyết Thiên, nhìn chur chỉ nhẹ nhàng bước ra một bước nhỏ, bóng dáng cũng mơ hồ tiến gần tới trước mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu!

Mộ Dung Tiểu Tiểu không nói hai lời, lập tức rút bạch lăng lúc cung yến giao thủ với Triệu Thi Nhân ra, cả người cực kỳ sắc bén, nàng giờ phút này, giống như kiếm ra khỏi vỏ, sắc bén không cần nổi, khí thế ngạo nghễ lấn liệt quan thân làm người ta không dám nhìn thẳng.

Gió nổi lên, Mộ Dung Tiểu Tiểu giống như một áng mây màu trắng, thân hình lúc ẩn lúc hiện bất định, mỗi một bước đều nhón mũi chân giống như người mềm mại khiêu vũ, nhìn như mềm mại uyển chuyển, lại bộc phát mạnh mẽ, lụa trắng rơi vào nơi nào, nơi đó vang lên một tiếng va chạm thật lớn, đất đá đều nứt ra.

Tức Mặc Tuyết Dương hất Tri Hàm Yên ra, bị một màn vừa rồi làm kinh ngạc tròn mắt há hốc mồm, suýt nữa trúng phải chiêu đánh lén sau lưng của Tri Hàm Yên, trong lòng hần rùng mình, không ngờ nha không ngờ nha, tiểu nữ hài năm đó, thực lực hôm nay đang sợ như vậy.

Đừng nói Tức Mặc Tuyết Dương, trừ Huyết Thiên và bản thân Mộ Dung Tiểu Tiểu, không người nào ở chỗ đó không ngạc nhiên, nữ tử như sương như tuyết, chỉ một dải lụa trắng lại có thể bộc phát ra uy lực lớn như vậy! Nếu như rơi vào trên thân mình....

Tri Hàm Yên ghen ghét ngắm nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, không ngờ nữ nhân này không riêng dáng dấp tuyệt sắc, đến võ công cũng cao cường như vậy, từ trước đến giờ nàng không thích nữ nhân khác có tướng mạo đẹp hơn mình, nếu là ngày trước, một khi gặp gỡ, nàng sẽ giết ngay tại chỗ, chỉ là chủ tử muốn người, nàng không dám vọng động. Tầm mắt rất nhanh thu hồi, ánh mắt sắc bén quét về phía Tức Mặc Tuyết Dương lần nữa, bờ môi nở nụ cười châm chọc, thầm nghĩ, dù võ công tốt, cũng phải thua trong tay môn chủ.

Nhìn có vẻ uy lực kinh người, thật ra thì chỉ có Mộ Dung Tiểu Tiểu tự mình biết, nàng chỉ dùng bảy phần công lực, trong bụng còn có bảo bảo, nàng không dám liều mạng, sợ dả thương đứa bé.

Lụa trắng trong tay nàng giống như có sinh mệnh vậy, bay múa trên không trung, nếu chỉ nhìn bản lĩnh, chắc chắn hoàn toàn bị nàng hấp dẫn, mỹ nhân như ngọc, tóc đen tung bay, tay áo bông bành, mà tất cả vật xung quanh chỉ xúng làm nền, nàng như một con xuyên hoa hồ điệp nhẹ nhàng tung bay, dĩ nhiên, bỏ qua tiếng vang dải lụa trắng đập xuống đất, hình tượng này, vẫn là rất có mỹ cảm.

Bóng dáng Huyết Thiên chợt dừng lại, hần chỉ nói: “Bỏ tọa thay đổi chủ ý, nữ nhân của Dạ Nguyệt Ly, vẫn phải chết thì tốt hơn.”

Dứt lời, quanh người hần nhất thời bao phủ một tầng khí đen thật mỏng, chẳng biết từ lúc nào, bầu trời trở nên âm trầm u ám, từng lớp từng lớp áng mây đen bao phủ đỉnh đầu, trong gió hình như có thêm mùi chết chóc.

Đôi mày thanh tú của Mộ Dung Tiểu Tiểu hung hăng nhíu lại, mới đầu nàng còn đang suy nghĩ nếu thật sự không thoát được, phải đi “làm khách” Huyết môn một chút, mặc kệ thế nào, có thể giữ lại một cái mạng là tốt rồi, nhưng rõ ràng giữa đường Huyết Thiên thay đổi chủ ý, nguyên nhân là gì?

Dù Thiên Linh quyết đang sắp đột phá, cũng không chắc đánh thắng được Huyết Thiên, mắt thấy khí đen bao phủ quanh thân Huyết Thiên càng ngày càng đậm, Mộ Dung Tiểu Tiểu càng lúc càng kinh hãi, hôm nay, chẳng lẽ lãnh ít dữ nhiều? Nhất thời trong tim dâng lên cảm xúc không cam lòng, tay trái nàng đặt lên bụng, trong mắt thoáng qua một tia kiên định, tay phải hung hăng nắm chặt lụa trắng, thầm nghĩ, tuyệt đối không thể có chuyện!

Nàng vận nội lực đến cực điểm để đối phó với thế công kế tiếp của Huyết Thiên, nhưng trong lòng lại nói nhỏ với hài nhi trong bụng: “Bảo Bảo, con nhất định phải kiên cường một chút, kiên trì nữa biết không, phụ thân con sẽ tới.”

Mấy lần thấy bàn tay trắng nõn của Mộ Dung Tiểu Tiểu đặt lên bụng, mặt mũi của Huyết Thiên dưới tấm lụa đen khẽ biến, nàng hoài thai đứa bé của Dạ Nguyệt Ly? Như thế, càng phải chết!

Lấy Huyết Thiên làm trung tâm, một đám khí đen lập tức đánh úp tới Mộ Dung Tiểu Tiểu!

Tức Mặc Tuyết Dương đá văng Tri Hàm Yên đang phát điên muốn giết hần, phi thân chạy tới bên cạnh Mộ Dung Tiểu Tiểu, quát lên: “Người chạy nhanh đi!”

Xong rồi xong rồi, mạng nhỏ này của hần không giao ra ở nơi này, cũng phải giao vào trong tay chủ tử nhà mình.

“Tránh ra!” Bộ mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu nóng nảy, khẽ kêu một tiếng!

Không đợi Mộ Dung Tiểu Tiểu kéo hần ra, Tức Mặc Tuyết Dương cũng lập tức phát hiện bất thường, không thể tin được chính là, sau khi hần liều mạng đón lấy chiêu thức của Huyết Thiên, khí huyết cuộn cuộn không nổi, đôi tay đen lại!

Khí đen có độc!

“A...” Vì phân tâm, Mộ Dung Tiểu Tiểu bị một chiêu của Huyết Thiên đánh bay, trong lúc gấp gáp, Mộ Dung Tiểu Tiểu chỉ lo vận nội lực toàn thân chuyển đến bụng, bảo vệ hài nhi trong bụng thật tốt.

“Uych.” Một tiếng, cả người Mộ Dung Tiểu Tiểu như một con búp bê vải rách nát hung hăng nện vào trên tường, nặng nề rơi xuống mặt đất!

“Mộ Dung Tiểu Tiểu!” Tức Mặc Tuyết Dương kêu lên!

Ngay sau đó, chân Huyết Thiên đá qua, Tức Mặc Tuyết Dương cũng bị đá sang một bên, vừa hay rơi vào đúng pháo hoa cách đó không xa!

Ánh mắt hần sáng lên, lập tức nằm lên pháo hoa nhanh chóng đốt.

Mắt thấy hai người đều bị thương, ám vệ môn vẫn bị quán lấy, liều mạng chém giết nhưng vẫn như cũ khó có thể đến gần.

“Đau! Đau như thế khó chịu! E là lục phủ ngũ tạng bị lệch vị trí, xương cốt đau như bị vỡ vụn! Mộ Dung Tiểu Tiểu “ọa” khạc ra một ngụm máu lớn, gần như không thở nổi, rõ ràng cảm thấy được ở dưới có chút dòng chảy nóng chảy ra, đôi tay nàng run rẩy dòi về phía bụng, trong nháy mắt nước mắt tràn mi, nàng không ngừng lâm bẩm “Bảo Bảo, Bảo Bảo, con đừng rời mẫu thân, ngàn vạn lần không được rời mẫu thân mà đi, là lỗi của mẫu thân, mẫu thân không nên tùy hứng ra khỏi cửa, mẫu thân thực sự xin lỗi con, thực sự xin lỗi phụ thân con, tương lai con trách mẫu thân như thế nào cũng được, nhưng đừng rời mẫu thân, không...không nên...”

Tức Mặc Tuyết Dương vừa khạc máu vừa nhìn đôi tay mình cười khổ, trong khoảng thời gian ngắn đã lột một lớp da, thịt mười đầu ngón tay đều bị ăn mòn đau nhói.

Đột nhiên nghe thấy lời của Mộ Dung Tiểu Tiểu, Tức Mặc Tuyết Dương cường chế thân thể bò dậy, thiếu chút nữa bị sợ đến té xuống lần nữa, hần cứng ngắc chuyển động cổ nhìn về phía Mộ Dung Tiểu Tiểu, trong nháy mắt, sức lực toàn thân giống như bị hút khô, đôi môi vô lực mở ra, chỉ mong, không phải như hần nghĩ!

“Tiểu Tiểu...!” Đang lúc này, một tiếng hô cực kỳ đau lòng truyền đến!

Nam Cung Nguyệt Bán không ngờ khi hần còn sống sẽ nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu vô dụng như vậy, nước nờ nghẹn ngào giống tiểu hài tử.

Tiểu Tiểu, muội có biết, muội đau, trong lòng ta cũng như đao khoét, đau đến khó có thể hô hấp.

Hần không biết hần lao đảo nghiêng ngả như thế nào bước tới bên nàng, lại chần chừ động tác như thế nào, nói như thế nào, sợ vừa chạm vào nàng, cảm giác nàng sắp vỡ tan.

Sau đó, hần nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng dụ dỗ nói: “Ta là Việt Bán, Tiểu Tiểu, ta dẫn muội về nhà được không?”

Hần nhớ tới kiếp trước khi gặp nàng, đáy mắt nàng u mê cùng vô dụng, khi hần dắt nàng, ánh mắt nàng lệ thuộc cùng tin tưởng, lúc đó hần mới ba tuổi, sẽ phải bị đưa vào cô nhi viện, vậy mà, ma xui quỷ khiến thế nào hần lại dắt nàng cũng bị bỏ rơi ven đường về cái nhà hoang, hình như, lúc đó hần cũng nói những lời này.

Hần nhớ tới, hần và nàng cực ngây thơ mộng mơ, thời gian ấu thơ đó lại ngắn ngủi, không biết có phải từ lúc đó hần đã quyết định đợi nàng lớn lên hay không.

Hần nhớ tới đoạn vết thương ở trong tổ chức kia, trong suốt năm tháng lạnh lẽo, nàng ở bên cạnh hần, mà cho tới bây giờ bóng dáng trong con người đen nhánh chỉ có bóng dáng của hần.

Hần nhớ tới nàng lớn lên như hoa, thế nhưng hần lại chỉ có thể thủy chung đè nén tình cảm trong lòng, cho đến lúc cuối cùng vì nàng mất mạng.

Hần nhớ tới kiếp này khi mới gặp gỡ thì quanh thân nàng mang theo khí tức bén nhọn mà hần quen thuộc, dành cho kiếp này của hần vui mừng cuồng liệt nhất, hần, rốt cuộc có thể quang minh chính đại yêu nàng rồi.

Hần nhớ tới, gặp lại nàng thì nàng không muốn xa rời nương nhờ trong lòng người khác, ánh mắt nhìn hần không gọn sóng ngọn gió, cũng nói những lời tàn nhẫn nhất, hần tin rằng, nếu có kiếp sau, hần cũng không quên được nỗi đau xót như khoan vào tim này.

.

Oán sao? Hận sao?

Không phải là không có, vậy mà, hần vẫn yêu nàng.

Nàng chỉ yêu người nam nhân kia thôi, Dạ Nguyệt Ly. Nếu không, nàng sẽ không vứt bỏ những gì hần và nàng cùng trải qua, cũng sẽ không lao vào trong ngực người kia, cùng hần ta sinh con dưỡng cái...

Lúc này Mộ Dung Tiểu Tiểu chợt ngừng khóc thút thít, nâng hai mắt đỏ bừng mờ mịt nhìn hần, đột nhiên, nàng níu lấy ống tay áo của hần, vội vàng nói: “Việt Bán, cứu Bảo Bảo, mau cứu Bảo Bảo, hần còn chưa đi, hần vẫn còn, muội biết rõ hần vẫn còn ở....”

“Được, ta lập tức cứu nàng”

Chỉ cần nàng cầu xin, ta liền đồng ý, bởi vì, từ nhỏ ta đã không thể cự tuyệt nàng...

Sau đó, hần nhẹ nhàng bế người nàng lên, chỉ để lại một câu nói cho Huyết môn: “Huyết môn chủ, chắc chắn hôm nào đó Phật Sa môn sẽ bài phong Huyết môn.”

Rồi sau đó, tư thái ngạo nghễ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 147: Chương 108.1: Đại kết cục – Thượng

Mưa lạnh từ trên trời đổ xuống, xen lẫn với tuyết thành những giọt băng, đập thẳng vào mặt đau như dao cắt, gió lạnh thấu xương.

Sát khí lạnh lẽo giống như rắn độc, một giây sau khi lời nói của Nam Cung Nguyệt Bản ra khỏi miệng, rõ ràng cảm thấy nguy hiểm sau lưng chợt tiêu tán.

Ánh mắt Nam Cung Nguyệt Bản như lưỡi dao sắc bén bắn đến, thân thể mỏng manh của Thanh Phong đột nhiên chấn động, nàng mấp máy môi, xoay người về phía Ly vương phủ lao đi. Nàng không chút nào hoài nghi tầm quan trọng của Mộ Dung Tiểu Tiểu trong lòng Nam Cung Nguyệt Bản, đây là hãn không tin tưởng y thuật của nàng, vì thế mới muốn nàng đi tìm Thần Phong lão nhân.

Tiếng cười âm hiểm phía sau vang lên, Nam Cung Nguyệt Bản đang ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng không quay đầu lại, lao về hướng Bản vương phủ cách đó không xa. Hãn cẩn thận ôm lấy người trong ngực, dùng bả vai rộng rãi của mình che mưa cho nàng, hai mắt hãn dịu dàng ngắm nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu còn đang cố gắng bình tĩnh lại, bờ môi nở nụ cười khổ sở, nếu không phải tình huống không cho phép, hãn thật muốn theo đuổi nội tâm xúc động của mình, ích kỷ mang nàng đi xa, nhưng hãn biết chuyện đó chỉ có một bên tình nguyện, cho nên hãn đang nghĩ nếu như thời gian dừng lại ở thời khắc này dù chỉ một giây thôi cũng tốt. Khó có thể quên được, ngoài trái tim đang đau đớn còn có một chút thỏa mãn trong lồng ngực, thật tốt, lúc này hãn đang ôm nàng...

Mục Trạch Dương đến rất nhanh, đi cùng hãn còn có một người thân lạnh thấu xương là Dạ Nguyệt Ly, hãn vừa thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu mặt tái nhợt trên giường, chỉ cảm thấy máu nóng trong cơ thể lạnh như băng của mình từ dưới chân xông thẳng lên đỉnh đầu, trong phút chốc hai mắt đỏ thêm vài phần.

Nháy mắt không khí như dừng lại, nhưng chỉ trong chớp lát lập tức khôi phục nguyên trạng, không có chút bất thường nào. Nam Cung Nguyệt Bản hít hai mắt, đáy mắt âm thầm chuyển động, liếc nhìn đánh giá Dạ Nguyệt Ly một chút rồi lập tức thu hồi tầm mắt, mí mắt rũ xuống, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Mộ Dung Tiểu Tiểu vẫn đắm chìm thật sâu trong sự tự trách của mình, vành mắt nàng đỏ ngầu kinh ngạc như mắt hồn nhìn về hướng bóng dáng thon dài cao lớn đen như mực, rất nhanh người đó tiến đến gần mép giường, hãn khẽ nghiêng người, ngón tay thon dài ẩm áp lau khô nước mắt nơi khóe mắt nàng, mang theo nhiều day dứt, nhẹ nhàng nói: “Thật xin lỗi, huynh đến muộn.”

Thân ảnh hãn đến, như gió lướt qua, mi mắt lay động mang theo nước mắt, truyền đến cảm giác lạnh như băng, Mộ Dung Tiểu Tiểu phát hiện không biết từ lúc nào, hai hốc mắt đã lại ẩm ướt.

Nhẹ chớp mắt, khiến tầm mắt không còn bị nước mắt che mờ, Mộ Dung Tiểu Tiểu mấp máy môi, hít sâu một hơi, nức nở nói: “Là muội có lỗi với huynh...” cũng có lỗi với bảo bảo.

“Nhìn xem, còn nói những lời ngốc nghếch này, đừng suy nghĩ nhiều, trước tiên để sự phụ bất mạch cho muội đã.” Dạ Nguyệt Ly ngồi ở đầu giường ôm nàng, sùng nịnh cười nói, lấy ra khăn gấp giúp nàng lau khô nước mắt lần nữa rồi liếc xéo Mục Trạch Dương đứng phía sau, ý bảo đi đến bắt mạch.

Mục Trạch Dương có một bụng tức giận không có chỗ phát tiết, nếu không phải nhìn vẻ mặt mong chờ của Mộ Dung Tiểu Tiểu tội nghiệp nhìn hãn, hãn thật muốn tóm lấy tên tiểu tử thói Dạ Nguyệt Ly này nghiêm khắc đánh cho một trận, sau đó bắt cóc nha đầu.

“Sự phụ, bảo bảo... Bảo bảo có chuyện gì không?” trong thanh âm Mộ Dung Tiểu Tiểu lộ rõ sự run rẩy, hàm răng cắn chặt môi dưới cho thấy sự bất an của nàng.

Mục Trạch Dương ngẩng đầu khẽ hừ, đã dự tính trước nàng sẽ hỏi như vậy, nói: “Nói giỡn, có lẽ đầu ta ở đây, đồ tôn sao có thể có chuyện gì được, xú nha đầu nguoi quá coi thường sự phụ rồi.”

Nghe được câu này, tâm trạng thấp thòm lo lắng của Mộ Dung Tiểu Tiểu mới biến mất, bình tĩnh trở lại, thật tốt, thật tốt...

Nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu nở nụ cười như được sống lại sau tai nạn, đáy mắt Mục Trạch Dương chợt lóe một tia khác thường nhưng lập tức biến mất, an ủi: “Có nội lực bảo vệ kịp thời, chẳng qua là động thai khí, sự phụ giúp người kê hai thang thuốc bồi bổ thân thể, người bị thương như vậy, nên nghỉ ngơi thật tốt.” nói xong hãn đứng dậy đi ra cửa, trước khi rời đi liếc mắt nhìn Dạ Nguyệt Ly một cái, ánh mắt có thâm ý khác.

“Như vậy là tốt rồi, Tiểu Tiểu, bây giờ muội không nên làm loạn, nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì cần cứ nói với ta.” Nam Cung Nguyệt Bản dịu dàng nói, xong cũng không đợi Mộ Dung Tiểu Tiểu đáp lại đã lập tức vội vã rời đi, bước chân có chút vội vàng.

Hãn chỉ sợ nàng từ chối ý tốt của hãn, hoặc là hãn không muốn nghe thấy hai từ ‘Cám ơn’ từ miệng nàng.

Nam Cung Nguyệt Bản vừa ra khỏi cửa liền thấy Tức Mặc Tuyết Dương cảm kích chấp tay với hãn, rất nhanh bên cạnh có một cô gái sắc mặt khăn trương khẽ quát: “Đừng lộn xộn, không thấy ta đang bồi thuốc sao? Người muốn phế đi đôi tay này à?”

Tức Mặc Tuyết Dương cười khúc khích với Di Tinh, biết điều một chút thu tay lại, đến lúc hần quay đầu lại, Nam Cung Nguyệt Bản đã đi xa.

“Di Tinh, nếu không nhờ có Bản vương, chắc hẳn hôm nay ta và Tiểu Tiểu đã xảy ra chuyện.” Tức Mặc Tuyết Dương thở dài, hồi tưởng lại tình cảnh lúc trên phố, hần biết chính xác điều khiến cho Huyết Thiên nhượng bộ chính là “Phật Sa môn”, nếu không, đổi lại hôm nay là người khác, cho dù là chủ tử cũng sẽ xảy ra một trận ác chiến, Mộ Dung Tiểu Tiểu thật sự sẽ nguy hiểm, mặc dù hần không hiểu vì sao Huyết Thiên đột nhiên muốn hạ độc thủ.

Tay Di Tinh bôi thuốc đột nhiên run lên, để che dấu vết mất tự nhiên, nàng bĩu môi nói: “Không phải là chỉ đến sớm hơn chủ tử một bước sao.” Tuy là nói như vậy, nhưng nàng nhớ lại lúc đó, có trời mới biết khi nàng thấy Tức Mặc Tuyết Dương bị thương nặng như vậy, trong lòng nàng có bao nhiêu sợ hãi, hiện tại lại thấy hai tay đen nhánh của hần, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Tóm lại là người ta giúp chúng ta một lần.” hần thay chủ tử nói lời cảm ơn không có gì đáng trách.

“Đừng quên người là người của ai, hần là tình địch của chủ tử.” Di Tinh tức giận tròn mắt nhìn Tức Mặc Tuyết Dương một cái, sau khi cất chai thuốc, hết sức cẩn thận băng lại giúp hần, cảnh cáo “Mấy ngày tới không được để dính nước, nếu đôi tay này bị phế, lão nương sẽ không gả cho người vô dụng.”

Trong lòng Tức Mặc Tuyết Dương lại không ngừng suy ngẫm hai chữ ‘tình địch’ này, lại nghe được ‘đe dọa’ của Di Tinh nhất thời cười toét miệng, hần xấu xa nói: “Tình nhi, muội yên tâm, huynh rất khỏe mạnh. Chẳng qua muội đã là người của ta rồi, không gả cho ta cũng không được.”

Di Tinh liếc hần một cái, tức giận nói: “Ít nói lời vô nghĩa, lão nương ta như hoa như ngọc, còn lo không có ai lấy sao?”

Nhất thời Tức Mặc Tuyết Dương vung tay, băng gạc còn chưa quấn xong, dựa sát lại Di Tinh vòng tay giữ nàng lại, giả vờ tức giận nói: “Tình nhi, muội như vậy là không đúng, nếu tay ta thật sự bị phế, sao muội có thể mang theo hài tử đi tái giá được?”

Thấy Tức Mặc Tuyết Dương không để ý tay bị thương mà làm loạn, miệng lại nói linh tinh, Di Tinh tức giận đến mức muốn đập hần vài cái, nghĩ đến hần còn đang bị thương nên nhẫn nhịn quát nhẹ: Tức Mặc Tuyết Dương, nếu người ngại dư thừa hai tay, ta lập tức có thể giúp người phế bỏ!”

“Đừng, Tình nhi, huynh đau quá, a, tay huynh đau quá...”

“Hiện tại biết đau?”

“Tình nhi, mau cứu huynh, huynh đau chết mất...”

“Đáng đời...”

“A, Tình nhi, muội thật tàn nhẫn, nhất định là muội muốn huynh chết, rồi mang theo hài tử tái giá...”

“Người nó linh tinh cái gì đó, ở đâu ra hài tử.”

“Hừ, huynh cố gắng như vậy, nhất định là có.”

“...”

Trong sương phòng.

“Nha đầu, có muốn ngủ một chút không?” Dạ Nguyệt Ly vừa quan tâm hỏi, vừa cởi áo ngoài và giầy ra, nhẹ nhàng chui vào chăn ôm lấy người nhỏ vào trong ngực.

Mộ Dung Tiểu Tiểu lập tức giật mình: “Ly?” tâm trạng đang bị treo cao bỗng nhiên rơi xuống, nàng có cảm giác cả người mệt mỏi, cộng thêm thân thể bị nội thương, lúc này thật sự có chút buồn ngủ, chẳng qua là, chẳng nhẽ Ly không có gì muốn nói?

“Ngoan, sau khi tỉnh dậy chúng ta sẽ nói chuyện, bây giờ muội cần nghỉ ngơi, đợi chút nữa chúng ta sẽ về nhà, được không?” khuôn mặt Dạ Nguyệt Ly dịu dàng tình cảm, vỗ về người trong ngực nhẹ giọng dụ dỗ.

Hần không trách nàng?

“Thật ra muội chỉ muốn đến cứ điểm Lam Y giáo, phân phó bọn họ điều tra thêm về Huyết môn, không phải vì muội ham chơi mà chạy ra ngoài, huynh đừng tức giận...” Mộ Dung Tiểu Tiểu đưa mắt chăm chú nhìn gương mặt tuấn tú của Dạ Nguyệt Ly, cẩn thận quan sát tâm tình trên mặt hần, thấy vẫn là vẻ mặt sùng nịnh đang nhìn mình, mới một hơi nói hết nguyên nhân sao mình lại ra ngoài, ánh mắt né tránh nhẹ giọng đảm bảo: “Được rồi, sau này muội sẽ không gạt huynh trốn ra ngoài nữa...”

Dạ Nguyệt Ly nhẹ hôn lên trán nàng, khẽ thở dài nói: “Nha đầu, huynh có thể cái gì cũng không cần, nhưng chỉ có muội...”

Hần làm sao có thể trách nàng, hần chỉ hận mình không đủ mạnh, không thể bảo vệ nàng tốt hơn, hần có thể mất đi tất cả, cho dù là hài tử trong bụng nàng, trừ nàng...

Nếu không có nàng, hần sống còn có ý nghĩa gì?

Mộ Dung Tiểu Tiểu chui vào trong ngực Dạ Nguyệt Ly, ôm eo hần thật chặt, hít lấy hơi thở có thể làm nàng an lòng kia, nhắm mắt khẽ cười nói: “Ly, đợi

chuyện này kết thúc, chúng ta không để ý thế sự, tìm một nơi thế ngoại đào nguyên giống như Thần Phong cốc, mọi người một nhà vĩnh viễn sống cùng nhau được không?”

Khép lại cuộc sống ồn ào hỗn loạn, nàng chỉ muốn những tháng ngày bằng phẳng, có hán, có hải tử, vậy là đủ rồi.

“Ừ, mọi chuyện nghe theo muội.”

...

Chính viện Bản vương phủ.

“Chủ tử, độc trong cơ thể người còn chưa hết, nếu còn để Mộ Dung cô nương trong phủ, sợ rằng không ổn.” Thanh Phong do dự mấy lần, cuối cùng không thể không nói.

Nam Cung Nguyệt Bản ngồi ở ghế chính diện, tay cầm chén trà thơm, khẽ nhấp miệng, sau đó thông thả nói: “Thanh Phong, đừng quên thân phận của mình, gần đây người làm việc càng ngày càng không có hiệu quả, xem ra bốn vương phải cho người trở về.”

Trong lòng Thanh Phong giật mình, đột nhiên quỳ xuống đất: “Thuộc hạ đáng chết, mong chủ tử thứ tội.”

Cát Tường đứng một bên lo lắng, há miệng, cuối cùng cũng không dám cầu xin cho Thanh Phong, nhìn vương gia nói nhẹ nhàng như vậy, kì thực là người đã tức giận. Hán hầu hạ bên người Vương gia đã nhiều năm, hiểu rõ vị chủ tử này, ngoài mặt dịu dàng nhưng kì thực tính tình là vô cùng lạnh lùng, đừng nói là lạnh nhạt với hạ nhân bọn họ, ngay cả đối với mẫu phi trong cung cũng là lạnh nhạt. Nếu như hán mao muội mở miệng, cũng sẽ không ngăn được chủ tử?

Nam Cung Nguyệt Bản đặt chén trà xuống, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt ám áp đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói, cần Bốn vương dạy người?”

“Thuộc hạ không dám, chẳng qua là thuộc hạ lo lắng cho sức khỏe của chủ tử, mong chủ tử lượng thứ.” Thanh Phong cúi đầu thấp xuống, hai mắt trong suốt không sợ hãi, giờ phút này nàng tràn đầy ảo não, nàng xác thực đã vượt quá khuôn phép.

Bỗng nhiên nàng nhớ đến mẫu thân đã từng nói với mình, nếu tâm của nam nhân ở trên người người, người sẽ rất quan trọng, nếu không đặt trên người người thì cho dù người nguyện ý hóa thành tro bụi dính vào chân của hán, hán cũng không muốn, nhất định gạt bỏ người.

Hán bây giờ đang đặt tâm trên cô gái tên Mộ Dung Tiểu Tiểu kia, vì thế đối với sự quan tâm của nàng ngoảnh mặt làm ngơ.

Nam Cung Nguyệt Bản lạnh lùng nhìn Thanh Phong đang quỳ trên mặt đất, thanh âm chìm xuống: “Làm tốt chuyện người được giao là được, chuyện của Bốn vương không cần người quan tâm, nếu như tái phạm lần nữa, lập tức trở về.”

Nghe vậy, Thanh Phong nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, không dám nghĩ nhiều hơn nữa: “Thuộc hạ hiểu.” nàng nhìn lên, xin chỉ thị: “Vậy bên Hoàng thượng nên xử lý như nào?”

Nam Cung Nguyệt Bản phất tay áo đứng dậy, lạnh lùng cười một tiếng: “Chính bản thân hán còn không lo được, cũng không rảnh lo chuyện Bốn vương tự ý xuất phủ? Không cần để ý đến.”

“Dạ.”

...

Hạ nhân đang sắc thuốc, Mục Trạch Dương đứng giữa đang nhắc nhở hạ nhân canh lửa, cảm giác có động tĩnh phía sau, đột nhiên hán quay đầu lại, cảm quát tức giận chỉ về phía Dạ Nguyệt Ly, giọng nói khó chịu: “Tiểu tử chết tiệt, người đợi đây, đợi nha đầu tốt lên, ta sẽ mang theo nàng trốn đi.”

Trong nháy mắt Dạ Nguyệt Ly đen mặt, gương mặt tuấn tú co quắp không ngừng, hán nghiêng răng nghiêng lợi phát qua cây quạt mở trước mặt, mặt buồn rười rượi găm nhẹ: “Ít nói linh tinh đi.”

“Bỏ trốn”? Lời nói ra khỏi miệng, đây gọi là già mà không kính, xú lão đầu!

Mục Trạch Dương có chút á khẩu, tốt thôi, câu này quả thật có chút khoa trương. Hán sờ sờ lỗ mũi, phần nộ xoay người, nhìn xuống lò lửa rồi nói: “Nha đầu ngu rồi?”

“Ừ, rốt cuộc nàng xảy ra chuyện gì?” Dạ Nguyệt Ly chính là thừa lúc Mộ Dung Tiểu Tiểu ngủ thiếp đi mới tới đây, đến hỏi rõ ràng ánh mắt của Mục Trạch Dương trước lúc dời đi là có ý gì.

Mục Trạch Dương không kiềm nén được tức giận trong lòng: “Ta nói Dạ Nguyệt Ly người là tiểu tử hồ đồ, lão đầu ta không quan tâm người ở đây bận rộn chuyện gì, nhưng hiện tại nha đầu mang thai, người càng phải để ý nha đầu nhiều hơn, nhưng lần này người lại không làm tròn trách nhiệm.”

Mi tâm Dạ Nguyệt Ly nhú chặt lại, có lẽ hán đã khẳng định suy đoán trong lòng mình, hán nói: “Hải tử có chuyện sao?”

“Nha đầu...” nét mặt già nua của Mục Trạch Dương âm trầm, thờ dài nói: “Mặc dù nha đầu kịp thời bảo vệ hải tử trong bụng, sẽ không sinh non, nhưng

động thai khí là thật, lão đầu ta chỉ sợ hài tử sinh ra sẽ có chỗ thiếu sót.”

“Không phải người nói không có chuyện gì sao?” ánh mắt Dạ Nguyệt Ly sâu thẳm, lời nói lạnh như băng hỏi, cả người từ trong ra ngoài phát ra khí lạnh dồn ép Mục Trạch Dương.

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Chương 108.2: Đại kết cục – Thượng.

Đầu Mục Trạch Dương tê dại, tuy hắn là sư phụ của Dạ Nguyệt Ly nhưng đồ đệ này có lúc âm trầm đến mức ngay cả hắn cũng có chút chống đỡ không nổi, hắn cau mày nói: “Người cũng không phải không thấy đáng về lúc đó của nhà đầu, ta muốn nói một chữ không, nàng còn không hồng tị tại chỗ sao?”

Quả thực như vậy, người trong lòng hắn chưa từng khóc như vậy. Thật ra trong lòng Dạ Nguyệt Ly hiểu rõ hơn ai hết, trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu mong đợi thể nào đối với hài nhi chưa ra đời này, nếu không, nàng cũng sẽ không hung phấn một đêm không ngủ sau khi biết mình mang bầu, còn nói, sau khi sự tình này kết thúc, muốn một nhà vĩnh viễn ở cùng một chỗ.

Nếu đột nhiên cho nàng biết đứa bé khác thường, nàng sẽ thế nào? Dạ Nguyệt Ly không dám nghĩ, hắn hung hăng đánh một quyền lên tường, phát ra tiếng vang nặng nề, hắn không dùng chút nội lực nào vậy mà mặt tường lại lõm vào.

Mặt hắn hung ác nham hiểm đứng ở trước cửa được phòng, môi mím chặt cứng như đá, con mắt đỏ rực nhìn chòng chọc vào được trên bếp.

“Không phải người là thần ý sao? Được tốt cũng lấy ra đứa người!”

“Người cho rằng ta sẽ keo kiệt thuốc sao? Thay vì lo lắng tương lai sinh hạ đứa bé khác thường, tinh thần lại chán nản, lão đầu ta đề nghị...” Mục Trạch Dương tạm ngừng lại, quay mặt, không đành lòng nói: “Buông tha đứa bé này thôi, các người còn trẻ, còn có thể lại sinh...”

“Câm miệng!” Dạ Nguyệt Ly lạnh lùng tròn mắt nhìn Mục Trạch Dương một cái, hắn nhìn sư phụ chăm sóc hắn từ nhỏ đến lớn, cười lạnh nói: “Người cho rằng sau khi nàng biết tình hình thực tế sẽ đồng ý?”

“Cho nên mới phải gạt nàng. Trước khi vết thương nàng bình phục tốt, người phải đưa ra quyết định.” Trong lòng Mục Trạch Dương cũng bất đắc dĩ.

.....

Lò than đang đốt không xua đi được rét lạnh của mùa đông, trong giấc mộng có thể nghe được tiếng gió lạnh gào thét ngoài cửa.

Sau khi Mộ Dung Tiểu Tiểu tỉnh lại phát hiện sắc trời đã tối, chẳng biết trong phòng đã đốt đèn từ lúc nào, trong phòng bao phủ màu vàng ấm áp dịu dàng, mà Dạ Nguyệt Ly không có ở bên gối.

Trên người lưu lại đau đớn khiến nàng chợt hiểu ra nàng đang ở nơi nào, nàng chậm rãi ngồi ở đầu giường, cẩn thận phủ chăn che kín mình, đôi tay bó lấy đầu gối mình, tóc đen nhánh như sợi tơ xỏa ra sau lưng, nhìn mắt xuống mới phát hiện mình đã được thay quần áo sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái. Nhớ tới Dạ Nguyệt Ly, bàn tay trắng nõn của Mộ Dung Tiểu Tiểu đặt lên bụng, bờ môi nở ra nụ cười nhợt nhạt.

Nàng không biết mình đã ngủ bao lâu, nhưng lúc này nhớ tới tình cảnh giữa đường kia gần như là mơ, nàng hết sức bất đắc dĩ chống đỡ chán trên hai đầu gối, xem ra Triệu Thi Mộng thật sự bị nàng và Đường Tuyên Tuyên làm liên lụy.

Tóc dài chậm rãi chảy từ sau lưng xuống, nhẹ nhàng rải ra hai bờ vai nhỏ yếu của nàng, nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân có ý nhẹ nhàng. Mộ Dung Tiểu Tiểu không ngẩng đầu lên, nhìn qua khe hở cánh cửa, thấy cặp giày thêu hoa văn tường vân xuất hiện trong tầm mắt nàng, trong giây lát, bóng dáng kia ngồi xổm xuống, bàn tay trắng nõn xoa mái tóc của nàng, từ từ chải tóc.

Mộ Dung Tiểu Tiểu gần như phản xạ né tránh ngay, không phải Dạ Nguyệt Ly!

“Sao ngủ ít vậy?” Ánh mắt Nam Cung Nguyệt Bản tối sầm lại, sau đó đứng dậy ngồi ở mép giường cách Mộ Dung Tiểu Tiểu không xa lắm, nhưng cũng không gần, ít nhất, đưa tay vẫn có thể chạm đến nàng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngẩn ra, nàng vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy sự dịu dàng cung chiêu trong con mắt của Nam Cung Nguyệt Bản, ngũ quan của hắn dưới ánh sáng càng thêm nhu hòa, nhưng mới từ bên ngoài vào, trên người còn vương lạnh lẽo trực tiếp bức hơi thở của nàng, làm nàng vốn sợ lạnh càng cảm thấy lạnh hơn.

Cảm thấy thân thể Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ run, Nam Cung Nguyệt Bản lập tức tiến lên ôm lấy nàng, Mộ Dung Tiểu Tiểu kinh ngạc, lập tức giãy giụa, giọng nói rõ ràng mang theo hốt hoảng: “Việt Bản, huynh đừng như vậy...”

“Muội bị thương, đừng lộn xộn.” Nam Cung Nguyệt Bản không để ý đến sự giãy giụa của nàng, chỉ ôm nàng chặt hơn, hân hít vào thật sâu mùi hương trên mái tóc nàng, khỏe mỗi không tự chủ nhẹ nhàng nâng lên.

Mộ Dung Tiểu Tiểu đưa tay còn lại ra đẩy, mà Nam Cung Nguyệt Bản như đoán được nàng sẽ như thế, hai cánh tay cường tráng đi xuống chút, giam cầm nàng trong ngực lần nữa, khiến nàng không thể thoát ra.

Ánh mắt trầm xuống, đôi mày thanh tú của Mộ Dung Tiểu Tiểu nhíu chặt lại, nàng buồn rầu trừng mắt về phía Nam Cung Nguyệt Bản, mà hân vẫn dịu dàng ngắm nhìn nàng như cũ, ánh mắt kia thâm thúy sâu thẳm, khiến nàng không nhìn thấu, cũng khiến nàng hoảng hốt.

“Buông muội ra. . .”

Thấy nàng vẫn không để ý thương thế, có ý muốn thoát khỏi ngực của hân, Nam Cung Nguyệt Bản chỉ đành thỏa hiệp, sau khi buông nàng ra, đôi tay tỉ mỉ luồn một luồng tóc rũ xuống bởi vì nàng lộn xộn ra phía sau, ánh mắt hân bị thương nhìn nàng: “Tiểu Tiểu, vì sao tuyệt tình với huynh như vậy, trước kia muội không thế...”

Thân thể mềm mại của Mộ Dung Tiểu Tiểu đột nhiên run lên, đôi môi nàng mím chặt, không thốt một lời. Đối với Việt Bản, trong lòng nàng trừ cảm kích thật sự không sinh ra cảm giác nào khác.

Đứng dậy xuống đất muốn trốn xa nơi này, Nam Cung Nguyệt Bản lại đè lại hai vai của nàng, nhẹ trừng mắt cứng chiều, lúc sau, hân cong người, bàn tay to lớn nâng chân ngọc mảnh khảnh của nàng lên, giúp nàng đeo giày lông.

Mất hạnh của Mộ Dung Tiểu Tiểu thảng qua tia khiếp sợ, thân thể mềm mại nhất thời lùi về trong chăn lần nữa, mà mắt cá chân còn lại đang trong tay hân, nàng lạnh nhạt nói: “Việt Bản, muội không cần huynh làm những thứ này, muội có trượng phu, cò có hài tử, huynh đối với muội như vậy, không hợp lí.”

Tay Nam Cung Nguyệt Bản cứng đờ, cũng vì vậy mà ngăn ra, Mộ Dung Tiểu Tiểu thu chân vào trong chăn.

“Từ khi nào muội lại đề cao những nghi thức cổ đại xã giao này?” Nam Cung Nguyệt Bản lộ ra nụ cười thần nhiên, ánh mắt dịu dàng rũ xuống, đổi lại làm nàng có chút khó thở, giọng nói trầm thấp thần nhiên: “Nếu Dạ Nguyệt Ly chỉ vì muội ở chung một phòng với huynh mà hiểu lầm muội, loại nam nhân không tin tưởng muội, muội không cần cố chấp với hân.”

“Hân không thế.” Trong ánh mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu cực kỳ chắc chắn, Dạ Nguyệt Ly không phải loại người như thế.

Trong lòng Nam Cung Nguyệt Bản hết sức bài xích ánh mắt kiên định của nàng, ánh mắt hân trầm xuống, sau đó môi khẽ cười khô, nhìn thật sâu vào trong con ngươi trong suốt như lưu ly, giống như ní non nói: “Quả nhiên muội thương hân. . .”

“Ừ, muội yêu hân.” Mộ Dung Tiểu Tiểu nói thẳng thắn, nàng không muốn làm cho chuyện trở nên phức tạp, cũng không muốn Việt Bản lại đặt tâm tư lên người nàng, đây là vô ích.

Nàng lẳng lặng nhìn Nam Cung Nguyệt Bản, lò lửa lúc sáng lúc tối, ánh nến tỏa ra làm gương mặt hân nhu hòa, ngũ quan tuấn mỹ đường nét vô cùng rõ ràng, hân cúi đầu nhẹ nhàng cười ra tiếng, cười cười, bàn tay phủ lên trán, không nhìn thấy mặt của hân nhưng trong tiếng cười không khỏi có chút khổ sở.

Thờ dài, nàng nhẹ giọng khuyên nhủ: “Việt Bản, quên quá khứ đi, huynh xứng đáng với nữ nhân tốt hơn.” Mộ Dung Tiểu Tiểu mở to mắt, nàng biết những lời nàng nói này không thể nghi ngờ là đâm thêm một nhát lên ngực đâm đĩa máu của Nam Cung Nguyệt Bản, nhưng nàng không thể nào yêu Việt Bản, càng không thể buông tha Dạ Nguyệt Ly để sống với hân như kiếp trước, cho nên, nàng chỉ có thể phá sự dịu dàng của hân.

Ngực Nam Cung Nguyệt Bản co rút một trận, mơ hồ đau đớn lần nữa, độc còn sót lại lại bắt đầu quây phá, hân cắn chặt răng, ép trái tim luôn điên cuồng mơ tưởng hảo huyền muốn đoạt nàng bình thường lại.

Không muốn buông tha, là thật sự không muốn buông tha. Ánh mắt hân nóng như lửa nhìn gần nàng, nói: “Rời hân đi, huynh sẽ giống như trước vẫn thương yêu muội, không, so với ngày trước càng thương yêu muội hơn, xem muội như chí bảo, cho muội tất cả những gì tốt nhất, cũng sẽ không để cho muội có một chút uất ức và tổn thương, mà muội, nhất định sẽ yêu huynh, nhất định...”

“Muội sẽ không yêu huynh, kiếp trước như thế, kiếp này cũng thế.” Một câu của Mộ Dung Tiểu Tiểu đánh vỡ tất cả kiên trì của Nam Cung Nguyệt Bản.”

Thân thể Nam Cung Nguyệt Bản chấn động, huyết dịch bấp thịt cả người trong chớp mắt cứng ngắc giống như bị đóng băng đến cực điểm, con mắt đen như mực của hân đột nhiên thâm trầm làm người ta không thể nhìn ra hi vọng của hân lúc này, nhưng hân đột nhiên nắm chặt bả vai nhỏ yếu của nàng, giọng nói lạnh lùng cứng rắn: “Muội sẽ yêu ta, muội sẽ! Muội không thừa qua làm sao biết được sẽ không, huynh sẽ khiến muội yêu huynh, muội nhất định sẽ yêu huynh!”

Dạ Nguyệt Ly đứng sững ở ngoài cửa sương phòng, tay đang cầm khay, trên khay để đầy món ăn nóng hổi đang tỏa mùi hương, đây chính là thành quả lao động suy nghĩ hai canh giờ của sủng ái người nào đó thành họa của hân.

Giờ phút này hân có một loại kích động rất muốn không chút nào bắn khoan xông vào trong phòng dùng một chưởng đánh bay tên tình địch chết tiệt kia, sau đó mau chóng ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu hùng dũng tuyên bố, nữ nhân này là của một mình hân, ai cũng không được phép mơ ước!

Từ sau lưng truyền đến tiếng bước chân, chỉ nghe giọng điệu không bao giờ thay đổi của Toái Nguyệt: “Chủ tử, tìm được cứ điểm của Huyết môn, nhưng cũng không thấy Huyết Thiên và thi thể của lão phu nhân.”

Dạ Nguyệt Ly liền giật mình rồi sau đó đột nhiên quay đầu lại, con mắt lạnh lẽo nhìn về phía Toái Nguyệt, môi mòng chỉ khạc ra một chữ: “Giết.”

Ngay sau đó Toái Nguyệt lĩnh mệnh rồi đi.

Mà cũng trong lúc đó Dạ Nguyệt Ly nghe được tiếng nói bên trong phòng của Mộ Dung Tiểu Tiểu: “Vây huynh giết chết muội đi.”

Về mặt mọi người không giống nhau.

Thiếu chút nữa Dạ Nguyệt Ly buông tay đồ thức ăn.

Ánh mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu trong suốt, chỉ chính nàng biết, là nàng có ý như thế, chỉ vì khiến Việt Bản hoàn toàn chết tâm.

“Mộ Dung Tiểu Tiểu, huynh chưa bao giờ biết, muội cũng có thể độc ác đến mức độ như thế này.” Ngay cả chết cũng không muốn yêu hắn.

Từ lúc nàng bắt đầu, hắn liền mơ hồ hiểu rõ trái tim nàng thuộc về người khác, nhưng so với yêu nàng, hắn lại càng không muốn nàng có chút thương tổn nào chứ đừng nói đến giết nàng, hắn sợ thấy sự chán ghét căm hận trong mắt của nàng với hắn, nên không sao hắn không dám dùng thủ đoạn hoặc cưỡng ép nàng.

Có lúc, hắn cũng muốn tự nhiên buông tay, hoặc nghĩ tới quên, nhưng nàng trong lòng hắn càng ngày càng rõ ràng, dù không gặp nàng. Thử hỏi mấy chục năm yêu say đắm sao có thể nói buông liền buông?

“Nếu kiếp này huynh gặp muội sớm hơn hắn, muội có thể sẽ yêu huynh hay không?”

Nam Cung Nguyệt Bản chậm rãi buông tay, ánh mắt thâm tình phản chiếu dung nhan của nàng, một lần lại một lần, như muốn khảm vào trong lòng, nàng đẹp hơn kiếp trước, cũng khiến hắn động lòng vì nàng, hắn không nhận được nắm lấy bàn tay trắng nõn của nàng nâng lên môi khẽ hôn.

Có lẽ vì động tác này rất giống Dạ Nguyệt Ly cho nên Mộ Dung Tiểu Tiểu rơi vào kinh ngạc quên thu tay lại. Trong lòng nàng bị rung động mang theo hít thở trầm thấp không thông, mà hắn chẳng mảnh manh phát hiện, đưa mắt nhìn nàng, trầm trầm giọng hơi có vẻ đau đớn nói: “Trả lời huynh, Tiểu Tiểu.”

Hơn hai mươi năm làm bạn gần bó kiếp trước đã sớm mất đi, nhưng Việt Bản quan tâm nàng, thậm chí bỏ mạng cứu nàng, ánh mắt vẫn rõ mồn một trước mắt, hắn đau thương như thế, nàng khó có thể kìm nén chưa sót trong lòng, nhưng nàng không thương hắn, hai mươi năm nữa, nàng vẫn sẽ không thương hắn, đây chính là thực tế!

Rất nhanh, mắt mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu thay đổi, bỗng dưng rút tay về.

Tay Nam Cung Nguyệt Bản nhất thời rơi vào không trung, hắn nắm chặt thành quyền, sắc mặt có một yếu ớt, hắn cười cười, đứng dậy, thân thể cao lớn chột cúi xuống, nhân lúc Mộ Dung Tiểu Tiểu không kịp phản ứng hôn lên mi tâm của nàng.

Nàng kinh ngạc ngẩn ra mà hắn nở nụ cười thỏa mãn lấy tay vuốt ve qua nơi hắn vừa hôn, ánh mắt chăm chú nhìn nàng không rời, trầm thấp thì thầm nói: “Huynh biết rõ đáp án trong lòng muội, mà huynh thay đổi chủ ý, thay vì bị muội vô tình cự tuyệt, không bằng để lại trong lòng huynh một phần tương niệm.”

Hắn dứt khoát xoay người, nói: “Nghỉ ngơi thật tốt.”

Nàng rất muốn nói, trên đời này không có nếu như. Nhưng cuối cùng, nàng chỉ nói: “Thật xin lỗi.”

Cái hắn muốn, nàng không cho nổi, nhất định chỉ có thể phụ hắn.

“Ừ. . . Muội có lỗi với huynh. . .”

Nam Cung Nguyệt Bản khoát tay áo, bóng lưng mang theo vài phần cô đơn, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Kinh đô, Triệu phủ.

Gần tới bữa tối, thời điểm toàn bộ Triệu phủ đang huy động tìm người, đình đầu cổ kiêu có ký hiệu Hiến Vương phủ dừng ở cửa đại môn Triệu phủ.

Mặt Triệu Thi Mộng mang khăn che mặt, vốn định không kinh động người khác lặng lẽ trốn vào khuê phòng, nào có thể đoán được hai người Triệu Kỳ Nghị và Triệu phu nhân vừa hay đứng canh giữ ở cửa.

“Mộng Nhi, sao giờ con mới trở về, phụ thân và ta rất lo lắng cho con, suýt chút nữa thì đi báo quan rồi, ngược lại một ngày nay con đi đâu?” Bộ mặt Triệu phu nhân lo lắng.

Ánh mắt Triệu Thi Mộng hung dữ, khi Triệu phu nhân cho là mình nhìn nhầm, chỉ trong nháy mắt, nàng lại khôi phục như thường, chỉ nhàn nhạt nói: “Mẫu thân, con đi dạo một ngày, mệt quá, ngủ trước đã.”

“Ăn cơm xong ngủ tiếp, Mộng Nhi, giọng con sao...” Triệu phu nhân cau mày nghi ngờ hỏi.

“À, có thể đi ra ngoài quá lâu, bị gió rét.”

Triệu Thi Mộng thần nhiên trả lời, tay Triệu phu nhân vừa định kéo khăn che mặt của nữ nhi ra thì thu về, đau lòng nói: “Làm sao làm, đều nói nữ nhi đừng ra ngoài nhiều, người không nghe, lần này tốt rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Chương 108.3: Đại kết cục – thượng

Triệu phu nhân còn đang nói chưa dừng, Triệu Thi Mộng đã nhanh chóng xoay người đi về hướng hậu viện, nàng cố gắng giữ tư thế đi thoạt nhìn giống bình thường, mới trải qua lần đầu tiên, nàng thật sự rất khó chịu.

Triệu Kỳ Nghi ý bảo Triệu phu nhân theo sau hỏi thăm một chút, rồi mới chấp tay nói với nam tử bên ngựa: “Làm phiền Hà thị vệ đưa tiểu nữ về, Triệu mỗ vô cùng cảm kích, không biết tại sao tiểu nữ lại ngồi kiệu Hiến vương phủ trở về?”

“Hôm nay Triệu nhị tiểu thư đi cùng Vương gia và trác phi nhà ta, cùng nhau nói chuyện vô cùng vui vẻ, thấy sắc trời đã tối, trác phi mới sai tại hạ đưa Triệu nhị tiểu thư về, chuyện chỉ có vậy, tại hạ xin cáo từ.”

Triệu Kỳ Nghi đầy mơ hồ, Mộng nhi và Hiến vương cùng nhau nói chuyện vui vẻ? Trong Hiến vương phủ rốt cuộc có âm mưu gì?

Triệu Thi Mộng trở về phòng lập tức đóng kỹ cửa phòng, nàng thấp thỏm bất an gỡ khăn che mặt xuống, sau khi thấy hình ảnh trong gương, nàng không không chế được nội tâm tàn nhẫn, vừa muốn gạt bỏ tất cả đồ vật trên bàn trang điểm xuống, nàng đột nhiên thu tay lại.

Không còn vẻ đơn thuần của tiểu nữ nhân, thời khắc này trái tim nàng đã hoàn toàn bị bóng tối hận thù bao phủ, khuôn mặt nhợt nhạt cảm hận, lại thêm hai cánh môi sưng tấy dị thường làm cho nàng càng giống với ác ma Địa ngục xuất hiện, xấu xí đáng sợ khó coi.

“Mộ Dung Tiểu Tiểu! Người sẽ không được chết từ tế!”

Nghe được tiếng gõ cửa của Triệu phu nhân, nàng giận dữ hét: “Nói với mọi người ta đã ngủ rồi, có chuyện gì ngày mai nói!”

...

Nam Cung Nguyệt Bán đi ra ngoài lướt qua Dạ Nguyệt Ly, cũng không liếc mắt nhìn hán một cái mà lập tức rời đi.

Hồng mâu Dạ Nguyệt Ly híp lại, cười lạnh không nói, mặc dù Nam Cung Nguyệt Bán cũng coi là quân tử, nhưng trong lòng hán cũng không cảm kích, chẳng qua là hán sẽ giữ đúng lời hứa trả ơn thay nha đầu, nếu sau này tên kia vẫn không chịu buông tay, đừng trách hán lòng dạ độc ác.

Đứng bên ngoài một lúc, đợi sau khi Mộ Dung Tiểu Tiểu trong xương phòng ổn định lại cảm xúc, Dạ Nguyệt Ly mới bước vào.

...

Sáng sớm hôm sau, Dạ Nguyệt Ly ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu ngồi kiệu êm trở về biệt viện Ly vương, cho đến lúc hán đặt nàng lên giường, nàng vẫn nằm trong ngực hán chưa từng tỉnh lại, phụ nữ có thai thích ngủ, hôm nay hán đã được trải nghiệm.

Bên trong biệt viện Ly vương xuất hiện một vị khách hiếm thấy.

“Dạ Nguyệt Ly, nữ nhân của người hạ độc khiến ái phi của Bôn vương bị sung miệng, người tính làm sao bây giờ?” Nam Cung Nguyệt Hiến không kiềm chế được tức giận nhìn nam tử đang thần nhiên ngồi uống trà bên cạnh.

Dạ Nguyệt Ly cũng không ngẩng đầu lên nhú mày, trong đầu nhanh chóng nhớ lại chuyện Mộ Dung Tiểu Tiểu kể hôm qua hình như có đề cập đến một chuyện như vậy, không phải là xuân dược sao, làm sao lại biến thành độc dược rồi?

“Có biết nguyên nhân không?” Dạ Nguyệt Ly liếc mắt nhìn Tức Mặc Tuyết Dương hỏi chuyện hôm qua.

“Phu nhân nói là... Nói là... Nữ nhân kia... miệng thúi quá... Người nhất thời không kiềm chế được nên... nên...” Tức Mặc Tuyết Dương cúi thấp đầu, ấp úng nói, nhìn thân thể run run như là sợ hãi, kì thực Tức Mặc Tuyết Dương đang vất vả và nhin cười.

“Khinh người quá đáng!” Nam Cung Nguyệt Hiến gầm lên.

“Người đầu, đưa mười mỹ nhân đến Hiến vương phủ, nhớ kỹ, nhất định không được chọn người có miệng thúi!” Dạ Nguyệt Ly vung tay lên ra lệnh.

“Ngươi! Ngươi có ý gì!” Nam Cung Nguyệt Hiền nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Hiên vương không hài lòng? Vậy thì sở thích của Hiên vương cũng thật quá đặc biệt rồi.” Dạ Nguyệt Ly vẻ mặt không dám tin.

“Ngươi, ngươi lợi hại!” Nam Cung Nguyệt Hiền tức giận bỏ đi.

Người vừa đi khỏi, mặt lạnh Dạ Nguyệt Ly nhanh chóng trầm xuống, “Đi, theo dõi hắn.”

Tức Mặc Tuyết Dương thu lại tâm tình, lĩnh mệnh rời đi, cũng đúng lúc hắn muốn nhìn xem rốt cuộc Hiên vương có dụng ý gì.

Tại Triệu phủ trong kinh thành.

“Như thế nào?” Triệu Kỳ Nghị chấp tay sau lưng, thấy thủ hạ mình phái đi đã trở về, trầm giọng hỏi.

“Hồi bẩm tướng quân, ty chức thấy Hiên vương từ sáng sớm đã đến biệt viện Ly vương, lúc trở ra vẻ mặt vô cùng tức giận, miệng lầm bầm Ly vương không biết điều phân biệt phải trái, dung túng Ly vương phi tương lai làm cản. Ty chức muốn vào biệt viện Ly vương thì bị ngăn lại.”

“Cha, con đã nói người đàn và kia lòng dạ ác độc, cha lại còn phái người đi hỏi chuyện, sao nàng có thể nói sự thật, ngay cả Hiên vương đến cửa cũng không có tác dụng, chẳng lẽ người muốn nữ nhi bị hại chết mới bằng lòng tin tưởng sao?” cánh môi vẫn chưa hết sung đỏ, khuôn mặt Triệu Thi Mộng vẫn che sau chiếc khăn lụa mỏng, chỉ để lộ hai mắt ra ngoài, lại vì oán hận cực độ mà biến thành màu đỏ.

Đêm qua Triệu Kỳ Nghị và Triệu thị đã tính toán muốn đi vào phòng của nàng, thấy nàng muốn che giấu không ra ngoài, Triệu Thi Mộng đã nói hết chuyện ngày hôm qua, bao gồm cả chuyện Mộ Dung Tiểu Tiểu hạ độc với nàng như thế nào, hại nàng thất thân với Hiên vương, tất cả đều nói rõ ràng. Trái với Triệu thị lửa giận ngút trời, Triệu Kỳ Nghị lại tinh táo nói muốn tra rõ chuyện này, Triệu Thi Mộng thâm nghĩ rốt cuộc tiện nhân Mộ Dung Tiểu Tiểu chết tiết này đã hạ mê được gì với cha nàng, vì sao người luôn không đứng về phía người trong nhà.

Về mặt Triệu Kỳ Nghị ngưng trọng, hắn không nguyên tin tưởng một người vân đạm phong thanh, không thanh quyền thế như Mộ Dung Tiểu Tiểu lại có thể làm ra chuyện độc ác như vậy, nhưng chuyện Hiên vương đến biệt viện Ly vương đòi công đạo cũng là thật.

“Đến Hiên vương phủ, báo cho Hiên vương biết binh phủ của bốn tướng quân đã som giao lại, nói người không cần làm những chuyện dư thừa.” Triệu Kỳ Nghị trầm giọng ra lệnh cho thủ hạ đang đứng một bên.

“Ty chức tuân lệnh.”

“Cha, người có ý gì.” Triệu Thi Mộng hồ nghi nhìn Triệu Kỳ Nghị, trực giác nói cho Triệu Kỳ Nghị biết chắc chắn chuyện này và nàng có liên quan.

Triệu Kỳ Nghị suy tư chút nữa đứng không vững, hai mắt lão mông lung phủ một tầng hơi nước, không khỏi ngẩng đầu lên hỏi trời: “Triệu gia ta rốt cuộc đã gây ra nghiệp chướng gì?” Hắn đau lòng nhìn đến nữ nhi duy nhất còn bình thường này, cả đời hắn dưới gò không có nhi tử, vất vả lắm mới có được hai nữ nhi bảo bối, bây giờ đại nữ nhi đã ngây ngốc như trẻ nhỏ, nhị nữ nhi vì hắn mà bị cuốn vào chuyện tranh quyền đoạt vị, nói cho cùng là do hắn bắt lực.

“Mộng nhi, con nghe cha nói, vì thúc đẩy hôn sự của con, cha đã bí mật nộp lại binh phủ tướng quân, như vậy cũng giúp Triệu phủ được bình an.” Dù sao bị đế vương nghi ngờ cũng không phải là chuyện tốt, “Mọi người trong triều cũng không biết cha đã mất binh quyền, còn chuyện tại sao Mộ Dung tiểu thư lại đối xử với con như vậy cha thực không rõ, nhưng Hiên vương thừa dịp gây chuyện là cố ý, chuyện Hoàng gia tranh giành sóng ngầm mãnh liệt, cha không muốn con bị cuốn vào.”

Triệu Thi Mộng nghe xong vẫn chưa hiểu rõ, Hiên vương muốn cưới nàng là vì binh quyền trong tay cha? Khó trách Nam Cung Nguyệt Hiền nói dùng vị trí chính phi trao đổi. Nàng có thể không vì trình tiết mà gả cho tên cầm thú kia, nhưng nếu không gả, làm sao nàng có thể cùng đi lên ngôi vị hoàng đế cùng Nam Cung Nguyệt Hiền, trở thành mẫu nghi thiên hạ? Quan trọng nhất là, muốn giết chết con tiện nhân Mộ Dung Tiểu Tiểu kia, không có quyền thế làm sao có thể làm được?

Nàng lo lắng hỏi: “Cha, con đã thất thân cho Hiên vương, cho dù người không có binh phủ, chẳng nhẽ hắn muốn rũ bỏ trách nhiệm? Tướng quân phủ của chúng ta sao có thể bị coi thường như vậy?”

“Mộng nhi, con đã quyết định?” nét mặt già nua của Triệu Kỳ Nghị đau thương buồn bã, chuyện cho tới lúc này, hắn cũng không trách nữ nhi của mình được. Trong lòng hắn, thay vì Mộng nhi gả cho người tính cách u ám như Hiên vương, chẳng thà gả cho người tính tình dịu dàng như Bán vương còn tốt hơn. Mà vinh quang Hoàng gia kia, có muốn cũng vô dụng, gần vua như gần cọp, hắn đã sớm nhìn rõ.

Triệu Thi Mộng ngăn ra, che dấu chột dạ, nàng hét lớn: “Cha, con không gả cho hắn thì còn có thể gả cho ai!”

“Trước phải xem thái độ của Hiên vương thôi.” Phất tay áo, Triệu Kỳ Nghị rời đi trước.

Nhìn bóng lưng Triệu Kỳ Nghị, mi tâm Triệu Thi Mộng nhăn lại, trong mắt có oán hận, nàng nói: “Cha, thứ cho nữ nhi nói thẳng, người đường đường là Đại tướng quân, vì sao luôn nhẫn nhịn như vậy, tỷ tỷ bị hại, nay Mộng nhi bị thất thân, nếu người đã không muốn giúp nữ nhi thì thôi, nếu có ý muốn ngăn cản nữ nhi, người nên bỏ ý định đó đi thôi.” Con tiện nhân Mộ Dung Tiểu Tiểu kia, nàng nhất định phải làm cho nàng chết khổ sở, nàng và tỷ tỷ bị hại, nàng muốn con tiện nhân kia trả giá trăm ngàn lần!

Bước chân Triệu Kỳ Nghị hơi chậm lại, trong nháy mắt bóng lưng cao lớn đồ sộ kia dường như già đi mấy phần, hắn lắc đầu, chán nản rời đi. Hắn hoài

niệm lúc chinh chiến sa trường cũng các tướng sĩ, mất đi nhiệt huyết cuộc sống, nếu cho hấn lựa chọn lần nữa, hấn tình nguyện cùng vợ con vĩnh viễn ở một góc bên kia thành, chỉ cần mọi người trong nhà yên bình sống qua ngày.

Nam Cung Nguyệt Hiền biết được Triệu Kỳ Nghi đã không còn giữ binh phù, trong lòng tức giận không thôi, thầm mắng Triệu Kỳ Nghi kia thật vô dùng, cho rằng nộp lại binh phù thì lão gia sẽ hiểu ý và có thiện cảm sao? Quả là ngu ngốc không ai bằng! Nắm binh quyền mới là tấm lá chắn bảo vệ tính mạng!

Đến thời điểm mấu chốt, để tạm trấn an Triệu phủ, Nam Cung Nguyệt Hiền đành phải nói: “Bỏn vương sẽ xin thánh chỉ ban hôn từ phụ hoàng.”

Âu Dương Tĩnh dẫn theo thị nữ vốn định đưa đến một bát súp bổ cho Nam Cung Nguyệt Hiền, đứng ở cửa thư phòng vừa lúc nghe được chuyện hai người nói với nhau, ánh mắt nàng quý dị, nhưng ngay sau đó nàng nhẹ nhàng cười với thị nữ phía sau nói: “Vương gia đang bận, chúng ta lát nữa hãy đến.”

Nửa tháng trôi qua, trong kinh thành xảy ra vài chuyện lớn.

Hoàng thượng lâm bệnh nặng, Triệu nhị tiểu thư vốn phải gả cho Bân vương lại sắp gả vào Hiền vương phủ, trong kinh thành không ai không bàn tán, thậm chí vị Triệu tiểu thư này nhất định thấy Bân vương không còn sống được bao lâu nữa lập tức không biết liêm sỉ chuyển sang Hiền vương, mà ở thời kỳ nhạy cảm này lại truyền ra tin tức bệnh tình của Bân vương có chuyển biến tốt, nhờ có Thần Phong lão nhân diệu thủ hồi xuân, mọi người đều ôm tâm trạng xem kịch vui theo dõi động tĩnh Hiền vương và Triệu phủ.

Thời gian đến gần cuối năm, trước mắt sắp có quốc yến, kinh thành vô cùng náo nhiệt.

Nửa tháng trôi qua, nội thương của Mộ Dung Tiểu Tiểu đã tốt lên, tay của Tức Mặc Tuyết Dương cũng đã hồi phục tốt, nhưng không khí bên trong biệt viện Ly vương lại xuống thấp, có thể nói là người người cảm thấy bất an, chỉ sợ một chút không cẩn thận động đến trên đầu chủ tử đang tâm tình không ổn định, đến lúc đó có thể mạng nhỏ của mình cũng không còn.

Trên bàn ăn trưa, Mộ Dung Tiểu Tiểu yên tâm thoải mái ăn thức ăn Dạ Nguyệt Ly đích thân làm, vẫn như cũ không cho hấn sắc mặt tốt, Dạ Nguyệt Ly ở ngay bên cạnh nhưng cũng keo kiệt không nhìn hấn một cái.

Mục Trạch Dương mừng rỡ ngồi ở đây, từng ngậm từng ngậm ăn thức ăn tỏa ra hương thơm ngào ngạt, vẻ mặt có chút hả hê, tiểu tử này là không tôn kính người già, hừ hừ, đây là báo ứng.

“Chỗ này không có đồ ăn cho người.” Dạ Nguyệt Ly không chút nề tình nói, đối với xú lão đầu, từ trước đến giờ hấn đều không có sắc mặt tốt, nhìn nhạ đầu không để ý đến hấn, lại còn vỗ tay khen hay, sự phụ như vậy, thế gian này chỉ có một người.

“Hắc, tiểu tử nguoi...” Mục Trạch Dương ghen hòng

“Nha đầu, muối thích ăn măng giòn sốt tương gà, ném thử xem mùi vị thế nào.” Không nhìn đến bộ mặt tức giận của Mục Trạch Dương, Dạ Nguyệt Ly ân cần gấp đũa măng đưa đến khóe miệng nàng, dịu dàng dụ dỗ nói.

“...” Mộ Dung Tiểu Tiểu cười phiên diện.

Dạ Nguyệt Ly bắt đầu dĩ cười khê, ánh mắt dừng trên ngời nàng vẫn dịu dàng như trước, tràn ngập đau lòng và cung chiều, hấn thật không có cách nào với nàng, kể từ hai ngày trước lúc hấn khuyên nàng bỏ đi hải tử trong bụng, nàng lập tức không để ý đến mình, đừng nói đến trò chuyện, ngay cả buổi tối cũng không đồng ý cho hấn ngủ cùng với nàng, khiến hấn mỗi đêm chỉ có thể chờ lúc nàng ngủ thiếp đi, mới lén vào phòng ôm nàng ngủ một lúc, đến gần sáng lại bất động thanh sắc rời đi, việc này thật sự quá khó chịu.

Xem ra tự mình xuống bếp cũng không cầu được tha thứ của nàng, phải thay đổi biện pháp, Dạ Nguyệt Ly nghĩ như vậy.

Sửa soạn trước, Y Na đến.

“Bà ngoại, sao người còn chưa ngủ?” sau khi đuổi Dạ Nguyệt Ly đi, Mộ Dung Tiểu Tiểu một mình độc chiếm cả sường phòng.

“Ừ, đến thăm con một chút.” Y Na hiền lành nhìn người chiếm lấy thân thể cháu gái nàng, cô gái thay thế nàng sống sót ở dị giới, có thể nói là trong lòng ngũ vị tạp trần, nghĩ lại, trong cuộc sống các nàng cũng là người thân nhất huyết mạch tương liên.

Thờ dài, Y Na sâu sa nói: “Tiểu Tiểu, vợ chồng cãi nhau rất dễ làm tổn thương nhau, lại nói Nguyệt Ly muốn bỏ đứa bé kia cũng vì muốn tốt cho con, hấn sợ tương lai con... Ai, hấn rốt cuộc vẫn là quan tâm con, cũng đã ba ngày rồi, con cũng nên tha thứ cho hấn.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu nắm tay Y Na đi đến cạnh bàn ngồi xuống, đưa cho nàng chén trà nóng vào tay, rồi nhẹ nhàng xin lỗi, cười nói: “Đã để bà ngoại phải bận tâm rồi.”

“Làm trưởng bối, quan tâm cũng là chuyện nên làm, thấy con như vậy, thật ra khiến bà ngoại nhớ lại tình cảnh của chính mình.” Hai mắt Y Na nóng lên, dường như xuất thần.

“Bà ngoại đã gặp chuyện như vậy sao?” Mộ Dung Tiểu Tiểu nhẹ giọng hỏi.

Bờ môi Y Na nở nụ cười khổ, thoáng thả nói: “Năm đó mới vào giang hồ, tự tin võ công của chính mình tốt, tâm cao khí ngạo, sau khi gả cho ông ngoại

con, tính tình hấp tấp cũng không thay đổi, thường xuyên đùa giỡn trên trọc ông ngoại con, ông nội con tính tình tốt hiếm có, thành thân mười mấy năm vẫn luôn nhường nhịn ta.” Nói đến đây, Y Na nhìn chén trà, dường như nhớ đến chuyện cũ ngọt ngào cùng Ôn Hinh, ánh mắt hoài niệm toát lên vẻ mềm mại. Đột nhiên, nàng nén tự trách nói: “Nếu không phải ta vì chuyện nhỏ mà cãi nhau với hắn, tùy hứng trốn đi, cũng sẽ không gây họa, liên lụy ông ngoại con vì cứu ta mà bỏ mạng.” cho dù đến lúc chết hẳn cũng chưa từng trách nàng, nhưng trong lòng nàng tràn đầy hối hận, không vì thời gian trôi qua mà giảm bớt đi chút nào, trừ khi tự mình chính tay đâm chết kẻ thù, nếu không nàng vĩnh viễn không thể tha thứ cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Chương 108.4: Đại kết cục – Thượng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu rất muốn hỏi cái chết của Lam Chấn Hiên là như thế nào, mà Y Na lại mở miệng lần thứ hai: “Tiểu Tiểu, về mặt tình cảm không nên quá tùy hứng, có thể có được lòng một người, phải biết quý trọng thật tốt, nói đã đến nước này, bà ngoại đi trước, người cũng sớm nghỉ ngơi một chút đi.”

.....

Một mình Mộ Dung Tiểu Tiểu co rúc trong chăn, đến lúc này mỗi tối nàng lại cực kỳ nhớ nhung mấy điều hòa của hiện đại. Hà hơi làm ấm tay, trong đầu nhớ lại lời khuyên can của Y Na, mỗi đồ mọng nâng lên một nụ cười, thật ra thì nàng nào có giận Dạ Nguyệt Ly, chỉ là nếu lúc này nàng không làm tư thái cũng rắn một chút, để tránh ngày sau bụng có phản ứng gì Dạ Nguyệt Ly lại tới nói với nàng buông tha đứa bé, lạnh nhạt hẳn vài ngày cũng tốt.

Bên này Dạ Nguyệt Ly thấy thời điểm không sai biệt lắm, cẩn thận thuần thực âm thầm vào bên trong phòng, rất dễ nhận thấy chuyện như vậy không phải lần đầu rồi. Hắn cởi quần áo, giày ra, sau khi rón rén chui vào trong chăn, khóa chặt người nào đó từ phía sau vào ngực mình, nhắm mắt lại, trong lòng không khỏi thỏa mãn than thở, quả nhiên, vẫn là ôm nha đầu hắn mới ngủ được an ổn.

“Ừ...” Nghe được tiếng rì rầm làm bầm của người trong ngực, trong lòng Dạ Nguyệt Ly cảnh giác cao độ, trong nháy mắt trong đầu xét qua vô số lý do, đáng tiếc chờ cả ngày cũng không thấy người trong ngực có chút động tĩnh nào.

Thờ một hồi, cũng may, chưa tỉnh.

Kể từ khi nha đầu hoài thai hình như vẫn luôn ngủ rất sâu.

Một lúc sau, hình như Mộ Dung Tiểu Tiểu ngủ không được thoải mái, uốn éo người, chậm rãi lật người.

Bắp thịt toàn thân Dạ Nguyệt Ly căng thẳng, môi mỏng mím lại, bị sợ đến thậm chí quên cả hô hấp.

Lại một lát sau, thấy nàng vẫn hô hấp đều đều, Dạ Nguyệt Ly mới chậm rãi buông cánh tay xuống, ôm người lần nữa.

Mộ Dung Tiểu Tiểu vui khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong lồng ngực của Dạ Nguyệt Ly, khoe miệng há hê nâng lên, cho là nàng không biết hắn sẽ tới bò lên giường mỗi đêm sao? Quá ngây thơ rồi, nếu không phải nàng âm thầm cho phép, hắn có thể được như ý sao?

Trong nội tâm hừ hừ, hai cánh tay di chuyển đến bên hông gầy gò của Dạ Nguyệt Ly, giống như vô ý vuốt ve, chặc chặc cái miệng nhỏ nhắn, làm bầm giống như nói mơ: “Chấn thật tron...”

Dạ Nguyệt Ly rất muốn bắt lấy bàn tay nhỏ bé làm loạn bên hông này, vốn mấy ngày này bị cấm dục, hiện nay không thể không nghỉ ngơi là nha đầu đang trên chọc mình, nhưng hắn lại không dám lộn xộn, sợ nàng tỉnh đuổi hắn đi, chỉ đành phải chịu đựng.

Bảo người nhện.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhất thời nổi lên ác tâm, bàn tay trắng nõn theo thất lưng Dạ Nguyệt Ly leo tới áo lót trước ngực hắn, đã tìm được chỗ nào đó.

Lúc này Dạ Nguyệt Ly tối sầm mặt, điểm điểm đầu mũi nhỏ của nàng, vừa bực mình vừa buồn cười: “Nha đầu thật là nghịch ngợm.” Hắn chậm hiểu nửa cũng biết nha đầu đã sớm tỉnh, xem ra một màn lúc trước là nàng cố ý chọc ghẹo.

Mộ Dung Tiểu Tiểu bị lật tẩy trở nên quẫn bách, nàng mở mắt ra, trợn mắt nhìn Dạ Nguyệt Ly một cái, một bên đẩy Dạ Nguyệt Ly ra mép giường, vừa giả vờ cá giận nói: “Ai cho huynh lên giường sao? Muội còn chưa tha thứ cho huynh.”

Trong nội tâm hô to thất sách, hắn nên chịu đựng, làm bộ như nàng ngủ thiếp đi, như vậy có thể ở lại đến bình minh.

“Bảo bối, đừng như vậy, nào có phu thê nào bất đồng trên giường.” Dạ Nguyệt Ly chết cũng không xuống giường, vừa nói xong còn muốn ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu chặt hơn, cố làm bộ đáng thương nói.

“Đừng dài dòng, muội còn chưa có gả cho huynh.” Hơi sức không sánh bằng Dạ Nguyệt Ly, Mộ Dung Tiểu Tiểu chỉ có thể sử dụng ánh mắt biểu đạt

khó chịu của mình.

“Hải tử chúng ta cũng có rồi, hôn lễ cũng đã chuẩn bị xong.” Dạ Nguyệt Ly đề giọng điệu mình càng thêm dịu dàng, dứt lời, còn hôn một cái lên miệng nhỏ nhắn của nàng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu sững sờ: “Á, sao huynh không khuyên muội buông tha đứa bé?”

Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, Dạ Nguyệt Ly thâm tình chăm chú nhìn nàng, tim mềm mại đến có thể chảy ra nước: “Mọi chuyện có thể mất đi muội, huynh đều không biết làm, nha đầu, sao muội lại không hiểu?”

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhất thời tươi cười rạng rỡ.

“Bảo bối, muội cười cái gì?” Dạ Nguyệt Ly vuốt ve gò má mềm mại của nàng, không nhận được hôn một cái, suy nghĩ một chút, lại hôn môi của nàng một cái.

“Không phải huynh đã sớm nói, lúc trước khuyên muội như vậy, muội còn tưởng rằng huynh muốn bỏ Bảo Bảo.” Mộ Dung Tiểu Tiểu ôm lên cổ của hắn, uất ức nói.

Hải tử của bọn họ, sao hắn lại không thương? Chỉ là: “Nếu thật sự như lời sư phụ nói, nha đầu, huynh sợ đến lúc đó muội...” Không chịu nổi thực tế tàn khốc.

“Sư phụ cũng nói không chắc chắn rồi, hiện tại kết luận quá sớm là không đúng.” Nói gì sinh ra được sẽ là quái thai, quả thật lời nói vô căn cứ.

“Nha đầu...” Dạ Nguyệt Ly há miệng, còn muốn nói điều gì.

“Ngừng.” Bàn tay trắng nõn của Mộ Dung Tiểu Tiểu che môi mòng của Dạ Nguyệt Ly, mặt trịnh trọng nói: “Đánh cược một lần, bốn tháng, bốn tháng là hải tử có thể thành hình, đến lúc đó huynh sẽ cho rằng muội kiên trì đúng.” Nàng kéo tay Dạ Nguyệt Ly đặt trên bụng chưa nhỏ lên của nàng, nghiêm túc nói: “Ly, chúng ta không thể tàn nhẫn như vậy với hắn, số mạng tự có định số, giống như muội xuyên qua mấy ngàn năm thời không đi đến bên cạnh huynh, không phải hắn còn trong bụng muội sao, đứa bé của muội và huynh sao có thể yếu ớt như vậy, đừng lại nói không cần hắn nữa, cận thận sau khi hắn ra ngoài không hôn huynh.”

Sau khi Dạ Nguyệt Ly nghe xong, cười một tiếng cung chiêu: “Huynh chỉ cần muội hôn là tốt rồi...”

“.....”

“Ha ha...” Dạ Nguyệt Ly cười khẽ một tiếng, môi mòng hôn lên bờ môi mềm mại lần nữa, trần trọc trở mình, khẽ liếm chàm mút, dục vọng trời dậy trước đây không lâu bị nàng trêu chọc lại phụ hồi lần nữa.

Rõ ràng cảm thấy hơi thở thô thô gấp của Dạ Nguyệt Ly, dưới tình thế cấp bách Mộ Dung Tiểu Tiểu “bang” một chương vỗ vào gương mặt tuần tú của Dạ Nguyệt Ly, gắt giọng: “Hiện tại không được.”

Dạ Nguyệt Ly đột nhiên tỉnh táo, khoe miệng hắn kéo ra, thâm nói nha đầu thật đúng là không dịu dàng, không ngờ đánh hắn một cái tát, môi mòng xuyên qua trước ngực nàng, hô hấp thật sâu: “Xem đi, tiểu tử này còn chưa ra đã đối đầu với huynh.” Khiến hắn chưa thỏa mãn dục vọng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu “phì” cười ta tiếng: “Sao huynh đã xác định là nhi tử, còn nữa, mắc mớ gì tới hắn, nữ nhân mang thai ba tháng đầu không thể sinh hoạt phụ thê là rất bình thường.”

“Ba tháng...” Trước mặt Dạ Nguyệt Ly bỗng tối sầm, chợt cảm thấy tiền đồ thật mong manh...

Lại nửa tháng qua đi. Ngày hôm đó chính là đêm ba mươi, sau tuyết trời nắng ấm, người phơi nắng dễ buồn ngủ.

Mang chiếc giường êm đặt ở tiền đình, con mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu híp lại, lười biếng giống con mèo con cuộn lại trong ngực Dạ Nguyệt Ly, cái miệng nhỏ nhắn ngậm miếng ô mai giòn Dạ Nguyệt Ly đưa đến miệng, mơ hồ không rõ nói: “Tra được Huyết môn ra sao rồi?”

Mấy ngày nay, phản ứng nôn nghén của Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng từ từ hóa giải, chỉ là lại càng thích ăn chua, một bọc ô mai giòn hai ba ngày là có thể ăn hết, trừ quy định Dạ Nguyệt Ly nói rõ nàng đi đâu cũng phải có hắn đi theo không để cho nàng thoải mái ở ngoài thì cuộc sống cũng trôi qua yên ổn.

Dạ Nguyệt Ly vuốt ve đỉnh đầu mềm mại của nàng, con mắt cung chiêu nói: “Đừng lo lắng, huynh tự có sắp xếp”

Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Tiểu Tiểu liên tục ỉu xiu, nha nhai mấy cái ăn hết ô mai rồi nhỏ hột ra, tức giận nói: “Thi thể của nương có tin tức gì không?” Cái này cũng có thể hỏi đi.

Giúp nàng lau nước miếng nơi khoe môi, Dạ Nguyệt Ly buồn cười: “Ăn gấp như vậy làm gì, còn rất nhiều.” Hắn mở trong tay ra bọc ô mai bằng giấy, viên viên mướt mà đầy đặn.

“Muội và huynh nói chính sự.” Mộ Dung Tiểu Tiểu nghiêm túc.

Lại cầm viên đưa tới khoe miệng nàng, Dạ Nguyệt Ly nhẹ giọng hỏi han: “Có muốn ăn nữa hay không?”

Môi anh đào của Mộ Dung Tiểu Tiểu mím chặt, giống như không chút cử động, nhưng Dạ Nguyệt Ly tinh mắt phát hiện cánh môi nàng nhún nhún, hần tức cười một tiếng: “Ừ, có tin tức, đợi thời cơ chín muồi huynh sẽ hành động, muội chỉ cần dưỡng thai thật tốt, những chuyện này huynh làm là tốt rồi.”

Từ lần trước gặp Huyết Thiên giữa đường, Mộ Dung Tiểu Tiểu hoài nghi Huyết Thiên chưa từng rời đi, nếu không nàng sẽ không chân trước bước ra cửa không lâu liền gặp người của Huyết môn. Khăng định ở kinh thành Huyết môn có cứ điểm, trọng điểm là thi thể Dạ Tâm Nghiên cũng nên ở đây, chỉ là theo tin tức trở lại của Tần Thương, Huyết môn luôn luôn thích để cứ điểm trong lòng đất, nói kinh thành lớn không lớn, nói nhỏ nhưng không nhỏ, nhất thời muốn lật hết các nhà lâu ở kinh thành tìm cứ điểm của bọn họ quả thật không phải là chuyện dễ: “Làm sao tìm được?”

Sau khi dứt ô mai cho nàng, Dạ Nguyệt Ly tỉ mỉ quán chặt từng chút một áo lông cáo cho người trong ngực, ánh mắt trời mặc dù âm, nhưng gió rét ngày đông, thêm vào đó hiện tại nàng mang thai, Dạ Nguyệt Ly thật sự không dám có một chút sơ sót nào.

Hắn nâng mi cười cười nói: “Nha đầu có còn nhớ rõ ảnh phong?”

Mộ Dung Tiểu Tiểu búng tỉnh hiểu ra, khó trách mấy ngày nay Dạ Nguyệt Ly không vội cũng không bận, cả ngày không làm một chút chính sự nào chỉ ở với nàng, thì ra đã sớm tính từ trước.

“Vậy lúc nào thì huynh động thủ?” Bởi vì hàm chứa ô mai, Mộ Dung Tiểu Tiểu phải nâng cao gò má lên, dáng vẻ đáng yêu này rơi vào đáy mắt Dạ Nguyệt Ly, khiến cặp mắt đỏ rực của hắn hiện lên nụ cười, hắn duỗi ngón tay ra chọc chọc, không kìm nén được bật cười.

Mộ Dung Tiểu Tiểu liếc mắt, bàn tay trắng nõn đẩy ngón tay làm loạn của hắn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi giận: “Trả lời.”

Dạ Nguyệt Ly không thể làm gì khác hơn là che giấu nụ cười, bắt đắc dĩ nhìn nàng nói: “Xem tình huống cung yến tối nay đã.”

Không sai, tối nay chính là đêm giao thừa, cũng là đêm nhiều chuyện.”

Cọ xát trên ngực Dạ Nguyệt Ly, Mộ Dung Tiểu Tiểu nhú mày, cuối cùng có người kiểm chế không được, mặt nàng cảm giác hứng thú nói: “Xem ra tối nay có trò hay để xem.”

Dạ Nguyệt Ly chỉ cười không nói, ở chỗ sâu trong con mắt đỏ rực mà Mộ Dung Tiểu Tiểu không thấy có tia quỷ dị giao động, khoe môi hắn nâng lên, cười đến tà tứ, đầu chỉ là kịch hay, mượn thời điểm này, hắn còn phải đưa phần đại lễ ra ngoài đây....

.....

Sau khi Mộ Dung Tiểu Tiểu ngủ cả giấc trưa, đứng lên lúc sắc trời đã có chút tối, liếc nhìn Dạ Nguyệt Ly, cau mày nói: “Tại sao không gọi dậy.”

Dạ Nguyệt Ly hôn một cái lên gương mặt của nàng, cười nói: “Đi trễ cũng không sao.” Coi như hắn phải đi trễ nữa, kịch hay cũng phải chờ hắn mới hát được.

Giúp nàng mặc quần áo xong, Dạ Nguyệt Ly cho người làm bụng bữa tối vào trong phòng. Mộ Dung Tiểu Tiểu không khỏi nhú mày, Dạ Nguyệt Ly ôm nàng vào trong lòng, nói: “Đạ tiệc có chút hỗn loạn, ngoan, trước ăn ít đồ ăn no bụng.”

Hai người từ từ ăn xong mới chậm rãi ngồi vào xe ngựa vào cung, Mộ Dung Tiểu Tiểu không mang Tần Thương và Ngư Nhi, cũng không biết ở hiện trường sẽ hỗn loạn thế nào, dẫn theo người ngược lại không tiện làm việc, ngược lại Dạ Nguyệt Ly dẫn theo Di Tĩnh và Tức Mặc Tuyết Dương, đến lúc đó khó đảm bảo sẽ không có thời điểm ra tay.

Thấy Tức Mặc Tuyết Dương thì Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc, cũng không thể trách nàng kinh ngạc như thế, đa số thời điểm là Tức Mặc Tuyết Dương “giữ nhà”, đến thời kỳ máu chót này, Toái Nguyệt thường xuyên thấy ở sau lưng Dạ Nguyệt Ly hôm nay lại không ở đây, cũng khiến cho nàng tò mò.

Tức Mặc Tuyết Dương đang cười cười nói nói vui Di Tĩnh, mỗi lần chợt chạm đến tầm mắt đến từ cửa xe là lại cảm thấy cả người không được tự nhiên. Hắn chợt nhớ tới mấy cái “vật bản” kia của Huyết môn, người luôn thích sạch sẽ thành cuồng như hắn không nhận được sợ run người.

----- Lời ngoài lề -----

(Lời tác giả)

Kế hoạch biến hóa khó lường, sau khi bản thân xin phép biên tập nghỉ, thuận tiện xin công ty nghỉ hai ngày, nghỉ muốn thanh thần ổn định, kết quả lại vẫn bị gọi lên đi làm, ban ngày thật sự không có thời gian gõ chữ, đây là ta mất suốt hai đêm, hết cách rồi, tốc độ ta gõ chữ luôn luôn nhanh như rùa, cộng thêm thỉnh thoảng bí, haizz, một lời khó nói hết.

Tóm lại, đã viết đến kết cục, mọi người sẽ không chờ quá lâu, ta sẽ tiếp tục cố gắng gõ xong, chắc mất hai ba ngày, số chữ không nhiều lắm.

Sao sao sao ~

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 151: Chương 109.1: Đại kết cục – Trung

Tức Mặc Tuyết Dương mồ hôi lạnh đổ ròng ròng, hần chậm rãi nghiêng mặt, vừa thấy là ánh mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn đến, nhất thời lau mặt thăm nghĩ may mắn, may mắn không phải là chủ tử.

“Có chuyện gì?” Di Tinh hỏi Tức Mặc Tuyết Dương cười trên ngựa, nàng tò mò nhìn về phía Tức Mặc Tuyết Dương, không rõ tại sao đột nhiên hần lại không nói nữa.

“Không có... Không có gì.” Hần miễn cưỡng nở nụ cười, Tức Mặc Tuyết Dương xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Chẳng nhẽ hần dám oán trách vì lần trước không bảo vệ chu toàn cho Mộ Dung Tiểu Tiểu nên bị chủ tử sai đi làm cu li? Khó có lúc chủ tử không chú ý đến hần, hần tự mình cười trộm.

Chẳng qua hần không rõ chuyện sáu năm trước, làm cách nào sau sáu năm Huyết Thiên chế ra được những ‘đồ vật này nọ’ kia càng thêm mắc ói, môn chủ âm khí dày đặc, môn hạ tất cả đều là quái vật.

Di Tinh kỳ quái nhìn Tức Mặc Tuyết Dương một cái, thử dò xét hỏi: “Ngươi sợ sao?”

Tức Mặc Tuyết Dương nhất thời nổi giận, ưỡn ngực bày ra vẻ mặt gan dạ, “Nực cười, huynh sợ cái gì?”

Héch cái miệng nhỏ nhắn lên, Di Tinh giờ viên thuốc trong tay lên, nhướn mày nói: “A? Vậy ta liền tiết kiệm được một viên đơn dược giải độc.” dứt lời làm ra vẻ muốn cất lại vào tay áo.

Hai tròng mắt Tức Mặc Tuyết Dương trừng lớn, không nói hai lời lập tức thúc ngựa tiến lên, nhanh chóng đoạt lấy viên thuốc bỏ vào miệng nuốt xuống, ai oán nói: “Tinh nhi, muội biết rõ!”

Thái dương Di Tinh co giật, đứng, nàng biết, nhưng nàng không rõ, “Sao một đại nam nhân như ngươi còn sợ bản hơn nữ nhân?”

“Tinh nhi, muội nên thấy vui vì nam nhân của muội thích sạch sẽ.” vẻ mặt Tức Mặc Tuyết Dương cợt nhả.

“...” cuống sạch sẽ.

Mộ Dung Tiểu Tiểu nghe được hai người nói chuyện, ánh mắt chợt lóe, quay đầu nhìn Dạ Nguyệt Ly: “Lần trước huynh nói không kịp đến trên phố là vì có người của Huyết môn đồ thuốc ở cửa ngăn lại, cuối cùng những thứ thuốc kia có gì đặc biệt?” có thể ngăn cản được người võ công cao cường như Dạ Nguyệt Ly, còn vượt qua nhiều tầng cơ quan trùng điệp trong phòng ngầm dưới đất, không tốn chút sức lực nào đánh cắp thi thể Dạ Tâm Nghiên.

Dạ Nguyệt Ly nhún mày suy nghĩ một chút, tổng kết lại thành hai chữ: “Rất thôi.”

“...”

Cung yến đêm giao thừa, hoàng đế Nam Dục mở tiệc thết đãi quan lại và gia quyến, hoàng hậu, phi tần, vương gia, công chúa tất cả đều tham gia đêm giao thừa, dạ tiệc sẽ kéo dài đến giờ Tý, lần này vừa mới bắt đầu, miễn lên triều năm ngày.

Trong hoàng cung tràn đầy không khí vui vẻ, trên mặt tất cả cung nữ, thái giám đều nở nụ cười vui mừng, thân thủ nhẹ nhàng, chân tay nhanh nhẹn đi qua đi lại đón tiếp mọi người. Dạ tiệc sắp bắt đầu, triều thần dẫn theo người nhà ngồi vào bàn tiệc, có người ngồi uống rượu một mình, có người trò chuyện cùng người bên cạnh, cũng có tiểu thư và thiếu gia gặp mặt nhau, hai người mặt ửng đỏ...

Trong điện tràn ngập tiếng cười nói vui mừng, ăn uống linh đình, mùi rượu bay bốn phía.

Nam Cung Nguyệt Hiền đến thật sớm, khỏe môi nở nụ cười bình dị gần gũi, nhận được đồng僚 lời chúc mừng năm mới của quan lại, thậm chí có thiên kim tiểu thư đến mời rượu hần, tâm tình hần cũng thật tốt, tất cả đều uống hết.

Âu Dương Tĩnh bên người hần trang phục tao nhã cao quý, khuôn mặt nở nụ cười nhìn nhóm tiểu thư gia quyến nhà quan lại kia, có chút xấu hổ thẹn thùng, có chút phóng khoáng dịu dàng, thậm chí còn có chút tình cảm lớn mật, ẩn giấu phong tình, lại nhìn Nam Cung Nguyệt Hiền, giống như là không phát hiện ra, cười dịu dàng.

Âu Dương Tĩnh che giấu tâm tình, mỉm cười dịu dàng với Nam Cung Nguyệt Hiền, quan tâm nói: “Vương gia, nên uống ít đi một chút, yến tiệc vẫn chưa bắt đầu.”

Ánh mắt Nam Cung Nguyệt Hiền chuyển hướng nhìn Âu Dương Tĩnh, không thấy tia ghen tị trong mắt nàng, giống như thật tình suy nghĩ cho hần, hần cười nói: “Âi phi nói đúng.”

Nhóm tiểu thư nhà quan lại nhất thời cười ngai ngừng, phật ý quay người, phẫn nộ rời đi.

Sắc mặt Âu Dương Tĩnh không bộc lộ chút khác thường nào, nhưng trong lòng nàng hừ lạnh, công khai quyền rũ Nam Cung Nguyệt Hiền, coi nàng là vật trang trí sao?

Đúng vào lúc này: “Bân vương đến - - Ly vương đến- -”

Không chờ tiếng nói chấm dứt, trong điện đột nhiên trở nên yên lặng, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía cửa, vội vàng hành lễ.

Đầu tiên mọi người đều nhìn Nam Cung Nguyệt Bân đi trước, không khỏi thờ dài, không nghĩ đến Bân vương gia dịu dàng thanh cao lúc ẩn lúc hiện như tiên nhân này lại không sống thọ, mặc dù có tin tức truyền ra bệnh tình đã có chuyển biến tốt, nhưng nghĩ lại cũng chỉ là kéo dài thêm một chút thời gian mà thôi.

Trước đây, quả thật có người muốn xem Bân vương có thể giành được thiên hạ đệ nhất mỹ nhân từ tay Ly vương về hay không, không có biện pháp, mọi người vốn có lòng hiếu kỳ, huống chi trước mắt tạo thành tình huống chân vạc.

Nhìn Dạ Nguyệt Ly và Mộ Dung Tiểu Tiểu chỗ này thật giống Kim Đồng Ngọc Nữ, không thể không tỏa sáng trước mắt mọi người, Ly vương gia luôn tự cho mình là đứng, một ít hàn khí tỏa ra xung quanh cũng đủ khiến cho mọi người xung quanh cảm thấy uy hiếp, khí phách tự nhiên hình thành, nếu không phải có chút kiêu ngạo, tâm tình đối xử với mọi người không ổn định, thủ đoạn có chút tàn nhẫn, cũng có thể coi là có khả năng đảm đương trách nhiệm của một hoàng đế.

Mộ Dung Tiểu Tiểu mặc áo khoác lông chồn trắng như tuyết, sợi tơ màu tím nhạt buộc hờ hững mái tóc đen, dung nhan tinh xảo thu hút ánh nhìn của mọi người. Nàng cười nhẹ nhàng, tựa như một bức tranh yên tĩnh, vân đạm phong khinh, không quan tâm hơn thua, chỉ là nhìn thấy nàng sẽ khiến tâm tình sáng khoái.

Một cô gái không màng danh lợi như vậy, thật sự có thể làm ra chuyện độc ác như hủy đi sự trong sạch của người khác sao? Triệu Kỳ Nghị không khỏi hoài nghi trong lòng. Nhưng hắn có thể làm gì được, tiến lên hỏi rõ sao? Đừng nói không có bằng chứng, cho dù có bằng chứng đi nữa, hắn có thể làm gì được? Ly vương muốn giết hắn cũng chỉ cần động một ngón tay, không nghĩ đến Triệu Kỳ Nghị hắn cả đời chinh chiến trên lưng ngựa, đến lúc này lại sợ đầu sợ đuôi, không quyết đoán. Mà hôn sự của Mộ Dung nhi, cho dù hắn ngăn cản nhưng chắc chắn nàng sẽ không nghe lời hắn nói. Đứa bé kia, chẳng lẽ hắn lại không hiểu bản tính của nàng sao? Hắn chỉ sợ căn bản nàng không phải đối thủ của người ta.

Triệu Thi Mộ Dung oán giận nhìn thái độ của Triệu Kỳ Nghị đối với Mộ Dung Tiểu Tiểu, ánh mắt độc ác nhìn về phía Mộ Dung Tiểu Tiểu, hận không thể chạy đến xé mặt nạ hồ ly của Mộ Dung Tiểu Tiểu xuống, sau đó sẽ ném nàng vào kỹ viện, cho nàng trải qua cảm giác bị áp bức lăng nhục kia! Cuối cùng sẽ ra tay giết chết tiện nhân kia.

Nam Cung Nguyệt Bân chậm rãi ngồi xuống, liếc nhìn đôi nam nữ ngồi đối diện, ánh mắt tối sầm, cầm lên ly rượu vừa được cung nữ rót đầy, một hơi uống cạn sạch.

Thanh Phong vừa định tiến lên khuyên bảo, mà ý nghĩ vừa mới xuất hiện trong đầu lập tức bị nàng dập tắt, nàng tự giễu cười một tiếng, nàng lại nhiều chuyện rồi?

Chẳng qua lúc mấy người gặp nhau ngoài cửa cung, chủ tử cũng không nói với Mộ Dung Tiểu Tiểu nửa câu, đối xử như một người xa lạ, thật ra đã khiến nàng thấy khó hiểu rồi, không phải hắn rất thích Mộ Dung Tiểu Tiểu kia sao?

Nâng ánh mắt lên, Thanh Phong nhìn kỹ cô gái xinh đẹp khuynh thành trước mặt. Còn Mộ Dung Tiểu Tiểu đang mỉm cười ăn hết điểm tâm đưa đến bên miệng, phát hiện đối diện có ánh mắt nhìn đến mình, ánh mắt khẽ chuyển, gật đầu chào hỏi Thanh Phong, cười với nàng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu âm thầm thờ dài, nàng hi vọng Việt Bân có thể sớm nhận ra người bên cạnh mình, mà không phải giam mình trong quá khứ, khó có thể tự kiểm chế.

Thanh Phong ngẩn ra, vội vàng thu hồi ánh mắt. Mắt nàng khẽ chớp, có chút không tự nhiên, nhưng lập tức thu hồi tò mò vào trong lòng, cho dù nàng có đặc biệt thế nào đi nữa, chuyện giữa chủ tử và nàng là không thể.

Không biết tại sao, trong lòng Thanh Phong cảm thấy yên ổn, mắt nhìn về phía Nam Cung Nguyệt Bân, ánh mắt không tự chủ mang theo vẻ dịu dàng.

Dạ Nguyệt Ly nghe thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu thờ dài, nặng nề thờ dài, có vẻ bất đắc dĩ. Nhưng hắn cũng không nói gì, chỉ ôm thật chặt lấy người trong ngực, ánh mắt quét về phía đối diện ẩn giấu vẻ bí hiểm khó lường.

“Ta đoán tên Ninh tiểu tử kia coi trọng tiểu thư, Tĩnh nhi, muội có tin không?”

Tức Mặc Tuyết Dương và Di Tĩnh đứng sau lưng Dạ Nguyệt Ly, khuỷu tay hắn vòng qua eo nhỏ nhắn của Di Tĩnh, thần bí nói bên tai nàng, tự cho là tiếng mình nói rất nhỏ, kỳ thực lúc hắn vừa mở miệng thì lời nói đã rơi vào trong tai Dạ Nguyệt Ly.

“Không nhìn ra người là người lắm chuyện.: Di Tĩnh liếc xéo mắt nhìn Tức Mặc Tuyết Dương, vẻ mặt ghét bỏ.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ‘Phi’ cười ra tiếng, “Xem ra biệt viện của chúng ta sắp có chuyện vui.”

“Ừ, mọi thứ cũng chuẩn bị gần xong rồi, bảo bối, muội đợi đến lúc xuất giá đi.” Dạ Nguyệt Ly nhún mày, ghé sát tai nàng nói.

Trong nhát mắt thái dương rơi xuống vài vạch hắc tuyến, Mộ Dung Tiểu Tiểu cướp lấy chén trà từ tay Dạ Nguyệt Ly, không để hấn dứt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng héch lên, “Huynh đã chuẩn bị rồi.” Nàng không tin hấn biết nàng đang nói đến chuyện gì?

Thấy nàng không để ý đến mình, lúc này Dạ Nguyệt Ly lạnh lùng nhìn Tức Mặc Tuyết Dương, rồi lại tươi cười nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu: “Được rồi, quần chuyện vớ vẩn của người khác làm gì, chúng ta thành thân trước, những người khác đứng sang bên cạnh.”

“...”

“Chủ từ...” về mặt Tức Mặc Tuyết Dương hoảng sợ, sao có thể như vậy, hấn cũng chưa gây ra chuyện gì a, chỉ nói linh tinh một câu thôi, sao lại gây ra hậu quả hèn lẽ bị hoạn vô thời hạn?

Di Tinh nhìn về phía Tức Mặc Tuyết Dương, ánh mắt về đáng đời hấn, chuyện của chủ từ là chuyện bọn hấn có thể thảo luận sao?

Nghiêng mặt nhìn tình cảnh phía đối diện, Nam Cung Nguyệt Hiền nhú mày, hấn không tin với thể lực của Nam Cung Nguyệt Ly lại không phát hiện ra điều kỳ quái tối nay, sắc mặt mỗi người bọn họ đều rất bình thường, dường như không có chuyện gì, hay là đã dự liệu trước sẽ tránh được một kiếp này?

Nắm chặt ly rượu trong tay âm thầm dùng sức, trong lòng hấn có chút dự cảm xấu. Chẳng qua chuyện đã đến lúc này như mũi tên đã lấp vào dây cung, không bắn không được! Không thành công cũng thành nhân, huống chi tất cả đã sớm được chuẩn bị sắp xếp.

Về phần Nam Cung Nguyệt Bán, Huyết Thiên đã đưa tin đến, Nam Cung Nguyệt Bán chính là môn chủ Phật Bà môn.

Nam Cung Nguyệt Hiền rất muốn cười nhạt, mặc dù không muốn tin nhưng hấn biết Huyết Thiên không có lý do gì lừa gạt hấn, lại nghĩ Nam Cung Nguyệt Bán mất tích tám năm không có chút tin tức gì, đã sớm âm thầm chuẩn bị.

Nghe nói thể lực Phật Bà môn vô cùng lớn, ả mình ở các nước nhiều năm khó có thể tìm ra tung tích, là tổ chức thần bí khó lường trong giang hồ có thể so sánh với Tiêu Dao sơn trang. Hấn không quan tâm Nam Cung Nguyệt Bán có thật sự là không sống được bao lâu nữa hay không, cộng thêm Nam Cung Nguyệt Ly, hai người chướng mắt này hấn muốn diệt trừ toàn bộ!

Trong lòng Nam Cung Nguyệt Hiền cực kỳ không cam tâm, Phật Bà môn, Tiêu Dao sơn trang, mặc dù không biết bên nào lợi hại hơn, nhưng đối với hai người kia có thể lực ngầm thuộc về riêng mình còn hấn không có, Nam Cung Nguyệt Hiền ghen ghét đến hộc máu.

Ánh mắt hung ác, trên bờ môi Nam Cung Nguyệt Hiền vẫn còn nụ cười âm độc, bọn họ có thể lực thì sao, hấn cũng có Huyền môn ủng hộ, cộng thêm binh phù trong tay, chắc chắn trong trận chiến này, hấn sẽ giành phần thắng!

Mắt nhìn thấy ánh mắt vô cùng tàn nhẫn của Nam Cung Nguyệt Hiền, lông mày Âu Dương Tinh khẽ chau lại, xem ra tối nay sẽ xảy ra chuyện lớn. Tầm mắt quét qua Triệu Thi Mộng đang hung ác nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, ánh mắt nàng chột lóe, trong lòng nghĩ ra kế hoạch, sau đó chậm rãi bung chén trà lên nhấp miệng, cười nhạt tự nhiên như cũ.

Yến tiệc còn chưa bắt đầu, không khí đã có chút quỷ dị, Thanh Phong không khỏi lo lắng liếc nhìn Nam Cung Nguyệt Bán vẫn đang uống rượu, nghĩ có nên phái người đi điều tra hay không, dù sao nếu như trong bữa tiệc đột nhiên xuất hiện nguy hiểm, mà bọn họ lại không dẫn theo nhiều người, thật có chút bất tiện.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 152: Chương 109.2: Đại kết cục – Trung

“Không cần quản việc đó.” Ánh mắt Nam Cung Nguyệt Bán mê ly, nhàn nhạt nói.

Trong cuộc sống, trừ nàng, còn lại đều là vật chết, đã là vật chết, hấn muốn dùng làm gì, người nào thích người đó cầm đi.

Trái tim Ninh Thanh Phong chột đau xót, quả nhiên hấn yêu nữ nhân kia, thậm chí đến an nguy của bản thân cũng lừa dối bạn tâm, chuyện này thực sự không giống bình thường mọi sự đều nằm trong lòng bàn tay hấn.

Trong lúc cực kỳ không vui, nàng không nghĩ ngợi nhiều liền bật thốt lên: “Nếu muốn như thế, đoạt nàng lại là được.”

Dáng vẻ không còn muốn sống này, nàng nhìn cực kỳ chướng mắt!

Ánh mắt Nam Cung Nguyệt Bán nhất thời như lưỡi dao lạnh lẽo, hung hăng đâm về phía Ninh Thanh Phong, hấn cười như không cười nói: “Rất tốt, không hổ là Hoàng tử một nước. Chỉ là, đừng quên thân phận của mình bây giờ ra sao, Bôn vương là chủ từ của ngươi, Bôn vương muốn ngươi chết,

cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.”

Vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng lanh lảnh của thái giám hét lên: “Hoàng thượng giá lâm...”

Mọi người đứng dậy lễ bái, mặc dù Ninh Thanh Phong quỳ xuống nhưng vị trí hấn quỳ xuống đúng hướng Nam Cung Nguyệt Bản.

Mặc dù quỳ xuống bộ mặt lại quật cường, chỉ vì nàng mạo phạm hấn mà quỳ, không hối hận vì lời mình vừa mới nói chút nào.

Đây mới thật sự là nàng, vì sao sau khi có tình cảm trong lòng, nàng lại hèn mọn như trần trụi trước mặt hấn như vậy? Hấn khinh thường nhìn nàng như vậy, chính nàng cũng chán ghét. Nhưng mà, hấn lại thật sự là chủ tử của mình. Vì thế, nàng quỳ. Nhưng nàng sẽ không nhận sai.

Nam Cung Nguyệt Bản chỉ khom người, chuyện cho tới lúc này, không cần diễn trò, thứ cho hấn chưa bao giờ có chút tình thân nào với Nam Cung Quân Hạo.

Thoáng cười lạnh, cái gì gọi là tình thân?

Còn có người thích chơi đặc biệt, đó chính là Dạ Nguyệt Ly và Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Mộ Dung Tiểu Tiểu yên tâm thoải mái ngồi trên đùi Dạ Nguyệt Ly, gương mặt làm vẻ ủy khuất, rất muốn nói, các người đừng trách ta, là có người không cho ta đứng dậy.

Mặc dù nàng chỉ muốn cúi chào một cái, muốn nàng quỳ xuống thì miễn đi.

Chỉ là mấy tháng không gặp Nam Cung Quân Hạo, không ngờ sắc mặt hấn xám trắng không nói, người gầy giống như héo hon, đi bộ cũng phải do thái giám đỡ. Mặc dù hấn cố gắng duy trì uy nghiêm lãnh lũng nghiêm trang, lại không che dấu được sắc mặt bệnh tật

Lâm Lộc thái giám thận trọng đỡ Nam Cung Quân Hạo đến Long Ý ngồi xuống.

Giọng điệu Nam Cung Quân Hạo chậm rãi đang muốn nói chúng khanh bình thân, liền nhìn thấy tình cảnh dưới điện, nhất thời tức giận tròn tim cuộn cuộn, hô hấp không thông, chợt ho ra tiếng!

Nhất thời, Nam Cung Quân Hạo che môi, hai vai không kìm nén được rung động, cặp mắt ung của hấn rũ xuống, sau khi tia hung ác biến mất nơi đáy mắt, mới nhận lấy ly trà từ Lâm Lộc đưa tới.

Còn chưa mở miệng, lại nghe thấy Nam Cung Nguyệt Hiền gầm lên: “Nhị Hoàng đệ, Tam Hoàng đệ, các người làm vậy là bất kính với Phụ hoàng!”

Con mắt hẹp của Nam Cung Nguyệt Hiền nghênh đón đại điện trắng lệ lộng lẫy, ánh mắt quý dị chớp động, tuy sắc mặt vô cùng đau đớn, lại vô duyên vô cớ làm trái tim chúng thần trong đại điện đột ngột phát run.

Khóe môi hấn chứa thoáng hiện lên nụ cười lạnh, còn không đợi hấn chủ động, chính bọn họ tự tới phạm thượng. Mặc dù không hiểu tại sao Huyết Thiên lại khẳng khái muốn lão già và Nam Cung Nguyệt Ly tự giết lẫn nhau, nhưng nghĩ tới thật sự như thế hấn cũng bớt việc, chỉ là thêm một cây đuốc mà thôi, có sao không làm?

Dạ Nguyệt Ly miễn cưỡng nhíu mày, ánh mắt tà tứ mà lạnh lẽo, nói: “Mọi người đều biết Bôn vương được miễn quỳ.”

Con mắt bảo thạch đỏ rực phát sáng rạng rỡ kia nhìn một vòng các đại thần vẫn đang quỳ gối, rồi sau đó tầm mắt trở về trên người Nam Cung Nguyệt Hiền, cất giọng nói: “Chư vị đại thần có thể vì Bôn vương làm chứng.”

Không ít quan viên trong triều sợ hãi thực lực của Dạ Nguyệt Ly, từ cung yến lần trước Dạ Nguyệt Ly lộ ra chút thế lực xem, mặc dù hấn chơi cứng với Hoàng thượng, sau đó cũng không chịu bất kỳ trừng phạt nào, hiển nhiên thấy rõ thủ đoạn. Hôm nay Bản vương lơ đãng tốt với ngôi vị Thái tử, người duy nhất có thể cùng chống lại Ly Vương chính là Hiền vương rồi, mặc dù Đế vương hơi tàn nhưng vẫn không phong thái tử, thế cục tương lại như thế nào, thật sự không dám đoán bừa.

Chúng thần liền run rẩy thân thể, chỉ cúi đầu được thấp hơn.

Nam Cung Nguyệt Hiền hừ lạnh: “Thân thể Nhị Hoàng đệ bệnh nặng không quỳ xuống Bôn vương có thể hiểu, về phần Tam Hoàng đệ miễn quỳ Bôn vương cũng không nhiều lời, nhưng Mộ Dung cô nương còn chưa có tư cách hưởng thụ cái quyền hạn này.”

Chuyển đề tài cùng ánh mắt mọi người hướng về phía Mộ Dung Tiểu Tiểu, trong lòng hấn cười lạnh, không phải Dạ Nguyệt Ly sủng ái nữ nhân này nhất sao? Hấn xem Dạ Nguyệt Ly đối đáp ra sao.

“Phu thê vốn là một thể, dĩ nhiên Bôn vương chính là Vương phi.” Ngụ ý, hấn không quỳ, dĩ nhiên Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng không cần quỳ.

Khuôn mặt Dạ Nguyệt Ly ra vẻ đương nhiên, đáng vẻ ngạo nghễ người làm gì được ta.

Nam Cung Quân Hạo ngồi ở trên cao, thờ ơ nhìn xuống tình cảnh đại điện, cặp mắt như ưng khế neho lại, sau khi ho trầm giọng nói: “Các khanh bình thân.”

“Tạ Hoàng thượng. . .”

Lâm Lộc nhận được ánh mắt ý bảo của Đế Vương lập tức cất cao giọng: “Mở yến.”

Nam Cung Nguyệt Hiền giận quá thành cười, chắc Dạ Nguyệt Ly hà hê lắm, nhiều lần được như ý như vậy, chỉ là, lão già thật đúng là vô dụng.

Đứng dậy thì ánh mắt giống như vô ý quét qua Lâm Lộc, chỉ trong nháy mắt, ánh mắt hai người liền trao đổi, Nam Cung Nguyệt Hiền khẽ nhếch môi, sâu trong ánh mắt là tia bí hiểm.

Mọi người theo đó ngồi xuống, nhạc vui về tấu lên, từng món ăn tinh xảo được bày lên bàn, không lâu sau, dễ nhận ra không khó không hòa hợp, mà trên mặt mọi người lại nhiều thêm mấy phần cẩn thận.

Nam Cung Nguyệt Bàn thu hồi dư quang nơi khác mắt, tiếp tục ôn nhã cười nhạt, sau khi ngồi xuống chỉ tùy ý uống rượu, thờ ơ đối với động tĩnh sau đó của bữa tiệc, đương nhiên đừng đợi đột động đến hắn.

Mộ Dung Tiểu Tiểu không biến sắc quan sát Nam Cung Quân Hạo trên ghế rồng, thấy hai mắt hắn nhắm lại, lông mày nhíu chặt, hai cánh tay nhìn như tùy ý đặt trên tay vịn long ý, các đốt ngón tay cũng hơi trắng bệch, càng có thể thấy rõ xương ngón tay, giống như đang nhẫn nhịn cái gì.

Nàng không bỏ qua ánh mắt trao đổi của Nam Cung Nguyệt Hiền và Lâm Lộc, mà lúc này nhìn thấy khí xanh đen giữa mi của Nam Cung Quân Hạo, không nghi ngờ gì nữa, chính là biểu hiện của trúng độc nhiều ngày.

“Hoàng gia thật là nhiều chuyện thị phi.” Nàng nho nhỏ cảm thán.

Dạ Nguyệt Ly đang bận chia thức ăn cho người nào đó, tranh thủ liếc mắt nhìn Nam Cung Quân Hạo, lơ đãng nói: “Quần hần làm cái khi gì.” Cho đến khi đĩa nhỏ trước mặt nàng đầy đủ mỹ vị, chất thành đống, hắn mới hài lòng buông đĩa.

“Mệnh hần đúng là không được lâu nữa.” Mà không phải Việt Bản.

“Ừ.” Dạ Nguyệt Ly liền đồng ý, cũng tặng thêm một câu ở trong lòng: “Hắn cũng sống được không sai biệt lắm.”

Bất tri bất giác hiểu ra cái gì, Mộ Dung Tiểu Tiểu cười nhạt một tiếng. Thâm thù đại hận chìm sâu trong lòng Dạ Nguyệt Ly hơn hai mươi năm sắp sửa chết theo Nam Cung Quân Hạo mà biến mất, mặc dù không tự tay kết thúc, thật ra thì ở đáy lòng nàng, lại ích kỷ không muốn hắn mang tội danh giết phụ thân trên lưng, kết quả hôm này, nàng rất hài lòng.

Nở nụ cười nhạt với hắn, khó có dịp Mộ Dung Tiểu Tiểu làm nũng: “Ly, muội muốn ăn măng giòn.”

Cuối cùng, nàng bồi thêm một câu: “Huynh dứt.”

Cặp mắt đỏ rực của Dạ Nguyệt Ly chứa đựng cung chiêu, dịu dàng nói: “Tuân lệnh, phu nhân của ta.”

Tức Mặc Tuyết Dương đứng ở phía sau không khỏi rung mình một cái, mặc dù cách lớp quần áo nhưng hắn hết sức khẳng định trên cánh tay mình nổi hết da gà lên, hắn máy móc quay đầu: “Tình Nhi, đến bây giờ mới phát hiện ra, chủ tử cũng có lúc chân chó như vậy.” Hắn chợt có chút xem thường chủ tử.

Di Tinh lại ngẩng đầu lên ngắm đỉnh điện, thăm nghĩ, ăn một hớ, khôn ngoan nhìn xa trông rộng, Tức Mặc Tuyết Dương không xong rồi không xong rồi.

Quả nhiên, một giây sau, lời nói như khối băng của Dạ Nguyệt Ly đập tới: “Vậy sao, xem ra ngươi không phải dùng thời gian nghỉ đông rồi.”

Miệng Tức Mặc Tuyết Dương há đến có thể nhét vừa một quả trứng gà, hắn còn không kịp cầu mong tha thứ thì có âm thanh từ ngoài cửa điện truyền đến.

“Báo.”

Theo tiếng này, trong điện lập tức yên tĩnh lại, chuông vui mừng dừng lại, vũ cơ lui ra.

“Lớn mật! Chuyện gì hốt hoảng như vậy!” Tay Lâm Lộc ôm phất trần, vênh hoa lan chỉ* gầm lên.

*hoa lan chỉ: tay xếp hình hoa lan.

“Bẩm báo Hoàng thượng! Tướng thủ thành kinh thành mạnh mẽ xông tới của cung!” Mặt thị vệ mang vẻ kinh hoàng nói một hơi, vừa nói vừa không ngừng được run rẩy toàn thân.

“Nói rõ ràng cho trẫm, rốt cuộc xảy ra chuyện gì!” Tay Nam Cung Quân Hạo chống đỡ tay vịn đứng dậy.

Thị vệ bị quát cả người run lên, không để ý mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, Kinh Vệ Quân đang mạnh mẽ phá cửa cung, theo thủ vệ cửa thành báo cáo riêng Đông Tây Nam Bắc của cung có mấy ngàn kinh vệ, rất có thể điều động toàn bộ ba mươi ngàn kinh vệ, và lại tướng lĩnh đạo đối phương là thủ hạ Ly Vương cầm binh phù hạ lệnh, chính Lý tướng quân đang điều Ngự Lâm quân chống cự, lệnh ty chức nhanh tới bẩm báo!”

Tiếng nói thị vệ vừa dứt, quần thần xôn xao, toàn bộ nhất thời hỗn loạn lên.

“Câm miệng cho Trẫm!” Nam Cung Quân Hạo giận vỗ bàn án, trầm giọng hô.

Mọi người im lặng, trên mặt cũng khó có thể che giấu hết hoảng. Lần này không thể nghi ngờ càng làm cho người ta khiếp sợ hơn so với hạ thủ áo đen của Ly Vương mạnh mẽ xông tới Ngự Hoa viên lần trước, lần trước là hơn mười người, mà lần này là ba mươi nghìn kinh vệ mạnh mẽ xông vào hoàng cung, Ly Vương muốn thừa dịp yến tiệc năm tạo phản bức vua thoái vị....! Khó trách không nghe được chút động tĩnh nào!

“Nam Cung Nguyệt Ly, không ngờ ngươi tự mình trộm binh phù tạo phản, người đâu, bắt lấy hắn!” Đột nhiên Nam Cung Nguyệt Hiền lên tiếng, giận dữ chỉ Dạ Nguyệt Ly.

Dạ Nguyệt Ly, hôm nay ngươi phải chết! Hắn không chút nào lo lắng Nam Cung Quân Hạo sẽ tin hay không, Dạ Nguyệt Ly từng đánh cấp binh phù là thật, coi như hôm nay Dạ Nguyệt Ly nói đã ném binh phù trở lại, ai sẽ tin tưởng?

Trong lòng hắn mừng như điên, rất tốt, xem ra Hà Khôn đã động thủ, chỉ chờ bên này xong chuyện, hắn sẽ lệnh Kinh Vệ Quân lui về ngoài thành, tất cả đã được định. Nhanh, cũng nhanh, ngôi vị Hoàng đế hắn tha thiết mơ ước đang ở cách đó không xa rồi!

“Hoàng thượng, việc cấp bách là phái Ngự Lâm quân trấn áp trước!”

Triệu Kỳ Nghị lập tức phản ứng kịp, hắn có thâm ý khác liếc nhìn Dạ Nguyệt Ly, vốn tưởng rằng Ly Vương vô tâm với ngôi vị Hoàng đế, trộm binh phù chỉ vì tự bảo vệ mình, không ngờ hắn cũng có lúc nhìn lầm, cũng phải, từ xưa tới nay ai không yêu ngôi vị Hoàng đế!

Nam Cung Quân Hạo định mở miệng, lại bị một rùng tiếng ho khan thay thế, đôi mắt lõm sâu như ung của hắn trợn lên giận dữ nhìn về phía Dạ Nguyệt Ly, xem ra cực kỳ tức giận.

Quả nhiên! Tất cả đều do Dạ Nguyệt Ly gây nên!

Khi có một ngày hắn đột nhiên phát hiện tất cả ám vệ biến mất không thấy đâu nữa, không thể tiếp tục nắm bắt biến hóa bên ngoài, thân thể có xu hướng bệnh yếu thì liền lơ mơ cảm thấy lo lắng, càng phát hiện ra không thể tin một ai bên cạnh, nên hắn chỉ có thể đợi, không biết sắc chờ âm mưu dần dần hiện ra, may mắn, cuối cùng cũng đợi được!

Nam Cung Quân Hạo cũng không nhìn tia máu trên khăn gắm trong tay, ổn định hơi thở nói: “Triệu tướng quân nghe chỉ, Trẫm lệnh cho người mau triệu tập Ngự Lâm quân ngăn nghịch tặc lại! Người đâu, bắt Ly Vương lại cho Trẫm!”

Không tự lượng sức mình như vậy. Hắn muốn khiến Dạ Nguyệt Ly hối hận vì đối nghịch với hắn!

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Chương 109.3: Đại kết cục – Trung

Binh quyền Nam Dục quốc chia làm ba, trong tay hắn nắm năm vạn Ngự lâm quân Hoàng cung, trong tay Triệu Kỳ Nghị là binh phù điều khiển năm mươi vạn đại quân trông coi biên thùy, cuối cùng là Binh phù Bộ binh điều khiển ba vạn tướng sĩ bảo vệ kinh thành.

Tướng sĩ Nam Dục quốc từ trước đến nay chỉ nhìn Binh phù nghe lệnh, vì thế cho dù hắn là hoàng đế một nước, nhưng tại thời khắc này cũng chỉ có thể dùng vũ lực trấn áp. May mắn quân số Ngự lâm quân đông đảo, nếu không hôm nay thật sự sẽ gặp nguy. Nam Cung Quân Hạo tức giận không thôi, trong lòng càng hối hận, năm đó diệt cả nhà Dạ gia, nên nhỏ cỏ tận gốc, nếu không cũng không xảy ra nhiều chuyện như thế này!

“Hoàng thượng, khoan đã!” người lên tiếng là Thượng Thư Bộ Binh Liễu Minh mới nhậm chức nửa năm trước, ngoài 30 tuổi, thoát nhìn là một nam tử trung niên nghiêm nghị.

Thân thể Nam Cung Quân Hạo tựa vào long án thở gấp, gương mặt gầy gò tái nhợt không còn giọt máu, lại thở mạnh một hơi, khôi phục lại thần thái lúc trước lại ra lệnh lần nữa: “Liễu Thượng thư nếu có chuyện đợi lát bẩm báo sau, Triệu tướng quân, người nhanh đi thi hành mệnh lệnh!”

“Hoàng thượng! Binh phù vẫn còn ở chỗ vi thần!”

Từ lúc nghe thấy thị vệ bẩm báo Kinh vệ quân (quân đội bảo vệ kinh thành) làm loạn, trong đầu có chút mơ hồ, đến lúc Nam Cung Quân Hạo ra lệnh Triệu Kỳ Nghị dùng vũ lực trấn áp Kinh vệ quân, muốn bắt Ly vương, hắn mới bừng tỉnh tinh thần vội vàng hô lên.

Nam Cung Quân Hạo và Triệu Kỳ Nghị đang đang vội vã kinh ngạc, có thể thấy được vẻ không thể tin trong mắt mình!

“Liễu thượng thư, có thật như vậy không?” Nam Cung Quân Hạo hỏi.

Tuy là Liễu Minh không hiểu chuyện gì, nhưng cũng biết chuyện này không đơn giản, hần lập tức trả lời: “Hai tháng trước có người phụng chỉ Hoàng thượng giao Binh phù cho thần? Người còn dặn dò vì thần phải giữ bí mật, không được tiết lộ chuyện này ra ngoài.”

Người trong điện hai mặt nhìn nhau, không biết là rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Nhưng bọn họ lại biết được một chuyện, Binh phù bộ binh từng bị thất lạc, lại còn trong lúc Hoàng thượng không hay biết gì đã xuất hiện ở Bộ Binh rồi, trong lúc này hiển nhiên có thể thấy được tin đồn rõ ràng.

“Vậy Binh phù hiện đang ở đâu?” Nam Cung Quân Hạo vội vã hỏi, bất kể trong lúc này hần có âm mưu gì, trước tiên làasylajj binh phù mới là quan trọng.

“Vi thần vẫn ở ở chỗ bí mật trong Bộ Binh, đảm bảo không có ai biết chỗ này, xin Hoàng thượng phái người đi cùng vì thần lấy về.” Liễu Minh lập tức chấp tay nói.

“Hoàng thượng, việc này không thể chậm trễ, tránh cho tổn thất càng lúc càng lớn, mặt tướng tình nguyện nhanh chóng đi cùng Liễu Thượng thư lấy lại Binh phù!” Triệu Kỳ Nghi lập tức xin chỉ thị, bên ngoài Kinh vệ quân và Ngự lâm quân đang giao chiến, nếu chậm trễ tổn thất sẽ nhiều hơn. Khóe mắt hần phát hiện Ly vương vẫn trấn định như trước, chợt cảm thấy chuyện này có chút kỳ kỳ rồi, là người có lòng giúp đỡ, hay tất cả là do một tay Ly vương gây nên? Nếu thật như vậy, Ly vương có mục đích gì?

“Trẫm lệnh cho hai người các người nhanh đi lấy trở về, nhanh chóng dẹp yên náo loạn ngoài cửa cung!”

“Tuân chỉ!”

...

Chỉ một khắc nữa thành công đã có thể nắm trong tay, một giây sau mọi chuyện hoàn toàn thay đổi, ai có thể cho hần biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Từ lúc Liễu Minh nói ra binh phù hiện đang cất giữ ở Binh bộ, Nam Cung Nguyệt Hiền giống như ngã vào trong hầm băng, trong nháy mắt, máu như ngừng chuyển từ đầu đến chân, cả người tê liệt không thể nhúc nhích dù chỉ một chút!

Hần kinh ngạc nhìn về phía Dạ Nguyệt Ly, thấy Dạ Nguyệt Ly vẫn duy trì vẻ tự nhiên tự do tự tại hưởng thụ rượu và món ăn ngon, ánh mắt hần chợt lóe chậm rãi hoàn hồn, không được, hần không thể tự làm loạn thế trận trước, Bộ Binh có binh phù thì sao, hiện tại vừa hay có thể xem binh phù ở bộ Binh là thật hay giả? Huyết Thiên sẽ không lừa gạt hần, Huyết Thiên đối với Dạ Nguyệt Ly và Nam Cung Quân Hạo đích thực là hận ý ngập trời, nếu không sẽ không để lộ ra ý nghĩ muốn đích thân chính tay đâm Dạ Nguyệt Ly mà lại nhẫn nhịn, chỉ vì muốn nhìn thấy hai người Dạ Nguyệt Ly và Nam Cung Quân Hạo phụ tử tương tàn! Thậm chí vì hần mà trộm binh phù từ trong tay Dạ Nguyệt Ly, lại tặng thuốc cho hần giúp hần đối phó với lão gia này, cũng giúp hần loại bỏ mối ám vệ của lão gia, những điều này là do hần tận mắt nhìn thấy, đã như vậy thì binh phù kia sao có thể là giả?

Chẳng qua là vì sao lại chậm chạp không về, không phải đã hẹn trước khi cửa cung có náo loạn sẽ trở về bẩm báo sao?

Hần không thể ngồi chờ chết, phải nghĩ ra biện pháp ứng phó tình huống.

Khóe môi Dạ Nguyệt Ly lạnh lùng cong lên, Nam Cung Nguyệt Hiền bắt đầu luống cuống tay chân? Lúc này mới bắt đầu hành động, ra hiệu bằng tay ở sau lưng, nhất thời bóng dáng Tức Mặc Tuyệt Dương nhảy đến cửa điện!

Nam Cung Nguyệt Bàn nhíu mày càng chặt, rốt cuộc Dạ Nguyệt Ly muốn diễn tuồng gì?

Bên này có động tĩnh lập tức thu hút ánh nhìn của mọi người, người mới động thủ rõ ràng chính là thủ vệ của Ly vương ngăn lại một gã ám vệ áo đen ngoài cửa điện.

“Oan khuất của Bồn vương còn chưa rửa sạch, Hiền vương tốt nhất là chớ động thủ, còn chư vị đại nhân, tránh lát nữa Bồn vương sai thủ hạ giết nhầm người, như vậy cũng không thể trách Bồn vương.”

Tiếng nói của Dạ Nguyệt Ly trầm thấp dễ nghe vang lên trong điện, có vẻ lười nhác nhưng cũng không che giấu sát ý trong đó, đôi mắt đỏ yêu mị mê hoặc nhiều người nhìn quanh một vòng, gia quyến các đại thần vội vã co lại một góc trong điện.

Ôm chặt lại người ăn no trong ngực, lúc này Dạ Nguyệt Ly mới có thời gian rót cho mình ly rượu, từ từ uống.

“Ly vương, lời này của người có ý gì? Chỉ là Bồn vương nghĩ phải thủ hạ ra bên ngoài xem một chút tình huống ra sao, còn cần phải báo trước cho người? Phụ Hoàng vẫn đang ở đây, Ly vương người đừng có làm càn!”

Nam Cung Nguyệt Hiền nhìn đám ám vệ bị khống chế, thiếu chút nữa bị đè bẹp, thái dương hần nổi gân xanh, thấy Nam Cung Quân Hạo dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, nhất thời âm thầm thề trong lòng, đợi đây, hôm nay hần nhất định diệt trừ tên Dạ Nguyệt Ly chết tiệt này!

“Người đâu, bắt Ly vương lại cho trẫm!” ngoài dự liệu của mọi người, Nam Cung Quân Hạo hạ lệnh.

Lúc này có người lên tiếng: “hoàng Thượng, chuyện này không liên quan đến Ly vương, vì sao lại hạ lệnh bắt Ly vương?”

“Bất kể có phải do Ly vương dùng Binh phù điều binh hay không, Ly vương là người đáng nghi nhất điều động Kinh vệ quân, để thể hiện trong sạch của

mình trước chịu giam trong Thiên Lao, sau này Trẫm sẽ tái thẩm vấn sau.” Nói nhỏ lại, Nam Cung Quân Hạo lại nói tiếp: “Ái khanh có dị nghị gì không?”

Nhất thời người vừa lên tiếng sợ hãi nói: “Vi thần không dám.”

Không khí càng thêm ngưng trọng, mà đại thần có chút tâm ý dường như lại sáng tỏ tâm tư để vương vì sao lại làm như vậy.

Hai tròng mắt Nam Cung Nguyệt Hiền sáng ngời, vô cùng vui mừng, nhưng hấn che giấu vô cùng tốt, sắc mặt không thay đổi, nhưng trong lòng không ngăn được cười lớn, xem đi, cho dù Dạ Nguyệt Ly nguoi vô tội thì sao, không chỉ có hấn, cả lão gia cũng nổi lên sát tâm!

Triệu Thi Mộng trốn trong đám người, ánh mắt long lánh điên cuồng, sắc mặt vui mừng, ông Trời có mắt, cuối cùng Mộ Dung Tiểu Tiểu khó có thể thoát được một kiếp, muốn nhốt vào Thiên Lao sao? Nàng muốn nàng ta có mạng đi vào mà không có mạng trở ra ngoài!

Âu Dương Tĩnh đứng cách Triệu Thi Mộng không xa, cau mày nhìn Triệu Thi Mộng, lập tức dời tầm mắt về phía Nam Cung Nguyệt Hiền trong đại điện, trong đáy mắt có chút chuyển động, biến khóa khó thấy được.

Nam Cung Nguyệt Bàn vẫn ngồi ngay ngắn đối diện đám người Mộ Dung Tiểu Tiểu, có thị vệ đến muốn mời hấn tạm thời lui sang một bên, lại bị cái nhìn ôn nhu như nước liếc qua, lời nói vừa định ra khỏi miệng lập tức nghẹn lại trong cổ. Là ảo giác của hấn sao? Sao hấn cảm thấy ánh nhìn của Bàn vương lạnh lẽo, mang theo nguy hiểm?

Vài giây, mười mấy tên thị vệ bao vây đám người Dạ Nguyệt Ly, Mộ Dung Tiểu Tiểu chớp chớp mắt, chậm rãi nói: “Ly, ta không nghe nhầm chứ? Ông ta muốn mời chúng ta đến Thiên Lao làm khách?”

Thiên Lao? Đây không phải là xác định phạm tội rồi sao? Sau sẽ thẩm vấn lại? Lời nói như vậy Nam Cung Quân Hạo cũng có thể nói ra được.

Dạ Nguyệt Ly không nhìn thị vệ quanh mình, cười gât đầu uv[i Mộ Dung Tiểu Tiểu: “Ừ, nha đầu nghe không nhầm.”

Thấy bộ dạng Dạ Nguyệt Ly không chút động tĩnh, Mộ Dung Tiểu Tiểu liếc mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh nhắc nhở: “Trong phòng giam sẽ không có đồ ăn, cẩn thận hải tử của huynh kháng nghị.”

Hồng mâu Dạ Nguyệt Ly nhú lại, vung tay lên: “Người đâu, bảo vệ phu nhân, nhớ kỹ, phu nhaankhoong thể thấy máu.”

“...” khóe mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ co rút, hấn còn thật sự quan tâm, biết nàng đã mang thai không thể ngửi mùi máu tươi.

Trong nháy mắt, khoảng mười người áo đen bật mặt từ trên nóc điện nhảy xuống, vừa xuống đã hang hái đá bay thị vệ vây quanh Dạ Nguyệt Ly, thay vị trí thị vệ phía sau, đưa lưng về phía Mộ Dung Tiểu Tiểu và mấy người trong điện.

Nhất thời khí huyết trong lòng ngực Nam Cung Quân Hạo dâng trào cuộn cuộn, trong con giận dữ, hấn siết chặt tay, nắm chặt lấy tay vịn, giận giữ nhìn chằm chằm đám Hắc y nhân kia, thiếu chút nữa tức giận đến mức thổ huyết.

Mộ Dung Tiểu Tiểu đầu đầy hắc tuyến, còn Dạ Nguyệt Ly lại cười vô cùng dịu dàng tà mị, tiếng nói hấn trầm thấp vang lên: “Nha đầu hài lòng không?”

“...” vô cùng hài lòng.

Dạ Nguyệt Ly liếc nhìn mọi người, lạnh lùng tặng thêm một câu: “Nếu dọa đến phu nhân, giết không cần hỏi!”

“Dạ!” một người trăm miệng một lời, mang theo sát khí lạnh lùng.

Mộ Dung Tiểu Tiểu quyết định không tiếp tục đề tài này nữa, nàng nói: “Nam Dục các người xảy ra chuyện gì, Bình phù là thật hay giả cũng không phân biệt được?”

Nàng rất yên tĩnh, nhú mày suy nghĩ, nếu không hôm nào nàng cũng làm một cái bình phù, điều bình vui chơi một chút?

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của manfg, Dạ Nguyệt Ly buồn cười xoa lỗ mũi nàng nói: “Muội cho rằng mọi người đều mù cả sao?”

Ánh mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu sáng ngời, bàn tay trắng nõn nắm lấy áo Dạ Nguyệt Ly, khẳng định nói: “Huynh có tham gia.”

Dạ Nguyệt Ly không nhịn được hôn lên mũi nhỏ của nàng: “Người hiểu ta như vậy chỉ có nha đầu.”

“Huynh tham gia bao nhiêu?”

“Một chút xiu.”

“Một chút xiu là bao nhiêu?”

“Không nhiều lắm, chỉ là một chút xiu.”

“...”

Hai người nhỏ giọng nói chuyện không coi ai ra gì người hỏi ta đáp, còn lại hai thị vệ đưa mắt nhìn nhau, nhất thời yên lặng dùng ánh mắt xin chỉ thị Nam Cung Quân Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Chương 110.1: Đại kết cục – Hạ.

Không khí trong điện đông băng, trừ hai người Mộ Dung Tiểu Tiểu và Dạ Nguyệt Ly đang bàn luận xôn xao bên ngoài điện còn có thể loáng thoáng nghe được âm thanh giao chiến bên ngoài cửa cung.

Bọn thị vệ xin chỉ thị từ chỗ Đế vương ngồi trên cao, chần chừ không tiến lên. Câu nói kia của Ly vương “Nếu dọa đến phu nhân, giết không cần hỏi” vẫn còn vang bên tai, từ trước đến giờ Ly vương không quan tâm lý lẽ, thủ đoạn giết người tàn nhẫn mọi người đều biết, mà năm đó chiến bại của Nguyệt Nga quốc khi Ly vương trở về Nam Dục chính là ví dụ tốt nhất.

Nhìn một màn hai phe giằng co trước mắt, khóe môi Nam Cung Nguyệt Hiền che giấu ý cười tràn ra, trong mắt lóng lánh vẻ kích động, trong mắt lão già đã sớm không chấp nhận được Dạ Nguyệt Ly kỳ quái này, lúc nào loạn thì tỏ vẻ vô tội, còn không phải muốn mượn hấn tạo thành náo loạn rồi âm thầm trừ khử Dạ Nguyệt Ly sao?

Chưa bao giờ hấn hài lòng với tính ngang ngược càn rỡ của Dạ Nguyệt Ly như hiện tại, tình hình không dễ dàng thỏa hiệp này, hai người này nháo nên còn không phải là hấn được lợi sao? Tốt nhất, Dạ Nguyệt Ly làm lão già tức chết trên đại điện, rất hợp với tâm ý của hấn.

Trong mắt Nam Cung Nguyệt Hiền xẹt qua nghiễm túc, trong lòng âm thầm tính toán, sau một phần được Lâm Lộc đã hạ, nếu lão già bị cái gì kích động quá lớn, tối nay không chết cũng thành phế nhân, trước khi Triệu Kỳ Nghị quay về đại điện hấn phải làm mọi cách đẩy bữa tiệc lên cao trào nhất.

Về phần chuyện quý đệ của binh phù, trước không nói không ai biết hấn có binh phù, mặc kệ là thật hay giả, chờ hấn thành người duy nhất kế thừa ngôi vị Hoàng đế, ai còn muốn tìm cái chết mà mạo phạm hấn?

Trong nháy mắt, tâm tư trong đầu Nam Cung Nguyệt Hiền thay đổi mấy lần, nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Tam Hoàng đệ! Phụ hoàng chính là Vua của một nước, sao người có thể đại nghịch bất đạo cãi lại lời của Phụ hoàng? Người đang coi Phụ hoàng là cái gì?” Nam Cung Nguyệt Hiền lên tiếng chất vấn, nói năng có khí phách. Dạ Nguyệt Ly coi thường thể diện của Vua một nước, còn không phải là coi thường lão già sao? Trong lòng hấn hài lòng, hấn cũng không tin lão già có thể kìm nén cơn giận này!

Tầm mắt của hấn sáng quắc nhìn về phía Nam Cung Quân Hạo, tuy trên mặt hết mực tôn kính, nhưng trong lòng đang điên cuồng cười to, tư vị bị chính nhi tử mình vứt bỏ lúc trước không hề nể mặt mũi sao có thể dễ chịu.

Quả nhiên, hơi thở Nam Cung Quân Hạo đột nhiên dồn dập, đôi mắt như chim ưng lộ ra tia nham hiểm, hung hăng bắn về phía Dạ Nguyệt Ly, bỗng nhiên, hấn nhíu mày cười lạnh, hết sức chịu đựng cánh tay run rẩy chậm rãi ngồi xuống, thò ra một hơi khí độc, đè nén giọng nói nói: “Đây là Ly Vương muốn chất nhận tội danh tạo phản?”

Đôi mày thanh tú của Mộ Dung Tiểu Tiểu nhíu chặt, quả nhiên Nam Cung Quân Hạo không che giấu tâm tư của mình chút nào, không phải thừa nhận hấn muốn danh chính ngôn thuận giết Dạ Nguyệt Ly sao? Không nhận tội thì phải ngoan ngoãn theo lệnh hấn hạ vào thiên lao để thể hiện trong sạch, dĩ nhiên, cuối cùng vẫn muốn phải giết Dạ Nguyệt Ly. Tuy hấn là vua của một nước nhưng đầu sao cũng là phụ thân ruột của Dạ Nguyệt Ly, sao vẫn không tha cho Dạ Nguyệt Ly?

Nàng ngưng mắt nhìn ánh mắt như nước của Dạ Nguyệt Ly không khỏi có chút đau lòng. Khóe môi Dạ Nguyệt Ly nâng lên, cười cười an ủi người trong ngực: “Đối với huynh mà nói, hấn đã sớm là người xa lạ không có chút liên quan, hấn hận huynh cũng được, muốn giết huynh cũng được, cũng không thể khơi gợi cho huynh một chút rung động.”

Khóe miệng Mộ Dung Tiểu Tiểu giật giật, được thôi, nàng suy nghĩ nhiều.

Hấn nhíu mày nhìn Nam Cung Quân Hạo, giọng nói lạnh lẽo trầm thấp không mang theo một chút tình cảm nào nói: “Bỏn vương muốn ngôi vị Hoàng đế có thể tự tay lấy được, cần gì dùng đến tạo phản.” Dứt lời, hấn cực kỳ khinh miệt liếc mắt nhìn Nam Cung Nguyệt Hiền, như có như không châm chọc.

Trong lòng Tức Mặc Tuyết Dương và Di Tinh đứng ở phía sau cũng đồng ý, không sai, thực sự là chủ tử có năng lực này, nếu hấn muốn có ngôi vị Hoàng đế còn không phải là chuyện hơi mở miệng sao?

Trong nháy mắt Nam Cung Nguyệt Hiền bị chọc giận, hấn tiến lên một bước, cắn răng nghiêng lợi nói: “Người ít nói xằng nói bậy ở chỗ này đi!”

Đột nhiên ý thức được mình luống cuống, Nam Cung Nguyệt Hiền lại nói sâu xa với Nam Cung Quân Hạo: “Phụ hoàng, Tam Hoàng đệ không tôn trọng trưởng bối, thật sự nhi thần không nhìn nổi, tạm thời Phụ hoàng hãy để hấn xuống cũng tốt, khiến Tam Hoàng đệ tỉnh táo một chút.”

Hắn đề kinh hoàng trong lòng xuống, an ủi mình tuyệt đối sẽ không có ai biết náo động tối nay là hắn gây nên, không sai, nhất định là hắn suy nghĩ nhiều.

Nam Cung Quân Hạo nheo mắt lại, nhìn về phía Nam Cung Nguyệt Hiền lạnh lùng quát: “Lui ra!”

Đừng tưởng rằng hắn không biết đứa con lớn nhất này có tính toán gì, muốn lợi dụng hắn? Muốn ngôi vị Hoàng đế cũng phải khiến lòng hắn cam tâm tình nguyện cho!

“Dạ...” Nam Cung Nguyệt Hiền thu lại phần hận trong mắt, không cam lòng lui ra.

Tầm mắt Nam Cung Quân Hạo như ngấm đầy loại độc cắn chặt Dạ Nguyệt Ly, cả người Dạ Nguyệt Ly tản ra loại khí phách tôn quý giống như một vị anh hùng dũng mãnh, mà hắn thì già nua đến mức gần như muốn rụng hết, mà cũng có một ngày vị trí bị cướp mất!

Bình phủ bị trộm, kháng chỉ cự hôn, ám vệ của Dạ Nguyệt Ly mất lần xuất quỷ nhập thần trong cung thậm chí là từ từ chờ đợi bên người hắn, tất cả điều này nói cho hắn biết hắn không chỉ không cách nào nắm trong tay số mệnh của Dạ Nguyệt Ly, càng thêm cường đại khiến hắn không cách nào tưởng tượng được, khiến hắn không thể không tin tưởng Dạ Nguyệt Ly tuyệt đối có khả năng tán nhãn kéo hắn từ chỗ cao cao tại thượng xuống!

Nhưng cũng chính bởi vì như thế mới càng khiến hắn có ý nghĩ diệt trừ Dạ Nguyệt Ly! Nhưng, hắn thực sự có khả năng này? Giống như náo động hoàng thành tối nay, từ đầu tới cuối Dạ Nguyệt Ly vẫn bình tĩnh, tất nhiên mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay. Cũng không giống hắn, đến chân tướng trong đó cũng không nhìn thấu. Khiến hắn thừa nhận mình già rồi, không bằng cái tên chết bầm đó. Không, hắn không cam lòng!

Nam Cung Quân Hạo càng nghĩ hơi thở càng không yên, cảm thấy hơi sức trước giờ vẫn mạnh mẽ chống đỡ sắp tan hết, ngay cả ngôi vị ngay ngắn trên long ý cũng là chuyện cực kỳ khó khăn, hơi thở của hắn càng lúc càng gấp gáp, cặp mắt sắc bén như ưng trước đây thường ngày sáng loáng giờ đục ngầu không chịu nổi.

Lâm Lộc thấy đáng về Đế vương như thế vội vàng dâng trà sâm lên, lồng ngực Nam Cung Quân Hạo nhấp nhô không ổn định, cũng không biết là vì tức giận hay là vì tình trạng vô lực hiện giờ gây ra, bởi vì uống trà mà thân thể thoáng nghiêng về phía trước suýt ngã xuống.

Một tay Lâm Lộc bung trà, một tay khác lập tức đỡ thân thể Đế vương suýt đập đầu xuống bàn, mà một màn này, tất nhiên rơi vào trong mắt của tất cả mọi người trong điện.

Bờ môi Đế vương run rẩy, nước trà từ khóe môi tràn ra, thấm ướt áo, trong nháy mắt, uy nghi ngày xưa tan biến, thoáng hiện lên vẻ thảm hại.

Đôi mắt Nam Cung Quân Hạo tối sầm lại, cánh tay gầy như que củi hắt văng ly trà, Lâm Lộc mất thăng bằng, nhất thời ly trà rơi xuống bậc thang, tiếng vỡ vụn thanh thủy vang lên trong điện an tĩnh, đại thần và gia quyến trong điện cũng theo đó co rúm lại, mà đáy lòng những người khôn khéo am hiểu sâu sắc về phong vận triều đình bắt đầu tính toán, mệnh Đế vương sắp hết, mà chính bọn họ lúc này cần cảnh giác cao độ mới có thể đưa ra lựa chọn chính xác nhất, rồi sau đó vẫn hưởng vinh hoa phú quý, hiển hách một đời.

Phất tay áo, ngăn cản Lâm Lộc tiến lên giúp hắn lau áo, Nam Cung Quân Hạo hít thở thật sâu, sắc mặt hắn căng thẳng, mày kiếm nhíu chặt, mà chính vẻ mặt căng khiến hốc mắt lõm sâu vào lộ ra vẻ gian nan vất vả, thậm chí ngay cả sợi tơ bạc nơi thái dương cũng cực kỳ rõ ràng, làm cho người khác chú ý, bởi vì bệnh nặng bộc phát này nên hắn có vẻ khó khăn rồi. Hắn cũng đã từng mưu kế thâm trầm, uy hiếp triều đình và dân, nhưng tất cả đã là quá khứ, hắn giờ phút này, ngồi ở trong triều, mặc dù là thiên tử như cũ, vẫn phải có thủ đoạn quản mọi người như cũ, nhưng không ngăn cản được bệnh nặng tuổi già mà bỏ lỡ uy nghiêm, chỉ có thể trông mắt nhìn những con bê đã từng dẫn đo trong tay hắn không bị khống chế, bụng dạ khó lường. Nhưng, hắn là Hoàng thượng tối cao của Nam Dục quốc. Địa vị của bọn họ là hắn ban cho, sao bọn họ dám can rờ như thế.

Mộ Dung Tiểu Tiểu khẽ thở dài, trong lòng không thể kìm nén được bị thương trào ra, ánh mắt nhìn về phía Dạ Nguyệt Ly có chút thỏa mãn, cũng may, người nàng yêu không phải loại người trầm mê quyền thế. Ngay sau đó Mộ Dung Tiểu Tiểu vừa đắc đầu buồn cười, nếu thật sự Dạ Nguyệt Ly tham quyền thế thì nàng sao coi trọng đây?

Dạ Nguyệt Ly nhấp môi từng mắt nhìn người trong ngực, nói: “Có phải bảo bối càng ngày càng thích huynh hay không?”

Trán Mộ Dung Tiểu Tiểu trong giây lát hiện lên ba vạch đen.

Dạ Nguyệt Ly tình mắt nhìn thấy giữa mi mắt nàng có tia buồn ngủ, bàn tay phủ lên bụng người trong ngực, trong lòng thoáng mềm mại, nhẹ giọng nói: “Ngủ một lát đi, đợi lát nữa có kịch hay huynh gọi mọi người dậy.”

“Ừ.” Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng không quan tâm có hợp thời điểm hay không, cười chui vào trong ngực Dạ Nguyệt Ly, hôm nay nàng là phụ nữ có thai, phụ nữ có thai phải đảm bảo giấc ngủ đầy đủ.

Dạ Nguyệt Ly ôm chặt người trong ngực, ánh mắt trầm trầm. Nhanh thôi, qua tối nay tất cả điều thành cát bụi....

Ánh mắt Nam Cung Nguyệt Bàn dịu dàng nhìn dung nhan tinh xảo đang ngủ của Mộ Dung Tiểu Tiểu phía đối diện, rồi sau đó tầm mắt như có điều suy nghĩ xẹt qua Dạ Nguyệt Ly, hắn không vội, hắn cũng muốn xem Dạ Nguyệt Ly muốn làm gì.

Cảm thấy phía đối diện có ánh mắt nhìn về phía mình, Dạ Nguyệt Ly cũng không ngẩng đầu, cặp mắt đỏ rực sâu thẳm bí ẩn, nhẹ nhàng dịu dàng vuốt sợi tóc của người trong ngực, khóe môi nâng lên, Nam Cung Nguyệt Bàn à Nam Cung Nguyệt Bàn, cái lễ này hắn dâng bằng hai tay, ở lại tiếp nhận đi nhé. Sau lần này, kiểu quy kiểu, lộ về lộ*, không ai nợ ai, nếu như mơ tưởng người trong ngực hắn, đừng trách hắn lòng dạ độc ác.

*cầu quy cầu, lộ về lộ: hiểu nôm na là cái gì ở đâu nên về đúng chỗ và chức vụ của nó.

Nam Cung Nguyệt Hiền có chút khó duy trì bình tĩnh, hẳn thấy Nam Cung Quân Hạo cũng không để ý tới Dạ Nguyệt Ly nữa mà đang nhắm mắt nghỉ ngơi giống như ngủ trên long ý khiến lòng hắn âm thầm khản trương, thời gian trôi qua càng lâu hắn càng lo lắng, vì sao Hà Khôn mãi chưa về? Rốt cuộc bên ngoài như thế nào rồi?

Hắn oán hận trừng mắt nhìn Dạ Nguyệt Ly, nếu không phải Dạ Nguyệt Ly ngăn cản, ám vệ hắn đã sớm trở lại bẩm báo tin tức, đáng chết!

Hơn một tiếng sau.

Mộ Dung Tiểu Tiểu bị giọng nói vang dội của Triệu Kỳ Nghị đánh thức: “Hoàng thượng, náo loạn đã yên.” Giọng nói Triệu Kỳ Nghị vang lên, chứng thân trong điện không khỏi thở phào một cái.

Cùng đi với Triệu Kiên Nghị còn có thủ lĩnh tướng sĩ xông vào cung lần này Vương thủ thành, sau khi tiến vào trong điện liền quỳ xuống đất, ánh mắt khê hiện lên cầu xin tha thứ: “Hoàng thượng thứ tội, ty chức không thể nhận biết binh phù giả mới bị tặc nhân có cơ hội có thể lợi dụng, tổn thất mấy ngàn tướng sĩ, mong Hoàng thượng có thể tha thứ cho các tướng sĩ, ty chức nguyện gánh chịu tội lỗi một mình!”

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Động Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Chương 110.2: Đại kết cục – Hạ

Lúc này Nam Cung Quân Hạo đã khôi phục chút tinh thần, thầm nghĩ thật tốt, tổn thất vài ngàn so với tất cả bị tiêu diệt vẫn tốt hơn. “Nếu là binh phù giả, tại sao lúc trước lại không nhận ra?” khẩu khí hắn trở lại bình thường, hỏi ra nghi ngờ trong lòng, tiếng nói trầm thấp khàn khàn.

Ba binh phù của Nam Dục quốc được chế tạo từ chất liệu vô cùng đặc biệt, ba cái hình dạng như nhau, chỉ có chữ viết ở mặt sau là khác nhau, trong Nam Dục quốc, ngoài thiên tử và các tướng quân được nhìn qua hình dạng thật của nó, căn bản là không có ai được nhìn thấy. Cho nên khi nghe thấy Vương thủ thành bẩm báo nhận sai binh phù, hắn cảm thấy kinh ngạc.

“Ty chức đáng chết, đến khi Triệu tướng quân cầm binh phù thật đến ty chức mới biết bị kẻ gian lừa gạt, đã phạm phải sai lầm ty chức chấp nhận trừng phạt, chỉ xin Hoàng thượng tha tội cho các tướng sĩ.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu gật đầu, Vương thành thủ này cũng là nam tử đỉnh thiên lập địa, chuyện đã làm sai dũng cảm chịu trách nhiệm mà không tìm lý do thoái thác, tuyệt đối không liên lụy đến tướng sĩ, cũng khiến nàng xem trọng, mặc dù căn bản là người này không làm sai chuyện gì.

Nói vậy lúc ấy Vương thành thủ nhất định là đã nhìn qua binh phù thật sự, đây chính là theo lời Dạ Nguyệt Ly nói ‘tham dự một chút xú’ thôi? Chẳng qua nàng không rõ hành động tối nay của Dạ Nguyệt Ly là có mục đích gì? Chẳng qua hắn không nói, nàng cũng không hỏi nhiều, tin chắc rằng lát nữa sẽ được phơi bày rõ ràng.

Dạ Nguyệt Ly biết Mộ Dung Tiểu Tiểu có nhiều nghi vấn, chỉ là nàng không lên tiếng hỏi không khỏi làm hắn thở phào nhẹ nhõm.

Ngón tay thon dài xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của người trong ngực về phía mình, trong mắt đỏ bất mãn, nói: “Yên tâm đi, người này không chết được đâu.” Cho nên nàng có thể đứng nhìn chằm chằm nam nhân khác như vậy?

Mộ Dung Tiểu Tiểu vừa bực mình vừa buồn cười, chẳng qua là không nhìn Vương thành thủ nữa, lúc này Dạ Nguyệt Ly mới hài lòng.

“Trẫm đáp ứng ngươi. Ngươi thành thật trả lời, là kẻ nào đưa ra binh phù giả yêu cầu điều binh?” Nam Cung Quân Hạo khàn giọng hỏi, hắn nhất định phải biết rõ, rốt cuộc là kẻ nào không tự lượng sức, mơ tưởng dùng Kinh vệ quân tạo phản buộc hắn thoái vị.

Vương thành thủ nhất thời cau mày, hẳn tuy là võ tướng nhưng cũng nhận ra tối nay mình và các tướng sĩ đã qua đời chính là vật hy sinh trong cuộc chiến tranh quyền đoạt vị của các Hoàng tử, nhưng hắn cũng không trách người nào, các triều đại thay đổi đều như vậy, chỉ là hắn không may mắn, chẳng qua là hắn có chút khổ sở vì phải bỏ mạng oan. Hắn liếc nhìn chủ mưu Ly vương vẫn đang thảnh thơi ngồi một bên, hẳn không phải người ngu, chuyện xảy ra đã hơn một canh giờ, Ly vương còn có thể bình yên vô sự ngồi ngay ngắn trong điện, đủ để thấy chuyện không đơn giản, nhưng hắn vẫn bẩm báo chi tiết: “Kẻ cầm binh phù chính là thủ hạ của Ly vương. Tức Mặc thị vệ.”

“Lúc nào ngươi nhận được binh phù sai điều binh?” Nam Cung Quân Hạo nặng nề dựa toàn bộ sức nặng toàn thân vào một bên tay ghế, cố gắng chống đỡ tinh thần lần nữa hỏi.

“Bẩm Hoàng thượng, vào giờ Dậu, sau khi ty chức tiếp nhận mệnh lệnh lập tức bí mật tập hợp tướng sĩ, đến khi cung yến bắt đầu mới dẫn binh xông vào cửa cung.” Vương thành thủ thành thật trả lời.

Tất cả ánh mắt trong chốc lát rơi vào người Dạ Nguyệt Ly và người vẫn đứng phía sau hắn Tức Mặc Tuyết Dương, các triều thần bắt đầu bàn luận:

“Chúng ta cũng bắt đầu vào cửa cung lúc giờ Dậu, không trách được đoàn người Ly vương đến muộn, hóa ra là trước đó đến cửa thành ra lệnh.”

“Có khả năng, khó trách đoàn người Ly vương không có sợ hãi, lại dám trái lệnh Hoàng thượng.”

“Không sai, Binh phù giả kia nhất định là trong tay tên thị vệ kia.”

Vừa nói mấy câu, một đám ám vệ áo đen xung quanh Dạ Nguyệt Ly nhất thời ánh mắt đầy sát khí trợn mắt nhìn về phía những người vừa lên tiếng, các quan lại nhất thời im bật như ve mùa đông.

Dạ Nguyệt Ly nhủ mảy không nói lời nào, ánh mắt Tức Mặc Tuyết Dương lạnh lùng trào phúng, mấy tên ngu ngốc này gió chiều nào xoay chiều ấy, đừng nói chủ tử không muốn tạo phản, cho dù người muốn tạo phản, ai có thể cản lại?

Trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu dường như sáng tỏ một chút, không trách được người đến tối nay là Tức Mặc Tuyết Dương mà không phải Toái Nguyệt, còn đối với mục đích tối nay của Dạ Nguyệt Ly, nàng càng lúc càng hiểu kỹ.

“Người đâu, áp giải Vương thành thủ vào Thiên Lao chờ ngày xét xử.” Nam Cung Quân Hạo khàn giọng ra lệnh, tay hất chống trước trán, rõ ràng cơ thể đã không thể chống đỡ được nữa.

“Không nghĩ là thật sự do Tam hoàng đệ gây ra, người không khỏi làm ... phụ hoàng thất vọng? Cũng là ... làm mấy ngàn tướng sĩ hy sinh ngoài cửa cung thất vọng?”

Cả đêm trong lòng Nam Cung Nguyệt Hiền không thể nói là thấp thòm lo âu, mặc dù không biết tại sao binh phù lại biến thành hàng giả, nhưng ngay từ đầu hắn đã chuẩn bị hai phương án. Nghĩ rằng ban đầu Dạ Nguyệt Ly cố ý dùng binh phù giả dụ dỗ Huyết Thiên, nhưng Dạ Nguyệt Ly thông minh thì hẳn cũng không ngu, gây ông đập lưng ông, không phải Dạ Nguyệt Ly trộm binh phù sao? Hôm nay thấy hắn rơi vào hoàn cảnh này cũng không có gì là oan uổng?

Dạ Nguyệt Ly cười lạnh ra tiếng, lười nhìn Nam Cung Nguyệt Hiền một cái, tâm tư Nam Cung Nguyệt Hiền như thế nào sao hắn lại không biết, chỉ là hắn tương kế tựu kế mà thôi, mượn tay Nam Cung Nguyệt Hiền đưa cho Nam Cung Nguyệt Bản một phần đại lễ.

Thấy Dạ Nguyệt Ly không nhìn mình, Nam Cung Nguyệt Hiền cũng không tức giận, trong lòng hắn hừ lạnh, đã sắp chết đến nơi rồi, cũng chỉ có thể làm càn được một lúc này thôi, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của Dạ Nguyệt Ly!

Hắn quay mặt nhìn Nam Cung Quân Hạo, chấp tay nói: “Phụ hoàng, Tam hoàng đệ không biết hỏi cái, người tuyệt đối không thể nuông chiều hắn làm càn!”

Hắn cũng không sợ để lại ấn tượng độc ác trong lòng quan lại, hắn chỉ biết lúc này thuận theo tâm tư lão gia chắc chắn là không sai.

Cuối cùng, hắn cũng không quên kéo Nam Cung Nguyệt Bản xuống nước: “Nhị hoàng đệ, tin rằng đệ cũng không phải người không hiểu đạo lý, hôm nay Tam hoàng đệ thật sự đã để cho hoàng huynh quá thất vọng đau lòng rồi, nhị hoàng đệ có ý kiến gì không?” hắn vừa nói, tầm mắt lại cố tình làm như vô ý lướt qua Mộ Dung Tiểu Tiểu trong ngực Dạ Nguyệt Ly, thâm ý trong đó, hắn tin rằng Nam Cung Nguyệt Bản nhìn thấy sẽ hiểu.

Ngớ ngẩn, thật quá ngu xuẩn, trong lòng Nam Cung Nguyệt Bản cười lạnh, trên mặt cũng không biểu lộ một chút tâm tình nào, hắn buông mắt khẽ xoay ly rượu cầm trong tay, đến lúc này Nam Cung Nguyệt Hiền còn chưa nhìn rõ sự tình, thật quá ngu xuẩn.

Nam Cung Nguyệt Hiền rốt cuộc thấy trong mắt Dạ Nguyệt Ly có chút bối rối nào sao? Mà Nam Cung Nguyệt Bản hắn từ trước đến nay muốn cái gì đều dựa vào thực lực của chính mình giành được, chưa từng phải dựa vào người khác? Nam Cung Nguyệt Hiền cho là chỉ cần dựa vào việc hai người bọn họ cùng hợp tác kéo Dạ Nguyệt Ly xuống, hẳn liền có được Tiểu Tiểu? Vậy thì hẳn cũng quá ngây thơ rồi, chưa nói đến hậu quả là Tiểu Tiểu sẽ vĩnh viễn không liếc nhìn hắn một cái, cho dù dùng cách này thật sự có thể được, hắn không cho là Dạ Nguyệt Ly dễ đối phó như vậy, nam nhân có thể khiến hắn thật sự coi là đối thủ, sao có thể đơn giản như vậy?

Hắn chậm rãi ngẩng mặt lên, nói một câu: “Bốn vương không có lời nào để nói.”

Nam Cung Nguyệt Hiền biến sắc, khá lắm, tên ngu xuẩn không biết điều, hắn đã ra ám hiệu rõ ràng rồi, lại còn không chút động lòng? Hừ, không phối hợp cùng được, đợi hắn xử lý xong Dạ Nguyệt Ly, người tiếp theo chính là Nam Cung Nguyệt Bản người!

Ánh mắt lạnh như băng của Dạ Nguyệt Ly giống như kết một tảng băng mỏng, khóe miệng lại nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng đều đặn, nụ cười vô cùng mê người, hắn nói: “Đi, dẫn tên đó lên.”

Rất tốt, Nam Cung Nguyệt Hiền công khai muốn đối phó hắn, hắn cũng không để ý, chẳng qua là đem sự chú ý động đến nha đầu, kẻ đó chính là tự tìm đường chết rồi, hắn thâm nghĩ nhất định sẽ tìm cho Nam Cung Nguyệt Hiền một cái chết xứng đáng, không uổng công hắn và Nam Cung Nguyệt Hiền quen biết một lần trong đời...

Tức Mặc Tuyết Dương lập tức nhận lệnh dời đi, xoay người nhưng vẫn liếc nhìn Nam Cung Nguyệt Hiền tự tìm chết, trong miệng lầm bầm: “Ai nha, thật là ngu ngốc, động phải người tâm tư không tốt, lại...” quá u mê, chủ tử đã có người trong ngực, người sáng suốt vừa nhìn đã biết, nhưng tên này lại ngu ngốc phạm phải, không phải là muốn chết thì sao.

Lông my Nam Cung Nguyệt Bản khẽ chớp, thân thể ngồi thẳng, a? Trò hay đã bắt đầu sao?

Nam Cung Quân Hạo ngồi trên cao nhủ chặt mảy, không biết Dạ Nguyệt Ly rốt cuộc muốn bày trò gì, hắn không thu lại chút nào sự tàn nhẫn trong ánh

mất, bất kể như thế nào, kết quả cuối cùng của Dạ Nguyệt Ly cũng chỉ có một, đó là chết!

Trong lòng Nam Cung Nguyệt Hiên vừa động, không rõ Tức Mặc Tuyết Dương tại sao lại nhìn chính mình như vậy? Dạ Nguyệt Ly thật sự còn chiêu khác nữa sao? Hắn lập tức khôi phục sợ hãi trong lòng, không có cách nào, hắn cũng còn chiêu khác, Dạ Nguyệt Ly tuyệt đối không thể tránh được.

Tức Mặc Tuyết Dương lúi vào một hắc y nam tử, dưới ánh mắt tò mò đánh giá của mọi người ném vào trong điện, phui tay, cất giọng nói: “Cũng nhìn cho rõ ràng ha ha.”

Nam tử cao lớn run rẩy bò trên mặt đất, thờ hồn hèn, nhìn ra được là đang bị trọng thương, nhưng trong chớp mắt khi hắn vừa ngẩng mặt lên, trong điện nhất thời vang lên tiếng hít một hơi, trong đầu mọi người xuất hiện một nghi vấn lớn, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Trời ạ, giống nhau như đúc? Chẳng nhẽ là huynh đệ song sinh của Tức Mặc Tuyết Dương?”

“Nhưng chưa từng nghe nói, nếu là thật, sao có thể bị đánh thành như vậy?”

“Chẳng lẽ đây mới chính là thủ phạm thật sự cầm binh phù giả mạo danh thủ hạ Ly vương?”

“Ta thấy có thể là như vậy...”

...

“Các ngươi đã nhìn rõ chưa?” Tức Mặc Tuyết Dương rat ay nhanh chóng, trên mặt nam tử lộ xuống một mảnh mặt nạ da người, bộ mặt thật sự của nam tử nhất thời lộ rõ trong không khí.

“Hà thị vệ, tại sao lại là ngươi?” người lên tiếng chính là Triệu Kỳ Nghị, hắn nhanh chóng nhận ra người này, lúc Triệu Thi Mộng chịu nhục, chính là hắn đưa nàng về, vì thế ấn tượng về người này hắn vẫn khắc sâu.

Thị vệ thiếp thân của Hiên vương trong triều cũng rất nhiều người biết, mọi người lập tức hoài nghi, chẳng nhẽ người thật sự tạo phản là Hiên vương? Ngược lại Ly vương là bị hãm hại?

“Khá lắm Ly vương, Bồn vương còn đang suy nghĩ vì sao thị vệ của Bồn vương lại mất tích không tin tức, lại không nghĩ là do Ly vương bắt đi, ngươi cho là đem mặt nạ da người lên thị vệ của Bồn vương có thể rửa sạch tội của ngươi sao?”

Nam Cung Nguyệt Hiên từ trong ngõ ngách nhanh chóng hồi phục, lúc Tức Mặc Tuyết Dương kéo Hà Khôn đi vào hắn đã xuất hiện dự cảm xấu, quả nhiên, hắn đã nghi ngờ vì sao Hà Khôn lại chậm trễ không trở về, không ngờ là bị Dạ Nguyệt Ly sai người bắt được, nghĩ đến chuyện Dạ Nguyệt Ly đã đoán được kế hoạch của hắn, khó trách ngay từ đầu hắn đã không sợ hãi. Trong lòng hắn hừ lạnh, bắt Hà Khôn thì sao, chỉ bằng một tên thị vệ bị vút bỏ này cũng muốn đối phó với hắn sao?

Hông mâu Dạ Nguyệt Ly khẽ nheo lại, tầm mắt đầy ý tứ hàm xúc khó phân biệt nhìn về phía Nam Cung Nguyệt Hiên, khóe môi nở nụ cười ngầm có ý lãnh phúng (Lãnh lùng + trào phúng), xem hắn trước khi chết giãy dụa một chút, hắn liền nhìn xem một chút.

Tức Mặc Tuyết Dương khinh bỉ liếc nhìn Nam Cung Nguyệt Hiên, hắn biết Nam Cung Nguyệt Hiên có chết cũng không thừa nhận, hắn ngồi xổm xuống, lục lọi trên người Hà Khôn đang nằm trên mặt đất một hồi, sau đó ném vật tìm được trên mặt đất.

Vì trước đó Triệu Kỳ Nghị đã trình lên Binh phù thật sự, mọi người nhanh chóng hiểu được Binh phù trên mặt đất này là giả, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Nam Cung Nguyệt Hiên.

Nam Cung Nguyệt Hiên tức giận quét mắt nhìn những gương mặt đầy hoài nghi của đám thân tử kia, rồi sau đó nhìn về phía Dạ Nguyệt Ly nói: “Ly vương thật là tôn tâm tư, đã bắt thị vệ của Bồn vương đeo lên mặt nạ da người gánh tội thay cũng thôi, lại còn nghĩ lấy ra binh phù giả từ trên người Hà Khôn, đây là muốn đổ hết tội lỗi lên người Bồn vương? Nào có chuyện tốt như vậy?”

“Chỉ mong ngươi còn có thể nói chuyện lý lẽ hùng hồn như vậy.” Dạ Nguyệt Ly sâu kín nói, lười tranh chấp cùng Nam Cung Nguyệt Hiên.

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Đụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Chương 110.3: Đại kết cục – Hạ

Mộ Dung Tiểu Tiểu dựa vào trong ngực Dạ Nguyệt Ly lại cúi thấp đầu xuống, trong lòng bắt đầu sắp xếp tất cả các tin tức, cân nhắc mục đích cuối cùng của Dạ Nguyệt Ly. Trong lòng nàng mơ hồ đại khái có một phương hướng, chỉ là vẫn không thể khẳng định, nàng còn phải xem lại một chút.

Sắc mặt Hà Khôn tái lại, trên trán đổ mồ hôi lớn chừng hạt đậu, hình như cực kỳ thống khổ. Hắn mở đôi môi dính đầy máu, vô lực phát ra một tiếng “a”, lại nói không nên câu, từ trong ánh mắt của hắn lại có thể nhìn ra áy náy sâu sắc, hắn dùng toàn lực đưa cánh tay ra lại không với tới vật áo của

Nam Cung Nguyệt Hiền, chân muốn cử động nhưng vừa cử động lại tê liệt đau đớn, hẳn biết nhất định chân mình phế rồi.

Nam Cung Nguyệt Hiền đến nhìn cũng chưa từng nhìn Hà Khôn còn một hơi thở thóp trên mặt đất, có thể nói hiện tại căn bản hẳn sẽ không có ý định bỏ thí một ánh mắt cho một con cò bị hẳn vứt bỏ, lúc này toàn bộ tinh thần của hẳn đều đặt trên người Dạ Nguyệt Ly, không dám có một chút phân tâm, sợ bị Dạ Nguyệt Ly thừa cơ ám hại.

Dạ Nguyệt Ly liếc mắt nhìn Tức Mặc Tuyết Dương, ý bảo hẳn đánh nhanh thắng nhanh, Tức Mặc Tuyết Dương ngượng ngừng cười một tiếng, vội vàng móc chứng cứ đã sớm chuẩn bị tốt ra, cất cao giọng nói: “Bẩm Hoàng thượng, Hà thị vệ đã khai ra toàn bộ mọi chuyện, đây là lời khai hẳn tự tay đồng ý.”

“Trình lên!” Nam Cung Quân Hạo cũng thấy rõ đại khái, nghĩa là đứa con lớn này của hẳn lập mưu kế hại Dạ Nguyệt Ly nhưng không thành còn bị hẳn ta dùng kế phản lại.

Sau khi nhìn xong lời chứng, Nam Cung Quân Hạo nhìn Hà Khôn nằm trên mặt đất, càng ngày càng nhận ra đứa con lớn nhất này của hẳn thật ngu xuẩn không ai bằng, dùng người thân cận có thể tin tưởng làm chuyện đại sự thật sự quá mạo hiểm, chỉ khi nào sự việc bại lộ, người gọi là thân cận nhất này chắc chắn bán đứng chủ tử, vì sao? Khi dùng cực hình sao có thể dừng cảm? Tội thiếu tốt nhất cũng nên dừng từ vệ chẳng may thất bại cũng không cần lo lắng bị phản lại.

Đây chính là nguyên nhân hẳn vẫn xem thường đứa con lớn nhất này, không có dã tâm, lại chưa đủ thông minh.

Khi ánh mắt hiểu rõ tất cả của Nam Cung Quân Hạo từ chỗ cao nhìn thẳng vào mình thì toàn thân Nam Cung Nguyệt Hiền giống như ngâm trong nước đá, lạnh thấu xương, hẳn, thất bại? Không, hẳn không tin!

“Ly Vương, người cho rằng bằng một tờ chứng thư là có thể chứng minh việc Kinh Vệ Quân tạo phản là do Bồn vương sao? Tuy Hà Khôn là thị vệ của Bồn vương nhưng khó có thể đảm bảo không phải Ly Vương bắt hẳn lại sử dụng sau đó tự vu oan giá họa.” Dứt lời, hẳn mạnh mẽ nhìn về phía Hà Khôn: “Còn người nữa, Bồn Vương không bạc đãi với người, vì sao người lại hãm hại Bồn vương? Ly Vương buộc người như thế nào? Người cứ việc nói ra thật rõ, Bồn vương tha cho người một mạng!”

Tức Mặc Tuyết Dương nhìn Nam Cung Nguyệt Hiền trơ trẽn, vẫn còn vùng vẫy giãy chết thì càng khinh bỉ, người này có gan tạo phản lại không có can đảm thừa nhận, thật là thứ hèn nhát.

Nhìn lại Hà Khôn, dưới ánh mắt cực kỳ tức giận của Nam Cung Nguyệt Hiền hẳn càng thêm thê lương, hẳn rất muốn nói với chủ tử của mình hẳn không muốn bán đứng chủ tử, nhưng thật kinh khủng khi gặp một người có trái tim băng giá như Ly Vương, một loạt hình phạt như ác mộng. Một khi thật sự thừa qua hình phạt kinh khủng như địa ngục đó thì hẳn sẽ không thể giữ vững lòng trung thành, mà hẳn không muốn chết! Chính là bởi vì đã trải qua những thử đồ đáng sợ kia, hẳn càng cảm thấy phải còn sống là điều tốt đẹp dường nào, mà Ly Vương sâu đến mức khó lường.

Hẳn sai lầm rồi! Không, hẳn và chủ tử cũng sai lầm rồi! Bọn họ không phải là đối thủ của Ly Vương, hẳn muốn nói chân tướng cho chủ tử, nhưng chỉ có thể phát ra giọng nói yếu đuối: “Ma...ma quý.... Buông tha a... Chủ....chủ tử.”

Nam Cung Nguyệt Hiền không dám tin tròng lớn hai mắt, Hà Khôn không giúp chính mình rửa sạch tội danh thì thôi, lại nói thẳng trong đại điện khiến hẳn buông tha. Giận từ trong lòng, nhất thời Nam Cung Nguyệt Hiền đá một cước lên ngực Hà Khôn, đá hẳn ta văng ra mấy thước mới cảm thấy hả giận, oán hận nói: “Hừ, nô tài đáng chết! Không ngờ vu oan cho Bồn vương, chết chưa hết tội!”

“Tin rằng ai phải ai trái, trong lòng các vị đại thần đều có tính toán rồi, Bồn vương cũng đã sớm nói Bồn vương nhất định phải cởi bỏ hiểm nghi, hiện giờ chân tướng đã rõ ràng, các vị đại thần nói xem nên xử trí hung thủ tạo phản như thế nào?” Cuối cùng, hẳn cười như không cười nhìn về phía Nam Cung Quân Hạo: “Nhi thần dính dáng đến tạo phản đã muốn tống vào thiên lao, hiện tại đã chứng thật Hiền Vương chính là hung thủ, Phụ hoàng, ngài cho là nên như thế nào mới có thể cho nhi thần một câu trả lời thỏa đáng? Tránh cho nhi thần cảm thấy oan uổng?”

Nam Cung Nguyệt Hiền hít một hơi lạnh, lùi một bước dài, sau lưng hẳn nổi lên một làn khí trắng lạnh, ánh mắt hết sức lạnh lẽo nhìn chằm chằm Dạ Nguyệt Ly, hẳn không thể dùng một kiếm giết chết chương ngại vật chướng mắt này: “Muốn gán tội cho người khác, sợ gì tìm không ra việc, Dạ Nguyệt Ly chớ tùy tiện hắt nước bẩn lên người Bồn vương!”

Trong phút chốc xoay người quay về phía Nam Cung Quân Hạo, đau đớn nói: “Phụ hoàng, nhi thần không biết vì sao Tam Hoàng đệ lại như thế, nhưng nhi thần tự nhận là chưa bao giờ dắc tội với Tam Hoàng đệ, kính xin Phụ hoàng tra cho rõ.”

Trong lòng Nam Cung Quân Hạo không thể không thất vọng, hẳn hiểu tâm lý không muốn nhận tội tạo phản của Nam Cung Nguyệt Hiền, bởi vì một khi thừa nhận liền không thể chuyển mình, cả đời đeo trên lưng tội danh bất kính tạo phản. Ban đầu Nam Cung Nguyệt Hiền không nghĩ ra biện pháp mà đòi hết tội lỗi cho Hà Khôn cũng thôi đi, còn muốn đá chết người. Giờ còn muốn tìm hẳn ca bài đồng tình, ngu xuẩn! Thật quá ngu xuẩn! Thua trong mưu kế chính mình lập là đáng đời, làm hại hẳn cũng chịu hại theo, thật sự là mua dây buộc mình!

Hai mắt lõm sâu vào trong hốc mắt của Nam Cung Quân Hạo sâu thẳm như nước, hẳn nặng nề hô hấp thở gấp, lời nói phỉ phứ từ trong lòng ngực tràn ra: “Người đâu, bắt Hiền Vương vào thiên lao, chờ thẩm vấn sau.”

Vậy mà Nam Cung Nguyệt Hiền không hiểu hết nỗi lòng muốn giấu diếm bảo vệ của Nam Cung Quân Hạo cho hẳn, trong nháy mắt lên tiếng kinh hô: “Phụ hoàng, nhi thần vô tội, lòng dạ Dạ Nguyệt Ly mới thật sự xấu xa, ngay từ cung yến lần trước hẳn đã để ý định bại lộ không thể nghi ngờ, Phụ hoàng, ngài không thể thả hổ về rừng!”

Ý đồ của hẳn là chỉ Dạ Nguyệt Ly nguy hiểm để nhắc nhở Nam Cung Quân Hạo chỉ có giữ lại hẳn mới là cách làm sáng suốt, nếu không một ngày kia bị

Dạ Nguyệt Ly kể vì, bọn họ sẽ chết không có chỗ chôn!”

Toàn thân Nam Cung Quân Hạo là hơi thở lạnh lùng, cặp mắt như ung của hắn đột nhiên bắt lệ quang nhìn Nam Cung Nguyệt Hiền ngằm cảnh cáo: “Đ dẫn đi!”

Chuyện cho tới nước này còn không thấy rõ tình hình, coi như giúp Nam Cung Nguyệt Hiền lên ngôi vị cao sợ cũng sẽ bị người có dã tâm kéo xuống.

Trong nội tâm Nam Cung Quân Hạo than nhẹ, nếu hắn không vội vàng nhốt Nam Cung Nguyệt Hiền vào thiên lao, chỉ bằng giọng điệu cầu giải thích vừa rồi của Dạ Nguyệt Ly rõ ràng muốn Nam Cung Nguyệt Hiền chết.

Hắn tuyệt đối không cho phép, Nam Cung Nguyệt Hiền không còn sống được lâu nữa, Dạ Nguyệt Ly lại càng không trong phạm vi suy xét của hắn, vì bây giờ chỉ có Nam Cung Nguyệt Hiền mới có thể kế thừa ngôi vị Hoàng đế cho nên hắn phải giữ được tia hi vọng cuối cùng này, nếu không sau trăm tuổi hắn sao có mặt mũi đối mặt với liệt tổ liệt tôn hoàng gia Nam Dục.

“Cút ngay cho Bồn vương!” Nam Cung Nguyệt Hiền lạnh lùng không động đậy, ánh mắt thâm trầm, sát khí nồng đậm, hai thị vệ nhất thời không dám tiến lên.

Hắn cười lạnh, lão già vô dụng! Sợ mình không đầu lại Dạ Nguyệt Ly thì thôi đi, còn muốn hắn chịu nhục theo sao? Bắt vào thiên lao? Chỉ sợ hắn còn mạng đi vào mà không thể đi ra ngoài.

Nam Cung Quân Hạo tức giận đến mức toàn thân phát run, một hơi nghẹn ở trong cổ lên không được xuống cũng không xong, trong chớp mắt sắc mặt trắng như tờ giấy, mắt trừng lớn như chuông đồng không nháy mắt một cái, nhưng hắn không quên phát tay để thị vệ nhanh lên bắt Nam Cung Nguyệt Hiền.

“Thái y, mau truyền thái y!” Triệu Kỳ Nghị một mực quan sát tình thế phát triển, vừa thấy Đế vương khác thường, lập tức lên tiếng.

“Tất cả đều lui ra cho Bồn vương, xem ai dám động vào Bồn vương! Một đám không biết phân biệt!” Theo giọng nói vừa mới cất lên của Nam Cung Nguyệt Hiền, nhóm lớn áo đen lại xông vào trong điện, nhìn qua có khoảng chừng gần năm mươi người, dẫn đầu là một nữ tử mặc hồng y cùng một nam tử có con mắt sắc như ưng, sau khi đợi mọi người xông vào trong điện, lúc này liền bay tới một mùi hôi thối khó ngửi, giống như thịt thối, trong đó lại xen lẫn chút mùi gay mũi của thuốc.

“Chư vị đại thần vẫn là nhìn cho rõ tình hình, bệ hạ Ly Vương khó lòng, Bồn Vương bệnh đã lâu rồi, ai mới là vua Nam Dục quốc tương lại tin rằng trong lòng mọi người tự có tính toán, Bồn vương hi vọng các vị có thể hiểu rõ ràng, chớ để đi lầm đường.”

Lời nói vang dội trong đại điện của Nam Cung Nguyệt Hiền giống như nhắc nhở lại giống như cảnh cáo, đông đảo đại thần trong nháy mắt quên đi mùi hương lạ trong mũi.

“Hiền Vương có ý gì? Chẳng lẽ muốn ép buộc chúng đại thần?” Triệu Kỳ Nghị kịp phản ứng đầu tiên, sau khi hắn chuyển chân kí cho Nam Cung Quân Hạo liền chất vấn Nam Cung Nguyệt Hiền trong điện, không ngờ hắn thật sự hiểu nhầm Ly Vương rồi, từ đầu đến cuối chính là Hiền Vương rắp tâm hại người.

Hắn nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại trên người áo đen sắc mặt trắng nhợt tăn ra mùi khó ngửi, trong lòng hiểu ra nhất định Hiền Vương liên hiệp với tà đạo muốn ép Đế vương thoái vị. Hiện tại Kinh Vệ Quân và Ngự Lâm quân vừa mới ngừng chiến chinh đồn, căn bản không còn kịp triệu tập lần nữa, huống chi Hiền Vương cũng không cho hắn cơ hội điều binh lần nữa, nhìn lại phía Ly Vương có chừng mười ám vệ, hắn không khỏi yên lặng cầu nguyện, chỉ mong trên tay Ly Vương không chỉ có chừng này nhân thủ, nếu không thật sự hôm nay khó thoát khỏi một kiếp rồi.

Triệu Thi Mộng còn chưa vui vẻ được bao lâu liền nghe được lời nói đại nghịch bất đạo này của phụ thân, nàng lập tức chạy từ trong nhóm nữ quyến ra, can đảm chạy vòng qua những người áo đen đáng sợ kia, cô lâm vể thẹn thùng đứng bên người Nam Cung Nguyệt Hiền nói: “Vương gia, phụ thân vô tình nói như vậy, ngài đừng để trong lòng.”

Mắt nàng cực kỳ oán hận phần nộ nhìn Triệu Kỳ Nghị, nàng đã sớm nói, không giúp nàng thì thôi, đừng mong ngăn cản nàng, nàng nhất định phải làm chủ Trung cung làm mẫu nghi thiên hạ, sau đó từ từ chinh tiến nhân Mộ Dung Tiểu Tiểu kia. Ánh mắt nàng lóe sáng giống như có thể nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu nằm rạp dưới chân nàng cầu xin tha mạng, và hình ảnh đẹp đẽ Nam Cung Nguyệt Hiền sẽ cực kỳ hối hận khi từ hôn nàng. ...

Mộ Dung Tiểu Tiểu thật sự bị ánh mắt độc ác nhìn chằm chằm làm cả người không thoải mái, cũng không tài nào nghĩ được mục đích sâu xa cuối cùng của Dạ Nguyệt Ly, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Triệu Thi Mộng rồi không tiếng động than nhẹ, nếu không phải nàng và Đường Tuyên Tuyên gây ra chuyện chắc hẳn Triệu Thi Mộng cũng sẽ không mất trinh, nói cho cùng vẫn là nàng có lỗi.

Nàng tỉnh mắt phát hiện lúc Nam Cung Nguyệt Hiền nhìn về phía Triệu Thi Mộng có mang tia sát khí, nhất thời trong lòng giật mình, xem ra câu hỏi vừa rồi của Triệu Kỳ Nghị thực sự chọc giận Nam Cung Nguyệt Hiền rồi, sau đó hắn cũng hận Triệu Thi Mộng thôi, có lẽ, mạng Triệu Thi Mộng nàng cần phải cứu giúp.

“Là vô tình nói sao Triệu tướng quân? Chúng thần đang ngồi có thể nói cho Bồn vương hay không, Bồn vương có chút ép buộc nào không hả?” Nam Cung Nguyệt Hiền lạnh giọng hỏi, nhìn đông đảo đại thần lộ ra vẻ sợ hãi thì mới hài lòng thu hồi tâm mắt, nhưng sát khí trên mặt không giảm chút nào.

“Vi thần không dám.” Chúng thần đồng thanh nói.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Dung Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 157: Chương 110.4: Đại kết cục – Hạ

Nam Cung Quân Hạo sớm đã kiệt sức, hai tròng mắt cố gắng chống đỡ tạo ra một đường nhỏ, tầm mắt lại mơ hồ không rõ, vừa thấy Nam Cung Nguyệt Hiền kia to gan nói những lời ngông cuồng tự cao tự đại kia, không không chế được, trước mắt tối sầm, ngất đi.

Tất nhiên Lâm Lộc chú ý đến sự khác thường của hoàng đế, khuôn mặt già nua được bôi phấn trắng bệch hiện lên một nụ cười, thấy không có ai chú ý đến chỗ này, hắn vội vàng che dấu tâm tình, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Âu Dương Tĩnh đang đứng trong đám nữ quyền lại nhếch đôi môi đỏ mọng cười, ánh mắt nhìn về phía Triệu Thi Mộng khó giấu nổi vẻ châm chọc, nữ nhân a, chỉ có quyền thế và sinh đẹp là không đủ, còn có đầu óc cũng phải đủ thông minh. Mà Triệu Thi Mộng lại nhầm đúng khoảnh khắc Nam Cung Nguyệt Hiền sắp thành đại sự dính lấy, còn không phải khiến cho người ta chán ghét sao? Người nào thật sự thích hợp làm mẫu nghi thiên hạ, năng tin tưởng trong lòng Nam Cung Nguyệt Hiền tự cô chủ trương, Triệu Thi Mộng a Triệu Thi Mộng, lúc đó người chen vào tranh giành tình cảm với bốn phi, bốn phi chắc chắn sẽ không ‘bạc đãi’ người...

Triệu Kỳ Nghi bị Triệu Thi Mộng làm phân tâm, nhanh chóng tiến lên kéo nàng trở về chỗ nữ quyền, lúc này mới tạm thời yên tâm.

“Mau động thủ bắt Ly vương lại cho Bôn vương, nhốt cả đám người đó vào Thiên Lao.”

Nam Cung Nguyệt Hiền không muốn chậm trễ thời gian nữa, mặc dù mọi người bộ dáng khúm núm nhìn hắn khiến hắn cảm thấy rất thích thú, nhưng hắn sợ thời gian càng kéo dài sẽ xảy ra chuyện gây trở ngại, chung quy lại dnnl là một tai họa lớn.

“Tức Mặc Tuyết Dương, chúng ta tiếp tục giải quyết chuyện lần trước chưa xong.” Vừa nghe Nam Cung Nguyệt Hiền hạ lệnh, Trì Hàm Yên không chút do dự lần nữa chọn Tức Mặc Tuyết Dương làm đối thủ, không giết tên nam nhân này, nàng không giải được mối hận trong lòng.

Chuyện gì vẫn chưa giải quyết xong? Trên khuôn mặt xinh đẹp của Di Tinh nổi lên nghi ngờ, liếc nhìn Trì Hàm Yên vô cùng xinh đẹp, cân nhắc quan hệ giữa nàng và Tức Mặc Tuyết Dương, nàng oán hận trừng mắt liếc một cái, tức giận nói: “Trở về ta tính sổ với người.”

Về mặt Tức Mặc Tuyết Dương lập tức như đưa đám, chuyện này liên quan gì đến hắn a, Di Tinh làm gì mà nhìn hắn như hồng hạnh xuất tường (ngoại tình)?

Hắc Ung lập tức phi thân lên, vẩy tràn ra không trung một gói bột màu trắng, dương dương tự đắc rải xuống chỗ đám người Mộ Dung Tiểu Tiểu và Dạ Nguyệt Ly, ngay sau đó hắn điều khiển được nhân (chắc là tử nhân á, giống xác sống ☹) dùng chiêu thức bén nhọn đối đầu với ám vệ.

Hai bên giao thủ, quan lại trong điện hận không thể chui vào trong vách tường, càng giảm bớt sự tồn tại của mình càng tốt, ai cũng không dám vọng tưởng xuyên qua nơi giao chiến chạy ra ngoài cửa điện, chỉ sợ gặp xui xẻo sẽ bị chết oan tại chỗ.

Thanh Phong che chắn cho Nam Cung Nguyệt Hiền tạm lui sang một bên, nhưng nàng phát hiện tầm mắt của rhawns cũng không dời khỏi Mộ Dung Tiểu Tiểu, năng tin chắc chắn khi phát hiện Mộ Dung Tiểu Tiểu gặp nguy hiểm, hắn sẽ không do dự chút nào phi thân lên cứu nàng, trong lòng Thanh Phong cay đắng nghĩ.

Dạ Nguyệt Ly vẫn không nhúc nhích, Mộ Dung Tiểu Tiểu dựa vào trong ngực Dạ Nguyệt Ly, cẩn thận quan sát những được nhân này, tất cả đều có sắc mặt xanh trắng, không có bất kỳ biểu cảm gì, không cảm giác có sinh khí, đặc điểm lớn nhất quả thật giống lời Dạ Nguyệt Ly đã nói, rất thối.

Nhìn những được nhân kia liều mạng chạy về phía nàng và Dạ Nguyệt Ly, trong nháy mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu hiểu được là do bột nhân ban nãy thu hút. Cuộc chiến cũng không kéo dài, ám vệ nhanh chóng chém một nhát xuống đỉnh đầu được nhân, động tác lưu loát nhanh nhẹn, trong lòng Mộ Dung Tiểu Tiểu hiểu rõ, xem ra ám vệ của Dạ Nguyệt Ly không phải chỉ một hai lần giao thủ với người Huyết môn.

Những được nhân này thật sự là vũ khí giết người lợi hại, nếu không biết được điểm mấu chốt giải quyết triệt để, đây thật sự là một loại vũ khí giết người hàng loạt, dù sao người thường cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi thương tích, còn những được nhân này cho dù đứt tay hay gãy chân cũng vẫn không ngừng công kích.

Rất nhanh, được nhân Nam Cung Nguyệt Hiền mang đến bị người của Dạ Nguyệt Ly giết gần hết, Trì Hàm Yên một lòng muốn lấy lại tín nhiệm từ chủ tử của mình, vậy Tức Mặc Tuyết Dương cũng không chút nào thương hương tiếc ngọc tàn nhẫn đánh ngã nàng, mà Hắc Ung cũng bị ám vệ bắt lại phế đi võ công.

Nam Cung Nguyệt Hiền chán nản ngồi tại chỗ, trên mặt hiện lên vẻ tuyệt vọng, nhất thời không biết lấy dụng khí từ đâu, hắn nhặt một thanh trường kiếm trên mặt đất đưa lên cổ, thay vì rơi và tay thuộc hạ của Dạ Nguyệt Ly, chẳng thả tự sát chết một cách sáng khoái.

‘Dang’ một tiếng, ly rượu từ trong tay Dạ Nguyệt Ly bắn thẳng về phía chuôi kiếm trong tay Nam Cung Nguyệt Hiền, trường kiếm rơi xuống mặt đất, Tức Mặc Tuyết Dương cũng không cần chủ tử nhà mình ra lệnh, lập tức điểm huyệt Nam Cung Nguyệt Hiền còn đang sửng sốt chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, nức cười, dám đánh chủ ý lên Mộ Dung Tiểu Tiểu, chủ tử sao có thể để người chết dễ dàng như vậy?

Một trận náo loạn nhanh chóng kết thúc, mọi người thấy trong đại điện là một trận hỗn độn, Ly vương dẫn theo một đám người vừa náo loạn nghênh ngang rời đi, lập tức rời khỏi cung.

“A—Mộ Dung Tiểu Tiểu! Người đi chết đi!”

Triệu Thi Mộng thường xuyên nhớ lại tình cảnh nhục nhã ngày đó bị Nam Cung Nguyệt Hiên mắng lạnh vô tình làm nhục, như một mồi lửa thiêu đốt trong lòng nàng, loại đau đớn này đau thấu tim, cả cuộc đời này của nàng cũng không thoát khỏi ác mộng. Nàng thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu lấy tư thái của người thắng cuộc bước ra cửa điện, một khi bước ra khỏi cửa điện này, quãng đời còn lại của nàng sẽ không còn cơ hội báo thù nữa, bởi vì lợi thế duy nhất của nàng là Nam Cung Nguyệt Hiên đã thua rồi.

Nàng không cách nào kiềm chế được thù hận, vì thế nàng không lựa chọn buông tha nó, trong nháy mắt, trong lòng xuất hiện cảm giác điên cuồng muốn đồng quy vu tận (cùng chết), tay nàng cầm dao găm nhắm thẳng trái tim Mộ Dung Tiểu Tiểu đâm tới, liễu lĩnh xông đến diệt trừ kẻ đã gây ra thống khổ cho nàng và tỷ tỷ.

Ánh mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu ý bảo Dạ Nguyệt Ly không cần động thủ, thời điểm Triệu Thi Mộng xông về phía nàng, tay nàng bắn ra điểm huyết nàng ta, trong nháy mắt, thân thể Triệu Thi Mộng bất động, nàng lạnh nhạt nói: “Ta không giết người, hai chúng ta không ai nợ ai.”

Ý là việc Triệu Thi Mộng thất thân nàng có liên quan, nhưng Triệu Thi Mộng mơ tưởng muốn giết nàng, nàng cũng không so đo tính toán với nàng, hai chuyện này bù trừ cho nhau là không ai còn nợ ai nữa, bởi vì từ trước đến nay nàng chưa từng thù hạ lưu tình đối với kẻ muốn giết mình, mà tỷ muội Triệu gia này cũng không phải là ngoại lệ.

Trên mặt Triệu Thi Mộng chảy ra nước mắt tủi nhục, Mộ Dung Tiểu Tiểu! Cả đời này nàng cũng không giết được nàng ấy.

Thân ảnh Triệu Kỳ Nghị run sợ, hần nghĩ sau năm nay, hần sẽ không bao giờ... đặt chân lại kinh thành nữa, Triệu Kỳ Nghị hần nên ở trên ngựa chiến cả đời, quả nhiên đến trần thủ biên cương vẫn là sáng khoái nhất.

Trở lại biệt viện, Dạ Nguyệt Ly giao Nam Cung Nguyệt Hiên cho Tứ Mặc Tuyết Dương, một đường ôm Mộ Dung Tiểu Tiểu không nói tiếng nào trở về phòng.

Đến giờ Tý, lo lắng nàng sẽ đói bụng, ôm nàng đến trong chăn đệm ấm, Dạ Nguyệt Ly quan tâm hỏi: “Nha đầu có muốn ăn một chút gì đó không, hay là ngủ trước rồi lát dậy ăn sau?”

Mộ Dung Tiểu Tiểu bình tĩnh lắc đầu, muốn tránh ra khỏi ngực Dạ Nguyệt Ly.

“Nha đầu, đừng như vậy, có chuyện gì thì nói với ta, chỉ cần muội hỏi.” Dạ Nguyệt Ly biết chắc chắn Mộ Dung Tiểu Tiểu đã đoán được mục đích tối nay hần muốn làm, nhưng hần sợ nàng đối xử lạnh lùng với hần, hần không thể chấp nhận được.

Mộ Dung Tiểu Tiểu không nói chuyện, cứ nhìn chăm chăm Dạ Nguyệt Ly như vậy, nàng đưa mắt nhìn hồng mâu xinh đẹp mê hoặc lòng người như Hồng Bảo Thạch của hần, ánh mắt thâm thúy trầm xuống, dường như sẽ chìm đắm trong sự dịu dàng trong đó, cũng phảng phất hấp dẫn nàng vào đó, nơi đó chỉ có sự chân thành, chỉ có tình yêu.

Đều nói ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, nàng biết hần sẽ không lừa gạt nàng, vì thế nàng hỏi: “Huynh có biết huynh trả nợ thay ta, điều đó có phải là chuyện hần muốn không?”

Muốn nàng tin tưởng Dạ Nguyệt Ly kéo Nam Cung Quân Hạo và Nam Cung Nguyệt Hiên xuống là muốn chính mình ngồi lên ngôi vị hoàng đế kia thật là nực cười, nam nhân của nàng, nàng vẫn còn tự tin không nhìn sai, mà hần không ngồi lên ngôi vị hoàng đế thì người còn lại còn có ai khác?

Hắn từng nhiều lần nói với nàng muốn thay nàng trả món nợ kiếp trước nàng thiếu, nàng cảm động thỏa mãn nhưng cũng không nghĩ rằng hần sẽ lấy ngôi vị hoàng đế để trả, Việt Bản sẽ thích sao? Đáp án dĩ nhiên là không, nàng có ước mơ được tự do, Việt Bản cũng vẫn hướng đến điều đó như cũ, đó là điều mà kiếp trước bọn họ mong ước cả đời mà không thể thành hiện thực.

Dạ Nguyệt Ly lạnh lùng cười một tiếng, mang theo đau đớn: “Hần muốn chính là muội, muội cho rằng huynh sẽ cho sao?”

Mà hần ngoài nàng ra, cái gì cũng có thể cho Nam Cung Nguyệt Bản. Nên hần chọn thứ tốt nhất mình có hoàn lại cho Nam Cung Nguyệt Bản, mặc dù hần có thể không muốn, mặc dù bản thân hần có lẽ cũng có năng lực tranh đoạt kia, nhưng là hần cho, ý nghĩa lại không giống nhau.

Mộ Dung Tiểu Tiểu liền giật mình, nhưng ngay sau đó liền hiểu ý tứ trong lời nói Dạ Nguyệt Ly. Đúng vậy a, chuyện cho tới bây giờ nàng còn quan tâm có tác dụng gì? Còn không phải sẽ càng tăng thêm đau khổ sao, vì sao không học cách ích kỷ một chút vì hạnh phúc của mình? Huống chi Việt Bản không bao lâu nữa sẽ phát hiện hạnh phúc luôn chờ bên người...

Sau khi nghĩ thông suốt, trên mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu nở nụ cười, nàng nắm tay Dạ Nguyệt Ly nói: “Đi thôi, chúng ta cùng sự phụ và bà ngoại cùng nhau đón giao thừa, đêm giao thừa, mọi người một nhà phải cùng nhau ở một chỗ, mọi người sẽ được ở cùng nhau cả đời bình an.”

Dạ Nguyệt Ly gật đầu cười, hần bước đến cẩn thận ôm nàng vào ngực, ôm nàng thật chặt, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, trong lòng vô cùng hạnh phúc và thỏa mãn. Hần thâm tình ngắm nhìn nữ nhân hần vô cùng yêu thích trong ngực, còn có kết tinh tình yêu của hần và nàng trong bụng nàng, hần âm thầm cảm ơn sự an bài của ông trời, tin rằng hần phải trải qua thời gian khá dài gian nan cô độc là vì đợi đến ngày gặp nàng, từ đó hần đột nhiên phát hiện con đường mà hần cho rằng mình không bao giờ có thể vượt qua đã sớm bị hần bỏ lại sau lưng, còn bên cạnh hần luôn có nàng, có lẽ không bao lâu nữa bên

cạnh hấn và nàng sẽ xuất hiện thêm ‘hấn’ và ‘nàng’ thu nhỏ nữa, mà hấn và nàng sẽ che chở bảo vệ bọn chúng vui vẻ trưởng thành...

trăm năm đời người, hấn may mắn người nàng gặp đầu tiên chính là hấn, sau đó hấn bảo hộ nàng, từ trong tối tăm yêu nàng...

Thời gian là gánh nặng, hấn đã từng nghĩ như thế, nhưng từ thời khắc này, hấn bắt đầu hiểu được trên thế gian có nhiều chuyện vui vẻ, thời gian dài hai người bên nhau là khoảng thời gian tuyệt vời nhất, khiến người ta trầm mê trong đó...

Nắm tay nhau đi hết quãng đời, cùng nhau sống đến đầu bạc răng long.

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Dụng Ngã Sư Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.